

ZAMANIN GÖLGESİ

EYLÜL B. YILMAZ

Sidem, kendi hayatını kurmak için çıktığı yolda özgürlüğü ararken, kader onu hiç bilmediği bir oyunun içine çeker. Yurtdışında tanımadığı bir adamla yaptığı sıradan bir sohbet, çok geçmeden hayatının merkezine yerleşir. Ailesinin baskısıyla geri donmeye karar verdiğinde beklenmedik bir gerçeğe yüzleşir: Evlidir. Hem de haberi bile olmadan.

Ustelik geri donmek için artık çok geçtir. Geçmişin izleriyle bugunun karanlığında yürürken, Sidem yalnızca eş değil; anne, kadın ve en çok da kendisi olmaya başlar.

Sarp, kızının velayetini alabilmek için her şeyi goze almış bir adamdır. Bu uğurda, onu tanımayan bir kadının hayatına izinsiz bir adım atar. Mantıkla kurduğu bu evlilik, zamanla duyguların en derinine dokunur. Ancak onun sakladığı bir sır, her şeyi yıkabilir.

Zamanın Gölgesi; aşkın tesadüfle, ailenin seçimle, kimliğin ise cesaretle kurulduğu bir hikayedir. Kimi zaman bir imza, bütün kaderi değiştirir. Zorunlulukla başlayan bu yolculuk; sevgiye, kabullenişe ve yeniden doğuşa dönüşür.

101 /pukkayayinlari

PUKKA
YAYINLARI

"Bu gece burada bakılmaya
değer tek şey sensin."

Bakışlarımı ona doğru
çevirdiğimde, gayet keyifle
etrafa bakıyordu.

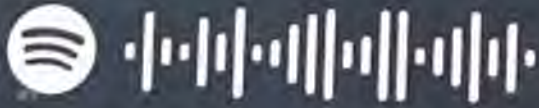
"Bana iltifat ettin."

"Sadece dürüst bir
adam olmayı tercih ettim."

"Yani seni gölgede bıraktığımı
için bozulmadın,"
diyerek ona takıldım.

"Aksine..." Ritim yavaş yavaş
sona doğru geliyordu.

"Zamanın gölgesinde
kalmaktan onur duyarım."

ZAMANIN GÖLGESİ I

Spotify çalma listesine ulaşmak için
kodu okutabilirsiniz.

ZAMANIN GÖLGESİ I

Eylül B. Yılmaz

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Yayına Hazırlayan: Buse Güler

Son Okuma: Neslihan Akman

Kapak Tasarımı: zebartdesign

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Kart İllüstrasyon: Pınar Nur Güven

1. Basım: Haziran 2025

ISBN: 978-625-95863-9-7

Sertifika No: *73186

Düzenleme

Ny.ozlem

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A

Daşkırıan Apt. Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Egem Basım Yayın ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43624

ZAMANIN GÖLGESİ

EYLÜL B. YILMAZ

Aldığım her kararda desteğini benden esirgemeyip gücüm olan aileme, ilk günden beri bu heyecanı benimle paylaşan değerli okurlarıma ve içindeki özgür ruhu bastırmak zorunda kalan herkese...

BÖLÜM 1

İki Yabancı

Bazen rüzgârın yönüne ters durmak gerekir. Hızlı ve savurgan adımlar yerine, zorlayan ama nereye gitmek istediğinden emin adımlar atabilmek, hayatın seyrini kendi istediğimiz şekilde ayarlayabilmek anlamına gelmektedir. İnsan emek verdiği, zorluğunu çektiği hayatın tadını daha çok çıkarabilmek, karşılığını verebilmek isterdi. Belki de engebeli yollar aslında mutluluğun kapılarına çıkan asıl sokaklar demektir.

Benim için hayatıma esen rüzgâr babamdı. Onun yönünden gitmek ise tercih etmediğim ama yaşamak zorunda olduğum bir hayatın içinde olmaktı. Belli bir yaşa kadar yönünden gittiğim rüzgâra ilk kez ters döndüğümde, yüzüme çarpan soğuk hava sanki bana onun tokadıymış gibi hissettirmişti. Uğultular ondan birer nasihat, her sendelediğimde bana değen darbe ise ondan birer tekme. Her şeye rağmen, *vazgeçme* demiştim kendime. *Vazgeçme çünkü bu hayatı sen yaşayacaksın. O değil, annen değil, ablan değil hatta seni her gün arayan abin de değil.*

“Türkiye’ye dön, Sidem,” dedi abim tekrar bıkkınlıkla. Burada saat on ikiyi geçiyordu. Orada bir falan olmalıydı ve şirketten bu saatte çıkmış olduğunu, karanlık arabasının içinde loş ışıkla zar zor seçebildiğim yüzünde İstanbul trafiğinin sıkıntısını görmemle anlamıştım. Ben ise bir oda bir salon olan yirmi beşinci kattaki evimin penceresinden, şehrin ışıklarını arkama almış onu ekrandan izliyordum.

Bıkkınlıkla oflarken, “Abi,” dedim bilmem kaçınıcı kez. Yarım saat içinde evden çıkmalıydım ama onun ağına takılmıştım. “Orada saat bir. Bu saatte bile rezil bir trafik var. Sen sabah dokuzda çıktın, birde eve dönüyorsun. Sözde aile şirketi ama ırgat gibi çalışıyorsun ve bana bu hayatını mı layık görüyorsun?”

“Güzelim...” Sıkıntıyla iç çekti. Bu onun her zamanki hali olduğu için sadece göz devirmeme neden olmuştu. “Layık görmek değil bu. Mimarlık okumak istedin, babama rağmen onayladım. Şirkette pozisyonun hazır dedim, bunu da sen onayladın ama mezun oldun bu sefer Milano’da çizim eğitimi almak, sergi açmak istiyorum diyerek kaçtın. Şimdi de geceleri

barda, gündüzleri kursta çalışmaya başladım diyorsun. Sidem, ben seni sıkıntılar çek diye göndermedim.”

Milano’da ikinci yılımdı, bu konuşmayı ise bilmem kaçınıcı kez yapıyorduk. Her gün mutlaka görüntülü arıyordu. Bu genelde iş saatinin çıkışında trafikte kalmışsa oluyordu. İlk param olup olmadığını soruyordu. Yetecek kadar var dediğimde neden fazlası olmadığını soruyordu. Konu uzadıkça benim Türkiye’ye dönmeme geliyordu ve olumsuz cevap aldıkça çıldırıyordu.

“Abi,” dedim bir kez daha sitemle. “Her şey için çok teşekkür ederim. Abim oldun, babam oldun. Cidden teşekkür ederim ama bazı şeylerin önüne geçemezsin. Her zaman senin gölgede, yediğim önümde yemediğim arkamda bir hayat süremem. Bazen adımın hakkını vermek ve zamanın gölgesinde yaşamak istiyorum.”

Sidem. *Zamanın gölgesi*. Adım buydu. Birilerinin gölgesinde yaşamak yerine, zamanın gölgesinde yaşamayı belki de adımın kaderim olduğunu düşünerek tercih etmiştim. İnsan bir kendinden, bir de zamanın gölgesinden kaçamazdı. Kaçıp giden anıların ardından her zaman geriye kalan zamandı ve vakit çöktüğünde gölgesi altında kalan insan yeni anılara adım atardı. Zaman öyle deli ve hızlı geçerdi ki insan akışına kapılabilmek için koşardı.

Ben de yavaş adımlarla değil, koşar adımlarla yaşamayı tercih etmiştim. Benim nefesim yetmişti ama ailemin yetmezdi. Bu yüzden hiç onlar gibi olmamıştım. Bir şirkette masa başında tüm gün oturmak bana göre değildi. Yirmi beş yaşımın her gününü dolu dolu yaşamak istiyordum çünkü. Bu yüzden abimin sitemleri. Onu bir noktada ne kadar anlasam da kaderimi adımla baştan yazmaya karar verdiğimde ne yaparsa yapsın sitemleri sadece bir baş ağrısı olacaktı.

“Bari sergi için para göndereyim,” dedi abim bu sefer. “*Deep Art Gallery* kolay kolay kapılarını açmaz birilerine biliyorsun. Bırak konuşayım...”

“Bu benim başarım olmaz,” dedim itiraz istemeyen katı bir ses tonuyla. “Orası hayalimdi ama şart değil. Ben sadece bir gün bir yerde çizimlerimi sergilemek, insanlara ulaşabilmek istiyorum. Bu aralar çok çizim de yapmıyorum ama olsun. Yapabilirsem bunu birilerini araya sokmadan, kendim halletmek istiyorum. Sen de beni düşünme olur mu?”

“Seni düşünmemem imkânsız. Küçük kardeşim gurbet ellerde milletin içkisini tazeleyerek parasını-”

Tahammülsüzlükle sözlerini bölerken, “Yine bağınaz biri olmaya başladın, Samet Karacahan,” diyerek ona takıldım. “Ekmeğimi taştan çıkarmam gerekiyorsa yaparım. Ben böyle şeylere takılmıyorum. Lütfen sen de takılma. Şimdi kapatmam gerekiyor. *Scott* vardiyam başlayacak.”

“Sana biraz para yolladım,” dedi küçük bir çocuğun suç işledikten sonraki masum ifadesiyle. “Biliyorum harcamayacaksın yine ama olsun. Çok değil zaten. Zor gün parası.”

Dudaklarımı bükerken, “Seni seviyorum abi,” dedim hüznle. “İyi ki benim abimsin.”

“Ben de seni seviyorum güzelim,” dedi aynı tonda. “İyi ki benim kardeşimsin ama bir de yanında olabilseydim...”

Ona sadece burukça gülümsedim ve hiç uzatmadan bilgisayarımın kapağını kapatıp vestiyerden deri ceketimi aldım. Eylül ayının hafif esintileri hissediliyordu. Ekim ayında ise hava iyice buz oluyordu. Sonbahar mevsimini burada daha çok sevmiştim. Burada hayatı daha çok sevmiştim desem daha doğru olurdu. Her gün işe gitmek bile sırf burada özgürlüğüm için kaldığımdan beni yormuyordu.

Hafriyat işiyle uğraşan Diyarbakırlı bir ailenin en küçük kızıydım ben. Babam sadece bir iş makinesiyle bugünlere kadar gelmiş, kocaman bir şirketin tarihine adını altın harflerle yazmış Halis Karacahan’dı. Bunun verdiği ağırlık ile çocuklarıyla ilişkileri hep mesafeliydi ama *arkalarında dağ gibi durdum* imajı veren biriydi. Annem Emel Karacahan ise o şirketin ilk iş makinesi için altınlarını satmış vefalı eş, kocasının huzuru için çocuklarını hep bir kapı arkasında uyaran bir kadındı. Ablam şirketin hukuk departmanının gözde avukatı Gözde Karacahan’dı. Babamın yerini alabilmek için çoğu hayalinden vazgeçen, belki de beni seven tek kişi olan abim ise Samet Karacahan’dı. Onlar benim sevdiğim halde kaçtığım, arkamda bırakmaktan kaçamadığım çekirdek ailemdi.

İnsan bazen en sevdiklerinden kaçırdı. Bu da bana ailemden gelen bir eğitimin bilgisiydi.

Ben ise bu ailenin içine hiçbir zaman kendimi sokmak istemeyen ve her zaman yerimi yurdumu değiştirip, olduğum kabın şeklini alan Sidem Karacahan’dım. Bugün güldüysem yarın ağlardım. Bugün uzun saçlarımı sevdiysem yarın kısa kesebilirdim. Bugün tüm dolabımı siyah yaptıysam, yarın rengarenk giyinmek isteyebilirdim. Benim için hayat; bir rutin değil, gelişigüzellik demektir.

Esen havayla birlikte iyice gerinirken evime yürüme mesafesinde olan otele doğru ilerledim. Gece on birden üçe kadar yarızamanlı olarak otele barında çalışıyordum. Çoğu zaman evime gelen, benim gibi Türk olan arkadaşım İzem ile bu işi bulmuştum. O benden daha önce gelmişti buralara. Deneyimliydi, bana her şeyi zamanla aktarmıştı. Gittiğim kursun

heykeltıraş bölümünde öğrenciydi, zamanla stajyer yardımcı olmuştu. Beş saatlik barmaidlik yapmak bizim için zor değildi.

Sonunda otele vardığımda acele adımlarla arka çıkıştan girdim. Eşyalarımı dolabıma bırakıp, iş sürecinde giymem gereken gömleği ve önlüğü giydim. Buraya gelen insanlar genelde prestijli işadamları oluyorlardı. Normal bir bardan çok uzaktı. Sakin ve sessizliğin hâkim olduğu, elit insanların içkilerini yudumlarken hisselerini karşılaştırıp, işleri hakkında konuştuğu, bazen âşıkların sakin bir akşam yemeği yemek istedikleri, zaman zaman yalnızların hüznünü izlediği estetik bir mekândı. Beş saatte bile bunlara fazlasıyla şahit olmuştum. Saçımı kelebek tokayla tutturduktan sonra içki servisini hazırlayan İzem'e doğru ilerledim.

"Selam." Bir omzuna dokunup bana bakmasını sağladığımda bana baktı ama gözlerini devirip tekrar içkilere döndü. "Sorun nedir?"

Bir viski bir de kahve koyduğu tepsiyi bana uzattı. Kombinasyona çatık kaşlarla baktıktan sonra merakla ona döndüm. Hem bu tepsiyi neden benim elime tutuşturmuştu şimdi? "Masa B4 ellerinden öper."

"Siparişi sen aldın ama." Kolay kolay işten kaçan bir kız değildi. Şimdi bana selam bile vermeden tepsiyi tutuşturması iyice merak duygusuna sürükledi beni.

"Götüremem asla," dedi ürkmüş bir tavırla. "Gittiğinde anlarsın."

"*Bene,*" dedim yenilgiyi kabullenerek. Bu iki yılda çoğu zaman bazı kelimelere dilim alışmış, *tamam, iyi* gibi kısa kelimeleri İtalyanca söylemeye başlamıştım. İngilizcem çok iyiydi ama İtalyancam hâlâ yerlerdeydi. "B4 demiştin değil mi?" dediğimde hevesle başını salladı.

Ondan bir makas alıp, ahşap oval tepsiyi tek elimin üzerinde tutarak masaya doğru ilerledim. Masalar blok olarak ayrılmıştı. İlk iki kısımda yemek dahilken diğer iki kısım sadece içecek servisi yapılan yerdi. İçeride kahverengi tonlarının ve sarı loş ışığın yarattığı atmosfer hâkimdi. İzem'in bana söylediği masayı uzaktan gördüğümde bir kadın ve adamın hararetli konuşmasına şahit olmuştum. Aslında kadın sinirle söyleniyor, adam ise bacak bacak üstüne atmış bir şekilde geriye yaslanmış, masaya eliyle ritim tutarken onu dinliyordu.

Masaya yaklaştığımda viskiyi adamın, kahveyi ise kadının önüne bıraktım. Neden böyle bir yargıda bulunduğumu o an anlamadım fakat saniyeler içinde kadın adamın önüne koyduğum viskiyi aldı. "Yavaş," diye mırıldandı adam. O an Türk olduğunu anlamıştım. O da kadının önündeki kahveyi aldı.

* Tamam. (Ita.)

"*Ha altre richieste, signore?*" Gözlerini benden kaçırarak başını iki yana salladı. "*Buon appetito.*"

"*Grazie.*" Türkçe konuştuğunda sesinin tonunda gırtlaktan gelen o kalınlığı duymamıştım ama İtalyanca ile sesinin daha farklı, karizmatik çıktığını fark ettim. Saniyeler sonra tiz sesiyle kadın söylenmeye başlamıştı. Daha fazla durmamak için onların yanından ayrılacakken bileğimden tutan elle irkilip sahibine doğru baktığımda, bileğinde parlayan pahalı gümüş saatle göz göze geldim. Bakışlarım sahibinin yüzüne doğru gittiğinde ilk kez yüzünü inceleme fırsatı buldum.

Buğday teni ve koyu kahverengi gözleriyle burada sıkça rastlayabileceğimiz bir tipi vardı ama yüz hatlarında ya da gözlerindeki bakışta onu diğerlerinden ayıran bir şey varmış gibi hissettirmişti. Olgun duruyordu. Ayrıca sert yüz hatları, bu olgunluğu karizmatik de gösteriyordu. Göz göze geldiğimizde çatık kaşları gevşedi. "*Posso avere un espresso forte?*"

Bu cümleyi sıkça duyduğum için biliyordum. "*Certo signore.*"

Zoraki bir gülümsemeyle yanından ayrıldım. Hızlı adımlarla bar tezgâhına yürüdüğümde İzem merakla bana bakıyordu. "Sen de aldın değil mi?" diye sordu yanına ulaştığında. "Ortamda öyle kötü bir enerji var ki hata yapmaktan korktum. Kadın hiç susmuyor. Adam ise dinliyor. Adam sanırım Türk. Bir ara *o benim de kızım*, diye bağırdı kadına. Bir saattir böyleler."

"Bize ne canım?" dedim umursamaz durmaya çalışarak. "Burada neler neler oluyor. Bu mu sorun?"

"Yani o da doğru ama adam epey yakışıklı olunca insan bir üzülüyor."

"Aynı zamanda yaşlı," dedim onun bu hallerinden hoşlanmadığım için. Sık sık müşteriler hakkında dedikodu yapıyor, beni de peşinden sürüklüyordu. "Ve senin erkek arkadaşın var."

"Senin yok."

"Adam yaşlı hayatım," dedim bir kez daha. Ben espresso için kahve makinesi ile uğraşırken sırtım tezgâha dönüktü. İzem de kalçasını duvara yaslamış, yüzü tezgâha dönük bir halde duruyordu. "Otuz beş kırk vardır eminim. Yirmi beş yaşında bir kız için fazla bu yaşlar ne yazık ki." Gözucuyla İzem'e baktığımda gözlerini sonuna kadar açarak önüne baktığını fark ettim. Yine ne görmüştü Allah bilir. Kahveyle uğraşırken konuşmaya

* Başka bir isteğiniz var mı efendim? (İta.)

** Afiyet olsun. (İta.)

*** Teşekkürler. (İta.)

**** Sert bir espresso alabilir miyim? (İta.)

***** Tabii ki efendim. (İta.)

devam ettim. "Olgun erkeklerden hoşlandığını biliyorum ama bu bildiğin baban yaşında-"

"Bence bu kadar yeterli," diyerek sözlerimi böldü. Gözleriyle ön tarafı işaret ediyordu. "Abartmıyor musun? Adam genç yani."

Çatık kaşlarla anlamayarak ona baktığımda gözleriyle o kadar işaret etmişti ki ne olduğunu merak eder olmuştum. Merakla önüme doğru döndüğümde bar tezgâhına dirseklerini yaslamış, bir elini çenesinin altına almış bir halde hakkında konuştuğum kişinin beni izlediğini gördüm. Endişeyle gözlerim büyürken, şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Bu halimden o keyif alıyordu, bunun farkındaydım ama benim yüzüm yanmaya başlamıştı.

"Aslında yaşımı göstermediğimi söylerler ama bugün yaşımdan daha büyük gösterdiğimi duydum," dedi alayla bana bakarken. Türkçe konuşuyordu. "Gururum mu incindi yoksa yaşlılık sendromuna mı girdim tam olarak anlamadım."

"Ben..." dedim şaşkınlıkla. "Aslında," dediğimde İzem çoktan yanımdan kaçır adımlarla uzaklaşmıştı. "Ben öyle demek istedim ama yani aslında şeyden..."

"Otuz beş kırk gösterdiğimden," diyerek sözlerimi yineledi.

"Belki otuz üç?" derken saçmalamaya başladığının ve bu halimin gülünç olduğunun farkındaydım. O da bunu destekleyen gür bir kahkaha attığında aslında onu yaşlı gösterenin kaş çatmak olduğunu fark ettim. Gerçi o kadar yaşlı değildi aslında. Ben arkadaşımı gıcık etmek için öyle söylemiştim sadece. Onu izlediğimi fark ettiğinde gülüşü soldu. İri eli siyah denecek kadar koyu kahve saçlarının önüne gelen tutamını arkaya doğru attıktan sonra ceketini çıkardı ve sadece beyaz gömleği ile kaldı.

Gömleğinin kollarını katlarken, "Bana bir viski. Sek olsun," dedi yorğun bir sesle. "Bu gece yaşlılığıma içeceğim."

"Ben gerçekten özür dilerim." Yanaklarımın kızarmaktan alev almaya başladığını hissediyordum. "Yani dedikodunuzu yapmak ya da eleştirmek istemedim kesinlikle. Sadece yani... gülseniz gençsiniz aslında."

İyice batırmıştım. Konuşmak tam şu an bana yasaklanmalıydı.

"Ne yazık," dedi tekrar dirseklerini masaya dayadığında. Bu sefer koyu gözleri üzerimde, harelerinde adlandıramadığım bir hisle benimleydi. "Pek gülebileceğim bir hayata sahip değilim."

"İçkinizi getireyim," dedim pes ederek. Aylardır burada çalışıyordum ve daha önce böyle bir rezillik yaşamamıştım. Yetmezmiş gibi devam da etmiştim. İzem ortalıkta yoktu. Diğerleri de öyle. Belli ki buranın sakinliğini fırsat bilerek mutfak bölümüne kaçmışlardı. Göz göze gelmekten kaçınarak içkisini önüne bıraktığımda o da herhangi bir şey söylemedi, sessizliği bozmadı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde de bu döngü devam etti. Bardakları silerken onu ara ara izlediğim oldu. Telefonunu ikinci çalışta kapatarak köşeye atmıştı. Bir ara nefes alamıyormuş gibi hissetmiş, gömleğinin ilk iki düğmesini de açmıştı. Sıkıntıyla bazen saçlarını karıştırıyor, bazen ise çenesini sıkıyordu. Gözlerindeki hayal kırıklığı buradan bile belli oluyordu. Gece kadar karanlık gözlerinde can parçaları vardı. Sadece içki istiyor, tekte bitiriyor, ben yenilerken arkamdaki tabloları izliyordu. Tekrar istediğinde buna bir dur demek istemiştım. Zaten çıkışıma dakikalar kalmıştı.

“Bence bu kadarı yeterli,” dedim ellerimi tezgâha dayayıp tek kaşım havada ona bakarken. O kadar içmesine rağmen sarhoş gibi değildi. Abim bazen acının insanları uyanık tuttuğunu ve en güçlü anesteziilerin bile bunu uyuşturmadığını söylüyordu. Bu gece belli ki onun da acısı sarhoş olmasını engelliyordu. “Alkol komasına girdiğinizde size durmadan içki veren barmaidin kim olduğunu sorduklarında adımın geçmesini istemiyorum.”

Dudağı alaycı bir tavırla kıvrılırken, “Merak etme, burada bunu umursayan sadece sensin,” dedi. “O da Türk olduğun için. Buradaki insanlar böyle şeylere takılmaz.”

“Ne yazık bir Türk’e denk geldiniz ve sizi zehirlemekten geri duruyorum.” Ellerimi iki yana kaldırıp geri çekildim. “Sizin için taksı çağırmamı ister misiniz?”

“Arabam var taksiye gerek yok,” dedi soğuk bir sesle. Ayaklanacakken bir hışımla onu bileğinden tuttum. Şaşkınlıkla bir elime bir de bana baktı ve sanki avucumun içinde dikenler varmış da ona batmış gibi bileğini hemen elimden geri çekti.

“O kadar içtikten sonra araba kullanamazsınız,” dedim tavrını umursamadan. “Yarın arabanızı almaya gelirsiniz. Ya da otelden bir oda ayarlamalarını isteyelim sizin için.”

“Neden umurunda?” diye sordu dik başlılıkla. “Karımın bile umurunda değildi.”

Evli miydi? Az önce tartıştığı kadın eşi olmalıydı. Garip bir duyguyla savaşıyormuşum gibi hissettim bir anda. “Peki,” dedim durgun bir sesle. “Eşinizi aramamı ister misiniz?”

“Eski eşim,” diyerek düzeltti.

“Az önce karım dediniz.”

“Sarhoş bir adamım ben, zaman algımı kaybedebiliyorum,” diyerek kendisini savundu. Kesinlikle sarhoş değildi.

“Az önce araba sürmekten bahsediyordunuz,” diyerek atıfta bulundum. “Karınız ya da kayınçonuz her neyse beni zerre ilgilendirmiyor ama kapatmaya yaklaştık ve ben kesinlikle fazladan mesai yapmak isteyen biri değilim.”

“Türkler için fazladan mesai kültürü yaygındır oysaki,” diyerek bana kafa tuttu. Bu tavrına sadece göz devirdim.

“Türkçe konuşuyorsunuz ama *Türkler* derken ayırttığınızı hissediyorum, biraz tuhaf.”

“Sen de benimle İtalyanca konuştun ama Türk dediğimde üstüne alındın.” Hazırcevap oluşu sadece bıkmama neden olmuştu... Bu kadar içmiş birine göre kafası hâlâ zehir gibiydi.

“Sizinle daha fazla tartışmak istemiyorum,” dedim bıkkınla. Önündeki boş bardakları alıp az önce hazırladığım sert espressoyu önüne bıraktım. “Mümkünse ayılın ve gidin.”

Tekrar tezgâhın sonundaki bardaklara doğru ilerlerken cebimde olan telefonumun titreşimiyle irkildim. Telefonumu çıkarıp ekranda gördüğüm isimle bir kez daha irkildiğimi hissettim. İtalya’da kalma biletim gibi bir şeydi aslında bu kişi. Aynı zamanda beni kolay kolay aramazdı. Her aradığında kötü haber verip hiçbir şey olmamış gibi, “Sıkma canım ya,” diyerek geçiştirirdi. Benim ellerimin titremesine, uykularımın kaçmasına sebep olacak şeylerin insanlar için geçici bir olay olmasına bazen kuruluyordum. Başıma ne geleceğini az buçuk bile bile telefonu açtım ve hızlı adımlarla mutfağın bir köşesine sığındım.

“Olca.” Adı dudaklarımdan korku dolu bir sesle son bir nefes gibi çıktı. “Hayırdır, sen beni arar mıydın?”

“Mecbur kaldıkça evet,” diye homurdandı hatun diğer tarafından. Olca benim üniversiteden arkadaşımdı. Aslında kalan tek arkadaşımdı. Kalma sebebi ise İtalya’da vize sıkıntısı çekmememi sağlamasıydı. Onunla *erasmusa* beraber gelmiştik ve ona burada kalmak gibi hayallerim olduğundan bahsetmiştim. O da benim için bir iş sözleşmesi ayarlayabileceğini söylemişti. Böylelikle burada iki yıl kalma şansım olmuştu.

“Ne oldu yine?” diye sordum endişeden titreyen sesimle. Gerginlikten üşümeye başlamıştım ve konuşmadıkça bu durum daha da korkunç oluyordu. “Çabuk söyle isteyim.”

“Merak etme bebeğim, yarından itibaren bir işin olmayacağı için şu an bu kadar kasmaya gerek yok.” O görmese bile kaşlarım çatılmıştı. Belirsizliğe devam etmesi ise birazdan şuraya gerginlikten kusmama neden olabilirdi.

“Ne saçmalıyorsun sen yine?”

“Sebastian iş sözleşmeni feshetmiş.” Bir an ne dediğini algılayamadım. Kulaklarıma kadar kızarıırken, tiz bir sesle hipnoz olmuşum gibi kendimden geçtim. “Büyük ihtimal vizede sıkıntılar yaşayacaksın. Üzgünüm...”

“Ne demek iptal etmiş?” Kendime gelebildiğim ilk an yüksek bir sesle sorum döküldü dudaklarımdan. “Nasıl iptal etmiş? Hani sorun olmazdı? Ben ona güvendim. Ona güvendiğim için kafama göre takıldım şimdi nasıl iptal eder, Olcay?”

İtalya’ya sadece özgürlüğüm için gelmiştim. Bu yüzden uzun süreli bir vize için yardıma ihtiyacım olmuştu. Evlenemezdim, dil yeterliliğini sağlayamıyordum, hukuki ve öğrenci durumum da yoktu. Son çare iş sözleşmesi idi. Olcay’ın arkadaşı Sebastian ise bu konuda bana yardım ederek sahte bir iş sözleşmesi yapmıştı. Sözleşmem vardı ama orada çalışmıyordum. Bunun sorun olmayacağını söyledikleri için rahattım. Üçüncü yılın sonunda ise vatandaşlık için başvuracaktım fakat sanırım üçü göremeyecektim.

“Sebastian şirketi batırmış. Denetime alınıyor ve işçi azaltması lazım. Haliyle akıllarına ilk senin sözleşmeyi feshetmek geldi çünkü zaten illegal bir işti,” dedi mahcup bir sesle. Bu ses tonu diğer pişkin tavırlarından çok uzaktı. “Üzgünüm Sidem ama buraya kadarmış sanırım.”

“Olmaz, Olcay,” dedim telaşla. “Ben daha sabah abime idare ettiğimi söyledim. Olmaz, şimdi dönersem babam yine elime düştün pozları keser. Mahvolurum.”

“E kızım kaç yıldır oradasın, bulsaydın bir herif evlenseydin sen de. Sözleşmeye güvenerek yaşanır mı?”

“Olcay.” Bir elimi alnıma götürüp ağrısını bastırmaya çalışırken yaslandığım duvardan kayarak yere çöktüm. “Bu hiç iyi olmadı. Hem de hiç. Özellikle abime daha bu sabah her şey yolunda demişken.”

Sıkıntılı bir nefes sesi duydum. “Belki de ondan yardım istemelisin.”

“Ondan yardım istemek babamdan istemek demek ve yeterince istediğimi düşünüyorum.” Başımı arkamdaki duvara yavaş hareketlerle çarparak bir ritim tuttum. “Ne olacak şimdi ya? Hemen şey olmaz herhalde...”

“Uzun süreli de olmaz,” diyerek gerçekleri yüzüme çarpmaktan geri durmadı. “Bul bir herif evlen. Üç yıl birbirinize dayanın, zaten sonra vatandaşlık alabiliyorsun. En kötü boşarsın adamı. Hatta yaşlı ve zengin bul. Baktın ölmüş...”

“Kapatıyorum, Olcay.” Daha fazla konuşmasına müsaade etmek istemedim. Vereceği akıllar zerre işime yaramıyordu zaten. Vaktimi onunla öldüremezdim. “Allah seni de o beş para etmez arkadaşını da kahretsin, Olcay.”

“Nankörsün işte kızım,” diye yükseldi çirkef bir tavrıla. “Seni üç kez havaya atsak, iki kez tutup bir kez düşürsek onun lafını yaparsın sen.”

“Bir kez düşmüşüm, totoyı kırmışım ne diyeceğim aferin mi?” diye yüksek bir sesle bağırdım. Bağırır bağırılmaz telefonu yüzüme kapatan da o oldu. Aceleyle iş grubuna girip birinin yerime kapatıp kapatmayacağını sordum. Olumlu bir dönüş almam ise bu gece yaşadığım tek gelişme oldu. Duvarların üstüme üstüme geldiğini hissederken soyunma odasına kendimi zar zor atmıştım. Eşyalarımı telaşla alıp ön kapıya yönelmek üzere dışarı çıktım.

Çıkar çıkmaz o koyu kahverengi gözlerle gözlerim buluştu. Hâlâ buradaydı. Beni gördüğünde yerinde hafif doğruldu ama şu an onu daha fazla çekecek gücüm yoktu. Bakışlarımı kaçırıp hızlı adımlarla otelin resepsiyonuna yöneldim ve döner kapıyla uğraşmayıp yanındaki kapıyı açarak dışarı çıktım. Çıkar çıkmaz derin bir nefes aldım. Yakında buradan gitmek zorunda kalabilirdim. Belki de bu havayı son içime çekişlerim olabilirdi.

Zihnimde dönen tek bir cümle vardı; *dönmek istemiyordum*.

Burada kalmaya ihtiyacım vardı çünkü burada hissettiğim özgürlüğü daha önce hiçbir yerde hissetmemiştim. Türkiye’ye elbette dönecektim ama şimdi değildi. Bir gün döndüğümde elimde sergime dair belgeler ve fotoğraflar olmasını istiyordum. *Başardım* demek istiyordum herkese. *Sizden uzakta hayalini kurduğum şeyi size inat başardım. Siz olmayacağını söylediniz ama ben başardım. Sizden ibaret değilim, kendim de yapabilirmişim* diye övünmek istiyordum ama sanırım fazla uçmuştum.

Ne bir şey başarmıştım ne de başarmaya yaklaşmıştım. Birikmiş param da yetmiyordu, yeteneklerim de günden güne beni terk ediyordu. Burada olmak güzeldi ama yalnızlığım sanki ruhumu öldürüyordu. Bu yüzden ne bir şeyler çizebiliyordum ne de çizmek istiyordum. Burada yalnız kalmıştım ve bu durum ailemle olmaktan daha cazip gelmişti. Bana verdiği ruhsal zararları umursamamıştım bile ama şimdi yolun sonuna geldiğimde yalnızlığın cezasını çekiyordum belki de.

Düşünceler boğazımı sıkarken yorgunca kaldırımın köşesine çöktüm. Gitmek istemiyordum ama yalnızlıktan yorulmuştum. Kalmalıydım fakat önümde hiç ışık yoktu. Başım yorgunlukla dizlerime düştü. Evimde yalnız oturmaktansa kaldırımda insanların geçtiğini bilerek evrende bir toz tanesi olmadığımı anlayabilirdim. Halimi soracak kimse yoktu. Belki bir yabancı sorar diye bekledim ama kimse omzumdan dürtmüyordu.

Hayal kırıklığı ile başımı kaldırdığım an yanımda gördüğüm kişiyle küçük bir çılgılık attım. Birilerini bekleyen de bendim, aynı zamanda gördüğüm kişiyle afallayan da. “Siktir!” Kaldırımda biraz öteye kayıp şaşkın bakışlarla ona baktım. “Siz... Ne alaka?”

Az önce barda yaşlı dediğim, ayyaş iması yaptığım ve aniden yanından ayrıldığım adam; şu an yanımda, takım elbisesinin kırıışmasını umursamadan uzun boyu yüzünden bacaklarını uzatmış rahat bir halde, benim hazırladığım espressoyu içiyordu. Bir yudum daha alırken yüzünde bir tane bile mimik oynamıyordu. Bu kadar sert bir kahveye bu kadar tepkisiz kalması biraz korkunç geliyordu. Belki de ben şekerli sevdiğim içindi ya da o kalpsiz olduğu için. Ne önemi vardı ki? Bu adamın burada işi neydi?

“Bu gece ikimize de biraz insafsız davranıyor sanırım.” Ona bakmaktan vazgeçip önüme doğru döndüğümde içinde olduğum durumu daha çok idrak ettim. Bir sokak arasında kaldırıma çökmüş, önümüzdeki şehrin ışıklarını izliyorduk. *Bir yabancıyla*. Ne yazık ki ihtiyacım olan şey tam olarak buydu. Bu yüzden bakışlarımı kaçırabildim ama kendim bir adım öteye gidemedim.

“Öyle.” Sesim bir fısıltıdan ibaretti. “Ama sadece bu gece mi? Emin değilim.”

“Son bir yılım sanırım,” diyerek karşılık verdi. “Annem karım için *sana elleriyle bu kadar sert bir espresso hazırlayabilen biri yarın bir gün aynı sertlikte bir boşanma dilekçesini de önüne koyabilir*, demişti. Haklı çıktı. O haklı çıktığından beri geceler fazlasıyla insafsız.”

“Espressom bahsettiğiniz kadar sert mi?” diye sordum gözücuyla ona bakarken. “Travmalarınızı tetiklemek istemem.”

“Daha sert,” dedi hafifçe gülerken.

Ben de bu cevaba güldüm. “Ama şanslısınız ki hayatınızda boşanma dilekçesi hazırlayacak bir konumda değilim,” diyerek devam ettim. “Ama derdinizi dinleyen bir yabancı olabilirim.”

“Anlatan bir yabancı olabilir misin?”

“Bu gidişle evet çünkü artık sığdıramıyorum.” Onun gibi ayaklarımı uzattım. “Yalnız yaşamak bir şeyleri içine sığdırmak zorunda kalmak demekmiş. İnsan bedeni de görüldüğü kadarmış. Fazlasını almıyormuş. Birilerine haykırma isteği duyuyormuş. Özellikle birilerine ama. Bir dağın tepesinde haykırırsam bile geçmezmiş gibi hissediyorum.”

“Bir şeylerin paylaştıkça çoğaldığına inanan biriyim ama dertler sakladıkça artıyor. Bunu açıklayacak bir teori bile yok.” Kurduğu cümleyle gözücuyla ona baktım. Umutsuz duruyordu ama cüssesine bakan biri onun çaresiz kalmayacak kadar güçlü bir adam olduğunu düşünebilirdi.

“Çoğalan derdiniz nedir peki?” diye sordum dökülmesi adına. Onun bu gece durmadan içmesine, yabancı biriyle konuşmasına sebep olacak derdi

istemsizce merak etmiştim. Ben zaten her şeye burnunu sokan, merakına yenilen biriydim. Bu isteğim beni şaşırtmadı.

"Kızım." Dudaklarımı büküp başımı salladım. Devam etmesi için bir şey söylemedim. "Evliliğim bir yıl kadar önce bitti ama çok adice bitti. Hak etmediğim şeylere maruz kaldım ve toparlayamıyorum."

"Neden?" diye sordum kısık bir sesle, başımı yana doğru çevirip yanağı-mı dizlerime yasladığım sırada. "Kızınızla görüşemiyor musunuz?"

"Annesi olmadan hayır çünkü herkes benim şiddet yanlısı bir alkolik olduğumu düşünüyor." Dudaklarındaki kıvrılma, acıdan ibaretmiş gibi hissettirmişti. Bu daha da ilgimi çekti. "Kızım doğduğundan beri ağzına bir damla alkol sürmemiş, onların üstüne titremiş olan ben, şiddet yanlısı bir alkol bağımlısıymışım. En kötüsü ise bana yıktığı kendi kimliği ve bu kimliğiyle kızımı yanına aldı. Bir hırs uğruna belki de bir çocuğun travması olacak."

"Nasıl yani?" diye sordum dumura uğramış bir halde. "Yani durum böyleyse kızınız için savaşmanız gerekmez mi? Öylece olacak bir şey mi bu? Saçma. Çok saçma."

"Düzeltemiyorum," dedi çaresizlikle. "Durumu düzeltecek bir konuma gelemiyorum daha doğrusu. Boş ver."

"Bir yolu olmalı ama değil mi?"

Elindeki fincanı yanına bıraktı ve ellerini kaldırıp yaslayıp biraz daha geriye doğru eğilerek gökyüzüne baktı. "Her zaman bir yolu vardır sanırım ama ben yanlış sokağa sapıp duruyorum. Kaç yanlış sokağa daha gireceğim bilmiyorum ama sonunda doğru yol varsa kızım için katlanabilirim."

"Şanslı bir kızınız var," dedim buruk bir tebessümle. "Onun için endişelenen, onu düşünen bir babası var. Umarım ileride de böyle kalır, ona zehrettiğiniz günlere yaşlılık bahanesini sunmazsınız."

"Sanırım tam şu anda senin dertlerine kürek çekiyoruz." Tüm dikkatini bana vermek ister gibi iyice geriye doğru yaslanıp dikkatle yüzüme baktı. Ben ise oturduğum yerde iyice küçülürken onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Bir yabancıya içimi açma işini sevmiştim. Bu geceden sonra onu görmeyecektim sonuçta değil mi?

"Aslında kötü bir babam yok." Utançla ilk cümlemi kurdum. Babama ne zaman laf etsem emeklerini hiçe saydığımı düşünüyordum. Nankörlük etmişim hissi ensemden soluklanıyordu ve her anımın kederi oluyordu ama aynı zamanda onun bana ettiği haksızlıklar da diğer yandan benim vicdan azabımın yersiz olduğunu söylüyordu. "Aksine iyi bir babam var. Sonuçta

aç kalmadım, açıkta kalmadım. İyi okullarda, iyi şartlarda okudum. İki yıldır burada kalıyorum. Yeterli değil mi iyi olması için?”

“Yeterli olsa bu gece burada olur muydun?” diye sordu sanki beni uyan-dırmak ister gibi. “Hakkında konuşmaya değer bulur muydun?”

“Ben bir kafeste kalmak istemedim, babam ise çıkma kanadını kırarlar dedi. Çıktım, kanadım kırılmadı ama kırılmaması için büyük bir çaba sarf etmem gerekti. Bu çabayı verirken de kendi hayatımdan uzaklaştım. Sanki sırf babama bir şeyleri kanıtlamak için yaşıyormuşum gibi hissediyorum.” Çoğu zaman kendime bile itiraf edemediğim şeyi şu an bir yabancıya itiraf ediyordum. Tuhaftı, aynı zamanda iyi de geliyordu. Her kelimemde rahatlı-yordum sanki. “Aynı zamanda beni bu duruma getiren o olduğu için sadece ona öfke duyuyorum.”

“Ondan uzaktasın değil mi?” diye sorduğunda başımla onaylayabildim onu. “Ondan uzaktayken bile mi?”

“Şimdi uzaktayım. Biraz toparladım ama dönmek zorunda kaldığımda eskiye döneceğim.” Düşünmek bile kalbimin sıkışmasına yeterli olmuştu. “Babamın kontrol manyaklıkları, hayatım hakkında kararlar alması, evde o masada beni görmeye çalışması ve birçok şey. Hepsi bu özgür ama yalnız hayatımdan sonra üstüme gelecek.”

“Neden dönüyorsun ki?” Duruşunu dikleştirdi ve dikkatle yüzüme ba-karken, kaşlarını çatarak bu ortama daha da ciddiyet kattı. Bir yabancı bile yavaştan ciddiyetini kavırıyordu ama babam anlamıyordu.

“İş sözleşmem feshedildi onun sayesinde kalıyordum. Burada kaldığım süreçte hiç düzenli bir işim olmadı zaten çoğu zaman yatıp durdum, arka-daşlarımla yerine girdim falan. Planlarımda sözleşme verecek bir işe girmek yoktu. Anlayacağınız rahatlığım uğruna baturdım. Türkiye’ye dönmek belki de benim kaderim.”

“Bu kadar sıkıntılı hissettiğin bir durumu kader diyerek kabul etmek doğru mu?” diye sorduğunda sesinde endişe vardı sanki. Belki de ilgiye aç olduğum için kafamda kuruyordum ama beni rahatsız etmemişti. “Kaderi değiştirmenin bir yolu yok mu sence?”

“Vardır,” dedim buruk bir tebessümle. “Vardır da kaderden kaçamazsın derler. Geçici bir değişikliktir. Herkes eninde sonunda olması gereken yere döner.” Uzun bacaklarını biraz daha toplu hale getirmiş bir halde önüne ba-karken bir iç çekti ve elini ceketinin iç cebine doğru götürdü. Oradan çelik bir viski matarası çıkarmıştı. Bana da uzattığında şaşkınlıkla ona baktım. “Alkolik olmadığınızı emin misiniz?”

“Davadan sonra ihtiyaç duyar oldum.” Önce elinden aldım ardından ağzıma değdirmeden birkaç yudum alıp ona uzattım. İçme sırası ona geldiğinde birkaç yudumun ötesine gitmişti.

“Bu şekilde sadece onları haklı çıkarmaz mısınız?” diye sordum matara-yı çekip alırken. Bu sefer yudumlamadım. Ters çevirip içindeki viskiyi boşalttım. “Bazen bazı olaylar başımıza geliyorsa bunun sebebi onlardan ders çıkarmamız ve yolumuzu iyi seçmemiz demektir. Sizin yolunuza iftira çıkmış. Sakınmak yerine üstüne koz veriyorsunuz. Düşünsenize tam şuralarda bir yerde eski eşinizin ajanı olsa, fotoğraflarınızı çekse bir sonraki mahkemede kanıt olmaz mı? Kızınız için kendinize çekidüzen vermeniz lazım.”

“Başkası hakkında konuşmak kolaydır,” diye homurdandı ağzının içinde.

“Siz de benim hakkımda konuşun o zaman.” Omuz silkip tamamen yan oturdum. Aslında bu bir meydan okumaydı ona karşı. “Bir büyüğüm olarak siz de bana akıl verin. Belki kurtulmamı sağlarsınız.”

Bu dediğime gür bir kahkaha attı. “Bir büyüğün olarak.” Altını çizdiği cümle karşısında gözlerimi devirmeden edemedim. “Sana tavsiyem bir yabancuya bu kadar kendini açmaman.”

“Siz açmamışsınız gibi,” diyerek ona kafa tuttum ben de. Yarım saattir oturduğum uysal adamdan anında çıkması bir kez daha kimseye güvenmem gerektiğinin kanıtı olmuştu. Özellikle bir erkeğe. “Dilimden anlayan birini bulunca kopması gereken çenem açılmış kusuruna bakmayın.”

“Benimki de dilimden anlamayan biri görünce açılmış işe bak.” Sözleri iyice sinirime dokununca, bir hışımla kaldırımdan kalktım. Onunla daha fazla konuşmak istediğimi sanmıyordum. Ben kalktığı an, o da kalktı.

“Zahmet edip dinlediniz çok sağ olun. Sayenizde ailemin neden bir yabancuya güvenmemem konusunda bu kadar uyardığını anlamış oldum.” Daha fazla durmadan çantamı aldım. Ona sırtımı dönüp gitmek için harekete geçip yola koyulmuşken arkamdan gür sesini duydum.

“Ben teşekkür ederim, bu gece ne yapmam gerektiğini bir kez daha anlamış oldum,” diye bağırdı. Bunu dediğinde adımlarım durdu çünkü devamının geleceğini düşündüm. Derin bir nefes alıp gerginlikle bekledim. Ve hiç beklemediğim o sözler geldi. “*Evlensene benimle.*”

Bir hışımla ona doğru dönüp yüzünde dalga geçen bir ifade aramak, bu ifadenin üstüne bir de tartışmaya girmeyi düşündüm ama döner dönmez gördüğüm ciddiyetle bakan bir surattı. Kaşlarım çatılırken, “Ne?” diyerek fısıldadım afallamış bir halde. “Siz... Siz cidden delirmişsiniz. Gerçekten bir tedavi olun, alkol size asla yaramıyor. Önce kendinizi düzeltin sonra kızı-”

“Sen bana kızımı ver, ben de sana burada kalma biletini vereyim,” diyerek sözlerimi böldü. Gayet ciddi bir şekilde devam etmesi şu anı ciddiye almamı engelliyordu. Adını bile bilmediğim bir yabancıyla elbette evlenmeyecektim. Kim rastgele sokakta gördüğü biriyle evlenirdi ki? Saçmalıktı tamamen. Onun kendine olan güveni daha bir saçmalıktı zaten.

“Kafayı yemişsiniz...” Başımı iki yana salladım. “Belki de ben yemişimdir, uyumadan önce kitap okumayı bırakmalıyım sanırım bilinçaltımın oyunu...”

“Gözlerinde görebiliyorum oraya dönmek istemiyorsun ve bu, bu aralar çok yaygın.” Sözlerine mantık yerleştirmeye çalışıyor gibiydi. Bu yüzden sadece gözlerimi kısarak, ne saçmalayacak diye düşünerek dinledim onu. “Anlaşmalı evlilik işte. Üç yılın sonunda-”

“Size iyi akşamlar.” Bir kez daha sırtımı döndüm. Adımı bilmediği için seslenemezdi. Arkamdan gelmeye çalışabilirdi ama eninde sonunda bırakmak zorunda kalırdı. Tekrar sesini duydum. Rakamları sıralıyordu. Tekrarlamaya başladığını duyduğum an aslında bana numarasını bağırdığını anladım. Kaç kez tekrar etti bilmiyordum ama karşılık vermeden sesi kesilene kadar yürüdüm. Bu geceyi tamamen bir saçmalık olarak hatırlayacaktım ve buraya bir daha adım atmayacaktım.

Daha önce onun bahsettiği bu saçmalığı kitaplarda okumuştum. Bayılarak okumuştum hem de ama şimdi düşününce... kim bir yabancıyla evlenirdi ki? Sırf bir anlaşma uğruna hem de. Her ne olursa olsun devir kötüydü, insanlar garipti ve aşk diye bir gerçek vardı. Bu gecenin bir kamera şakası olduğunu düşünmek isteyerek ondan kaçtım.

Ve dediğim gibi yaptım, oraya bir daha adım atmadım. O gecedan beş gün geçtikten sonra bardaki işimden çıkmak zorunda kalmıştım. Vizem için bir posta gelmişti. Yirmi günüm vardı çünkü sözleşmem yeni feshedilmemişti. Bize yeni söylenmişti. Birkaç şirkete başvurmuştum ama karşılık alamamıştım çünkü tam da iş sezonuydu ve birileri çoktan başvurmuştu. Eve tıkılıp kalmıştım. Çıkar yol arıyor, İzem'e sık sık o adamın tekrar gelip gelmediğini soruyordum. Belki de sapıgımdı, belki de tekrar yoklayacaktı.

Ama ortalıkta yoktu. Belki de o gün cidden bu sıralar sıkça duyduğu şey için bana evlenme teklifinde bulunmuştu. O kızını alacaktı, ben vandaşlık alacaktım. Türkiye'ye dönmek benim için yabancı biriyle evlenecek kadar kötü değildi diye düşünmüştüm o gece döndüğümde fakat ertesi gün eski sevgilimden aldığım mesajla dönmememin sebebini daha da

pekiştirmiştim. Türkiye’de olmak beni mecburiyetlere, sahte gülüşlere zorlayacaktı. Burada olmak ise hayallerime bir adım yakın olduğumu hissettirecek ve bana iyi gelecekti. Bu yüzden bilet almak yerine çözüm aramaya başladım ama hâlâ düşündüğüm şey, bir yabancıyla evlenmek değildi.

Bu sabah tüm gün evde olacağımı bildiğim halde yine erkenden kalktım. Kahve makinesini çalıştırıp kendime bir şeyler hazırlamaya koyuldum. Kahvaltı kültürüm pek yoktu. Hafif şeyler ile güne başlayabilirdim. Ben müziğin ritmiyle bir şeyler hazırlamaya dalmışken kapım çaldı. İzem’in bugün gelmeyeceğini biliyordum. Çatık kaşlarla kapının deliğinden baktığımda gördüğüm kişiler ile başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

Babam ve abim buradaydı.

“Kapının arkasında olduğunu biliyoruz, Sidem,” dedi babam. Başka çarem olmadığını biliyordum artık. Kapıyı açtığımda onun sinirli, abimin ise mahcubiyet dolu yüzüyle karşılaştım. Burada olduğum süre içinde bir kere bile gelmemişlerdi. Neden bugün gelmeyi tercih etmişlerdi? Kötü haber tez duyulurdu ama benim çaresizliğim onlar için kötü haber bile değildi. “Abin ve babanı evine davet etmeyecek misin kızım?”

Şaşkınlıktan kapının önünde dikilmiş olduğumuzu bile fark etmemiştim. Kalbim hızla atıyor, gelişlerinin hayra alamet olmadığını farkında olmak nefesimi kesiyordu. İçimde bir kaos oluştu. Her şey bu aralar fazla mı hızlı geliyordu? Kesinlikle öyle olmalıydı ki yıllardır olmayan şeyler birkaç güne sığar olmuştu. Önce sözleşmemin feshi, şimdi babamların gelmesi. Bunlar tesadüf olamazdı.

“Özür dilerim, ben çok şaşırdım.” Biraz kenara kayıp kapıyı tamamen açtım. İlk işim babamın elini öpmek için bir girişimde bulunmak oldu ama o izin vermedi. Bana kısa bir sarılıp salonuma doğru ilerledi. Halis Karacahan, hiçbir zaman şaşırtmazdı beni.

Abim onun aksine bana sımsıkı sarılıp, “Sana çok kızgıyım,” diye fısıldadı kulağıma. “Aynı zamanda özür dilerim.”

“Neden?” diye sordum ayrıldığımızda ama başını onaylamaz bir halde sallayıp cevap vermemeyi tercih etmişti.

“Bundan sonra bol bol görüşeceksiniz, hasret giderme işini sonraya erteleyebilirsiniz.” Babamın sesi aramıza bomba gibi düştü. Biliyordum, bir şeylerden haberi olduğunu biliyordum. O, onca yolu boşa gelmezdi.

Titreyen bacaklarımla salonuma hızlı adımlar attığımda, “O ne demek baba?” diye sordum korkuyla.

“Daha ne kadar saklamayı düşünüyordun?” diye sordu öfkeyle bana baktığı sırada. “Olca’yı gördük geçen, seni döndü sanmış. Bize burada kalmak için denediğin yollardan ne zaman bahsedecektin? Yakın bir zamanda dönmek zorunda kaldığında kandıracak mıydın bizi?”

Babamın eline koz vermiş olamazdı. Bunca zaman ben bu kadar saklayıp, yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişken şimdi onların eline düşmezdim. Bu hayalini kurduğum her şeyden vazgeçmek, onların istediği gibi ilerlemek demekti ve içimden gelen bu değildi. Ben içimden geldiği gibi yaşamının hayalini kuruyordum. O eve cehennem gibi davranmanın nankörlük olduğunu biliyordum ama büyüdükçe anlıyordum ki bir daha doğmayacaktım. Bir gün ansızın ölecek ve bir daha gelemediğim bir hayatta sadece yaşadıklarım kalacaktım.

“Kandırmıyordum çünkü dönmeyecektim,” dedim dik başlılıkla. Aylar sonra beni kanlı canlı görmüşlerdi ama yaptıkları sadece duvar gibi karşımda durmak ve hesap sormaktı. Bu bile neden dönmek istemediğimin kanıtıydı. “Sadece...”

“Sana demiştim ama değil mi?” En nefret ettiğim konuşma başlıyordu. “Sergi açmak senin neyine demiştim. Açamazsın demiştim ama sen ne yaptın? Yine dik başlılık yaptın ve burada sonsuza kadar kalabileceğini düşündün. Peki sonuç?” Gözucuyla abime baktım. Babama söz geçiremeyeceğini biliyordu. Bu yüzden gözlerini benden kaçırıyordu. “Serseri gibi takılmış, sonunda çaresiz kalmışsın!”

“Çaresiz kalmadım!” diyerek hiddetle çıktım. “Burada bir hayatım var.”

“Nasıl bir hayat bu, Sidem?” diye bağırdı benden daha gür bir sesle. Bu yerimde sıçramama neden olmuştu.

Pişman olacağımı bile bile o cümleyi kurdum. “Birine âşık olduğum bir hayat.” Çenemi yumruklarım kadar sert sıktım. “Evlenmeyi düşünüp, burada yeni bir aile kurmayı düşündüğüm bir hayat.” Abim bir hışımla bana dönerken, babam alayla gür bir kahkaha attı. Elbette inanmamıştı. Ben zaten onun inanmayacağını bilecek kadar onun kıızıydım. “İstersen araya bilirim. Bu sefer yalan ve kandırmaca yok.”

Tamamen blöftü bu. Normalde böyle sözlerin arkasını arayan bir adam değildi. Gülüşü soldu. Ciddiyetle bana bakarken gözlerini kıstı. Bana bakmaya devam ederken, arkasındaki koltuğa oturup iyice yayıldı. Bunun hayrına olmayacağını tahmin edecek kadar onu tanımak benim lanetimdi. “İyi, çağır o zaman.”

Bugün kesinlikle şanssız günümdeydim. Başka bir açıklaması olamazdı bu başıma gelenlerin.

“Nasıl yani?” diye sordum içime kaçmış gibi bir sesle. “Şimdi öylece?”

“İlk kez bana evlilik lafı açtın, Sidem,” dedi babam oturduğu halde sanki bana üstten bakıyormuş bir tavırla. “Öyleyse çağır. Küçük kızımın ilk kez kiminle evlilik düşündüğünü göreyim.”

“Abi,” diye sızlandım kısık bir sesle. Bana gözücuyla baktı ama bu bana yardım edebileceği anlamına gelmiyordu. “Babam haklı,” dedi beklediğimin aksine. “Çağır da gelsin o lavuk. Bu zamana kadar benden bile sakladığın o adam kimmiş görelim.”

“Sırası değil!” dedim büyük bir şaşkınlıkla. Bana abilik yapmanın sırasıydı ama kıskançlık yapmanın değildi. Ben şu an onun kıskançlığına değil, yanımda durmasına ihtiyaç duyuyordum. O ise bana sırtını tamamen dönmüş gibi gerginlikle iki elini beline koymuş, hafif bir kızgınlıkla bir bacağını sallıyordu. Bugün başka çarem olmadığını anlayarak koridorun sonunda olan odama doğru ilerledim. Odama girer girmez komodinin üstünde olan telefonumu alıp rehberde erkek ismi aradım. Mümkünse bekâr bir erkek ama üç kişiden ötesi yoktu. Biri Olcay’dı. Diğer ikisi abim ve babamdı. Düşündüm, bir çıkar yol aramak istedim. İzem’i ararsam ona durumu açıklayana kadar çoktan foyamı ortaya çıkarırdım.

Son çarem o gece bana sanki bir gün kullanacağımdan emin olarak numarasını haykıran kişiyi aramaktı.

Bazen hayat; bir yolun görünen kadarının düz olduğuna kanarak sürat yapmak ve ilk kasiste bocalamaktı. Bunu yapacağımı elbette düşünmemiştim ama bir gün beklemediğim bir kasiste beni sekteye uğratacağını hesap ettiğim için gururuma da yenilmeyecektim. İstedığimi alırdım. Sonu ne getirirse getirsin. Çünkü zamanın gölgesi olmak bazen saatlerce düşünülecek şeyi bir anda yapmaktı.

Hafızam kuvvetliydi. Bir şeyleri kolay kolay unutmazdım. Kendimi zorlayarak hatırlayabildiğim ama emin olmadığım ilk rakamları tuşladım. Telefon uzunca çaldıktan sonra açıldı. Açar açmaz heyecanla konuştum. “Merhaba, ben beş gün önce bana evlenme teklifi eden adamı aramıştım?”

“*Entschuldigung?*” Bir kez daha siktir. Almanca konuşuyordu ve bir kadın sesiydi. O adamın Alman olmadığına emindim. Zaten Türkçe konuştuğum için Türkçe karşılık alabilirdim. Yanlış numara olduğunu fark eder

* Affedersin? (Alm.)

etmez belki İngilizce biliyordur umuduyla konuştum. *"I'm so sorry. Wrong number. Have a good day!"*

Cevap vermesine izin vermeden, korkudan anadilim dışında diğer dillerde üretkenliğimi yitirmişim gibi acemi cümleler kurup telefonu kapattım. Kendimi biraz daha hatırlamak için zorladığımda bu sefer bir rakamı farklı hatırladım ama şansımı denemek istedim. İlk çalışta açmadı, biraz bekletti.

Açıldığında, "Buyurun," dedi. Türkçe karşılık vermesine şaşırdım ama onun sesini duyduğum an bunu sorgulamak için zamanım olmadığının farkındaydım.

"Selam," dedim saçma bir giriş yapmayı tercih ederek. "O geceki teklifinde ciddi miydin?"

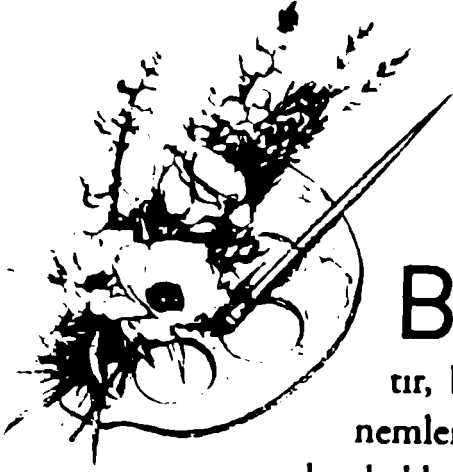
Düzenleme

Ny.ozlem

* Çok üzgünüm. Yanlış numara. İyi günler! (Ing.)

BÖLÜM 2

Hayat Tesadüfleri Sever

Babaanneme göre hayat mucizelerle doluydu. Yaradan; en çaresiz kaldığımız anda bir el uzatır, bizi o karanlıktan alırdı. Oğlu en sıkıntılı dönemlerindeyken iki altınla iş makinesi alıp o makineden beklediğinden daha fazla kâr ederek şirket kurmanın temellerini atmış bir kadın için böyle konuşmak elbette basitti ama benim gibi elini attığı her şeyi kurutan bir kız için bu laflar sadece sussun diye ağza konulan emzikti. Yirmi beş yaşına kadar bu düzen böyle devam etmişti.

Aslında ben uzatılan elin, o an bana mucize olarak geldiğini kesinlikle anlayacağımı düşünerek çaresiz anlarımda etrafıma bakınmıştım. Belki de ben çaresizim sandığım anlarda aslında çaresiz kalmamıştım. Sadece zordaydım ama kendi başıma çıkamayacağım bir durum değildi. İradesiz davranarak sürekli birilerinden yardım beklemek, gelmeyince isyan etmek huyum olduğu için cezalandırılıyordum.

“Anlamadım,” dedi hattın ucundaki adam. Der demez hafifçe öksürdü. Sanırım benim onu aramayacağımı düşündüğüm gibi o da aranmayacağını düşünmüştü. Bu yüzden afallamıştı ama denemiştım. Sadece kitaplarda ve filmlerde gördüğüm bu saçmalığın içine girmemeyi fazlasıyla denemiştım ancak başka çarem kalmamıştı.

“Teklif etmiştin,” dedim bastırarak. Zamanım daralıyordu. “Bana sarhoştum hatırlamıyorum deme sakın. Sırası değil gerçekten.”

“Gayet ayıktım, hatırlıyorum.” Sesi şimdi daha güçlü geliyordu. “Kızımın doğumu kadar net hatırlıyorum hem de ama ben o teklifi ettikten sonra seni taciz ettiğimi ima et-”

“Başta ben de öyle hissettim ama Avrupa bileti olduğunu düşünmen, düşündükçe normal geldi.” Telaşla sözlerini böldüm. Vazgeçmesi, benim bitmem demekti. Tükürdüğümü yalıyordum bir noktada ama hayat zaten bunlardan ibaretti.

“Sanırım Avrupa biletine ihtiyacın var,” dedi nabız yoklar gibi.

“Bu yüzden evlenme teklifi etmedin mi zaten?” diyerek savunmaya geçtim. “Sen kızını, ben burada kalmayı garantilemeyi istedim. Teklifinde ciddiysen kabul ediyorum işte. Tam şu an ediyorum hatta. Çok acil ediyoy-”

“Sınır kapısından mancınıkla fırlatılıyormuş gibi davranmamaya ne dersin?” Rahat bir tavırla sözümü böldü. O teklif ederken sözünü böldüğüm için intikam alıyormuş gibiydi. “Eğer başın belada olduğu için bu kadar acele ediyorsan, benim ikinci kez belalı bir kadınla evlilik yapmak gibi bir niyetim yok.”

“Benim de sürekli eski eşinden bahseden travmatik bir adamla evlilik yapmak gibi bir niyetim yok ama hayat mecbur bırakınca elden bir şey gelmiyor,” dedim iğneleyici bir tavırla. “Şimdi hâlâ geçerli mi değil mi onu söyle.”

“Bana ihtiyacın var sanırım.” Bu durumla eğleniyor gibi çıkmıştı sesi. Duysun diye özellikle sesli bir şekilde ofladığımda, onun alaycı kıkırdamasını duydum. O gece ona saydıran kızın ayağına gelmiş olmasından deli gibi keyif alıyordu. Onu yargılamıyordum çünkü ben de alırdım.

“Nasıl fark ettin onu ya?” diye sordum alaycı sesimin aksine burnumdan soluduğum öfkemle. “Sen bu dünyadaki en zeki adam olabilir misin?”

“Şanslısın. Bu dünyadaki en zeki adam, senin kocan olacak.” Bu evet demekti. Teklif edilen bendim ama bir anda evet cevabını bekleyen kişi konumuna düşmüştüm. Böyleydin işte. Şansım bir gülse on ağlıyordu. Elim kolum bağlanıyor, asla yapmam dediğim şeylerin içine düşüyordum. “Bugün mü buluşalım?”

“Hatta tam şu an,” dedim aceleci bir tavırla. Kapıya doğru yaklaşıp hafifçe araladım. Baktığımda abim ve babamın salonda tetikte olduklarını gördüm. “Attığım konuma gelebilir misin?”

“Tamam ama-” Devam etmesine izin vermeden telefonumu kapatıp numaraya konum gönderebilmek için rehberime ekledim ve direkt konumu atıp telefonumu arka cebime aldım. Şimdilik planım işe yarar gibi duruyordu. Benim için önemli olan da buydu. Gerçi yüzüne kapatmamla vazgeçebilirdi, neyime güvendiğimi bilmiyordum ama şansa yaşıyordum bugün. Aldırmadım.

Türkiye’ye döndüğüm an başıma gelecekleri biliyordum çünkü. İlk, babamın ben demiştin demeleri ve beni insanların içinde küçük düşürmeleri başlayacaktı. Bunun ardı kesilmeyecekti. İnsanların gözünde işe yaramaz konumuna düşecektim. Bir süre sonra herkesin fısır fısır konuştuğu kişi olacaktım. Onu atlatamadan eski sevgilim, abimin hastane projesi ortağı çıkacaktı ortaya. Her gün yeni jestler yapacak, ailemi kandırmaya çalışacaktı. Ben tüm bunlar olurken bir hayal kırıklığı olduğum için savaş verecektim ama yenilmeye mahkûm olup sadece baş ağrılarım ile direnecektim.

Sergi olmayacaktı, ayaklarımın üstünde durmak olmayacaktı, dedi-kodularıyla hayatımın içine eden insanlarla aramda mesafe olmayacaktı.

Kısacası cennetten kovulacaktım. Keyfime o kadar düşkündüm ki bunun için her şeyi riske alabilirdim. Adını bile bilmediğim bir adamla evlenmek de buna dahildi.

Üstümde bir mal varlığı yoktu. Beni dolandırmak istese zararlı çıkardı. Öldürse... Her fani bir gün ölümü tadacaktı. Zaten her şeye burnumu sokmanın beni bir gün öldüreceğinin farkındaydım. Şiddete boyun eğmezdim. Üstelik o adam... o gece bana kötü biri gibi gelmemişti. Belki onu bugün iyice tanıyabilir, herhangi bir evliliğin adımını atabilirdim. Üç yıl sonra zaten herkes yoluna gidecekti. O kıızıyla, ben hayalini kurduğum hayatla mutlu olacaktım.

Omuzlarımı dikleştirip kendimden emin adımlarla salona doğru gittim. Abım bana beklentiyle bakıyordu. "Geliyor," dedim soğuk bir sesle. Daha sonra onlara bakmanın bana zerre yaramadığını fark ederek mutfığa doğru ilerledim. "Size bir şey hazırlamamı ister misiniz?"

"Kaçak çay var mı?" diye sordu babam. Başımı iki yana salladım. O onaylamadığım için salladığımı sandı fakat ben hayal kırıklığına uğradığım için sallamıştım. Dünya yıkılsa bile kaçak çay içebilme potansiyeline sahipti. Bunu deprem olduğunda evden çay bardağıyla çıkmasından anlamıştım. Bu durumda bile umurunda olan kendi keyfiydi. "Türk kahvesi?"

"Var baba." Sırtım ona doğru dönüktü. Arkamdan nasıl aşağılayıcı baktığını tahmin edebiliyordum bu yüzden dönmedim. "Aç değil misiniz?"

"Yok güzelim yedik biz. Zaten dünden geldik gece. Otele geçtik sabah ancak buraya gelebildik." Bünyeme çöken şaşkınlıkla aniden onlara doğru döndüm. Geldiklerinde bile kalmak için otel ayarlamışlardı. Benim burada evimin olmasının hiçbir önemi yoktu. Belki de evim olmadığını, açıkta kaldığımı bile düşünüyor olabilirlerdi. Bana güvenmediklerini biliyordum ama bu kadar açık etmeleri zoruma gidiyordu. "Babamı biliyorsun sırtı ağrıdığı için-"

"İyi yapmışsınız." Hayal kırıklığını içimde bu kadar yoğun hissederken, tahammülsüzlükle sözlerini böldüm. "Sonuçta benim evim bana zor yetiyor değil mi? Koskoca evinizi bırakıp bir oda bir salon evde kalamazsınız. Çok haklısınız."

"Side-"

"Emin ol yirmi beş yılda sizi çözdüm abi!" diyerek hiddetle çıktım. "Normal şartlarda erkek arkadaşım olduğunu duyduğunuzda vereceğiniz tepki kesinlikle bu olmazdı ama siz o kadar inanmıyorsunuz ki benim burada ayakta kalabildiğime, bir şeyler konusunda ilerlediğime, âşık olmam bile

gözünüzde büyüdü. Resmen ayağınıza çağırdınız. Sürekli hesabıma gelen paralar, aramalar ve her şey, benim halledemediğimi düşündüğünüz içindi.”

Abim pişmanlıkla bana bakarken babam gözlerini kaçırıp, “Neden acaba?” diye sordu. “Her seferinde bir şekilde tökezleyip, kendim hallederim dedikten sonra daha berbat ettiğin için olabilir mi?”

“Berbat etmemden kastın nedir baba?” diye sordum tok bir kahkaha atarken. Yavaştan gözlerim doluyordu. Zaten ne zaman onunla tartışsam gözlerim dolar, sesim titrerdi. “Özür dilerim lise mezuniyetinde hoca beni görevli yaptığında tüm parayı kaybettığım için ya da cüzdanımı çaldırdığım için, ek tercihle üniversiteye girip istediğin bölümü okumayıp üstüne her yıl yakındığım için. Ben aile olmak, ebeveyn olmak böyle durumlarda destek olmak sanarak size gelmiştim. Aksi olduğunu bilsem başınızı şişirmezdim.”

“Sidem!” Babam sinirle yaslandığı yerden dik bir konuma geldi. “Sorunun bunlar olmadığını adın gibi biliyorsun. Ben senin babanım. Elbette her şeyini çekerim ama ben aynı zamanda evladımın bana bir gün bir şey olduğunda; arkamda ayakları yere basmış, sağlam ve dik bir duruşu olduğunu da bilmek isterim. Abin ve ablan bana bu konuda güvence veriyorken, sen her zaman içimde endişe olarak kalıyorsun.”

Babam ilk kez bana bu konuda ters düşmek yerine açık bir şekilde düşüncelerini söylemişti. Omuzlarım güçsüzce düşerken ona baktım. Haklıydı ama unuttuğu bir şey vardı ki bu dünyada gül koparılıp bir fanusun içine de alınıyordu bir çöpün dibine de bırakılıyordu. Koptuğum yerden ayrıldığımda ya kendimi koruyacak bir fanusta olacaktım ya da çöpe batacaktım ama *sonunda* diyecektim. *Senin bahçenden ben ayrıldım. Başıma gelenleri hak ettim.*

Boğazımdaki yumruyla girdiğim savaşa, “Haklısın,” diyebilirdim. “Ama baba, sen de benim yaşlarımda gurbet elde ayaklarının üzerinde durdun. Ve bize küçükken ne zaman para versen bunları anlattın. Gözlerimin önünden o halin geçti. Senin gibi olmak istedim ama sen benim önüme geçiyorsun.”

“Devir değişti...”

“İnsanlar da öyle,” diyerek kendimi savundum. “Ben değişen devrin insanıyım.”

Babam pes etmiş gibi sert bir soluk verdi. Abim babamın tersi yöne dönüp hafif gülümsedi o sırada. Onun bana desteğini hep hissetmiştim ama babamın yanında sanki desteği bir toz olup uçuyordu. Bu da beni üzüyordu çünkü benim abimden daha farklı beklentilerim vardı.

Babam tekrar konuşmadı. Konuşsa da sözü yarıda kalırdı çünkü kapı çaldı. O an yaptığım şeyi o kadar unutmuşum ki yerimde sıçradım.

Gözlerim sonuna kadar açılırken kapıya doğru döndüm. Onu ararken bu kadar gerilmemiştim ama gerçekleşince elimi taşın altına koymuşum da kırmışım gibi bir sancı hissettim.

“Sen ciddiydın,” dedi abim şaşkınlıkla. “Gerçekten biri var.”

Gözlerimi devirip hayretle ona baktım. “Buna bile mi abi?” diye sordum onu kınar gibi. “Millet, ara sıra yalandan da olsa benden memnunmuş gibi mi davransanız? Ağrıma gitmeye başlıyor.”

“Serseri,” diyerek söylendi abim. “Kızım ne evlenmesi? Ne ara büyüdü sen? Aklımı delireceğim şimdi, ben şaka sanmıştım.”

“Müstakbel eşime kapıyı açmam lazım abiciğim, bunu sonra tartışsak?” İmayla gülerken kapıya doğru koştum. Ona bulaşmayı seviyordum ama bugün bulaşma sebepim tamamen kendi gerginliğini atabilmek içindi. Ayrıca bugün ona biraz da öfke duyuyordum. Abime olan hislerimi anlamaya vakit yoramayacak kadar büyük bir karmaşanın içinde, sadece derin bir nefes alıp kapıyı aralayabildim.

Adını bile bilmediğim ama bana el uzatan olduğunu düşündüğüm o mucize buradaydı. Bar taburesindeki yıkılmış adamdan çok uzaktı. Şimdi daha güçlü, daha heybetliydi. *Ben buradayım* der gibi omuzları ve başı dikti. Koyu kahverengi saçlarını taramış yüzünün ferahlığını ortaya çıkarmıştı. Kahverengi gözlerinin içinde bana ulaşmaya başlayan bir kıvılcım vardı. Benim gözlerimle buluştuğunda güvenin sıcaklığı yayılıyordu. Elindeki bir buket gül, anlaşmanın ta kendisiydi belki de.

Gülleri gördüğüm an alnımı buruşturup gülümsedim. “Sana beni istemeye gel dememiştim sanki,” diyerek takıldım ona.

“Beni çağırma sebepini az buçuk biliyorum.” Ben ona merakla bakarken göz kırpıp, “Birazdan anlarsın,” dedi.

Dirseğinden tutup onu biraz geriye ittim. Ben de kapının önüne çıkıp kapıyı hafifçe kapattım. Biraz ona yaklaşıp oldukça kısık bir sesle, “Bu arada adın neydi?” diye sorduğumda kısık bir kahkaha attı. Sorduğum sorunun saçmalığına ben de sinirden güldüm. Evleneceğim adamın adını babamla tanıştırmadan önce öğreniyordum. “Sinirlerim bozuldu.”

“Sarp Luca Russo,” dedi ciddi bir tavırla. “Müstakbel karım hangisini kullanmak istiyorsa serbest. İsimlerim konusunda bir takıntım yok ama Sarp demen hoşuma giderdi. Sana daha yakın hissettirir.”

Sarp Luca Russo.

Havalı bir ismi vardı. Eğer durumlar başka olsaydı ilk yorumum ismine olurdu ama ne yazık ki vaziyet ortadaydı.

“Tamam o zaman, Luca,” dediğimde kaşları havaya kalktı, alayla güldü. “Şaka yaptım, Sarp.” Bu sefer başını sallayıp kısık bir kahkaha attı. Bir kez daha karizmatik sesi koridora yayılmıştı. “Ben de Sidem. Sidem Karacahan.”

“Karacahan,” diyerek tekrarladı. “Anladım. Yakında Russo olacaksın ve bu güzel soyadına da yazık olacak.”

“Belki sen Karacahan olursun...”

“Hiç sanmıyorum karıcığım.” Beni gıcık etmek isteyen bir ses tonuyla konuşmuştu. Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Öncelikle sakın bana içeride *karım*, *aşkım* gibi şeyler söyleme. Babamlar bunun sahte olduğunu hemen anlar.” Onu uyarmam gereken ilk kuralardan biriydi. “Ayrıca mümkünse ağırbaşlı ol. Babamın gıcık olmasını da istemiyorum.”

“Öncelikle zaten o tarz şeyler söyleyebilsem ikinci kez evleniyor olmazdım.” Benimle aynı tonda söylemişti bunu. “Ayrıca unuttun mu bilmiyorum ama ben yaşlı bir adamım. Ağırbaşlılık ne çok iyi biliyorum. Şimdi biraz daha bekletmek istemeyiz değil mi?” Çiçekleri fırlatır gibi bana uzattı. “Al şu çiçekleri de gidelim.”

Gülleri tutarken sinirle onu çimdikledim, “Kibar ol,” diye homurdandım. Kapıyı tamamen açıp girmesi için içeriyi işaret ettim. “Önce hanımlar,” dediğinde göz devirip ben girdim. Arkamdan, “Kayacak gözlerin,” diye söylendi. Salona girdiğimizde abim ve babamın ayakta bizi beklediklerini gördüm, hafif yan kayarak Sarp’ın görüşünü açmayı sağlamıştım. Babam gayet normal bir merakla bakarken abimin gözleri kısıldı.

“Luca,” dedi dehşete düşmüş bir halde. Garipseyen bakışlarım ilk abimi buldu. Daha sonra Sarp’a döndüm. O abime bakarken gülümsüyordu. Sanırım son zamanlarda yaşadığım saçmalıklar silsilesine bir yenisi daha tam şu an eklenecekti.

“Samet,” dedi rahat bir tavırla. Babamla tam o an göz göze geldik. İkimiz de ne olduğunu anlamamıştık, ilk kez babamla aynı masadaydım. “Tekrar karşılaştık dostum.”

Sarp’ın rahat tavrı tamamen abimi sinir etmek içindi. Bunu abimin, “Siktir lan piç,” diye yükselmesiyle anlamıştım. Babamın yanında asla küfretmezdi. Saygısızlık etmekten korkardı ama şu an nerede olduğunu bile umursamıyordu. “Oğlum sen ne alaka benim kardeşimle?”

Sarp’ın dudaklarında oldukça hain, zehirli bir ok gibi çarpık bir sırıtiş meydana geldi. “Kader bizim ayrılmamızı istemedi, bak şimdi eniştten oluyorum.”

Sidem, zamanın gölgesi değil de absürd olaylar silsilesi demek olabilir miydi?

Abim bir dönem İtalya'da yüksek lisans yapmıştı. Bir arkadaşı olduğundan ama onu Türkiye'ye getirmeye ikna edemediğinden bahsetmişti. Fotoğrafları bile yoktu ki bazen arkadaşının vampir ya da hayali bir karakter olduğunu düşünmemi sağlamıştı. Bu arkadaşının anlaşmalı bir evlilik yapmayı düşündüğüm adam olması da sadece benim başıma gelebilirdi zaten. Abimin gözlerinde saf bir öfke belirdi. Maalesef ki haklıydı. Abim otuz üç yaşındaydı. Arkadaşı da onun yaşlarındaysa, küçük kızım dediği kardeşinin böyle bir adamla olmasını elbette istemezdi.

Benimki şanssızlığı geçmişti artık onun çok daha ötesindeydi. Aklımın, hayalimin bile kabul edemediği kadar ötesindeydi hem de.

"Ne eniştesi lan it?" diyerek çıkıştı abim. "Ne eniştesi, çıldırtma beni senin-"

"Samet!" diye bağırdı babam daha fazla dayanamayarak. "Haddini aşıyorsun."

"Ne haddi baba?" Babama da sesini yükseltmişti, işte bu son noktaydı. Resmen batırmıştım. "Bu adam benden bir yaş küçük. Düşün, abisinden bir yaş küçük ve abisinin yaşı yolun yarısı olacak yakında. Benim kardeşimin bu yaşta bir adamla ne işi var?"

"Zamanında yaptığın seçimleri unutuyorsun," dedi Sarp. "Hatırlatmak da istemiyorum. Ben kardeşinle ciddi düşün-"

"Caroline'la da ciddi düşünüyordun anasını satayım, sonuç?" diyerek sözlerini böldü abim. "Ben sizin düğününe geldim ulan. Sen evlendin, kızın oldu. Şimdi boşanmış, geride bırakmış şekilde benim kardeşimle mi evlenmeyi düşünüyorsun? Ben ikinci kez düğününe geleceğim ama bu sefer kardeşim için. Dalga mı geçiyorsunuz siz?"

"Abi." Babamın sinirden kızaran yüzünü gördükçe öfkeyle soludum. "Yeter artık! Bana çağır dedin, çağırdım. İnanmadın, karşına çıkardım şimdi böyle davranamazsın. Arkadaşımdan gayet iyi bahsediyordun, şimdi ne değişti?"

"O senden önceydi!" diyerek karşılık verdi. Bakışlarım ikisi arasında gezindi. Sarp, abimden birkaç santim daha uzundu. Abimin saçları hep üç numara tıraş edilirdi, sert çehresindeki dikiş izini sakallarıyla kapatmaya çalıştığı için yüzünde dağınık bir görüntü olurdu. Sarp'tan bir yaş değil birkaç yaş büyük gibi duruyordu. Sarp'ın saçları ideal boydaydı. Ona yakışan derli toplu görüntüsü vardı. O gün gördüğümde kirli sakallıydı ama

sanki cidden kız istemeye geliyor gibi tıraş olmuştu. “Kız kardeşime göz koymadan önceydi.”

“Ne göz koyması, düzgün konuş ulan!” Bu sefer çıkışan taraf Sarp oldu. “Sevdim ve elinden tutmuş karşına çıkıyorum. Sanki bilmiyor muydum kardeşin olduğunu? Biliyordum. Ona rağmen vazgeçmedim.”

O an sadece Sarp’a döndüm. Babamı ve abimi unuttum bile diyebilirdim. Benim kim olduğumu cidden biliyor muydu yoksa abime rol mu ke-siyordu anlamamıştım. Fakat güllere, *birazdan anlarsın* demelere bakılırsa biliyordu. O gün bilmiyorsa bile öğrenmiş ve gelmişti. Hayal kırıklığına mı uğramıştım? Belki biraz... Sanki ailemden uzakta bir şeyler yaşamak bana tersmiş gibi bulduğum kişi abimin arkadaşı çıkmıştı. Sarp bana bakmıyordu. Ona baktığımdan emindi ama dönmemekte ısrarcıydı. Bu bile onun aslında gelmesinin altında bu neden olacağına işaret olabiliirdi.

“Çocuklar bence eğer ciddiyseniz biz bunu bir akşam yemeğinde konuşalım,” dedi babam uzlaşmaya çalışır gibi. “Samet sen de bir sakın ol önce, dinle oğlum. Zamanında aynısını Gözde’ye yaptın sonuçları iyi olmadı.”

“O daha farklıydı.”

İstemsizce laf atmadan duramadım. “Evet farklıydı ama sen bir aşka engel oldun.”

“Sikerler aşkı ya.” Homurdana homurdana Sarp’a omuz atıp dış kapıya doğru yöneldi. Ben arkasından öylece kalırken babam mahcubiyetle Sarp’a bakıyordu. Sarp bir adım öne çıkıp elini babama doğru uzattı. “Tanıştığımızı memnun oldum efendim.”

“Ben aynı şeyi şimdilik söyleyemeyeceğim,” dedi babam memnuniyetsiz bir tavırla. Onun mahcubiyeti zaten iki saniyeden fazla sürmezdi. Ona bile şükretmeliydim. “Bu akşam kaldığımız otelin civarında bir yemek yersek güzel olur diye düşünüyorum. Saati ve adresi size yollarım ama yok biz baştan bıraka-”

“Orada olacağız baba.” Soğuk bir sesle sırf kafa tutmak için atladım. Sarp’a kızgındım. Belki ilerisi yoktu ama sırf babam bugün zafer kazandığını düşünmesin diye kabul ettim. Zaten bunca belayı başıma sırf onlar sevinmesin, kazanmasın diye açmıştım. Babam sadece başını sallayıp aceleci adımlarla çıktı. Abimin öfke sorunları olduğu oluyordu ve aklı onda kalmıştı, yoksa bizi kolay kolay tek bırakmazdı.

Babam çıktığı an elimde duran gül buketini Amerikan mutfağımın tezgahına fırlattım. Dişlerimi sıkarken ona ne diyeceğimi düşündüm. Belki de giderdi ama gidecek gibi durmuyordu. Hatta ceketini çıkarmış, köşedeki

tekli koltuğa atmıştı. “Biliyor muydun?” diye sordum bu teslimiyet karşısında. “Onun kardeşi olduğumu...”

“O gece, hayır.” Diğer koltuğa çöküp stresle burun kemerini sıktı. “O günden sonra tanıdık geldin. Fazlasıyla geldin hem de. Tam hatırlayamazken abin yazdı. Geleceğini, beni de görmek istediğini söyledi. Sebep sonuç derken konu sana geldi. Ülkene dönmen gerekiyormuş ama saklıyormuşsun falan. O an senin fotoğraflarını gösterdiği zamana gittim. Aynı kısa saçlar, umutsuz bakan kahverengi gözler, küçük bir yüz, ince kaşlar ve aklıma kazınan birçok detay. Bana da sürpriz oldu ve beni arayacağını bekleyerek geçirdim iki günü.”

“Tesadüflere inanır mısın?” diye sordum düz bir sesle. Söylediklerinden sonra takıldığım tek konu bu olmuştu.

“İnanmamayı tercih ederim.” Sıkıntıyla ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. “Ama başa gelen de çekilir. O kadar çekilir ki asalak abin bana kafa tutar gibi otel adresi ve saat atmış.” Sinirle koltuğun yan tarafına fırlattı telefonunu. O an ona sırtımı dönmenin daha iyi olacağını düşündüm. “Gerzek!”

“Onun yanında vazgeçmedim diye şov yaparken düşünmeliydin bunu.” Kahve makinesine onun için sert, benim içinse karamelli espresso kapsülleri bıraktım. Sırtım ona dönükken ellerimi tezgâha yaslayarak ayakta durmaya çalıştım. “Demek abimden küçüksün?”

“Otuz iki yaşındayım evet, yeterince yaşlı mı?” diye homurdandığını duydum ama sadece buruk bir gülümseme sunabildim. “Otuz iki yaşındayım. Kimya mühendisliği mezunuyum, şu an bir ilaç şirketinin yönetici kadrosundayım. İki buçuk yıl evli kaldım. Kızım ise geçtiğimiz mart ayında dört yaşına girdi. Adı Bella. Daha doğrusu Isabella. Annem Türk, babam İtalyan. Türkiye’ye hiç gelmedim. Bunlar bir eşin bilmesi gereken klasik bilgilerdir diye düşünüyorum.”

“Sahte bir eş için fazla bile.” Ama benim için azdı. Merak ettiğim çok şey vardı ama o sahte olduğuna bu kadar vurgu yaparken, soracak yüzüm kalmamıştı. Onun bana verdikleriyle yetinmekten başka çarem de yoktu. Kahveler hazır olduğunda onun kupasını alıp hemen koltuğun yanında duran sehpayı bıraktım. Ben de karşısındaki pufa çöktüm. Kahvenin vakti olduğunu da sanmıyordum ama aklıma daha iyi bir kaçma yöntemi gelmemişti.

Kupayı eline alıp kahvesinden içti. “Yine fazlasıyla sert.” Bahsettiği kadar sertse neden yüzünde tek bir mimik oynamıyordu?

“Sana çok koymaz.” Kahvemden bir yudum alıp boğazımı yakmasına aldırmış etmedim. “Sonuçta bu kahveye bile tek bir mimiğin oynamıyor. Caroline yapınca oynadığı için bu kadar canın yandı belki de.”

“Caroline bana espresso ikram ederken kulplu bardak kullanmazdı.”

Kurduğu cümle ile bardaklarımızı izleyen gözlerimiz birbirlerini izlemeye başlamıştı. Söyledikleri gerçek bir eylem olsa bile altında derin bir duygusal anlam taşıyordu sanki. Dalgınca kurması onun kalbine kurduğu ağırlığın eseri idi. “Yirmi beş yaşındayım. Mimarlık okudum. İki tarafım da Diyarbakırlı. Bir abim ve ablam var. Daha ne anlatabilirim? Benden bu kadar.”

“Neden gitmemek konusunda bu kadar ısrarcısın?”

“Az önce sen de gördün,” dedim hüzünle. “Ben burada mutluydum. Onlar geldi, yine sıkışıp kaldım. Orada olduğum sürece de böyle olacak. Hatalarım sürekli yüzüme vurulacak. İmalat yapılacak. Kimse kendisini sorgulamayacak ama benim üstüme gelmekten de geri durmayacak.”

“Burada da evli olacaksın,” dedi beni aydınlatmak ister gibi. “Ve bu evlilikten çıkarım var. Kızım için yapıyorum. Yani sana da sorumluluk düşüyor. Ayrıca...”

“Ayrıca?” diye sordum korkuyla.

Bakışları yüzümde gezindi. “Evcilik oynayacak yaşı da çoktan geçtim.”

“Sanırım artık bu evliliği istemiyorsun.” Bir elimi kulpundan tutmak yerine sıcak kupaya sardım. Diğerinin işaretparmağını kupanın ağzında dairesel hareketlerle gezdiriyordum. Ona bakmadım. Hayal kırıklığını görsün istemedim. Bunu babamlardan önce söyleseydi umurumda olmazdı ama akşam babamların yanına gittiğimde, onun gelemeyeceğini söylediğim zaman oluşacak yüz ifadeleri şimdiden karabasan olup enseme çökmüştü.

“Bir an olsun seni umutlandırdıysam özür dilerim ama yapamam,” dedi durgun bir sesle. “Benim de sana ihtiyacım var ama abin işleri sadece zorlaştırır ve bu benim en son istediğim şey. Bir şeyler benim için yeterince zor zaten. Ben hayatımda daha fazla pürüz istemiyorum.”

“Haklısın,” diyebildim zorlukla yutkunurken. “Belki ben de şımarıklık yapmayı bırakıp Türkiye’ye dönmeliyim. Ucunda ölüm yok sonuçta değil mi?” Gözlerim dolarken zoraki bir halde gülümseyerek ona baktım. “Elbet geçer. Hayırlısı budur belki.”

“Belki de,” diyerek kestirip attı. “Kaçmak, her zaman bir çözüm değildir sonuçta.”

“Sen kaç ama,” dedim alayla, içimdeki kedere rağmen. “İçkiden.”

Kısık bir kahkaha attıktan sonra, “Deneyeceğim,” diyerek ayağa kalktı. O kalkınca ben de karşısında durmak için kalktım. Elindeki kupayı mutfığa

bırakmak için gittiğinde sanki ev sahibi değilmişim gibi salonun ortasında öylece duruyordum. Döndüğünde bana bakmadan koltuğun üzerinde olan ceketini aldı, giydikten sonra bana doğru döndü. “Buraya kadarmış.”

“Sanırım her türlü karşılaşacağız,” dedi beklentiyle. Bu beklentisinin nedenini anlamadım. “Keşke şartlar farklı olsaydı.”

“Karşılaşacağımızı sanmıyorum çünkü onlara ciddi olmadığını, benim de yapamayacağımı söyleyeceğim.” Dudaklarımı büküp başımı hafifçe salladım. “Şartlar farklı olsa bile anlaşılamazdık bence.”

“Şartlar farklı olsaydı hatta bundan çok daha öncesi olsaydı sanırım ikinci bir evliliğin peşinde koşmazdım.” Başta ne demek istediğini anlamadım. O ise devam etti. “Ya da ikinci evlilikte olsam bile son evliliğim olurdu. Sen bana iyi gelirdin. Ona da...”

“O zaman iyi ki başka şartlar olmamış çünkü benim bir yerde kalmak, kendimi alıştırmak gibi bir niyetim yoktu. Yine de teşekkür ederim, o gece o kızı ciddiye aldığın için. Bence ağır saçmalıyordu.”

“Asıl ağır saçmalayan o ayyaş adamdı. Sana aniden evlenme teklifi etti.” Karşılıklı gülmeye başladık. Salonum ilk kez böyle bir sahneye ev sahipliği yapıyordu. Birkaç saatlik bile olsa sıkıcı hayatıma bir eğlence olmuştu. Trajikomik bir eğlence olsa bile... “Espresso kadar sert bir veda oluyor.”

Onunla vedalaşmak için sarıldım fakat saniyesinde geri çekildim. O ise son kez gözlerime özür diler gibi baktı ve çıkışa doğru gitti. Peşinden gitmek istemedim.

Kapı kapandıktan sonra gözlerimi yumup birkaç gözyaşımın akmasına izin verdim. Dahası gelmeden gözlerimi silip toparlandım. “Saçmalama kızım,” dedim kendime öfkeyle. “Ailen o insanlar, seni iki azarlar sonra susarlar. Elin adamına beni kurtar diye yalvardın resmen. Yani evlenmek ne demek zaten? Saçma.”

Sesli dile getirdiklerim beni sadece sinir etmişti. Ona bir öfke duydum ve hızla tezgâha bıraktığım güllere doğru gittim. Onları alıp çöp kutusuna attuktan sonra bu sefer koltuğa düşen telefonumdan numarasını sildim. Artık benim için sadece abimin arkadaşıydı. Abim için bir zamanlar ilişki yaşadığım bir adam olacaktı ama sorun değildi. Belki ondan uzak olurduk ve ona her baktığımda bir yabancının bile beni hayal kırıklığına uğratabildiğini hatırlamazdım. Hem iyi bile olmuştu. Büyük bir yükü. Fazlasıyla büyük bir yük.

Ama bir yabancı bile benden olmayacağını düşündü.

Düşünmek istemedim. Yine düşünmemek için kulak üstü kulaklığımı takıp koltuğa çöktüm. Uzun süredir yalnız yaşıyordum. İzem’in geldiği

zamanlar oluyordu ama yalnızlığım ve bilmediğim bir ülke bazen bana ruhum ölmüş gibi hissettiriyordu. Hatta bazen hislerimin öldüğünü, bu yüzden hiçbir şey çizemediğimi düşünüyordum. Çünkü ben üzgünsem de çizerdim, onlar kasvetli olurdu. Mutluyken çizdiklerim huzur verirdi ama uzun zamandır karalayamayacak kadar hissizdim.

Fakat tam şu an çizme isteği ile doluğumu hissettim. Elim orta sehpanın üstündeki eskiz defterine gitti. Yanında kalemi de vardı. Defterimi alıp bir şeyler karalamaya başladım. Biraz paslanmış gibi hissediyordum ama bırakmak istemedim. Çizdim. Ne kadar çizdim bilmiyorum çünkü çizirken iki çalma listesi değiştirdim. Birkaç kez yüz hatlarının bir erkeğin yüz hattına benzediğini fark edip kâğıtları heba ettim ama çizmekten vazgeçmedim.

Beni çizmekten ayıran telefonumun çalması oldu. Etrafıma baktığımda havanın hafif kararmaya başladığını fark ettim. Eskizi bırakmasam bile bazen başımı koltuğun arkasına yaslayıp gözlerimi kapatarak dinlendiğim olmuştu. O sırada zaman hızla akmıştı ve ben fark etmiyordum. Arayan kişi abimdi. Gönülsüzce açtım. “Neredesin?” diye sordu soğuk bir sesle. “Yarım saate attığım adreste olmanız gerekiyor biliyorsun, değil mi?”

“Çok uzak değil,” dedim yorgun bir sesle. “Gelirim birazdan.”

“O gelmiyor mu?”

“Ayrı geleceğiz.” Yalanıma devam ediyordum. Bu bile onlara gerçeği anlatmakta ne kadar zorlandığının kanıtıydı aslında.

“Ayrılıp gelmeyin de.” İğneler gibi konuştuğunda gözlerimi yumup bir kez daha kaderime sövdüm. Biz ayrılıp gidecektik ve bu sefer bana karşı zafer kazanan sadece babam değildi, abim de vardı. Babamın beni haşladığı zamanlarda bile yanımda olan kişi artık karşımdaydı ve bu yük biraz daha fazlaydı. Ona bir şey söyleyemedim. Ne diyecektim ki zaten? Haklı çıkacağı için sevinecekti birazdan.

Aceleyle kısa bir duş almak için banyoya koştum. Sabah almıştım ama yine de üstümdeki ağırlıktan kurtulmak için tekrar girdim. Saçlarım omuzlarımdaydı zaten, hemen kuruyordu. Fön çekerdim. Babam bu tarz yerlerde yediğimiz yemeklerde giyimimize, görünüşümüze önem vermemizi isterdi. Her konuda bir takıntısı mevcuttu. Bazen onun gibi bir adamdan böyle rahat bir kızın nasıl olduğunu anlayamıyordum. Onun çeyreği kadar olsam zaten babamı mutlu ederdim. Belki biraz da olsa baskıdan kurtulurdum. Duşumu aldıktan sonra dolabımdan siyah bir elbise çıkardım. Altına ince, siyah çorap giyerdim. Çizmelerimle de uyumlu olurdu. Akşam vakitlerinde hava iyice soğuyordu.

En son ne zaman böyle bir hazırlanmaya, süslenmeye girmiştin onu da unutmuştum. Acaba bu dönüş benim için ciddi hayırlısı mıydı?

Elimde *eyeliner* ile öylece aynadan kendimi izledim. Fark ettim ki aksilikler bana her şeyden, savaşını verdiğim tüm şeylerden vazgeçmemi sağlıyordu. Ben bu değildim. Başımı iki yana sallayıp makyajımda ufak değişiklikler yaptım. Bu gece kırmızı ruj sürecektim. Daha gösterişli duruyordu. Sade bir göz makyajı yapacaktım. O kadarına gerek yoktu. Hazırlanmam bittiğinde çantamı ve çizimlerini alıp çıktım. Çıkmadan önce taksiyi aramıştım. Aşağı erken inme sebepim biraz hava almaktı. Taksi iki sokak aşağıda gösteriyordu. Dışarı çıktığımda yağmurun başladığını gördüm. Bir yere sığınıp damlaları izlerken taksinin gelip kornaya bastığını sonradan fark ettim. Mahcubiyetle yerimi aldıktan sonra adresi verdim.

Milano; kışın yılbaşı zamanlarında, yazın ise tatil sezonunda fazlasıyla kalabalık olurdu. Bu şehrin güzelliğini o kalabalık bile gölgeye düşüremezken, bir de sakin olduğu zamanlar keyfinden geçilmezdi. Özellikle hava kararıp o estetik yapıların ışıklandırmaları açıldığında bir *Lana Del Rey* şarkısı ile saatlerce izlemelikti. Buralar bana ilk zamanlar çizim konusunda iyi gelirdi ama sonra bir şeyler olmuştu sanki. Bir yoldaş eksikti. Bugün düşüncelerime fazlasıyla dalıyordum ki geldiğimizi bile fark etmemiştim. Kartla ödeme yaptıktan sonra abimin ismiyle beni yönlendirmelerine izin verdim.

Babam yine şaşırtmamıştı. Seçtiği mekân fazlasıyla gösterişli ve kalabalıktı. En iyilerinden olmalıydı ki babam aksini tercih etmezdi. Onun gösteriş delisi oluşu bana sıkıcı geliyordu. Kabanımı girişe verip gösterdikleri masaya doğru ilerledim. Abim ve babam oradaydı. Beni görünce ayağa kalkan sadece abim oldu. Kısa bir hoş geldin merasimi yaşayıp masaya oturdum. “Umarım dinlenme fırsatınız olmuştur.”

“Sarp nerede?” diye sordu babam mesafeli bir tavırla. “Ona göre uçak biletlerini halledelim.”

“Keşke bana yardımcı olup burada kalmamı sağlasan baba,” diyerek söylendim acıyla. “Keşke bir kere de benim isteklerime önem versen.”

“Keşke elindekilerle yetinip bir kere de olsa bizi kırmasan, Sidem,” diyerek karşılık verdi. “Annen seni ne kadar özlüyor haberin var mı?”

Her anne gibi o da beni özlüyordu ama konuştuğumuz zamanlarda doğru bir karar aldığımı söylüyordu. Babam fiziksel ve davranışsal olarak benden çok uzaktı ama ben fazlasıyla anneme benziyordum. Bu kaderimin de benzemesinden korkutuyordu onu çünkü o kalabalık bir ailede, yokluk içinde büyümüştü. Okuma yazma bile bilmiyordu. Ona lisede ben öğretmiştim. Şimdi çok az idare ediyordu. Küçükken ona hiçbir seçenek

sunulmamıştı; evlenmekten başka. Bazen annem benim evlenmemi istiyordu ama anında pişman oluyordu.

“Evet özlüyor ama yaşamak istediğim hayatın da farkında olduğu için sizin gibi baskı kurmuyor.” Hırsla kurduğum cümlelerin onlara ulaşmadığının farkındayım. “Ben burada mutluyum. Huzurluyum. Hiç olmadığım kadar mutluyum hem de. Hayallerime koşuyorum.”

“Hayallerin evlenmek ve sergi açmak ama ikisi de olacak mı şüpheli,” dedi babam canımı acıtmak ister gibi. “Ortada ne damat var ne de çizim.”

“Çizimlerimi hiç görmek istemedin...”

“Damadımı görmek istedim onu da gösteremedin. Çizimlerinden de umudumu kesmiş oldum.”

“Sarp gelmiyor değil mi?” diye sordu abim. “Ben biliyordum ama bu adam korkağın teki. Zaten yapabilecek olsa ilk evliliğine, çocuğuna sahip çıkardı ama nerede-”

“Kusura bakmayın, trafik vardı geç kaldım.” Duyduğum ses masaya bomba gibi düşmüştü. Kaşlarım çatılırken hayal olmadığını umarak arkama doğru döndüm. Gördüğüm kişi ile dudaklarım aralandı. Kendisi sabahkinden daha şık, daha ciddi bir tavırla şu an karşımızdaydı.

Sarp Luca Russo gelmişti. Beni yarı yolda bırakmamıştı.

“Sarp,” dedim şaşkınlıkla. Durumu bozuntuya vermemek için oturduğum sandalyeden kalkıp iki adımla ona doğru yaklaştım. Ellerimi onların bizi izlediğini bilerek boynuna sardım. O da bir koluyla belimi kavradı. Sıcak nefesi kulaklarımdaydı.

“*Mi amore,*” dedi yüksek bir sesle. Onların duymasını ister gibiydi. Ben ise onun ferah, bir okyanusun ortasında kalmışım gibi hissettiren kokusuna dalmıştım. Belimdeki eli daha çok sıkılaştı. Aramızda bir iğnenin bile giremeyeceği kadar mesafe bıraktı.

“Geldin,” diye fısıldadım. “Yapamam dedin ama buradasın.”

“Geldim.” Sesi ve sıcak nefesi ürpermeme neden oldu. “Gözlerin gelmemi ister gibiydi, karşı koyamadım. Şimdi söyle bana, Sidem. Gerçekten istiyor musun?”

“Sen söyle, Sarp?” diyerek meydan okudum. Önce hafifçe üfledim ama kasıtlı olduğunu fark etmesin diye konuşmaya hızla devam ettim. “Sence istiyor muyum?”

“Devam edebilmek için senden duymam lazım.”

“İstiyorum,” dedim anında. Az önce gördüğüm küçümseyici bakışlar bile benim için yeterliydi. Abim ve babam içten içe Sarp gibi birinin

* Aşkım. (Ita.)

benimle işi olmadığını düşünüyordu. Bu yüzden bu kadar *ben demiştim* tavırlarındalardı. Bazen bastırılan özgür ruhlar, elini taşın altına koyup özgürlükleri için savaşmalıydı. Bugün yaşananlar ve bu bakışlar benim için aileme karşı savaşmaktan ötesi değildi. Sarp bana senin için savaşırım der gibi gündüz söylediklerine rağmen gelmişti.

“O zaman oldu bil,” dediğinde sesindeki keyifli tını hoşuma gitti. Biraz daha fısıldar gibi konuşarak ekledi. “Sevgili karıcığım.”

“Bu lafa fazlasıyla alıştın,” diyerek ona takıldım ayrılırken. Onun bir eli belimdeyken benimki de sırtında kalmıştı. “Bilmesem ilk andan hissettin sanacağım.”

“Kim bilir?” diye kısık bir sesle konuşurken babama ve abime başıyla selam verdi. İlk benim sandalyemi çekerek oturmamı sağladı. Daha sonra o da yanıma oturdu. Babam ve abim hafif bir öfke ile bizi izliyorlardı. Abim özellikle hafifin biraz ötesine geçmiş olabilirdi. Onun Sarp’la ne derdi olduğunu anlamıyordum. “Kusuruma bakmayın tekrar.”

“Estağfurullah.” Nezaketten çok uzak bir tavırla söylemişti bunu. Sarp farkındaydı ama umursamadı. Aksine onun hoşuna bile gitmiş olabilirdi. “Gelmiş olman bile bir şey sonuçta. Sizin yerinize biz menüyü hazırlamıştık, sorun olur mu?”

Sorun olsa da onun umurunda olmazdı çünkü o her zaman kendi istediği olsun isterdi. “Misafirimizsiniz sonuçta. Ne sorunu değil mi?” Bana doğru baktığında gülümseyebildim.

“Cidden evcilik mi oynayacaksınız önümüzde?” Abim sonunda patlamıştı. “Biz de buna seyirci mi kalacağız baba? Sidem öylece evlenecek hem de abisi yaşında çocuklu bir adamla ve biz de gülüp geçecek miyiz?”

“Senin ona ne kadar düşkün olduğunu bilmesem kardeşinin mutluluğunu istemiyorsun sanacağım.” Sarp’ın iğneler gibi konuşması karşısında abimin sadece kaşları çatıldı. “Üstelik diğer kız kardeşinin de ilişkisini bozmana bakılırsa...”

“Atışmak yerine kızımızın bu zamana kadar ailesini bile yok sayacak kadar kimin yanında olmayı tercih ettiğini öğrensek?” diye sordu babam konuyu değiştirmek ister gibi. Baba oğul bir kaygının içindeydiler ve ben bunu anlamıyordum. “Kızımızın buraya tamamen yerleşme fikrini öğrensek?”

“Öyle bir düşüncem hiçbir zaman olmadı ama dönmek de istemedim. Zamana ihtiyacım var. O sergiyi yapmaya ihtiyacım var. Üstelik burada kalıp vatandaşlık alırsam ünlü bir ressamın atölyesinde eğitmenlik yapma şansım da var. Bunlardan önce üstümdeki baskıyı azaltıp çizime dönmek

istiyorum elbette ama siz her gün arayarak, sürekli yapamayacağımı söyleyerek bunu zorlaştırıyorsunuz.”

Bu e-postayı ilk aldığımda hemen kabul etmiştim ama şartları sağlayamadığım için askıya almak zorunda kalmıştım. Benimle ilk anlaşmadan iş sözleşmesi imzalamak istememişlerdi. Bu iş, kalmam için yeterli olmuyordu. Olcay eğer o kötü haberi vermeseydi belki de şimdi motive olmuş şekilde cevap verip belgelerimi tamamlayabilirdim. Unuttuğum bu teklif dün tekrar gelmişti. Kursa neden gitmediğim sorulmuştu. Daha sonra tekliflerinin hâlâ geçerli olduğundan, bende ıstık gördüklerinden bahsedilmişti. Burada biraz daha kalmaya ihtiyacım vardı ve bu sefer işimi sağlama alarak kalmak istediğim için bu evlilik iyice aklıma yatmıştı. Sarp da dahil herkes şimdi öğreniyordu. İzem bile bilmiyordu.

Şimdi hepsinin üzerimdeki şaşkın bakışlarını hissedebiliyordum. Evlenmek için kandırdığım adam da buna dahildi. “Burada kalabilmek için mi evleniyorsun yani?”

“Hayır abi istediğim için,” dedim yüksek bir sesle. Sesimi kontrol edememişim. “Sarp’ı seviyor olmam sana neden absürd geliyor anlayabilmiş değilim. Sevemez miyim?”

“Sen sevebilirsin, o piçin cazibesine karşı koyan yoktu zaten,” diye homurdandı.

Sarp da, “Duyuyorum,” diye homurdanmıştı ardından.

“Duy diye söylüyorum zaten. Duy ve kardeşimle oynamayı bırak.”

“Kardeşini seviyorum, Samet.”

“Nesini?” diye sordu asabi bir sesle. “Senin eski sevgililerini de karını da biliyorum ben.”

Söylediklerinin ne kadar kırıcı olduğunun farkında bile değildi. Sadece daha günler önce *iyi ki benim abimsin* dediğim adama bakıyordum. Tamamen farklı kişilerdi. Buna inanamıyordum. “Sağ ol abi.” Hayal kırıklığı içinde ona baktım. Kırılğan sesimi duyan Sarp, bir elini masanın altından bacağıma koyup destek olmak ister gibi sıktı. Gözucuyla ona baktığımda kendinden emin bakışlarla o da bana bakıyordu.

“Bu yüzden onu seviyorum zaten,” dedi abime. “Geçmiş hatalarımdan çok uzak olup, benim için doğru nedir gösterdiği için.”

Rol de olsa bana onların karşısında yüksek bir mertebedeymişim gibi davrandığı için minnetle ona baktım. Onun da bana ilk kez samimiyetle, *yanındayım* der gibi gülümsediğini gördüm. Babamın neden seyirci kaldığını anlamıyordum. Bugünden sonra konuşsa da umurumda olmayacaktı. “Peki duymasaydık?” dedi sonunda bu masada olduğunu hatırlamış gibi.

"Öylece devam mı edecektiniz? Madem ciddi düşünüyordunuz bir rıza almak, gelmek, aileleri tanıştırmak gibi bir niyetiniz yok muydu?"

"Yoktu çünkü Sarp bir süre ülke değişikliği yapamaz," dedim mesafeli bir tavırla. "Kızının velayetini almak için uğraşıyor ve benim de ona destek olmak dışında daha çok önemsedğim bir şey yoktu."

"Ailen bile mi?" diye sordu abim hayretle. "O kadar konuştuk, hiç bu durumdan bahsetmedin."

"Çünkü yargılayarak buraya geleceğini ve işleri batıracağını biliyordum."

"Böyle daha mı iyi oldu?" diye hiddetle çıkıştı. Sarp sinirle çenesini sıkıyordu.

"Sesini," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. "Sesini yükseltme. Karşında kim olduğunun farkına var. Aile diyerek susuyorum ama tahammülüm kalmadı."

"Aile diyerek susuyorsan pek gerek yok gibi çünkü küçük kız kardeşim bizi çoktan yok saymış," dedi abim öfkeyle. "Hiç gelenek, görenek umurunda bile olmamış. Gelmesek belki de çoktan evlenmiş olacaktınız, yanı-
lıyor muyum?"

Asıl geldiğin için evlenmiş oluyoruz asalak.

"Belki de bunu sorgulaması gereken sensindir çünkü ben her şeyi hatırlıyorum," diyerek abime meydan okudu. Bir kaşım havaya kalkarken hatırladığı şeyin ne olduğunu merak ettim. Sarp ve abimin arasında nasıl bir ilişki vardı bilmiyordum ama hem çok yakın olup hem de birbirlerine tahammül edemiyor gibilerdi. Belki de yakınlığın kurduğu o açık ilişkide verilen sırlar, birbirleri için tehlikeli hale gelmelerini sağlamıştı.

Abimin endişesi benim için değildi, Sarp içindi. Beni onun yanına yakıştırmadıklarını, sürekli ciddiyetimizi sorgulamasında anlıyordum. Çünkü bu soru genelde Sarp'a soruluyordu. Benim niyetimin onlar için bir önemi yoktu. Sarp'ın beni istemeyeceğinden eminlerdi. Oysaki onların kanından olan bendim. Sarp'ta ayrıca abimi korkutan bir şeyler de vardı. Rakibiymiş gibi bakıyordu ona. Bunların farkındaydım ama dile getirmedim. Sarp'ın yanında dile getirmekten utandım. O da fark ettiyse bile utandığımı bildiği için sustu. Bu konuyu kurcalamadı.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu babam yine alakasız bir şekilde. Sanki oğlu öfke kusmuyormuş, sanki ben küçük düşmüyormuşum gibi. Şartlar normalmiş gibi romantik detaylara takılıyordu. Oysaki ben hep bir gün sevdiğim adam olduğunda onun karşısına nasıl çıkacağımı düşünerek gerilirdim. Babamın belli ki bu umurunda bile değildi. Ablamda da böyle olmuştu.

“Kafede.”

“Barda.”

“Kafe barda,” diyerek anında düzelttim. Hafif öksürüp konuşmaya devam ettim. “Abim biliyordu zaten ben gündüzleri kafe akşamları bar kısmının açıldığı bir yerde çalışıyordum. Sarp da bir gece oraya geldi...”

“Dağılmış bir halde geldim. O gece ihtiyacım olan tek şey biraz kafayı bulmaktı ama bunu sağlayan alkol olmadı.” Gözucuyla ona baktığımda onunla göz göze geldik. “Sidem, benim hayatıma öyle bir anda dokundu ki...”

“Sen de ona âşık olayım dedin,” diyerek araya girdi abim. “Sırf iyi niyetle yaklaştı diye.”

“Yok, ben direkt yaklaştı diye âşık olayım dedim. Açıkçası Sidem, girdiği ortamda bir erkeğin ilgisini çekmeyecek biri değil. Aksine gözlerin üstünde olabileceği bir kişi.” Artık beni bile aşacak sözler ediyordu. Bir ara cidden bana âşık olduğunu düşünecektim.

“Evlilik sözleşmesini konuştunuz mu?” Babamla saçma sorular serisi devam ediyordu. “Düğün ve kına olacak mı? Ya da bizden istemek gibi bir düşüncen var mı?”

“Onu kendisinden istedim ve kabul etti,” dedi Sarp rahat bir tavırla. “Fazlasına gerek duymadım. Ayrıca sözleşme düşünmeyecek kadar duygular vardı aramızda. Elbette aklımıza gelmedi.”

“Düğün gibi bir düşüncemiz yaza kadar yok, şimdilik sade bir nikâh düşünüyoruz,” diyerek konuşmayı ben devraldım. “Şu an önceliğimiz Sarp’ın kızı. Bu yüzden bir an önce aile kurmak istiyoruz-”

“Sözleşme yapmanızı istiyorum,” dedi babam katı bir sesle. “Erkenden nikâh kıymak istiyorsanız rızam olmasa bile göz yumabilirim ama sözleşme şart.”

“Neden?” diye sordum anlamaz bir halde. “Neden kızın evleniyormuş gibi değil de şirket devrediyormuş gibi davranıyorsun baba? Neden korkuyorsun mesela?”

“Sen benim dizlerimin dibinde büyüdün, Sidem. Yarın bir gün bu evlilikten pişman olduğunda en az hasarla çıkmanı istiyorum. Üstelik bu adamın başka bir kızı var-”

“Sakın!” Sarp’ın sesini yükselttiği ilk anlardan biri olmuştu. Kızı için benimle evlenmeyi kabul etmişti. Haliyle kızına gelen her laf onun can damarına dokunuyordu. Benim için bunları yutacak değildi. Yutmak zorunda da değildi. “Kızımı karıştırmanıza izin vermem. O benim kızım. Sidem ile bir alakası yok. O istemiyorsa da olmaz.”

“Eşin olacak kadını-”

“Eh, yeter!” Sonunda dayanamayarak sandalyemden kalktım. Bana dönen gözler umurumda bile olmadı. Sinirle derin bir nefes aldım. “Sarp benimle mi evleniyor sizinle mi asla anlamadığım bir gece oldu sayenizde. Biz evleniyoruz. Ne derseniz deyin bu değişmeyecek. Ya paşa paşa kabul edersiniz ya da beni arkanızda bırakmak zorunda kalırsınız.”

Sorsalar yapmam dediğim şeyi yaparak yanımdaki adamın elinden tuttum. Elinden tutmamla ayağa kalkması bir oldu. Onu da peşimden sürükleyerek hızla dışarı doğru adımlarımızı yönlendirdim. Onların gözünden kaybolana kadar ilerlemiştik. Sarp’ın arkamda şaşkınlıkla kaldığını biliyordum çünkü o da bunu beklemiyordu ama bu hareketim onun içindi. Babam ve abim iyice çirkinleşiyor ve onun kızı hakkında yersiz konuşuyorlardı. Bunun olmasına izin vermek istememiştim. Benim için bunlara katlanmak zorunda değildi.

Çalışanlardan biri kabanımı uzattığında Sarp’ın elini bıraktım ama adımlarım durmadı. Dışarı vardığımızda ısınan yüzüme değen soğuk havaya şükrettim. İçerideki atmosfer öfke ve hasetliği taşıdığı için cehennem kadar sıcaktı. Dışarıda akan bu soğuk hayarı unutturacak kadar beynimi uyuşturmuştu. “Sidem,” dedi Sarp arkamdan. “Neden çıktın böyle?”

Bir hışımla ona döndüğümde mahcubiyetle omuzlarım düştü. “Çünkü hadlerini aştılar, Sarp. Sanki bu işten tek çıkarı olan senmişsin gibi bana yüklenirken yanına seni de aldılar. Onların bu kadar öfkeli olacağını düşünmemiştim. Benim kafamda sadece biraz kızarlar ama mutluluğumla mutlu olurlar düşüncesi vardı. Olmadı. Üzgünüm.”

“Onların laflarına senin için ılımlı cevaplar vermeye çalıştım.” Önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. “Yoksa benim cevap verme tenezzülünde bulunacağım kişiler bile değillerdi. Takılmadım o kadar ama eğer sen huzursuz olduysan söyleyebilirdin. O an her şeyi bırakıp çıkabilirdik. Benim yanımda kendini bir yerlere sığdırmak zorunda değilsin.”

“Neden bu evliliği kabul ettiğimi anladın değil mi?” Başını salladı. “Sen beni cehennemden kurtaracak o biletsin.”

Gözlerimin içine kirpikleri bile titremeden bakarken, “Sen de beni cennetime kavuşturacak o biletsin. Şartlar eşit,” dedi.

“Vakıf üniversitesinde okudum,” dedim aniden. Aklıma neden geldiğini bilmiyordum ama devamında aklıma gelenlerle anlamıştım. Ben Sarp’a babamın kusur olarak gördüğü şeyleri söylüyordum. “Okuma yazmayı zor söktüm. İngilizce dil eğitimi iki yıl almak zorunda kaldım. Genelde hep takılarımı kaybederim. Özellikle altın olanları. Yemek de seçerim.

Hastayken fazla huysuzum. Biraz sorumsuzum. Sorumluluktan korkarım. Ev ekonomisinden anlamam-”

“Her şey kabulüm,” diyerek sözümü böldü. Bakışları ara sıra arkamda bir noktaya kayıyordu ama aynı zamanda konuşmaya da çalışıyordu. “Gece geç saatlere kadar çalışırım. Futbol izlemeye bayılırım. Bazen holiganlaşıyorum. Kelime oyunlarını severim ama kafa bulunduğunda huysuz olurum. Yemekten sonra tatlı yemezsem doymuş hissetmem. Bir de patlıcandan nefret ederim...”

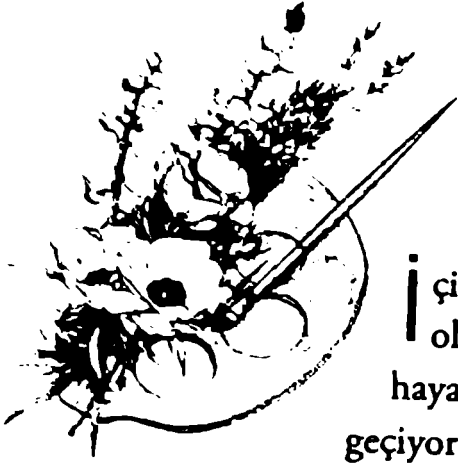
“Sen de benim kabulümsün,” dedim rahatlama hissiyle omuzlarımı düşürdüğümde. “Ben de patlıcandan nefret ederim ve tatlıya asla hayır diyemem. Hatta şimdi bir tatlı yemeye giderek evlilik kararı almamızın ilk gününü mü kutlas-”

Sözlerimi tamamlayamadan onun bana yaklaştığını, hatta bununla kalmayıp dudaklarımda baskısını hissettim. Bir eli kolumdan tutarken yüzünü bana doğru eğmiş, dudaklarımı dudaklarının hâkimiyeti altına almıştı. Ben ne olduğunu anlayamadan üstdudağım iki dudağının arasında yumuşak dokunuşlarla, eriyecekmiş gibi bir his yaratmıştı. Karşılık vermemiştim ama itmemiştim de. Onu öperken zihnimden tüm gün duyduğum eleştiriler geçti. Geçtikçe bu sıcak dudaklardan çıkan sözlerin kalbimi nasıl alaşağı ederek hepsini yok ettiğini anımsadım.

Bir görüşmeyle evlenme kararı aldığım adamın şimdi dudaklarının sıcaklığında alaşağı olmuş bir halde kalmıştım.

BÖLÜM 3

Çok Bilinmeyenli Denklem

İçimde dışımla rezat, bitmek bilmeyen enerjisi olan bir kızın ruhunu taşıyordum. O kız, daima hayatının sıkıcı olmasından yakınıyordu. Liseye geçiyordu, sadece okuyorum yaşıtılarım neler yapıyor diyordu. Üniversiteye geçiyordu, keşke bu tercihi yapmasaydım diye hayıflanıyordu. O gün geziyordu, seçmediği mekânda aklı kalıyordu. Günleri evde geçiyordu geçip giden zamanı geri istiyor, gelmeyeceğini anlayınca yas tutuyordu. Doyumsuz muydu yoksa haklı mı hiçbir zaman anlamamıştım.

Bir gün annem, “Bir gecede yirmi yaş yaşlandım hiç de anlamadım,” demişti. Bunu bana söylediğinde lisede, doğum günü partimin sıkıcı olmasından yakınan bir kızdım. Nedenini anlamamıştım. Yıllar geçtiğinde *bir gecede hayatın değişir de anlamazsın* demek istediğini çözebildim. Hayatımın bir gecede değişmesine ihtiyacım vardı. Anneminki gibi olmasa bile bir şeyler değişsin, sıkıcı geçen günlerin benim için bir anlamı olsun istemiştım. Günler aynı geçtikçe içimde bir isyan oluyordu. Bunun sebebi belki de insanları izleyen ve her hayatın aynı olmasını bekleyen o kızdı.

Hayat kimseye eşit değildi. Bunu küçük detaylarla bile kafamıza vura vura öğretiyordu. Eşit olmak için verdiğimiz savaşıta bile eşitsizliğin somut bir örneği ile karşı karşıya kalıyorduk aslında. Bazılarının doğuştan sahip olduğu mertebesine ulaşmak için efor harcıyordum. Hayatın çok bilinmeyenli denkleminin bir parçasıydı eşitsizlik.

O gece o kaldırımda bir yabancıyla oturmasaydım belki de şu an evine dönmek üzere hazırlık yapan, yıllardır şikâyetçi olduğu hayata geri dönmeye hazırlanan bir kız olacaktım ama yapmadım. Hayat beni o gece o kaldırıma oturttu. Yanıma, Sarp Luca Russo’yu koydu. Bir teklifle geldi bana. Belki de bir fırsat, uzanan bir el. Emin değildim. Öyle bir anda geldi ki evet demekten başka bir şey diyemeyeceğim bir durumun içindeydim. Hayır demeyi denedim. Geçerli bir cevap değildi, eninde sonunda evet demek zorunda kalacağımı ilk günden beri biliyordum, hayat beni bir kez daha yanıltmadı.

Yaptığımız şey mantıktan uzaktı, bunu kabul ediyordum. Tamamen delilikti. Kim, bir yabancıyla evlenirdi ki? Görücü usulünün bile bir adabı vardı. Bundan daha farklı, daha mantığa sığar bir şekildeydi. Ben bir yabancıyı onların karşısına çıkarmıştım. Üstelik bu yabancı bir de abimin arkadaşı çıkmıştı. Yıllardır istediğim değişimin böylesine köklü olması bana da sürpriz olmuştu.

Bana en büyük sürpriz ise evlenmeyi kabul ettiğim abimin arkadaşı olan yabancıнын, dudaklarını dudaklarımda hissetmek olmuştu. Dediğim gibi bizim başladığımız ilişki mantığın ötesinde tamamen delilikti. Sanırım Sarp Luca Russo bu delilikten daha öte bir deliydi çünkü ona beni öpme cesareti verenin ne olduğu hakkında zerre fikrim yoktu.

Yüzlerimiz birbirlerine hâlâ yakınlardı. Soğuk havaya rağmen hissettiğim, yanaklarımdan kulaklarıma doğru hücum eden sıcaklık şu an nefes alış verişlerime de yardımcı olmuyordu. Derin bir nefes aldığımda o da dikkatle bana bakıyordu. Ne diyebilirdim? Şu an ona bakmaya bile utanıyordum. Gerçi neden ben utanacaktım? Sonuçta onu öpmeye yeltenen ben değildim ama ufak temasıyla bu kadar afallamış olmam biraz utanç vericiydi. Aklımda bir sürü soru işareti, hepsinin cevabına karşı ünlemlerle tepkiler biriktirmiştim ama dilim lal olmuş gibi ağzımı açıp tek kelime edememiştim.

“Özür dilememi bekliyorsan...” diye başladı cümleye. Derin bir nefes aldı ardından. Pişman mıydı? Beni öpen oydu, utanmadan bir de beni kötü bir duruma mı batıracaktı? “Dilemeyeceğim.”

Beklediğim gibi bir tepki almamanın verdiği rahatlıkla, “Dilemen bu durumu benim açımdan daha kırıcı yapardı,” dedim ve bir adım geriye çekilip kollarımı göğsümde birleştirdim. Dağılmış görünüyor muydum acaba? Şu an nasıl görüldüğümü ondan görebilmeye ihtiyacım vardı çünkü o biraz... beni hiç öpmemiş gibi ifadesizdi. Arkamızda birinin olduğundan, hatta o kişinin abim olduğundan emindim fakat tam arkamızdakiler bize bakarken hemen özür dilemesi bu durumu daha da kırıcı bir hale sokardı benim için. Yoksa ben de biliyordum beni öpmekten keyif almayacağını, zaten ben de almamıştım ama böylesine karışık hissederken ondan özür de istemiyordum.

“Bu durum senden çok benim için kırıcı olacak gibi,” diye homurdandı ağzının içinde. Kendisine kızıyormuş gibiydi. Başka zamanda onu sorgulamaktan geri durmazdım fakat sadece soğuk havayı ciğerlerime doğru çekerken bana doğru uzattığı eline şaşkınlıkla bakabildim. “Gidelim açıklayacağım,” dedi bakışlarının tesiri altında kalınca. Bizi izleyen biri olduğu

düşüncesi aklımdan kısa bir an silinmişti. Bu yüzden elini tutmamak bir seçenektir fakat hatırladığım gerçekle bana uzattığı eli tutmak zorunda hissettirdi. Tutmamla rahat bir nefes verip beni arkasından sürükledi. Yokuş aşağı biraz indiğimizde vale arabasını çoktan getirmişti. Benim için açtığı ön kapıdan arabaya bindim.

Saniyeler sonra o da yerini aldığı anda karanlık arabanın içinde ikimizden de ses çıkmıyordu. O fazlasıyla hız yapıyordu, durmadan da dikiz aynalarından kontrol ediyordu. Ben ise ona bakmamak için savaş vermekle meşguldüm. Bugün sanki bir haftaymış gibi hissettiriyordu. Asla bitmiyordu, yetmezmiş gibi üstüne daha fazlasını yaşatarak duygusal bir ağırlık yaşıtıyordu. Ona müdahale etmedim ama dakikalar sonra gittiğimiz yolun evime ters olmasıyla kaşlarım çatıldı. “Nereye gidiyoruz? Burası benim evimin yolu değil.”

“Bana geçiyoruz,” dedi umursamaz bir sesle.

Bir hışımla yan dönüp, “Pardon?” dedim yüksek bir sesle. “Ne demek sana geçiyoruz? Bir öpüştük diye direkt seninle eve-”

“Yavaş,” diyerek sözlerimi böldü. “Aklından ne geçiyor bilmiyorum ama hayal kırıklığına uğrayabilirsin çünkü bana geçme sebebimiz kafadaki tilkilerin düşündüğü gibi bir şey değil.”

Bakışlarımı ondan kaçırdırken bu sefer utanmak yerine öfkelenmişim. “Aklımdan beni zorla kaçırdığın geçiyor,” dedim asabi bir tavırla. “Ya evime götürürsün ya da polisi arar beni kaçırdığını söylerim.”

“Seni kaçırıyor olsam zaten polisi arayamayacağın bir hale getirirdim.” Hazırcevap oluşuna sadece göz devirdim. “Yani telefonunu imha etmek gibi. Neyse... Bir bildiği vardır deyip beklemeye ne dersin?”

“Ben babamın bile bir bildiği vardır deyip bekleyen biri değilim,” diye çemkirdiğimde yüzünü buruşturdu. “Sen az önce beni öptün. Şimdi evine sürüyorsun. Ne düşünmemi istiyorsun tam olarak?”

“Çok huysuzsun Sidem, çok,” dedi bıkkınlıkla.

“Huysuzluk yaşlılık işi tabii fazlasıyla bilirsin.”

“Sen de bu yaşlıyla evleneceksin, için ölmüş demek ki. Yirmi beş yaşında huyu huyuma suyu suyuma bir karım olacak.” Bir sinirle elimin tersini kullanarak koluna hafif vurduğumda gür bir kahkaha attı. Kahkaha attığında bu sefer daha da sinir olup çimdik attım. “Kaza mı yapalım iki öpüştük diye?”

Ona tiksindirici gibi bir bakış attıktan sonra yavaşça önüme doğru döndüm ama dayanamadım, gözucuyla tekrar ona bakarken buldum kendimi.

Onun baktığını görünce de yüzümü tamamen cama doğru döndürüp ondan ifademi gizlemeye çalıştım, “Dudağını sil,” dedim kısık bir sesle.

“Anlamadım?” diye sordu keyifle. “Bir şey dedin sanki.”

“Dudağını diyorum.” Kelimeleri bastıra bastıra söylemek zorunda kalmıştım sayesinde. “Sil. Sil diyorum. Bulaşmış.”

“Ne bulaşmış?” Anlıyordu ama işine gelmiyordu sanki. Tekrar ona baktığımda sırtıttığını gördüm. Bu adama yaşlı demiştim ama ergenden farkı yoktu. Gerçi abimin arkadaşı olan birinden ne bekliyordum ki? Otuz üç yaşındaki abim de aynı kafa ile yaşıyordu. “Ağzının içinde geveliyorsun, seni anlayamıyorum.”

“Elinin körü bulaşmış, Luca.” Bu sefer o bana bir hışımla döndü. Luca dememi sevmiyordu bunu anlamıştım. Bu yüzden elime bir koz vermişti, onu sinirlendirmek istediğim zaman Luca ismini kullanacaktım. Göz devirip dikiz aynasından kendisine baktı. İşaretparmağıyla dudağına bulaşan kızarıklığı silmeye çalıştı. Çantamdan bir ıslak mendil çıkarıp ona doğru uzattım çünkü parmağıyla eşelemenin bir faydası yoktu.

“Sana tavsiyem daha kaliteli rujlar alman,” diye homurdandı bir elini direksiyonda sımsıkı tutup diğeriyle silmeye çalışırken. Girdiğimiz yolun boş olması biraz da olsa içimi rahatlatıyordu yoksa kaza yapabilirdik.

“Benim de sana tavsiyem kıpkırmızı ruj sürmüş birini öylece öpmemen,” dedim içneler gibi. Onunla atışmak aslında son zamanlarda beni eğlendiren tek şey olabilirdi. Burada geçen iki yıлымda en son kiminle böyle anlaşabilmişim hatırlamıyordum. İzem’in hakkını yiyemezdim elbette ama o daha farklı biriydi. Ben saçma bir durumun içinde tanıştığım biriyle bu kadar çabuk anlaşmaktan bahsediyordum tamamen.

“Benim seni öpmek için geçerli sebeplerim vardı.” Bir sitenin Arnavut taşlı yoluna girdiğinde bu kadar erken gelmiş olmanın şaşkınlığını yaşıyordum. “Şayet şartlar normal olsaydı sebepim kırmızı ruj olurdu. Kırmızı, biraz tehlikeli bir renk.”

“Boğalar için evet,” diye geveledim ağzımın içinde. Arabasını evin yanında üstü kapalı otoparka doğru sürdüğünde onun evinin sitedeki diğer evlerin aksine siyah bir dış cepheye sahip olduğunu gördüm. Dikdörtgen, yeni nesil bir tasarımla ve modern aydınlatmalar kullanılmış lüks bir ev olduğunu fark ettim. Dudak uçuklatan türden bir ev olması işinin basite alınmayacağını hissettirmişti. O park edince kemerimi çözüp meraklı bakışlarla etrafımızı süzerek arabadan indim. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş bir

halde daha ilerisine gidebilmek için onu bekledim. Saniyeler sonra gelebildiğinde bir adım arkasında durarak onu takip etmeye koyuldum.

Evin kapısına geldiğimizde zilin yanında duran kapağı kaldırdı. Kaldırdığında tuşlar çıkmıştı. Zaten böyle bir evin daha modern bir altyapıya sahip olduğunu tahmin etmek zor değildi. Onun parmakları tuşlara doğru gittiği an bakışlarımı en alakasız bir yere çevirip bakmamaya çalıştım fakat saniyeler içinde, “Şifre 03032019,” dediğini duydum.

“Buna ihtiyacım olacağını sanmıyorum,” diye homurdandım ağzımın içinde ama tarihin anlamını bilmeye ihtiyacım olabilirdi çünkü merak etmişim. Hem de aşırı bir meraktı bu. Sinir olmuşum hatta bu kadar meraklı oluşuma.

“Kim bilir?” dedi omuz silkerken. Bakışlarını yüzümde hissedince ona doğru dönüp ifadesiz gözlerle ona baktım ve dudakları kıvrılınca gözlerimi kıstım. “Ayrıca kızımın doğum günü.”

“Sormadım.” *Ama merak ettim.* İçimde sırtan bir Sidem vardı şu an, sormadan cevabını alabildiği için.

Keyifle açılan kapıdan bana öncelik vermesiyle girdiğimde önce kısa, karanlık bir koridor karşıladı bizi. Sarp, düğmeye bastığında gözlerimi kör edecek bir aydınlık yerine loş ışıklar yanmıştı. Hemen sağımızda sıralı dolaplar vardı. Birinin kapağını açmasıyla ayakkabılık olduğunu anlamıştım. Açtığı ayakkabılıktan ilk kendisi için sonra da benim için ev terliği çıkardı. Daha sonra kabanımı ve çantamı çıkarmamı beklediğini belli eden bir ifadeyle bir elini bana doğru uzattı. O bana bakarken motor becerilerimi verimli kullanmakta zorlanıyordum fakat çantamı ona uzatıp ardından kabanımı da bir şekilde çıkarabildiğimde ona doğru uzattım. O asmakla uğraşırken çekingen adımlarım koridorun sonundaki ışığa doğru ilerlemişti. Burada gri ve siyah tonlarının ağırlıklı olduğu büyük bir salon vardı. Fazlasıyla karanlık bir havası olan evin güzelliği, ruhumun kararmasını engellemişti. İstemsizce bir ısıklık çaldım. “Evin güzelmiş. Tam hayallerimdeki gibi hatta.”

“Evrene mesajlarını yanlış yolladın sanırım,” dediğinde çoktan salona gelmiş, ortada duran siyah alçak sehpanın üzerinden aldığı kumandayla uğraşmaya koyulmuştu. Saniyeler sonra duvara monte edilmiş televizyonun altındaki plazma şömine yanmaya başladı. “Evi biraz ısıtalım.”

“Evinin havasını atmak için çağırmanın herhalde beni,” dedim alaycı bir tavır takınırken. Buraya ait değildim bu yüzden ortalıkta duruyordum ve bu biraz rahatsız edici hissettiriyordu. “Neden geldim buraya?”

“Aç mısın?” diye sordu sorumu görmezden gelerek. “Bugün yardımcımın Türk yemekleri günü sanırım. Bakalım bizim için neler yapmış?” Benim rahatsız olduğumu hiç mi görmüyordu? Ev sahibiymişim gibi rahatı, benden de bunu bekliyordu. “Kendi evin gibi rahat ol, sonuçta yakında cidden senin evin olacak.”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedim dik başlılıkla. Onun ardından kuyruğu gibi gittiği yöne doğru yürümeye devam ettim. “Bu evlilik sahte. Seninle yaşayamam, biliyorsun değil mi? Seninle yaşamak da özgürlüğümü kısıtlamak. Benim tek bir amacım var.”

“Abartıyorsun.” Mutfak salonla birleşik değildi. Köşedeki yemek masasının arkasındaki siyah kapı oraya açılıyordu. Peşinden girdiğimde mutfağın da evi kadar karamsar bir tasarıma sahip olduğunu gördüm. “Yatacağın bir yer gibi düşün. Kızım için başvurduğumda mutlaka denetlenirim ve eşimin evde olmaması tatsız bir olay olur.”

Mutfağın ortasında siyah ahşaptan yüksek bir tezgâh vardı. Artık dizlerimin dermanı kalmayınca onun önündeki yüksek sandalyelerden birine oturdum. Bir dirseğimi tezgâha yaslariken sinirle soludum. “Beni neden öptün?”

Buzdolabını incelediği için görüşünü kapatan kapı yüzünden tepkisini göremedim. Dakikalar sonra elinde üç cam kapla doğrulduğunda masaya doğru geldi, üçünü de sessizlikle önüme bıraktıktan sonra, “Çünkü biri bizi izliyordu. Hatta fotoğrafımızı çekiyordu. Onlara güzel bir haber vermek istedim,” diyerek sessizliğini bozdu.

“Anlamadım?” diye bağırdım dehşete düşmüş bir halde. Boş mutfakta sesim yankılanınca kısa bir an rahatsız hissettim. Alışık olduğum bir şey değildi bunlar, tepkimi gizleyemezdim. “Nasıl yani? Sapık gibi biri bizi mi izliyordu?”

“Caroline modeldi.” Eski eşinden bahsediyordu, ismi abimin isyanlarından tanıdık gelmişti. “Ünlü bir modeldi hatta. Hamile kalınca bırakmak zorunda kaldı ama hâlâ sosyal medyada sevilen bir içerik üreticisi. Bu yüzden onun eski eşi olmak bazen onların ağına takılmama sebep oluyor. Seni bu raya getirme sebebim de o. Evine bıraksaydım ev adresini öğrenebilirlerdi.”

Gerçekten batırmıştım. Abimin arkadaşı olduğu yetmiyormuş gibi bir de ünlü birinin eski eşini bulmuştum. Nasıl bir ünlüydü de ben bu adamı daha önce görmemiştim? Görsem bulaşmadan kaçardım sonuçta, şans yoktu bende. Bir elimi alnıma koyup sıkıntıyla ofladım. “Hayatın bana *öl de git* deme şekli bu mu? Özgür olmak için evlendiğim adam yüzünden, şimdi peşime magazini taktım. Bu nasıl bir şans, bu nasıl bir baht?”

“Yine abartıyorsun.” İki tabak, çatal ve bıçakla masaya doğru döndü tekrar. Birini benim önüme, diğerini kendi önüne bıraktıktan sonra benim elimi bile sürmediğim cam kapların ağzını tek tek açtı. Birinde zeytinyağlı biber dolması ve sarma vardı. Diğerini açtığına patates salatası, en sonda da köz patlıcanla yapılmış bir meze vardı. Patlıcan sevmiyordum ama köz hali biraz cazip geliyordu. Aslında yemeyi özlediğim yemeklerden biriydi dolma. Ben yapıyordum ama o sevdiğim tadı alamıyordum. Çoğu zaman dışarıdan yiyordum zaten. “O an denk geldiği için çekerler ama ben onlar için ilgi çekici biri değilim. İki konuşur susarlar. En kötü belki de peşimize takılan ajandır. Kızım için dava açacağımı biliyor. Beni tongaya getirmeye çalışır.”

“Yani kendimi bir anda manşetlerde kötü kadın olarak bulabilirim?” Tabağıma iki biber dolması bıraktı. Tam meze tabağına uzanacakken ondan önce davrandım. Çocuk değildim sonuçta. Onun doldurmasına gerek yoktu. “Süper!”

“Bir tarafları yiyorsa evet,” dedi umursamaz bir sesle. “Denesinler de göreyim.”

“Bak etkilendim şimdi, başıma bu belaları sen açmamışsın gibi bir de beni mi koruyorsun?” dediğimde bana ilk kez göz devirdiğini gördüm ve nedense karşımda duvar gibi duran biri yerine tepkilerini gösteren birinin olmasıyla rahat hissettim. Duvardan farksız insanlardan korkardım çünkü onlar her zaman daha tehlikeli gelirdi gözüme.

“Sorumluluk alıyorum diyelim. Şimdi yemeğini yemeye ne dersin?” diye sordu bakışlarını tabağına düşürdüğü sırada. “Türkiye’ye gitmiyorum ama Türk kültürüne ilgim fazlasıyla var. Bu ilgim sayesinde tanıdık tatlar var tabağında.”

“Hiç mi gitmedin?” Abimden hatırladığım kadarıyla çok ısrar ettiği halde gelmeyi kabul etmemişti zamanında. Zaten gelmiş olsaydı ben onu baştan tanır, hemen kaçır giderdim. Sadece ufak bir detayın cezasını çekiyor gibi hissediyordum.

“Bir kere gittim.”

“Özel biri için olmalı.”

“Öyleydi,” dedi dalgınlıkla. O an bu özel kişinin kim olduğunu da merak ettim. Çapkın birine benzemiyor desem yalan olurdu çünkü benziyordu. Bu özel kişinin de bir kadın olma olasılığı yüksekti. Anlaşmalı evliliğimin içinde birden fazla kadın olması ihtimali aklımdan geçmedi diyemezdin. “Kardeşim de şu an orada.”

“Neden?”

“O da özel biri için.”

“Aynı kişi mi?” diye sorduğumda çoktan yemeğinden bir çatal almıştı. Bu yüzden sadece başını iki yana salladı. Ben de sessizlikle bir çatal daha aldım. Birbirimizden kaçma yöntemimiz buydu sanırım; ağzımızı yemekle meşgul etmek.

Aniden kalkıp arkasındaki dolabın kapağını açtığını gördüm. İki bardak ve bir şarapla geri döndü. Tam açacakken onu durdurdum. “Bence su içmemiz yeterli.”

“Sıkıcı olmaz mı?” diye sordu garipseyen bakışlarının altına beni aldığı anda. “Eğer sarhoş olmaktan korkuyorsan...”

Başımı iki yana salladım yavaşça. “Alkolü azaltsan iyi olur. Kızın için yapmalısın bunu. Her ne kadar seninle çıkar ilişkim olacak olsa da eğer senin düzgün biri olduğuna ikna olmazsam lehine bir savunma yapamam. Bana yardım ediyor olmanı da umursamam. Küçük bir kızın geleceği söz konusu. Üstüne atılan iftiraların aksini kanıtlamak zorundasın.”

Sarp’ın bakışları yüzümde donup kalmıştı. Gözlerinde yoğun bir ifade vardı ama bunun ne için olduğunu tam olarak anlayamadım. Kötü olduğunu düşünmüyordum. Bu yüzden kalp atışlarım hızlanmıyordu, içimde gerginlik yaratmıyordu. “Anlaşmalı evliliğim, gerçek evliliğimden daha iyi olacak gibi,” diye bir söylemde bulundu sessizce. Bunu söyledikten sonra başını eğip gülümsedi. “Bir sıfır öndeyiz.”

“Umarım ben de bir sıfır önde olduğum bir zaman dilimi yaşayabilirim.” Dudaklarım alayla kıvrıldı. Kadehlerimize köşede duran şişeden su koyarken gözlerimi tamamen onun üzerinde tuttum. Doldurduktan sonra kendi kadehimi alıp ona doğru uzatarak tokuşturmasını bekledim. Sonuçta bu masaya bir kere oturmuştuk, bu saatten sonra çıkarlarımız için savaşmalıydık. Tokuşturduğunda ikimiz de güldük, onunla aynı fikirde olduğumuzu anlamıştım bu sayede. “Sence abim neden böyle bir tepki verdi?”

Bir yudum suyu içerken bile sanki taşmış gibi yutkundu. “Bilmem,” dedi mesafeli bir tavırla. “Senin abin sonuçta. Sence nedendir?”

“Senin de arkadaşındı sonuçta.” Omuz silkip arkama doğru yaslandım. “Hiç mi tanımadın?”

“Erkekler birbirleriyle sadece vakit öldürür, birbirlerini tanımak istemezler,” dedi öğüt verirmiş gibi. “Çünkü birbirlerini tanımak sadece bir yarıştır. Özellikle hırslı olanlar için.”

“Abim seni tanımış ve bu yüzden senin ondan iyi olduğunu düşünerek engel oluyor olabilir mi yani?”

“Benim ondan daha iyi olduğumu mu düşünüyorsun yani?” Tek kaşı burnu kadar havada bir ifadeyle sormuştu bunu. O an takıldığı noktanın bu olması beni sadece sinirle güldürdü. Başımı iki yana salladım umutsuz bir bıkkınlık içinde. “Samet tuhaf biriydi, bilmiyorum. Dediğim gibi sen bileceksin.”

“Boş ver onu zaten birinin güvenini kazanacaksan o kişi ben olmalıyım.”

“Güvenini nasıl kazanabilirim?” İki elini tezgâha koyup tamamen arkasına yaslı bir halde, şüpheli bakışlar eşliğinde bana baktı. Ben de dirseğimi tezgâha, yanağımı da avucuma yaslayıp karşılık verdim ona. “Sana âşık olmamı ister misin?”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Sen aşk nedir bilir misin?”

“Sonuçta bir kere evlenmiş, yaş almış bir adamım.” Misilleme yaptığını görebiliyordum. Onu yaşından vurduğumu unutmamıştı ama ben o gece kör olduğumu düşünmeye başlıyordum. Sarp kesinlikle yaşından genç gösteriyordu ama çok değildi. O olgunluk, her türlü vardı. Sadece abarttığım kadar değildi.

“Yaş almak her şeyi bilmek olsaydı babam beni zorla Türkiye’ye götürmemesi gerektiğini bilirdi,” dedim onunla aynı tavırdaki. “Çok yaş almak, çok şey bilmek değil. Aksine yaş alıp bu kadar cahil kalmak çağımızın sorunu. Sığ bir düşüncede sıkışıp ona taparcasına inanan ve bunun doğru olduğunu savunan çok fazla ebeveyn var. Oruz iki yaşındasın ama aşk ne bilmiyorsun, Sarp Luca Russo. Bilsen, zaten o gece bir yabancıya evlenme teklifi etmezdin.”

“Nedenmiş o?” Sorusunun altında iğneleyici bir tavır ya da sinir olmuş bir ses tonu yoktu. Aksine cidden merak ediyordu, ilgi duyuyordu.

“Çünkü bilseydin ilk evliliğinde yanlış bir seçim yapmazdın.” Dudaklarımı büküp omuz silktim. “Aşkı bilip onunla evlenseydin gözlerinde sadece kızın değil, karın da olurdu. Sen yanlış seçim yapmışsın. Farkındasın da. Ayrıca bu teklif için de aşk olması gerektiğini bilirdin. Eğer aşkı bilseydin-

“Aşk her zaman sonsuza kadar doğru mudur?”

“Aşkın bir formülü vardır. Formüller değişmez, değiştirilemez.”

“Ama o formülü bilmeyen başka yollarla doğruyu bulur,” diyerek devam etti. “O doğruyu bulana kadar da hata yapar.”

“Çünkü aşkı bilmiyordur. Aynı noktaya varıyoruz.”

“Öğrenir.”

“Öğrenene kadar belki de çoktan geç kalmıştır.”

“Aşka geç kalınır mı?” diye sorduğunda bakışlarım ona doğru döndü ve yoğun bakışlarının esiri oldum. “Sonuçta onca formül ona ulaşmak için çözülür.”

“Kalınır,” dedim keskin bir sesle. Zorlukla yutkundum. “En çok aşka geç kalınır.”

“Senden öğreneceğim çok şey var, Sidem.” Bakışları yüzümde geziniyordu. Sesi mest olmuş gibi çıktığında, kalbimde bu zamana kadar hiçbir erkekten almadığım o tatmin olma hissi çörekledi. Ne babam ne abim ne de eski sevgilim. Hiçbiri benim onlara bir şey öğretebileceğimi düşünmezdi. Aksine ben ancak öğrenirdim. Öğretmek denen şey bana göre değildi. Sarp onlardan farklıydı. *Fazlasıyla hem de.*

“Sanırım benim de.” Aramıza giren telefonunun sesi oldu. Cebinden telefonunu çıkardığında ekranı görmesiyle gözleri parladı. Kısa bir an eski eşinin aradığını düşündüm. Aynı zamanda bu düşünceден nefret ettiğimi de fark ettim. Yerimde dikleşip cidden arayanın kim olduğunun merakıyla, kendimi açmasını beklerken buldum. Açar açmaz küçük bir kızın cıvı cıvı sesi mutfığa doldu.

“Merhaba babacığım nalıssın?” dediğinde Sarp keyifle bir kahkaha attı. Ben ise gülümserken alnımı kırıştırıp ona baktım. Telefonun sırt kısmını görebiliyordum sadece. Varlığını da belli etmek istemezdim zaten ama duyduğum ses çok tatlı gelmişti kulağıma. Tepki vermemekte zorlanmıştım.

“Hayır bebeğim nalıssın değil, nasılsın olacak o,” dedi yumuşak bir sesle. Kızını görmek, sesini duymak onun gözlerini parlatmış, sesine can getirmişti. “Bugün Türk yanımızdan mı kalktık bebeğim?”

“Bugün İpek ablayla tüm gün Türkçe çalıştık babacığım,” dedi bıcır bıcır sesiyle. “*Nonna*” dedi ki seninle Türkçe konuşursam bu bizim aramızdaki bir *segreto*” dili olurmuş.”

Sarp’ın kızı için neden savaştığını şimdi daha iyi anlamıştım. Üstelik neden pes etmediğini de. Kızı onu koşulsuz şartsız, o küçük kalbinden daha büyük seven biriydi. Bunu fark etmek biraz üstümdeki sorumluluğun getirdiği yükü çoğalttı. “Bebeğim, *segreto* yerine sır diyebilirsin, daha kolay olur.”

“*Okay okay*” sır,” dedi coşkuyla küçük kız. Sarp gülümsemeye devam etti. “Anladım işte.”

“Annen nerede güzel bebeğim?” diye sordu biraz durgunlaşırken. “İpek ablanla tek misin?”

* Büyükanne. (Ita.)

** Sır. (Ita.)

*** Tamam tamam. (Ing.)

“Annemin işi varmış. Bu akşam benimle olamazmış. Dün de olmadı.” Sarp’ın kaşları çatıldı. Bu duruma sinirlenmiş gibiydi. *“Lo giuro, papà, la mamma è sempre così impegnata.”*

“Nasıl yani, seninle uyumuyor mu?” Ekrandan ses gelmedi ama kızı başıyla cevap vermiş olmalıydı ki kaşları iyice çatıldı. “Hiç mi?”

“Babacığım sen hep benimle uyuyorsun. Seninle uyumama kaç parmak kaldı?” diye sordu masum bir sesle. İstemsizce kalbim sızladı. “Yalnız uymaktan çok sıkıldım da ben.”

Sarp elini kaldırıp iki parmağını ekrana doğru tuttu. “Bu kadar parmak babacığım.”

“Babacığım keşke yüz parmağım olsa ve seninle yüz parmak gün birlikte yaşasam.”

“Baban senin için bin parmak çizecek bebeğim,” dedi Sarp kendinden emin bir sesle. “Sen benimle bin parmak gün kalacaksın.”

“*Sul serio?*”^{***} diyerek coşkuyla bağırdı. İhtimaller bile onun minik kalbini gerçekler kadar mutlu etmişti. “O zaman büyürüm değil mi? Okula da giderim. Evime gelen arkadaşlarım olur. Canım çok sıkılıyor. Annem ne oyun biliyor ne de eğlenmek. Çok sıkılıyor canım çok. Burnum tütüyor sürekli.”

“Burnun mu tütüyor?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Evet, özlüyorum seni.” Avucumu ağzıma dayayarak kahkaha sesimi bastırmaya çalıştım. Sarp’ın kızı gerçekten ısırıcılığı.

“Babacığım burnunda tütüyorum, burnun tütüyor.”

Bir elimi çenemin altına alıp Sarp’ın mutluluğunu izlerken kendi babamla ilişkiimi düşündüm. Bizim böyle bir ilişkimiz olmamıştı sanırım. Çok hatırlayamazdım ama şimdiki halimize bakılınca babamın öyle biri olmadığı anlaşıyordu. Yani benim babamla böyle olmamın bu evrende bir şansı yoktu. Bazen kalbi kırık insanlar için empati yapmak dünyanın en mutlu zamanlarında bile eziyetle kavrulmasına sebep olabilirdi. Normal geçen dakikalarımın sonu içimdeki buhranın tek sebebi bundan geliyordu.

Sarp dakikalarca kızının bugün ne yaptığını, neler oynadığını dinlemişti. Benim babam, okul günümü dinlemekten acizdi. Sarp ve kızı birbirlerine iyi geceler deyip telefonu kapatmışlardı. Biz en son ne zaman birbirimize iyi geceler demiştik onu bile bilmiyordum. “İşte benim kızım,” dediğinde telefonunun ekranını masaya doğru tutacak şekilde bırakıp bana baktı.

“Çok tatlı bir sesi var. Fotoğrafı var mı?” diye sordum merakla. Bıraktığı telefonunu bir kez daha kaldırıp ekranını gösterdi. Sarp’ın aksine onun sarı

* Yemin ederim baba, annem her zaman çok meşgul (İta.)

** Cidden mi? (İta.)

saçları güneş gibi parlıyordu. Kahverengi iri gözleri, fındık burnu ve al al yanaklarıyla çok sevimli bir kızı vardı. Gözlerinin içi gülüyordu çünkü babası onun her zaman yanındaydı. “Çok güzel. Allah bağışlasın.”

Durgunluğum karşısında bana herhangi bir şey sormadı, daha fazla yiyecek gibi de durmuyordu. Ondan önce davranarak tabağımı alıp ayağa kalktım. Kalkmışken onunkini de aldım. Ben tabakları sudan geçirirken arkamdaki hareketlilikle onun da yemekleri dolaba koyduğunu anlamıştım. “Eğer evlilik konusunda ciddiysen kimliğini ver, yarın nikâh işlemleri için konuşmaya gideyim,” dedi dolapla uğraşırken. “Sağlık belgesi, konsolosluk... tüm prosedürü öğrenirim. Nikâhtan sonra da aile birleşimi vizesine bakarız. Eğitim görevlisi olmak için aceleye ihtiyacın var, değil mi?”

“Öyle,” dedim düz bir sesle. “Beni eve bırakacak mısın?”

“Sabah bıraksam?” Dik bir konuma gelip dolabın kapısına çenesini yasladı. “Epey geç oldu saat.”

“Burada kalmam doğru olmaz. Rahat edemem zaten,” dediğimde, “Peki,” dedi. Tabakları makineye koyduktan sonra salona doğru gidip çantamdan kimliği çıkarmaya yeltendim. Sarp biraz daha mutfakta kaldı. Ben kimliği çıkarıp masaya koyduğum an kapı şiddetle çalmaya başladı. “Birini mi bekliyordun?” diye sordum yüksek bir sesle. Hızla mutfaktan çıktığında başını iki yana sallayıp kapıya doğru gitti.

Kapıyı açtığında karşımızda belki de görmeyi umduğum son kişi olan abim vardı. Koridorun bir ucunda ben, diğer ucunda o ve aramızda kalan Sarp. Bizim durumumuzun resmedilmiş haliydi sanki. Neden buradaydı? Buradaydı madem neden bize düşman gibi bakıyordu? Gözlerindeki sinir, düz çizgi olmuş dudaklarındaki soğukluk benim abime karşı tanıdık olduğum hisler değildi. Bu daha da korku duymamı sağlıyordu.

Kısa sessizliği bozmak için Sarp’a bir şey diyecekken görüş alanına ben girdim. Ondan önce davranıp susturmayı deneyecektim fakat, “Sidem,” dedi. “Senin burada ne işin var?”

“Asıl senin burada ne işin var abi?” diye sordum kendimi rahat bir tavır sergilemeye zorlarken. “Sevgilimin hatta müstakbel eşimin evinde olmamdan daha doğal ne olabilir?”

Abim bir bana bir de Sarp’a baktı. Bakarken yine sinirlenmeye başlamıştı. Sinirle bir kahkaha atmasından bu düşüncemi de doğruladı ama kısa sürdü bu durum, anında tekrar ciddileşmişti.

“Pardon? Bu evde mi yaşayacaksınız gerçekten? Karınla seçtiğin, dizdiğin bu evde mi yaşayacaksın kardeşimle?” Kendisini dizginlemekte zorlanarak Sarp’ın yakasına yapıştı. Korkuyla bir çığlık dudaklarımdan koptuğunda

onlara doğru hızlı adımlar atmaya başlamıştım artık. “Ulan senin hiç mi hayatındaki kadına saygın yok? Onu geçtim kardeşim lan o benim!”

Sarp bir tepki vermedi. Öylece abime bakıyordu. Reddetmesini istedim. Beni bu durumdan kurtarmasını bekledim ama abim ona öfkeyle saldırdı. Öylece durmuştu. Çaresizce onun bileklerini tutarken, “Abi lütfen,” diyebildim. “Yapma... Yalvarıyorum sana.”

“Ne lütfen kızım? Sen bana bu herif için neden yalvarıyorsun?” diyerek hiddetle bağırdı. “Sen bu adam için mi beni, bizi karşına alacaksın? Seni eski eşinin anılarının olduğu eve getiren bu adam için mi?”

“Bilmiyordum!” Sarp’a o an bakmak istemedim. Abimin gözünde iyice düşen değerimi toplamakla meşguldüm. “Öyle olduğunu bilmiyordum. Bilsem gelir miydim?”

“Sevgilinin bu evde eski eşiyle yaşayıp yaşamadığını hiç mi merak etmedin?” diye sordu inanamıyormuş gibi. Sonunda dikkatini bana verdiği için Sarp’ın yakasını da bırakmıştı. “Ne bok yiyorsun sen, Sidem? Sen ne yaşıyorsun bize, Allah aşkına? Saatler önce elinden tutup masadan kalktığın adam hakkında bir bok bilmeden sırf bizi cezalandırmak için mi yapıyorsun bunları?”

“Bilmem gerekeni bilip geçmişe burnumu sokmuyorum,” dedim acınası bir halde. “Bu yüzden sormadım. Bilmek istemedim. Bilmem gerekiyormuş gibi de hissetmedim. O da söylemedi.”

Gözücüyla Sarp’a baktığımda bir destek atmasını, bir şeyler söylemesini bekledim ama o sadece benim arkamda, çenesi yukarıda bir şekilde bizi izlemeyi tercih etmişti. Abim ise buna keyifle güldü çünkü haklı çıkıyordu. Sarp tam olarak onun eleştirdiği biri gibi çıkıyordu. Omuzlarım yenilgiyle düştü.

“Dışarıda seni bekliyorum,” dedi abim. Son bir kez daha Sarp’a baktığında ikisinin uzun uzun birbirlerine bakması karşısında yananın sadece ben olduğumu anlamıştım. Abim omuzları dik bir halde arabasına doğru ilerlediğinde arkasında kaldım.

“Teşekkür ederim,” dedim hayal kırıklığı içinde ona doğru döndüğümde. “Abimin gözünde zaten kendime saygım bir hiç olmuştu. Sayende artık ayakları altında.” Çıkmak için yeltendiğimden bileğimden tuttuğunu fark ettim ama bir hışımla kolumu ondan kurtardım. “Sakın. Sadece bir an, kısa bir an bana cidden saygı duyduğunu düşünmüştüm. En azından onlar buradayken ama sen...”

“Sidem,” dedi sadece. *Abin yalan söylüyor,* demedi. Sadece adımı söylemesi de yeterli gelmedi. “Bana inanmalısın. Her şeyi bırakıp-”

“Sana inanmalı mıyım?” diye sordum küçümser bir tavırla. “Sana nasıl inanacağım? Ben zaten o kadının senin içinde bir yerlerde olduğunu düşündüğüm halde kabul ettim teklifini. Çünkü ben seni değil, senin bana verdiği o fırsatı istiyordum ama abim artık bırakmaz. Bıraksa bile benim düşeceğim durum sadece...” Onun gözlerine bakmaktan korktuğum için önüme doğru döndüm. “İkinci kadın. Bir yara bandı. Köprü. Kötü olan ne varsa o. Ben bu anlaşılmayı saygı çerçevesinde yapabiliriz sandım Sarp ama bu şartlarda yapamam. Benim özgürlüğüm için itibarımı mahvetmek gibi bir niyetim yok.”

“Abinin amacının ne olduğunu biliyorsun,” dedi ama sesi bu durumdan pişmanmış ya da üzgünmüş gibi değildi. “Bu ev-”

“Abimin amacının yanında benim düştüğüm duruma bak, Sarp,” dedim öfkeyle. “Onlar seninle uzun süredir birlikte olduğumu sanıyor. Büyük ihtimal onunla yattığın yatakta benimle de yattığını düşünüyordur. Belki de o yatakta gördüğü kişinin ben olmadığımı-”

“Sakın!” diyerek sözlerimi böldü. “Kendine o yakıştırmayı yapma. Sakın. Öyle bir yerin yok.”

“Benim hiç yerim yok. Olsaydı her ihtimale karşı beni buraya değil bir otele götürürdün.”

“Sidem!” diye bağırarak abime döndüm. Sabırsız bir halde beni bekliyordu. Ona döndüğümde sürücü koltuğuna geçti. Son bir kez Sarp’a baktığımda, “Yapma,” dediğini duydum. Yapan ben değildim, oydu.

Ben her şeye rağmen bu işi sonuna kadar götürmek istemişim ama ilk olamayacağını söyleyen oydu. Söylediği halde gelmişti. Babam ve abimin karşısında âşık rolü oynamış ama beni eski eşiyle kaldığı, bunu abimin bile bildiği eve getirmişti. Herkesin gözünde asalak bir âşık olamazdım. Özgürlük kavramımda gururumu hiç etmek gibi bir seçenek yoktu. Bu yüzden yol yakinken vazgeçmeli, geri dönme düşüncesini kabullenmeliydim. Belki döndükten sonra başka bir ülke için bir fırsatım olurdu. Sergi vardı gerçi. O da hayal olarak kalacaktı. Türkiye’de açardım. Bu bir kayıp değildi tabii. Aslında çok kayıp vardı ama ben yüzüme vurarak kendimi çaresiz bırakmaktan kaçıyordum.

Abimin içinde olduğu arabanın yanına gelip elimi kapı koluna attığımda son bir kez daha arkama dönmek istedim ama dönersem onu orada görememekten ya da gördüğüm manzara karşısında çaresiz hissetmekten korkmuştum. Dönmem gerekiyordu, bu şartlar altında onunla olmayı

kabul edersem hayatım daha berbat olabilirdi. Ben insanlara hiçbir zaman kulağımı kapatamayan bir kızdım, iyimser olmak anlamsızdı.

Arabaya binip kapıyı kapattığım an, "Döneceksin değil mi?" diye sordu abim. İçim yana yana ona istediği cevabı verdim. Günlerdir aldığım risklere değmeyişine bir an ağlamak istedim. Ağlarsam abim aldatılmamın acısı sanacaktı. Ona bu fırsatı vermek istemedim.

Bazen insanlar kötü olduğumuz bir anı kollardı. O anı bulduklarında düşene bir tekme de ben atayım demekten çekinmezlerdi. Tekmeyi yedikten sonra büküldüğüm yerde uzatılan elin hiçbir önemi yoktu. Bu bir bıçağı sapladığıktan sonra altı santim geri çekmek gibiydi.

"Döneceğim," diyebilirdim sadece. "Burada kalmak için bir sebebim kalmadı."

Çok sebebim vardı ama aldığım kararlarla her sebebim boşa çıkmıştı.

Günler sonra...

"Gerçekten gidiyor musun yani?" diye sordu İzem bilmem kaçınıcı kez. Bu sefer sesli oflayıp askıdan çıkardığım elbiseyi ona fırlatırcasına verdim. "Oflama. Kabullenemiyorum kızım."

Ben de kabullenemiyordum ama başa gelen ne yazık ki çekiliyordu. Abim ve babam döneceğimden emin olduklarının ertesi günü bir iş için dönmüşler, döner dönmez de bana bilet alıp e-posta ile haber vermişlerdi. Sarp'ın evinden ayrılalı beş gün oluyordu. Beş gün bile onlar için çoktu ama iki yıllık düzenimi bırakmanın kolay olmadığını söyleyerek onları ikna etmiştim.

Dönüyordum. Dönmemek uğruna verdiğim savaş, bir hiç olmuştu.

Sarp ile o günden sonra hiçbir iletişimim olmamıştı. Aslında o, bana ulaşmak için her yolu denemişti ama ben onunla konuşmak istemediğim için telefonlarını açmamış, mesajlarına dönmemiştim. En sonunda dayanamamış ve yapamayacağını, dönme kararı aldığını belirtmiştim. O günden sonra daha ısrarcı olunca sadece bir kere açmış ve beni aramamasını oldukça sert bir tavırla belirterek numarasını engellemiştim.

"Bari son kez konuşsaydın," dedi çekingen bir tavırla. "Kızım çok kalmak istedin be. Senin için konuştum gelsin çalışsın dediler, çizimlerin dillerde. Biraz daha kalıp para kazansan o sergi hazırdu yani. Şimdi gidiyor olman..."

"Sarp olayına bulaşmam her şeyi daha da batırdı sanırım," dedim hüznle. "Belki bana yardımcı olurlardı ama Sarp'ın eski eşiyle yaşadığı evde

yaşayacağımı düşünmeleri, kızı için benimle evlendiğini söylemeleri... Bilmiyorum. Abim ve babam elbette karşı çıkacaklardı ama bu tepkiler bana bile fazla geldi. Anlayamadım bir an.”

“Ne güzel evlenecektiniz.”

“Ne güzel evleneceğimizi düşünmek saçmalıktı zaten,” dediğimde hissettiğim öfke tamamen kendimeydi. Suçlu değildim aslında ama yine de içimi kemiren şeyler vardı. “Bir yabancıнын *evlen benimle* demesine güven olur mu? Üstelik boşanmış, kızı olan bir adamdan bahsediyoruz. Bu işler sadece film ve kitaplarda yürüyormuş, anlamış olduk.”

“Belki olurdu ya,” dedi bu sefer. “O adamı ilk kez görmüyorum ki. Defalarca kez gelmişti. Hatırladım sonradan. İyi, saygın biri.”

“Sahte karısını, eski karısının evine götürecek kadar da saygısız biri.”

“Buna cidden bozuldun mu?” Bakışlarım onunla buluştu. Sanki başka bir şeyler olduğunu seziyor gibi sormuştu bu soruyu. Haklı da olabilirdi. Sarp benim için bir an, anlam yüklemek istediğim ama kıyısından döndüğüm biriydi, bunu kabul ediyordum. O gece abime yakalanmamış olsaydık sanırım sonuna kadar giderdim. Ben insanların hakkımda neler düşündüğünü merak eden biriydim, önemserdim de. Abimle babamın gözünde ikinci kadın olmak istememiştim. Bu da benim sonumu getirmişti.

Başımı iki yana salladım. “Abim olmasaydı bu kadar takmazdım. Ve dinlerdim onu, altında ondan gelen, inanacağım bir neden arardım.”

“Abini öldürmek istiyorum,” dedi öfkeyle. “Gerçekten bir geldi bin geldi. Ortalığın anasını ağlattı, puşt!”

“Deme öyle ya!” diye bağırdım kendimi gülmeye zorlarken. “Abim kötü biri değil. Seviyorum ben onu. Ona da hak veriyorum. Üniversite arkadaşıyla kardeşinin aşk yaşadığını düşünüyor. Bir de Sarp’ın çapkın olduğunu biliyorsa... Yangın yeri.”

“Çapkın mı?”

“Bence öyle.” Son birkaç parçamı daha çıkarıp ona verdim. O da özenle katlayıp çantaya attı. “Türkiye’ye sadece bir kişi için gitmiş. Özel biriymiş. Eski eşi desen model. Var bence bir gece hayatı. Çapkınlık falan. Mevcut yani.”

“Allah kurtarmış diyelim.” Bir iç çekti. Saatime bakıp zamanın az kaldığını gördüğümde, o da anlamış gibi bavulumu alıp odadan çıkmaya yöneldi. “Aşağıya indim ben.”

“Tamam,” diye bağırdıktan sonra gözlerimi odada gezdirdim. İki yılını geçirdiğim eve veda ediyordum. Biraz buruktum. Aile evinden giderken

hissetmediğim burukluğu, bu ev için hissediyordum ve vedalar her neye karşı ağırdı. Ev dile gelse benden yakınırdı belki ama onu bırakmak kalbime ağırlık yapıyordu. Bu hisleri geride bırakmak istiyordum, sadece yeniden kuracağım yeni hayatıma odaklanmam gerekiyordu. Bu yüzden istemeden de olsa kabanımı alarak son bakış faslını kısa tuttum.

Beni havaalanına İzem bırakacaktı. Ona veda etmek de zor geliyordu. Buraya geldiğimde sudan çıkmış balık kadar çaresiz ve afallamıştım. Onu bulmuştum, elimden tutup beni bir yerlere koymaya çalışmıştı. Her zaman bir adım arkamda olmuştu. Ben de onun sıkıntılarında yanında olarak borcumu ödüyor gibi hissetmiştim. Şimdi o buradaydı, ben dönüyordum. Belki de bir daha görüşmeyecektik. Bu en acı olandı.

Zaten çoğu zaman bıraktığımız yeri acı yapan, ardımızda kalan insanlardı. Bazı insanlar, ömrünün yarısı olan insanlardan daha acı verici bir vedaya sahip olabilirdi.

Ayaklarımı yere sürte sürte arabaya doğru gidip sürücü koltuğunun yanındaki yerimi aldım. Kemerimi takarken İzem homurdandı. “Yok mu seni durduracak bir güç ya? İmdat gerçekten. Gitmeni hiç istemiyorum.”

“İnan ben de istemiyorum ama bu saatten sonra başka yol bulsam bile özgür olamam, onlara batarım. En iyisi dönmek.” Oflarken gaza bastı. İzem biraz deli sürerdi. Bu yüzden onunla yolculuk yaparken tutunabileceğim her yere abanırdım resmen. Bu yolculuğu bile özleyecektim. Gerçekten bu kadar duygusal biri gibi olmam sinirimi bozuyordu. Hiç böyle değildim ki ben. Şimdi neyin nesiydi bu haller?

Burnumu çektiğimde, “Ağlıyor musun sen?” diye sordu. “Kız ne oldu?”

“Hiç ya,” diye geçiştirdim elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken. “Öyle duygulandım bir an. İki yıl kolay mı?”

“Sadece bu yüzden mi?”

“Başka ne olacak?” diye sordum asabi bir sesle. “Yani sadece bu yüzden. Başka bir sebep yok. Cidden yok.”

“Hayal kırıklığı var.” Sanki sırrımı çözmüş gibi bakışlarımı ondan kaçırdım. “Sanki bir yabancıya güvendiğin için kendini suçluyorsun ama içten içe hâlâ seni kurtarmasını bekliyorsun. Sıkışıp kalmışsın, Sidem.”

“Beklemiyorum ama istemiştin,” diyebilirdim sadece. “Boş ver.”

Boş vermek. İnsanlardan yapmasını kolayca istediğim ama asla yapamadığım bir şeydi. Hayatın benim için çok fazla işaret gönderdiğini düşünerek umutla dolmuştum. Sarp Luca Russo, bunu sağlayan adam olmuştu ve biraz da olsa her şeyi mahvetmesinden dolayı onu suçluyordum. Onu

suçladığım için de ister istemez öfkeyle doluyordum. Oysaki sadece o geceyle aramıza duvarlar ören bendim. Şimdi baktığım havaalanı logosuyla her şeyin sonunda olduğumu da biliyordum.

“Geldik,” dedi İzem sessiz geçen yarım saatin sonunda. Sadece başımı sallayıp uzun uzun dışarıyı izledim. Geri dönüşü olmadığını biliyordum. Hızlı hareket etmek benim yararımaydı. Arabadan indiğimde bavulumu aldım. İzem de beni tek bırakmamak için peşimden geliyordu. Bavulumu bırakmak ve biletimi almak için kuyruğa girecektim ki kalabalığın sadece tek bir yöne bakmasıyla biz de onlara doğru döndük. İki güvenlik tek tek kimlikleri kontrol ediyordu. “Ne oldu ki acaba?”

“Suç duyurusu falan vardır,” dedim umursamaz bir tavırla. Güvenlik bize doğru yaklaştığında İzem tedirgin olmuştu. O genelde panik bir insandı zaten. “Sakin ol,” diye fısıldadım kulağına doğru. İyice bize yaklaştığında süreci uzatmamak adına kimliğimi çıkardım. *Abimin Sarp’tan dün aldığı kimliğimi.*

Yanımıza geldiklerinde İzem kimliğini gözlerine sokacak kadar yakın tuttu. Tedirgin bir tavırla bakmalarına neden oldu. Suçsuz olsa bile suçlu duruma düşerdi bu kız, şaşırmıyordum. Daha sonra sıra bana geldi. Benim kimliğime daha uzun bakmaları biraz korku salmıştı içime.

“Sidem Karacahan.” Zorlukla adımı telaffuz ettiğinde, “Si,” dedim şüpheyle.

“*C’è una denuncia penale contro di te. Devi accompagnarci.*” Ne dedikleri hakkında bir fikrim yoktu. Korkuyla İzem’e baktım. O ise dehşete kapılmış bir halde “*Sei sicuro? Ci deve essere un errore,*” demişti. Onu az biraz anlıyordum ama bu bana yetmiyordu.

“Ne oluyor, İzem?” diye sordum stresten titrerken. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Hakkında suç duyurusu var diyor kızım,” dedi saf bir endişeyle. Korkuyla gözlerim büyürken, “Ne?” diye bağırmaktan geri duramadım. Bu sırada çıkardıkları kelepçeleri görmemle gözlerim daha da büyüdü. Yardım dilenir gibi İzem’e baktığımda, “*Un secondo!*” diye bağırıyordu. Bir saniye duracak vakitleri bile yoktu ki onu zerre takmamışlardı. “*Ci deve essere un errore!*”

* Ever. (Ita.)

** Hakkınızda suç duyurusu var. Bize eşlik etmeniz gerekiyor. (Ita.)

*** Emin misiniz? Bir yanlışlık olmalı. (Ita.)

**** Bir saniye. (Ita.)

***** Bir hata olmalı! (Ita.)

“Ne oluyor, İzem?” diye sordum bir kez daha endişe içinde. Benimle ilgili nasıl bir suç duyurusu olabilirdi? Ben korkudan sokak röportajlarından bile kaçan bir kızdım, nasıl suç işleyecektim? Bileklerim kelepçelenirken sadece İzem’e bakıyordum. “Arkanızda olacağım,” demesi güven vermemişti ama çaresizce boyun eğmekten başka bir şansım kalmamıştı. Neye uğradığımı şaşırılmış bir halde abim ya da babamı bile arayamamıştım. Uçağı zaten kaçıracaktım ama avukata ihtiyacım olabilirdi. Ne avukatı ayrıca, ben adam mı öldürmüştüm? Elbette yanlış anlaşılıyordu.

Ben bir arabaya bindirileceğimi düşünürken öyle olmamıştı. Havalimanının güvenlik birimindeki sorgu odasına doğru giderken kolumdan sıkıca tutulmuş bir halde, sürüklenerek götürülüyordum. İzem’e doğru dönüp baktığımda arkamda falan da değildi. Kusacakmış gibi hissediyordum. Gerçekten ben dünyanın en şanssız insanıydım. Daha geçen gün evlenme teklifi almıştım, evlenecektim. Aniden nasıl buralara düşmüştüm? Türkiye’ye dönebilirim -evet dönebilirim çünkü bu şansla döneceğime de inanmıyordum- ilk işim anneme bana hamileyken kimin günahını aldığını sormak olacaktı.

Sorgu odasının önüne geldiğimde kelepçeler çözülmüştü. Bir şey demelerini bekledim ama sadece odanın kapısını açmışlardı. Omzum yenilgiyle düştü. “Ben nasıl anlaşacağım sizinle ya?” diye homurdandım anlamayacaklarını bildiğimden. “Valla yeter artık ya. Eve dönsek suç kalsak suç bir yere sığdıramadınız şu küçücük kızı ya.”

“*Piccola ragazza?*” Odaya girdiğim an bana sırtı dönük, üzerinde siyah takımıyla elleri cebinde olan adamın tanıdık gelen sesini duydum. Bu ses kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu. “*È più una donna feroce che una ragazzina.*””

Bu sesin sahibini kesinlikle tanıyordum. O kadar tanıyordum ki ismi dudaklarımdan zehir saçarak çıkmıştı. “Luca.”

Ben nefesimi tutarken o yavaş hareketlerle bana doğru döndü. Günler sonra, tam da gidecekken onu karşımda görmek kalp atışlarımı hızlandırırken, aynı zamanda onun yüzünden buraya düşmemin siniri de harlandı. Kalbime de öfke doldum onu gördüğü an bu kadar hızlı attığı için. “Sidem.”

“Sen yaptın,” dedim hayrete düşmüş bir halde. Bir adım daha ona yaklaştığımda o dik duruşuyla olduğu yere mihlanmış gibiydi. “Senin

* Küçücük kız? (İta.)

** Küçük bir kızdan çok, dişli bir kadın. (İta.)

yüzünden uçağı kaçırdım ben, farkında mısın? Kafayı mı yedin sen, Sarp? Bu işi fazla mı ciddiye aldın?”

“Beni dinlemedin,” dedi soğuk bir ifadeyle. “O gece bana kırgın baktın. Öylece gitmene izin veremezdim. Bana inanmıştın.”

“Evet inandım,” dedim itiraz etmek gibi bir hataya düşmeyerek. “Ama sorun değil. Ben zaten genelde çabuk inanır sonra hayal kırıklığına uğrarım. Anadan babadan böyle. Senin yapmış olmanı o kadar sorun etmedim. Bunun için bunca zahmete ve beni tutuklatmana gerek yokt-”

Sözlerimi bölen Sarp’ın eliyle masayı işaret etmesi oldu. Dikkatim anında dağıldı, diyeceğimi unutmuş bir halde bakışlarım masaya düştü. Gördüğüm belgeyle de kaşlarım çatıldı. Ben bir adım atıp alacakken, “Artık karımsın,” dedi keskin bir sesle. “İster vize sorunu çekmeden burada yaşarsın istersen de gidersin. Ama bu saatten sonra *kocan olarak* verdiğin her kararın arkasında olmak zorundayım.”

BÖLÜM 4

Jöcebe Kalbin Yolcusu

Kocam olarak.

Sarp Luca Russo, artık benim kocamdı.

Evlenmek hiçbir zaman planlarım içinde olmamıştı. Hayatımda *evlenirim* diyebileceğim bir erkek de olmamıştı. Benim hayattaki amacım başarılı olmak; hem başkalarına hem de kendime bir şeyleri kanıtlamaktı. İlk gayem ise kesinlikle kendime kanıtlamaktı, bundan ötesi yoktu. Sarp Luca Russo'ya evet derken düşündüğüm şey ise sadece kriz anında olduğum bir anda kuruluşum olduğunu hissetmemdi. Evlilik bana bu kadar uzaktı işte.

Ne kadar uzaksa o kadar yakın kalmış olmalıydı ki şu an evli olduğumu öğreniyordum. Bir insan evli olduğunu öğrenebilir miydi? Sonuçta evlilik; rıza alınan, imza atılan, hazırlığı yapılan ve her iki tarafında bilincinde olduğu bir olaydı, değil mi? Benimki pek de öyle olmamıştı. Evet demiştim fakat vazgeçtiğimi de söylemiştim. İstemesem bile gitme kararı almışken, şimdi burada kalabileceğimi öğreniyordum. İstesem olmayacak bir olayı tam vazgeçtiğim an yaşamıştım.

"Anlamadım?" dedim kafa karışıklığı içinde hissederken. Ben evlenmiştim. Ve bundan yeni haberim oluyordu. Düşününce bir kahkaha patlattım, dünyanın en kısa kahkahası olabilirdi bu attığım. "Güzel şaka. Nerede kameralar?" Sarp tek kaşı havada bana bakıyordu. Sanırım benden beklediği bir öpücüktü ki bu hallerime şaşıırıyordu. Delirmiş gibi sağda solda kamera aramam elbette ki şaşırtmalıydı. "Sonuçta bu teklifler, her şey bir kamera şakası olmalı, değil mi? Bir yabancından evlenme teklifi alırken düşünmeliydim onu..."

"Artık kocan," dedi benim aksime oldukça rahat bir tavırla. Bu hali öyle sinirimi bozuyordu ki gözümün dönmesine az kalmıştı. "Artık bir yabancı değil, kocanıam."

Kaşlarımı havaya kaldırıp dudaklarımı bükerken alayla başımı salladım. "Kocam." Bastıra bastıra söyledim bu kelimeyi, sinirimin dışavurumu böyleydi. "Ben evet diye bağırdığımı, gelinlik giydiğimi, imza attığımı hatırlamıyorum ama *kocam*?"

“Hatırlasan da evet diye bağırmış olmazdın. Gelinlik zaten istemedin.” Bana ciddiyetle cevap verdikçe sinirimi bozuyordu. Boğazına yapışmamak için kendimi çok zor tutuyordum. “Ama imza attın. Yaşlanan benim ama hafıza sorunu yaşayan sensin. Günler önce İzem’in verdiği belgeye gayet güzel bir imza atmıştın. Evlilik belgemize çok yakıştı.”

Çatık kaşlarla neden bahsettiğini hatırlamaya zorladım kendimi. Günler önce imza attığım belge kursu bırakmama dairdi. İtalyanca yazılar olduğu için okuyamamıştım ama İzem benim için çevirmişti. Acelesi olduğunu, dersine yetişmesi gerektiğini söyleyerek imza alır almaz da çıkmıştı. Bakışlarım Sarp’ın yüzünde takılı kalırken bahsettiği şeyi çok iyi anladım. Anlamamla ağzım şokla aralandı. Sarp, İzem’i de yanına çekmişti. Onunla anlaşarak imzamı almaya çalışmıştı.

“Sen!” İşaretparmağımı kaldırıp onun üzerine doğru yürüdüm. O yerinden kımıldamadı. Dibine girdiğimde bile bana üstten bakıyordu. “Sen benimle evlendin, sonra da tutuklattın. Sen... kimsin ya sen?”

“Kocan,” dedi bir kez daha. Bu kelimeyi kullandığında tepem atıyordu ama o omuz silkip bir adım geri çekilmişti, hiç oralı değildi. Ellerimi belime atıp sakinleşmek ister gibi gözlerimi yumarak boynumu küdettim. Bu bir şaka olmalıydı. Gerçekten tam şu an *şaka* diye bağırılmasına ihtiyacım vardı. Bu adamı eski karısından daha beter bir belgeyle boşayacakum. Sinirden boşanma kâğıdıyla kafasını bile kesebilirdim. Öyle bir kinle dolmuştum ki kendi içimde bile seviyesini bir yere koyamıyordum.

Yakınmak yerine dikkatle ona doğru döndüğümde, “Senin gözünde kendime olan saygımı yitirmiş biri gibi durduğum için mi?” diye sordum hayal kırıklığı barındıran sesimle. “Bu kız zaten her şeyi göze alıp kendisini rezil etti bir de ben edeyim mi dedin? Sen şu an arkamdan ne düşünüldüğü biliyor musun? Onun eski karısının yatağında yatacak olan-”

“Yatağında yatacak olan tek kadın,” diyerek sinirle sözlerimi böldü. Tek kaşımı havaya kaldırdım bu asabiyet karşısında. “O eve giren ilk kadın sensin; annem ve yardımcım dışında. Kardeşim de girmede evet çünkü o ev yeni. Fazla yeni.”

Herhangi bir tepki vermek yerine düz bakışlarla baktım ona. Abimin yanında sustuğu için şu an bana yaptığı açıklamanın hiçbir önemi yoktu sonuçta. Ben onun sayesinde fazlasıyla hakarete yakın sözler işitmiş, abisi tarafından yirmi beş yaşına rağmen yaka paça bir yerlere götürülmüştüm. Eş seçimim için babamdan yediğim laflardan bahsetmiyordum bile. Her şey o sustuğu için olmuştu. “Bunu bana değil, o gün abime söylemeliydin.”

“Seninle evlenecektim, abinle değil.” Gözlerini kısarak bana baktı, meydan okuduğunu anlamak zor değildi. “Seninle evlenecektim ve cidden bu yolda elimi bırakmayacağını görmek istedim. Sen ise ilk engelde bıraktın. O an bir bahane bulabilir, yalan atabilir, her şeye rağmen yanımda kalabilirsin ama ilk tercihin gitmekten yana oldu. Sürekli test edilen bendim, bu sefer senin dirayetini görmek istedim.”

“Senin engel dediğin şey benim ailemin önünde küçük düşüşümdü!” diyerek hiddetle bağırdım. “O gün abime söylemeliydin. Beni bırakmamalıydın ama sen gidişimi izledin. Eve vardığımda ne oldu, biliyor musun? Abim *o senin aralık bıraktığın kapıyı kapatır*, dedi. Bana resmen bir gün seni zaten mal gibi bırakacaktı demeye çalıştı. Biz bir oyunun içinde değiliz, anlaşma ciddiyet gerektirir.”

Sözlerim karşısında kalçasını arkasındaki masaya doğru dayayıp beni dikkatle izlemeye koyulurken bir ayağını da diğerinin önüne attı. Üstünde yine takım elbise vardı. Jilet gibi duran takımı, keskin yüz hatları loş ışığın olduğu odada onu daha gizemli, daha ürkünç biri gibi gösteriyordu. Bu irkilme karşısında bir adım geriye giderek ondan daha çok uzaklaşmaya çalıştım. Bana bir açıklama yapmazsa şu an yaslandığım duvara yakın olan kapının kulpunu indirecek ve kaçıp gidecektim. Kriz anlarında susmak ortaklığa yakışır bir hareket değildi.

“Senin sorunun ne biliyor musun?” diye sordu ciddi bir tavırla. Başımı hafif yana doğru yatırıp beklentiyle baktım ona. “Abinin düşüncelerini fazla önemsiyorsun. Senin doğru sandığın şeyler tamamen abinden geliyor. Kendi doğruların bile o yanlış deyince silinip gidiyor. O gün abin olmasaydı ve ben sana abinden duyduğun şeyi söyleyen kişi olsaydım, sen bana ne derdin biliyor musun?”

Rahat bir tavır takınmaya çalışarak, “Siktir git mi?” diye sordum. Böyle argo konuşmaktan hoşlanmasam da bazı ortamların gerektirdiğini düşünüyordum.

Sarp sözlerimle birlikte kısık, erkeksi bir kıkırtı bıraktı fakat sert bakışlarımı görünce durdu. “Ateşli bir an olabilirmiş keşke ben söyleseymişim,” dedi alaycı bir sesle. “Gerçi umurunda olmadığını söyledin. Sözler aynı ama sonuç farklı. Hayallerinden, hedeflerinden vazgeçmezdin ben söylediğimde ama abin söylediğinde o ne düşünür diye düşünerek çekip gittin. Sen ailen için bu zamana kadar hep kendini harcadın, suçu da hep onlara attın. Kaçmak istediğin kişilerle dinlediğin, uğruna kendini harcadığın kişiler aynıydı.”

“Şu an onlardan ne farkın var?” diye sordum dik başlılıkla. Sarp Luca haklıydı. Bunun farkındaydım ama kabul etmemekte ısrar ediyordum. Şimdi başkasından duymak ve yüzüme vurulması biraz onurumu kırmıştı. Ne kadar onlara karşı gelmek istesem de onlardan kopamıyordum. Bunun kaynağının ne olduğunu çözemiyordum da. Baskı mıydı ya da korku? Belki de büyütülme tarzımdı kendime yakıştırdığım. Bir sorun vardı ve ne olduğunu çözmekten çok uzaktım. Birisi söyleyince zoruma gider, kaçırdım.

“Benim farkım senin isteğini de dinliyor olmam,” dedi üstten bir tavırla. “İzem bana ses kaydı atmasaydı ben çoktan senin gittiğini kabullenmiştim. Sizin bir konuşmanızı attı ve sen gitmek istemediğini söylüyordun. Gittiğinde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını, ruhunun öleceğinden bahsettin. Bir de...”

Devamını biliyordum. Günler önce İzem ile konuşurken, “*Luca kızı için savaşıyor. Keşke onun için savaştığı gibi benim için de savaşıyorsa, kurtardığı tek kız çocuğu Bella olmazdı,*” demiştim. Şimdi o günü düşündüğümde İzem’in sürekli sorma sebebinin kaynağını anlamıştım. O, beni Sarp’a ses kaydı atabilmek için konuşturmuştu. Gözlerimi kaçırdığımda devam etmedi. Benim için savaşmak istemişti. Bu yüzden yapmıştı ama günler önce yapması gerekiyordu, bunu bir türlü aklımdan atamıyordum.

“Üzgünüm ama olmaz,” dedim omuzlarımı düşürürken. “Ben abime, babama-”

Cebinden telefonunu çıkardığını görmemle sözlerimi yarıda kestim. Beni dinlemiyor oluşuna kurulmuştum. Bu yüzden devam edemedim aslında. O ise saniyeler sonra telefonunu elinde tuttu ve eşzamanlı olarak bir *bip* sesi yükseldi. Birisini aradığını ve hoparlöre aldığını o an anladım. Merakla kimi aradığını öğrenmeyi bekledim. Telefon açıldı, yükselen sesle nefesim kesildi.

“Ne var lan piç?”

Abimin keyifli sesini duymamla olduğum yerde dikleştim. Sarp göz devirdi ama sinirlense bile bana belli etmek istemedi. Abimin böyle olmasını sorguluyordum. O gece beni bıraktığında ağlıyordum. O sahte olduğunu bilmiyordu, kız kardeşinin aşk acısını çektiğini düşünerek üzgün ya da sinirli olabilirdi ama zafer kazanmış gibi mutlu olması anında bilet alması kesinlikle normal değildi.

“Yalandan da olsa bence bir üzümler sonuça küçük kardeşinin kalbi kırıldı,” dedi imalı bir sesle. “Keyiften göbek attığını düşüneneceğim.”

“Kız kardeşim aşk acısı çekecek bir durumda olsa, o gece sorgulamadan benimle gelip dönmeyi kabul etmezdi.” Abimin sözleriyle kaşlarım çatıldı.

“Belli ki sen aşk acısı çekiyorsun. Boşa çekme, değmez. Sidem sevdiklerine ikinci bir şansı verebilen, dinleyebilen bir kız. Sana ne sordu ne de bekledi. Belli ki zaten gönlü yokmuş, seni de kurtarmış oldum.” Sarp gözlerini üzerime dikti. *Al sana kanıt*, der gibi bakıyordu. O an abimin gerçek yüzünü görmenin ağırlığı ve utancıyla ona baktım. “Sidem bu zamana kadar hep böyle hızlı kararlar alıp pişman olmuştu. Sana teşekkür bile etmem lazım, Türkiye’ye dönecek bu sayede. Öyle bunaldım ki her gün onun İtalya’da olması yüzünden yediğim laflardan. Kurtulacağım sonunda.”

Abim ona *yük* olduğum için dönmemi istiyordu. Başka bir şeyler olduğundan da emindim ama bu bile beni kırmak için yeterli oldu, sorgulamaya gücüm kalmamıştı. “Sadece bu yüzden mi istemiyordun bu evliliği? Yeme beni, Samet.”

“Gerisi seni bağlamaz,” dedi abim tahammülsüz, agresif bir ses tonuyla. “Hem de hiç. Senin evlenme sebebinin altında bile onu kıracak bir neden olduğundan eminim.”

“Aşk kırıcı olabiliyor bazen.” Sarp hâlâ oyununa devam ederken abimin kısık kahkahası duyuldu.

“Tek taraflı olunca kırıcı oluyor haklısın. Ama dediğim gibi yarın bir gün zaten vazgeçecekti.”

Bu konuşmaya şu an sadece dinleyici kalabilirdim. Buradan çıktığımızda bir karar alabilir, abimin delirmesine sebep olabilirdim ama nedense bunu yapmamın içimi soğutmayacağını düşündüm bir anda. Hakkımda bu kadar kesin konuşan abime karşı meydan okumak benim içime su serpecek bir davranış olacaktı. Bu zamana kadar her zaman abimin yanımda olmasını teselli bilerek ona karşı gelmemiştim ama o belli ki benim yanımda değildi.

“Vazgeçmedim,” dedim yüksek bir sesle, içimdeki başkaldırının aleviyle. Abimin hakkımda bu kadar rahat konuşması kanıma dokunmuştu. “Ve sen şu an kocama onunla evlenmekten vazgeçeceğimi söylüyorsun. Komik duruma düşme abi.”

“Sidem!” Sesinden dehşete düştüğünü anlayabiliyordum. Artık ayaklarımın yere daha sağlam bastığını düşünmeye zorladım kendimi, kısa bir an olsa bile. Sarp ile göz göze geldik bu sırada. Benim kinle dudaklarım kıvrılırken, o çatık kaşlarla bakıyordu bana. Bu hareketim karşısında bana bakarken gözlerinden geçen ışıltıyı sevmiştim. Babam ya da abimde yıllardır görmeyi istediğim bir şeydi.

“Bu sefer oltaya gelen sen oldun abi. Gittiğin ilk anda ona koştum ve evlendim. Vazgeçmenin aksine ayrılığa tahammülüm yoktu. Rahat bırakılmaya ihtiyacım vardı. Üzgünüm... o egona zarar vereceğim için.”

“Sidem!” diye gürlledi adeta. Bu ilk kez beni korkutmadı. “Ne demek bu şimdi? Evlendim ne demek? Sen buraya geliyordun kızım!”

“Ben burada onunla kalmak istiyordum ama sen bırakmıyordun. Ben de seni göndermenin yollarını aradım. Hiç hesapta yoktu ama bana bu fırsatı sen sundun.” Tamamen yalandı fakat ona koymazdı, yalan söylemek birkaç gündür onun diline yuva yapmıştı. “Teşekkür ederim.”

Sarp’ın yanına yaklaşarak, kalbim ağzımda atarken elinden telefonu çekip alabilmişim. Hiç gecikmeden ekrandaki kırmızı simgeye dokundum. Abimin yüzüne kapatıp bu eziyeti kendim için sonlandırdım. Sarp keyifle hareketlerimi izliyordu. Tabii onun da işine gelmişti ama durum şu an onun işine gelmesi değildi. “Boşuna sevinme, tamamen kendim için yaptım.”

“Sanırım ilk kez kendin için bir şey yapıyorsun,” dedi keyifli bir sesle. “Şimdiden birlikte bir şeyler öğreniyoruz.”

“Sen şimdi bu şovları bırak ve benimle cidden neden evlendiğini söyle.” Ona kafa tutmamla güldü. İnanacağını beklememişti herhalde. Sadece benim iyiliğim için olamazdı. Kimse kimseye kolay kolay böyle bir iyilik yapmazdı. “Boşa uğraştırma beni, günümün içine edildi zaten.”

“Zeki kadınsın.”

“Zekânla övünüyordun, ben de mecburen savaş boyalarımı kuşandım,” diyerek ona kafa tuttum. “Sorun ne Sarp, neden ihtiyacın var bana bu kadar? Gerçi kızın için evet ama acelenin bir sebebi olmalı.”

Kalçasını yasladığı yerden ayrılıp dik bir konuma gelirken yüzündeki muzip tavır gitmiş, sıkıntılı o bakışlar yerine gelmişti. “Caroline dün bir partide yüksek dozdan fenalaşmış. Kullanırken de videoları var. Bu durumda Bella için dava açmam gerekiyor. En acilinden çünkü devlet tarafından el konulma ihtimali de olabileceğini söyledi avukat. Benim kızımın bir babası var. Onu almalıyım. Evine dönmeli.”

O konuşmaya devam ettikçe şaşkınlığım giderek artıyordu. Karısının ona oyun oynadığından bahsetmişti. Kızını alabilmek için oyunlar oynayan bir kadın neden kızını umursamadan yaşardı ki? Mantıklı gelmiyordu ama şu an üzüldüğüm sadece o küçük kızdı. Sorumsuz bir anne yüzünden kim bilir ne haldeydi?

“O iyi mi?” diye sordum endişeyle. “Kızın yani.”

“Günlerdir benimle. Şu an anneme bıraktım çünkü evime götürmem gereken bir karım var.” Elini bana doğru uzattı. “Bu işte beraber miyiz?”

Uzattığı eline doğru indi bakışlarım. Bu eli bugün tutarsam sadece benim değil, onun da hayatı değişecekti ama tutmazsam sadece ikimizin değil, bir de küçük bir kızın hayatına dokunacaktı. Kendi küçüklüğümü hatırladım. Annem bazen cenaze gibi durumlar için baba evine dönerdi. Kısa süreli olurdu ama giderdi. O yokken sadece babamla kaldığımızda hayat durmuş gibi hissederdim. Annem benim ve onun arasındaki o kör noktaydı. Bella da babasıyla daha mutlu olup annesinin yanında eksik hissediyordu. Benim tam tersim olsa bile onu anlamak zor gelmiyordu.

Derin bir nefes aldığımda küçük bir kızı, kendi çıkarlarımı ve hayallerimi düşünerek Sarp'ın uzattığı eli tuttum. Onun da en az benim kadar düşünceli olduğunu, rahat bir nefes vermesinden anlamıştım. "Başka şansım var mı? Artık resmen kocamsın," dedim imalı bir ses tonuyla. Bu durumu olabildiğince dalgaya vurursam belki daha sağ çıkardım.

"Resmen. Evet," dedi o da benim gibi deliye vurmuş bir tavırla. "Bir süre tamzamanlı benimle yaşamam gerekiyor. Belki seni sıkabilir. İnan seni zorlamak istemezdim ama Bella için davada pot kırmak istemiyorum. Bu saatten sonra yaşıyorsam sebebi tamamen kızıma güzel bir hayat vermek olacak."

Onu anlıyordum, elimin üstünü okşayan başparmağı onu anlamasam bile beni buna zorlardı. Diyecek sözüm yoktu bu şartlar karşısında. "Eşyalarım-"

"Arkadaşın evimizde." *Evimiz*. Ben ve ona ait bir ev. Öyle uçuk geliyordu ki bana bu durum, hâlâ gerçekliğini kavrayamıyordum. Benim evim belliydi, Sarp'ın da bunun farkında olduğundan emindim. Tozpembe hayallerle yaşayan bir adam değildi.

"Bu arada beni tutuklatmak nasıl bir kafa?" diye homurdandım boşta olan elimle ona bir tane vurduğumda. Elime ve dilime sahip çıkmak konusunda eksilerdeydim. Ani hareketlerimi çoğu zaman engelleyemiyordum. "Sen kafayı mı yedin? Ya cidden karakola bir yere düşseydim? Ben korkudan sarı çizgilere bile basmıyorum be adam. Sen resmen beni tutuklattın!"

Peşinden beni sürüklemeye çalıştığı sırıttığı yüzünü benden gizleyerek, "Güvenlik tanıdıkta," dedi. "Hem birine umut verip, kaçıp gitmek de bence tutuklanma nedeni olmalı."

"O zaman ilk gün sen tutuklanırdın," dedim sinirle. "Çünkü babamların geldiği gün olmayacağını söyleyerek çekip giden sendin."

"Akşamında geldim. Eğer bir şeyler yapmamış olsaydım çoktan uçağa binip gidecektin."

“Sen bir şeyler yapmadığın için binecektim zaten.” İnsanlara çarpa çarpa hızlı adımlarla yürürken atışıyorduk resmen. Benim normalde utanıp yerin dibine gireceğim şeyleri çok kısa sürede bana yaşatmaya yemin etmiş gibiydi. “O gece susmak yerine durdurmalıydın.”

“O gece susmak yerine Sarp yapmaz demeliydin. Ben de yapmam zaten diye öne çıkmalıydım, Sidem. Sahte bile olsa seninle evlendiğimi hissetmeliydim. Samet’le evleniyormuş gibi hissetmek fazlasıyla rahatsız ediciydi.” Sonunda dışarı çıktığımızda arabası direkt önümüzdeydi. Elimi bıraktığında ben de yerimi almak için ilerledim. Bu saatten sonra kaçma şansım yoktu zaten. “Sahte de olsa evlendik. Birbirimizle bir süre iyi geçinmeye bakalım.”

“Denerim ama yaparım sözü veremem.” İnatla sadece önüme döndüğümde sözlerime güldüğünü işittim ama ona doğru dönmedim. Kollarımı göğsümde birleştirip önüme bakmaya devam edecektim. “Annen sahte olduğunu bilecek mi?”

“Hayır,” dedi anında. “Özellikle o bilmeyecek çünkü dayanamaz. Bizi birleştirmek için entrikalara girer. Başımıza bela almayalım. Sırıtmamak için birbirimize tahammül edelim yeter.”

Başımı salladığımda arabasını çoktan çalıştırmıştı. “Kızını alacak mıyız? Bella’ydı adı, değil mi?”

“Evet Bella ve hayır önce seninle eve gidip yerleşelim.”

Gerçekten onunla evlenmiştim. İnsanların yıllarını verdiği şeyi bir haftada yaptığımı inanamıyordum. Gerçi bizimkisi çok farklıydı fakat yine de resmi belgelerin karıştığı bir evlilikti. Belki batıracaktım, belki de bu evliliği bitirecektim ama eninde sonunda ona kızını vermiş olmayı diliyordum.

“Bu arada pazartesi kursun eğitim kadrosu için belgelerini vermeyi unutma bence. Yeni döneme yetişirsin.”

“Nasıl yani?” Heyecanla ona doğru döndüm. “Bunu da mı hallettin?” Dudaklarında muzip bir kıvrılma oluşurken aynı zamanda mütevazî olmaya çalıştı. “Nasıl ya?”

“Pazartesi öğrenirsin.”

“Ama iki gün var!” diyerek sitem ettim. “Çok uzun. Asla dayanamam.”

“Yedi aylık mısın?” diyerek bana takılınca ona gıcık gıcık bakıp tekrar yerime sindim. Hassas noktama bastığı için heyecanımın dozunu kaçırmıştım ama bu konular benim için öyle bir mutluluk içeriyordu ki elimden tutana karşı minnet duymaktan kendimi alıkoyamazdım. Gözucuyla ona baktığımda yüzündeki rahatlamış ifadeyi görebilmek beni de memnun etti.

Bu işte sadece benim çıkarım yokmuş, onun da bana ihtiyacı varmış gibi hissetmeyi sevmiştim.

Tanıdık yollara girdiğimizde derin bir nefes aldım, bu nefes değil de iç çekişti bence. Sessiz arabanın içinde duyulan ses utandırmıştı beni. Günler önce abimin kalp kırıklıklarıyla çıkardığı o eve, şimdi bu evin sahte de olsa bir sahibi olarak giriyordum sonuçta. Şu an uçakta olmam gerekirken burada tamamen kalmış biri olarak yaşamaya devam ediyordum. Hayatın benim için planı neydi hiçbir fikrim yoktu ama bu doludizgin haline bayılmıştım. Sanırım uzun zamandır tatmadığım bir şey olduğu için bu kadar kapılıyordum.

Sarp park ettiğinde arabadan indim. O da peşimden geldi ama önüne geçmedi. Hızlı adımlarımız hiç durmadan kapının önüne geldiğinde ben şifreyi girmesi için yana doğru bir adım atarak bekledim fakat bir hareketlilik yoktu. Ona dik dik bakmam sonucunda, "Sen gir," dedi. "Artık senin de evin."

Beni bu kadar çabuk dahil etmesi hoşuma gitmiyor değildi ama aynı zamanda tuhaftı da. Sanki bu duruma kırk yıldır hazırmış da beni bekliyormuş gibi hissettiriyordu. Gerçi şmarık biri değildi, bana muhtaç olduğu için huyuma gidiyor da olabilirdi. Uyum sağlayabilmek adına uzatmadan şifreyi girdim. Kapı açıldığında eliyle önden girmem için işaret etti. Önden ben girerken, arkamdan beni takip etti. İçeri girince salonda bizi bekleyen İzem'i bulduk. Oturduğu yerden etrafa merakla bakıyor, aynı zamanda endişeyle sallanıyordu. Meraklıydı ama yediği haltı da bildiği için kıvranıyordu.

Gözlerimi kısarak ona bakarken, "Vay, Bizans da buradaymış," dedim imalı bir sesle. Bakışları beni bulduğunda ayağa kalktı ve dediğimi duymamış gibi yanıma doğru koşup boynuma sarıldı. Kısa bir an karşılık verdim fakat daha sonra belini sıkarak tikiyle oynadığımda anında irkilerek geri çekildi. "Sen var ya şerefsizsin!"

"Teşekkür edeceğine çirkeflik mi yapıyorsun?" diye sordu kınayan bakışlar attığı sırada. "O puşt abinin seni zorladığını bile bile öylece gitmene izin mi verecektim?"

"Aklım çıktı, aklım!" diyerek karşılık verdim. "Tutuklanıyorum sandım. Üstelik bir de evliymişim, haberim yokmuş. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü resmen. İnsan az çıtlamaz mı?"

"Kaç diye mi?" diyerek karşı geldi. "Burnunu düşürmez, kabul etmezdin. Zaten düşürmedin. Adamın çapk-"

Gözlerim sonuna kadar açılırken, İzem'in resmen üstüne atlayarak avucumu dudaklarına örttüm. Sarp'a doğru baktığımda sorgulayan bakışlarını bize atıyor, durumu anlamaya çalışıyordu. Ondan kaçmaya çalışacaktım fakat İzem'in elimi ısırmasıyla inleyerek elimi ağzından alıp saçını çekti, "Geri zekâlı," diye homurdandım. Günler önce söylediğim çapkınlık meselesini uluorta açmaz sanmıştım. "Sus."

"Sinsi," diye fısıldadı. "Adama yaşlı dedin. Baban yaşında dedin. Çapk-Dirseğimi beline geçirip devam etmemesi için uyardım. "Tamam ya!"

"Sanırım bana çapkın dedin." Sarp dayanamayarak dahil olmuştu. Allah da beni kahretsindi ki böyle bir kızı arkadaşım diye sahte kocamın yanında bulunduruyordum. Sahte veya gerçek bir önemi yoktu, bu adamla aynı çatı altında kalacaksam kendimi en az seviyede rezil etmem lazımdı. "Neyse ki çok günahım var, birilerinin alması lazımdı."

"Bırak Allah aşkına," diye homurdandım ona doğru. "Bilmesek..."

"Nereden biliyorsun ki?" diye sordu İzem.

"Konu o mu?"

"Yani değil ama kırk yıllık eşi gibi davranmaya başlaman biraz korkutucu geldi." Ellerini iki yanında kaldırıp teslim oluyormuş gibi dururken dudaklarını büktü. "Siz Allah bilir, Allah katında da evlenmişsinizdir. Yaşlı dedin adama sonuçta, örf âdet biliyordur. Mihr olarak ne istedin?"

Ben İzem'e öldürücü bakışlar atarken aramıza Sarp'ın kahkahası dahil oldu. Gür bir kahkaha atarken, "Mihr mi?" diye sordu. İzem ile önce birbirimize sonra delirmiş gibi duran Sarp'a baktık. Sarp ise kahkahasını biraz daha soldurabildiğinde telefonunu çıkardı, bizim bakışlarımızla değil telefonuyla uğraştı sadece. Belli ki mesaj yazıyordu. Gönderdikten sonra ortadaki sehpa üzerine bıraktı telefonunu. Ona baktığımızı fark edince gülmeyi bıraktı. "Ne oldu?"

"Hiç," dedim gıcık bir tonda. Açıkçası az önce ne yaşandığını merak etmiyor değildim. "Sana ne oldu?"

"Onu boş verin de..." İzem, Sarp'ın cevap vermesine müsaade etmeden konuşmaya başladı. Resmen sorum havada kaldığı için bile öldürebilirdim onu. "Bu ev bayağı iyi değil mi? Parti yapar mıyız?"

Bıkkınlıkla İzem'e doğru döndüm. Gerginlikten Sarp'a saldıracak haldeyken bu kızın tek derdinin bu oluşu şaşırtmıyordu. Delidolu olmasını sevmiyor değildim elbette ama bu kadarı da abartıydı. Yine de Sarp'ı sinir etmek için lafımı esirgeyemezdim. "Yapmayız çünkü Sarp parti yapacak yaşı çoktan geçti."

Sarp ellerini ceplerine atıp başını eğerek güldü. “Ve sen bu yaşlı adamla evlendin.”

“Öyle mi olmuş? Çünkü ben de evlendiğimi bir saat önce öğrendim de,” dedim iğneleyici bir tavırla.

“Hadi ya, birkaç gün önce beni arayıp teklifimin geçerli olması için yalvaran sen değil miydin? Yoksa yanlış kişiyle mi evlendim?”

“Boşayacağım seni,” dedim daha fazla sinirime hâkim olamayarak. “Üç yıl sonra böyle şak diye boşayacağım seni. Donuna kadar da alacağım. İnat değil mi? Yapacağım.”

Sarp bana doğru yaklaşıp kulağıma doğru eğildi. “Soyunmamı istiyor-
san arkadaşını göndermen yeterli,” diye fısıldadıktan sonra gevşek bir sırı-
tıyla merdivenlere doğru yöneldi. İzem gülmemek için kendisini zorlarken,
ben şaşkınlıkla arkasından bakıyordum. Bu adam manyağın tekiydi ve ben
sinirden ateşler içinde kalmış, geri kalan zamanı nasıl geçireceğimi karalar
bağlayarak düşünme evresine geçmiştim.

“Kocan olay tadını çıkar, Sido,” dedi İzem keyifli bir sesle, sinirimden
sıyrılmadım ama hedefini değiştirdim. “Gerçekten olay. Evi bile olay ada-
mın. Belki de bu sana gerçek aşkı bulman için bir fırsattır. O adam...”

“Aşk yok, İzem,” diyerek sözlerini böldüm aceleci bir tavırla. Zaten ku-
lağımdan dumanlar çıkmasına çok az kalmıştı, o da iyice harlıyordu siniri-
mi. Ben daha evli olduğumu idrak edememişken bir de bunları mı düşü-
necektim? Yok artık derlerdi adama. “Olamaz da. Sarp Luca Russo ile hiç
olmaz. O adamın umursadığı tek şey kızı. Benim de başarım. Aşk bizim
gibi insanlara yaramaz.”

“Ama ateşle barut yan yana durmaz.”

“Ben ne ateşim ne de barut. Olan düşünsün.” Gücümün sonuna gel-
diğimi hissettiğimde bir sıkıntıyla kendimi koltuğa atıp saçlarımı geriye
doğru savurdum. Arkadaşım ise ayakta dikilmiş bir halde, şüpheyle bana
bakmaya devam ediyordu. “Zebella gibi dikilme tepemde.”

“Kocanın seni yemesinden korkmuyorsan gitmem lazım benim.” Göz
devirip bacağına bir tane geçirdim ayak ucumla, fütursuzca konuşuyordu
yine. Sarp için endişelenmeliydi, benim için değil. “Kocam beni bekler.”

“Senin kocan yok.”

“Doğru, senin var,” dediğinde bir kez daha vurdum. O ise tok bir kah-
kaha attı. “Gerçekten evlendin ya. Sahte bile olsa çok tuhaf bir olay. Sen ve
evlenmek, ben ve evlenmemek gibi bir şey.”

“Ne evlenmek ama!” diye homurdandım memnuniyetsiz bir tavırla. Oturmam kısa sürmüştü çünkü onu geçirmek için ayağa kalkmak zorunda kalmıştım. “Yarın tekrar gel. Pazartesiye iki gün var, sıkılırım.”

Bana doğru dönüp göz kırparken, “O yüzden kocanın tadını çıkar dedim,” dedi yarım bir gülüşle. En sevmediğim gülüştü sanırım bu, salak gibi hissettiriyordu kendimi. Onu ittire ittire kapıya götürdüğümde kısa bir sarılma merasiminden sonra çıkıp gitti.

İzem’i yolcu ettikten sonra kapıyı kapatmak zorunda kalıp, tekrar evin içine doğru döndüğümde koskoca evde küçük bir nokta tanesinden fazlası değilmişim gibi hissettim. Buraya ait değildim. Olmayacaktım da ama burada kalmaya devam etmek zorundaydım. Ait olmadığım bir yerde ilk kez kalmıyordum ama bu sefer biraz fazla garipti. Nerede yatacaktım mesela, nasıl yemek yapacaktım? Duş alsam nasıl alacaktım? Onu ne kadar tanıyordum ki güvenecektim? Ben ait olmadığım yerleri hep tanırdım, bilirdim bu yüzden giderken zorlanmazdım çünkü dönmesi kolay sanırdım. Şimdi sonraki adımda ne olduğunu bile bilmediğim bir yere ait hissetmeyip, ait olmak zorunda kalmıştım. Gidersem dönemezdim, dönemezsem döndüğüm yerler bildiğim aitikler olurdu. Her türlü yolum zordu.

Bunu fark ettiğim an annesini kaybetmiş küçük bir kız gibi ağlamak istedim ama zamanında anneme ağlayabilseydim zaten her şey farklı olurdu. Bu yüzden buna bile hakkım olmadığını bilerek yavaş adımlarla salona doğru ilerledim. Kabanımı bile çıkarmadan. Tekrar aynı şekilde kendimi koltuğa bıraktım. Sessizlik varsa düşünmek farzdı, böyle bilirdim fakat o sırada sessiz salona Sarp’ın telefonundan gelen bildirim sesi düştü. Ait olmadığım yerde yeni bir özellik, sessizlik aniden bölünebilirdi çünkü sadece bana ait olan bir yerde değildim. Mesaj sesi kulağımda öyle bir çınladı ki bakmamalıydım ama aynı zamanda az önce ne yaptığının karşılığı olduğunu düşündüğüm için merakla kavruldum. Bakıp bakmamak arasındayken, en sonunda gözlerim ekrana kaydı. Mesaj gelmişti.

Mehir adlı kişiden dört yeni mesaj yazıyordu ekranda.

O an nedense kulaklarımın uğulدادığını hissettim. Biz şakalaşırken o aklına birisi geldiği için bizden kopmuştu. Bu kişi belki de o özel kişiydi, eski eşi belki de onun kalbinde başkasının olmasını kaldıramamış ve öfkeyle hareket etmişti. İlk fırsatta ona dair bin tane senaryo kurup dertsiz başıma dert açacağımı adım gibi biliyordum ama yine de geri durmamıştım. Başıma belayı almıştım.

Belki de gece düşündüğümde utanacağım bir şeyi yaptım ve merdivenlere yönelip onu aramaya koyuldum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum, sadece içimdeki rahatsızlığı gidermek istiyordum. Ben zaten hep fevri davranır sonra da bunun utancıyla uykularımı kaçırdım. Buna engel olamazdım da hiçbir zaman. Çok garip değil miydi? İnsan çoğu zaman başına gelenleri bile isteye yaptığı halde günlerce bir hareketi uğruna hayatını mahvedebiliyordu.

Merdivenlerin sonuna geldiğimde, üst kata varıp karşıma çıkan ilk odanın kapısını açtım ve burasının çocuk odası olduğunu fark ettim. Pembe tasarımıyla iç açan, oyuncaklarla cıvı cıvı duran bir odaydı. Karşısındaki oda çalışma odasıydı, açık kapısından anlamıştım bunu. Bu katta dört oda kapısı bulunuyordu, ikisi gitmiş diğer ikisi kalmıştı. Çalışma odasıyla aynı cephede olan kapıya doğru gidip hiç düşünmeden açtığımda, “Siktir,” dediğini duydum ve ani bir şokla çığlık atarak kapıyı kapattım.

Burası Sarp’ın odasıydı ve ben onu altında sadece *boxer* varken basmıştım, bunu kısa bir an görebildiğim için kendimi boğmak istiyordum. Aniden açtığım odanın içine neden bakmıştım ki? Gerçi bakmasam anlayamazdım ama böyle bir manzarayı görmektense salak olmayı tercih ederdim. O da neye uğradığını şaşırması olmalı ki sadece ağzından bir küfür kaçmıştı. Dahasına izin vermeden kapıyı kapatmıştım ama sinirden gözüm öyle dönmüştü ki o an kapıyı çalmam gerektiğini düşünemediğimi şimdi fark ediyordum. İnsan neden destursuz açardı ki kapıları?

Ben cidden kendimi rezil ediyordum. Kaçıp gitmekle kalıp beklemek arasında gidip gelirken odanın kapısı tekrar açıldı. Ben irkilip birkaç adım kaçarken onun üzerinde hâlâ bir şey olmadığını ama altında belinden düştü düşecek bir eşofman olduğunu gördüm. Karşımdaki görüntüde önce dövmeleeri ilgimi çekti. İki gündür onu gömlekle gördüğüm için dövmeleeri görebildiğim bir detay değildi. Şimdi dirseğinden pazılarına doğru uzanan ama sol kolunda biraz daha aşağıda kalan, anlayamadığım semboller vardı. Tekrar yüzüne baktığımda tek kaşı havada bana bakıyordu. “Bir şey mi oldu?”

“Niye tişört giymedin?” diye sordum bakışlarımı tekrar gövdesine dşürürken. Bu sefer dövmeleerine değil de kıvrımlarına kaymıştı gözlerim. Geniş omuzları, sert gövdesi ve kendisini belli eden derin *adonis* çizgileri... Keşke bu kadar kendini tutamayan bir insan olmasaydım da yaşlı dediğim adamı röntgenci gibi dikizlemeseydim. “Giysene.”

“Neden, yüzüme bakıp konuşamaz mısın?” diye sordu benim yüzümden eline geçen kozun verdiği muzip bir gülüşle.

“Daha iyilerini görmüştüm,” dedim saçma bir savunma taktiği uygulayarak. Anında kaşlarının çatılması sanki cidden benim her gün erkek bedenine baktığımı düşünüyormuş gibi hissettirmişti. “Seninle konuşmak istiyorum, kaslarınla değil. O yüzden giyin ve aşağı gel.”

Omuz silkip, “Emredersin karıcığım,” dediğinde amacının beni çıldırtmak olduğunu, bundan haz aldığını düşünmekten geri duramıyordum.

Beni her sinir ettiğinde onunla aynı çatı altında olduğum için yapabildiğim tek şey olan sırtımı dönüp gitmek eylemini bir kez daha uyguladım. Hızlı adımlarla hiç duraksamadan aşağıya indim. Bir anda ev sıcak olmuştu sanki. Gerçi ben her an kaçacakmış gibi kabanımla duruyordum, sıcak olması normaldi ya da kendimi kandırıyordum utançtan. Ona birazdan söyleyeceklerimin saçmalık olduğunu bildiğim halde durmayacağımın sinyallerinden dolayı ısınmış da olabilirdim. Yine de kabanımı çıkarıp salona varır varmaz koltuğun üzerine doğru attım. Önüme gelen saçlarımdan bıktığım için kulaklarımın arkasına sıkıştırıp o inene kadar salonda volta atmaya başladım. Bir anlık öfkeyle hareket etmiştim ama tam olarak ne konuşacağımı bilmiyordum. Çıkarlarım uğruna kocam olan adamdan çekinmek saçma olurdu. Çekinmemeliydim değil mi?

Merdivenlerden ses geldiğinde başımı kaldırıp o yöne baktım. Sarp, üstüne siyah bir tişört geçirmiş ve aşağıya doğru inmeye başlamıştı. O an kalbim yerinden çıkacak gibi hızla atarken, kulaklarımdaki ateşin sadece benim görebileceğim dumanlar çıkardığı, gözlerime puslu bir görüntü örttüğünü hissettim. “Sorun nedir?” diye sordu son adımını da attığında.

“Bu evlilik çok ani olduğu için hiçbir şey konuşamadık. Konuşmak istedim,” dediğimde ağır hareketlerle başını salladı. Kendisini tekli koltuğa atıp resmen yayıldı. O gayet rahatken ben diken üstünde gibi ayakta duruyordum. Ellerimi kesip atsam rahatlardım mesela çünkü nereye koymam gerektiğini bilmeden iki yanıma indirmiş bir halde yumruğumu sıkıyordum.

Gözlerini kısarak dikkatle hareketlerimi incelediğinde, “Canını sıkan nedir?” diye sordu ciddiyete bürünerek. Gerginliğim belli ki gözlerinden kaçmamıştı. “Aklına takılan, canını sıkan neyse bilmek istiyorum, Sidem. Sonuçta bu evlilikten ikimizin de çıkarı var.”

“Canımı sıkan bir şey yok.” Dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirdikten sonra hafifçe öksürdüm. Kelimeleri içimde toparlamaya, mantığa oturtmaya çalışıyordum. “Sadece bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istiyorum.”

“Ne gibi?” diye sordu rahat tavrını koruma ısrarına devam ettiği sırada.

“Mesela hayatımıza başkalarını almamamız gerektiğini düşünüyorum,” dedim bir çırpıda. Resmen nefes almayı unutmuştum, cümlem biter bitmez bir derin bir nefes çektim içime. “Biz sahte olduğunu biliyoruz ama insanlar bilmiyor. Bazı şeyleri korumamız gerekiyor... Anlarsın ya.”

“Bu muydu?” diyerek sözlerimi kesti, sanki saçmaladığımı düşünüyormuş gibi. Böyle bir tepki beklemediğim için bıkkınlıkla gözlerimi devirmekten başka bir eylem bulamadım. Sonuçta bazen bir şeyleri ciddiye almalı, bir bildiği vardır demeliydi. “Hayatıma başkalarını alabiliyor olsam zaten anlaşmalı evlilik yapmazdım.”

“Hazırcevap hallerine zeval gelmesin, ne diyelim,” diyerek sinirle söyledim. “Biz evlendik, Sarp.” Sağ elimi kaldırıp ona gösterdim. “Evet bir yüzüğüm yok, bu yüzden gözüne sokup akıllan diyemiyorum ama ben bilmezken sen biliyordun evlendiğimizi. Bu yüzden-”

Bir anda elleri cebinde ayağa kalktı, hızlı adımlarla önüme doğru geldi. Tam önüme vardığında bedenlerimiz arasında bir karıştan fazla bir mesafe olmadığına yemin edebilir, onun yoğun kokusu karşısında tuttuğum nefesimle canımı da verebilirdim. Cebinden çıkardığı alyansı havada tuttuğum sağ elimin yüzükparmağına yerleştirdi hiç bozuntuya vermeden.

“Artık var,” dedikten sonra ben şok içinde elimi hâlâ havada tutarken bu sefer de kendisi için bir alyans çıkarıp bir çırpıda kendi yüzükparmağına yerleştirdi. “Tektaşını kendin seçmek istersin diye düşündüm, *karıcığım*.”

Bir elime bir de ona baktım. Bu duruma giremeyen, bocalayan sadece bendim bunu artık anlamıştım. Sarp Luca Russo, bu evliliğe dünden hazırды. Gerçi hazır olmasa bana bile sormadan bizi evlendirmiş olmazdı ama yine de benim de uyum sağlamamı bekleyebilirdi. Bu ani hareketlerin içimi nasıl alaşağı ettiğinden haberi bile yoktu.

“Sen...” Sinirle gülüp başımı eğerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama pek başarılı olamadım. Çaresizce başımı tekrar kaldırmak zorunda kaldım. “Senin bana sormana gerek yokmuş ki, Luca. Sen tek başına da evlenebilen, yüzük seçip alan biriymişsin yani. Boşa çekmişsin nazımı.”

“Ben yanlış mı hatırlıyorum? O gece sen bana sırtını döndün ve gittin. Ben de bu işten umudumu kesmişken beni aramadın mı? Aradın. Ben yine olmaz dedim ama sen gelmemi beklemedin mi? Bekledin. Havaalanında gidebilirdin. Seni zorla tutmayacağımı biliyordun ona rağmen elimden tutmadın mı? Tuttun. Ben burada rızan olmayan bir şey göremiyorum, Sidem.”

“Bunların hepsini yaparken oradaydım, haberim yokmuş gibi teyit etmene hiç gerek yok. Sorunum bunlar değil.” Yüzüme vurdukları karşısında daha da hırçınlaştığımı hissettim. “Sorun, senin gizemli oluşun. Her an

hayatında biri olabilirmiş de ortada kalabilirmişim gibi hissediyorum. Evli gibi hissetmiyorum. Sahte olsa bile bir yerlerde bunun bilincinde olmamız gerektiğini düşünüyorum. Sen kızın için ben ise rezil olmamak için. Biliyorum, senin için zordur ama benim için de kolay değil. Yine de çabalamak istiyorum.”

Onu sıkmak, kendimi de bir kalıba sokmak istemiyordum ama ne olursa olsun o insanların gözünde evli bir adamdı. Ben de onun birkaç yaş küçük, bu kültürden uzak eşiydim. Hayatımızda saygı vardı ama üç yıl boyunca sadakat da olmalıydı. Adımızı kötüye çıkaracak herhangi bir şey itibarımıza dokunurdu. İnsanlara konuşmak için malzeme vermek, pireyi deve yapmak için yeterliydi.

“Evli gibi mi hissetmek istiyorsun?” diye sorduğunda ses tonundaki sakinlik, beni anlamaya çalıştığını haykırıyordu. “O zaman her eve geldiğimde bana hoş geldin de. Ne bileyim, benimle kahvaltı yap, akşam yemeği ye. Dizi izle, bir yabancı deme, kaçma. Benimle yarışmaya çalışma.”

“Evlilik bunlar mı demek?” O benim aksime tecrübeliydi, bilirdi sonuçta ama bildiği yanlış da çıkabilirdi. “Bunlar yeterli mi sence? Yeterli olsa ilk evliliğin bitmezdi, bunu hiç düşünmedin mi?”

“Benim evliliğimde bunlar vardı demedim ki.” Çatık kaşlarla ona baktığımda, o gözlerini benden kaçırmıştı. Onun önceki evliliği hakkında ne kadar bilgisiz olduğumu düşündüm. Ayrıca beni bulduğu gece de evliliğinin normal olmadığına dair çok fazla ima yaptığını da. Belki isteyerek evlenmemişti. Belki de isteyerek evlenmiş olsa bile evlilik aşklarını öldürmüştü. Çok fazla ihtimal vardı ve ben yine bilip bilmeden konuşarak üste çıkmaya çalışıyordum. “Belki de yürümeyen evliliğimdeki eksikleri sana sayıyorumdur, bilemezsin.”

“Bunlar olsaydı kurtarılabilir miydi?” diye sordum, merakım ağzından laf alabilmek içindi. Onu biraz daha tanımak, her bilgiyi bu durumda işime yarar görmektendi. Belki onun için sinir bozucu bir durumdu ama başka çarem de yoktu.

Sorum karşısında rahatsız olduğunu yüz ifadesinden anladım. Aslında niyetim onu rahatsız etmek değildi ama bazen bir insana kendini açmak rahatsızlık verebilirdi. İnsan etrafına ördüğü duvarların zarar görmemesi için belki de ağzına bir fermuar dikmeliydi ya da bir anahtar gözü olmalıydı. O anahtarı da denizin en dibine yollamalıydı. Ağzımızdan bize dair çıkan her kelime, birine karşı yarın savunmasız kalabilmek demekti.

“Evli gibi hissetmek için ne yap biliyor musun?” Ona dikkatle baktığımda soru sormuş gibi değildi. Aksine devamında cevabı onun vereceğini

anladığım için bekledim. “Bana âşık ol,” dediğinde zerre beklemediğim bu cevap karşısında ondan bir adım uzaklaşıp kaşlarımı çattım.

Keskin bakışlarım onun koyu kahve gözleriyle buluştuğunda, bana meydan okur gibi bakıyordu. Aklından neler geçtiğini tahmin etmek zordu. Sarp Luca Russo, ne kadar rahat görünüp insana dünya umurumda değil mesajı veriyor olsa da bence zor bir adamdı. Onu anlamak zordu, kabullenmek zordu, görmezden gelmek de zordu. Şu geçen bir haftada ona dair kolay hiçbir şey keşfetmemiştim. Bu da onu daha merak edilesi yapmakla kalmıyor, bir de bu yüzden aklımdan çıkamayan biri haline getiriyordu. En kötü özelliklerimden biri merak duyduğum şeye ilgimin artmasıydı. Onun peşini bırakamaz sürekli sorgulardım. Öğrenemedikçe iyice çekilirdim. Öğrendiğimde ise yolun sonunda kendimi bulur, kaçamayacak bir hale gelirdim.

“Senin için her şey bu kadar basit, değil mi?” diye sordum alaycı bir tavır takınmaya kendimi zorladığım sırada. Aslında içimdeki karmaşada zerre alay kırıntısı yoktu ama dışım içimle tezattı. “Âşık olmak, evlenmek, boşanmak.”

“Boşanmak basitti, evet,” dedi umursamaz bir tavırla. Şaşırtmadı beni. “Neden hep beni sorguluyorsun? Belki de bir şeyleri zorlaştıran sensindir. Her şeyi gözünde büyüterek kendini çıkmaza sokuyorsundur. Parmağının ucu kesilse dünya yıkılırmış gibi davranıyorsundur.”

Çıkışı karşısında gözlerimi kısıp kollarımı göğsümde birleştirdim, bir tür savunma pozisyonu aldım. “Şımarık davranıyorum yani?”

“Ne anladıysan o.” Dediğime karşı çıkmaması beni biraz kırmıştı ama yine de ona bunu belli etmemeye çalıştım. “Her şey basit, Sidem. Âşık olmak da evlenmek de boşanmak da. Bir anlık hevesle alınıp pişman olunan kararlar işte. Bu kadar basit ama senin gözünde büyüyor sadece. Bu da sana dair her şeyi daha zor bir hale getiriyor.”

“Zor olan ben mi oldum şimdi? Âşık olacağın kişiye şimdiden üzüldüm,” dedim yüzümü buruştururken. “O senin için sadece anlık bir heves olacak. Ne kırıcı. Kalbini verdiğin birinde o kalbin emanet olarak taşındığını bilmek...”

Sözlerimle birlikte bakışlarında bir duygu belirdi. Dikkati zaten bendeydi ama şimdi zihnimin içini çözmekle uğraşıyor gibiydi. “O kişi bu kadar detayı bilmeyeceği için sorun yok,” dedi duruşunu koruyabilmek adına.

Benim gözümdeki karakterini hiç etmeye çalıştığını düşündüm bir an. Sarp için fazla iddialı ve ters söylemler gibi hissettirmişti. Sonra içimde

susmak bilmeyen kargaşaya bir de onu zaten tanımadığımı gerçeği düştü. Tanımadığımı biri hakkında *bence* kelimesine sığınarak kendimi bazı gerçeklere inandırmamalıydım, bu sadece hayal kırıklığına ya da boş umutlara neden olurdu.

“En azından nasıl biri olduğunu gördüm. Her şey bu kadar basitse sen bana âşık ol,” dedim kendimi tutamadığım bir dik başlılıkla. Ardından sanki başımın üstünde bir ampul yanmış gibi kaşlarımı kaldırarak alaycı bir gülüş takındım. “Gerçi sen âşık olmuyordun, sadece heves ediyordun. Bana heveslen mi demeliyim? Evet, doğrusu bu sanırım.”

Aramızda pek mesafe yoktu. Biraz daha yaklaşıp yakınımda durduğunda bir elini çeneme atıp işaretparmağıyla yüzümü kaldırmamı sağladı. “Her şey bu kadar zorsa sen beni kendine âşık et.” Yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdığında nefesimi tuttum çünkü beni daha önce bir kez öpen şimdi de bir bahaneye sığınıp öpebilirdi. Bu yakınlık rahatsız ediciydi. “Zoru başarabildiğini kanıtla.”

Çenemi ondan kurtarmaya çalışmak yerine, meydan okuyan bakışlarımı tuttum yüzünde. “Oyun mu oynuyoruz? Şimdi de kendimi burada kanıtlayayım diye benim için yeni bir oyun mu kuruyorsun?”

“Hayır,” dedi tarazlı sesiyle. “Senin oyununu oynamaya çalışıyorum.”

“Ben oyun oynamıyorum,” dedim kısık bir sesle. “Senin oyun dediğin benim kurtuluşum.”

“Kurtulmak isteyen birine göre fazla asisin.”

“Kurtarmak isteyen birine göre fazla gaddarsın.”

Sözlerimle birlikte iyice eğildi yüzüme. Sıcak nefesini yüzümde hissederken, nasıl bir son beklediğimi bilmiyorum ama çalan kapının sesiyle hayal kırıklığına uğramış gibi hissettim. Belki de sözlerine anlam yüklemeyip, soru sormaya hazır hissettiğim için böyle bir hayal kırıklığı olmuştu içimde. Sarp elini anında çekip, benden uzaklaşırken tek kaşı havada bana baktı. “Birini mi bekliyordun?”

“Burası senin evin, Sarp,” dedim kaşlarım havada, anın verdiği sinirle ona bakarken. “Abimin bu kadar hızlı geleceğini sanmıyorum. Kanatları yok sonuçta.”

Söylediklerim ona mantıklı gelmiş olacak ki omuzlarını düşürüp kapıya doğru adımlarını atmaya başladı. Sinirliydim, karmaşıktım ama ona rağmen duruşumu bozmadım. Kollarımı göğsümde birleştirip koridorun başından kimin geldiğine bakmaya çalıştım. İzem olduğunu sanmıyordum. O olmazsa da benim için başka gelen olmazdı. Bu yüzden gelen kişinin

onun yakınlarından biri olduğuna emindim. Zil tekrar çalınca Sarp adımlarını hızlandırdı. Açar açmaz hafif bir şaşkınlıkla "Anne," dedi. Bu kelime bedenime bir endişe yayarken, kaçma isteğimi hiç gecikmeden artırdı.

Bu evliliği kabul ederken onun bir ailesi olduğunu, onlarla tanışmam gerekeceğini aklımdan tamamen çıkarmış olmalıydım çünkü bir kelimeyle bile arkama bakmadan kaçıp gidecek kadar büyük bir karmaşa içinde hissediyordum.

Ailesi nasıl biriydi mesela? Eğer benim ailem gibiyse çok büyük sıkıntılar yaşırdım. Değilse bile olmadıkları için onları içimde sorgulardım. Ayrıca kimse oğlunun aniden evlenmiş olmasını kabullenemezdi, benden nefret etmeleri de çok normal olurdu.

Düşünceler içimi kemirirken istemsizce, kapıda duran ve bana garip bakışlar atan kadını incelerken buldum kendimi. Sarı saçları, kemikli yüzü, kendinden emin duruşunu ışıltısıyla taşıyan bal köpüğü gözleri ile fazlasıyla güzel ve asil duruyordu. Bazen bazı insanların dağ gibi durduğunu düşünürdük, annesi de öyle biriymiş gibi hissettirmişti. Sarp'a pek benzemiyordu ama duruşundan anladığım gibi biriyse huy olarak benzemeleri muhtemeldi. Keskin bakışları, beni bulduğunda tek kaşını havaya kaldırarak yerini sorgulayan bakışlara bırakmıştı.

"Misafirin mi vardı oğlum?" diye sordu ince ama buz gibi hissettiren sesiyle. "Yanlış bir zamanda mı geldik?"

"Hayır anne." Onun ve benim aksime Sarp yine rahattı. Ben sanki yıllardır bu evin bir üyesiymişim gibi bir tavrı vardı. "Sidem misafir değil, evin sahibi."

Zerre beklemediğim, son sıraya bile koymadığım cevap karşısında şaşkınlıkla ağzım aralanırken bakışlarım onu buldu. Şu an burada kalp krizi geçirirsem sorumlusu bu adamdı kesinlikle. Bizim yaptığımız şey normal, pat diye söylenecek bir şey değildi. Annesi bile böyle bir çıkışı oğlundan beklemiyor olacak ki başını geriye doğru yatırıp, zilin üstünde kalan kapı numarasını kontrol etmişti. "Yanlış gelmemişim ama..."

"Doğru geldin zaten anne, benim evim fakat onun da evi." Annesi çatık kaşlarla bize doğru döndüğünde ardından o küçük kızın tanıdık sesi yükseldi. Sadece bir kez duymamla bile o sesi anında tanıyabilmişim. "Nonna ektiğim çiçekler büyümüş. Büyümüş. Kocaman olmuşlar!" diye bağırıyordu heyecanla. Böyle gergin bir ortam için fazla tatlı bir heyecandı hatta.

Onun tatlı heyecanı karşısında benim tepkim sadece ikinci bir şaşkınlıkla gözlerimi sonuna kadar açmak olmuştu. Hayır, bugün değildi. Bu tanışma bugün olmamalıydı ama benim hangi planladığım istediğim

gibi olmuştu ki bu olacaktı. Saniyeler sonra küçük kız da kapıda belirmiş, “Baba!” diye sevinçle şakıymıştı. Kapıya gelir gelmez Allah’tan babaannesi gibi bana odaklanmamış, babasının kucağına atlamıştı.

Sarp kızını kucağına alıp öpücüklerini kondurmaya başladığında kızı da hemen kıkırdamaya başladı. “Babacığım biliyor musun seni çok özledim!” dedi sevinçle. Fotoğraflarda gördüğümden daha tatlıydı. Biraz zayıftı. Aca-ba dört yaş için normal miydi? Annesine karşı önyargım vardı, bu yüzden bu küçük kıza iyi bakılmadığını düşünmek ilk düşüncem olmuştu. “Sen de beni özledin mi?”

“Ben seni görmediğim her an özlüyorum, *Stellina*,” dedi Sarp sevecen bir sesle. Bu ses tonunu daha önce duymadığımdan emindim. Kızı, onun kimsenin göremeyeceği yanını göstermişti adeta. “Hadi, içeri gel de hastalanmayalım.” Ardından annesine doğru döndü. Koridorun başında bekleyen ben, bu sahnenin içine biraz dahil olup izliyordum sadece. “Hadi, anne.”

Bella babasının boynuna daha sıkı sarılırken, annesi gönülsüzce içeri girdi. Onlar yavaş adımlarla koridorda ilerlediğinde, stresten ne yapacağımı bilemeyerek salonun bir köşesine kıvrılmışım. Bu saatten sonra kaçamazdım, ne yazık ki görünmez de olamıyordum.

“Bella,” dedi annesi soğuk bir sesle. “Hadi yukarı çık da babanın sana aldığı yeni oyuncaklara bak meleğim.”

“Bana yeni oyuncaklar mı aldın baba?” diye bağırdı bu sefer Bella. Öyle mutlu olmuştu ki bir an gülümser gibi oldum ama annesi yüzünden kendimi tuttum. “Bakabilir miyim? Lütfen bakayım babacığım.”

“Merdivenlerden koşarak çıkmak yok. Biz birazdan yanma geleceğiz,” dedi Sarp otoriter bir sesle.

Kızın gözleri beni buldu. Başını hafif yana yatırıp dikkatle beni inceledi. “Bu abla benim bakıcım mı?”

“Bella,” dedi babaannesi katı bir sesle. “Yukarı bebeğim. Önce biz konuşalım.”

Kız daha fazla diretmedi, uysal bir çocuk gibi duruyordu zaten. Omuz silkip merdivenlere yöneldiğinde, “Tutunarak,” diye bağırdı Sarp. “Tek tek, yavaş adımlarla ve tutunarak çıkıyoruz bebeğim. Dikkat et.”

Küçük kız gözden kaybolduğunda, annesinin bakışları bize doğru döndü. Sert tuttuğu bakışlarıyla baştan aşağı beni süzdüğünde, kendimi çıplakmışım gibi çekingen hissettim. Bu kadar dikkatli bakmasa olmaz mıydı?

“*Ora vuoi dirmi chi è questa ragazza, figliolo?*”

* Küçük yıldızım. (Ita.)

** Şimdi bana bu kızın kim olduğunu söyleyecek misin oğlum? (Ita.)

"Karım." Annesinin ne dediğini anlamamıştım ama Sarp'ın cevabından kim olduğumu sorduğunu tahmin ettim. Annesinin kaşları iyice çatıldı. Bana küçümser gibi baktıktan sonra tekrar oğluna döndü. "Hamile mi?" diye sorduğunda Sarp öfkeyle, "Anne!" diye bağırdı hiç beklemeden, bu cevabı tahmin ediyordu sanki. Annesi sanırım İtalyan olduğumu düşündüğü için Türkçe konuşuyordu, bu yüzden bu kelime kolaylıkla çıkmıştı ağzından.

"Non è questo il momento di parlare di vecchie esperienze."

Annesi oğlunun neden İtalyanca konuştuğunu anlamamış ve bu duruma kurulmuş gibi sinirle karşılık verdi. *"Allora prendi la mano di qualcuno una volta e presentami. Non puoi venire ogni volta dicendo che mi sono sposato."*

"Anne, Sidem Türk," dedikten sonra rahat bir nefes verdi Sarp. Annesinin ise sert yüzü anında gevşemiş, tek kaşı havaya kalkmıştı. Bize bakarken artık sert bakışları yoktu. Aksine hoşuna gitmiş gibi dudakları kıvrılmıştı. Saniyesinde değişime uğraması dikkatimden kaçmamakla birlikte beni öyle şaşırtmıştı ki ne yapacağımı bilemeden onlara bakakalmıştım. *Bunlar ailecek biraz tuhaf olabilir miydi?*

"Türk mü?" diye sordu heyecanla. Annesinin Türk olduğunu biliyordum ama benim de Türk olduğuma bu kadar sevineceğini düşünmemiştim. "Gerçekten mi?"

"Hoş geldiniz efendim," dedim kanıtlamak ister gibi. Sessiz olmak o kadar yük olmuştu ki konuştuğum için rahatlamıştım. Sarp gözucuyla bana bakarken mahcuptu. *Sorun yok*, der gibi gözlerimi kırptım. Annesine tekrar döndüğümde az önceki gibi değildi. Daha rahat hissettiriyordu. Demek ki stresle sessizliği seçmek yerine en baştan konuşabilseydim, kendimi çoktan kurtarmış olacaktım.

"Türk birini mi buldun?" diye sordu annesi sevinçle, bizim bakışlarımızı görmezden gelerek. Bir de hızını alamadan bana doğru hızlı adımlarla gelip kollarını gövdeme sardığında, çarpılmış gibi irkildim. "Hoş buldum. Çok hoş buldum!" dedi bir yandan halime hiç bakmadan.

"Annem Lerzan Russo," dedi Sarp bize yarım bir gülüşle bakarken. Annesi adını duyduğunda benden ayrılmıştı. "Bu da karım Sidem Karacahan Russo."

* Eski deneyimlerden bahsetmenin zamanı değil. (İta.)

** O zaman bir kere birinin elini tut ve beni tanıştır. Her zaman evlendim diyerek gelemezsin. (İta.)

“Karın he,” diyerek ona sataştı annesi. “Senin bu direkt nikâh basma işi- ni ne yapacağız, Sarp? Evlilik takıntın mı var oğlum senin? Bekâr kalamıyor musun, Allah aşkına?”

“Kalamıyorum anne bünyeme dokunuyor,” diye sitem etti bıkkınlıkla. “Karımın yanında şöyle şeyler söyleme, üçüncü bir evlilik yapmaya gücüm yok.”

Annesinin garip bakışları ikimizin arasında gezindi. “Siz cidden evlendiniz,” diyerek yokladı. İkimiz de başımızı salladık öylece. Bu duruma evlilikten daha çabuk alışmıştım, annesi tahmin ettiğim gibi biri değildi. Yanında olmak her geçen saniye tuhaflığını yitiriyordu. “Cidden...”

Sarp benden daha gergin duruyordu aslında. Gözucuyla ona baktığımda bıkkınlıkla iki büklüm olup, “Anne zaten birbirimizin hayatındaydık. Bella’yı anlattım, Sidem de süreci uzatmayalım kızına kavuş dedi işte. Büyütme bu kadar ilk kez evlenmiyorum,” diye homurdandı.

“Sarp!” diye sinirle çıkıştı Lerzan Hanım. “Doğruyu söyleyin. Cidden evlendiniz...”

“Evlendik efendim.” Söze giren ben olmak istedim, başka türlü ikna olacak gibi durmuyordu çünkü. “Sarp ile bir süredir beraberiz. Hamile değilim. Sadece âşığım ve onun mutluluğunu istiyorum. Mutluluğu kıızıydı, gerekeni yaptım.”

Annesinin mest olmuş bakışları üzerimde gezindi. Bu sefer boydan boya gezindiği için utanmadan edememiştim tabii ama dik duruşumu bozmaya çalıştım “Demek âşıksın,” dedi şüpheyle bana bakarken. “Nerelisin, kimlerdensin, kaç yaşındasın?”

“Birisi size oğlunuza âşık olduğunu söylediğinde böyle sorular mı sorarsınız?”

Tepkim karşısında bozulmuş olacak ki anında yüzünü düştü. “Hayır canım sadece...” diye mırıldandı içine doğru. “Merak diyelim...”

“Anne, karımı ilk günden yormasan mı?” diyerek araya girdi, Sarp.

“Doğru, ilk günden yormayayım ben,” dedi imalı bakışlarla. Kötü bir insan olduğum için yanlış anladığımı umarak Sarp’a doğru baktım, bakmasam daha mutlu olabilirdim çünkü gözlerini sonuna kadar açmış bir halde uyaran bakışlarını annesine yöneltmiş ve bana hiç yardımcı olmamıştı. Yanlış anlamamıştım ve tam şu an kafamı bir yere gömmek istiyordum. “Bella’ya ne diyeceksin?”

“Bella maalesef ebeveynleri yüzünden biraz daha bilinçli bir çocuk. Bu yüzden ona hayatımda yeni biri olduğunu söyleyeceğim. Pedagog

böylesinin daha iyi olacağını, davada Bella ile konuşulduğunda yararımıza olacağını söyledi.”

“Beraber mi söyleyeceksiniz?” diye sordu. Sarp başını salladı sadece. “O zaman ben getirdiğim yemekleri hazırlarken söyleyin. Ona göre onu burada bırakırım bugün.”

“Anne, bu kadar acele etmeye gerek var mı?” diye sordu Sarp.

“Evlenmek için acele etmeye gerek duymuşsun ya bunun için de duya bilirsin, Sarp.”

“Kızım için en iyisinin ne olduğunu biliyorum. Bunda da süreci en iyi şekilde yönetebilirim.”

“Kızın için en iyisini bilmen konusunda lafım yok. Harika bir baba oldun, bunun farkındayım ama bazen hayatı fazla akışına bırakıyorsun. Baba olduğunu unutuyorsun sanki.” Sarp’ın annesine kırgınlıkla baktığını gördüm. Durum tam olarak ben miydim yoksa dolmuşluk muydu emin değildim ama ona destek olmak ister gibi elimi avuç içinde kaydırarak onun elini tuttum. Bana döndüğünde güven vermek için gülümsedim. Sonuçta biz annesinin gözünde evliydik ve annesi onun üstüne gidiyordu. Gerçek bir evlilikte bu olurdu herhalde, ona destek olmam gerekirdi.

“Eğer konuşmak istersen yapabiliriz.” Annesinin baskısını azaltmak için böyle bir teklifte bulunmaktan başka bir çare gelmedi aklıma. “Eninde sonunda söyleyeceksin zaten.”

“Sidem...”

“Bence konuşalım,” dedim samimiyetle. Her geçen saniye bu düşüncüyü oturtabilmişim içimde. Rahat hissediyordum kendimi. “Onunla tanışmak isterim.”

Annesi bize beklentiyle bakarken, Sarp yavaş hareketlerle başını salladı ve elimi daha sıkı tuttu. Ben rol gereği tutmuştum, bunu biliyordum ama onun tutuşu sıkılaştınca nedense bana cidden ihtiyacı olduğunu hissetmiştim. Annesine son bir kez baktıktan sonra beni merdivenlere yöneltti. Birkaç basamak çıktığımızda, “Zorunda değilsin,” diye fısıldadı.

Aynı tonda, “Yapmak istiyorum,” dedim.

Sonuçta bu yola neden çıktığımızı ikimiz de biliyorduk. O kızı için ben ise burada kalabilmek için... Ben amacıma ulaşmıştım, sıra onu ulaştırmaktaydı. Amaçlarımdan sapmak gibi bir niyetim yoktu.

Üst kata çıktığımızda az önce görmüş olduğum odaya yönlendirdi beni. Kapısını hafifçe tıklatıp araladı. Kız anında babasına dönüp âşık gözlerle bakmıştı. Bu halleri çok tatlı geldiğinden, istemsizce kalbim yumuşuyor, gülümsemek geliyordu içimden. “Baba!”

"*Stellina*," dedi Sarp şefkatli bir ses tonuyla. Odaya tamamen girdiğinde elimi ondan kurtarmak istedim ama aksine daha sıkı tuttu. Kızının bakışları ellerimize doğru kaydığına şaşkınlıkla iri gözlerini sonuna kadar açarken, bir elini de dudaklarına örtüp kıkırdadı. O an bocaladığımı hissettirdi çünkü sanırım ben her şeyin en kötüsünü bekliyordum. Tahminlerim hep tersine çıkıyordu. Bu iyi bir şeydi ama insanoğlu garipti, kabul edemiyordu.

Sarp, elimden tuttuğu için beni sürükleyerek odanın ortasında küçük masasının yanına çökmüş bir şekilde oyuncaklarıyla çay saati yapan kızının yanına doğru götürdü. Bir köşeye çöktüğünde benim de başka çarem kalmamıştı.

"Babacığım yine sığmadın." Sarp'a baktığımda uzun bacaklarını zar zor toplayabildiğini gördüm. Pembe odanın içinde, küçük eşyaların yanında çok komik duruyordu. İstemsizce kıkırdadım ve bunu yaptığım için anında utandım. Neyim vardı benim? Hemen alışmış gibiydim. "Çay?"

"Koy bakalım prenses." Bella ilk benim önümdeki küçük pembe fincana hayali çayını doldurduğunda, Sarp önceliği bana vermesinin şaşkınlığıyla bana doğru döndü. Ben de ondan farksız değildim aslında. Ona baktığımızda serçeparmağını havaya kaldırmış, asilzade edasıyla fincanını kaldırmıştı. Oyununu bozmamak için ona eşlik ediyorduk ama ikimiz de garipsiyorduk bu durumu, farkındaydık.

"Bella, bu ablanın adı Sidem," dedi Sarp zorlukla. "Ve biz..."

"Evlendiniz mi?" diye sordu bilmiş bir edayla. Şaşkınlıkla bir kez daha Sarp ile göz göze geldik. "Babacığım, kreşte Nico bana dedi ki o annesiyle kalıyormuş ve çok mutsuzmuş. Bir gün babası yanında biriyle gelmiş ve bu senin yeni annen demiş. O günden sonra beraber yaşamışlar. Sonunda evlendin, değil mi? Beni alacaksın artık. Beni ister mi Sidem abla?" Küçük elini benim elimin üstüne koyup ona bakmamı sağladı. "İstersin değil mi? Ben çok uslu bir çocuğumdur. Büyüdüm, hem tek başıma çişe gitmeye bile başladım. Oyuncaklarımı da toplarım. Kendim giyinebiliyorum hatta. Sana şey olmam... Neydi ya?" Düşünür gibi işaretparmağıyla küçük çenesine vurdu. "*Carico*," dedi heyecanla. "Sizinle kalamaz mıyım? Lütfen, ne olursun..."

Boğazımda oluşan yumruyla gözlerimin dolmasını engellemeye çalışırken, elimin üstünde olan elini tuttum. Üstüne bir öpücük kondurup, tebessüm etmeye zorladım kendimi. Bu hikâyede her zaman olduğu gibi en masumu yine bir çocuktu. Babasına âşık bir kız olabilirdi ama bu yaşlarda en çok ihtiyaç duyduğu insanlardan biri annesi olması gerekirken, annesini

* Yük. (Ita.)

arkada bırakmaktan korkmuyorsa bunun için çocuk değil, onu bu hale getiren anne sorgulanmalıydı. Bella ilgi ve sevgi isteyen, masallarla büyümesi gereken küçük bir kızdı sadece. Hayatının kahramanı yaptığı babasına ihtiyacı vardı.

“Bizimle kalman beni çok mutlu eder, Bella.” Ağlayacak gibi olduğum için sesim fazlasıyla titremişti. “Babanla kalmak bazen sıkıcı olabiliyor. Belki de arkadaşım olursun.”

“Gerçekten mi?” Heyecanla ayağa kalktı. Bir bana bir de babasına bakıyordu sırasıyla. “Kalabilir miyim?” Yerinde zıpladı. “Kalabilirim, değil mi? Ben çok güzel arkadaş olurum, biliyor musun? Nice en sevdiği arkadaş olduğumu söyler sürekli.” Başımı sallayıp gözlerimi kırptım. “Bin parmak gün mü kalabilirim peki? Lütfen bin parmak gün kalayım babacığım, ne olursun.”

Gözücüyla Sarp’a baktım. Parlayan gözlerle kızını izliyordu ama benim içimde çöreklenen bir sıkıntı vardı. Annesinin yaptığı bir şeyler olmalıydı. Yoksa küçük bir kız annesinden bu denli kaçmak istemezdi. Onu da sormamız profesyonel şardar altında daha uygun olurdu. Bu yüzden dile getirmedim.

“Kalacaksın bitanem,” dedi Sarp. “Sen yakında her gün bizimle kalacaksın.”

Kızı sevinçle boynuna atladığında, Sarp onun gövdesini sımsıkı sararken dudaklarını oynatarak bana teşekkür etti. Ona sadece buruk bir tebessümle baktım. Bu evlilikte işler fazlasıyla kolay oluyordu. Kızı bile sorun çıkarmamıştı. “*Nonnaya* söyleyebilir miyim?” diye sordu babasından ayrılırken. Sarp gülümseyip başını salladı. Aşağı gitmek için koşar adımlarla odadan çıktı. “Koşma!” diye bağırdı Sarp.

Arkasından mest olmuş bir halde baktım. Aynı zamanda onu mutlu ettiğim için içten içe iyi hissetmeye başladım. Abimi bir an unutmuştum. “Kızın gerçekten harika.” Ne diyeceğimi bilemeden getirmiştım cümlenin sonunu. “Yani korktuğum gibi ilerlemedi hiçbir şey. Sorun sadece benim ailemmiş sanırım. Senin cephe sıcak.”

“Benim cephe alışkın.” Başını eğip güldü. “Benim cephe benden her şeyi bekleyecek kadar alışkın.”

“Neden?” diye sordum merakla. “Annen... hamilelikten bahsederken *yine* dedi. Mesela neden? Nasıl bir evlilik yapmıştın ki sen?”

Gözlerini benden kaçırıp odanın penceresinden dışarı bakarken, “Caroline evlendiğimizde hamileydi,” dedi durgun bir sesle. “Aslında biz onunla

bu yüzden evlendik. Sevdığımızdan değil, Bella'ya iyi gelebilmek için ama başaramadık. Düğünden kısa bir süre sonra boşandık."

"Düğünden kısa bir süre sonra mı?" diye sordum hayretle. "Nasıl yani?"

"Doğumdan bir yıl sonra Caroline düğün istedi. O zaman yaptık ama kısa bir süre sonra depresyona girdi. Nedenini hiçbir zaman anlamadım. Sonra bir gün onun arkadaşına attığı mesajı gördüm..." Bakışları beni buldu. "Caroline düğünde başkasını görmüş, o kişi yüzünden bu hale gelmiş. Büyük ihtimal bir başkasındaydı kalbi..."

"Nasıl yani, siz..." Kaşlarım çatılırken ne diyeceğimi bilemedim. Sarp bana kendisini açtığı için mutluydum ama biraz şaşkındım da. Bu durumun bu kadar kırıcı olmasını beklemiyordum. "Aşk evliliği değil miydi?" Başını iki yana salladı. "Ama bu duruma nasıl geldiniz ki?"

"Caroline, Bella'yı kaybederse beni sömürememekten korkuyordu. Ben ise kızımı ona vermeyeceğim konusunda nettim. Aramızdaki bu anlaşmazlık soğuk bir savaşa döndü yani."

"Hırsı yüzünden Bella'yı bırakmıyor yani?" Öfkeyle başım iki yana salladım. Gerçekten korkunç biriydi. Bir insan neden bunu kendi çocuğuna yapardı? Para için bir de. Hem başkasına âşık olup hem de hayatındaki adamı kullanmak istemek fazlasıyla korkunçtu. "Seni aldattı mı peki?"

"Bella benden. Eminim yani. DNA testi yapıldı." Başını hafif yana yatırdı. "Aldattı mı emin değilim ama sanmıyorum."

Dalgınlıkla onu dinlerken cebimde olduğunu unuttuğum telefonda gelen bildirim sesiyle irkildim. İlkinde bakmadım ama üst üste gelen mesajlarla bakmam gerekiyormuş gibi hissettim. Mesajlar İzem'den gelmişti. Bana bir site linki yollamıştı. Girdiğimde her şeyin İtalyanca olması ve fotoğraf yerine soru işaretleriyle karanlık silüetler konulmuş olmasına kaşlarımı çatıttım. Sitede çeviri yoktu. Bu yüzden telefonu Sarp'a uzattım. "Burada ne yazıyor biliyor musun? İzem genelde bana magazinsel olaylar atar ama ilk kez İtalyanca atmış. Anlamadım bu yüzden."

Sarp telefonu elimden alıp ekrana baktı. Bana çevirmesini bekledim ama o sadece çatuk kaşlarla okuyordu. "Sarp?" İsmi söylememle ayağa kalkması bir oldu. "Ne oluyor?" Hâlâ telefonum elindeyken çıkışa yöneldi. Ben peşinden gidecekken benden hızlı davrandı ve dışarı çıkar çıkmaz kapıyı kapattı. Kapı kulpuna elimi atıp açmaya çalıştım fakat saniyeler sonra kilit sesini duydum. "Sarp! Ne yapıyorsun?"

“Özür dilerim karıcığım,” dedi kapının ardından. “Bir saat sonra hâlâ evli bir adam olabilmek için bunu yapmalıyım.”

“Ne?” diye hiddetle bağırdım kapıya vururken. “Saçmalama, Sarp! Tut-sak mıyım ben?”

“Yemin ederim senin için,” dedi telaşla. “Bizim için.”

“Biz diye bir şey yok!” diye bağırdım öfkeyle. Kapıya bir tekme indirdim. “Çıktığım an seni boşayacağım ve edebimle ülkeme döneceğim!” Ses gelmedi. Yumruklarımı kapıya indirmeye devam ettim ama tık yoktu. “Sarp! Sarp dedim. Cevap ver bana, Sarp!”

Sarp Luca Russo kapının arkasında değildi, gitmişti. Beni yeni bir soru işaretiyle bırakarak gitmişti hem de.

Her zaman olduğu gibi ve bugün daha iyi anladığım kadarıyla her zaman olacağı gibi.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 5

Ev Diye Bilmek

Bazen sembolik şeylerin ortak kaderlere çıktığını düşünürdüm. Örneğin çocukluğuna kırgın olmasına rağmen gençliğine daha da kırgın olan kızlar vardır. Çocukluğuna dönmek isteyen çoğu kızın, bir zamanlar kırmızı rugan ayakkabısı varmış gibi gelirdi. O

kızlar, bayram günü ayakkabılarını giyip sokaklarda koşarlarmış gibi hayal ederdim. Bazen savunmasız hissettiklerinde ise bir zamanlar parlak pembe botları çamur olmasın diye onları sırtlarına alan bir abileri varmış gibi düşünürdüm. Ve günün sonunda bu kızlar bir yerde aynı kaderi yaşayan birilerini gördüğünde, o anın bir daha yaşanmayacağını düşünerek bir ömrün ağırlığı altında ezilirdi.

Büyümüştüm, abim artık beni sırtında taşıyamazdı. Kırmızı rugan ayakkabılarım da ancak ayağıma vurur, canımı acıtarak beni ek bir derde sürüklerdi. Bazen insan geçmişe dönmekten de korkardı, geleceği görmekten de. O an, anı yaşamak isterdi fakat hiçbir an bir odaya sıkıştırıp gidilmemeliydi.

Sarp Luca Russo ile evlenirken niyetlendiğim şey tutsak olmak değil, özgürlüğümü kazanmaktı. O sitede ne gördüğünü bilmiyordum, ne için yarım saattir bu odada kaldığımı da bilmiyordum. Çelik kol saatime gözücuyla baktığımda, otuz ikinci dakikaya doğru gittiğimi fark ettim. Benim için yaptığına sığınamazdı, hiçbir bedel otuz iki dakika boyunca bir odada belirsizlikle kalmak olmamalıydı.

Oturduğum yerde, öylece küçük kızın bebeklerine baktım. Pembe, minimal odasında her şey tamdı. Sanki babası çocukluğuna dönüp baktığında *bende bundan yoktu* demesin diye her şeyi almıştı ona. Aslında babalığına lafım yoktu ama kocalığında sıkıntılar olduğu barizdi. Eski eşi de suçluydu, biliyordum anlattığı kadarıyla fakat Sarp da evlilik ne demek onu bilmiyordu. Evli olmanın basit bir şey olduğunu sanıyordu ama değildi. Ben bile farkındaydım bu gerçeğin ama o kafasına esene göre yaşıyordu.

Yaslandığım kapının arkasından gelen ayak sesleriyle koridorda bir hareketlilik hissettim. Yarım saatin sonunda biri gelebilmişti anlaşılan. On dakika boyunca haykırışlarım cevapsız kalmıştı, tam sustuğum anda gelinmişti. Hayatım her zaman istediğimde olmayan, istemesem anında

önümde bulunanlarla doluydu. “Kimse var mı?” diye bağırdım heyecanla, kırgınlığımı bir kenara zorlukla attığımda. “Sarp, sen misin?”

“Ay bu kapı konuşuyor muymuş ki?” Cıvı cıvı çıkan sesle, beklediğim kişi olmadığını anlamıştım ne yazık ki. “Sesi de Sidem’in sesine benziyor-muş ki.”

“Bella,” diye seslendim yumuşak bir sesle. Bu durumu ona yansıtmak istemiyordum. “Kapıyı açar mısın acaba?”

“Açamam ki,” dediğini duydum.

“Neden ki?” diye sordum kırgınlıktan titreyen sesimle.

“Sana Sidem diyebilirim, değil mi? Çünkü biz arkadaşız artık. O yüzden sana Sidem demeliyim,” dedi sorumu görmezden gelerek. “Sidem kapı şey olmuş. Ne olmuştu ya? Türkçe çok zor çok! *Dio aiutami.*”

Onun konuşmalarını ne kadar tatlı bulsam da şu an bunu çekebileceğimi sanmıyordum. “Bella, baban nerede bebeğim? Ya da babaannen? Birilerini çağıramaz mısın bana yardım etmesi için?”

“Heh, hatırladım! Kapı sıkışmış. Ama nasıl sıkışmış ki yanında hiçbir şey yok. Bu kapının çisi mi gelmiş acaba?” diye sordu. Bu saf haline başka zaman olsa kahkaha atardım ama şu an sabırsızlıktan bunalmışım. “Babam da kapıyı açabilmek için çıkmış. *Nonna* ise ona bağıyor. Çok bağıyor Sidem, çok! *Nonna* sadece *nonnoya*” böyle bağıyordu ama şimdi babama da bağıyor. Ama sen korkma tamam mı? Babam seni çıkarır. O dünyadaki en güçlü babalardan biri. Yapamayacağı hiçbir şey yok. *Niente!*”

“Baban evde değil mi yani?” diye sordum hayal kırıklığı içinde. “Babanı biraz daha azarlaması için *nonnanı* gazlayamaz mısın? Çünkü biraz daha buradan çıkamazsam pembe kusacağım.”

“Pembe mi kusacaksın?” Sesi fazlasıyla şaşkın geliyordu, onca dediğimin içinden ilgisini çeken yeri fark edince, alnımı sinirle kapıya dayadım. “Sidem, pembe kusuluyor mu? *Barbie* mesela pembe mi kusuyor? Ben de pembe kusmak istiyorum, Sidem!”

O kadar *kusmak* kelimesi geçmişti ki midemin bulanmaya başladığını hissediyordum. Zaten kusma fobim vardı. Korkardım, yaşanınca da sabaha kadar ağlardım. Bu yüzden düşüncesi bile dokunmuştu. “Hayır bitanem, kusmak yok.”

* Tanrım yardım et. (Ita.)

** Büyükbaba. (Ita.)

*** Hiçbir şey! (Ita.)

“Bitanem mi?” diye sordu bu sefer. Dört yaşındaki birisinin bu kadar soru sorması normaldi sanırım. “Neden bitanem dedin ki? Benim ikizim yok, o yüzden mi?”

“Hayır bebeğim,” dedim sabırlı olmaya kendimi zorlayarak. “Bizim için bir tane olan insanlara bitanem deriz sanırım.”

“Ama ben zaten bir taneyim. Bu senin için değil ki.”

“Sanırım haklısın,” dedim omuzlarımı düşürürken. “Bitanem kelimesi sözlükten, literatürden, her yerden kaldırılmalı. Çünkü bu özel hissettirmiyor.”

“Litatür ne demek?” Bu kızın yanında olabildiğince az konuşmalıydım sanırım. Yoksa her kelime aleyhime işliyor ve yeni bir açıklama yapmam gerektiğini ortaya çıkarıyordu. Küçük bir kızı üzme de istemiyordum. “Sen çok garip konuşuyorsun, Sidem. Çok!”

“Bunlar şimdilik bilmen gereken kelimeler değil. İleride zaten öğrenirsin.”

“Yani bana ileride öğretecek misin?”

Bu soru, içinde olduğum durumu biraz daha fark etmemi sağlayınca kapının dibine çöküp sırtımı bir kez daha umutsuz bir halde yasladım. Başımı da yasladığımda adeta çaresizliğin timsaliydim. “Baban öğretecektir.”

“Sen öğretsen olmaz mı?” diye sordu nazlı bir sesle. Hafif de olsa gülümsememe neden oldu. “Babam benimle ilgili çok fazla şey alıyor.” Duraksadı. Eminim yine işaretparmağını çenesine vuruyor ve düşünüyordu.

“Sorumluluk mu?” dedim onun işini kolaylaştırmak için.

“Evet!” diyerek yükseldi.

“Pabalar için çocuklarına bir şey öğretmek, bir şeyler vermek sorumluluk olabilir ama yük değildir. Hatta tam tersi mutlu olurlar bence. Çünkü onlar çocuklarına güzel bir gelecek vermek isterler,” dedim buruk bir halde. Babamın istediği de bu muydu yoksa daha iyiden kastı onun istekleri miydi bir sorguladım, Bella ile kendi yetiştirilme tarzımı karşılaştırdım. Bu, belki de onunla arama duygusal bir bağ sokuyordu, onu kurtarma isteğim artıyordu.

“Sidem biliyor musun, ben sadece babama inanıyorum,” dediğinde düşüncelerimden sıyrılıp *keşke ben de babana inanabilseydim* diye geçirdim içinden. “Ve sana da inanacağım artık. Çünkü babam gibi konuşuyorsun. Sen de babama inanacaksın bugün kapıyı açınca çünkü babam sözlerini tutar. Hep tuttu. Hatta annem, baban gitti gelmez dediğinde bile geldi. Ona kızma tamam mı, Sidem?”

“Büyükler birbirlerine sık sık kızarlar, Bella,” dedim yorgun bir sesle. “Ama bu demek değildir ki birbirlerinden vazgeçerler. İnsan bazen en sevdiğine kızar.”

“Sidem, senin baban var mı?” Sanırım cümlelerim onun için fazla yetişkin işi kaçmıştı ki ilgisini çekmeden başka soruya atlamıştı. “Senin baban da benim babam gibi güçlü mü?”

“Gücün senin için ne ifade ettiğine bağlı.” Karşımda dört yaşında bir kız çocuğu varmış gibi konuşmalıydım ama bazen bu detayı kaçıırıyordum. Sonuçta daha önce bu yaşlarda arkadaşım olmamıştı. Zamanla alışmayı umuyordum. “Yani güçlüdür herhalde.”

“Mesela senin baban seni saatlerce kucağında taşıyıp yorulmadan devam eder mi?” Bazen söyledikleri fazla tatlı geliyordu. Sarp zaten bu kızla yaşlanmazdı, başkasına ihtiyacı yoktu.

“Kollarıyla evet ama kalbiyle hayır,” dedim dudaklarım kıvrılırken.

“Nasıl yani, kalp insan taşır mı? Ama onun sadece kan pompalaması gerekmez mi? İnsan taşırса çok yorulur. Kalp yorulursa da hasta oluruz.”

“Babanı seviyor musun?” diye sorduğumda, “Çook!” diye bağırdı. Bu dünyada sanırım en çok babasını seviyordu. Hızlı cevabından ve coşkusundan bile anlaşılıyordu. “O zaman sen babanı kalbinde taşıyorsun. Birini sevmek, onu kalbinde taşımak demektir.”

“Nasıl yani, baban seni sevmiyor mu?” Sesi sanki ağlayacakmış gibi çıkınca pişman olmuşum. Küçük bir kızla böyle konuşma yapmak sanırım yanlıştı. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bazen kaçıırıyordum. Onu üzmemek istememiştim. Zaten kimi üzmemek istemesem bir şekilde üzüyordum. “Ama üzülme. Babam seni de çok sever. Hatta bak, geldi senin için.”

Son cümlesiyle gözlerim sonuna kadar açılırken hemen avuçlarımı yere dayayıp ayağa kalkabilmek için güç aldım. Kalbim hızla atmaya başladı, kapıyı açtığı an ne tepki vereceğimi düşünürken buldum kendimi. Bana kalsa bir yumrukla yüzünü dağıtırdım ama kızı yanındayken bunu yapmam pek uygun olmazdı sanırım. Yine de kapı açıldıktan sonra bu durumu değerlendirecektim.

“*Stellina*,” dediğini duydum Sarp’ın. “Burada ne arıyorsun?”

“Sidem odada tek başına sıkılmış babacığım, ona arkadaşlık etmek istedim,” dediğinde Sarp, “Aferin benim kıza. Şimdi *nonnanın* yanına in ve masayı kurmasına yardım et, olur mu? Biz geleceğiz birazdan,” dedi. Onu göndermek için bunu yaptığını anlamak zor değildi. Benim de işime geliyordu bu durum çünkü gerçekten sinir doluydum.

Bella’nın babasının sözünü dinlediğini, ayağını yere vura vura koştuğuna dair sesler duyunca anlamıştım. Saniyeler sonra kapının kilidinden bir ses geldi ve kapı açıldı. Bir adım geri çekilip tam açılmasını bekledim. Sarp sonuna kadar açtıktan sonra geri çekilmişti. Bu odada bir dakika daha

kalmak istemiyordum, duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Normalde burada kalmakla ilgili bir sorunum yoktu ama rızam dışında kilitlenmiş olmanın verdiği psikoloji üzerimde büyük bir baskı kuruyordu.

Odadan çıkıp karşımdaki duvara yakın duran Sarp'a doğru bir adım atarken, "Sen manyak mısın?" diye bağırdım hiddetle. Ses tonuma hâkim olamamıştım, nerede olduğumuzu unutmuştum. Onun endişeli bakışlarla merdivenlere doğru dönmesi bana nerede olduğumu bir güzel hatırlatmıştı, sesime hâkim olmam lazımdı. "Biliyor musun? Bitti! Hatta senden boşanırken bence kızın için ben de velayet istemeliyim çünkü ruh hastası bir baba ve anneye büyümeyecek kadar masum bir kız, benimle bile daha iyi bir şekilde büyür. Sen gerçekten ruh hastası, Sarp Luca! Belki de evliliğinin bitişinde sorgulaman gereken sensindir. Çünkü bu yaptıkların asla-

"Özür dilerim," diyerek öfkeyle saçtığım zehirli cümleleri yarıda kesti. "Ben özür dilerim, tamam mı? Her şeyi batırdığım için, kendi doğrumla bizi kurtarmaya çalıştığım için üzgünüm. Ne desen haklısın."

Şu an uysal oluşunun, önümde masum duruşunun benim için hiçbir önemi yoktu. O resmen kapıyı üzerime kilitleyip gitmişti. Bunun normal sayılacak bir tarafı yoktu, anlamalıydı. "Haklı olmak bana yetmiyor çünkü sen sadece beni değil, abimi de haklı çıkarıyorsun. Aralık kapıyı sadece kapatmadın. Üzerime de kilitledin! Hiçbir şey demeden beni tutsak ettin. Bunun abartı olduğunu düşünebilirsin ama değil. İki günlük adam beni öylece odaya kilitleyemez."

"Amacım bu değildi. Böyle ağır bir kelimenin altına bizi sokma," dedi pişmanlıkla gözlerini kaçırdığı sırada. Bu durumun içinde umurunda olan sadece kullandığım kelime miydi? Kelimelerden daha ağır şeyler vardı ortada. "Ben öyle biri değilim."

"Sorun bu mu?" diye sordum sinirle. "Sorun benim kullandığım kelimeler mi? Sarp bana bir açıklama yapman gerekmiyor mu? Ama salaklık bende, buna rağmen açıklama bekliyor olmamda. Çıkıp gitmeliydim, sen kapıyı açtığın an yüzüne bile bakmamalıydım." Başımı iki yana sallarken onun önünden geçip gitmek için yeltendim fakat kolumdan tutmasıyla planım yarıda kaldı. Yan dönüp ona baktığımda o da bana bakıyordu. Yüzünde sert bir ifade vardı. "Ne yapıyorsun yine?"

"O haber sitesinde senin aileden duymaktan korktuğun şeyler vardı," dedi soğuk bir sesle, sıktığı çenesinden boynuna kadar kızardığını görebiliyordum. Gözlerindeki öfkenin bana mı yoksa kendisine mi olduğunu seçemiyordum ama bencil biriydim ben, umurumda değildi onun duyguları. "Yorumlar da olacaktı. Haber zaten fazlasıyla argo bir dille yazılmış,

asparagas bir makaleden başka bir şey değildi. Görüntülenmesi arttıkça sitede yukarı çıkacak, çıktıkça da sert yorumlar alacaktı. Sen görmeden silmek istedim ve o an aklıma bundan öte bir şey gelmedi.”

“Daha iyi bir yalan bulamadın mı?” diye sordum alaycı bir tavırla gözlerimi kıstığım sırada. Kolumu ondan kurtarmak istedim ama izin vermedi. “Yapabildiğinin en iyisi bu mu?”

“Ben yalan söylüyorsam...” Boşta kalan eliyle telefonumu cebinden çıkarıp bana doğru uzattı. “...ara arkadaşına sor. Söylesin sana ne olduğunu. Haberin içeriğini o da söylemez ama sor, böyle bir şey mi de. Aksini söylerse git. Seni tutmam ama ben sırf insanların düşünceleri yüzünden kararlarını sorgulayan ve yanlışa sürüklenen seni kurtarmak istedim diye, başvurduğum fevri hareketim yüzünden bırakılmayı hak etmiyorum. Ya da kızımın benden alınması gerektiğini düşünmeni.”

Onun sözlerinin üstüne düşünmeden sohbete girip İzem’in bana yazdıklarına bakmaya çalıştım. Manipüle edilmeye müsait bir yapım vardı ve sözlerinin üzerine düşünürsem ona üzülebilirdim. Çıkar ilişkilerinin olduğu yerde eğer bencil olmazsam harcanmam çok kolay olurdu. Hayat bana bunu öğretmişti, bu yüzden mesajları görmeden ona kanmak gibi bir niyetim yoktu.

İzem Soysal: Yok artık ya.

İzem Soysal: Bu kadar yalan haber yapılmaz.

Şok içindeyim.

İzem Soysal: Sarp ile konuşup buna erişimi falan kaldırt, Sldo. İftira atılmış resmen.

Telefonumun ekran tuşuna basıp başımı kaldırdığım sırada onun üzerime diktiği dikkat dolu bakışlarını görmezden gelip, “Bunlar beni kilitlemen gerektiği anlamına gelmiyor,” dedim katı bir sesle. “Bana söyleyebilirdin. Saçmalık bu, Sarp! Bizim için diyorsun ama bu mantıklı değil. Sadece bir bahane.”

“Biliyorum ama o an aklıma sadece...” Duraksadı, ne diyeceğini kendi içinde tartarken bir eli ensesine doğru gitti. Önümde iki büklüm olmuştu sanki. “Bizi bırakıp gideceğin geldi ve bunu istemedim. Biz... Bella ve benim.” Dilini kurumuş dudaklarında gezdirirken gözlerini kaçırdı. “Bizim sana ihtiyacımız var, Sidem. Her anlamda hem de. Hatta benim bir şeyleri öğrenebilmek için...”

“Mesela?” diye sordum ifadesiz durmaya kendimi zorladığım sırada. “Ne gibi?”

“Mesela o an kapıyı kilitlemek yerine ne yapabileceğim gibi.”

Ona inanmamalıydım. Sonuçta ben terapist değildim. Ona yardımcı olamazdım ama aynı zamanda ilk kez birinin bana ihtiyacı olduğunu derinden hissediyordum. O kızın, babasının bana ihtiyacı vardı. Benim de onlara ihtiyacım olmuştu. Sarp benim için vizeyi de okulu da halletmişti. Ona tam olarak inanmasam bile bu işin peşine düşeceğimi bildiğim halde ona yine de bir şans vermek istiyordum. Pişman olacaksam bile en azından *denedim* demek istiyordum.

Telefonumun ekranını tekrar açıp notlar kısmına girdim. O merakla bana bakarken, “Bir daha, eşim Sidem Karacahan Russo’yu ilgilendiren bir durum olduğunda onunla paylaşacağıma, fevri bir hareketle onu zorda bırakacak bir şey yaptığım durumda bizzat kendim boşanma davası açacağıma yemin ediyorum,” dedim yüksek bir sesle. Aynı zamanda söylediklerimi not kısmına da geçiriyordum. “İmza sahibi, Sarp Luca Russo.” Not kısmından bu sefer kalem simgesine basılı tutup imzalaması için ona uzattım. Tek kaşı havada bana bakıyordu. “Bunu imzalayacaksın, aksi olursa da bizzat sen davayı açacaksın. Madem öyle, bende de böyle.”

Afalladığını şaşkınlıkla ağzının aralanmasından anladım, “Sen gerçekten zehir gibi bir kadınsın,” dedi başını iki yana sallarken. Dudaklarında hafif bir kıvrılma olmuştu. Ona meydan okuyan bakışlar atarken telefonu biraz daha uzattım. Başka şansı olmadığını farkındaydı ki çabamı karşılıksız bırakmayarak bastığım simge sayesinde notumun hemen altına imzasını attı.

“Bu burada bitmedi,” diye homurdandım telefonumu cebime attığım sırada. “O yarım saati burnundan getireceğim senin, alçak herif.”

“Kocanla düzgün konuşmalısın karıcığım,” dedi alaycı bir tavırla ellerini cebine atıp, karşımda dimdik durduğu sırada. “*Ho una moglie selvaggia. Non invecchierò più. Quanto sono fortunato.*”

Gözlerimi kısarak ona bakarken, “Ne dedin?” diye öfkeyle soludum. Bu dil işini acilinden halletmem lazımdı yoksa bu adam sürekli böyle şovlar yapacak ve beni delirtecekti. Bu zamana kadar etrafımda hep İngilizce konuşan insanlar olması, İtalyanların da el kol sallayarak anlaşması hiç yararına olmamıştı. Bugünlerin geleceğini öngerelememiştım.

“Başıma bela aldığımı, ömrümden yiyeceğini söyledim.” Söylediği şey zaten ondan beklediğim bir gıcılıkta olduğu için sadece göz devirip merdivenlere doğru yöneldim. Hemen bir adım arkamda olduğu için daha hızlı

* Vahşi bir karım var. Artık yaşlanmayacağım. Ne kadar şanslıyım. (İta.)

atıyordum adımlarımı. Son basamaktan sonra bakışlarım salona düştüğünde ortasında Sarp'tan birkaç santim kısa, onun aksine parlak sarı saçlı, kemikli yüzü sayesinde daha sert duran bakışlarıyla bize dönen bir adam gördüm. Yeşile çalan gözleri Sarp'ı gördüğünde yumuşadı. Onun ailesi hakkında o kadar bilgi sahibi değildim ki herhangi bir tahminim olmamıştı karşımdaki kişiyle alakalı.

Kucağındaki Bella, "Bak, Sidem benim yeni arkadaşım," dedi sevinçle. "Çok güzel değil mi, Alp amca?"

"Güzel diyeyim de baban başıma bela mı olsun prenses?" dedi kalın çıkan sesiyle. Daha sonra tekrar bize doğru döndü. Bella'nın amca demesine bakılırsa kardeşiydi ama zerre benzerlikleri yoktu. Yan yana siyahla beyaz gibi kalıyorlardı hatta. Adının Alp olduğunu öğrendiğim adam bir şey demeden önce homurdanarak arkasından çıkan İzem'i görmemle dikkatim bu sefer o yöne doğru dağıldı. İzem mi? Onun burada ne işi vardı ki şimdi? Saatler önce gitmemiş miydi? Kesin haberlerden sonra merak ederek dönmüştü.

"Ya çekil kenara, davar herif!" diye bağırdı cırtlak çıkan, kulak tırmalayan bir ses tonuyla. Yüzündeki ifadeye bakılırsa da yine çirkef halini açtığı bir gün oluyordu. "Resmen kapattın beni ya!"

Alp yüzünü buruşturup Bella ile birlikte geri çekildiğinde bıkmış ifadesi bana garip gelmişti. "Kızım senin de on santim boyun var. Boyundan büyük sesin var sikt-"

"Alp!" Sarp onu uyarır gibi bağırdı, çenesiyle kucağındaki kızını işaret etti. Bu sessizliği fırsat bilerek, "İzem," dedim hayretler içinde ona doğru bir adım atarken. "Senin burada ne işin var?"

Bana doğru döndüğünde az önceki huysuz bakışları tamamen dağıldı, "Sido seni çok merak ettim," diyerek bana doğru atmaya başladı adımlarını. Yanıma ulaşır ulaşmaz kollarını kaldırıp beni boğacak kadar sıkı bir şekilde boynuma sarıldı. Tek kaşım havada hemen karşıma düşen Sarp'a doğru sorgulayıcı bakışlarla baktığımda omuz silktilti. "İyi misin? Ulaşamayınca merak ettim."

"İyiyim ben." O kadar sıkıyordu ki boğulacak gibi hissettim. Bu yüzden ona sarılmak yerine ellerimi boynuma sarılı olan kollarına götürerek kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Sorun yok, gelmene sevindim ama biraz daha beni bırakmazsan boğulmam an meselesi olabilir."

"Haklısın," dedi benim çabalarımın rağmen bırakmadığı kollarını hızla gevşetirken. "Bir an çok korktum."

"Neden bu kadar korktun ki?"

“Bilmem.” Bir adım geriye doğru gidip etrafa kaçamak bakışlar attı. “Senin üzölmenden sanırım.”

Gözlerimi kısıp bakışlarımı üzerinde tutmaya devam ettiğimde, onun dayanamayıp öteceğini bilmenin verdiği rahatlık üzerimdeydi. “Neden üzölmemden korktun ki?”

“Mesajları görmedin mi?” diye sordu gerginlikle elini saçlarına attığı sırada. Onun huylarından biri de buydu. Eğer gerginse, bir şeyler saklıyorsa mutlaka saçlarıyla oynuyordu. Çaktırmamaya çalıştığı için genelde düzeltiyormuş gibi yaparken kaşırdı. “Mavi tik olmuştu.”

“Gördüm ama o kadar takılmadım,” diyerek kestirip atmaya çalıştım. Mesajlara dair zerre bilgi sahibi değildim ama bunu ona çaktırmak gibi bir niyetim de yoktu. Fazla şüpheli davranmıştı ve şüphenin olduğu yerde belirsizlik de olurdu. Bu da benim gardımı kuşanmamı sağlardı. Elbet öğrendim bir şeyler, bu yüzden şimdi ortama yansıtmak yerine Sarp’ın hemen yanında duran, Bella’yı kucaklayan adama doğru çevirdim bakışlarımı.

“Alp, anne tarafından kuzenim,” dedi Sarp niyetimi anında anlamış gibi. “Detayları sonra anlatırım.”

“Sonrasına gerek yok kuzen. Bunu aştım.” Alp’in hızla cevap vermesi bunu tahmin ettiğini gösteriyordu. Sözlerinden hemen sonra dikkatini tamamen bana verdi. “Annem beni doğururken vefat edince, Lerzan teyzem beni büyüttü. Evlendikten sonra bile bırakamadı, beni de beraberinde getirdi. Zaten o evlendiğinde ilk yaşlarımda falandım. Ailemizin kızı olduğuna göre bunu bilmen en iyisi.”

Bu aileyle ilgili bir sorun vardı. Belki sorun değildi, daha çok alışmadığım bir şeydi bu yüzden bana karşı tavırları afallamama neden oluyordu. Özellikle dürüstlük söz konusu olduğunda.

“Yani siz...” Ne diyeceğimi bilemeden ağzımın içinde geveledim. “Kardeş gibisiniz... Abisi oluyorsunuz...”

“Aynen, benden daha yaşlı,” dedi keyifle Sarp. Ona yaşlı demiş olmama bu kadar içerlediğini bilmiyordum, bilsem daha çok dalga geçerdim. Onu yaşlı bulmuyordum aslında. O gece tamamen İzem’i sinir etmek için söylemiş, abimden büyük çıkınca da aklıma öyle kazınmasına sebep olmuşum. Yoksa otuz iki yaşına göre oldukça genç ve karizmatik duruyordu.

“Senden genç duruyor,” diyerek ona takıldım yine de. Sadece Sarp’ın gıcık olmasını istemişim. Olmuştu, Alp gülünce daha çok olmuştu hatta. Ona ağzını oynatarak sövmüşü. “Karını sevdim, kafa kızmış,” dedi Alp alaycı tavrını sürdürerek.

“Sen kimsin de benim karımı seviyorsun ulan?” diye yükseldi Sarp, kaşlarını burnuna değdirecek kadar çok çatıp korkunç bir yüz ifadesine büründüğü sırada. “Serseri herif.”

“Büyüklerine saygılı olmalısın babacığım,” dedi Bella amcasına daha sıkı sarılırken. “Alp amcama bağırmmamalısın. Çok ayıp!”

İzem’in Bella’ya bakarken kıkırdadığını duydum, yanımdaki varlığını kısa bir an unutacaktım neredeyse. “Çok tatlı bu kız ya,” dedi kulağıma doğru. “Bu huysuz adamın böyle tatlı bir kızı olduğuna inanamıyorum.” Dirseğimle bel boşluğuna vurmaya çalışarak onu uyardım. O an gözlerini sonuna kadar açıp önce Sarp’a, daha sonra bana baktı. Onun da duyduğunu Sarp’ın huysuz surat ifadesinden anlamış olmalıydı. “En azından yakışıklısiniz.”

“Sağ ol İzem, bayağı iyi geldi,” dedi Sarp alay dolu bir sesle. Başımı iki yana salladığım sırada salonun köşesinde duran yemek masasının dolu olmasını görmemle gözlerim Lerzan Hanım’ı aradı. Etrafta yoktu. Bu kadar kısa sürede masayı hazırlamasını beklemiyordum. Cidden bir saat önce oğlunun evlendiğini öğrenip üstüne bir de güzel bir ziyafet sofrası mı kuruyordu? Oğullarının bir laneti vardı da kimse evlenmiyor muydu? Ben evlenince bayram eder olmuştu.

“Bu arada,” dedim konudan bağımsız bir şekilde. “Resmen burada kendi krallığını kurmuşsun. Ailenle Türk kültürüne uygun bir hayat yaşıyorsun, kızın burada doğmuş ama Türkçeye oldukça hâkim falan.”

“Seni de o krallığın kraliçesi yaptım ama yaranamadım işte,” dedi alaycı, serseri bir tavır takınırken.

İzem bir ıslık çalarken Bella kıkırdadı. Ben ise ona bakmayı sürdürdüğüm sırada kulağıma doğru yükselen ateşi hissettim. Ona henüz tam olarak alışamamıştım. Zaten nasıl alışabilirdim ki daha saatler olmuştu ve o benim aksime oldukça rahat takılıyordu. Sözleri daha çok utanmama, kendimi kuma gömme arzumla tutuşmama neden oluyordu.

Gözlerimi ondan kaçırıp boğuluyormuş gibi bir nefes verdiğimde, “Başkalarının popo izi olan bir tahtta gözüm yok,” diye homurdandım kendime engel olamayarak. “Almayayım, kalsın.”

“Nasıl yani?” diye sordu Bella büyük bir şaşkınlıkla. “Popomuzun izi mi var? Ayy, iğrenç! Bir daha başkasının sandalyesine oturmayacağım. Çok iğrenç çok! *Sto per vomitare adesso.*”

Beklemediğimiz bu tavırla hepimiz Bella’ya güldük. Bu sırada elinde bir servis tabağı ile Lerzan Hanım salona girdi. “Çocuklar tanıştınız, kaynaştınız mı?” diye sordu bize bakarken. Hepimizin üstünde bakışlarını gezdirip

* Şimdi kusmak üzereyim. (Ita.)

ram İzem'e gelince durdu. "Hoş geldin kızım," dedi sevecen bir tavrıyla. Top oynamaktan gelen çocuklarına yemek hazırlayan anne gibi bir tavrı vardı, güvenli hissettiriyordu. Kaynanadan şanslıydım sanırım. En azından o beni yormayacaktı, oğluna bu konuda güvenmiyordum çünkü. "Ee, geçin de evliliğinizi kutlamak için bir yemek yiyelim."

Sarp ile birbirimize baktığımızda istemsizce buruk bir sırıtma oluştu dudaklarımızda. Evliliğimizi kutlayacaktık. *Benim bile evlendikten sonra öğrendiğim evliliği*. Hayat fazlasıyla garipti. Büyük ihtimal ailemden kimsem kalmamıştı ama en azından burada kurabileceğim bir hayat vardı. Benim istediğim de en başından beri buydu zaten. Özellikle pazartesi günü başlayacağım öğretmenlik beni fazlasıyla heyecanlandırıyordu. Sarp'ın bunu nasıl hallettiğini bilmiyordum ama sergiye bir adım daha yaklaşmışım. Abim ve babamın ne durumda olduğunu bile düşünmek istemeyecek kadar rahattım.

Aniden içime dolan mutlulukla Lerzan Hanım'a doğru gidip elinden tabağı aldım. O ise hafif bir şaşkınlık ama daha çok mutlulukla bana verdi. Ani çıkışlarım hakkında hiçbir fikri yoktu. "Geçsene, İzem," dedim tekrar arkadaşşıma dönerken. Ardından bir kez daha Lerzan Hanım'a bakıp İzem'i çenemle işaret ettim. "Lerzan Hanım, İzem benim buradaki tek arkadaşşım."

"Memnun oldum kızım." Gülüşü yüzünden bir an olsun solmadı, karşısında bir yabancı yoktu sanki. "Benim de bir kızım var. İlayda adı ama şu an Türkiye'de. Umarım yakın zamanda gelir de tanışırşınz."

"Umarım efendim," dedi İzem utana sıkıla. Sarp'ın ona masayı işaret etmesiyle biraz da olsa utancını kırıp bizimle birlikte masaya doğru atmaya başladı adımlarını. Başköşeye Lerzan Hanım oturunca sağ köşesine oğlunu sol köşesine ise beni aldı. Bella aniden paytak adımlarla yanıma doğru gelmiş ve sandalyeye tırmanmıştı. Karşıımızda Sarp ve Alp varken; ben, Bella ve İzem yan yana oturuyorduk. Herkes ne yapacağını bilemeyerek masada göz gezdirdiğinde yemekler çekmişti ilgimi. Masada eksik yoktu, hatta fazlası bile vardı.

Lerzan Hanım'ın tabağına bir dolma almasıyla oğulları da ona ayak uydurmuş, bize de tabaklarımıza yemek almamız için işaret vermelerini sağlamıştı. Onlar tabağına yemek alırken ben ve İzem buraya kendimizi konduramıyorduk, ellerimiz hâlâ kucaklarımızda duruyordu. Aniden önce Bella'nın sonra benim tabağıma bırakılan patates salatasıyla, şaşkınlıkla bakışlarımı kaldırdım. Bana gülümsedikten sonra kendi tabağına dönen Sarp ile karşı karşıya kaldım. Kızı için normaldi ama beni de düşünmüş olması şaşırtmıştı. Gözucuyla diğerlerine baktığımda hepsinin güldüğünü, başını eğerek saklamaya çalıştığını gördüm.

Bella bana doğru yaklaşıp kolumdan dürtünce bana bir şey söyleyeceğini düşünerek başımı ona doğru eğdim. Eliyle ağzını gizleyip, “Babam seni de çok sever demiştin,” diye fısıldadı. “Bak babam hep benim tabağımı doldururdu, şimdi de seninkini dolduruyor.”

Bella’nın sözleri nedense bakışlarımın karşımdaki adama doğru kaymasına ve onunla göz göze gelmeme sebep oldu. Gözlerimi kaçırıp tabağıma bakmaya zorladım kendimi, bu anı yok saymaya çalıştım. Anı yok sayabildim ama onu saymam imkânsızdı. O benden daha tecrübeliydi, küçük bir kalbi çoktan inandırmıştı.

“Tam tanışma fırsatımız olmadı,” dedi Lerzan Hanım. Bu hamleye ihtiyacım olduğunu, başımı hızla ona doğru çevirince anladım. “Malum benim oğlum bulunca kaçacakmış gibi acele ediyor. Nerelisin kızım sen?”

Birkaç saat önce de sormuştu. Sarp yüzünden cevap verememiştin. Merakını gidermek ister gibi kendimi tanıtmaya başladım. “Diyarbakırlı bir ailenin en küçük kızıyım efendim. Bir abim ve ablam var. Yirmi altı yaşındayım. Yirmi bir aralıkta da yirmi yedi olacağım. Mimarlık okudum ama pazartesi günü bir kursta çizim eğitmeninin asistanlığını yapacağım kısmetse. Ailem pek seyahat etmeyi sevmez. Genellikle burada yalnız olurum o yüzden. Her şeyin aceleye gelmesi, usulünden uzak olması biraz da bu yüzden.”

“Ama artık biz varız değil mi, Sidem?” Bella lokmasını yanağında biriktirip şişmesine neden olurken, ağzı dolu olduğu için boğuk bir sesle konuştu. Üstüne düşen kırıntıyı alıp masaya bırakırken gülümseyerek başımı salladım. “Ben çoğunlukla kreşe gidiyorum ama olsun. Akşamları seninle oynayabilirim, değil mi?”

“Elbette,” dedim saçlarını geriye doğru atarken. Fazlasıyla güzel bir kızdı. İpek gibi de saçları vardı. Babasına benziyordu biraz. Annesi hakkında bir bilğim yoktu, o gece karşısındaki kadını pek inceleme fırsatım olmamıştı. “Bu evlilik hakkında konuşmam gerekirse de Sarp bir süredir hayatımdaydı. Evlilik planlarımızda yoktu ama teklif ondan gelse bile acele eden bendim çünkü burada kalmak için ona ihtiyacım vardı.”

“Evliliğin en güzeli nedir bilir misin? Eşit şartlarda olmak...” Keyifle konuşmuştu Lerzan Hanım. “Ve birbirine ihtiyaç duymak. Sizin en güzel yerinden başlamış diyebiliriz.”

Sarp ile göz göze geldik bu sözler karşısında, ikimizin aklından da aynı şeylerin geçtiğinden emindim. Evliliğin en güzel halini, yanlış kişiyle yaşıyorduk belki de. Biz üç yıl sonra ayrılmaya odaklanmıştık. Güzel evliliğimizin şartlarını bir gün bitirebilmek için yaşıyorduk. Sarp’a veda etmek zor

olacaktı çünkü abimle arkadaşlardı. Tabii hâlâ olabilirlerse. Bazı insanlara veda edilmezdi, sadece gidilirdi. Sarp'ın hangisini hak ettiğini bilmiyordum. Bunu bana zaman gösterecekti.

“Sarp’a sormak lazım,” dedi Alp alay dolu bir sesle. “Malum, dünyanın en evli adamı o.” Sarp'ın sert bakışları Alp'i buldu. Alp ise benimle göz göze geldiğinde mahcup olmuş gibi yüzünü düşürdü. “O anlamda söylememiştim...”

“Eşimin benden önce evliliği olduğunu kabullenecek kadar medeniyim,” dedim mesafeli bir tavırla. “Benim de ondan önce erkek arkadaşlarım oldu. Olabilir yani.”

Sarp'ın kaşları havaya kalktı. Meydan okuyormuşum gibi mi hissetmişti bilmiyordum ama hayrete düşmüştü, dudaklarım bükerken başını salladı. “Yakın bir zamanda evliliğinizi kutlayacak bir davet verelim,” dedi Lerzan Hanım. “Nikâh olmuş olabilir ama böyle olmaz. Hem burada verelim. Burada verdikten sonra siz bir de Türkiye'ye gidin. Belki Sidem'in ailesi de davet vermek ister. Hem gönül alın.”

Annem isterdi ama babam ve abimin bizi eve alacaklarını sanmıyordum. Yine de gitmeyi isterdim fakat Sarp gelir miydi emin değildim. Sonuçta kendisi zamanında bir kere gitmişti ve özel biri içindi. Onun için oraya gidecek kadar özel değildim. “Bence bir kutlamaya gerek yok.”

“Lorenzo geldiğinde isteyecektir, bu yüzden o gelir gelmez yapmamız en iyisi.” Lerzan Hanım dirseğini masaya dayayarak konuştu. “Lorenzo, kayınbaban oluyor. Biliyorsundur diye umuyorum.”

“Elbette biliyorum.” *Bilmiyordum.* “Ama kutlama için hazır olduğumuzu sanmıyorum. Bella'nın durumu ortada sonuçta, değil mi?”

“Onun için yapmanız daha doğru olur zaten.” Gözucuyla Bella'ya baktı. Daha fazlasını söylemek istiyor gibiydi ama devam etmedi. “Haftaya cumaya ne dersiniz? Bence harika olur.”

“Biz bunu konuşalım,” dedi Sarp gönülsüz bir sesle. En azından anneci değildi. Bu da benim için iyi bir şeydi. Lerzan Hanım da oğlunun cevabı karşısında ısrar etmedi. İlişkilerinin bana zorluk çıkarmayacağını düşünüyordum. Yemeğin devamı bana ve İzem'e sorulan sorularla geçti.

Türk kahvesi ve tatlı faslı yaşandıktan sonra İzem erkek arkadaşına gitmesi gerektiğini söyleyerek kalkmıştı. Alp ise Lerzan Hanım'ı bırakacağını söyleyerek onu da alıp çıkmak istemişti ama Lerzan Hanım kalmak konusunda ısrarcı olmuştu. Şimdi salonda dört kişi diken üstünde oturuyorduk. Aslında üç mü demeliydim çünkü Bella babasının dizlerinde uyuyakalmıştı.

“Bella'yı odasına çıkarıp siz de odanıza geçerseniz mi çocuklar, saat geç oldu?” diye sordu Lerzan Hanım, elindeki gelinlik dergisini incelerken.

Bana mesaj veriyor gibiydi ama şu an canımı sıkan asıl nokta farklıydı. Sarp ile aynı odada mı kalacaktım? Kalamazdım. Böyle bir şeyin sözünü vermemiştim. Yatamazdım. Sarp bunu düşünmüştü herhalde. Evinde de pek oda yoktu gerçi. Her odayı bu kadar geniş yapacaklarına fazla oda yapsalardı keşke. “Sarp, misafir odasının ısıtıcıları açık mı oğlum?”

“Açık da babam seni aramasın şimdi.” Sarp’ın kıvranmasından sanırım tek misafir odasının o olduğunu anlamalıydım. Benim için gecenin en zorlu kısmı şimdi başlıyordu. Zaten her şeyin sorunsuz ilerlemesinden bunu anlamam gerekiyordu.

“Lorenzo İspanya’da bugün. Pazartesi döner. Tek başıma sıkılıyorum evde,” dedi Lerzan Hanım umursamaz bir sesle. Dergiyi orta sehpaaya bırakıp ayağa kalktı. Sarp da kızını dikkatle kucağına alarak ayağa kalktı. Onlar başımda dikilince mecburen ben de kalktım. Üçümüz de sırasıyla merdivenlerden yukarı çıktığımızda Sarp, Bella’nın odasına girdi. Lerzan Hanım ile koridorda tek kaldığımızda tek kaşı havada bana bakıyordu.

“İyi geceler,” dedim gerginlikle. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama o biliyordu o gitseydi bari. Odağından çıkabilmek için sabah destursuz girerek yerini öğrendiğim Sarp’ın odasına girmekten daha akıllıca bir fikir bulamadım, kısa bir gülümsemeden sonra adımlarımı o kapıya doğru attım. Kapıyı kapatıp kulağımı dayadım. Diğer odanın kapısı kapanınca rahat bir nefes verdim. Bakışlarım odanın içine çevrildiğinde tipik bir zengin odası olduğunu düşünmektaydım. Evin, Bella’nın odası hariç her yeri fazla karanlık bir hava veriyordu.

Sarp’ın odasında da pek bir şey yoktu. Kocaman çift kişilik alçak bir yatağı vardı. Yatağındaki örtüler ve başlarındaki duvara monte edilmiş minimal gece lambaları da siyahtı. Farklı olarak duvarları koyu griye kaçıyor-du. Fazlasıyla mat duruyordu. Odada duvarların rengiyle aynı iki kapı daha vardı. Yatağa uzak olan giyinme odası içindi büyük ihtimalle, diğeri ise banyo. Asıl canımı sıkan bu odada koltuğun olmayışındı. Televizyon bile vardı ama koltuk yoktu. Fazlasıyla sıkıntıydı.

Hâlâ kapının dibinde olduğumu, kapının aniden açılıp kafama sert bir şekilde çarpmasıyla fark etmiştim. Acıyla inlerken arkasından geriye doğru kaçtım. Elim başımda yüzümü buruştururken gelen kişinin kim olduğuna bakmaya bile zorlamadım kendimi. Elbette sahte kocamdı. Ondan başka kim bana bela oluyordu ki son günlerde? “İyi misin?”

Kapıyı kapatıp endişeyle yanıma geldi. Başımdaki elimi tutup çekmeye çalıştı. “Sarp ne yapıyorsun, kırdın kafamı ya!” diye söylendim acıyla

inlerken. Saçımda gezinen elini irip geri çekildim. “Resmen beyin kanaması geçiriyorum.”

“Abartma, Sidem,” diye homurdandı incelemeye devam ederken. “Sağlam kafan işte. Hem o kadar sert değildi kapı. Hatta o kadar değildi ki sesin anneme gitmiştir, artık evliliğimizle ilgili şüphesi kalmamıştır.”

İma ettiği şeyle kan beynime kadar hücum etti. Yüzümün her bir santimi yanmaya başlarken başımın bile ağrısını unutarak ona öfkeyle baktım. Rahat bir tavırla kemerini çözmeye başladığını görüp daha da kızardım. “Ne yapıyorsun?”

“Uyumak için rahat bir şeyler giyeceğim.” Yatağa uzak olan odanın kapısına doğru ilerliyordu, hızla arkasından gittim. Onun bu kadar rahat oluşu başımıza iş açacaktı. Emindim artık. Açtığı kapıdan içeri girdiğimde tahminimin doğru çıktığını fark ettim ama çoğu dolap boş duruyordu. “Kıyafetlerini buraya yerleştirebilirsin. Benim için hep büyüktü.”

“Anlamadım?” dedim hayretler içinde. Ellerimi belimin iki yanına atıp, öfke dolu bakışlarla onu izlemeye koyuldum sadece. Benimle dalga geçiyor olmalıydı. *Yani geçse iyi olurdu.* “Sarp ben seninle aynı odada yatmayacağım.”

“Şu an başka misafir odamız yok,” dedi. Bana bakmadan kendisi için bir pijama altı çıkarmaya odaklanmıştı. “Salonda da yatamazsın, değil mi? Annemin ya da Bella’nın ilgisini üzerimize çekmek istemeyiz. O burada olduğu zaman birbirimizi idare edelim en azından.”

“Bella bizimle yaşadığında ne yapacağız?” diye sordum sinirden tiz çıkan sesimle. “Ayrıca ben hep seninle kalamam. Üç yıl boyunca seninle kalamam saçma olmaz mı? Yani bu gerçek bir evlilik değil.”

“Ben seninle üç yıl evli kalabiliyorsam sen de benimle aynı evde yaşayabilirsin bence. Bella’ya rağmen misafir odasını kullanırsın. Gece kolay kolay kalkan bir çocuk değil. Bugünlük sadece burada kalman gerekecek.”

“Odanda koltuk bile yok, Sarp.” Bıkıklıkla omuzlarım düştü. “Hiçbir şey yok. Nerede yatacağım ben?”

“Yatakta.”

“Sen nerede yatacaksın?” diye sordum bu sefer.

Omuz silkip bana sırtını döndü. “Yerde yatarım için rahat edecekse.”

Odadan çıktığında peşinden ilerledim. Kuyruğu varmış gibi hissedebirdi bu gidişle ama onun yüzündendi her şey. “Olmaz öyle, Sarp. Minder falan bile yoktur. Bu soğukta yerde yatamazsın.”

“Çok düşünceliysen bırak ben de yatakta yatayım, Sidem. Ne diyeyim şimdi?” diye söylendi. “Sen de o olmaz, bu olmaz sürekli memnuniyetsiz

bir arayış içindesin. Benimle aynı evde bile kalmak istemiyorken yerde yatmamı sorun etmen de biraz şov.”

“Yaşlılıkta sırt ağrıları çok olurmuş seni düşünüyorum,” dedim onu sinir etmek adına. Tadı kaçan bir olaydı ama gıcık olacaksa suyunu bile çıkarabilirdim. “Ben yerde yatarım. Sen yatağında mışıl mışıl uyu.”

“Aynen ondan,” diye homurdanırken odanın banyosuna doğru girdi. “Giyinme odasında değiştirebilirsin üstünü!” diye seslendi ardından. Ona göz devirip giyinme odasına doğru ilerlerken bu sefer, “Göz devirme!” diye bağırdı. Kapıya doğru dil çıkarma isteğime engel olamadıktan sonra bavulundan pijama takımımı çıkarmak için eğildim. Allah’tan İzem’e bavulumu tek başına doldurmasını söylemek gibi bir hataya düşmemiştim. Kesin beni sinir edecek şeylerle doldururdu. Odanın kapısını kapatıp hızlıca giyindim. Bir gözüm de sürekli kapıdaydı. Giyinir giyinmez çıkardıklarımı katlayıp tekrar bavula yerleştirdim. Yarın belki de kendi evime geçerdim, belli olmazdı.

Tekrar odaya girdiğimde Sarp hâlâ ortalarda yoktu. Banyoda olmalıydı. Etrafı biraz daha incelediğimde bu odada hiçbir şeyin olmayışı iyice sınırimi bozuyordu. Halı bile yoktu ki yerde yatacak olsa nasıl yatacaktı? Bir kere çıkar ilişkisine girişmişim bu yolda her şey mübahtır diye düşünerek oflaya puflaya yatağın üstünde duran iki büyük dekor yastıkları tam yatağın ortasına dizmeye koyuldum. Bir gecelik idare edebilirdik bence. Sonuçta bundan sonra birbirimize hep tahammül etmek zorunda kalacaktık. Ben yastıkları dizerken o da banyodan çıktı.

Elinde küçük bir havluyla saçlarını kuruladığını gördüm. Erkeklerin bu kadar hızlı duş alıyor olması beni sinir ediyordu gerçekten. Sarp’a sinir olmak için bir sebep daha bulmuştum. “Ne yapıyorsun?”

“Bu gecelik birbirimizi idare edelim.” Ona bakmadan konuşurken yastıkları düzeltmeye devam ettim. Kapıya yakın tarafa o yatardı. “Yarın ıca-bına bakarsın. Bu yastıkları geçtiğini gördüğüm an boğarım seni, ona göre dikkat et.”

“Senin bana yapışmayacağın ne malum?” diyerek alaycı bir tavırla söylendi. “Her şeyin suçu bana atılıyor.”

“Ben deli yatmam. Sen kendine hâkim ol yeter bana,” diye homurdanıp yastıkları dizdikten sonra örtüyü kendi tarafıma aldım. “Üstüne örtecek bir şey bulmak lazım.”

Başını sallayarak giyinme odasına doğru gitti. Merakla ona baktığımda saniyeler sonra elinde bir örtüyle oradan çıktı. Fazlasıyla dolap kapağı olduğunu ele alırsak yatak örtüsü gibi eşyalar da ordaydı. Bu evde çok zamanım olmamasını umarak bir şeyler öğrenmeye hevesli değildim ama

aynı zamanda içimden bir ses benim düşmanım olmuş, bu evde tahmin ettiğimden de çok zaman geçireceğimi söylüyordu.

Sarp gelip yatağın diğer köşesine doğru gittiğinde ben de uzandım. Sırtımı da özellikle ona döndüm. O yüzden onun bana sırtını dönüp dönmediğini bilmiyordum. İçimi kemiren merakla gözucuyla baktığımda benimle aynı pozisyonda olduğunu gördüm.

Bir elimi başımın altına alıp, sadece başucumuzdaki loş ışığın aydınlığıyla boydan boya olan camdan dışarıyı izledim. Ekim ayındaydık. Şimdi sadece rüzgâr ve yağmur vardı ama kasım gibi artık yılbaşı hazırlıkları ve onları kutlayan kar gelecekti. Burada olmanın en sevdiğim zamanlarıydı. Bu yıl nasıl geçecekti acaba merak etmeden duramıyordum. Ya da bunu düşünme sebebim, bir hafta önce tanıştığım yabancıнын şu an aynı yatağı paylaştığım kocam olmasıydı. Zihnimi oyalamaya çalışıyordum.

“Bugün bana dürüst olmadın, değil mi?” diye sordum içime dolan sıkıntıyla. “Haber konusunda.”

“Görmemen gereken, canını sıkacak bir haber olduğunu söyledim. Öyleydi.” Sesi fazlasıyla soğuk çıkmıştı, istemsizce cama vuran yağmur damlalarının sesiyle birlikte beni irkiltmişti. “Güvenmen zor farkındayım ama bizim aramızdaki çoğu şey karşılıklı, Sidem. Bana karşı duvarlar örmeden önce bunu da göz ardı etmemelisin. Ben seni hiçbir şeye zorlamadım.”

Ağzımdan alaycı bir kıkırtı döküldü. “Evlendiğimi bugün öğrendim.”

“Ona rağmen elimden tutup geldin çünkü bu evliliği çoktan istemiştin. Sadece baskılardan korktun. Ben ise senin aksine birilerinin ne dediğini umursamıyorum.” Başımı hafifçe yan çevirip ona baktığımda hâlâ sırtının dönük olduğunu gördüm. “Zamanında birileri ne der diye düşünüp onunla evlendim. Hayatımın en büyük hatası oldu. Bella’yı düşününce bunu derken bazen kötü hissediyorum ama Bella onun için çok da önemli değildi. Belki de ben ve o, onun hatasıdır.”

“Önemli değilse neden kızını vermeyip seni bu duruma sokuyor?” diye sordum merakla. Cevaplamasa ısrar etmezdim ama bir gün yine sorardım. Bu duruma anlam veremiyordum çünkü içinde sıkışıp kalmıştım.

“Nafaka ödüyorum,” dedi sıkıntıyla. “Caroline hamilelikten sonra modelliği bıraktı. Aynı zamanda daha savurgan oldu. Hepsinin suçlusu olarak beni gördüğü için elinde bir koz olması lazımdı. O da kızımız oldu.”

“Üzüldüm senin adına.” Bu duruma içerlediğim için sesim fazlasıyla üzgün çıkmıştı. Ona kötü hissettirmekten endişe duydum. “Ve Bella adına. Fazlasıyla tatlı bir kız. Daha iyi bir çocukluğu hak ediyor. Eski eşinin ona iyi bir çocukluk sağladığını sanmıyorum.”

“Ben de farkındayım, o yüzden bu kadar ısrarcı davrandım yoksa sana böyle baskı yapmak istemezdim. Ben kötü biri değilim, Sidem. Belki sana göre kapalı kutuyum, bazı şeyler hakkında az konuşurum ama bu zamana kadar kimse çok konuşmam için sorularla gelmedi, aksi nasıl olur bilemem bu yüzden. Böyle bildim, böyle de devam ederim. İsterdim ki her şey daha farklı olsun ama olmadı. Sağlık olsun.”

“Olsun,” diyebilirdim sadece. “Sağlık olsun yani. Gerisi kolay. Ben zaten seninki gibi ciddi bir durumun içinde değilim ama içten içe kurtulmak istediğim bir durumun içindeyim. Bu yüzden elini tutup geldim.”

“Sorun abin mi?” diye sordu. “Sana karşı iyi değil miydi?”

“Fazla iyiydi.” Acıyla dudaklarım kıvrıldı. “Ama mecbur olduğu içinmiş.”

“Senin için tek cümle büyük bir yıkım olabiliyor mu?” diye sorduğunda neyi kastettiğini anlamadım. “Yani... abinin bir kez söylemesiyle ona inandın mı?”

“Ben insanlara kolay kolay inanmam,” dedim. “Ama güvenimi kazanırlarsa da tek laflarına kolaylıkla inanırım, belki de kanarım.”

“Zor değil mi?”

“Bir yabancıya güvenmekten daha kolay.”

İç çektiğini duydum. “Garip.”

Merak etsem de ona dönmedim. “Nedir garip olan?”

“Abine bu kadar bağlıysen, burada kalabilmek için risk alman.”

Dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirdiğim sırada, “Ben uzun zamandır kendim için bir şey yapmıyordum,” dedim. “Dürüst bile olmuyordum kendime ama buraya gelince kendimi düşünmeye başladım ve bunu kaybetmek istemedim çünkü iyi hissediyorum.”

“Her şeye rağmen mi?”

“Her şeye rağmen,” diyerek onayladım.

Samet Karacahan, benim için bir kızın bu hayatta ihtiyaç duyacağı her figüre konuluyordu. Elimde kazma kürekle kazdığım, bir gün geriye döndüğümde içine düşsem mezarım yapacağım oyukları benim arkamdan toplamıştı ama birini sevmenin bu olmadığını fark etmişim.

Birini sevmek ona cesaret vermektir ve abim bunu pek yapmamıştı.

Bu yüzden buradaydım ve sonuna kadar gidecektim.

Yıllar önce Milano'ya ilk geldiğimde tüm gece uyuyamamıştım. Gece boyunca dönüp durmuş, en sonunda da yağan yağmuru izlerken uyuyakalmıştım. Bir saat falan anca uyuyabilmişim tabii. O bir hafta böyle geçmişti.

İlk gün heyecanı ve mutluluğu desem, ikinci güne ne diyecektim? Yerimi yadırgamak deyip geçmiştim artık. Günlerce uykusuzluk devam etmiş olsa da eninde sonunda alışmıştım.

Bugün beni şaşırtan şey ise ilk kez kaldığım bu evde, saatlerce deliksiz uyumuş olmamdı. Uyandığımda ilk işim telefonumu bulmak ve saate bakmak olmuştu. Saat on bire geliyordu. Dün erken uyumamıza da bakılırsa ben bayağı bir uyumuş, hiç yerimi yadırgamamıştım. Aynı zamanda gece sessize aldığım telefonum, ablam tarafından mesaj yağmuruna tutulmuştu.

Gözde Karacahan: Aç şu telefonu ya.

Bir vazgeçemedin uyurken sessize alma huyundan.

Sorumluluk sahibi insanlar tam tersini yapar.

Gözde Karacahan: Neyse uyanınca beni ara.

Annemle meraktan kudurduk.

Gözde Karacahan: Samet sınırdan patlamak üzere.

Seninle gurur duymadım desem yalan olur.

Gözde Karacahan: Şaka bir yana ben seni destekliyorum. Sen doğru olanı yaptın.

Gözde Karacahan: Bu aileye göre âşık olduğun kişiyle evlenmek günah herhalde. Öyle bir karşı gelmek var. Bu yüzden elinden tutup gitmen en iyisi.

Gözde Karacahan: Babam zaten seni affeder.

İçten içe deli kız işte deyip güldü.

Sadece ziyaret etmeni istiyor.

Bunun tamamen bir yalan olduğunu, benim moralimi toplamak için yaptığını biliyordum. Babamı tanıyordum sonuçta.

Gözde Karacahan: Ama Samet fazla kızgın.

Babama bile rest çekti. Aman kim takar onu, kudursun dursun köşede.

Gözde Karacahan: Ara beni.

Ablamın mesajlarını sadece okuyup geçtikten sonra doğrularak etrafıma baktım ve Sarp'ın odada olmadığını fark ettim. Şaşkınlıkla durumu idrak ederken hiç ses seda olmayışıyla da gerilmiştim. Hızla yataktan kalkıp soyunma odasındaki bavulumdan bir kazak ve kot pantolon aldım. Odanın

banyosuna girmekten başka çarem yoktu. Takıntılarım vardı benim dişlerimi fırçalamam, yüzümü yüz yıkama jeliyle yıkamam gerekiyordu. Zaten kendi evimde gibi hissetmemi istemişti. Beş dakika daha hissetmekten zarar gelmezdi.

Banyoda işlerimi hallettikten sonra çıkardığım kıyafetleri geri bavulu-
ma yerleştirdim. Odaya döndüğümde yatağı dağınık görmemle sinirlerim
bozuldu. Bu sefer onu düzeltmeye koyuldum. İşimi hallettikten sonra aşağıya
inmek için hazırdım. Odadan çıkarken aynı zamanda saçımı kelebek
tokayla arkada birleştirmeye çalıştım. Sonunda şekil verebildiğimde merdi-
venlerden de inmiş sayılırdım. Salonda kimse yoktu, mutfaktan ses gelmese
evde de kimsenin olmadığını düşünebilirdim hatta.

Sesin geldiği yöne, mutfığa doğru ilerledim. Vardığımda aralık kapıdan
gördüğüm kadarıyla içeride sadece bir kişi vardı. *Sarp Luca Russo, benim
çok sevgili eşim.* Üzerinde daha önce gördüğüm tarzlarından çok farklı, daha
rahat kıyafetler vardı. İnsanları bazen ufak bir parça bile bir kalıba sokabili-
yordu. Dışarıdan bakan biri o parçayla yargılayıp, bir önyargıyla yaklaşabi-
lirdi. Benim için de ona bakmak bir takım elbisenin altındaki o ciddi adamı
görmek olmuştu. Şimdi ise daha cana yakın gelmişti.

Kazağının kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı, tezgâhta bir şeylerle uğ-
raşıyordu. Aynı zamanda köşedeki kahve makinesinin de haznesine iki kupa
bırakmıştı. Evde kimse yok gibi gelmişti. İkisini birden tek başına içecek
kadar kafein bağımlısı değildi herhalde. Belki de benim için yapmıştı ama
bu ihtimal aklıma gelen ilk şey olmadığı için gerçek olma oranı da düşüktü.

“Günaydın,” dedim varlığımı belli etmek ister gibi. Hafif öksürdüğüm-
de bana doğru döndü. “Bayağı uyumuşum. Son bir haftada ne kadar yo-
rulduysam artık.”

“Günaydın,” dedi bana omzunun üzerinden baktığı sırada. “Ben kalkalı
bir buçuk saat oluyor. Bella belki odaya gelir diye düşünerek erken kalkma-
ya çalıştım ama şansına onlar da evde yok.”

“Sahi annenler nerede?” Ellerimi arka ceplerime atıp olduğum yerde
kaskatı kesildim. Sandalyelerden birine oturmak konusunda tereddüt et-
miştim aslında. Ona yardım etmekte de tereddüt etmiştim çünkü kendi
mutfığında bir şeyler hazırlarken müdahale etmek istemiyordum.

“Otursana.” O fark etmiş gibi eliyle mutfığın ortasındaki ada tezgâhı
işaret etti fakat ben bir adım atmayınca uyarır bir tonda, “Sidem,” dedi
bu sefer. Dudaklarımı büküp daha fazla ilgi odağı olmamak için oturdum.
“Annemin dışarıda işi vardı. Bella da onunla gitmek istedi yeni bir bebek
mi ne çıkmış, annemi kandırıp onu aldıracaktı.” İstemsizce kıkırdadım.

Sanırım bu evde en sevdiğim kişi Bella olmuştu. “Ben *cappucino* yaptım bizim için ama istersen çay demle.”

Başımı iki yana salladım. “Zahmet etmeseydin keşke,” dedim mahcubiyetle. “Ben kendim hazırlardım.”

“Olur mu öyle şey? Sevgili karıma kahvaltı hazırlamak elime yapışmaz ya,” dedi alaycı bir tavırla. O sırada önüme bir tabak ve bir kupa kahveyi bıraktı. Tabakta taze kruvasan vardı. Köşede duran bıçağı alıp üst dilimi hafifçe kaldırdım. İçinde salatalık, yumurta, hindi füme tarzı kahvaltıda gidebilecek en rahat yiyecekler vardı. Buraya geldiğimde eğer yalnızsam benim de tercih ettiğim bir şeydi. İzem geliyorsa Türk mutfağından kahvaltılıklar masada eserdi. “Umarım alerjin olan bir şey yoktur. Cumartesi tembelliği çökmüş sanırım. Hiç kahvaltı masası kurmak gelmedi içimden.”

“Ellerine sağlık. Çok güzel görünüyor, fazlasına gerek yok zaten.” Kahvemden bir yudum aldım bu sefer. Şimdi gün güzelleşmişti işte. “Afiyet olsun o zaman.”

“Sana da.” Tabağından ilk parçayı o aldı. Ben ise onu izledim. Çiğnerken bile izliyordum. Neden böyle bir şey yaptığım hakkında bir fikrim yoktu. Dalmıştım. “İçinde zehir olup olmadığını mı test ediyorsun?”

“Belki,” dedim omuz silkip bakışlarımı tabağıma doğru indirirken. Arından onun gözlerinin içine baka baka kocaman bir parça ısırđım.

“Senden ajan olmaz. Tabağı ellerimle verdiğimde sorgulamalıydın bunu.” Lokmamı yanağımda biriktirip ona kızgınlıkla baktığımda kahkaha sesi mutfakta yankılandı. “Şaka yapıyorum. Bu saatten sonra dul kalmak gibi bir isteğim yok.”

“Her türlü dul kalacaksın zaten.” Ve ben de kalacaktım. Üç yılın sonunda, her şey bittiğinde. “Şimdiden bu düşünceye alışsan iyi olur.”

“İkinci kez evlendiğimi dile getirince de ben suçlu oluyorum,” diye homurdandı. “Bu arada uykun bayağı derin haberin olsun. Sabahtan beri zil çaldı, o kata inip çıkıldı ama ona rağmen uyanmadın.”

Ben tam kahve içerken konuşmaya başlamıştı. Cümlesini bitirir bitirmez kahvem boğazıma kaçtığı için öksürmeye başladım. “Şaka yapıyorsun,” dedim öksürüklerimin arasından. Aslında o kadar ağır uyumazdım ben, hiç huyum değildi ama son bir haftada ne kadar stres içinde kaldıysam onu atmamla uykumun esiri olmuştum. “Ciddi misin ya?” Sadece başını salladı. “Ne geldi ki bu kadar?”

“Kendin görmek ister misin?” diye sordu kaçamak bir gülüşle. Tek kaşım havada ona baktım. “Çalışma odamda. Odamın şifresi 0903.”

“Anlamadım?” diye sordum bu aceleci tavrı karşısında. “Ne görecekim ki?”

Rahat bir tavırla omuz silkip kupasını eline aldı. “Çık da bak,” dedikten sonra kahvesini yudumladı. Ben ise merakıma yenik düşerek sandalyeden kalkıp çalışma odasına gitmek için mutfaktan çıkmaya koyuldum. Diğerlerini bildiğim için çalışma odasının hangisi olduğunu kata çıkar çıkmaz çözmüştüm. Köşede duran rakamlar ile bahsettiği şifrenin ne işe yaradığını anlamıştım. Şifreyi girdiğimde kapının açılma sesiyle heyecanla odaya girdim.

Çalışma odası yatak odası kadar büyük duruyordu. İlgimi ilk olarak kütüphanesi çekti. Fazlasıyla büyük, siyah raflarında renklere göre dizilmiş kitaplar vardı. Karşısında bir şömine, onun önünde ise deri tekli koltuklar bulunuyordu. Fazlasıyla keyif odası gibi duruyordu. Çalışma masası bile düzenliydi. Bu odada çoğu şey eski ahşap ya da siyahtı. Girdiğimde ayağımın altında gıcırta oluşmasından parkelerin de ahşaptan olduğunu anlamam zor olmadı. Odanın içine doğru birkaç adım daha attım. Etrafa bakarken neden buraya geldiğime de anlam vermeye çalışıyordum. Sonuçta normal bir çalışma odasıydı. Biraz fazla güzel ve güvenli hissettiriyordu evet ama beni ilgilendiren kısmını çözemiyordum.

Tam böyle düşünürken gözlerim köşedeki şövaleye ve üstünde duran tuvale takıldı. Daha sonra yanındaki servis masalı komodinin ve açık çekmecelerinden kendisini belli eden kalemler ve boyalarla iyice büyüdü. Şaşkınlıkla oraya doğru ilerlediğimde benim için almış olduğunu düşünmek heyecanlanmama yetti. Yanına yaklaştığımda tuvalin köşesindeki not kâğıdını gördüm. Üstünde “*Sahibi bu notu gören kişi.*” yazıyordu. Heyecandan gören kişinin kim olduğunu bile sorguladım ama bendim. Benim içindi. Afallamış bir halde önündeki sandalyeye otururken buldum kendimi. Komodini karıştırdığımda çizim ve boyama için neredeyse her şeyin olduğunu da fark ettim. Her geçen saniye içimde oluşan mutluluk büyüyordu.

Sarp Luca Russo, benim için kendi evinde, bana özel bir alan yaratmıştı.

O an, aile evimde bile bu şansımın olmadığını hatırladım. Annem her taslakta kâğıtları buruşturup atmam konusunda sürekli söylenirdi. Aynı zamanda kalem tozlarından da boya izlerinden de kuyafetlerimin mahvolmasından da... Çizimlerim konusunda her şey onu sıkardı. Babam ise çizim yapmanın bana bir artısı olmadığını söyleyerek bırakmamı isterdi. Bir süre sonra evde çizim yapmak ya da bir şeyler alıp getirmek işkence olurdu. Bir insanın kendi evinde alanı olmaması rezalet bir şeydi. Beni onlardan kaçırmaya yetmişti.

Şimdi bana burada kalabilmek için yardım eden adam, sırf ona yardım edebildiğim için bana evinde bir alan yaratmıştı. Belki de burada mutlu olmamı, özgür olmamı önemsiyordu ve bu bile benim için büyük bir şeydi. Küçük bir çocuğun istediği o kıyafeti bayramdan bir gün önce sürpriz bir şekilde yatakta görmesi gibi bir mutlulukla doldu içim. İstemsizce gülümsedim. Bunu sağlayan kişiye teşekkür etmem gerektiği ise aldığı her şeye dokunduktan sonra aklıma gelince heyecanla ayağa kalktım.

“Sarp!” diye seslendim merdivenlere doğru giderken. “Şaka yapıyor olmalısın.” Merdivenlerin sonunda onu gördüm. Sırıyordu. Merdivenleri hızlı hızlı indiğimde beni görmesiyle sırtını dönüp gitmeye yeltendi. “Dur bakalım orada. Kaçma. Sen gerçekten... Yani... Benim için mi?”

“Teşekkür etmene gerek yok,” diye homurdandı benden kaçıyormuş gibi adımlarını atmayı sürdürdüğü sırada. Ya utanmıştı ya da mütevazı bir adamdı. “Evlilik hediyesi say.” Burnumu buruşturup onun peşinden ilerledim. Daha fazla uzaklaşmasına fırsat vermek istemiyordum bu yüzden aklıma sırtına atlamaktan başka bir şey gelmemişti, bir güzel uyguladım. “Yuh kızım!” dedi hayretler içinde. Ona rağmen boynunu sıkıca sardığım an ellerini kalçalarımın doğru atıp, sırtındaki duruşumu sabitlemişti.

“İncelik yapmışsın işte ne kaçıyorsun?” diye sorduğum sırada boynuna asılarak iyice sırtına yüklendim. “Sen gerçekten ince düşünceli bir adammışsın ya.”

“Neye şaşırdın bu kadar?” Yavaşça salona doğru adımlar atarken hâlâ sımsıkı tutuyordu kalçalarımı. Bu temasın farkına çok sonradan vardığım için utancım yavaş yavaş yanaklarıma doğru belli ediyordu kendisini. “Sen benim günahımı alıyordun zaten. Bende bir sorun yoktu. Sen yargıladın hep.”

“Sen de buna zemin hazırladın,” diyerek savunmaya geçtim. “Bir kızdın sanki sen. Ya utandın ya da beni taşıyamadın. Dayanıklı olduğunu düşünmüştüm.”

Başını yana doğru çevirip tek kaşı havada bana baktı. “Yine beni hafife mi alıyorsun?” dedi sahte bir öfkeyle. “Senden on tane olsun. Yine taşıyım.”

“Benden on tane...” Kaşlarını havaya kaldırıp dudaklarını büktüm. Çenemi onun omzuna koyup kulağına doğru fısıldadım. “Benden on tane olsa ne güzel olurdu, değil mi?”

“Kısa bir ömür istiyorsam evet,” diye geveledi ağzının içinde. “Sen adamın ömrünü çürütürsün kızım. Hayatını kaydırırsın.”

“Hadi oradan!” dedim abartılı bir sesle. “Benimle tanıştığından beri yüzüne bir renk geldi. Ben olmasaydım ruhsuz ruhsuz geziyordun be!”

“Narsist.”

“Huysuz.” Kendimi ani bir hareketle sırtından attığımda bana doğru döndü. Ben sırtarak ona bakarken o çarpık bir gülüşle bana bakıyordu. Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum aslında. Ne diyeceğimi de. Fazlasıyla tuhaf ama iyi hissettiren bir olaydı. “Bu evde bana bir alan sağlamışsın.”

Başını sallayıp bir elini cebine attı, karşımda kasıldı. “Annem hep *insan kendisini bir yere ait hissetmediğinde, bir yerde soluklanmak istediğinde de aklına en son orayı getirirmiş*, der. Burası sadece benimdi ama artık senin de olsun. Soluklanmak istediğinde tercih ettiğin bir yer olsun, en azından kalmak zorunda olduğun süreçte kendini iyi hissetmek istersin diye düşündüm. Hep çizimden bahsediyordun. Ruhunu dinlendiren şey burada var. Bir gün gidersen ya da bir günün kötü geçerse nereye gelmen gerektiğini bilmiş ol.”

“Bu evde bir yerim olduğunu söylüyorsun,” dediğimde başını salladı tekrar. “Emin ol yirmi beş yıllık aile evimde görmediğim muameleyi bir günde görmemi sağladın. Teşekkür ederim. Gerçekten.”

“Devamı varmış gibi hissettim...”

“Aslında var.” Kollarımı göğsümde birleştirip kalçamı yanımdaki koltuğa yasladım. “Bu evde bir yatağım bile yok. O yokken bile köşede kıvrılıp uyuyacak kadar sevdim ama-”

“Anladım,” diyerek böldü beni. Anlayışlı oluşu fazlasıyla kolaylık sağlıyordu. “Annem bu evde şimdiye kadar hiç kalmadı. Dün seni gördüğü için kalmıştır ama bir felaket olmadığı sürece kalmaz.”

“Sana güvenebilir miyim?”

“Bilmem, sen söyle,” dedi umursamaz bir tavırla.

“Bazen umursamaz durman, güvenmek konusunda beni korkutuyor.”

“O zaman umursamaya çalışırım.”

“Kendini zorlama,” dedim anında. “Benim için...”

“Bizim için,” diyerek düzeltti. “Bu yolda ortaksak birbirimiz için bir şeyler yapalım, Sidem.”

Bunlar benim bünyeme ters davranışlardı, onun miskinliği çökmüştü üzerime. “Anladım.”

“Bella birazdan gelir. Genelde hafta sonları benimle olduğu için onu dışarı çıkarırım. Biz dışarıdayken istersen sakın kafayla çizim yapabilirsin. Plak var evde. Oradan bir şeyler de takabilirsin.” Surat ifadem durgunlaştı. Beni davet etmediği için değildi aslında, bu evde tek başıma kalmak konusunda çekindiğimdendi ama o aksini anlamış olacak ki, “Rahatsız olma diye çağırmadım ama...” dedi.

“Yok yok. Sorun yok. Kızınla vakit geçirmelisin tabii,” dedim aceleci bir tavırla. “Yani *kendi evin gibi takıl* konusunda bir tuhaf hissettim.”

“Benim evim, karımın da evidir,” dediğinde yüzündeki bakış bu sözlerin boşa olmadığını kanıtlıyordu.

“Sahte karın da sayılır mı?” diye sorduğum sırada aramıza zil sesi düştü. Cevap almama korkum ağır geldiği için bir an kapıyı çalan kişiye gıcık oldum.

Sarp, korkumu boşa çıkararak, “Sahte bir evlilik ne demek çok iyi biliyorum, Sidem,” diye söylenirken kapıya doğru ilerledi. Zili çalan kişi öyle ısrarcıydı ki bize tek kelime edecek fırsat bile vermiyordu. Sarp kapıyı açmak için kulpuna elini attığı sırada, bu ısrarcı tavır karşısında büyüyen merakımla koridorun başına gelerek kim olduğunu görmeyi bekledim. Saniyeler sonra açılan kapıyla o kişi karşımızdaydı.

Lerzan Russo gelmişti. Bella kapı açılır açılmaz babasının kucağına atarken, benim ilgimi Lerzan Hanım’ın yanındaki büyük bavul çekmişti. Tek kaşım havada ona bakıyordum. Yüzünde solgun bir ifade vardı. İçimden bir ses beni de birazdan solduracağını söylüyordu.

“Çocuklar, başıma ne geldi tahmin edemeyeceksiniz.” Sarp ile dikkatle onu dinliyorduk. Lerzan Hanım ise zor durumda olduğunu belli eden bir ifadeyle konuşmaya devam etti. “Yan komşunun evini böcekler basmıştı. Dün çalışanlar arka kapıyı açık bırakmışlar çıkarken. Evi ilaçlatmak zorunda kaldım. Bir süre misafiriniz olacağım. Tabii sizin için de sorun değilse.”

BÖLÜM 6

Çat Kapı

Bazen hayatımın sanki bir stüdyoda kameralar tarafından izlendiğini düşünecek kadar fazla trajedi içerdiğini düşünüyordum. Birisi kalemi eline almış ve bana bir hayat yazmış. Özellikle tüm aksilikleri sıralamış, reyting malzemesi çıkarmış gibi geliyordu.

Herkese eminim her aksilikte öyle gelirdi ama bana daha fazla geliyordu. Zaten insanlar çoğu zaman benmerkezci olurdu. Herkesin derdi o an, o kişiye büyük gelirdi. Bu durumu yadırgamıyordum fakat bir isteğim vardı. Sadece bir tane.

Hangi yapım şirketi tarafından yönetiliyorsa, en ağır şekilde yargılanmaları gerektiğini düşünüyordum. Çünkü bir insana güneşli bir sabah gösterip, akşamında şimşekleri başına çakmak suç sayılmalıydı. Aksini kesinlikle kabul etmiyordum.

Sarp, kucağında kızıyla, tek kaşı havada annesine bakarken ben öylece donakalmıştım. Ağzıma bir sinek girebilirdi. Ya da inme inmiş, bilinçdışı kalmış bile olabilirdim. Yarım saat önce Lerzan Hanım'ın evine düşkün olduğunu, burada kalmayacağını dinlemiş ve rahatlamıştım ama hayat bana yine kocaman bir *rüyanda görürsün* muamelesi çekmişti.

"Nasıl yani?" diye sordu Sarp, afallamış bir halde. Lerzan Hanım oğlunun şaşkınlığını umursamadan bavulunu içeriye taşıyarak bir adım attı. Sanki kapı dışında kalırsa onun yüzüne kapatmamızdan korkuyormuş gibi bir de kapıyı kapattı. O an daha iyi anlamıştım ki kesinlikle kalıcıydı. Hele bavulunun büyüklüğü gözlerimi kanatmıştı. "Anne?"

"Oğlum, sorma. Hiç sorma. Her yerim kaşınıyor hâlâ." Oyunculuğuna puanım kesinlikle sıfırdı. Gözlerimi kısıp salona doğru ilerlediğimde diğerleri de arkamdan geliyorlardı. "Arka kapı açık kalmış. Çalışanları da erkenden göndermiştim. Daha o evde yaşanmaz. Lorenzo dönene kadar burada kalayım. Bu sitede bir villanın boşaltıldığını gördüm. Geldiğinde oraya bakarım."

"Bu site..." Sarp şaşkınlıkla bana baktı bu sefer, ne olduğunu zerre anlamadığını çok net bir şekilde görmüştüm. "Anne sen evinde yangın çıkınca bile otelde..."

“Yaşlandım, Sarp!” diyerek asabiyetle böldü sözünü. “Baban da burada değil. Tek başıma nasıl otelde kalabilirim? Hem oğlumun evi varken...” Bana doğru baktığında yalandan gülümsemeye zorladım kendimi. Çok sürmeden tekrar oğluna doğru döndü. “Sen beni istemiyor musun?”

“Yok anne, onunla alakası yok,” diyerek sıvışmaya çalıştı. Onun da annesinin karşısında çaresiz kaldığını anlayabiliyordum, bunu beklemiyordu. Onları sessizlik hakkımı kullanarak dikkatle izlediğim sırada bacaklarıma dokunan küçük parmaklarla dikkatim dağıldı. Eğilip baktığımda Bella iki bacağına birleştirmiş, yerinde duramadan bir şekilde kıvranıyordu.

“Sidem, çişe gidebilir miyim?” diye sordu kısık bir sesle.

O an neden bana sorduğunu anlamadım. Yardıma mı ihtiyacı vardı? Elbette olurdu küçücük çocuktu. “Yardım mı istiyorsun?” diye sordum saf saf. Başını sallayarak beni onaylarken sadece bedenini sallıyordu. “Sidem, *nonna* bana tulum giydirmiş. Tulum ne ki? Bilmiyorum. Ama çıkaramıyorum. Kapı gibi sıkıştım.”

Ona tebessüm edip elimden tutması için bir elimi uzattım. Hemen tutarak beni çekiştirir gibi ilerlemeye başladı. Bu katta olan lavabonun önüne getirdikten sonra eğilip tulumunu çıkarmasına yardımcı oldum. Önümde sadece içine giydiği kazak ve beyaz külotlu çorapla kaldı.

“Seni burada bekliyorum, tamam mı? İşin bitince söyle,” dediğimde başını sallayarak girdi.

Bir kulağım hâlâ salondaydı. Lerzan Hanım evi anlatıyor, Sarp ise neden daha önce kalmadığını sorguluyordu. Dakikalar sonra kapı hafifçe aralandı. Bella utana sıkıla kendisini gösterdi. Onu kollarının altından tutarak havaya kaldırdım ve elini yıkamasını sağladım. Bu sefer tulumunu tekrar giydirmedim. “Bence böyle kalman daha tarz, ne dersin?”

“Tulum hiç sevmiyorum, Sidem. *Mai!*”

“Ben de sevmezdim,” dedim yüzümü buruştururken. “Hep altıma kaçırırdım tulum giydiğimde. Annem de bana kızardı.” Kıkırdadığım duyduğumda bu yaşlarda çocukların olmadık yerlerde anlatılanları söylemesini anımsadım. Gözlerim sonuna kadar açılırken bakışlarım endişeyle ona doğru kaydı. “Sakın babanın yanında söyleme! Sır, tamam mı?”

“Sır mı?” Heyecanla gözlerini kocaman açtı. “Sır tutmayı çok severim. Çok! Annemle bir sürü sırrımız var hatta.”

Annesiyle çok fazla sırrı olması Sarp’ın aleyhine olabilir miydi? Sarp’ı sevmeyen, sömürmek isteyen bir kadındı sonuçta. Haliyle kızına sır adı

* Hiç! (Ita.)

altında babasını kötülüyor, bunu da saklamaya çalışıyor olabilirdi. Bu kızı o kadından kurtarmam lazımdı.

Salona girdiğimizde Lerzan Hanım'ın, "Çünkü eski karın mendeburun tekiydi! Kalasım gelmiyordu," diye bağırdığını duydum.

"Yeni karım değil mi yani?" diye sordu Sarp.

Çatık kaşlarla onlara doğru adımlarımı atarken alayla söylendim. "Ne yaşansın istiyorsun, Sarp?"

Sarp'ın bakışları beni buldu. "*Sto impazzendo!*" diye bağırdığında Bella, "Delirecekmiş, Sidem," dedi kısık bir sesle. Bu kız kesinlikle en yakın arkadaşım olacaktı.

"Çok gerginsin, Sarp Luca." Bella'nın elini bırakıp ona yanına doğru ilerlediğim sırada başımı iki yana salladım. "Annenin bizimle kalmasında nasıl bir sorun olabilir ki? Başımızın üstünde yeri olmalı." Ardından yüzümdeki tebessümle Lerzan Hanım'a doğru döndüm. "Ne zaman isterse-niz, Lerzan Hanım."

Lerzan Hanım gülümserken, aynı zamanda şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırmış bir halde bana bakıyordu. Ben ise olabildiğince tepkimi sakın tutmaya çalışıyordum. Niyetinin farkındaydım, eline koz vermeyecektim. "Biz Türkler işte," dedi gururla. "Misafirperveriz, saygılıyız, hürmetliyiz. Başından Türk gelin almalıydım."

"Yalnız, siz beni almadınız; ben oğlunuzla hayatımı birleştirdim," dedim kinayeli bir sesle. Bazı geleneksel görünen ama sadece kadınları aşağılıyormuş gibi hissettiren o kalıpları sevmiyordum. Lerzan Hanım bir şey demedi, yüzünde mahcup olmuş bir ifade vardı. "Çantanızı boşaltmak ister misiniz?" diye sorduğum sırada bir elimi Sarp'ın omzuna koyup dikkatimi ona verdim. "Benim de yapmam lazım. Bana yardım eder misin, Sarp?"

Bu tavrıma anlam veremese de ortamı bozmadan kızına doğru dönüp, "Bella, sen babaannenin odasında çizgi film izle kızım, tamam mı?" dedi şefkat dolu bir sesle. "Bavulunu misafir odasına bırakırım anne." Ben önden merdivenlere doğru ilerlerken, Sarp annesinin bavulunu aldıktan sonra arkamdan gelmeye başladı.

Ben onun odasına girip gerginlikle volta atarken dakikalar sonra ancak gelebilmiş-ti. Kapıyı sertçe kapatıp gözlerini kısarak bana baktı. "Neydi o şov?"

Ona gözlerimi devirip giyinme odasına girdim, yerde olan bavulumu hırsla açtım. "Annen farkında, Sarp!" dedim öfkeyle. Bu sırada bavuldan bir elbise çıkardım. Sarp bana doğru gelip elbiseyi elimden aldı. Ben ona merakla bakarken o boş dolaplardan bir askı çıkarıp elbiseyi geçirdi ve dolaba astı.

* Delireceğim! (İta.)

“Devam et,” dedi hafif bir kızgınlıkla, tepkimden hoşlanmamıştı sanırım. “Konuş. Neye şaşırıyorsun? Yardım etmemden daha doğal ne var?”

“Doğru, iyi bir eş olmak için yardım etmen gerekiyor.” Omuz silkip yere çöktüğümde benim bünyeme ne kadar ters olsa bile bu durumu normal görmeye çalıştım. “Annen farkında,” diyerek yineledim. “Farkında ve bizi sınamak için bunu yaptı. İnandırımadık onu sanırım. Çaktı bir şeyleri. Bu sefer inandırmaya çalışırsak erkenden gitmesini sağlayabiliriz.”

Dudakları alayla kıvrılırken askı bahanesiyle gözlerini benden kaçırdı. “İyi hoş diyorsun da o gelmeden beş dakika önce yatak konusunda yakınıyordun. Nasıl sabredeceksin?”

“Onu da ben düşüneyim kocacığım, olmaz mı?” dedim iğneleyen bir tavırla. Tavrıma karşılık devrilen gözleriyle kendimi tutamayıp sinirle bir pantolonumu ona doğru fırlattım. “Koltuk al bir tane odaya. Paran yok mu? Var. Al bir koltuk idare edelim.”

“Annem o koltuğu gördüğü an ömür boyu çıkmaz bu evden kızım,” diyerek sitemle söylendi. “Hem yatağı ikiye bölerek yatuk. Onu hallettik. Sadece bu kadarla ikna olur mu sanıyorsun?”

“Nasıl ikna olacak o zaman?” diye sordum durgun bir tavırla. Evlilik nasıl bir şeydi ki mesela? Bence üstüne çalışılan bir şey değildi. Ondan eminim ve biz üstüne çalışmak için çaba veriyorduk. Hatamız baştan belliydi. Bu yüzden bu yolda işimiz yaştı. “İkinci kez evlenen sensin, Sarp. Sen söyle, nasıl olacak?”

Bana bakmadan dolaba pantolonumu koyarken konuştu. “Bin kez de evlenmiş olsam hiçbiri seninle evlenmekle bir değil.” İyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi söyledi şaşkınlığıyla ona baktım. Bana iyi bir şey gibi gelmiyordu. Bu yüzden hakaret yemişim gibi bozuldum, bana doğru döndüğünde bozulduğumu anlamış olmalıydı ki anında bir savunmaya geçti. “Sahte ya. O anlamda.”

“Senden iltifat beklemiyorum zaten.” Bakışlarımı kaçırıp tekrar bavula indirdim. Bu sefer kazaklarımı katlayarak ona veriyordum. Sarp ile sahte de olsa evlenmek çok kötü bir şey değildi. En azından saçma sapan tabuları yüzünden hödükçe şeyler yapmıyordu. “Ne yapalım biliyor musun? Akşam yemeğinde annene yardım edeyim. Onun yanında mutfakta olurum. O zaman gel öp beni.”

“Ne?” diye sordu ani bir şaşkınlıkla. Sesi fazlasıyla yüksek çıkınca kendimi kötü hissetmiştim. Çok mu saçmaydı? Âşık evli çiftler birbirlerini öpüp, sarılmaz mıydı yani? Durmadan sevgilerini birbirlerine belli ederlerdi, aklıma gelen en iyi fikir buydu. Daha iyi bir fikri varsa sunsaydı. “Öpmek mi?”

“Evet,” dedim rahat bir tavırla. İçten içe bu durumdan dolayı gergin olduğumu belli etmemeye çalışıyordum aslında. “Daha önce yapmadığın bir şey mi?” Bakışlarımı ondan kaçırıp burnumu kırıştırdım. Günler önce ben öpmemiştim ki onu, o öpmüştü. “Neden bu kadar tepki veriyorsun?”

“Dudaktan mı?” Şaşkınlıkla ona bakma sırası bana gelmişti. Beni utandırmak için zorluyorsa o da kabulümdü ama dahasına gücüm yoktu. Bilmiyormuş gibi saf ayaklarına da yatamazdı. “Sorun ne?”

“Yok Sarp, gel elimi sık. Kafa tokuşturalım sonra da alnımdan öp git, tamam mı?” diyerek çirkef bir tavırla saydırdım. “Çünkü biz evli olduğumuzu değil, askerlik arkadaşı olduğumuzu kanıtlamaya çalışıyoruz. Gel öyle yap, tamam mı?” İçinde hiçbir şey kalmayan bavulumu öfkeyle kapatıp köşeye fırlattıktan sonra ayağa kalktım. “Söylemeyeyim diyorum ama sen çocuk yapmış adamsın, farkındasın değil mi?”

“Hemen de kızardın,” dedi keyifle arkamdan. Bu tavrının beni sinir etmek için olduğunu, bundan hoşlandığını yavaş yavaş kabulleniyordum artık. Ona koz vermemek için uğraşmak en güzeliydi. “Öperim ama sonra bu nasıl öpmek diye kafa ütölemek yok.”

“Dilini kullanmayacaksın diye umuyorum,” dedim bıkkınlıkla odadan çıkmaya yöneldiğim sırada. “Dudakların hafif değsin, çek hemen. Gel beni soluksuz bırak demiyorum. Hem ben annen gitsin diye ikinci kez beni öpmene izin veriyorum, sen karşıma geçmiş stil mi seçiyorsun ya?”

“Sanki dudaklarım veremliymiş gibi davranmamaya ne dersin? Yani o gece gözlerini bile kapatmıştın...” Tam odadan çıkmadan kurduğu cümleyle, yatağın üstünde duran küçük yastığı alıp ona doğru fırlatırken, “Sen gerçekten arsız bir adamsın!” diye bağırdım.

“Teşekkür ederim karıcığım, dudaklarıma değmesine izin verdiğin için,” diye homurdandı yastığı yatağına geri atarken. “Doğruyu her söylediğimde vahşileşiyorsun. Aynı abine çekmişsin.”

Bu sözler duraksamama neden oldu. Tip olarak da abime fazlasıyla benziyordum, bu biraz kırıcıydı. “Daldın,” dedi Sarp beni incelerken. “Abine mi daldın?”

“Keşke ona dalmış olabilsem. Sinirim çoktan geçerdi.” Kapıyı açtığımda Sarp da peşimden geldi. “Ama yakınımda sen varsın. Dikkat et de kafa göz daldığım kişi sen olma.”

“Kocalık göreviyse izin verebilirim,” dedi omuz silkip alaycı bir tavırla bana göz kırptığında. Sözlerine aldırış etmek yerine kapıyı açıp kendimi odadan dışarı attığımda, hızlı adımlarım sayesinde çabucak merdivenleri yarılamıştım. Onun da bir adım arkamda olduğunu hissediyordum.

Salondan yükselen çizgi film sesi ve mutfaktan gelen seslere bakılırsa Lerzan Hanım'ın mutfakta olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden arkamda olduğunu bildiğim Sarp'a doğru döndüm.

Kısık bir sesle, "Mutfakta galiba. Ben mutfağa gideceğim. Bir yolunu bulup sana seslenirsem gel. Sonra beni öp ve git. Bak Sarp, abartırsan yemin ederim keserim dudaklarını!" dediğimde anında ofladı. Sanki keyfimden yapıyordum bunları. "Oflama. Boşarım seni. Hem yaşlı hem de *double* dul olarak hayatına devam edersin."

Yüzünü buruşturup küçümser gibi baktı. "Yalnız sen de dul olacaksın."

Yarım bir gülüşle ona bakarken göz kırptım. "Ama ben gencim."

"Küçül de cebime gir," diye homurdandı. Salona vardığımızda televizyondan uzakta, bebeğiyle yere çökmüş Bella'yı gördüm. Çizgi film izlerken oldukça heyecanlıydı. Bize dönüp bakmadı. Sarp kızının yanına giderken ben mutfağa doğru ilerledim.

Tahmin ettiğim gibi Lerzan Hanım buradaydı. Evinden getirdiği kapların kapaklarını açıyor, yemekleri kontrol ediyordu. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sorduğumda bakışları beni buldu, anında gülümsedi. Gerçekten tatlı bir kadındı ama bu şartlar altında ondan kurtulmaktan başka çarem yoktu. "Zahmet etmişsiniz o kadar..."

"Yemekleri yardımcım Gonca yapmıştı. Yarından itibaren buraya gelir ev işleri için," dedi samimiyetle. "Size de yük oldum ama ev ve yemek işlerini Gonca'yla hallederim."

"Oğlunuza yük olmazsınız, Lerzan Hanım." Tezgâha dirseklerimi dayayıp ona baktım. "Bana da öyle. Sarp'ın yükünü yüküm bilirim. Siz ona yük olmadığınıza göre bana da değilsiniz."

O da ellerini tezgâhın köşelerine koyup bana dikkatle bakarken, "Anne olduğumdan beri hep tek şey istedim. Her gece Allah'a bana çocuklarımın acısını göstermesin diye yalvardım. Ömrümden alsın, onların ömrüne kat-sın, onlara mutlu bir hayat versin diye dualar ettim. Sonra bir şeyler değişti. Son yıllarda dualarımda hep onların gerçek aşkı bulmasını istedim. Hayat arkadaşlarını bulsunlar, gözüüm arkada kalmasın," dedi. Sözleri durgunlaş-mama neden oldu. "İlayda âşık oldu. Zor oldu ama oldu. Karşımıza geçti ve *âşığım ben onunla gitmek istiyorum*, dedi. Lorenzo ve ben aşk için savaşmak nedir biliriz. Ona karşı çıkmadık ama Sarp... Sarp tam bir umutsuz vakaydı."

"Lerzan Hanım..."

"İlk evliliğinin nedeni de Sarp'ın çektikleri de ortadaydı. Korktum. Oğ-lum bir daha evlenmek istemez, aşksız bir başına kalır diye korktum. Kızı vardı ama hayat arkadaşı çok farklı. Sarp'ım bunu yaşasın istedim. Sonunda

görüyorum ki benim oğlum doğru bir tercih yapmış.” Ardından bana doğru uzanıp bir elini omzuma koyarak destek olmak ister gibi sıktı. “İyi ki geldin, Sidem. Oğlumun o huysuz ruhunu gördün ve geldin.”

“O gördü,” dedim suçlulukla. Suçluluğum ise karşımda oğlu için üzülen kadını kandırdığım içindi. “O beni gördü ve geldi.”

“Sen de gördün,” dedi içtenlikle. “Sarp’ın huysuz tarafını yumuşatacak o kız sensin. Hep ol. Hep onun yanında ol, olur mu?”

Tutmayacağım sözler vermekten hep korkardım. Söz senetti ve ödenmeyen her senet belki de tüm varlığından olmak demektir. Maddi kaybım, manevi kayıplar kadar canımı yakmazdı. Benim ailemin aksine ilk günden beni kabul eden, sıcak yaklaşan kadına söz verip sonra hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum.

Sadece başımı salladım. Sözler olmazsa kurtulurum sandım belki de. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?” diye sordum planımız aklıma gelince. Biraz da bu konudan kaçmak istemiştım aslında. Masada duran kavanoz çekti ilgimi, ayağa kalkıp elime aldım. “Bu nedir?”

“Turşu,” dedi Lerzan Hanım bana bakarken. “Burada kolay kolay bulunmaz. Gonca’yla birlikte elimizden geldiğince yaparız.”

“Tadına bakabilir miyim?” Hevesli durmaya çalıştım ama tamamen olmadı. Amacım kavanoz kapağını Sarp’a açtırmak, daha sonra ona annesinin önünde öpücük vermektir. Lerzan Hanım başıyla onayladığında yalandan kavanoz kapağını açmaya çalıştım fakat birkaç denemeden sonra yalanım gerçeğe dönüştü çünkü cidden aşırı sıkılmıştı. Bir ara gaza gelip cidden açmaya çalıştım fakat zorlamadım.

“Sarp!” diye seslendim ayağıma gelen fırsatın verdiği coşkuyla. “Şu kavanoz kapağını açar mısın?”

“Geliyorum *mi amore!*” dediğini duyduğumda annesinin de kıkırdağını gördüm. Sanırım hoşuna gitmişti. Bu hanemize artık puan demektir. Saniyeler sonra Sarp mutfığa girdi, bana bakıp göz kırptı. Gülmemeye çalışarak kavanozu ona uzattım. Benim ıkındığım raddeye geldiğim kavanozu tek seferde açıp, kapağı havaya kaldırarak salladı.

“Etkilendim,” dedim gözlerimi kısarken. Bir adım ona doğru yaklaşıp, asıl yapmam gerekene odaklandım. Nedensizce üstüme bir gerginlik çöktü. İlk kez dudaklarımız birbirine değmiyordu sonuçta, yani olabilirdi böyle şeyler. Sarp sanki benden umudu kesmiş gibi eğilip dudaklarıma küçük bir buse kondurup geri çekildi.

“Rica ederim,” dedi keyifli bir sesle. Ben kızarmış bir halde ona bakarken o gözücüyle annesine baktı. Sanki ondan utanmış gibi eli ensesine

gitti. Beni öperken hiçbir sorun yoktu da annesi görünce mi utanıyordu? Değişikti bu adam.

“Sofra...” dedim afallamış bir halde. Lerzan Hanım’a döndüğümde onun da keyifle güldüğünü gördüm. Ondan kurtulmak için yaptığımız bu planda onu sadece mutlu edip kendimi mağdur ediyormuşum gibi hissediyordum. “Kuralım mı, ne yapalım? Saat kaç?”

“Erken gibi ama...” dedi Lerzan Hanım bıyık altından sınıtır gibi. “Acıktıysan...”

“Hayır,” dedim anında. “Sizin için dedim ben,” dediğimde resmen kıvrılır olmuştum. Bir elin beni tam şu an mutfaktan çekip almasına ihtiyaç duyuyordum. O elin sahibinin o gece kaldırımda beraber oturduğum adam olmasını bekliyordum. Sarp elimden tutup, “Biz biraz kafa dinleyelim, o sırada sen de dinlen anne,” diyerek mutfaktan çıkmaya yöneldiğinde, sadece ona ayak uydurmaya çalıştım.

Annesine ayıp olacağını düşününce, “Ne yapıyorsun?” diye sormama engel olamadım. “Annene ayıp olacak.”

“Karımı kurtarıyorum,” dedi rahat bir sesle. Çatık kaşlarla, beni yönlendirmesine izin verdim. Salondaki kızına göz kırpıp merdivenlere doğru yöneldi. “Biraz kitap okuyup çizim yaparsın. Ben de işlere bakarım bahanesiyle annemin kışkacından kurtuluruz. Merak etme, o böyle şeylere rakılacak biri değil.”

En azından ikimizden birinin mantığı onu terk etmemiştii çünkü bana kalırsa o mutfaktan çıkmamız imkânsız gibi bir şey olurdu. Lerzan Hanım bizim ardımızdan mutfaktan çıkarken direkt salona doğru ilerledi. Sarp da çalışma odasına gidince, ablamı aramak için yatak odasına gitmeyi tercih ettim.

Odaya girdikten sonra ablamı görüntülü aradım. Saniyeler sonra açıldı. Açılır açılmaz kameranın önünde eli olduğundan hiçbir şey göremedim. Daha sonra onun telefonu sabitlemeye çalıştığını anladım. Ablamla pek konuşmazdık, ayda bir iki kez ancak. O mesajlaşmayı severdi aslında konuşmak ona göre değildi. Ablam, abim kadar yakın olmasa da bana arkadaşlık etmişti çoğu zaman.

Benim omzuma gelen saçlarımın aksine onun saçları bayağı uzundu. Benden daha geniş bir çene yapısına sahipti. Gözlerimiz dışında pek benzerliğimiz yoktu. Abimin aksine onunla pek benzemiyorduk ama onunla beyinsel bir benzeyiş isterdim. Şu an bile önündeki dosyalara dikkatle bakıyordu. Babamın gurur duyduğu kızı, Gözde Karacahan’dı. Ben ise başına buyruk, söz dinlemez, iş bilmez, evin küçüğü Sidem Karacahan Russo’ydum. *Russo*. Yeni soyadım buydu.

“Seni bu sefer geren ne?” diye sordum çatık kaşlarla dosyalara bakan ablama. Tüm ilgisini bana vermesini beklemiyordum. Zaten genelde bunun için çabalamam gerekiyordu. “Yaşlanacaksın böyle.”

“Boşanma davası.” Kafasını kaldırıp bana doğru baktı. “İhtiyacın olursa...”

“Yeni evlendim. Boşanmak gibi bir düşüncem şimdilik yok avukat hanım, teşekkür ederim,” dedim alaycı bir tavırla. “Nasılsın?”

“Seni sormalı *yeni gelin*. Bende durumlar iyi ama sen yine Sidem Karacahanlığını yaptın. Pardon, artık Karacahan değilsin.” Elimle yüzümü kapatıp utanıyormuş gibi gizledim. O da bu halime kahkaha savurdu. “Nereden çıktı bu? Hiç bahsetmedin. Doğru söyle Sidem, başka bir durum mu var?”

“Var desem gelecek misin?”

Bakışları ekranda durdu. Bir ara donduğunu zannetmeme neden olmuştu. Öylece dikkatle bana bakarken, “Gelirdim,” dedi durgun bir sesle. “Var deseydin gelirdim. Biliyorsun, değil mi?”

“Boş ver.” Gelmezdi. Gelmedi. Çoğu zaman var dememiştım ama varın yerini tutabilecek şeyler söylemişim. O ise benim ayaklarımın üstünde durmam gerektiğini söyleyerek geçiştirmişti. Ona o kadar kırılmışım ki. Her zaman susmuştum çünkü o da babamın baskısı altında kendisini yakmıştı. Ben ona üzülmişim. *Onun aksine*. “Başka bir durum da yok. Vize işimi kökten halledeyim dedim bulmuşken.”

“Ne kadar rahat bahsediyorsun...” Sanki imreniyormuş gibi çıkmıştı sesi. Bu kalbimin kırılmasına sebep oldu. O da zamanında sevdiği adamla evlenme hayalleri kurmuş, babamın gazabına uğramıştı. “Ama biliyor musun? Duyunca son zamanlarda aldığım en iyi haber oldu. Babam ve Samet’i dinlememiş olman, savaşmayı tercih etmen beni mutlu etti. Keşke dedim içimden.”

“Bir gün bir dizi izlemiştik. Çerezlik bir diziydi ama zevkliydi. Oradaki sözü bana söylemiştin,” dedim buruk bir sesle. “*Eğer aşka sırtını dönersen hayat da sana sırtını dönermiş.*”

“Ve bu sözden bir yıl sonra aşka sırtımı döndüm,” dedi acıyla gülümserken. Dudaklarımı büküp ondan bakışlarımı kaçırdım. İçimde bir yerlerde ona karşı bitmek bilmeyen bir keder vardı. Bazen sanki büyük olan benmişim, onu korumalıymışım gibi hissediyordum. “Gelirdin, değil mi? Onunla...”

“İstersen gelirdim,” dedim omuz silkerken.

“Ama ben gelmedim...”

* The Bold Type.

“Sen hiçbir zaman gelmezsin,” dedim yüzüne vurmak ister gibi. Bazen gitmek gerekirdi bir şeylerin peşinden, tutmak gerekirdi hayatın iplerini ama o hiçbir zaman böyle yapması gerektiğini düşünmemişti. Gözleri dolar gibi oldu. Bu yüzden bakışlarını benden kaçırdı. Ardından kapı çalınca, “Sonra konuşuruz o zaman,” dedim.

“Konuşuruz. Kendine iyi bak. Bir şey lazım olursa da ara.” Gülümseyerek başımı salladım sadece çünkü onunla konuşmalarımız hep bu kadar olurdu. Buna alınıp kırılma hakkını kendimde görmeyeli uzun zaman oluyordu.

Telefonu kapatıp yatağın bir köşesine fırlattıktan sonra sırtüstü uzandım. Saçlarım yatağa dağılırken kollarım genişçe iki yana açıldı. Bu yatakta bir yabancıyla yatıyordum. *Kocamla*. Yabancılarla aynı masaya oturuyor, yemek yiyordum. *Kocamın ailesiyle*. Yanlışın peşinde sürükleniyordum ama ablam gurur duyuyordu. O yetmiyordu, Lerzan Hanım mutluydu. Bir yanlış ancak bu kadar doğruyu barındırabilirdi bünyesinde. Ne olduğunu anlamıyordum ama bu yolda sonuna kadar yürümeliymişim gibi hissediyordum çünkü çoktan yarılamıştım.

Düşüncelerimle boğuşurken odadan hiç çıkamamıştım. Tek isteğim bugün ve yarının geçmesiydi çünkü pazartesi yeni hayatımın ilk günü olacaktı.

Yeni bir işe başlayacaktım. Sidem Karacahan Russo olarak. Bu iş, hayallerime atılan bir adım olacaktı. Üstelik artık bir yerlerde beni bekleyen ailem olmayacaktı. Bir gün gidecek olmanın korkusunu yaşamayacaktım. Bunun düşüncesi bile bu akşam yenilen aile yemeğinde gülümsememe yetmişti. Sayılı zaman çabuk gecikiyor gibi ilk gün bitmişti. Gecenin sonunda Lerzan Hanım, biz odaya çıkana kadar uyumamıştı. Esnemedi de durmamıştı ama bizim odaya çıkmamız daha önemliydi gözünde.

Pazar sabahı ise bir kahvaltıyla başlamıştı. Daha sonra Lerzan Hanım, Bella ile bir arkadaşına gitmişti. İzem sevgilisiyle olacağı için ekilmiştim. Sarp ise çizim yapmak istersem bana çalışma odasını bırakabileceğini söylemişti. Uzun süredir çizim yapamıyordum. Nedenini bilmiyordum. Hayatımda eksik bir şeyler vardı sanki. Bu çizim yapmamı engelliyordu. Ruhum kayıptı, bulmam gerekiyordu. Nasıl bulacağımı da öğrenmem gerekiyordu. Uzun işti bunlar, şimdilik halim de yoktu. Bu yüzden tüm pazar günümü dizi izleyerek geçirdim.

Hava kararınca kadar tek başıma dizi izlemiştim çünkü Sarp, kuzeniyle birlikte iş için odasına çekilmişti. Salonda büyük ekranda izlemek de hoşuma gitmişti. Az önce yarınki ilk işgünüm için okuldaki ilk günün

heyecanını yaşayan bir çocuk gibi duş almıştım. Saçlarım ıslaktı. Yağmur yağıyor, atmosfer iyice beni mayıstırıyordu. Havayı sevmiştim. Bu yüzden diziyi kapatıp Alacakaranlık açma isteğiyle doldum. Tam film başlayacakken yukarıdan sesler geldi. Durdurup omzumdan onlara doğru baktım.

Alp önden, Sarp arkasından geliyordu. “Yarın ne yapacağız?” diye sordu Alp.

“Sen gelirsin benimle,” dedi Sarp kısık bir sesle. “Hiç açma o konuları şimdi.”

“Birader, sen evlendin ya,” dedi Alp, onun aksine oldukça yüksek bir sesle. “Beni bir salsan mı artık? Kuma olmak gibi bir niyetim yok.”

“Kes lan gevşek,” diye homurdandı Sarp. Tam merdivenlerin sonuna geldiklerinde Alp uzaktan bana elini sallayıp kapıya yöneldi. Sarp onun ardından söylene söylene salona doğru geldi. Orta sehpanın üstünde duran mumlardan birkaçını yakıp salona loş bir hava katarak koltuğa kendisini attıktan sonra bana baktı. “Saçını kurutmamışsın...”

“Genelde kurutmam,” dedim mayışmış bir halde. Ben de gözücuyla ona baktığımda yorgun hali dikkatimden kaçmadı. “Fazla yoğunsun sanırım.”

“Son bir hafta işleri aksattım. Birikmiş biraz,” dedi yorgun bir sesle. Tam şu an sahte evlilikten uzak, gerçek bir evliliğin içinde gibi hissetmiştim. Onunla gün sonu hakkında konuşmak, bulunduğumuz ortam beni böyle hissetmeye itmişti.

“Benim yüzümden...”

“Senin yüzünden olan bir şey yok,” dedi beklemediğim bir şekilde sert çıkan sesiyle. “Sadece senin sayende olan şeyler var.” Yavaşça ona doğru tekrar döndüğümde göz göze geldik. Ben iç çekerken onun ifadesi donuktu. *Yüzünden* ve *sayende* kelimelerinin farkını anlayacak kadar içerlemiş bir kızdım. O, anlamını bilerek kullanacak kadar ince düşünceli miydi emin değildim. “Ne izliyorsun?”

“Alacakaranlık.” Ağzından isyan eden mırıldanmalar döküldü. “Ne?”

“Modası geçmiyor mu bu filmin?” diye söylendi. “İlayda da her kötü havada izliyordu. Beyzbol sahnesiyle gaza falan geliyordu. Tuhaf bir zevk anlayışı.”

“Adamlar yaşlanmıyor diye kıskanıyor olabilir misin?” diye sordum onu sinir etmek için. Yanındaki yastıkla bana hafifçe vurdu. “Edward yaş olarak senden büyük ama tip olarak bakınca-”

“Karisını elin kurduna bırakıyor lavuk,” diyerek sözümü böldü. “Böyle genç kalacaksam ben mağaramda yaşlanmaya razıyım.”

“Sende tam Türk kanı var ondan emin oldum.” Sarp’tan böyle şeyler duymak fazlasıyla komik geliyordu. “Biraz İtalyan erkeği olmaya ne dersin?”

“İtalyan erkekleri gavat mı, Sidem?” diye sordu bu sefer.

“Gavat değiller ama kesinlikle alınganlar,” dedim onu kastederek.

“Kaç İtalyan erkeği tanıdın?” diye sordu. Çatık kaşlarla yan oturup ona doğru baktım. Ona baktığımı biliyordu. Bu yüzden bana bakmamaya direnmiyor sadece önüne bakıyordu. Kaşlarım gevşerken istemsizce sııttım. Şaşkınlıktandı aslında. Ne oluyordu bu adama? Bilmesem kuskandı sanacaktım.

“Sana kaç lazım?” diye sordum laubali bir tavırla. Bana yandan sert bir bakış attığında kahkaha patlatmadan duramadım, onun göz devirmesi karşısında daha da güldüm. “Şaka yapıyorum, tamam.”

“Bir de ciddi olsaydın, Sidem,” dedi huysuz bir sesle.

“Olabilirdim sonuçta keşiş değilim.”

“Keşiş değilsin ama yolu benimle keşişmiş birisin,” dedi küstah bir tavırla. Gözlerimi kısarak ona baktım. “Yani?”

“Öyle,” derken omuz silkti. “Yarın için heyecanlı mısın?”

“Yani,” dedim dürüst olmayı tercih ederek. Sarp’a bir şeyler anlatmak her zaman kolay geliyordu. Bunun için bile evlenirdim onunla. “Hep istediğim bir şeydi ama kursta o kadar iyi değildim. Bayağı bir süredir çizim yapmıyorum ve yapabilecek gibi hissetmiyorum ama asistan öğretim görevlisi olarak başlayacağım. Zamanla aşacağım diye umuyorum.”

“Bir gün öğretim görevlisi olacaksın. O gün sana bu kaygılı hallerini anlatıp dalga geçeceğim,” dedi benden eminmiş gibi bir tavırla. Aklıma o gün geldiğinde hayatımda olup olmayacağı takıldı. O olacaktı gibi konuşuyordu. Ona bunu sormak istedim ama konuşmamı istemiyor gibiydi. “Ee, film izlemiyor muyuz?” diye sordu. Belki de kaçmak için bu yola başvurmuştu çünkü filme meraklı gibi de durmuyordu.

“Az önce saydırıyordun filme,” dedim şaşkınlıkla.

“İlayda ne buluyor şu filmde görmek istedim,” dedi omuz silerken. Sorgulamak gelmedi içimden çünkü İzem dışında başka biriyle en son ne zaman film izlemiştim hatırlamıyordum. Buna ihtiyacım vardı sanırım. Hevesle filmi oynattım. Battaniyeye iyice sarılıp yerime sindim. O da benim gibi yayılmış dikkatle ekrana bakıyordu. Ara sıra Edward’ı eleştiriyor, Bella’yı övüyordu. Gıcıklık olsun diye yaptığı çok açıktı. Bir yerden sonra loş ortam uykumu getirmişti. Ona cevap vermeyi bırakmış, kapandı kapatacak gözlerimi kontrol etmeye çalıştım.

Ama başaramamıştım. Uyandığımda Sarp'ın çift kişilik yatağının tam ortasında uzanıyordum. En son koltukta film izlediğimi hatırlıyordum. Ondan ziyade biz bu yatağın ortasına yastık koymadan uyumazdık, öyle anlaşmıştık fakat üzerimde fazla uyumanın verdiği o kendine gelememe durumu ve şaşkınlığın yarattığı aptallık vardı, sorgulamak zor gelmişti. En önemlisi biz hangi günde idik? Sarp neredeydi ve ben bu yatağın ortasında neden böylece yatıyordum? İlk sorum için başucumda olan telefonumu aldım. Ekranı açmamla kulaklarıma kadar kızardım.

Pazartesi gününe girmiştik. İşe gitmeme iki buçuk saat vardı. Bu farkındalık anında ayılıp yataktan fırlamama neden oldu fakat ayaklarıma dolanan örtü ile yere düştüm. Düştüğüm yerden oflayarak kalkmaya çalıştım. Heyecandan ellerim titremeye başlarken midem stresten bulanıyordu. Resmen ilk işgünümdü ve ben kendimde değildim. Sarp ortalıkta bile yoktu, bu da sorularıma cevap bulmamı engelliyordu. Yine de direkt odadaki banyoya koşup, elimi yüzümü yıkayarak kendime gelmeye çalıştım. Soğuk suyu yüzüme sertçe çarptım. Başımı kaldırdığımda aynada solgun duran yüzümle direkt makyaj çantama koştum.

Yüzüme biraz renk getirmeye çalıştıktan sonra dün kurutmadığım için baş ağrısına sebep olan, nemli kalmış saçlarımı da kurutup fön çektim. Biraz da olsa kendime geldiğimde bu sefer giyinme odasına girdim. Aceleyle dolaptan siyah bir kısa erek ile üstüne beyaz, yün bir kazak aldım. Siyah ince çoraplarımı bulmak biraz zamanımı alsa da pes etmedim. Onu da sonunda bulduğumda takılarımı takıp kabanımı giydim. Çizmelerimi elime aldıktan sonra odadan çıktım. Koridor sessizdi. Bella'nın odasına baktığımda boş ve düzenli duruyordu.

Merdivenlerden indikçe sesleri gelmeye başladı. Sesin yönü ise mutfakçı gösteriyordu. Bella'nın sesi yoktu. Sarp ve Lerzan Hanım, İtalyanca bir şeyler konuşuyorlardı. Aceleyle mutfakçı doğru ilerledikten sonra, "Günaydın," dedim yüksek sesle. Varlığını belli etmek istemiştım sanırım. Sarp ve annesi karşılıklı kahvaltı yapıyorlardı.

Beni görünce Lerzan Hanım gülümsedi fakat Sarp boydan boya süzmekle meşguldü. "Günaydın," dedi dalgınlıkla, kelimeyi ağzının içinde yuttuğu için başka bir şey dese anlamam zor olurdu.

"Ben dün ne ara uyudum ya?" diye sordum utançla. "Hiç anlamadım, bayağı uyumuşum bir de. Bir uyandım işe iki saat kalmış resmen."

"Koltukta uyuyakalınca ben taşıdım güzelim," dedi rahat bir sesle kahvesini yudumlarken. "Ayrıca gideceğin kurs Bella'nın kreşine çok yakın. Kreş de eve yakın. O yüzden acele etmedim."

“Anlıyorum ama taksiyle uğraşmak-”

“Taksiye gerek yok,” diyerek sözlerimi böldü. Lerzan Hanım ve ben göz göze geldiğimizde ikimizin de anlamadığını fark etmiştim. Bakışlarım tekrar Sarp’ı buldu. Ceketinin iç cebinden bir araba anahtarı ve siyah kart çıkarıp masanın üstüne bıraktı. “Benim arabamı biliyorsun zaten. Diğerinin anahtarı da bu. İşe gidip gelirken falan kullanırsın.”

“Anlamadım?” diye sordum afallamış bir halde. Ben onun parasını yiyecek olan eşi değildim. Sahte eşiydim ve anlaşmamızda böyle şeyler yoktu. Kabul edemezdim. Doğru gelmiyordu bana bu durum. “Ben senden...”

“Araba İlayda içindi ama o şu an burada değil. Haliyle boшта duruyor. Taksiyle uğraşmak yerine kullanabilirsin. Sonuçta benim, senin yok. Bizim var, değil mi karıcığım?” Gıcık herif annesinin burada oluşunu kullanıyordu. Sinirle ona baktığımı bildiği için de sadece önüne bakıyordu. “Ayrıca kartın şifresi doğum günün. Kart benim adıma. Ev için ya da senin için bir şey lazım olduğunda kullanmaktan çekinme.”

Ben abimin parasını bile harcayamaz, köşede bırakırdım. Şimdi onun parasını mı kullanacaktım? Sarp ya benim amacımı unutmuştu ya da canına susamıştı çünkü şu an yaptıkları hiç mantıklı gelmiyordu. Lerzan Hanım bizi bu kadar dikkatle izlerken onun eline koz vermek istemiyordum. Erkenden gitmesine ihtiyacım vardı. Onun yüzünden zaten Sarp’la dip dibe bir hayat yaşıyordum. Daha fazlasına tahammülüm yoktu. “Peki,” dedim dişlerimi sıkarken. “Ben çıkayım artık.”

Gitmeye yeltendiğimde Lerzan Hanım yerinden kalktı. Tezgâha doğru döndüğünde ne yaptığına olan merakımdan olduğum yerde kalıp onu izledim. Dakikalar sonra bana doğru gelerek elindeki küçük termosu bana uzattı. “Kahvaltıya kalmayacaksın, bari bunu al. Çay demlemiştim sabah,” dedi. Şaşkınlıkla ona baktım. O ise termosu daha da yakınımı uzattı. Anne ilgisi görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki afallamıştım. Üstüme çöken duygusallıkla termosu aldığımda Lerzan Hanım bu sefer peçeteye börek koyuyordu.

Annem benim bu iki yıllık süreçte özlediğim ilk kişiydi. Annemle uzak bir ilişkimiz yoktu. Sadece o babama fazla bağlıydı ve bazen babam için bizimle arasında soğukluk olurdu. *Babanızı üzmeysin, sözünü dinleyin, beni arada bırakmayın* sözleriyle bizi de kendisinden uzaklaştırmıştı. Oysaki bizim için en çok annem endişelenirdi. Eve geç gitsek arardı, eve varana kadar camdan ayrılmaz beklerdi. Hastaysak başımızda sabahlardı. Hepimizin sevdiği yemekleri yaparken, kurduğu sofradan kimsenin aç kalkmasına izin vermezdi. İtalya’da kaldığım süreçte çok hastalanmıştım, yemek yapmaya

üşenmiştim, eve geç gitmiştim ve hepsinde annemin yokluğunu hissetmiş-
rim. Aramızdaki bağı koptuğunu hissediyordum.

Şimdi Lerzan Hanım'ın bu yaklaşımı kalbimde uzun süredir eksikliğini
çektiğim o duyguya dokunuyordu. "İlk işgününde bol şans kuzum," dedi
Lerzan Hanım elindeki peçeteye sarılmış börekleri bana uzatırken. "Dik-
katli sür."

"Ben," dedim titreyen sesimle. "Ben çok teşekkür ederim."

Samimiyetle tebessüm ettikten sonra oğluna döndü. "Hadi karını geçir
oğlum," dedi otoriter bir sesle. Sarp bir annesine bir de bana baktı. Bana
baktığında ona omuz silkip sırtımı döndüm. Dış kapıya doğru yöneldi-
ğimde onun da arkamdan geldiğini adım seslerinden anladım. Çizmelerimi
giyerken ona bakmadım, çantamı da alıp dış kapıyı açtım. "Sidem," diye
seslendi arkamdan. "Beklesene."

"Sen ver bana bunları ver," diye homurdandım ona dönmeden. "Boşan-
dığımızda iki katını alacağım."

"Üç katını vereyim sen şimdi bana dön," dedi arsız gibi. Ne yazık ki
amacına ulaşmıştı. Sinirle ona doğru döndüğümde cam mutfak kapısından
bizi izleyen Lerzan Hanım'ı gördüm. Bu herif annesi olmasa şimdiye kesin-
likle elimde kalmıştı. "Neden kızdın bu kadar?"

"Kötü hissettim çünkü, Sarp!" diye söylendim fakat yüz ifademi düz
tutmaya çalıştım. "Paranı yiyormuşum gibi..."

"Sen yapmaz mıydın?" diye sordu rahat bir tavırla. "Ben senin yerinde
olsam ve elinde boş duran bir araba olsa al kullan demez miydin?"

"Derdim," Yenilgiyle omuzlarımı düşürdüm. "Ama kart..."

"Kartı kullanmak zorunda değilsin. Sadece içim rahat etsin istiyorum.
Benim yüzümden ailenle aran açıldı, düzenin değişti. Toparlanana kadar
karıma yardımcı olmak istiyorum."

"Sahte karına."

"Sıfatlara gerek var mı?" diye sordu üstten bir tavırla. "Her türlü karım-
sın işte."

"Kızın senden daha çok laf söz dinleyen biri." Bir adım ona yaklaşıp
avucumu yanağına yaslardım. Parmak ucumda yükselip dudağının yanına
bir öpücük kondurduktan sonra hemen geri çekildim ama çok uzaklaşma-
dım. "Çok heveslenme. Annen bizi izliyor. Alnımı öp, gideceğim." Alnıma
dudaklarını bastırıp geri çekildi. Ardından bu sefer kulağına yaklaşp, "Ay-
rıca teşekkür ederim. Bugün işe başlıyorsam bu senin sayende oldu. Yüzün-
den değil, sadece sayende," diyerek fısıldadıktan sonra utanç içinde hemen
sırtımı döndüm.

Hızla garaja doğru ilerlerken buldum kendimi. Arkamda nasıl bir Sarp bıraktığıma dair bir merak oluştu içimde. Dönüp baktığımda dudakları kıvrılmış halde olduğu yerde beni izlediğini gördüm. Tekrar önüme dönüp garajdaki diğer arabaya doğru gitmeye devam ettim. Kırmızı, son derece lüks bir *Jeep* vardı. Ne yalan söyleyeyim, bu bebeği seve seve kullanacaktım. Hatta bir Türk klasiği haline gelen o hareketi yaptım. Arabaya yerleşip çalıştırdıktan sonra bahçede duran Sarp'ın üzerine doğru sürdüm.

Bence sonuna kadar üzerine süreceğimi düşünmedi. Bu yüzden burnu havada bir tavırla olduğu yerde kalıp bana baktı fakat bir adımlık mesafe kalınca hemen kendisini yana doğru atıp, "Ne yapıyorsun be kızım!" diye bağırdı arkamdan.

Başımı camdan uzatarak ona göz kırpıp, "Pardon kocacığım biraz ace-miyim," dedim alayla.

"Dikkatli sür!" diye bağırdı bu sefer. "Yolda bir kaza yapsan seni değil beni tutuklarlar; bu manyağa hangi akılla araba verdin diye."

"Şansını zorlama bak, geri vites almamak iki saniye," diyerek gözdağı verdiğimde teslim oluyormuş gibi ellerini iki yandan havaya doğru kaldırıp geriye doğru bir adım attı. Dakikalar sonra gözden kaybolunca çayımı yudumlayarak huzur içinde işe gitmenin yolunu tuttum.

İzem'in söylediği kadarıyla Madam Emily asistanlığını yapacağım öğ-retmendi. Bu atölyede yıllardır hizmet veriyor, her yıl mutlaka öğrencilerinden sergi çıkarıyordu. Onun asistanları iki yılda bir terfi aldıkları için değişiyordu. Darısı bana diyerek başlıyordum bu işe. İzem atölyenin hey-keltıraş bölümünde asistan öğretim görevlisiydi. Öğrenci çeşitliliği oldu-ğu için İngilizce tercih edilmesi benim için artı olmuştu. İlk gün heyecanı vardı ama bir yandan da başarıya bir adım olacağını düşünmenin rahatlığı vardı. Atölye Bella'nın kreşinin iki sokak yukarısında kalıyordu.

Acaba Sarp ile iki yıl boyunca hiç karşılaşmış mıydık?

Ben şimdi neden bunu düşünüyordum?

Başımı iki yana sallayıp sokakta bulduğum ilk boşluğa arabayı park et-tim. Şu an Sarp'ı düşünemezdim. Sırası değildi. Halletmem gereken bir *ilk gün* vardı.

Binanın tarihi eser gibi duran dış mimarisine dikkatle baktım. Burası benim hayallerim için bir basamaktı. Ben hiçbir şeyi mahvetmeden, sonuna kadar savaşılarak herkesi utandıracaktım. Bana güvenmeyen herkes bir gün elinde sergi broşürümü tutacaktı. Bunu düşünmek bile beni motive etti.

Çantamı alıp arabadan indim. Kapıları kilitleyip atölyeye girdim. Üçüncü kat tamamen çizim dersleri için ayrılmıştı. Asansörle üçüncü kata çıkıp *Madame Emily* yazarı kapıyı aradım. Koridordaki tek pembe kapı ona aitti.

Derin bir nefes alıp kapıyı çaldım. “Gel,” komutunu duymamla kapıyı araladım. “İyi günler efendim, müsait misiniz acaba?”

Bakışlarını bilgisayar ekranından alıp bana çevirdiğinde buz mavisi gözlerinin kısılcasına alındım. Beni görür görmez tek kaşı havaya kalktı. Sarı saçlarını geriye doğru itip şüpheyi bana baktı. “Sidem,” dedi aksanlı bir relaffuzla. “Sidem Kar-”

“Sidem Karacahan Russo,” dedim odaya bir adım atarken. “Yeni asistanınızım.”

“Si.” *Si*,” diyerek heyecanla yükseldi. Masasının önündeki tekli koltuğu gösterdi. Odası fazlasıyla tozpembe rengini barındırıyordu. Minimal tarzda tasarlanmıştı. Odasından bile onun hakkında fikirlerim oluşmuştu diyebilirdim. “Tanıştığımıza memnun oldum, Sidem. Uzun zamandır asistan bekliyorum. Gelmen beni çok mutlu etti.”

“Ne mutlu bana, ben de gelebildiğim için çok mutluyum.” Gerginlikle ellerimi kucağımda birleştirdim. Bakışları beni keşfetmek istiyor gibiydi ama bu sadece dış görünüşümden ibaret değildi. İçimdeki fırtınadan haberdar olmak isteyecek kadar uzun bakıyordu. “Umarım sizi bu kararınızdan dolayı pişman etmem.”

“Bugün gelmen çok iyi oldu,” dedi ardından. “Bugün çizim ara sınavı var. Üç ara sınav yapıyorum. Düzey sınavı da diyebiliriz. Öğrencilerin disiplinli olmasını istiyorum. Bugün de sınav günlerinden biri ve benim çıkmam gerekiyor. İlk işgününde gözetmenlik yapmak bence çok iyi bir fırsat. Ondan önce genel bir bilgi vereyim. Derslerimiz pazartesi, çarşamba ve cuma oluyor. Bu günlerde yanımda olmanı beklerim. Derslere gelmek isteme-”

“İsterim,” diyerek heyecanla atıldım. “Derslere girmek isterim. Arka planda olmak istemem.”

“Genelde asistanlık için buraya gelenler, atölyenin mimarlık atölyesine geçebilmek hedefiyle geliyorlar.” Dudakları kıvrıldı. Ellerini birleştirip masaya koydu. “Mimarlık atölyesi ve sanat atölyesinin yönetim kurulundayım. Mimarlık atölyemizde olmak isteyenler asistanlığımızı yaparak benden referans alıyorlar.”

Bunları bana neden anlattığını bilmiyordum. Atölyenin köklü bir geçmişi vardı. Adının bir statüsü de vardı elbette. Herkes bu şirket logosu

* Evet. (İta.)

altına girmek isterdi ama ben istemiyordum. Bir logo altına girmek istesem elbette bulurdum. İsimlerin içinden kaçıyıştım ben.

“Onlara bol şans dilerim ama ben bunu istemiyorum.” Gözlerini kısıp bana baktı. “Ülkemde zaten o bölümden mezun oldum ama o alandan ilerlemek istemedim. Ben sanata yönelmek istiyorum.”

Hafif bir şaşkınlık geçti bakışlarından. “Yerinizi almaya mı geldim diyorsun?” diye sordu hafif şakaya vurmuş bir tavırla.

“Kimsenin yerinde gözüm yok. Ben birinin izlerini çizmek yerine boş bir tuvale kendimden bir şeyler katmak istiyorum.”

“İçimden bir ses, gelmiş geçmiş en iyi asistanım olacağını...” Oturduğu yerden kalktığında ben de kalktım. O kadar gergindim ki cümlemin devamının kötü olacağını düşünmekten karnım ağrıdı. “Hatta bir gün yerimi alacağını söylüyor.”

Bana uzattığı elini şaşkınlıktan birkaç saniye sıkamadım. Kendime geldiğimde heyecanla elini sıkarken konuştum. “Biz Türkler böyle durumlarda şey deriz; *estağfurullah*.”

Bir kahkaha attı. “Daha önce duymuştum. Oldukça mütevazısınız.” Yanıma geldiğinde önden yürümesini bekledim fakat geride durmama takılmış gibi bana baktı. “Arkamda kalma. Hiçbir zaman. Saygı bu değil. En azından benim için değil. Her zaman yanımda ol, her şeyi gör çünkü bu yolları bir gün bensiz yürüyen sen olacaksın. Şimdi sınıfa gidelim. Sen bugün sadece gözetmenlik yaparsın ama normal zamanlarda benimle ders-
teyken senin de çizimlerini görmek istiyorum.”

“Neden?” diye sordum endişeyle. Uzun zamandır çizim yapmıyordum ve aniden başlamak benim için endişe verici oluyordu.

“Sergimde bir tablon olmasın mı?” diye sordu samimiyetle. O an yeni hayatımın gerçekten ilk günü olduğunu anladım. Her şey değişiyor ve zaman lehime ilerliyordu. Geçtiğimiz hafta bugün bir çıkmazın içinde, kalemi tuttuğumda titreyen ellerimi her gördüğümde ağlama isteğimi dindirmekle uğraşırken bugün bir şeyleri başaracağım söyleniyordu. “Sevgilin var mı, Sidem?”

“Evliyim,” dedim hızlıca. Bu kadar hızlı olmama şaşırmadan da edemedim. Evliliği ne çabuk kabullenmişim. Normal değil miydi? O evlilik sayesinde buralara gelmişim.

“Yani sevgilin var mı yok mu?” diye sordu tekrar. O an ne demem gerektiğini bilemedim. Evli olduğum da bir gerçek değil miydi? “Cevabın bir sevginin içindeymiş gibi hissettirmedi. Benim sana sorduğum soru *ilişkin var mı* değildi.”

“Sevmesem neden evleneyim?” diye sordum utanmadan. Sanki neden evli olduğumu ben bile unutmuştum bir an. Madam Emily bana baktı. Sadece gülümsedi. Sonrasında bir şey demeden koridorun başındaki sınıfa girdi. Sınıfa girer girmez hoş bir vanilya kokusu karşıladı beni. Ardından etrafa baktığımda yaşlıtlarım olan öğrencilerin meraklı bakışları altında esir alındım. O an durumun ciddiyetini daha da kavradım.

“Bugün size yeni asistanım Sidem eşlik edecek. Bundan sonra derslerimde de bize eşlik eden o olacak. Ona karşı kibar olun ve İngilizce konuşun.” Herkes dikkatle onu dinledi. On beş kişi var ya da yoktu. Daha çok kız öğrenci mevcuttu. Bu sefer bana döndü. “Kompozisyon gerçekleştirmesi yapacaklar. Hepsi kuralları, teknikleri biliyor. Sen sadece gözetmen ol yeter. Resimleri de odama bırakıp kapıyı kilitlersin. Yedek anahtar kapının üstünde, yanına almayı unutma.”

Hızlı hızlı konuştu. Masada duran saate baktıktan sonra başarılar diledi, benimle vedalaşıp çıktı. Damdan düşer gibi olduğu için başta uyum sağlayamadım. Sınıfın içinde dakikalar sonra klasik müzik yükseldi fakat bazıları kendi kulaklıklarını da takmışlardı. Kabanımı köşede duran askıya asıp onların dikkatini dağıtmamak için kürsüye geçtim. Allah’tan sandalyesi de vardı. Bu çizmelerle ayakta duramazdım. Elimi çenemin altına alıp hevesle onları izledim.

Hep böyle bir ortamda olmak istemiştım ama babam bunun boş iş olduğunu söyleyerek engel olmuştu. Babamın aldığını bana Sarp Luca Russo veriyordu ve bu biraz tuhaf hissettiriyordu. Ona minnet duyarak bağlı kalmaktan korkuyordum. Elim istemsizce kürsüde olan çizim kalemine gitti. Boş bir kâğıt da vardı. Dalgınca bir şeyler karalamaya başladım. O kadar dalmıştım ki ne çizdiğimi tam anlayamadım.

Biraz daha geçtiğinde çizimimin gittikçe Sarp’a benzediğini fark ettim. Bu sanki elektrik çarpmış gibi şok etkisi yarattı. Kâğıdı anında buruşturup yanımda duran çöpe attım. Birkaç kişinin bakışları beni buldu. İlk günden deli olduğumu düşünebilirlerdi. Utanç içinde başım eğdim. Gözucuyla sayaca baktığımda bir saat daha olduğunu gördüm.

Sıkıntıdan internette Sarp hakkında bilgiler aradım. Klasik şeyler vardı. Eski eşi ile birkaç fotoğraf ve haber. Caroline güzeldi. Fazlasıyla güzeldi hem de. Sarp yanında az kalmıyordu tabii. Görüntüye aldanmamak da lazımdı aslında, şimdi geldikleri durum ortadaydı.

Bir site daha bulmuştum ama ne yaparsam yapayım açılmamıştı. Olcay’a atmaya niyetlendiğim sırada kürsüye bırakılan çizimle irkildim. Başımı kaldırdığımda önümde iki üç kişinin olduğunu gördüm. Çizimlerini

bırakıp beni tebrik edip çıkmışlardı. Herkes çıkarken sona bir kişi kalmıştı. O da bitirmiş olacak ki ayağa kalktı. “Türk birini görebilmek beni mutlu etti,” dedi bu kişi. Şaşkınlıkla kaşlarını çatıldı.

Benim yaşlarımda olduğundan emindim. Oldukça kısa olan saçları ve yüzündeki sert bakışı onu daha da büyük gösteriyordu. Kaşındaki çizik, giyim tarzı bana üniversitemin kampüsündeki tipleri hatırlatıyordu. “Tebrik ederim,” dedi kürsüye çizimini bırakırken. Son kişi olduğu için ayağa kalktım. Bir elini bana uzattı. “Ben Batuhan.”

“Sidem,” dedim mesafeli bir tavırla. Elini sıkmadığım için dumura uğramış gibiydi. Havada sıkıp indirdi. Ona bakmadan önümdeki çizimleri toparlayıp çizim çantasına koydum. Aslında yabancı değildim, sadece ilk işgünümde öğrencilerle arama bir set örmem gerektiğini düşünüyordum. “Geçmiş olsun.”

Sınıftan çıkmaya yöneldiğim sırada yanımdan yürürken buldum kendisini. “Ne zamandır buradasın?” Sen diye hitap etmesi kaşlarımdan çatılmasına sebep oldu. Tek kaşım havadayken bakışlarımı ona doğrulttum. “Pek Türk yok buralarda beraber-”

“İyi günler dilerim,” dedim sadece. İlk günden bu kadar samimiyete gerek yoktu. Ayrıca Madam Emily ile papaz olmak da istemezdim. Ondan ziyade Sarp’a daha geçen gün hayatımızda başkaları olmasın diye nutuk çeken bendim. Böyle bir giriş yapan kişinin niyetinin çok iyi olduğunu sanmıyordum.

“Yanlış anlaşıldıysam özür dilerim,” dedi arkamdan. “Ben sadece uzun zamandır dilimden biriyle karşılaşmayınca biraz yakın hissettim.”

“Sizi anlıyorum ama dediğim gibi iyi günler dilerim.” Taviz vermeden sınıftan çıktım. Aynı katta olan odaya doğru ilerlerken arkamdan gelmemesini umdum. Madam Emily’nin odasına doğru gittiğimde, kapısında beni bekleyen İzem’i görmemle keyfim yerine geldi. “İzem!”

Bakışları anında beni buldu. Bana doğru koşup boynuma sarıldı. “Sido,” dedi neşeyle. “Hayırlı olsun bitanem.”

“Sağ ol yavru.” Odanın kapısını açıp çantayı masanın üstüne bıraktım. Gözüme açık olan pencere çarptı. Onu kapatıp, odaya biraz oda parfümünden sıkıp çıktım. İzem ise beni odaya girmeden girişte bekliyordu. Ben kapıyı kilitlerken, “İlk günün nasıldı?” diye sordu.

“Güzeldi. Bence Madam Emily beni sevdi. Aslında amacımı anlayınca tuttu.”

“Seni sevmemesinin imkânı yok,” dedi İzem bir elini omzuma atarken. “Ben bile seviliyorsam şu tembel halimle, seni öpüp başına koymalı. Şaka yapmıyorum.”

Ona gülerken omzumla dürttüm. İzem üşengeç ya da tembel olduğunu söylüyordu fakat iki işte hiç isyan etmeden çalışıyordu. Benim çoğu zaman *yeter* diye haykırdığım bile oluyordu. O alışık olduğunu söylüyordu. Belki de bu yüzden artık tembelmiş gibi hissediyordu. Dolmuşluk hissi memnuniyetsizlik getiriyordu. Beraber asansöre ilerlediğimiz sırada telefonumun çaldığını duydum. Çantamdan çıkarıp arayan kişiye baktığımda çok sevgili kocam Sarp Luca Russo’nun olduğunu gördüm. İzem ekranda onun adını görünce ıslık çaldı. Gözlerimi devirip açtım.

“Sidem neredesin?” diye sordu hiç giriş faslı yaşamadan. “Atölyede misin?”

“Evet ama ne oldu?” diye sordum endişeyle. Bu kadar aceleci olması içime korku salmıştı. “Bir şey yok değil mi?”

“Kreşe gidip Bella’yı alır mısın?” dediğinde kaşlarım o görmese de çatıldı. Bella hafta sonları Sarp ile kalıyordu. Pazartesi günü onu kreşe Alp bırakıyor, çıkışta da annesi alıyordu. Sarp düzenin böyle olduğunu söylemişti. “Kimse gitmemiş. Haber de vermediler. Kızım şimdi korkmaya başlamıştır. Toplantıda olduğum için yeni gördüm. Çıkıyorum ama ben gelene kadar yalnız kalmasın.”

“Tamam ben alırım, orada bir kafede seni bekleriz,” dedim endişeyle. Daha fazla bir şey demeden telefonu kapattım, İzem’in bana tuttuğu meraklı bakışlarla açıklama yapmak zorundaymışım gibi hissederek, “Bella’nın annesi onu almaya gitmemiş, kız tek kalmış,” diyebildim aceleci bir tavırla.

“Kancığa bak sen,” diye homurdandı İzem, ben adımlarımı dışarıya doğru atarken. Saniyesinde kurulması biraz absürt gelmişti ama aklım Bella’da olduğu için sorgulamadım. Asansör durunca koşar adımlarla çıktım. İzem de aynı aceleyle arkamdan geliyordu. Allah’tan kreşi hemen iki arka sokağımızda kalıyordu. Bu yüzden arabaya gerek duymadan koşar adımlarla ilerleyebilirdim çünkü arabayla uğraşması ayrı bir dert olurdu. “Sidem, yavaş mı olsan biraz?”

Nefes nefese bana yetişmeye çalışırken arkamdan söyleniyordu. “Olamam,” dedim endişeyle. “Bella hassas bir kız. Eminim şimdi ağlıyordur. Sorumsuz bir anne yüzünden küçük bir kızın kalbi kırılmamalı.”

“Haklısın hayatım ama birazdan benim kalbim duracak,” dedi zorlukla, birazdan bayıldı bayılacak bir halde olduğunu hissettiriyordu.

“Sen yavaşça gel işte arkamdan,” diye homurdanırken daha da hızlandım. Topuklu çizmelerime rağmen hızlıydım. Çantam omzumdan düşer gibi olunca bir de onunla uğraştım.

Dakikalar sonra aceleyle kreşe girdiğimde giriş kısmında, dolapların yanındaki küçük sandalyede oturan Bella’yı gördüm. Çantasını kucağına almış bir eliyle yüzünü kapatmış bir halde ağlıyordu. Onu ağlarken görmek kalbimin sıkışmasına neden oldu.

“Bella,” dedim endişeyle. Bana bakmadı. Ağlayan küçük bir kızı nasıl burada tek başına bırakırlardı? Korkuyla bir elini çantasına sarmıştı bir de. Sorumsuzluktan tamamen bu. Yine de onu karşımda görmenin verdiği rahatlıkla yanına doğru ilerlediğimde önünde eğildim. “Bella, bebeğim bana bak lütfen.”

Küskünce omuz silkip başını salladı. “Kimse gelmedi beni almaya. Kimse gelmezse babam gelir sandım o da gelmedi. *Nessuno!*” dedi ağladığı için titrek çıkan sesiyle. “Ben şey mi kaldım şimdi Sidem...” Elini yüzünden çekip bana baktığında o iri ela gözlerinin kızarmış halde yaşlarla dolu olduğunu gördüm. “*Disperato.*”

Kimstesiz.

Tam olarak bu yüzden Bella’yı almak için acele etmişim çünkü çocukların kalbi bizimle aynı pencereden bakmıyordu hayata. Bizim için basit görünen onun küçük kalbine ağır gelip, unutamayacağı bir anı olarak hayatında yer edinebiliyordu. Bu kelimenin anlamını biliyordum ve şu an bilmemeyi yeğliyordum. Onun bunu kullanması kalbime atılan bir tekme gibi hissettirmişti. Yanaklarını kavrayıp başparmaklarımla gözyaşlarını sildim.

“Olur mu öyle şey güzel bebeğim?” dedim sahte bir kızgınlıkla. “Ben buradayım. Baban da geliyor. Sen kimsesiz değilsin. Biz senin için hep buradayız.”

“Babam geliyor mu?” diye sordu hevesle. Babasını duyduğu an gözlerine renk gelmişti. “Neden geç geliyor ama? Kimse gelmedi. Korktum ben. Kimsesiz kaldım diye korktum.”

“Özür dileriz,” dedim dudaklarımı büküp onun sevimli yüzüne bakarken. “Biz seni annen alır sanmıştık. Yoksa ben bir saat erken bile gelirdim.”

“Ama annem hiç gelmiyor ki.” Çantasını sımsıkı tuttuğu için elinin renginin değiştiğini görünce çantasını almaya çalıştım. O sırada Bella konuşmaya devam etti. “Hep dadım geliyor. O hiç gelmiyor.”

* Hiç kimse. (Ita.)

Sarp'ın bundan haberi var mıydı bilmiyordum. Bu konuyu konuşmam gerekecekti. Belki bizim için iyi bir fırsat olabilirdi. Bella'yı alabilmek için her fırsatı değerlendirmemiz gerekiyordu.

Dakikalar sonra nefes nefese gelen İzem ile bakışlarımız ona döndü.

"Aa, kırmızı başlıklı kız!" diye yükseldi Bella. İzem'in saçları şarap kızzıydı ve Bella'nın çok hoşuna gidiyordu. Yemek yediğimiz gece de övüp durmuştu.

"Cimcime!" İzem neşeyle ona doğru gelirken kollarını da açtı. Bella bana baktı, gözlerimle onu onayladığımda İzem'in kollarına koştı. Şimdi-ben kalbinde bir yerlere almıştı sanki. Belki de annesi yüzünden ilgiye aç bir kızdı.

Gülümseyerek onlara bakarken yanımıza gelen öğretmeni görmemle İzem'e, "Beni dışarıda bekleyin," dedim. Ardından elinde kahvesiyle uyuşuk uyuşuk bize doğru gelen öğretmene doğru döndüm. Onu görmemle, geldiğimde Bella'yı bulduğum hal aklıma geldi. İçimde tekrar öfke belirdi. Nereden bakılırsa bakılsın burası bir eğitim kurumuydu. Ağlayan küçük bir kızı yalnız bırakmaları hoş değildi. Kesinlikle abarttığımı düşünmüyordum.

Gelen öğretmene doğru dönüp ciddiyetle kollarımı göğsümde birleştirdiğim sırada, "Umarım İngilizce biliyorsunuzdur," dedim.

Agresif hareketlerim karşısında afallarken, "Biliyorum efendim," dedi.

"İngilizce biliyorsunuz ama ağlayan küçük bir kızı yalnız bırakmamanız gerektiğini bilmiyorsunuz!" diye parladım kendime engel olmayarak. "Geldiğimde Bella burada tek başına ağlıyordu. Yanında kimse yoktu. Neden?"

"Kusura bakmayın, sadece ufak bir telefon..."

"Nasıl bir telefon kızımı tek bırakmanıza sebep oluyor?" Ona kızım demiştim çünkü annesi olduğumu düşünürse beni daha fazla ciddiye alır, en azından yanlışını görür diye düşünmüştüm. Kızım demek biraz afallama neden olsa da amacım belliydi. "Bunu geçtim, normal zamanda da sorumsuzluk yapmadığınızı nereden bileceğim?"

"Özür dilerim efendim ama biz size ulaşmaya çalışıyorduk," dedi benim kadar ters bir tavırla. "O sırada aksayan bir telefona bakmamız gerekti. Bizim çıkış saatlerimiz belli."

"Tek kalmasının sorumlusu ben olabilirim ama buranın çatısı altındaysa o size emanet," dedim sivri bir dille. "Bu konuda eşimle konuşmam iyi olacak."

Kadının gözleri sonuna kadar açıldı. Sinirli tavrı geçerken mahcubiyetle bana baktı. Klasik parasını alan kurum tavrıydı. Karşılıklı konuşmak onlara tersti. İllaki birilerinin *sen benim paramı yiyorsun* diyerek gözdağı vermesi

gerekiyordu. “Kusura bakmayın, gerçekten acil olmasa...” diyerek kıvrması da benim düşüncelerimi onaylıyordu.

İsmimin kalın bir sesten ortaya düşmesiyle ikimizin de bakışları bize doğru gelen sesin sahibine, yani Sarp’a doğru döndü. Sarp çatık kaşlarla yanıma geldiğinde bir elini belime doğru atıp, karşımdaki öğretmene doğru baktı. Sabah olan kravatı şu an yoktu. Beyaz gömleğinin ilk iki düğmesi de açıktı. Yoğun bir toplantıdan buraya gelmiş olmalıydı.

İtalyanca bir şeyler söyledi. Karşımdaki kadının bakışları endişeyle doldu. O da bir şeyler söyledi. Benim anlamadığım bir konuşma gerçekleşti. Dakikalar sonra kadın gitmişti.

“Caroline neden almamış?” diye sordum yavaşça ona döndüğüm sırada. “Gerçi hiçbir zaman almıyormuş. Yardımcıları alıyormuş.”

“Caroline nerede bilmiyorum,” dedi ilgisiz bir tavırla. “Onunla en son o otelde konuştum. Nerede olduğuyla ilgilenmiyorum. Alp yarın avukatla konuşacak velayet için. Hazır ortalıkta yokken, ben evlenmişken bu durumu halledeceğim.”

“Çok korkmuştu.” Köşede duran çantasını aldığımda Sarp da benden aldı. Kollarımı göğsümde birleştirip ilerledim. “Herkesin onu bıraktığını sanmış. Bilmiyorum, fazla hassas bir kız.”

“Ben kızımı asla bu durumda bırakmam.” Sesi fazlasıyla öfkeli çıkıyordu. “Bilsem gelirdim ama öğretmen arayınca öğrendim.”

“Böyle sorumsuzluk olmaz.”

“Haklısın,” diyebildi sadece. Dışarı çıktığımızda Bella’yı Alp’in kucağında, İzem’i ise Alp’e iğrenir gibi bakarken gördüm. “Bu ablanın kafasına kiraz sıkmışlar amcam. Sen özenme buna. Çatlak bu,” diyordu Alp.

“Çatlak mı?” Bella korkuyla gözlerini büyüttü. “Nasıl çatlamış ki?” diye sordu. “Çok acıyor mu, İzem abla? Bakabilir miyim çatlağına? Çok yazık, çok! Ah canım. Kafası çatlamış.” Alp bir kahkaha atıp yeğeninin yanağını öptü. İzem, Bella’nın tavrı karşısında Alp’i zerre takmamış, “Isıracağım kızım seni,” demişti yüzünü kırıştırırken.

Onlara doğru adımlar atmak yerine biraz uzak bir konumda durup yüzümdeki tebessümle bakabildim. “Bella sana çekmiş,” dedim arkamda varlığını hissettiğim Sarp’a. “Annesi hakkında hiç iyi düşüncem yok. O yüzden sana çektiğini düşüneneceğim. Harika biri çünkü.”

Bir adım arkamda duran Sarp, çenesini hafif omzuma sürttü. Sıcak nefesinin kulaklarıma değip ürpermemi sağlamasına neden olurken, “Dolaylı yoldan bana harika mı diyorsun?” diye fısıldadı. Onu bu kadar hissetmek

sıcak olmasına rağmen ürpermeme neden oluyordu. Varlığına alışamıyordum ama onunla evliydim.

“Sen harika mısın bilmem ama senden gidenler harika sanırım.” Söylediğime yüzümü buruşturdum. Aniden ağzımdan çok saçma şeyler çıkıyordu, kendimi tutamıyordum. Ağzımın genelde ayarı olmazdı, samimiyetin dozunu bazen çok çabuk kaçırdım. “Yani... Lafın gelişi derler ya...”

“Eğer lazım olursa...” Cümlesini tamamlamasına izin vermeden dirseğimi onun bel boşluğuna geçirdim. “Kaza kurşununa götürürsen bulamazsın ama.”

“İki güzel şey söyledik diye gevşeme hemen!” diyerek sinirle çıkışırken kızarmaya başladığımı hissediyordum. Onunla az bir mesafede olmak bana yetmişti, bundan fazlasına gerek yoktu. Onu arkamda bırakıp diğerlerinin yanına doğru gittiğimde, “Selam, Alp!” diye bağırdım beni fark etmesi için. Kuzeninin aksine onu daha geçinilebilir buluyordum.

“Selam patroniçe,” dedi rahat bir tavrıyla. “Nasılsın?”

“İyi diyelim, iyi olsun,” dedim iç çekerken. “Sen niye geldin?”

“Bella için.”

“Doğru.” Sormam saçmaydı bir kere. Elbette yeğeni için endişelenecekti. “Eve mi geçiyoruz?”

“Sarp’ın akşama randevusu var, eve geçmesi lazım,” dedi Alp ortalığı bulandırmak ister gibi serseri bir tavrıyla. Tek kaşım havada, Sarp’a doğru döndüğümde sinirli bakışlarını Alp’e doğrulttu.

“Ne randevusu?” diye sormaktan kendimi alıkoyamadım. Bu konuyu konuşmuştuk, akşam randevuya çıkmak ne demekti şimdi?

“Bir davete katılmam lazım ama artık katılamam çünkü Bella’yı tek bırakamam.”

Yanlış anlamamanın verdiği gerginliği rahat bir nefesle verdiğim sırada, “Bella tek olmayacak, ben varım,” dedim onu kınar gibi.

“Aslında senin de onunla gitmen gerekiyor ama Sarp sana bunu teklif edemeyecek kadar utangaç,” diyerek araya girdi Alp. Çöpçatanlık yapıyor gibi hissetmişim. “Bella’ya ben bakayım, ikiniz gidin.”

“Ben öyle bir teklif almadım.” Sarp’a kafa tutar gibi baktım. İşadamıydı, haliyle davetlere ve birçok şeye katılması gerekecekti. Bekârken yalnız gitmek sorun olmuyordu ama evliyken yalnız gitmek dedikodu malzemesiydi. Bunu ailemden biliyordum. Babam düğünlere ya da davet tarzı yerlere asla annemsiz gitmezdi. Bir kere gittiğinde ertesi gün halam, “Boşanıyor musunuz? Millet öyle söylüyor,” diyerek kapıya dayanmıştı. Alp’in amacının da

bu olduğunu anlamıştım. Sarp bana sorarsa giderdim. Bugün onun sayesinde benim için iyi geçmişti. Ona borçluydum.

İzem bu halime sırtırken, Alp gözücuyla ona bakıp kaşlarını çatı. İzem bu sefer onunla göz göze gelince gözlerini devirdi. Aralarında bir şeyler dönüyordu ama anlamıyordum. "Haklı enişte," dedi İzem. "Davet etmezsen niye gelsin ki? Buna imza da gerekmiyor, gizlice alamazsın."

"Yok o yapar," dedim İzem'e karşılık. "Beni bayıltır, bir uyanırım davet-
teyim. Hesap sorunca da bayılmasaydın der."

Sarp yalandan öksürüp çenesiyle kızını işaret etti. "Katılmasam daha iyi. Bella..."

"Ben Alp amcamla sinemaya gitmek istiyorum babacığım," dedi Bella. Alp gururla ona baktı. "Akşamları sinema çok güzel oluyormuş. Yeni bir *Barbie* filmi çıkmış. Ona gitmek istiyorum. Lütfen, ne olursun."

Bakışlarımı Sarp'tan kaçırdım. "İstemiyorsa zorlamayın," dedim alingan bir halde. Neden alındığımı anlamamıştım. Sanki Sarp bana benimle gel dememek için yapıyordu. Öyle hissetmişim. Kendisi bilirdi. "Eve gidelim mi artık?"

"Benimle gelir misin?" diye sordu aniden. "Kendisi şirketimizin önemli yatırımcılarından. Gitmesem olmaz. Evlendiğimi de Alp bugün herkese duyurdu. Tek gidersem olmaz."

Giderdim ama ona hemen bunun cevabını vermek istemedim. "Bilmiyorum. Elbisem var mı, yok mu?" dedim burnu havada bir tavırla.

"Var elbisen," diyerek araya giren İzem'di. "Bir elbisen var. Belden yukarısı böyle dantelli, kısa, sana yapışan aşırı sek-"

Sarp tekrar yalandan öksürdü. İzem sanki sınırı aşmış gibi utançla sustu. Bu sefer beklentiyle bana bakan üç kişinin kuskacı altında kaldım. "Sidem, gidersin değil mi?" diye sordu Bella. Böylelikle dört oldu. "Sidem, babam gitmezsen *disperato* olur."

"Bebeğim, baban kimsesiz değil..."

"Ama tek kalan insanlar kimsesiz olur," diyerek yanaklarını şişirdi. Elimi bırakıp küskünce kollarını göğsünde bağladı. O an onu ısırarak istedim. Küçük boyuyla rol kesiyordu.

"Tamam, gelirim," dedim Sarp'a doğru. Sanırım buna en çok sevinen, yerinde zıpladıktan sonra bacaklarına sarılan Bella'ydı. "Evde buluşalım o zaman."

"Alp arabayı eve getirir," dedi Sarp. Anahtarı çıkarıp Alp'e verdim. İzem'in arabası olmadığı için taksiye bineceğini söyledi. Sarp'ın yoğun ısrarları sonucu onu da Alp'in bırakması konusunda ikna ettik.

Davete üç saat vardı. Bunu duyunca bir gerginlik basmıştı. Onlar gittikten sonra Bella'nın bir elinden ben, diğerinden Sarp tuttu ve arabanın yolunu tutmaya koyulduk. Yürüdüğümüz sırada küçükken abim ve ablamın bana yaptığı, bu yüzden onların elini tutmayı sevdiğim bir şeyi Bella'ya yapmak istedim.

"Üç deyince kollarını kaldır, Bella'yı uçuralım," dedim Sarp'a doğru. Bella hevesle başını kaldırdığında ona göz kırptım.

"Olmaz," dedi Sarp katı bir sesle, bu tavrı karşısında ikimizin de sert bakışları altında kaldı. "Bakmayın öyle. Olmaz dedim. Kızımın kolu falan çıkar yerinden."

"Abart, Sarp!" diyerek çıkıştım. "Küçükken bana yaparlardı. Hiç çıkmadı kolum, duruyor. Hadi." Tam kaldırmaya heveslendiğim sırada Sarp bir elini onun koltuk altına atıp destek sağladı. Üç dediğimde, "Hoppa!" diyerek Bella'yı havaya doğru kaldırıp ardından ayaklarının üzerine bıraktık. Bir daha istedi. O da benim gibi fazlasıyla sevmişti. Arabaya gidene kadar bunu tekrar tekrar yaptık. Sarp, kızı mutlu oldukça buna daha sıcak bakmıştı sanki. İsteddiği tek şey onun mutluluğuydu. Bunu hep belli ediyordu.

Arabaya vardığımızda o Bella'yı arkadaki çocuk koltuğuna oturttu. Ben de ne olur ne olmaz diye onun yanına oturdum. Sarp bu hareketim karşısında afalladı ama çok sürmeden gülümseyip direksiyon başına geçti. "Elbise bakmak ister misin?"

"Elbisem var," dedim başımı Bella'nın omzuna yaslarken. "Bir gün sergi açarsam diye başladığım her cümle sonunda elbise aldım. İki üç tanesini bavulumla koymuştum."

"Sergi mi?" diye sordu Bella oldukça ilgili bir tavırla. Onun verdiği şu ilgiyi ailemden kimse vermemişti mesela. "Nasıl?"

"Ben resim çiziyorum, Bella kuş," dedim gülümseyip başımı onun çocuk koltuğuna yasladığım sırada. Sanki birinin bana bu soruyu sormasını beklemişim gibi göğsümde bir daralma olmuştu. "Bir gün bir sürü çizip onları herkesle paylaşmak istiyorum."

"Önce ben görebilir miyim?" diye sordu bir hevesle. Bunu da kimse istememişti benden. "Lütfen, ne olursun!"

"Tamam, bir gün başarırsam ilk sana gösteririm." Alkışlayıp sevinçle güldü. Sarp da dikiz aynasından kızını izledi. Göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırdı. Yolun geri kalanı Bella'nın İtalyanca şarkı söylemesiyle geçti. Sarp'ın da sık sık telefonu çalmıştı. Ben ise sadece başımı Bella'ya yaslamış yolu izliyordum. Bir ara Bella saçımı okşadı. Biraz garip hissettirmişti.

Eve vardığımızda Lerzan Hanım bizi karşıladı. Bella'yı görünce büyük bir şaşkınlık yaşadı. Aynı zamanda torununa sıkı sıkı sarıldı. "Bella," dedi dolu gözlerle. "Bebeğim, sen bize mi geldin?"

"Nonna bugün burada kalacağım. Alp amcam beni sinemaya götürecekt," dedi Bella mutlulukla. Sadece bir gün burada kalacağı için mutlu olan o kız, her gün babasıyla yaşayacak duruma gelecekti. Bu sayede gerçek sevginin ne demek olduğunu bilecek, ileride yanlış ve sağlıklı ilişkilerden uzak duracaktı. Değerini bilecekti her şeyden önce. Babası onu hiçbir şeyden eksik bırakmayacaktı çünkü.

"Stellina sen yukarı çık, Alp amcan gelir birazdan kızım. Hazırlan. Ama dikkatli çık." Bella babasını dinleyip merdivenlere yöneldi. O gözden kaybolunca Sarp sıkıntılı bir tavırla annesine doğru döndü. "Caroline ortalıkta yok yine."

"Yine derken?" diye sordum merakla. Sarp bana doğru dönüp iç çekti.

"Biz evliyken de böyleydi. Sık sık ortadan kaybolurdu ama iki güne dönerdi. Bella olduktan sonra hiç böyle olmamıştı ama bu aralar çıkan haberler, telefonlarımı açmaması, arkadaşının kafa tatilinde demesi... Bilmiyorum. Bu durum lehime tabii ama Bella'nın etkilenmesini istemiyorum."

"O seninle olduğu sürece hiçbir şeyden etkilenmez," dedim hiç düşünmeden. İki günlük ben bile bunun farkındayken onun kendisine güvenmesi garipti. "Bence sorun bu olmamalı."

"Alp niye alıyor Bella'yı?" diye sordu Lerzan Hanım. "Onunla zaman geçirsene bugün."

"Ortaklarımdan birinin daveti var. Şirketinin yıldönümü. Gidip görünmem lazım yoksa ayıp olur," dedi Sarp. Ardından bir elini belime atıp beni kendisine doğru çekti. Ben de çaktırmamak için başımı göğsüne yasladım fakat ikimizin de bedeni kaskatı kesilmişti. "Sidem'le gideceğiz. İki saat falan kaldı. Hazırlansak iyi olur."

Lerzan Hanım'ın hoşuna gitmiş gibi anında gülümsedi. "Beraber davete gideceksiniz," dedi inanamıyormuş gibi. "Ne güzel. Ben sizin için bir şeyler hazırlayayım, siz hazırlanın."

"Orada yeriz," dedi Sarp. Elini belimden çektiğinden ondan uzaklaştım. "Hazırlanmamız lazım artık." Bu sefer elimi tutup emrivaki bir tavırla merdivenlere doğru yöneldi. "Annem gerçekten fena bir kadın çıktı." Hayretler içinde mırıldandı. "Resmen kafaya koymuş, bizi gerçek evliler yapacak."

"Kaç yaşında adamsın, kanma bir zahmet," dedim onu kınar gibi.

"Belki sen kanacaksın."

“Tipim değilsin.” Odamızın olduğu kata geldiğimizde elimi elinden çektim. “Ben hafif serseri seviyorum. Böyle kaşında yara falan olsun.”

Sarp yüzünü buruşturup bana baktı. “Kaç yaşındasın, on sekiz mi?”

“Otuz iki olmadığım kesin.”

“En azından bir vizyonum var,” diyerek söylendi arkamdan.

“Yaşın kadar vizyonun da varsa ne mutlu sana,” diyerek hiç bozmadım keyfimi.

“Keşke senin de yaşım kadar zevkin olsaydı o zaman.”

Sinirle ona doğru döndüğümde, “Hadsiz,” dedim.

“Vizyonsuz,” diyerek bana karşılık verdi. “Şimdi sana iyi hazırlanmalar dilerim, eksilerde olan vizyonunla.”

“Davetlerden hiç anlamam. Bu yüzden vizyonsuzluğumla seni rezil edeceğim,” dedim. “Ne mutlu bana.”

“Sayemde yine mutlusun işte,” dediğinde elinde tuttuğu smokinle giysi odasından çıkmıştı. “Ben misafir odasında hazırlanırım. Fazla vaktimiz yok, unutma.”

Sinir bozucu bir gülüşle başımı salladığımda odadan çıkmıştı. Önce duş almam gerekiyordu. Bu yüzden aceleyle bornozumu ve saç havlumu alıp duşa gittim. İşimi halledip çıktıktan sonra losyonumu da bol bol sürüp saçımı kurutmaya yöneldim. Kuruttuktan sonra dalgalandırıp makyajıma geçtim. Elbisem siyah ve iddialıydı. Bu yüzden makyajımı da özenle yaptım.

Elbisemin belden üstü tamamen danteldi. İnce askıları da bu görüntüyü bozmuyordu. Belden aşağısı ise yırtmaçlı satendi. Hevesle almıştım ama hiç giyememiştim, kismet bugüneydi. Elbisemi giydikten sonra bu gece takacak takım olmadığını fark etmem hayal kırıklığım oldu. Çok gerekli değildi ama taksam güzel olabilirdi. Alyansım dışında hiçbir şey yoktu.

Bir çözüm düşünmek istedim fakat Sarp’ın, “Sidem ben aşağıdayım,” demesiyle acele etmem gerektiğini anladım. Siyah, tek bant topuklu ayakkabımı giydim. Zarif, gümüş detaylı küçük çantamı ve kabanımı alıp odadan çıktım. Merdivenlerden gürültülü adımlarla indim.

Sarp ve Lerzan Hanım bana döndüğü anda soğuk terler akıttığımı hissettirdi. İlgi odağı olmaktan nefret ederdim aslında. Özellikle Sarp, bakışlarını benden ayırmıyordu. Bu beni daha da geriyordu. Cebinde olan ellerini çıkarıp iyice bana doğru döndü. Lerzan Hanım ise oğluna bakıyordu, onda ne görüyordu bilmiyordum ama her geçen saniye daha da keyifleniyordu.

Aşağı inerken, “Nasıl olmuş?” diye sormamla Lerzan Hanım’ın, “Harika,” dediğini duydum.

Sarp bir şey dememişti. Annesi onu kolundan dürttüğünde kendine gelmiş gibi, “*Sei abbastanza bella da mettermi nei guai,*” diye fısıldadı bakışlarını benim üzerimde tuttuğu sırada.

Lerzan Hanım’ın dudakları kıvrıldı, kaşlarını havaya doğru kaldırıp başını salladı. Daha sonra oğlunun omzunu sıkarak mutfığa doğru gitti. Ben ne dediğini yine anlamamıştım. Bu dil işini halletmem gerekecekti. “Ne dedin sen şimdi?”

“İdare ettiğini,” dedi umursamaz bir tavırla. Annesi buna mı gülmüştü? Sanmıyordum. Bu benim açımdan gurur kırıcı olurdu. “Yine sürmüşsün kalitesiz kırmızı rujunu.”

“Yakıştırıyorum kendime,” dedim ona kafa tutan bir tavırla. Daha sonra iğneler gibi ekledim. “Kalitesiz kırmızı rujumu.”

“Ben de öyle,” diyerek ağzının içinde söylendi.

“Sen de kendine mi yakıştırıyorsun?” diyerek ona takıldım.

“Kendime yakıştırırsam işin içinden daha kolay çıkardım.”

Bana sırtını dönüp kapıya doğru ilerledi. Tam onun kolundan tutup hesap soracakken, elinde kadife bir kutuyla Lerzan Hanım mutfaktan çıktı. “Bence bunlar eksik,” dediğinde merakla ona baktım ama almadım. O da ben almadığım için kutuyu açtı. İçinde gümüş renkte zarif bir kolye, küpe ve bileklik vardı. “Lorenzo’nun bana ilk hediyesiydi. İlk davetimde takmıştım.”

“Lerzan Hanım...” Mahcubiyetle ona baktım. O beni gerçek gelini gibi görüp yaklaştıkça utanıyordum. İyi niyetini kullanıyormuşuz gibi geliyordu. “Ben bunu kabul edemem.”

“Lütfen,” diyerek ısrar etti. “Beni üzme.” Beklentiyle kapının önünde duran oğluna baktı. Sarp bize bakarken başını aşağı yukarı salladı. Almamı istiyordu ama ben böyle özel bir şeye layık değildim. Bunu o da bilmeliydi. Hatta bu yüzden bana destek çıkmalıydı ama o bunun tam tersini yaptı.

İki adımla yanımıza ulaştı ve önce kolyeyi aldı. Ben şaşkınlıkla ona bakarken arkama geçmişti bile. “Sarp,” dediğim halde kolyeyi boynuma yaklaştırdı. Geri dönüşü olmadığını anladığımda, kısa olduğu halde kolyeye karışan saçlarımı kaldırmak zorunda kaldım. İşini hallettikten sonra omzuma dudaklarını bastırıp tüylerimin diken diken olmasını sağladı. “Şimdi oldu.”

Bir hışımla ona doğru döndüğümde Lerzan Hanım arkamda kaldığı için dudaklarımı oynatarak, “Neden öpüyorsun?” diye sordum. Göz kırpıp annesine doğru baktı. Benim oyunumu bana oynuyordu güya. Ona aldırış etmek yerine Lerzan Hanım’ın tuttuğu kutudan küpe ve bileklikleri de alıp,

* Başımı belaya sokacak kadar güzelsin. (İra.)

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Benim takılarımın çok daha ötesinde, mükemmeldi bunlar.

“Ben teşekkür ederim.” Kutuyu hemen yanında duran sehpaye bıraktı. Ardından kumaş pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp hevesle bize doğru tuttu. “Yan yana durun da bir fotoğrafınızı çekeyim.”

“Anne, oğlunu lise mezuniyetine gönderiyormuş gibi davranmasana, karım o benim,” diye söylendi Sarp. Fakat annesi ona çatık kaşlarla öyle bir baktı ki yenilgiyle yanıma gelip elini belime atmaktan başka çaresi kalmamıştı. Bu anın içinde benim görevim sadece durup bakmaktı. Bir de bu anın hemen bitmesini istemektir.

Fotoğraf faslından sonra el ele tutuşup çıkışa yöneldiğimizde, “İyi alıştın elimden tutmaya, öpmeye,” diye homurdandım kısık bir sesle. “Oyun ayağına götürüyorsun beni.”

“Seni getireceğim diye canımdan bezdim, neden götüreyim?” Alaycı bir tavırla söylemine karşılık tuttuğum elini iyice sıktım. “*Selvaggio*.”

“İkidir yanımda İtalyanca konuşup canımı sıkıyorsun bak,” dedim bu sefer aynı huysuzlukla. “Ben Kürtçe konuşsam hoşuna gider mi?”

“Farklı kültürler keşfetmeyi severim.” Arabanın önüne geldiğimizde elimi elinden hiddetle çektim, benim için araladığı kapıdan binmeye yeltendim. “Umarım bu elbisenin her oturduğunda şöyle köşeden açılma gibi bir özelliği yoktur.”

“Bir de elbiseme mi karışacaksın?”

“Senin için demiyorum,” diye belirtti yırtmacımı kapatırken. “Diğerlerinin iyiliği için diyorum.”

Ben cevap veremediğim kapıyı kapattı. Kendisi de yerini aldığı anda bana doğru baktı. Kemerimi bağlamadığımı görüp göz devirdi ve bu sefer bana doğru uzanıp kendisi takmaya yeltendi. Aklımı karıştırıyordu bu adam benim, bu işin nereye varacağına dair kafamdaki soru işaretlerini artırıyordu.

“Ben takarım,” dedim hemen. Biraz mesafeye ihtiyaç duymuştum. “Kırmızı ruj sürdüm. Senin deyiminle tehlikeli renk. Aman diyeyim.”

“Kalitesiz.”

“Ama güzel,” diyerek karşı çıktım. “Beni orada ne bekliyor?”

“Hiçbir şey.” Dikkatle yola baktığında ben de ona baktım. Yan profilden fazlasıyla yakışıklı durduğu konusunda yalan söyleyemeyecektim. Özellikle smokin içindeyken. Sahte de olsa kocam olması havalıydı. “Davet sahibi İtalyan değil. Orada çoğu kişi İngilizce konuşacaktır. Bu yönden

* Vahşi. (İta.)

şüphen olmasın. Bizim masamızda bir takı şirketinin sahibi ve eşi olacaktır. Eşi biraz patavatsız ama sen bunu umursama. Konuşur konuşur susar.”

“Anladım.” Başımı sallarken dalgınca önümü izledim. “Çok durur muyuz?”

“Sanmam. Bir kere görünüp, el sıkışıp çıkabilirim. Eğer orada rahatsız hissedersen söylemen yeterli.”

“Seni zor durumda bırakmak istemem.”

“Kural bir.” Bana doğru dönüp göz göze gelmemizi sağladı. “Benim zorda kalmamı istemediğin için kendini zorda bırakma.”

“Bu fazla bencilce olur.” Omuz silkip dudaklarımı büktüm. Bu zamana kadar ilk düşündüğüm her zaman kendim olmuştu. Bunun farkındaydım ama Sarp’ın istediği fazlasıyla bencilce geliyordu. O kadarını da yapmamalıydım.

“Bencil ol zaten.” Daha aydınlık ama boş bir yola girdi. “Yaradan bizi her türlü sorgulayacak, bari buna değsin.”

“Sen bencil değilsin.” Kucağımdaki ellerimi birbirine kenetleyip bakışlarımı indirdim. “Olmadığın birini başkalarına oldurmak saçma değil mi?”

“Ne derler bilirsin. Dediğimi yap, yaptığımı yapma.” Ona gözücuyla baktığımda bana göz kırıp tekrar önüne doğru döndü.

Yolun kalanında ilk günümü sordu. Bu soru nedense içimi ısıttı. Hevesle anlattım. Evli olduğumu söylediğim dışındakileri anlattım aslında. Ardından ben de ona gününü sordum, nedense bunu yapmalıymışım gibi gelmişti. Onunla konuşurken yolun nasıl geçtiğini anlamadan aniden kendimi lüks araçların girdiği bir bahçede buldum.

Önümüzde antik bir mimariye sahip, fazlasıyla büyük bir yalı vardı. Yalının her köşesinde spot ışıkları etrafı aydınlatıyordu. Merdivenlerine kırmızı halılar serilmişti. Tam ortasında *Aşk Çeşmesi* olarak da bilinen, o ünlü tasarımın benzeri bir çeşme vardı. Etrafındaki heykeller daha minimaldi. Bu kısmı iki yılda hiç görmemiştim. Sarp ile bazen ayrı dünyaların insanıymış gibi hissetme nedenim buydu. Mesela o benim yürüdüğüm yollardan lüks arabasıyla geçerken, ben adımlarımla bitirmeye çalışıyordum. Onun ezberlediği yolları ben hayranlıkla izliyordum.

Kader bizi sadece bir yerde bir araya getirmişti. Statülerimiz farklıydı ama yer ortaktı. O da son olmuş gibiydi çünkü hayatımız birleşmişti.

Sarp ilk bulduğu boşluğa arabayı park etti. Ben kapımı açıp inmeye yeltendiğimde, o benden daha hızlı davranıp benim tarafıma doğru geldi.

Elbisemin yırtmacına dikkat ederek inmeme yardım etti. İndikten sonra koluna girmem için dirseğinden kolunu kırıp bana baktı.

Koluna girip, "Hadi bakalım," diyebildim gerginlikle. Fazlasıyla soğuktu. Ben de gergin olduğum için iyice üşüyordum. Titreye titreye yürüdüğümü fark eden Sarp adımlarını hızlandırdı. İçeri girdiğimiz anda soğuk hava geçmişti çünkü burası cehennem gibiydi.

Gözüm hep etraftaydı. Sarp'ın koluna girmesem ondan uzaklaşıp kaybolabilirdim çünkü içerisi fazlasıyla estetik bir görüntüye sahipti. Sarp'ın yönlendirmesiyle büyük bir kapıdan geçip davet salonuna girdik. Az önce gördüklerimin fragman olduğunu tam şu an anladım. Girdiğimiz salon fazlasıyla büyüktü, sahnesinde bir orkestra grubu vardı. Ortası boş bırakılmış, etraftaki masalar abartılı elmas ve çiçeklerle süslenmişti. Sarp elindeki giriş kartından masa numarasına baktı, ardından avucunu avucuma kaydırıp sıkıca kavradı.

"Gergin misin?"

"Biraz," dediğimde beni rahatlamak ister gibi elimin üstünü başparmağıyla okşadı, tam masamıza gidecekken önümüzde bir adam durdu. Bu yüzden bana doğru dönüp, "Davet sahibi," dedi

"Luca," dedi adam onu gördüğüne fazlasıyla mutlu olmuş bir halde. "Gelmene çok sevindim. Sizin de öyle." Ben sadece gülümsedim. "Genç bir kadınla olmak seni de gençleştirmiş dostum. Artık ne istediğimi biliyorum."

Gözucuyla Sarp'a baktığımda bu dediğinden keyif almamış gibiydi. "Umarım istediğin sağlıklı bir ilişkidir," dedi imalı bir tavırla. Adam ise tok bir kahkaha attı. Sarp daha da sinir olmuş gibi yüzünü buruşturup, "Ayrıca şirketinin yeni yaşını kutlarım. Umarım bu yaşında batma riski yaşamadan seneye yine bir davette şampanyanı yudumlarsın," dediğinde adamın keyifli yüzü yavaşça soldu. Bu sefer Sarp kahkaha atan kişi oldu, bir elini adamın omzuna koyup sıktı. "Sadece şaka."

"Komik bir kocan olduğu için şanslısın," dedi bana doğru. "O da böyle güzel bir eşi olduğu için fazlasıyla şanslı."

"Farkındayım." Sarp bana fırsat vermeden araya girdi. "Karımın güzelliğinin farkında olmak, başkalarının da farkında olduğunu hatırlattığı için canımı sıkıyor hatta."

Adam bir elini havaya kaldırıp teslim olur gibi geri çekildi. "Sadece takılıyorum dos-"

“Ben de çok takılıyım,” dedi Sarp gözdağı verir gibi. Sarp’ın kolunu hafifçe okşayıp bana doğru bakmasını sağlamaya çalıştığımda bu pek de etkili olmadı. “İyi bir gece olsun.”

Adamı afallamış bir halde arkamızda bıraktığı sırada beni sürüklemeye başlayınca, “Ne oluyor?” diye sordum. “Adamı dövseydin bir de, Sarp.”

“Karşımda gevşek gevşek konuşup buna gülmemi bekleyen adamlara uyuz oluyorum. Özellikle yanımda ailemden biri varsa.” Gerginlikle bizi masamıza doğru yöneltti. “Haddini bilsin puşt. Ne bok olduğunu biliyoruz.”

“Sanırım biraz gerginsin.”

Adımları durdu. Bana doğru döndüğünde başımı hafifçe geriye doğru attım. O ise daha çok yaklaştı. Bakışları yüzümde gezinirken, “Sakinleştirmek ister misin?” diye sorduğunda benim de bakışlarım onun yüzünde gezindi. Ne istediğini anladığımdan emin değildim. Boş bakışlarım karşısında, “Gülse yeter,” dedi. “Bella gibi gülüyorsun.”

Tekrar önüne döndüğünde arkasında beni dağılmış halde bıraktı. Bana iltifat etmiş olmalıydı. Bella gibi gülüyordum. Küçük bir kız gibi. Bu onu sakinleştirecek miydi? Benim öyle bir etkim olduğunu düşünmesi tuhaftı. Bana bu kadar alışması daha tuhaftı. “Güldüğümde sakinleşeceğini sana düşündüren ne?” Cevap vermedi. Verse şaşardım zaten. Sarp bence aşkta korkak olan taraftı. Bu yüzden kaybeden taraf oluyordu.

Masamıza geldiğimizde dört kişilik olduğunu fark ettim. Masada yan yana oturan bir çift vardı. Bizi görünce gülümsemişlerdi. Sarp sandalyemi çekerek oturmamı sağladı. Ardından kendisi de oturdu. Bize merakla bakan çifte beni tanıttı. “Karım Sidem.” Ardından bana doğru döndü. Türkçe konuştu. “Julia ve Adrian. Bahsettiğim takı sektöründe olan çift.”

“Tanıştığıma memnun oldum,” dedi adının Julia olduğunu öğrendiğim kadın. “Sarp’ın tekrar evleneceğini bir ay önce söyleseler dalga geçer gülerdim ama bugün sadece hayretler içinde izliyorum.”

Sarp’a doğru döndüğümde bakışlarını benden kaçırdı. “Bazı şeyler gerçek kişiyi bulana kadardır. Sarp’ın evliliğe olan karşıtlığı da beni bulana kadarmış.”

“Kesinlikle,” dedi Adrian. “Ben de Julia’dan önce evliliğin eziyet olduğunu düşünüyordum. Şimdi kendime kızıyorum öyle düşündüğüm için.” Julia kocasının yanağına elini koyup dudaklarına uzun bir öpücük bıraktı. Romantik halleri karşısında bakışlarımı kaçırdığımda, etrafta herkes buraya aitmiş gibi geldi. *Benim dışımda.*

“Bugün ne çalacaksın?” Julia’nın sorusuyla tekrar masaya döndürdüm bakışlarımı. Tek kaşım havada Sarp’a baktım. Bir şeyler çalabildiğini bilmiyordum. Gerçi ben onun hakkında üç beş bilgiden fazlasını da bilmiyordum ki. Buradaki çoğu kişi ona benden daha yakın olabilirdi.

“Bugün çalmayacağım,” dedi Sarp, ardından bana doğru döndü. “Genelde böyle davetlerde piyano çaldığım oluyordu,” diyerek kafa karışıklığını giderdi. En azından beni yakınında tutacak kadar çaba veren sahte kocam vardı.

“Gerçekten mi?” diye sordum şaşkınlıkla. “Seni piyano çalarken görmek isterdim. Hiç oturmadı kafamda şu an.”

Bana göz kırpıp, “Bir gün gösteririm,” dedi. Ardından Julia’ya döndü. “Bugün tek değilim. O yüzden yerim hep onun yanı olacak.”

“Hiçbir partide tek değildin,” dedi Adrian şüpheli bakışlarla. Sarp, Adrian pot kırmış gibi hafifçe öksürdü. Bu, Julia’nın da gülmesine sebep oldu.

“Sei davvero innamorato questa volta.”

“Cosa potrebbe esserci di più naturale che innamorarsi di mia moglie?”

“Amico mio, la persona che era con te prima era tua moglie.”

Sarp, Adrian’a kaçamak bakışlar atıp bana doğru döndüğünde, “Acımadın mı?” diye sordu. Aslında onların ne konuştuğunu merak ediyordum ama karşımızdaki çift bu kadar dikkatle bize bakarken sormaya çekiniyordum. Başımı sallayıp masaya bırakılan tabaktan bir şeyler yemeye çalıştım. İtalya’da porsiyonlar fazlasıyla küçük oluyordu, özellikle davetlerde. Benim gibi doğup büyüdüğü yerdeki düğünlerde bir tabak pilav ve kavurma gömen bir kız için büyük bir eksiklikti. Ancak midemi tutardı bunlar, doyurmasını beklemiyordum.

Davetin ilk kısmında az önce Sarp’ı sinir eden adam giriş konuşması yapmıştı. Şirketi övmüş, alçakgönüllülükten uzak insanların alay konusu olmuştu. Ardından dans grubu gelmişti. Tuhaf bir dans gösterisi sergilenmişti. Dansçılar genelde kadınlardan oluşuyordu ve yarı çıplaklardı. Sarp’ın izleyip izlemeyeceğini merak etmiştim istemsizce. Bu yüzden ona doğru döndüm. Önce dans eden kadınlara bakıp, ardından bakışlarını bana çevirdi ve bir daha dansa dönmedi.

Adrian ile konuşuyorlardı. O arada Julia bana yaşımı, ailemi ya da işimi soruyordu. Fazlasıyla tatlı biriydi. Numarasını da vermişti. Görüşmek istediğini söylemişti. Pek sanmıyordum ama nezaketen kabul etmiştim.

* Bu sefer gerçekten şıksın. (İta.)

** Karıma şık olmaktan daha doğal ne olabilir? (İta.)

*** Dostum, daha önce yanında olan kişi de eşindi. (İta.)

Dakikalar sonra daha yavaş bir dans müziği çalmasıyla Adrian ve Julia, dans etmek için yavaşça masadan kalkmışlardı.

Sarp yanımdan geçen garsondan üçüncü şampanyasını aldı. Dudaklarına doğru götürmesine izin vermeden elinden çekip tekte içtim. “Ne yapıyorsun?”

“Fazlasıyla içtin, bu kadarı yeterli.” Aldığım tatla yüzümü buruştururken kadehi masaya bırakıp ona doğru döndüm. “Kızını almak için dava açacaksın. Üzerine atılan iftiralar belli, sen bunu silmek yerine körüklüyorsun. Alkol probleminle başa çık, Sarp.” Bakışlarımı onun omuzlarından arkaya çevirip dans eden çiftleri izlerken etrafta oturan çok az çift olduğunun farkına varıp tekrar önüme doğru döndüm. “İşimizi zorlaştırma.”

Dediklerimi duymazlıktan gelerek, “Dans etmek ister misin?” diye sordu. “Dışarıdan bakılınca bir çiftiz sonuçta.”

Buna gerek yoktu, insanlara şov yapmak istemiyordum. “Dans ile aram yoktur, seni rezil ederim.”

“Sen beni ancak vezir edersin,” derken çoktan ayağa kalkmıştı. Benim olumsuz cevaplarım *hayır* barındırmadığı sürece onun nezdinde geçerli değildi sanırım. Başımı kaldırıp ona baktığımda bana elini uzattığını gördüm. “İlk dansımızı bana lütfeder misin karıcığım?”

İkilemde kalmıştım ama birkaç gözün üzerimizde olduğunu hissettiğim için çekinerek, uzattığı elinden tutup ayağa kalktım. “Seni gerçekten rezil edeceğim,” dedim gerginlik içinde. “Pişman olacaksın.”

Pistin tam ortasına geldiğimizde bir eli belimi kavrayıp bedenimi onun bedenine yaslarken ben de bir elimi onun omzuna atıp araya mesafe koymaya çalıştım. Ancak o tutuşunu sıkılaştırıp iyice yapıştırdı. Diğer elimi de tutup bizi yönlendirdi. “Sen endişe etme. Sadece bana uymaya çalış.”

“Son bir haftadır yapmaya çalıştığım şey bu zaten,” diye homurdandım. “Sana uymaya çalışmak.”

“Pişman mısın?”

“Tuhaf olan o zaten,” dedim kendime kızarken. “Her şeye rağmen yaptığım şey aşırı doğru geliyor. Daha önce hiçbir şey bu kadar tıkrında hissettirmemişti.”

“Bu kötü bir şey mi?” Bir elimden tuttuktan sonra beni kendisinden uzaklaştırıp etrafımda dönmemi sağladı, daha sonra kendisine doğru çekip sırtımı göğsüne yasladı. Ona yakın olmak beni hiçbir zaman rahatsız etmemişti ama bu sefer aramızda farklı bir şeyler vardı. Ondan bana uzanan sıcak bir enerji benliğimi alaşağı ediyordu sanki, savunmasız hissettiriyordu.

“Hayır ama...” Belimin ağırlığını koluna verip beni sırtüstü eğdiğinde o da üzerime doğru eğilip yüzünü benimkine yaklaştırdı. Nefesimi tuttum ama o benim aksime sıcak nefesini yüzümde hissetmeme izin verdi. “Böyle bir yerden gitmek her zaman zor olur.”

Bir gün gidecektim. Şimdi bizim için çalan şarkı bir gün notaları bittiğinde duracaktı. O gün benim için bir kapı açılacak, ardıma bakmadan gitmem gerekecekti çünkü bakarsam bir gün geri döneceğim anlamına gelirdi. Ben bir gün gelmemek üzere gitmek zorundaydım. Anlaşmamız böyleydi. Zaten benim evli kalmak gibi bir niyetim de yoktu, bana göre değildi.

“O gün geldiğinde gitmek istemezsen...”

Tekrar doğrulmamı sağlayıp elimi tuttuğunda ilk pozisyonumuza geldik ve sadece onun adımlarını takip ettim. “Buna izin verme,” dedim keskin bir dille.

“Peki ben istemezsem...”

“O zaman ben de sana izin vermeyeceğim.”

“Birimiz diğerine yenileceğiz,” dedi bana meydan okur gibi.

“Yenilmek yok. Bir savaşta değiliz. Savaşta olsak bile düşman değiliz. Biz bir olduk, çıkarlarımız için savaşıyoruz.” Aramızdaki mesafeyi biraz açtım. Sarp bana inat belimden sıkıp beni kendisine bastırdı. Karşı gelmedi. Çenemi kaldırıp ona baktım. Onun bakışları dudaklarımda durdu, tam bir şey diyecekken aramıza üçüncü bir kişinin sesi düştü. “Eş değiştirmek ister misiniz?”

Sesin sahibine döndüğümde başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Karşımda iki yıl önceki hatam, görmek istediğim son kişi duruyordu. Sadece buraya gelmekle özgür olduğunu sanan, ona uzatılan eli gül sanıp tutan ama dikenini unutan Sidem, içimde bir yerlerde sanki kendisini belli etti. O an olduğum ortamdan uzaklaşmaktan korktum. Ona kapılmaktan, her şeyi mahvetmekten korktum. Aynı zamanda öfke duydum. Pişkince karşımda duruyor olmasına kuruldum.

Alex. Yıllar önceki hatam tam karşımdaydı. Bana bakarken yüzünde yine o iğrenç sırıtışı vardı.

“Karımı başkalarıyla paylaşacak biri gibi mi duruyorum?” diye sordu Sarp öfkeyle. Dokunduğum omzundan kaskatı kesildiğini anladım. Kendisini zor tutuyor gibiydi. “İllerle kardeşim.”

Alex bana imalı bakışlar atarak, Sarp’a doğru dönüp safa yatmaya çalıştı. “Genelde davetlerde sık sık yaptığımız için...”

“Siktirtme şimdi davetini,” diyerek Türkçe homurdandı. Olayın uzamaması adına, “Sarp,” dedim titreyen sesimle. “Çıkabilir miyiz?” Bu sefer

onun elini tutan ben oldum. Kimseye bakmadan sadece önüme bakarak çıkışa yöneldim. Sarp arkamdan ne olduğunu soruyordu ama dinlemedim. Kabanımı bile alamadım. Dışarı vardığımızda içime soğuk havayı çektim. Anılarda kaybolmak istemiyordum. Sırası değildi. Özellikle hayatım düzelmişken sırası değildi.

“Sen iyi misin?” diye sordu Sarp. “Tanıyor musun o adamı?”

Gözucuyla ona baktım. O benden eşi hakkında bir şeyleri saklamamıştı. Ben de ona dürüstçe anlatmalıyım. Davette karşılaşan bu ikili yarın bir gün tekrar karşılaşabilirdi. Onu zor durumda bırakmak istemiyordum. “Eski flörtüm,” dedim zorlukla yutkunurken. Sarp’ın kaşları çatıldı. Yavaşça merdivenlerden inip çeşmeye doğru ilerledim. O da arkamdan geliyordu. “Biraz saçma bir bitiriş olmuştu.”

“Nasıl?” diye sordu. “Ne zaman?”

“İlk geldiğimde,” dedim durgun bir sesle. “İzem ile ilk tanıştığım da. Doğum günümde bir barda onunla tanıştım. Ailemden uzak kaldığım içindi belki de ilgisi hoşuma gitmişti ama onun niyeti farklıydı. O kendisine sadece yatak arkadaşı arıyordu. Başta salak gibi anlamadım. O da bizden olabileceğini düşündü. Anladığımda zaten kaçtım ama o çok ısrarcı çıktı. Sonra aniden vazgeçti ama...”

“Onunla ilişkin oldu yani?”

“Sevişmedik hayır,” dedim telaşla. Asla öyle bir şey olmamıştı, bu onu elbette ilgilendirmezdi ama olmayan bir şeyi oldu olarak bilmesi beni rahatsız ederdi. “Olmasını istedi ama ben istemedim. Anladığımda kaçtım zaten. Sadece bil istedim çünkü o gerçekten manipülatif, korkunç biri. Seni kandırmasını istemem.”

“Senin hakkında senden duymadığım hiçbir şeye inanmam. Bundan emin olabilirsin.” Üstündeki ceket çıkarıp omuzlanma bıraktı. “Özellikle sen saklamak yerine bana böyle anlatıyorken.”

Gerçekten üşüdüğümü ceketini omuzlarımda yakılmış bir ateş gibi hissettiğimde anlamıştım. İyice sarılıp üzerime çektim. “Sağlıklı iletişim kurmamız için bu gerekli.”

“Ben daha önce hiç...” Kelimelerini ağzında gevelerken gerginlikle papyonunu gevşetti. “Daha önce hiç sağlıklı iletişimde bulunmadım sanırım. Açık açık anlatmanı beklemiyordum.”

“Utanacağım ya da saklayacağım bir şey yok,” dedim omuz silkerken. “Birbirimizi zor durumda bırakmayalım, her şey yeterince zor zaten.”

“Öyleyse,” dedi ve duraksadı. Birkaç saniye sonra konuştu. “Onu görünce neden bu kadar kötü oldun?”

“Kötü olmadım, rahatsız oldum,” dedim umursamaz bir tavırla. “Allah’ından bulsun deyip köşeye çekilen insanlardan olamadım hiçbir zaman. İstemediğim durumun içinde kalınca genelde kaçırım.”

“Buna inanasım gelmedi şu an,” dedi. “Çünkü bu durumdan kaçmadın.”
“İstedim çünkü.”

“Ve şimdi burada kalmayı istemiyorsun,” dediğinde başımı salladım. “Çantayı ve kabanını alıp geliyorum.”

Bu geceyi zamanında yapmış olduğum bir hata yüzünden onun kursağında bırakmışım gibi hissettim, suçluluk üstüme çöktü. Sarp yanımdan gittiğinde sert bir rüzgâr esti. Kar havası derler ya, öyle bir hava vardı sanki. Burnumun direğinde hissedildi. Ellerimin üşüdüğünü hissettiğimde, sol elimi sağ iç cebe atar atmaz elime kadifemsi hissiyatı olan bir şey çarptı. Özelini karıştırıyormuşum gibi hissetmekten geri duramadığım halde dokunduğum o şeyi çıkardım. Neden bilmiyordum ama o kadar merak etmişim ki yanaklarımın bile kızardığını hissediyordum. Elime aldığım şey kadife bir kutuydu. İçinde ne olduğunu bilmemek kulaklarıma kadar zonklamama sebep oldu. Titreyen elime rağmen kutuyu açtım.

İçinde gördüğüm bir yüzüktü fakat ben tam inceleyemeden Sarp’ın, “Sidem,” demesiyle yakalanmışım gibi hissetmekten telaşla sıçradım ve tam o an elimdeki yüzük yanımdaki çeşmenin içine düştü. “Sarp!” diye bağırdım öfkeyle. “Niye öyle sinsi sinsi yaklaşıyorsun?”

“Sen dalmıştın,” dedi şüphyle. Elinde kabanım ve çantamla bana doğru gelirken gözlerini kısarak bana bakıyordu. “Bana sakın annemin takımının içindeki yüzüğü düşürdüm deme.”

Korkuyla büyüyen gözlerim çeşmeye doğru gitti tekrar. Kim bilir yüzük şimdi nereye gitmişti! Şanssızlığım inanılmaz bir seviyede olduğu için bu da ancak benim başıma gelirdi. “Annenin miydi?”

“Sana verdiği takımın içindeydi. Tadilatlık işi vardı, yaptırıp sana verecektim.”

“Şaka!” Gözlerim sonuna kadar açılırken korkuyla çeşmenin içine doğru eğilip yüzüğün nerede olduğunu anlamaya çalışırken buldum kendimi. Sarp hızla yanıma gelip benimle birlikte yüzüğün nerede olduğuna bakmaya çalıştı. Böyle bakmakla bulacağımızı sanmıyordum. “En iyisi ben gireyim.”

“Bu soğukta?” diye sordu *aklını mı kaçırdın* der gibi. “Önemli değil. Düştü deriz.”

O kadar değerli ve pahalı bir şey için düşürdüm diyeceğimi düşünüyorsa yanılıyordu. Üstelik o kadın bana bu takımı verirken beni kızı gibi gördüğünü ima etmişti. Ben şimdi takımınızı düşürdüm diyemezdim. Onun itirazlarına aldırış etmeden eğilip ayakkabımın kayışını açtım. Çıkarır çıkarmaz bir elimi ona doğru uzattım, destek bekliyordum ama yaptığımı onaylamadığı için sadece sinirle bakıyordu. Bu beni yıldırmadı, onun omzundan tutarak dengemi sağlayıp suyun içine girdim bir şekilde.

“Saçmalıyorsun şu an,” diye homurdandı bana bakarken. “Hasta olacaksın, Sidem. Sağlığından önemli değil, gel buraya.”

“Sarp sadece ayaklarımı soktum, yüzmüyorum.” Elimi suya daldırıp karıştırdım. Elime değişik bir şeyler çarpıyordu ama hiçbirisi yüzük hissiyatı vermiyordu. “Balık yoktur değil mi burada?”

“Umarım vardır da seni yerler.”

“Sen de dul kalırsın,” diyerek ona meydan okudum. Yüzünü buruşturup göz devirdi. Sanırsın bu soğukta o elini daldırmıştı suya, öyle bir afra tafra yapıyordu bana. Biraz daha elimi suyun içinde salladığımda sonunda gözüme parlak bir şey takıldı. Zaten çok büyük bir yer değildi. Aceleyle o parlak şeye elimi attım ve kaldırdığımda yüzük olduğunu görmemle yerimde zıpladım. Bu harekete tamamen ıslanmışım.

“Sidem!” diye bağırdı endişeyle. Aynı zamanda halimi izlerken gülmemek için de zor duruyordu. Bu kızgınlığının sahte olduğunu fark etmem uzun sürmedi. “Çık hadi, çık.”

Bulduğum yüzüğe baktım ona aldırış etmeden. Zarif, yakut bir yüzüktü. Verdiği setin bir parçası olması, benim için düşünülmüş olması hem suçluluk duygumu kabartıyor, hem de ailemden bana hiçbir şey kalmazken Lerzan Hanım’ın bana manevi bir şeyler katmaya çalışması buruk hissetmem neden oluyordu. “Takmayacak mısınız?” diye sordu Sarp.

“Bunu bir gün hak ettiğini düşündüğün kişiye takmalısın,” dedim dalgınlıkla. “Bu kadar özel olan şeyi sıradan biri için heba etme.” Suyun içinde zorlukla ona doğru yürüdüm. O ise bir ayağını köşedeki mermere dayamış beni izliyordu. “Ne bakıyorsun?”

“Sıradan biri olduğunu düşünmene şaşıyorum,” diyerek karşılık verdi. “Etrafımıza bak, şu an olduğumuz durumda bile sıradanlıktan uzaksın.”

“Ben o anlamda demedim.”

“Ben her anlamda dedim.” Ona yaklaştığımda belimden kavrayıp beni kucağına kaldı. Bu hareketimle suyun içinde yalpalamama sebep oldu ve o da ıslandı. “Hasta olmadan seni eve götürelim.”

“Sen de hasta olacaksın, şuna bak sıırıslıklam oldun,” dedim ona kınayan bakışlar atarken.

“Benim üstümdekiyle senin elbisen bir mi?”

“Haklısın değil.” Bir elimi ensesinden omzuna doğru uzattım. “Benim elbisem fazla güzel.”

“Ve iki bez parçası,” diye homurdandı. O sırada ayakkabılarımı almadan gittiğimizi fark ettim. Sanki neye baktığımı anlamış gibi. “Yenisini alırım,” dedi.

Ona gıcık olduğumu belli eden bakışlar atıp, “Zengin olman her şeyin yerine yenisini koyabileceğin anlamına gelmiyor,” diyerek homurdandım. Bazen gerçekten ukala biri oluyordu.

“Daha önce yerini doldurmadığım hiçbir şey olmadı.” Umursamaz bir tavırla konuşması *bir gün senin yerini de dolduracağım* demiş gibi de hissettiriyordu.

“Ne mutlu sana,” diye geveledim ağzımın içinde. Arabanın yanına geldiğimizde ön kapıyı açıp beni içeri bırakması için bedenimi aşağı doğru kaydardım. “Araban mahvolacak.”

“Sağlığından önemli değil.” Ardından kendisi de sürücü koltuğuna hızla geçip arabayı çalıştırdı, hemen ısıtıcıyı da açtı. “Isınır birazdan,” dediğinde sadece başımı sallayarak bir karşılık verebildim. Bu gece hem güzeldi hem de buruktu ama benim için aynı zamanda Alex’i aşmış olduğumun kanıtı olup huzurlu geçmişti. Düşüncelerimin arasına Sarp’ın telefon sesi girdi. Arayan Alp’ti. Telefonu açıp kulağına götürdü, dinlerken gözleri endişeyle büyüdü. Bu hali merak etmeme neden oldu. “Geliyorum.”

“Ne oldu?” diye sordum kapatır kapatmaz. Bana cevap vermek yerine arabanın hızını artırınca, “Sarp,” dedim şüpheyle. Çenesi gittikçe kasılıyor, burnundan soluyordu. Eğer sakinleşmezse bir kazaya kurban gidecekmişiz gibi hissediyordum, korkuyordum.

“Caroline,” dediğinde içime bir endişe düştü. “Caroline gelmiş. Evdeymiş. İçeri almamış anneler ama kapıda bana bağıırıyormuş.”

“Neden?” diye sordum dehşete kapılmış bir halde. Sarp’tan bir cevap gelmedi. O da bilmiyordu çünkü. Daha fazla soru sorarak onu sıkmak istemedim ama o kadar hızlı kullanıyordu ki irkildim. “Biraz yavaşlar mısınız?”

“O kadının kızımı kandırmasına izin veremem,” dedi öfkeyle. Kendisini zor tutuyor gibiydi. Tüm endişesi bu yüzdendi demek ki. O an durumun ciddiyetini kavradım. Sadece sıkıca tutunup eve sağ salım varabilmemiz için dua ettim. Gelirken bir saatte geldiğimiz yolu dönerken yarım saatte

döndük desem yalan olmazdı. Sarp o kadar hızlı gelmişti ki göz açıp kapayıncaya kadar evin bahçesine varmıştık. Araba ani fren yapınca kemer olmasa burnumun kırılacağından emin oldum. Hızla kemerimi açıp indim. Sarp da indi, yanıma geldiğinde beni kucağına almaya yeltendi ama başımı iki yana salladım.

Hızlı adımlarla evin bahçesine girdiğimiz an onu gördüm. En son gördüğümünden ve fotoğraflardan çok farklıydı. Sarı saçlarını tepede özensizce toplamıştı. Üstünde bir pijama takımı vardı. Pelüş kabanına sımsıkı sarılmış bir halde karşımızdaydı. Bizi fark ettiği an ilk Sarp'a baktı. Ona bakarken fark ettim ki gözlerinin altı şişmiş ve morarmıştı. Yüzünün rengi sararmaya yakındı. Ona birinin bir şey yapmış olabileceğine dair içimde bir korku oluştu. Durumu iyi görünmüyordu.

Tam o an benimle göz göze geldi. Beni gördüğünde gözlerinde bir şaşkınlık belirdi. Bir bana bir Sarp'a baktı. İkimizin arasında bakışları gezinirken bir şey söyleyecek gibi oldu ama daha fazla dayanamadan bayılıp kaldı.

BÖLÜM 7

Ev Diyebilmek

Babam ne zaman geçmişten bahsetse babaannem, “Geçmiş, geleceğin malzemesidir. Sen bugüne taşırsan yarını şimdiden yazarsın. Başına geleni bilmiyormuşsun gibi de davranamazsın,” derdi.

Bu yüzden kaçtığım bir geçmişim olmaması için her şeyi yapmıştım. Biraz başarmıştım da. Aynı zamanda bu dünyada her koyunun bacağından asılacağına inandığım için bu bana yeterli olur diye de düşünmüştüm. Bencillik gibi durmuştu çoğu zaman ama değildi. Sadece kendimi bilmenin verdiği bir getiriydi.

Ama bazen olmuyordu. Hayat tek kişilik yaşamak isteyen insana bile bazen *senin yanına bir yol arkadaşı lazım*, diyerek baskı yapıyordu. Bunun en büyük örneklerinden biri ben olabilirdim. Türkiye’den Milano’ya geçtiğim zamanlarda bir ilişkim yoktu fakat Alex’i tanıdığımda, onun beni burada tutacak kişi olduğunu düşünmüştüm. Yanılınca da ömür boyu yalnız olmam gerektiğini, bunun benim kaderim olduğunu varsayarak köşeme çekilmiştim.

Çekildiğim köşede bir gün Sarp Luca Russo ile tanışmıştım. Onunla olmak kolay görünmüştü. Annesinin dediği gibi ikimizin de birbirine ihtiyacı vardı. Çıkarlarımızı o kadar önemsiyorduk ki birbirimizin suyuna gitmek bize zor gelmeyecekti fakat benim aksime Sarp’ın geçmişi fazlasıyla çetrefilliydi. Bunu umursamam sanıyordum ama mutlu olduğumda geçmişinin önüne çıkması benim bile göz ardı edemediğim bir şeydi.

Caroline bayıldığı anda korkuyla öne atladım. Bunu neden yaptım, elimden ne gelebilirdi bilmiyordum. Refleksti sadece. Sarp, bir elini kaldırarak olduğum yerde durmamı istedi. Evin kapısı açıldığında Alp bize doğru koştu. Caroline’ı kucağına alan kişinin bir an Sarp olacağını düşünmüştüm ama yeltenmemişti bile. Alp aldığı anda onun peşinden gitmişti sadece.

“Sarp,” dedim endişeyle onlara doğru yaklaşırken.

“Sidem, sen evde kal.” İndiğimiz arabanın arka kapısını açarak Alp’in, Caroline’ı yatırmasını sağladı. Sesi çaresiz çıkıyordu ama bunun eski eşiyile alakası yoktu, anlayabiliyordum. Bu biraz da olsa içimi rahatlatıyordu. “Bella korkmuştur, lütfen.”

“Sarp ama...” dediğimde bana doğru döndü, yüzündeki telaşlı ifade bana döndüğü an biraz da olsa dinginleşti. Yanaklarımı kavrayarak ona bakmamı sağladığında, “Üzgünüm. Bu gece böyle bittiği için gerçekten üzgünüm ama kızımı senden başkasına emanet edemem şu an,” dedi fısıldar gibi. Sıcak nefesi bu soğuk havada içime kadar ısınmamı sağladığında, başımı sallayarak onu onaylamaktan başka bir şey yapamadım. O sürücü koltuğuna gittiğinde benim bakışlarım hâlâ onlardaydı. Öylece gitmişlerdi, ben geride kalmıştım.

Çok geçmeden Sarp’ın dediğini yapıp aceleyle eve doğru gittim ve şifreyi girip kapıyı açtım. Bella’nın salondan sesi geliyordu, ağladığını duymak kalbime bir ağırlık olup çökmüştü. Hızlı adımlarla o aydınlığa doğru ilerlediğimde gördüğüm manzara Lerzan Hanım’ın önünde eğilmiş onu sakinleştirmeye çalıştırması olmuştu. Endişeyle yanlarına doğru koşarken, “Bella,” diyerek seslendim. Koltuğun bir köşesinde dizlerine sarılmış küçük, kırgın bir kız çocuğu; sadece içimi acıtıyordu.

“Sidem,” dedi benim geldiğimi görür görmez. Boncuk gözlerinden yaşlar akıyor, burnunun ucu kızardıkça kızarıyordu. “Annem...” der demez boynuma kollarını sardı. Bana sığınan küçük kızı geri çeviremedim. Kollarımı onun sırtına doğru çıkarıp iyice sardım. Kucağıma aldıktan sonra yerden kaldırıp salondaki L koltuğun kısa tarafına oturdum.

“Bella, bana bakar mısın bebeğim?” diye sordum saçlarıyla oynarken. O ise yüzünü boynuma saklayıp omuzlarıyla itiraz etti. “Ama neden?”

“Sidem, annem bir daha uyanmayacak, değil mi?” diye sordu ağladığı için daha da incelmış çıkan sesiyle. Bu soruyla kaşlarım istemsizce çatıldı. “Annemin annesi bir kere sokakta uyumuş bir daha uyanmamış. Benim annem de öyle mi olacak? Beni babama vermediler, o zaman ne yapacağım ben?”

Bella, dört yaşında bir çocuktur. Bu yaş grubunun neleri bilmesi ya da bilmemesi gerektiğini tam olarak bilmiyordum fakat bu kadar detayı bilmesi bana mantıklı gelmiyordu. Anneannesinin nasıl öldüğünü, ölümün sonuçlarını, babasından ayrı kalmasının detaylarını... Hepsi onun küçük bedeni için fazla ağırdı. Sarp’ı suçlamıyordum. Onun iyi bir baba olduğunu kendi gözlerimle görmüştüm. Caroline belki de ancak iftira ile Bella’yı alabileceğinin farkındaydı bu yüzden Sarp’ı yakmıştı.

“Babana güveniyorsun, değil mi?” diye sordum günler öncesi aklıma gelirken. Başını salladığını boynumdan gıdıklanınca anladım. “O zaman annenin geri geleceğine de güvenebilirsin çünkü baban onunla gitti.”

Başını boynumdan kaldırıp bana baktığında, “Gerçekten mi?” diye sordu ağlamaktan parlayan gözlerini kocaman açarken. Küçük kızların gözleri

mutluluktan parlamalıydı, yaşlardan değil. Bu yüzden boшта kalan elimin tersiyle nazıkçe gözlerindeki yaşları sildim. “O iyi olacak, değil mi?”

“Tabii ki olacak,” dedim ona tebessümle bakarken. “Babana her zaman çok güven olur mu? O senin kötülüğünü hiçbir zaman istemez.”

Dudaklarını büküp omuz silkti. “Sidem, ben babamı çok özleyorum. Hep onunla olmak istiyorum ama annem babamın onu istemediğini, bu yüzden onunla olamayacağımı söylüyor. Çok üzülüyorum!”

“Bella,” dedim hafif öksürüp kendimi toparlamaya çalışırken. Öfke vardı içimde, Sarp’ın haksızlığa uğradığını düşünmenin etkisiydi bu. Diğer yandan küçük bir kıza annesini kötülemeden bir şeyleri aktarmaya çalışmanın verdiği o amatörlüğün gerginliği zor nefes aldırıyordu. “Annemi belki yanlış anlamış olabilirsin. Bazen saygı, sevgiden daha önce gelir. Saygı ne demek biliyorsun, değil mi? *Rispetto?*” Allah’tan birkaç basit kelimeyi biliyordum. Bella beni ilgiyle dinlerken başını salladı. “Annem aslında sana büyüklerin bazen birbirlerine olan saygısını koruyabilmek için ayrılmaları gerektiğini, ayrılan kişilerin de beraber yaşamayı tercih etmediklerini anlatmaya çalıştı. Yani babanın annemi istememesi onu sevmediğinden, onun kötü biri olduğundan değil; karşılıklı olarak beraber yaşamamaya karar verdiklerinden.”

“Yani annem de mi babamla yaşayamaz?” diye sordu konuyu anlamakta zorluk çekiyormuş gibi. “Yani sadece babam değil mi?”

“Sadece baban değil.” Önüne gelen saçları kulaklarının arkasına attım. “İkisinin ortak tercihi bu.”

“O zaman ben babamla yaşayabilir miyim?” Ona gülümseyerek başımı salladım. “Annemi sadece hafta sonları görebilir miyim?”

“Annemle kalmak istemiyor musun?” diye sorduğumda tekrar başını boynuma sakladı. O an bir çekincesi olduğunu anlamıştım. “Sana yardım edebilmem için benimle konuşmalısın, Bella.”

Tekrar başını kaldırdığında gözlerinde korku vardı. Küçük ellerini kucağında birleştirip bana baktı. “Annemi de seviyorum ama onunlayken canım çok sıkılıyor. Benim annem her zaman işe gitmek zorundaymış. Eve geç geliyor, bazen gelmiyor bile. Bunu benim için yaptığını söylüyor, bu yüzden kimseye söylememem gerekiyormuş. Sana söyledim diye bana kızmaz, değil mi?” Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. “Kızmasın, Sidem. Çok üzülüyorum o bana kızınca.”

“Sana daha önce kızdı mı?” diye sorarken içimdeki endişe büyüdü. Basit bir kızgınlık olsa dile getirir miydi? Sanmıyordum. Anneydi sonuçta ve her çocuk bir noktada annesini çok kolay affederdi. Eğer annesinin kızgınlığını

* Saygı. (Ita.)

dile getiriyorsa ona bir birey gözüyle bakmalı, rahatsızlığını dikkate almalıydık.

Başını iki yana salladı yavaşça. “Bir kere babama gitmek istediğim için kızdı. *Hafta içi babana gidemezsin, polisler babanı alır*, dedi. Sidem, babamı almazlar değil mi? Ben gelmek istemedim ki.”

“Polis yok.” dedim anında. Endişeyle gözlerim de büyümüştü. Caroline gerçekten kötü biriydi. Anneliğini geçmiştim o direkt kötü bir insandı çünkü küçük bir çocuğa böyle konuşmak sağlıklı değildi. “Bella, babana ihtiyacın olduğu anda gelebilirsin. Annenin izin vermesi yeterli. Bazen büyüklerin de kafası karışabilir, yanlış yapabilir. Annen de öyle bir dönemde olmuş olabilir ama senin kötülüğünü istemez.”

“Ama *nonna* hiç böyle değil,” dedi küskün bir tavırla. “Babama, amcama ya da halama hiç böyle yapmıyor. Hep onlarla vakit geçiriyor. Onları seviyor. Annem biraz soğuk duruyor. Kendimi kötü çocuk gibi hissediyorum. Ama ben yaramazlık yapmam ki!”

“Her anne farklıdır.” Şu an tamamen onun küçük kalbini kazanabilmek için çırpınıyordum yoksa annesinin asla savunulacak ya da güzelleenecek bir tarafı yoktu. “Mesela benim annem, biz küçükken abimi terlikle kovalardı. Çok korkardık ama gün sonunda ondan başka kimsemiz de olmazdı hatta ben annemden çok dayak yemişimdir.”

Bella kıkırdadığında onun yanağını sıkıp ben de güldüm. “Üzülmedin mi hiç?”

“Hak ediyordum aslında. Çok yaramazdım ben, senin gibi değildim. Senin gibi olsaydım ohoo!”

“Ohoo!” diyerek beni taklit ettiğinde kendimi tutamayarak kısıp bir kahkaha attım. Bana eşlik edip o da kahkaha attığında yanakları kızardı, ona yakışanın sadece gülmek olduğunu daha çok anladım. “Annen beni sever mi yani, Sidem? Herkesin iki tane *nonnası* var, benim yok.”

“Annem seni severdi. Çok severdi hem de.” Lüle olmuş saçlarını iyice parmaklarıma dolayarak ona baktım. “Birinin seni sevmemesi mümkün mü? Harika bir kızsın sen. Çok da tatlısın.”

“Sidem, bu gece seninle uyuyabilir miyim?” diye sordu aniden. Bu soruyla gülüşüm anında soldu ve şaşkınlıkla ona baktım. Benimle uyuması demek, babasıyla uyuması demekti. Bu da ortamızda yastık olmaması anlamına geliyordu. Ben henüz Sarp ile aynı yatağı paylaşma duruma alışmamışken ona *gel sen de ortamıza yat* diyemezdim. Onu geri çevirip kalbini de kıramazdım. Bu durumda yataktan kovulan kişi Sarp olacaktı. Dürüst

olmak gerekirse kızını daha çok seviyordum. Sarp'ı zaten sevmiyordum, kıyasa gerek yoktu.

Yine de şansımı ilk onun odasında yatmaktan kullanmaya çalışarak, "Tamam, odanda buluşuruz olur mu?" diye sordum.

Başını hızla sallayarak itiraz etti. "Ama benim yatağım babamı almaz ki!" "Benimle uyumak istedin ama..."

"Ama babam da seninle uyumak ister." Ona göz devirmemek için zor duruyordum gerçekten. "Benim yatağıma üçümüz sığmayız ki. Babam tek kalırsa üzülür."

"Neden üzölsün bebeğim?" diye sordum sitem eder gibi. Yavaştan kulaklarım kızarmaya başlıyordu, küçük bir kız çocuğuna laf geçiremiyordum. "Hem baban belki bu gece gelmez. Kendi yatağında olmak istemez misin?"

"Ama Sidem!" Dudaklarını büküp küskünce kollarını kendisine doladı. Bana trip atar gibi kendisini kucığımdan yana doğru atıp bir de sırtını döndü. Babaannesi ve bu velet kesinlikle anlaşımlardı, beni delirteceklerdi.

İki hafta önce bana küçük bir kız çocuğunun tribini çekeceksin deseler güler geçerdim ama asla öyle olmuyordu. İşaretparmağımla omzundan dürterken, "Küstük mü?" diye sordum. Küçücük bir şeydi ama inadı kendisinden büyüktü. Bana mısın demiyordu. "Tüh, ben de yatak odamdaki televizyondan Rapunzel izleyelim mi diye soracaktım ama küsmüşsün..." Gözucuyla bana baktı. Benim gülerek ona baktığımı görünce tekrar başını çevirdi. "Tek izlerim o zaman..."

"Düşündüm de..." Yavaşça bana doğru döndüğünde naz yapmaya çalıştığını anlamıştım ama gülerek hevesini kaçırmak istemedim. "Aslında eğer kakaolu süt yaparsan seni affedebilirim. Hem tek izlememiş olursun. Rapunzel'i çok severim. Arkadaşız biz, değil mi? Beraber izlemeliyiz."

"Koş o zaman odaya!" dediğimde sevinçle koltuktan aşağı atladı. Bir tane poposuna vurduğumda gülerek merdivenlere yöneldi. Aklım Sarp'ta kalmıştı ama o benden Bella'ya bakmamı istemişti, bu yüzden dikkatimi toparlamaya çalıştım. Ev o kadar sıcaktı ki başta fark etmemiştim fakat ben hâlâ o ıslak elbiseyle oturuyordum. Yine de bu ayrıntıya takılmadan Lerzan Hanım'ı aradı gözlerim, ortalarda yoktu. O an yorgunlukla onu aramak istemedim. Odaya çıkıp giysi odasından bir pijama takımı alıp odanın banyosuna girdim. Makyajımı çıkarıp, üstümü değiştirdikten sonra odaya tekrar girdiğimde Bella'yı elinde mavi, pelüş bir fülle yatakta uzanırken gördüm.

Ardından başucunda duran iki bardak kakaolu süt çekti ilgimi. "Nonna bizim için hazırlamış," diyerek merakımı giderdi Bella. "Şimdi uyuyacakmış. Sidem ablanla sabah konuşurum, dedi."

Başımı dalgınca sallarken, ben de yatakta onun yanına geçtiğimde onu oturur konuma getirip bardağını uzattım. Ardından televizyonda Rapunzel'i de açtım. Film başladığında ikimiz de arkamıza yaslanarak süt-lerimizi içiyorduk. Ben hızımı alamayıp hemen bitirmiştım, o da bana uy-muş olacak ki hızlıca içti. Boş bardağı bana uzattığında gözümün daldığını fark etmiştim.

Aklım Sarp'ta kalmıştı ve ne yaparsam yapayım geçmiyordu. Her geçen gün durum biraz daha garip bir hal alıyordu bunun farkındaydım fakat bu-gün gördüğüm sahne, davetten sonra Alex'i bile unutturmuştu bana. Öy-lece bayılmıştı gözlerimizin önünde. Hali zaten bin beterd. Aralarındaki ilişki bana dokunmadığı sürece beni ilgilendirmemeliydi ama öyle hisse-de-miyordum. Zihnimi kurcalıyordu.

Bella'nın gözlerinin hafiften gittiğini görünce üstümüzü örtüp televiz-yonu kapattım. Yan dönüp dirseğimi yatağa, başımı da elime yaslayıp ona baktım. Bu gece Bella'nın hem tip hem de karakter olarak babasına çekti-ğinden emin olmuşum. Diğer yandan içindeki hassas çocuğun, bir anne-nin sorumsuzluğu yüzünden olduğunu düşünmek kalbimi kırıyor ve ona yardım etme isteğimi kabartıyordu. Ben kendi çocukluğuma karşı öyle kır-gınlıklarla doluydum ki onu içselleştiriyor olduğumun farkına varıyordum.

Onu izlerken düşüncelerim ne kadar beni boğduysa, gözlerimin kapan-dığını hisseder gibi oldum. Tam olarak uykuya dalmış sayılmazdım. Odanın kapısı açıldığında irkilerek gözlerimi açtım. Gelen kişinin Sarp olduğunu düşünmek daha enerjik şekilde kalkmama neden olmuştu. Anında doğrulup kapıya doğru baktım. Odaya giren kişi tam da beklediğim gibi Sarp'tı.

Gece üstünde jilet gibi duran takımı kırıkmış, papyonu zaten çıkarıl-mıştı. Yorgunluğu yüzünden ve dağılan saçlarından belli oluyordu. Birkaç saniye kızına baktı. Tebessüm etti fakat bana dönmeden giyinme odasına doğru ilerledi. Bu hareket beni sinirlendirmeye yetti. Görmezden mi gele-cekti yani? Bana hesap vermek zorunda olmayabilirdi ama bu durum için geçerli olduğunu sanmıyordum. İzin vermek de istemiyordum zaten. Bir hiddetle baş ucumda olan telefonumu aldıktan sonra ayaklarımı yere vura vura peşinden gittim.

Ben de giyinme odasına girdiğimde onun çoktan gömleğini çıkarmış olduğunu fark ettim. Geniş omuzları ve derin çizgili sırtı gözlerimin önüne serilmişti. "Tavrını bilmesem manzara hoşuna gitti diye fırsat kolluyorsun sanacağım," dedi sanki arkasında gözü varmış gibi. "Geldiğini anlamayaca-ğımı mı sanıyorsun?"

“Manzara hoşuma gitseydi tadını çıkarmak için sahte değil, gerçek bir evlilik yapardım,” dedim sinir bozucu bir sesle. O kemerini çıkarmaya yeltendiğinde gözlerimi devirdim. “Soyunmayı bırak ve bana dön, Sarp Luca.”

O bana dönmeden önce telefonumun ekranını açıp geçenlerde imzalatığım notlarıma kayıtlı anlaşmayı açtım. O bana dönerken, “Luca da dediysen işimiz yaş,” diye homurdanıyordu. Döner dönmez benim havada ruttuğum telefonumun ekranını görüp bıkkınlıkla ofladı. “Sen cidden benim başıma belasın, Sidem Karacahan Russo.”

“Onu evlenmeden önce düşünecektin, Sarp Luca Russo.” Ekranı ona biraz daha yaklaştırdım. “Bu anlaşmaya göre ya şimdi bana neler olduğunu anlatırsın ya da gözünün yaşına bakmam.”

“Gözümün yaşına bakmayacağının farkındayım, emin ol.” Dolaba doğru yaslandığında kol kasları iyice belirgin durmuştu. Sağ omzundan biraz pazılarına taşmış bir saat dövmesi çekmişti ilgimi. Saate erimiş gibi bir görüntü verilirken üstünde yazan Romen rakamlarıydı. Akrep ve yelkovanı yoktu ama ortasında fazlasıyla havalı duran bir kartal vardı. O dövmesinin biraz altında, iç kısımda alt alta Romen rakamlarıyla yazılan tarihleri gördüm sonra. Merak ettim ama etmemem gerektiği için dikkatimi topladım.

“O zaman bana bu gece neler olduğunu anlat,” dedim katı bir sesle. “Seni dinliyorum.”

Başını dolaba yasladığında yorgunlukla yumdu gözlerini. Bu gece ona zerre iyi gelmemişti, bunun farkındaydım. “Ben de bilmiyorum,” dedi kısıp bir sesle. “Tek bildiğim Caroline öylece kapımda bayıldı. Beni gördü, bir şeyler diyecek gibi oldu ve bayıldı.”

Karşısında duran dolaba da ben sırtımı yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Şimdi karşılıklı duruyorduk. “O kadında bir şeyler var. Beni rahatsız eden bir şeyler var hem de. Bilmek istiyorum.”

“Bilmediğim şeyi sana söylememi mi istiyorsun?” diye sordu hafif bir kızgınlıkla. Onun abimin arkadaşı olması, Caroline’ın onun arkadaşlarından birini sevmiş olması, o kadının beni görünce bir de bayılmış olması mantıklı gelmiyordu. Bazen zincirleme olaylar aslında tek bir yere bağlı olurdu. İnsanlar anlamak istemezdi, kırılan bir noktaya bağlıydı ama zincirin başı kimin elindeyse her şey orada saklıydı.

“Ben sana bilmediğin bir şeyi öğretmeye çalışıyorum,” dedim onun laflarıyla onu vurmak için. “Bana iyi bir aile olmayı, evliliği öğret dedin. Sahte de olsa çabaladım. Bilmediğim halde çabaladım hem de. Sen niye çabalamıyorsun?”

Yaslandığı yerde dik bir konuma gelip, “Açık konuş,” dedi. “Ne öğrenmek istiyorsan bana açık açık sor. Cevaplamazsam o zaman haklısın derim ama cevaplarsam-”

“Abime mi âşıktı?” diye sordum hiç diretmeden. Sorarken oldukça ifadesiz tuttum bakışlarımı. Öyle bir durum varsa Sarp ile nasıl devam ederdim bilmiyordum. Saçma olurdu. Olmamalıydı ama sırf bu yüzden de bu sorudan kaçmak anlamsız geliyordu. “O yüzden mi abimle aranız-”

“Bizim abinle aramız bozuk değil, Sidem,” dedi tok bir sesle. Bakışları anında öfkeye bürünmüş, sözlerinin aksini bana söyler olmuştu. Nasıl inanmamı bekliyordu ki? O görseydi kendisini o da inanmazdı. “Hiçbir zaman bozuk olmadı. Hatta sen bir ara abine yeni projesinde kimlerin sponsorluk yaptığını sor.”

“Sen mi?” Gözlerimi kısarak baktım. “Sensen neden bu kadar öfkeli? Caroline, ona âşık değilse o kadının yaşadığı şok neydi?”

“Öfkeli çünkü bana güvenmiyor ve o senin abin. Ayrıca senin Türkiye’ye dönmeni istiyordu ama onun gözündeki ben bu işe engel olmuş adamım. Samet’in bana öfkesinden daha doğal ne var?” diye sordu yüzünü memnuniyetsizlikle buruştururken. “Caroline bana bile âşık olur, Samet’e olmaz.”

“Bana bile ne demek?” diye sordum ben de yüzümü buruştururken. “Bu kadının senden bir kızı var. Bir dönem seninle görkemli bir düğünle evlenmiş.”

“Biliyorum, ben de ordaydım,” diye homurdanırken umursamaz bir tavırla dolaba döndü tekrar. “Caroline neden bayıldı, neden gelip benim kapımda bayıldı bilmiyorum. Doktor fazla uyarıcı madde aldığım, bu yüzden kendisine gelmesinin zaman alabileceğini söyledi. Alp’in arkadaşı ilgileniyor şu an onunla, medyadan uzak tutmaya çalışıyoruz.”

Onu bu kadar madde almaya itenin Sarp’ın evlenmesi olduğunu sanmıyordum. Sarp’ın deyimine bakılırsa Caroline onu umursamıyordu, tabii şımarık bir kadın olup hırs yapmıyorsa. “Bella ne olacak?”

“Velayet davası tekrar açılacak. Onaylanana kadar kızım benimle kalacak elbette ama avukat sosyal hizmetlerden denetime gelinebileceğini söyledi. Malum, adaletin karşısında ben şiddet bağımlısı bir alkolik olarak kaldım.”

“Ama öyle değilsin,” dedim sanki bunu düzeltmem gerekiyormuş gibi. “Temizsin ve aile kurdun, evlisin. Bella da beni seviyor...”

“Farkındayım,” dedi dalgınlıkla. Kendisi için bir tişört ve eşofman altı alıp tekrar bana döndü. “Bu aralar bu evliliğe çok fazla şey düşünüyor,

biliyorsun değil mi? Caroline ile bir bağım kalmadığını, kızımı alacak gücüm olduğunu kanıtlamam lazım.”

“Biliyorum.” Yaslandığım yerden dik bir konuma gelip sanki bu konuda da dimdik yanında olacağımı kanıtlamam gerekiyormuş gibi hissetmiştim. “Ben her şeyin farkındayım. Sen de farkına var, işimizi zorlaştırma yeter bana.”

Yavaş hareketlerle onayladığını söyler gibi başını salladı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim ama o an neden salaklığım tuttu odadan çıkmayı akıl edemedim bilmiyordum. Sarp, tek kaşı havada bana bakıyordu. Ben de ona bakıyordum. “Müsaade edersen,” dedi alayla gülerken. “Yok, önümde giyin diyorsan...”

Sorusuyla birlikte utanç içinde bakışlarımı kaçıtırırken, “Saçmalama be! Boşluğuma geldi herhalde,” diyerek çıktım. Tek kaşım havada ona bakıp tekrar bakışlarımı kaçırdım. Yine de aklım tarih dövmesine takılmıştı. Her türlü sorup rezil olacaktım uzatmaya gerek yoktu. “O tarih dövmeleri...”

Anlamış gibi önünde çırpınmama izin vermeden yanıtladı. “Kız kardeşim ve Bella’nın doğum günü.”

Kaşlarımı havaya kaldırıp güldüm. “Ne güzel,” dedim dudaklarımı büküp dövmeye bakarken. “Allah’tan bizim oralardan bir karın olmamış da dört beş çocuk yapmamışsın yoksa yazı tahtasına dönerdin.” Ben dediğime gülerken o çatık kaşlarla bana baktı. Bakışları gülüşümü soldurmaya yetti. “Bizim oralarda derler ya. Oralı insanlar böyle daha çok çocuk sahibi olduğu için falan...”

Sarp gülmemek için kendisini sıkıyormuş gibiydi. Ben de dudaklarımı ısırpıp utançla ondan bakışlarımı kaçırdım. Saçmalıyordum, farkındaydım ama gerçekten çenesini tutabilen biri değildim. Eğer yanında biraz da olsa rahat hissettiğim biri varsa istemsizce mizaha vurmak istiyordum bir şeyleri. Onun yanında neden rahattım onu da bilmiyordum. Keşke olmasaydım, bu sadece bana zarardı. “Şimdiki karım da oralardan aslında ama...”

Sinirle ona doğru döndüğümde bu sefer keyifle gülen o oldu. “Sıfatları unutuyorsun bak,” diye çemkirdim bakışları karşısındaki sinirime hâkim olamazken. “Şimdiki sahte karın. Sahte. Sana çocuk veremez.”

“Sonuçta bugün övdüğün-” Bir elimi onun gövdesine doğru savurdum. Vurduğum yer sert, sıcak karın kasları olmuştu. Ateşe dokunmuşum gibi hissettim. Dokunmasam, uzaktan baksam belki daha çok sinirimi geçirebilirdim çünkü yanaklarıma kadar yanıyordum.

“Terbiyesiz ve yaşlısın,” diye homurdandım odadan çıkarken. “Sana güzel bir şey diyende kabahat. Gerçi sana demedim de ben. Neyse.”

“Benden çıkan şeye-”

“Sarp, valla kırarım çeneni!” diye bağırdım kulaklarıma kadar yükselen ateşi hissederken. Sonra pişmanlıkla sustum. Bella uyuyordu çünkü. Bu adam gibi düşüncesiz biri olmayacaktım.

Arkamdan keyifle bağırdı. “Boşamaz mısın?”

“Sen boşanma arsız olmuştun, etki eder mi bilmiyorum,” dedim alaycı bir tavırla. “O yüzden direkt çeneni falan kırıp fiziksel olarak zarar vermeyi düşünüyorum.”

“Nasıl istersen karıcığım.”

“Bana karıcığım deme!” diye patladım iyice sinir olduğum için. Onun ise bu sinirim hoşuna gidiyordu. Bu adam gerçekten arsızdı, onu anlamıştım. Allah’tan benim için bolca sabır diliyordum. Üç yıl bir şekilde onunla geçecekti ve her gün beni ayrı sinir krizleri bekliyor olabilirdi. Gerçi bir noktadan sonra onun yanında kalmazdım diye düşünüyordum. Bella’yı tamamen aldığı anda evleri ayırabilirdik, bu bizim için en iyisi olurdu. Hatta boşandıktan sonra arkadaş bile kalabilirdik bence biz. Az biraz anlaşıyorduk.

Odaya döndüğümde Bella’nın hâlâ uyuyor olduğunu gördüm ve tekrar onun yanındaki yerimi aldım. Sarp hâlâ odaya bir koltuk alamamıştı, bu yüzden salonda ya da çalışma odasında uyumaya mahkûmdu. Lerzan Hanım sorarsa da ona trip attığımı, bu yüzden salona kovduğumu söyledim. Sonuçta kocamın eski karısının kapıma gelmesi, bayılması yetmiyormuş gibi kocamın onunla gitmesi trip atmam için yeterliydi. Bu yüzden rahatça Bella’nın yanına kıvrıldım.

Dakikalar sonra giyinmiş bir halde kucağında kirli kıyafetlerle çıkan bir Sarp ve ona bakmamak için uyuyormuş gibi yapan ben vardım. Banyoya gittiğini kapı sesinden anladığımda tekrar gözümü açıp uzun uzun baktım ve çıktığını anlayınca tekrar gözlerimi kapatmaya çalıştım ama olmadı.

Sarp ile göz göze geldim önce. Ardından yatağa doğru geldiğini görünce yanımda uyuyacak sandım. Bu düşüncesiyle istemsizce gerilmiştim ama o kızına doğru eğildi. Öpmedi, dokunmadı da sadece ona bakıp gülümsedi ve bana doğru yavaşça döndü. “Ben çalışma odasında uyurum.”

“Battaniye ve yastık al o zaman,” dedim sesimi kısık tutmaya çalışarak. Bella uyanmasın diye dikkat ediyordum ama pek işe yaramamıştı. Bella’nın gözleri yavaşça açıldı. Gördüğü ilk kişi babası olunca da anında gözleri mutlulukla büyüdü. “Baba!” diye yükseldi doğrulurken ve hiç beklemeden onun boynuna sarıldı. “Geldin mi babacığım?”

Sarp boynuna sarılan kızını sımsıkı sardı. “Geldim, *Stellina*.” Bir elini saçlarına atıp okşarken yatağın köşesine oturdu düşmemeye dikkat ederek. Bu

manzara karşısında uzanmamın bir faydası yoktu. Ben de yavaşça oturur bir pozisyon alıp onları izlemeye koyulmuştum. “Kızım için her zaman gelirim.”

“Peki annem?” diye sordu Bella. Fazlasıyla çekingen duruyordu sorarken. İfadesini onun göğsüne yaslayarak gizliyordu belki de. “O iyi mi? Beni almaya gelecek mi?”

“Bir süre gelemeyebilir çünkü annen çok yorulmuş, dinlenmeye ihtiyacı var.”

“Çok çalıştığı için mi?” Bella geri çekilip babasına baktığında Sarp dudaklarını büküp başıyla onayladı onu. “Ama annemin kimsesi yok. Kim bakacak ona o zaman? Beni anneme götür baba. Ben ona bakarım.”

“Annen tek değil bebeğim. Onun yanında onu hemen iyileştirmek, daha güçlü yapmak için doktorlar var. Senden, benden daha iyi bakarak hemen ayağa kalkmasını sağlayacaklar.”

Bella iki elini havaya kaldırarak, “Yaşasın!” diye bağırdığında Sarp mutlulukla kızının başının üstüne dudaklarını bastırdı. “O zaman sen de bizimle uyur musun babacığım? Geldin ve sen Sidem’siz uyuyamazsın. Ben de onunla uyumak istiyorum. Sizinle uyuyabilir miyim?”

Sarp’ın bakışları beni bulduğunda Bella’nın göremeyeceği bir noktadaydım. Kaşlarımı yukarı kaldırıp başımı iki yana sallayarak istemediğimi belli etmeye çalıştım. Açıkcası Bella’yı yastık gibi göremezdim. Bu aile tablosunun içinde olmayı kaldıramazdım da. Benim için duygusal anlamda fazla bir sahne olurdu. Sarp, beni anlamış gibi kaçırdı bakışlarını. “Babam, seninle bunu daha önce de konuşmuştuk. Herkes kendi yatağında yatmalıydı hani.”

“Ama çocuklar korktukları zaman babalarıyla yatabilirler. Ben seninle yatmak istiyorum çünkü çok korktum!” diye sitem etti Bella. Sorunun babasıyla yatmak değil, benim babasıyla yatmam olduğunu anlayamaması üzüyordu.

“Tamam, sen benimle yatabilirsin. Gel senin odana gidelim,” dedi Sarp uzlaşmak istediği için sakın bir tavırla. Bella yine başını iki yana salladı. “Sidem’i rahatsız etmemeliyiz, Bella.”

Bella anında bana doğru döndüğünde, “Benden rahatsız mı oluyorsun, Sidem?” diye sordu dudaklarını bükerken. “Ama ben seni seviyorum. Seninle ve babamla yatamaz mıyım?”

“Ben de seni seviyorum bebeğim.” Kabul etmemeliydim ama gözleri dolan kız çocuğuna nasıl hayır diyeceğim konusunda bir fikrim yoktu. Hayır deme sanatı kitaplarının bile işe yaramadığı o noktada hissediyordum kendimi. Küçüktü her lafımı başka yere çekebilirdi. Annesinin söyledikleri

ile bile bağdaştırabilirdi. Bu yüzden çaresizce başka bir yol denedim. “Biz seninle odanda yatsak?”

“Ama babam tek kalır.” Sesi sonlara doğru titriyordu. Ayvayı yediğimden emin oldum. Zaten ikidir bu adamla aynı yatakta yatıyordum, yine yapabiliirdim diye düşünüyordum bu yüzden sadece omuzlarımı düşürdüm. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dediğimde babasının kucağından çıkıp benim boynuma sarıldı. Ben de ona sarılırken Sarp ile göz göze gelmişim. Bana minnetle bakıyordu, bu bakışları bana çok şey anlatıyor gibiydi ama ben anlamak istemiyordum. Bella için kabul etmişim, zaten aramızda o olacağı için sorun olmayacaktı. Bella, az önce olduğu yere tekrar uzandı. Sarp da biraz mesafe bırakarak yatağın diğer köşesine yönelince ben yerimde kaldım. İkimiz de dirseğimizde yükselip yan yatmış bir halde Bella’ya bakıyorduk.

Bella bizi gülümseyerek izlerken dünyanın en mutlu çocuğuymuş gibi gözleri parlıyordu. İkimize de uzun uzun baktı. Daha da gülümsedi. Aradığı aile sıcaklığını bulmuş gibiydi. Küçük elini benim elime uzatıp karnının üzerine doğru koymamı sağladı. Ardından babasının elini de benim elimin üstüne çekti. En üstte de onun minik eli kalmıştı. Sarp ile o an göz göze geldik. Sarp’ın bakışları sanki benim yüzümde hislerimi görebiliyormuş gibi derindi. Onun bakışlarına ben mi çok anlam yüklüyordum yoksa o gerçekten dudakları yerine gözleriyle mi kendisini anlatmaya çalışıyordu artık emin olamıyordum.

“Hadi uyu bebeğim,” dedi Sarp tarazlı çıkan sesiyle. “Yarın okulun var. Sabah amcan götürecektir seni tekrardan.”

“Gitmesem olmaz mı?” diye sordu fakat babasının bakışları karşısında kaderine boyun eğmekten başka bir şey yapamadı. “İyi geceler babacığım.” Bana doğru dönüp gülümsedi. “İyi geceler, Sidem.”

“İyi geceler, *Stellina*.” Sarp eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. Ardından ben de kondurdum. “İyi geceler.”

Dirseğimin üzerinde durmaktan yorulduğum için ben de başımı yastığa koydum. Sarp’ın bizi izlediği bir manzara kaldı geriye. Ne kadar öyle kaldık bilmiyordum ama Bella uyumuştı. Ben ise dalgınca onu izliyordum hâlâ. Uyumaya niyetim yoktu sanırım. Rahatsız değildim aslında bulunduğum konumdan ama uykum da gelmemişti. Bu aile tablosunun bir parçası olmak biraz garip geliyordu sadece. Özellikle ailemin tablosundan kendimi söküp atmak için her şeyi yapmışken. Tüm çabalarım boşa gitmiş gibi hissetmiyordum yine de.

“Bella daha önce böyle bir inatlaşmaya girmemişti,” diye fısıldadığında bakışlarımı ona doğru kaldırdım. “Onunla daha önce de beraber uyumak istemiştin ama hiç istemedi. Annesiyle de uyumazdı. Zaten Caroline ve ben hiç yan yana olmazdık. Onunla sadece bir sefer aynı yatağı kullandım, sonuç ortada.”

Son cümle o kadar trajikomik geliyordu ki kulağıma yüzümü buruşturdum istemsizce. “Hiç mi beraber yatmadınız?” Başını iki yana salladı. “Neden evlenmekte ısrarcı oldunuz o zaman?”

“Bilmem. Bir kızım olacaktı ve doğrusu neyse onu yapmaya çalıştım.”

“Sana doğrusunun bu olduğunu kim söyledi?”

“İnsanlar.” Bir iç çekti. “Herkes yakışık olan bu dedi. Caroline bile öyle dedi ama yapamadı işte. Benim tavrım da tetiklemiş olabilir çünkü ona hiçbir zaman karımmış gibi davranmadım.”

“Buna inanmak zor, malum sahte karına davranışın bile ortada,” dedim alaycı bir tavırla. Haksız olduğumu düşünmüyordum açıkçası. Bir haftada beni bile gerçekten evlendiğimize inandıracak kadar rolünü iyi yapıyordu.

Onun da dudağı bu dediğimle kıvrıldı. “Yapana değil, yaptırana bakmak lazım o zaman,” dediğinde gözlerim kısıldı. Sarp bazen iyi bir şeyler diyor gibiydi ama demiyormuş gibi hissettiriyordu. O yüzden ne tepki vermem gerektiği konusunda arada kalıyordum. “Bu gece davete geldiğin için teşekkür ederim.”

“Güzel bir davetti.” Alex’i görmem bile güzelliğini bozmamıştı. En azından kısa bir sürede olsa hayatıma bir renk gelmişti. “Sıkıcı hayatıma iyi geldi.”

“Benim de sıkıcı ve yaşlı kişiliğime iyi geldin,” dedi alaylı bir söylemle.

“Gerçekten öyle mi?” diye sorarken buldum kendimi. İçimi kemiren bazı şeyler vardı bu evlilik konusunda. “Çünkü bazen ben... sahte olduğuna en çok vurgu yapan olup haddimi aşan sorular sorabiliyorum.”

“Bunu sorun edeceğimi mi düşünüyorsun?” Yüz ifadesi anında ciddileşirken dikkatini daha da bana verdi. “Sorularını yutmak yerine bana direkt sorman emin ol daha iyi. Soracak kadar rahat olduğunu düşünmekten mutluluk duyarım.”

“Ama saçma değil mi?”

“Neden saçma olsun?” diye sordu kısıp bir sesle. “Sen bu evliliği kabul ederken aynı evde yaşamak gibi bir planın yoktu. Ben seni mecbur ettim. Bir süreliğine aynı evi paylaşacağın kişiye bir şeyler söylerken çekinmen sadece eziyet olur, Sidem.”

“Dövmelerini sordum mesela,” dedim utana sıkıla. “Ne bileyim, sana imalar yaptım.”

“Çünkü aynı evi paylaşacağın adam hakkında bilgilere ihtiyaç duydun,” dedi. “Emin ol bunları yapmasaydın daha büyük bir sorun olurdu. Birbirimizi idare etmeye çalışıyoruz, eziyete çevirmeyelim.”

“Anladım. Güzel o zaman,” diyebildim bakışlarımı kaçırırken. “İyi geceler o zaman sana. Sakın sabah bunu fırsat bilerek bana yapışma.” Özüme dönmem karşısında sadece kısık, gırtlaktan gelen bir kahkaha savurdu. Sözlerim değilse bile gülüşü beni utandırmaya yetmişti. Gözlerimi sımsıkı yumup onun bizi izlediği gerçeğini yok saymaya çalışarak uykuya daldım.

Başımın altında sert bir zemin vardı. Bu fazlasıyla rahatsız ediciydi özellikle üç gündür yattığım yastığın, bu zamana kadar kullandığım en rahat yastık olduğunu hesaba katarsak, gerçekten şu an taşa yatmışım gibi hissediyordum. Elim yattığım zemini yokladı. Aynı zamanda yoklarken sıkıyordum, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum çünkü uykumu alamamış gibi hissediyordum. Gözlerimi açmak gelmiyordu içimden.

“O sıkıttığın yer göğüslerim,” diyen Sarp’ın sesini duymamla gözlerimi açmama isteğim hiç olmuş, sanki uykuda değil de gecedен beri uyanık-mışım gibi bir dirençle sonuna kadar açılmıştı. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp etrafı incelediğimde durumu biraz da olsa kavrayabilmişim.

Ben Sarp’ın göğsünde uyuyordum. Üstelik bir kolum onun beline sarılırken, bir bacağım da onun bacaklarının üstünde yerini almıştı. Şaşkınlık içinde doğruldum. Etrafa bakıp olayı daha farklı anlamaya çalıştım. En son ortamımızda Bella vardı. Bella ne ara gitmişti de ben bu adama yapışmıştım? Afallamış bir halde Sarp’a doğru döndüğümde onun bir elini başının altına almış bir halde rahatça uzandığını gördüm. Yüzündeki o muzip tavır öyle memnundu ki bu andan. Yaptığım değil onun keyfi beni utandırmıştı.

“Sarp!” diye çığırdım resmen. Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Utancımdan ölecektim. Adama bana yapışırsın diye imalar yapıp ben yapışmış-tım. Şimdi yer yarılısaydı içine girseydim de bu adamın diline düşmeseydim. “Ne yapıyorsun sen ya?”

“Ben mi ne yapıyorum?” Yattığı yerde doğrulup o da oturur pozisyona geldi. “Hatırlatırım, bana koala gibi yapışan sendin.”

“Sen de bunun keyfini çıkarıyordun sanırım, uyandırıp sen ne yapıyorsun demedin,” diye homurdandım huysuz bir tavırla. Üstümdeki örtüyü yana doğru atıp bacaklarımı yataktan sarkıttığımda en azından yüz ifadesini göremediğim için kendimi daha rahat hissediyordum.

“Ellenmenin ve sıkılmanın nasıl keyfini çıkarabilirim?” diye homurdandı arkamdan. “Altra kalmak konusunda da pek öyle düşünmüyorum zaten.”

Şok içinde ona doğru dönüp köşede duran ev terliğini alıp fırlattım. Havada yakalayıp bana serseri bir sırıtışla bakmaya devam etti. “Yaşından başından, kızından utan ya!” diye bağırdım sinirle. Yemin ederim ateşler içindeydim. İnsan hiç mi utanmazdı? Bu adam utanmıyordu. “Kaç yaşına gelmiş adamsın, şu dediklerine bak. Facebook dayıları gibi.”

Elindeki terliği hafifçe bana geri fırlattığında köşeye kaçtım. “Bir dayı demediğin kalmıştı, Sidem.”

“Çünkü iğrenç imalar yapıyorsun!” diye çemkirdim ona karşı. “Altra kalmak falan. Yani utanman yok onu anladım ama yaşlılığın getirdiği olgunluk da mı yok? Yani... Boş boş...”

“Ben sadece senin dediğine karşılık verdim. Olayı bu kadar çevirip pancara dönen sensin,” dedi alayla. Giyinme odasının boy aynasından kendime baktığımda gerçekten kıpkırmızı olduğumu fark ettim. Ellerimi yanaklarıma koyup ısıyı hissettim. Yanıyordum. Sinirden. “Hem göğüslerimi sıkarken hiç öyle demiyordun. Ben sana ırzıma geçtin diye bağılıyor muyum?”

O görmese de sinirli bakışlarımı odaya doğru çevirdim. “Şişirmişsin hava yastığı gibi göğüslerini, yastık sandım yastık. Gözlerim kapalıydı nasıl görebilirdim? Senin gözlerin açıktı, dur deseydin.”

“Yaaşımı göstermemek için yaptığım sporların meyvesi bu göğüsler, o sıra gururlanmakla meşguldüm,” dedi beni daha çok sinir etmek ister gibi. Her dediğime bir kılıf bulabiliyor, benim en çok sinir olan taraf olmamı sağlayabiliyordu. Ona karşılık vermesem daha mutlu olabilirdim ama ben de kendimi tutabilen biri değildim ne yazık ki.

“İyi, fazla gurur yerden yere vurur. Al, resmen dip dibe uyumuşuz hoş mu şimdi bu? Nerede sınırlar, nerede profesyonellik?” diye söylene söylene kendim için kıyafetler çıkarmak amacıyla etrafta geziniyordum. Bu adamla üç yılın her sabahını böyle kavgalarla geçireceksem benim işim gerçekten yaştı. Kıyafetlerimi aldıktan sonra ona bakmamaya kendimi zorlayarak sabah rutinimi halletmek için odadan çıkmak zorunda kaldım ve banyoya doğru ilerledim. Yatağı düzeltmekle meşgul olduğu için dikkatini bana vermedi.

Ben banyonun kapısını kapatırken, “Sikmişim sınırları,” diye homurdandığını duydum. Ona baktığımda, “Çabuk, ben işe gideceğim,” diyerek konuyu değiştirdi. Onun yüzünden aceleyle yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Giyindikten sonra da pijamalarımı katlayıp banyodan çıktım. Çıktığımda yatak gayet düzenliydi, oda da öyle. Penceresi açılmış

havalandırılıyordu. Sarp üzerinde yine siyah, jilet gibi bir takımla giyinme odasından çıktığında sabah uyandığımız konumun etkisiyle kaçır gibi kıyafetlerimi yatağın üzerine doğru bırakıp odadan çıktım.

Resmen ona yapışmıştım. Bella beni kandırmıştı, kendimde suç bulmuyordum bu konuda. Baba kız beni deniyorlardı yetmiyordu bir de yanlarına Lerzan Hanım'ı almışlardı. Sesler yine mutfaktan geliyordu. Karnımdaki guruldamayla oraya doğru ilerlediğimde Lerzan Hanım'ı fırından börekleri çıkarırken buldum. Kahvaltı sofrasını yine eksiksiz kurmuştu. "Günaydın, Lerzan Hanım," dediğimde bana dönüp yorgunca gülümsedi. O an endişeyle kaşlarım çatıldı. Göz altları şişmiş, rengi solmuş gibiydi. "Siz iyi misiniz?"

"İyiym kızım sağ ol," dedi kısık bir sesle. Sesi bile yorgundu. Ne olduğunu anlamamıştım ama endişeyle yanına gidip bir elimi alnına koydum. O ise bu halime gülümsedi. "Benimki ruhsal." Elindeki tepsiyi alıp oturması için sandalyesini çektim. O oturunca börekleri bir servis tabağına dizmeye başladım. "Aklım çıktı o kadın geri dönüp her şeyi mahvedecek, sen gideceksin ve Sarp öylece kalacak diye."

Dizip masaya bıraktığım sırada, "Sırf bir kadın çıkıp geldi diye ben neden kocamı terk edeyim, Lerzan Hanım?" diye sordum ve önündeki çay bardağını doldurup bizim bardaklarımıza yöneldim. Lerzan Hanım'ın şaşkınlıkla beni izlediğini biliyordum fakat unuttuğu bir şey vardı ki cin olmadan şeytan çarpmaya çalışıyordu. Ben rolüme iyi hazırlanmıştım. "Ben Sarp ile evlenmeden evvel onun önceki ilişkisini, çektiği sıkıntıları öğrenip evet dedim. Şimdi sırf o kadın kapımıza dayandı diye geçip senden ayrılıyorum ayağı çekecek değilim."

"Hiçbir kadın..."

"Hiçbir kadın bu duruma düşmek istemez ama buna benim gibi bile evlenen kadınlar dahil değil," dedim sözlerini bölerek. "Bitmiş bir evlilik ve karşılıklı olarak yaşanan sorunlar var. İki taraftan birinin çirkinleşeceğini biliyorduk."

Bana bir şey diyecek gibi oldu fakat, "Ne konuşuyorsunuz bakalım?" diyerek mutfağa giren Sarp ile Lerzan Hanım'a döndüm. Kaşlarımı yukarı kaldırarak konuyu kapatmasını işaret etmek zorunda kaldım. Sarp, ikimiz arasında gezinen bakışları ile sorguladı fakat uzatmadı. Bence uzatmaması onun hayrınaydı çünkü içinden çıkabileceği bir konu değildi. Yanıma oturup o da çayından bir yudum aldı.

"Baban cuma günü gelecek," dedi Lerzan Hanım. Ardından köşede duran telefonunu alıp bir şeylerle uğraştıktan sonra bize doğru uzattı. "Bu

haberleri görmüş. Biraz öfkeli. Cumartesi köşkte evliliğiniz için davet vermemizi istiyor.”

Merakla Lerzan Hanım'ın elinden telefonu alıp bakan ilk kişi ben olmak istedim. Sarp da bana doğru yaklaşıp ekrana bakmaya çalıştı. Allah'tan bu sefer İngilizceydi de anlıyordum. Gördüğüm ilk şey ben ve Sarp'ın otururken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Sarp kulağıma eğilmiş bir şey söylüyordu. Bu tüm gece yaşanan bir şeydi ve biz haber değeri olan insanlar değildik, bu yüzden içerik konusunda şüphelerim vardı. Yavaşça sayfayı kaydırduğımda haber içeriğinde Caroline'dan Russo olarak bahsetmeleri yetmiyormuş gibi geçtiğimiz yıllarda boşandılar denen çiftin arasını bozan kadınmışım gibi gösterildiğimi fark etmiştim. Sinirle Türkçeye çevirdim.

“Caroline Russo gitti, genç güzel geldi.” Yüksek bir sesle okurken başlığı bile sinirle gülmeme yeterliydi. “Geçtiğimiz yıl boşanan eski manken Caroline Russo ve işadamı Sarp Luca Russo sancılı bir boşanma süreci yaşamışlardı. Caroline Russo'nun bu konudaki katı davranışları acaba aralarına giren genç bir güzel yüzünden miydi?”

Sadece iki cümle bile sinirle gülerken ekranı kilitleyip Lerzan Hanım'a uzatmama yetmişti. Russo olan bendim, o kadın değildi. İftira attığı için sorun çıkaran bir kadındı o, aldatıldığı için değil. Hem kalbinde başkası vardı onun, Sarp değil. Ben biten bir evliliğin, sorunlarını çözmek için hayatlarına giren biriydim sadece, evliliğin bitmesine neden olan kişi de değildim. İğrenç bir habercilik anlayışının kurbanı olmam yetmiyormuş gibi bir de o kadına hâlâ Russo diyerek beni kötü duruma düşürmeye çalışıyorlardı. Biten bir evlilik derken bile Russo diye bahsetmek, üçüncü yerine konmak istenen kişiyi aşağılamaktı tamamen.

“Lorenzo bu duruma çok sinirlendi,” dedi Lerzan Hanım. Sarp'a baktığımda onun mahcubiyetle bana baktığını gördüm. “Eşini bu duruma düşüremez, bir an önce bir davetle duyurmalıyız diye düşünüyor.”

“Anne çok saçma değil mi?” diye sordu Sarp. Saçma değildi. Hak veriyordum hatta. Evet sahte olabilirdi ama sonuçta beni bu kadar hayatına dahil edecekse bunu da yapmalıydı. Benim bir hayatım vardı. Ondan sonra da olacaktı, bu utançla yaşayamazdım. Burada kalmaya devam edeceksem özellikle bu tarzda anılmak istemiyordum. Aslında bu konuyla ilgili bir sorunum yoktu ama bu haberle birlikte olmuştu.

“Nesi saçma, Sarp?” diye çıktığımda şaşkınlıkla bana baktı. “Annen haklı. Bu cumartesi hiç uzatmadan bunu yapmamız daha iyi olacak.”

“Anlamadım,” dedi tamamen bana doğru dönerken. Bu tarz bir şeye benim karşı çıkacağımı düşünüyordu çünkü böyle düşünmesini sağlayan bendim ama iş değişmişti. Bu saatten sonra böyle anılamazdım.

“Baban haklı. Ben böyle haberlerle anılmak istemem. Belki de tekrar evlendiğini duyurmalıyız.” Lerzan Hamm’a döndüğümde onun keyfinin gayet yerinde olduğunu gördüm. “Köşk kısmını anlamadım ama...”

“Aile yadigarı bir köşkümüz var. Orada yaşamıyoruz ama özel günleri mutlaka orada kutluyoruz. Bunu da orada kutlarsınız diye düşündüm.”

“Bu cumartesi müsait mi yani?”

“İstersen yarın bile müsait,” diye yükseldi heyecanla.

Başımı onaylar anlamda salladım. “Öyleyse ben ablamı arayıp çağırırım. Diğerleri gelemmez belki ama o gelir diye düşünüyorum.” Ondan bile şüpheliydim aslında sadece öyle umuyordum. *Bir umut.* “En iyisi bu çünkü.”

En iyisi buydu çünkü ben ailesinin bile ayda yılda aradığı, zor gördüğü bir insanken aniden kendimi korkunç bir konumla manşetlerde görmüştüm. Bu durum sahte evliliği aşıyorsa da manşetler yüzündendi. Onların yaktığı kıvılcımdan sağ bir şekilde çıkmak için yapacaktım bunu.

“Öylece olacak mı yani?” diye sordu Sarp. “O kadar gereken hazırlık varken...”

Ona bakmak yerine onun tabağıma kaşla göz arası koyduğu kahvaltılık-ları yemeye yöneldim. “Lerzan Hanım köşkü daha iyi biliyor. Halleder. Ben de elbisemi çarşamba günü İzem ile alırım. Her şey bu kadar basit, Sarp. Belki de zorlaştıran sensin.”

“Zorlaştıran ben değilim sadece seni anlamaya çalışıyorum, Sidem,” dedi sesini daha sakın tutmaya çalışarak. Gözucuyla ona baktığımda o da annesinin bakışları bizim üzerimizde olduğu için kendisini tutuyordu. “Sonuçta sen bu tarz bir şey istemiyordun. Böyle konuşmuştuk...”

“Durumun farkında değil misin, Sarp?” diye sordu Lerzan Hanım. “Anlıyorum, önceki düğününden hemen sonra terkedilmek seni yıprattı ama Sidem bunu hak etmiyor.”

Çayından bir yudum alıp tekrar masaya bıraktıktan sonra, “Bunun onunla alakası yok anne,” dedi.

“Haklısın biz konuşmalıydık önce ama şu an laf üstüne gelince bu durumu halletmek istememden daha doğal ne olabilir?” diye sordum omuz silkerken. Biraz emrivaki olduğunun farkındaydım ama bu haberlerden önce aile faktörümü halletmek zorundaydım. Onlar babamı, içinde büyüdüğüm aileyi zerre bilmiyordu. “Bence bu durumu konuşabiliriz.”

“Güzel, o zaman çalışma odama beklerim,” dedi imalı bir tavırla. “Kahvaltı için eline sağlık anne,” dedikten sonra da çayında kalan son yudumları içerek, ağzını silip masadan kalkmaya yeltendi. Annesinin karşısında resmen ufak bir tartışma yaşamıştık. Bu durumu düzeltmek ister gibi saçına bir buse kondurup mutfaktan çıkınca zaten bende de iştah kalmamıştı.

Sarp bu konuya mı karşıydı yoksa cidden benim karşı olduğumu düşündüğü için mi bunu yapıyordu anlamıyordum. Onun da dün dediği gibi sorularım varsa ona sormalıydim. Bu yüzden ardından gitmek için annesine baktım. Bana gülümseyip başını sallayınca ben de mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldim. Sarp ne ara çıkmıştı anlamamıştım fakat çalışma odasının kapısının sesini duyunca ben de odaya doğru gittim ve kapıyı çalmadan içeri girdim. “Kapı çalma adetin yok mu?”

“Senin de bir kere olsun memnun olma adetin yok mu?” Yavaşça benim için yaptığı resim köşesinin sandalyesine doğru ilerledim. Bu odayı o gün incelemiştim ama şu an farklı bir kasveti varmış gibi geliyordu bana. “Neden bu durumdan rahatsızmışsın gibi duruyor? Caroline hastanede olduğu için mi?”

“İsterse cehennemin dibinde olsun. Caroline, benim zerre umurumda değil.” Kalçasını masaya yaslayarak kollarını göğsünde birleştirip bana baktı. “Sadece senin her şeye bu kadar karşıyken bir anda yumuşamana alışmıyorum. Sana uymak çok zor.”

Sandalyeye oturduktan sonra gözlerimi kısarak ona baktım. “Sana uymaya çalıştığım için mi zor?”

“Hayır, bana uymak zorunda olduğunu hissettirdiğin için zor.” Bana kafa tutar gibi baktı. “Zorunda değilsin. İstemiyorsan yapma ama yapmak zorundaymışsın gibi hissettiriyorsun.”

“Bunu sadece senin için değil, kendim için de istedim. Öyle hissettirmemin tek sebebi ise çok anormal bir durum olması. Mantıklı olalım, kimse kolay kolay sahte bir evlilik yapıp, onun yüzünden sıradan hayatında aniden magazin sayfasına düşüp abisinin söylediği şeyleri bir bir yaşamıyordur. Abim haklı dememek, aynı zamanda bu durumu az da olsa kolaylaştırmak için yapıyorum.”

“O zaman sorun yok. Ben zaten nerede ol dersen olur, dur dersen dururum. Yine yapıyorum,” dedi gözlerime bakarken. Destek miydi yoksa başından savmak mı anlamamıştım ama sanırım istediğim bu değildi. Ne istediğimi ise bilmiyordum.

“Doğrusu bu mu?” diye sordum durgun bir tavırla. “Bir yorumun olması gerekmez mi?”

“Mağdur hissedenden sensin. O yüzden bence gerekmiyor.” Umursamaz duruşu zaten bu konu hakkında diretmeceğini gösteriyordu. “Benim işime gelir zaten. Babam ve annem memnun olur, ben deritten kurtulurum falan.”

“Anladım,” diyebilirdim. Daha fazla diyecek bir şey yoktu sanırım bu yüzden onu rahat bırakmak için odadan çıkmaya yönelmek en iyi fikirdi. Sarp’ın bu tarz şeyler umurunda değildi. Annesinin aksine o, insanların ne dediğini umursamayı artık geçmişti. Bu yüzden böyle şovlar için bir şey hissetmiyordu. Olmasa da olur bir şey için verilecek maksimum tepkiyi vermiş sayılırdı. Ben ondan abartılı tepkiler beklersem bu sorun olurdu.

Neden durgun, üzgün hissettiğimi bilemeden yatak odasına geçip ilk önce ablamı bilgisayarından görüntülü aradım. Açılmadı. Daha sonra normal arama yapmayı denedim, meşgule atıldı. Elimde telefonla öylece kaldığımda aslında bu durumdaki tek mağdur ben olduğumu hissettim. Değer miydi? Sırf hayallerim, özgürlüğüm uğruna bu kadar yalnız kalmaya cidden değer miydi? Bir noktada değerdi çünkü bu evde bana benden bir şey olmayacağını düşünen, sanatıma hakaret eden ya da kalemlerimi gözlemin içine baka baka kıran insanlar yoktu. Adım manşetlerde olduğu gibi bir gün güzel yerlerde de olurdu ama şimdi dönersem adım sadece babamın isteği yerleri süslerdi.

Bu düşünce ve çalan telefonum oturduğum yerde irkilmeme sebep olurken ablamın görüntülü aradığını fark ettim. Hızla açtığımda yine aynı masada, aynı pozisyonda dosyalarına bakıyordu. Saçları, bakışları her şey aynıydı. Bazen ablamın bu kadar aynı olduğu için hayattan bıktığını düşünüyordum. Bazen de eğer her şeyden vazgeçip aileme kapılsaydım ondan farkımın olmayacağını biliyordum.

Bana bakmadan, “Kusura bakma ayda bir konuştuğumuz için bugün de ay başı olduğu için arayacağını düşünemedim,” dedi. Bana laf soktuğunu sanıyordu ama benimle konuşmayan onlardı.

“Sen kusura bakma, randevu almadan arayarak meşgul ettim,” diye homurdandım. “Acil olmasa aramazdım.”

Ablamın endişeli bakışları bana döndü. Dosyalarını kolay kolay bırakmayan Gözde Karacahan, benim için endişelendiğinden bırakınca istemsizce gülümsedim. “Bir sorun mu var?” diye sordu sert bir sesle. “Sana bir şey mi yaptı?”

“Hayır hayır.” Aceleyle başımı iki yana salladım. “Sadece bu hafta sonu bir davet vermemiz gerekiyor. Evliliği kutlamak için ve benim tarafımdan arkadaşım İzem dışında gelecek kimse yok. Abimle de konuşmuyoruz...”

Onu anmamla bile ne kadar özlediğimi fark ettim. “Senin dışında gelebilecek kimse yok.”

“Ne zaman demiştin?” diye sordu tek kaşı havada. Sanırım yine acelesi vardı ve direkt konuya girip kapatmak istiyordu. Hep böyleydi bu yüzden onunla çok iyi bir ilişkimiz olmuyordu. “Cumartesi,” dediğimde başını salladı. “Gelirim. Cuma akşamı orda olurum. Annemlere bir bahane bulurum. Şimdi bir duruşmam var, kapatmam gerekiyor.” Teşekkür etmeme bile fırsat vermeden telefonu kapattığında yalnızlığımı sadece daha belirgin kıldı.

Bugünüm fazlasıyla boş geçtiği için biri ile konuşmaya ihtiyacım olduğu doğrudu. Bunun ablam olmasını istediğimden değildi ama bu kadar kısa konuşup yüzüme kapatması kırıcı olmuştu. Bazen abim bile daha uzun konuşurdu ama artık onu da arayamazdım. Bu yüzden İzem’i aradım. Ona anlattım ve bir saate yakın onunla konuşabildim. Bu aralar ailem dışında herkesle konuşabiliyordum. Onunla da konuşmam bitince Lerzan Hanım beni çağırmıştı. Köşkün birkaç fotoğrafını göstermişti, fazlasıyla iddialı bir yerdi. Ardından organizasyon şirketinden gelen görüntüleri atmıştı. Çoğu fazla süslüydü. Sade olanı seçmeye çalıştım. Bu detaylarla ilgilenirken geçen süreyi bile anlamamıştım.

Zil çalınca kendime gelmiştim. Lerzan Hanım’a oturmasını söyleyerek kapıyı açan ben oldum. Açar açmaz karşımda bıkkınlıkla duran Alp’i gördüm. Ardından başımı eğdiğimde ağlamaktan kızarmış gözleriyle Bella vardı. Ona tepeden baktığım için sadece yüz ifadesini görebiliyordum ve bu endişelenmem için yeterli olmuştu. “Bella,” dedim yere, onunla karşı karşıya olmaya eğilirken. “Bir sorun mu var?”

“*Non ti parlerò nonna!*” diye bağırdı arkamda duran babaannesine. Çatık kaşlarla kızarmış yüzüne baktım fakat ondan bir karşılık alamadım. Bu yüzden bakışlarım Alp’e çıktığında o da omuz silkti. Dakikalar sonra Sarp da gelmiş, kızının önünde endişeyle diz çökmüştü. Bella ikimizin ilgisi karşısında iyice eğilip büküldü. “Sidem, ben çok kötü bir şey yaptım, çok!”

“Ne yaptın bebeğim?” diye sordum ona bakarken. O sırada montunu beline bağladığını yeni fark etmiştim. Üzerinde yine pembe, tam ona yakışacak bir kombin vardı fakat kombinin tulum olması, belinde montunun sarılması korktuğum şeyi yapmış olmamasını ummama neden oldu çünkü çocuk aklıyla beni ifşa edebilirdi. Zamanlamasının bu kadar kötü olmamasını umuyordum. Ayrıca ona neden hâlâ tulum giydirildiği konusunda da isyanlarım vardı.

* Seninle konuşmayacağım! (Ita.)

“Sidem, ben bugün sen oldum,” dedi aniden. Gözlerim sonuna kadar açılırken sadece Sarp’a baktım. O da anlamamışız gibi yüzünü buruşturmuştu. “Nonna yine bana tulum giydirmişti ve ben çok sıkıştım. Hem de aşırı çok. Sonra çıkaramadım ve utandım. Sen yapmışsın bir şey olmamış yine de büyümüşsün ya...” Utanarak başını eğdi. “Altıma kaçırdım.”

“Ne?” diye sordu Sarp yüksek sesle. Tam şu an Allah canımı alsa şükrederdim çünkü fena rezil olmuştum. “Sidem ile ne alakası var bunun babacığım?”

“Sidem de küçükken-”

“Bella!” diyerek araya girdim telaşla. Dik bir konuma gelip diğerlerinin bakışlarını umursamadan onu kucakladım ve elimi ağzına kapattıktan sonra üstten Sarp’a doğru baktım. “Ne dediğini bilmiyor. Küçücük çocuk.”

Sarp’ın yüzünde şüphe dolu bir bakış vardı. Anlamadığını sanmıyordum çünkü gözücuyla karşımdaki Alp’e baktığımda bile sırtımasından anladığını görebiliyordum. Lerzan Hanım’a dönüp bakmak bile istemiyordum. Çenemi biraz tutabilen bir insan olsaydım bu evdeki huzurum daha da artardı benim. Bugün ikinci kez bunu anlıyordum. Açık olan kapıdan vuran soğuk hava bile rezilliğimin verdiği ateşi söndüremiyordu.

Bella, ağzına kapattığım elime dudağını hafifçe sürterek irkilmeme sebep olduğunda hızla çekmek zorunda kaldım. “Sidem, unuttun mu? Sen de küçükken tulum giyince...” diye söze başladı Bella tekrar. “Ama Sidem sen yapınca ben de yapabilirim san-”

“Hayatım!” diye bağırdım bu sefer sesini bastırabilmek için. Telaştan kalbime inmesine çok az kalmıştı benim. Özellikle tüm gözler üzerimdeyken motor becerilerime bile güvenemiyordum. “Canım... Canım ben sana öyle mi dedim?”

“Ama Sidem,” diye sızlandı bana huysuzlukla bakarken, gözleri büyüdü ve korku dolu bir bakış yüzünde çiçek gibi açtı. “Sidem! Üstün mahvolacak beni neden kucağına aldın? *Dio mio, disgustoso!*”

“Olmaz bir şey olmaz, gel seni temizleyelim.” Alnıma kadar yanırıyordum. Özellikle Sarp ile göz göze geldiğimde gülmek için zor durduğunu görmek utanmama daha çok neden olmuştu. Lerzan Hanım, bana bakmıyordu bile. “Küçücük çocuk kafası karışmış, ben ona tulumda sıkıştığımı söylemiştim.”

“Hayır Sidem, sen bana tulum giyince altına çiş yaptığını ve annenin sana kızdığını söyledin,” dedi Bella küskünce. Bu velet olmayacak kişilerle sırlarını saklayıp benimle olunca ağzının ayarını kaçırmıştı. O da

* Tanrım, iğrenç! (Ita.)

yetmezmiş gibi babasına beni etiket etmişti. “Sidem, hani bu utanılacak bir şey değildi?”

“Artık utanılacak bir şey, Bella,” dedim utançtan pancara dönerken. O ise, “Ne?” diye bağırdı ve çığlık atarak ağlamaya başladı. Bir an ona eşlik etmeyi düşündüm çünkü ben de ağlayacak haldeydim.

“Bella,” diyerek bize yaklaştı Sarp. Lerzan Hanım ise ondan önce davranarak benim kucağımdan çekip küçük kızı kucağına aldı. Hâlâ kıs kıs gülen Alp’e kendimi tutamayarak sinirle bir tane geçirdim. Vurmamın şaşkınlığını yaşamaktan gülmeyi unutmuştu. En azından işe yaramıştı. “Kızım bu tabii ki utanılacak bir şey değil ama Sidem ablanı öylece ortalıkta ifşa edemezsin.”

“İfşa ne demek?”

“Geçmişte yaşadığı utanç verici bir olayı herkesin içinde anlatmak gibi.”

“Hani utanılacak bir şey değildi?” diyerek tekrar ağlamaya başladı. Omuzlarım bıkkınlıkla düşerken, Sarp kızına bakarak göz devirdi. “*Ero disonorato. Non ti perdonerò.*”

Lerzan Hanım merdivenlere doğru yönelip, kucağında çığlık çığlığa ağlayan Bella’yı götürürken sadece rahat bir nefes verebilmişim. Bu rahat nefesi biraz erken verdiğimi düşünüyordum çünkü Sarp bana doğru döndüğünde, “Yemin ederim boşanırım senden,” dedim sinirle işaretparmağını ona doğru sallayıp. Onun olduğunu unutmam inanılmaz bir acemilikti. ‘Boşanmakla kalmaz gazeteye *evlenmeyin, boşanma hobisi var*, diye ilan asar kısmetini kapatırım.”

Sarp iki yandan ellerini kaldırıp teslim oluyormuş gibi yaptı. “Bir şey demedim.”

“Gülme!” diye çıkıştım bu sefer. “Kızın beni yanlış anlamış.”

“Elbette kızım yanlış anlamıştır yoksa sen ve altına kaçırmak...”

“Sarp!”

“Tamam karıcığım,” dedi vurgulu bir tonda. Bunu tamamen ayarlarımı bozmak için yaptığının farkındaydım fakat yine de sinir olmaktan kendimi alıkoyamadım.

“Bana karıcığım deme!”

“Tamam karım.”

“Karım da deme!” diye bağırdım onu arkamda bırakırken. Gece boyunca da ondan kaçmak zorunda kaldım. O kadar kaçtım ki bir bahaneyle kendime çalışma odasındaki koltukta bir yatak kurdum. Saatlerce

* Rezil oldum. Sizi affetmeyeceğim. (Ita.)

telefonla oynamış, ne zaman uykuya daldığımı fark etmemiştim. Uyandığım da Sarp'ın yatağındaydım ama kendisi nerede bilmiyordum. Lerzan Hanım dışarıda işi olduğunu söyleyen bir mesaj bırakınca ben de atölyeye gitmek için hazırlanıp çıktım.

İş günlerini daha çok seveceğim daha önce söylense asla inanmazdım fakat artık böyleydi. Gerçi bugün bir sırt ağrısıyla can çektiğim için pek keyifli değildim ama yine de evde Lerzan Hanım ile oturup davet detaylarını düşünmekten çok daha iyiydi. Zaten onun yüzünden bir bahaneyle çalışma odasındaki koltukta yatmışım ve o koltuğun rahatsızlığı yüzünden acı içindeydim. Aslında o koltukta saatlerce uyanık kaldığım için ağrı çekiyordum çünkü sabah uyandığım da yine o yataktaydım. Aramızda yastık da yoktu. Sarp bir bahaneyle taşımış olmalıydı.

Lerzan Hanım olduğu sürece böyle olacaktı sanırım. Davetten sonra gider diye umuyordum. Gerçi gitmeyebilirdi çünkü davetten sonra sosyal hizmetlerden denetlemeye gelineceğini söylemişti. Her anımıza şahit olmak istiyor olabilirdi fakat o kalırsa Lorenzo Bey de kalırdı ve bu daha kötüydü. Ben kurtulmaya, biraz da olsa rahatta kalmaya çalıştıkça Sarp'ın ailesi üzerime geliyordu sanki. Onun ailesi benim ailem gibi baskın hissettirmese de benim için sorundu sadece. Tüm yolu bunları düşünerek bitirmiştim.

Madam Emily, hayatımın en iyi patronlarından biri olabilirdi. Çizim katına çıktığımda beni kahve ile beklediğini görmüştüm. Odasının bölmeli diğer kısmında benim için asistan masası hazırlamış, üstüne kahvemi bırakmıştı. Alışmamamı söylemişti ama zaten asistan olarak benim yapmam gerekirdi. Bu inceliği yapmış olması bile özeldi. Beni derslere kendisiyle götürmüş, öğrenci gibi ondan ders almamı sağlamıştı. Diğer yandan öğrencilere müdahale etmeme izin veriyordu. Bazen derste çizim tekniklerini ikimiz beraber gösteriyorduk.

Ders aralarında onun için bazı ayak işlerini yapıyordum ama onlar da basitti. Neden *madam* denmesini istediğini de yavaş yavaş anlıyordum. Gerçekten asil biriydi. Yanında öyle serseri kalıyordum ki bazen gülesim geliyordu. Cuma günü izinli olmama da söz etmemişti. Hatta cumartesi o da gelecekti. Hiç yoktan İzem dışında benim de gelen bir yakınım olacaktı. Dersin bitmesine yirmi dakika vardı. İzem hasta olduğu için bugün elbise bakmaya tek başıma gidecektim. Halledebilirim diye umuyordum. Telefonumun cebimde titrediğini hissedince çıkardım. Mesaj atan kişi Sarp'tı.

Sarp Luca Russo: Ne yapıyorsun?

**Sidem Karacahan: Demek mesajlaşma
kültürün var. Etkilendim.**

**Sarp Luca Russo: Daha da etkileneceksen
çıkartma da kullanıyorum.**

**Sidem Karacahan: Ciddi olamazsın.
Oha. Evlen benimle.**

Sidem Karacahan: Pardon zaten evliydin. :)

Sarp Luca Russo: Evet kaptın gencecik oğlanı.

Sarp Luca Russo: Benimle flörtleşmeye mi çalışıyorsun?

**Sidem Karacahan: Flörtleşme yaşın
geçmişti değil mi? Sana kötü
hissettirmek istemezdim.**

**Sarp Luca Russo: Direkt nikâh
basmamdan anlamalıydın.**

**Sidem Karacahan: Random atacağım
ama anlamazsın diye korkuyorum.
Wkbwhjdbjbdew**

Sarp Luca Russo: Sonda ne yazıyor? (Şaka)

**Sidem Karacahan: Neyse ben seni
tutmayayım. İzem bugün hasta olduğu
için gelmedi. Erkek arkadaşı bakıyormuş ona.
Ben tek başıma elbise bakacağım.**

Sarp Luca Russo: Halledebilir misin?

Sidem Karacahan: Her zaman.

Sarp Luca Russo: İyi şanslar.

Ona daha fazla bir şey yazmadan telefonumun kilidini kapattım. Başımı kaldırdığımda Madam Emily'nin bana bakıp gülümsediğini gördüm. "Bazı insanlar evlenmeden önce mesajlaşırken güler, sen evlendikten sonra yapıyorsun."

“Ondan değil,” diyerek itiraz ettim hemen ama yanaklarım kızardıysa çoktan anlamıştır diye düşünüyordum. “Ben hep öyleyim.”

“Onunla mı?” diye sordu. Cevap vermediğimde ise güldü. “Sen çık. Odamda biri var seni bekleyen. Cuma günü de izinlisin zaten. Şimdiden bol şans.”

Tek kaşım havada ona baktığımda o da başıyla kapıyı işaret etti. İzem ve Sarp’ın uzakta olduğunu hesaba katarsam benim için gelecek başka kimse yoktu. Sarp bir incelik yapmış olabilir miydi diye düşündüm. Aslında bunu yapabilecek biriydi bu yüzden o olduğunu düşünerek Madam Emily’nin odasına içimdeki heyecanla gitmeye heveslendim. O gelse cidden mutlu olur muydum diye düşünüyordum bir yandan ama mesajlaşmalardan sonra gelebilecek olma ihtimali de mutlu etmiyor değildi. Biraz ilerlediğimde uzaktan olacak şekilde camdan gördüğüm kadarıyla takım elbiseli bir adam gibi duruyordu. Sarp olma ihtimali artıyordu böylelikle. Bu yüzden adımlarımı hızlandırdım ve vardığımda duraksamadan odaya girdim.

Odaya girmemle sırtı dönük takım elbiseli kişi bana doğru döndü. Hayal kırıklığım içime bir bomba gibi düştü. Gelen Sarp değildi. Büyük bir beklentim de yoktu ama görmek istediğim son kişi bile olmayan Alex, tam karşımda duruyordu. “Senin burada ne işin var?”

Nefret ettiğim yüzüne baktım. Onu aslında nefret edecek kadar umursamıyordum ama dün fark etmişim ki benim hayatımda gerçekten iğrenç bir detaydı o. Beni manipüle etmesi, cinsel bir obje gibi görmesi ve hayırlafının lügatinde yeri olmaması yeterliydi buna. Yüzündeki muzip gülüş yavaşça solarken tavrıma mı şaşırdı ya da başka bir şeye mi bilmiyordum ama bana bakarken afallamıştı. Ben ise odanın kapısından ayrılmadan, olabildiğince uzak durarak bakıyordum. Ona bakarken zihnimin bir köşesinden Sarp’ın yüzü geçiyordu ve hiç benzemedikleri için içim rahatlıyordu.

“Sela-”

Konuşmasına izin vermeden tekrar, “Burada ne işin var?” diye sordum. Benden beklediği tam olarak neydi bilmiyordum. Her geçen saniye gözlerinde sinir ve hayal kırıklığı oluşuyordu.

Bana doğru bir adım attığında dibime gireceğini düşünerek irkildim. Onunla asla yakın olmak istemiyordum. Yakınıma geldiği an bu odadan kaçıp gidebilirdim. Elim kapı kulpuna gitti. Allah’tan bana doğru gelmemişti. Sehpanın üstüne duran poşete gitti. İçinden bir ayakkabı kutusu çıkarıp bana uzattı. Tek kaşım havada sadece ona baktım. “Külkedisi olup geçen gece ayakkabılarını düşürmüşsün.”

“Sen de kendini prens sanıp getirme gereği mi duydun?” diye sordum alayla. Kapı kulpundaki elimle bana uzattığı kutuyu alıp köşede duran çöp kurusuna fırlattım. Ardından ona bakarken yüzümde tiksindirici bir ifade vardı. Kaşları iyice çatıldı. Geldiğinden beri havada olan burnu şimdi düşüyordu. “Arkamda bıraktığım hiçbir şeye dönüp bakmam. Eğer onu giyecek olsaydım zaten alırdım. Yenisini alabileceğim için bıraktım.”

Konu ayakkabı olmaktan çoktan çıkmıştı. Bunun o da farkındaydı. Bu yüzden sinirleri bozulmuş gibi gülmüştü. Aynı gülüşü yıllar önce ben de rakınmıştım. Ondan gerçekleri bir tokat gibi yediğimde sadece gülebilmıştim. “Külkedisi olamayacak kadar şımarık olduğunu unutmuşum.”

“Unuttuğun tek şey o değil,” dedim sinirle. Yine egosuna darbe geldiği için çirkinleşiyordu, tipik davranışlarıydı. “Şımarık bir prens yerine, kendinden emin bir kralı tercih ederim. Hayatımda zaten öyle birisi var.” Yüzük olan elimi kaldırıp parmağımı ona gösterdim. “Ve şu an yaptığın sadece seni küçük duruma düşürüyor. Ayakkabı için geldiysen aldım. Şimdi gidebilirsin.”

Diğer tarafta kalan eşyalarımı almak için hızla hareket ettim. Onunla daha fazla aynı ortamda kalamazdım, yeterince dayanmıştım. Kabanımı giydikten sonra çantamı da takıp çıkmak için yeltendim fakat onun sesiyle durdum. O, olduğu yerde elleri cebinde bir halde durup sadece beni ölçüp tartıyordu ama buna gerek yoktu. Ben tavrımı olduğu gibi belli ederdim. “Kendinden emin kralın evcilik oynamayacağını anlayıp tekmeyi yediğinde, bu kadar kesin konuşamayacaksın.”

“Şımarık bir prensle olmaktansa, kendinden emin bir kraldan tekme yemiş olmayı tercih ederim,” diye homurdandım odadan çıkmadan önce. Bazı insanlara laf anlatmak tamamen zaman kaybıydı. Ona ayıracağım zamanda çoktan evliliğimin kutlama davetine kıyafet seçer, yoluma bakardım. O böyleydi. İşine geldiği zaman yoklar, kafa karıştırır sonra da çekip giderdi. Toksik kelimesi diye bir şey olmasa ona bakan bu kelimeyi var ederdi. Ben ise bir zamanlar ona kanan, şimdi gözü açılan o kızdım. Kendimi küçük düşürmek, söz dalaşına girmek istemiyordum ama o bunu zorluyordu.

Arkama bile bakmadan asansöre ilerledim. Allah’tan dersler henüz bitmediği için boştu. Rahatça aşağı indiğimde arabam zaten hemen karşımdaydı. Bugün burası fazlasıyla müsait olduğu için park edecek yeri kolaylıkla bulmuştum. Anahtara basıp arabanın sensörlerini yaktım. Tam kapıyı açacaktım ki arkamdan bir ısıklık sesi duydum. Hiç iyi niyetli olmadığının

farkındaydım. Özellikle sokağın boş olmasına bakılırsa serserinin tekiydi. “Ulan,” diye sinirle fısıldarken bir hışımla sesin geldiği yöne döndüm.

Karşımda gördüğüm serseri, benim sahte kocamdan başkası değildi. Sarp kollarını göğsünde birleştirmiş, arabasının kaportasına yaslanmış bir halde sırtarak bana bakıyordu. Şaşkınlıkla ona bakakaldım. “Sarp?”

“*Ciao moglie.*” * Merhaba dediğini anlamıştım ama devamında ne dediğini bilmiyordum. Çatık kaşlarla ona bakmaya devam ettim. Burada ne arıyordu anlamamıştım. Sanırım kızını almaya gelmişti, geçerken uğruyordu.

Üçüncü kez aynı soru dudaklarımdan döküldü ama bu sefer sinirle değildi. “Burada ne işin var?”

“Karımı almaya gelemey miyim?” diye sordu laubali bir tavırla. “Bella’yı aldım. Sana arkadaşlık ederiz diye düşündüm. Bir İzem değiliz ama işe yararız diye düşünüyorum.”

Ona bakarken her geçen dakika şaşkınlığım büyümeye devam ediyordu. Tamam, Sarp bana bu zamana kadar ince davranışlar sergilemiş, destek olmuştu fakat onun bu kadar düşünceli olacağını tahmin etmemiştim, beni önemseyeceğini de. Önemsemese gelmezdi sonuçta, değil mi?

“Zamanını almasaydım...”

“Zamanımı hayatımdaki kişilere harcamıyorsam bir önemi yok,” dedi aksi bir sesle. O, benim aksime beni hemen dahil edebilmişti hayatına, rutinlerine. Ben de edecek gibiydim ama bir şekilde afalliyordum işte. “Ee, gitmiyor muyuz?”

Dudaklarımı büküp ona baktım. “Bazen Caroline’ın seninle anlaşılamamış olmasına inanmakta güçlük çekiyorum,” dedim belki de sonra pişman olacağımı bile bile. “Sen sahte bile olsa...”

“Belki de kendim olmayı değil, rol yapabilmeyi beceriyorumdur,” dedi umursamaz bir tavırla. Ne dediğini anlamaya çalışıyordum ama fırsat vermedi. “Alp markete kadar gitti. Gelip arabayı o alacak. Anahtarı üstünde bırak.” Daha fazla bir şey demeden sürücü koltuğunun olduğu yöne doğru ilerledi. Tam kapının önüne geldiğinde bana doğru dönüp olduğum yerde kalmamdan memnun değilmiş gibi, “E hadi,” dedi bu sefer. Ben de kafam karmaşık bir halde olsa da ön koltuğa yerleşmek için adımlarımı arabaya doğru atmaya başladım..

Arabaya bindiğimde kemerimi takmak için yan dönmemle Bella’yı arkadaki çocuk koltuğunda gördüm. Tamamen arkama doğru dönüp, “Merhaba güzellik,” dedim. “Nasıl geçti günün?”

* Merhaba karıcığım. (İta.)

“Sidem, bugün kimse benimle dalga geçmedi,” dedi heyecanla. En sevdiği şey bence gününün sorulmasıydı çünkü babası da ona gününü sorduğunda aynı heyecanla anlatmıştı. “Nico dedi ki o da hep altına yapıyormuş. Biz çok küçükmüşüz, olabilirmiş.”

“Yine de eğer çok sıkıştıysak öğretmenlerimizden ya da yakınlarımızdan yardım almalıyız bebeğim. Sadece kıyafetlerimiz konusunda almalıyız ama çişimizi yapmaya gittiğimizde onlar kapının arkasında olmalı, tamam mı?” dedim aklına kazımak ister gibi. Annem de küçükken bu sözleri bize sık sık söylerdi. Sonuçta dünya her geçen gün daha çok kötülüklerle doluyordu, çocukları bile koruyamaz bir hale geliyorduk. Hatta çoğu zaman en çok çocukları koruyamıyorduk. Bella, benim gözümde korunma ihtiyacı duyan bir kız çocuğuydu.

Tekrar önüme dönüp kemerimi takmaya yeltendiğim sırada, “*Papà, un uomo ha guardato a lungo Sidem dalla finestra,*” dedi Bella.

Sarp ciddiyle kızına doğru döndü. “*Sei sicuro?*”

“*Sì padre, l’ho visto. Ha guardato Sidem.*”

“*Ben fatto, figlia mia.*”

Çatık kaşlarla onlara baktım. Olayı biraz anlamaya çalıştım ama o kadar hızlı konuşuyorlardı ki bir şey anlamam mümkün değildi. Uluslararası kuruluşlar yerine yerel işyerleri seçseydim şimdi böyle bir sıkıntı yaşamazdım. Suç biraz da benimdi. “Hayırdır ne kaynatıyorsunuz baba kız?” diye homurdandım dikkat çekebilmek için. Ardından Bella’ya doğru döndüm. “Alınıyorum ama küçük hanım.”

Bella bana bakıp kıkırdadı. “*Segreto!*”

“Çok sır tutabilen biriymişsin gibi konuşma cimcime.” Bir elimi arkaya doğru uzatıp parmaklarımın arasında burnunu sıkıştırdım. “Ben sana sır versem şimdi çoktan öterdin babana.”

“Sidem, o sır değildi. Rica ediyorum beni üzme,” dedi mızımız bir tavırla. “Ben çok zor durumdaydım.”

“Evet, Sidem,” dedi Sarp alaycı bir tavırla. “Kızım çok zor bir durumdaydı.”

“Yesinler kızını, sen şimdi onu bırak. Beni umarım zengin yerlerine götürmüyorsundur,” diye homurdandım Sarp’a doğru döndüğümde.

* Baba az önce adamın teki camdan Sidem’e uzun süre baktı. (Ita.)

** Emin misin? (Ita.)

*** Evet baba, gördüm. Sidem’e baktı. (Ita.)

**** Aferin benim kızıma. (Ita.)

***** Sır. (Ita.)

“Bütçeme uygun bir yere götür.” Sarp gözucuyla bana baktı. Söylediğim dünyanın en garip şeyymiş gibi bakıyordu ama ben onun parasını öylece savuramazdım. Elbette kendi paramla alacaktım. “Neden öyle bakıyorsun?”

“Bugün koca parası yemeye ne dersin?” diye sordu dalga geçer gibi.

“Düşüncesi bile tüylerimin ürpermesine yetti.” Kollarımı göğsümde birleştirip yola baktım. “Koca parası tabiri bile şu an yememem için yeterli olur.”

“Hayat arkadaşı parası?”

“Elimin tersi?” dediğimde Bella tekrar kıkırdadı. Bu ses tonu sanırım son zamanlarda duyduğum en huzurlu şey olabilirdi. “Ayrıca ben ne alacağım ki? Aile yakınları arasında bir davet için gerek var mı bu kadar hazırlığa?”

“Köşk bayağı iddialı,” dedi kırmızı ışıktaki dururken, “Yani müze yap, geç ziyaretleri izle. Öyle ihtişamlı bir yer. Büyük dedelerimizden kalmış. Babam şovu seven bir adam. Davet vereceği zaman orada veriyor.”

İçimdeki merak ve patavatsızlık tekrar gün yüzüne çıkmak için can attı. Elbette soracaktım. “Düğünün orada mı oldu?”

“Hayır. Ben ve Caroline’a dair hiçbir şey aile geleneklerimize uygun yapılmadı. Belki de o yüzden hiçbir şansımız olmadı,” dedi soğuk bir sesle. Aniden sertleşen tavrına karşılık istemsizce kafamda kurmaya başlamıştım.

“Şansınız olsun ister miydin?” diye sordum gözucuyla ona bakarken. Sorumla birlikte bana doğru dönmeye başladığında telaşla önüme döndüm ama geç kalmıştım. Çoktan ona baktığımı belki de sorunun cevabından korktuğumu anlamıştı.

Bakışlarını çok üzerimde tutmadan tekrar önüne doğru döndüğünde bir elini direksiyonda tutmaya devam ediyor, diğeriyle ise alnında bir noktayı kaşıyordu. Kırmızı ışık sanki saatlerdir yanıyormuş gibi bir tahammülsüzlük vardı yüzünde. “İsteseydim, öldürürdüm.”

“Fazla iddialısın.”

“Kesinlikle içi boş değil,” dedi bu sefer kendinden emin bir tavırla. “Zamanla anlarsın.”

“O kadar zamanım varsa tabii...”

“Hayırdır, genç karımın kaç aylık ömrü kaldı?” diyerek bana bulaştı. Bu söylediğine alayla güldüm. Anlatmaya çalıştığım çok başkaydı ve o anlamazlıktan geliyordu. Bella olduğu için belki de bunu yapıyordu, bir anlam yüklemek saçmalık olurdu.

“Yaşlı kocam sayesinde içim ölmüş, yakında dışıma vurabilir...” Sarp alnındaki elini yanağıma doğru atıp, kopartmak ister gibi makas aldı. Ben ise acı içinde inlerken onun eline vurdum. Böyle temaslara alışabileceğimi

bile sanmıyorken, onun aniden yapması hem beni delirtiyor hem de afallatıyordu. “Kopardın yanağımı ya!” diye çırpındığımda iyice etimi sıkıştırdı. “Sarp, yanağımda hele bir iz kalsın...”

Elini geri çekip parmaklarını bana gösterdi. “Kızım aniden ırk değiştirdin, merak etme belli olmaz o iz. Kaç kat ten çekmişsin kendine...”

“Sen ne anlarsın?” diye homurdandım huysuzlukla. Tekrar yola odaklandığımda Sarp’ın beni kesinlikle lüks bir yere götürdüğünden emin oldum. Bu, onun zararına olurdu. O ödeyecekse en pahalı elbiseyi seçerdim.

Dakikalar sonra otoparkından bile lüks olduğu anlaşılan bir alışveriş merkezine girmiştik. Arabayı park ettikten sonra ben kollarımı göğsümde birleştirmiş bir halde onun gelmesini bekledim. Saniyeler sonra kucağında Bella ile gelip elini bana doğru uzattı. Buna gerek olduğunu sanmıyordum, bu yüzden görmezden gelip ilerlemeye yeltendim fakat onun inadıyla savaş zordu. O elimden sımsıkı kavrayarak bana engel oldu.

Benim homurdanmamı görmezden gelerek asansöre yöneldiğinde bir üst kata gelmiştik. Bu katın bir yanı tamamen takım elbise için ayrılmışken, diğer yanında vitrinlerden bile gözümü alan çok güzel abiyeler vardı. Aşağıdaki yemek yerlerinin ve bu kattaki mağazaların aynı markanın logosu altında olduğunu anlamıştım. Bu tarz markalar genelde her zaman pahalı olurlardı. İçeri girer girmez mağazadan gelen hoş vanilya kokusu, çalışanlar ve çalan sakın fon müziği bile bunun kanıtıydı. Girer girmez yanıma bir çalışan geldi. Sarp ne dedi bilmiyordum ama gitmişti.

“Önce biz bakalım,” dedi Sarp. Bella’yı kabinlerin önündeki koltuklardan birine oturtup tabletinden çizgi film açıp eline verdikten hemen sonra, “Sen buradan bir yere ayrılma ramam mı, *Stellina*?” diye sordu ciddiyetle. Bella başını sallayarak onaylayınca bana doğru gelmeye başladı. Ben ise beyaz elbiselere bakmakla meşguldüm ama gözücüyle onlara bakmaktan da geri duramamıştım. Çalışan yanıma geldiğinde, “Seçtiklerini ona verirsen kabine bırakır,” diyerek beni bilgilendirdi bir kez daha yanımda yerini alan Sarp. “Bence tulumları baştan eledik.”

Neyi ima ettiğini anladığım için elimdeki askıyı onun kafasına geçirmek için çok zor durdum. Bence bunu ters ters bakarak da fazlasıyla belli etmişim çünkü anında, “Tamam şaka,” diyerek geçiştirmeye çalıştı. “Beyaz bakıyoruz sanırım.”

“Evet beyaz bakıyorum ama çok fazla seçenek var,” diye söylendim aldığım birkaç elbiseyi çalışana verdiğim sırada. “Bugün bizim, istediğin kadar bak,” dedi Sarp benim için elbiseleri incelerken. Bir tane elbise de o bıraktı. Olabildiğince beyaz elbise bakmıştık, altı yedi tane ancak beğenmiştik. Bakma işlemi bittiğinde Sarp, Bella’nın yanına geçip bir kahve istedi. Ben ise bir oda kadar geniş deneme kabinine girdim. Normalde denemekten nefret ederdim bu yüzden hep internetten alırdım ama bugün böyle bir şansım olmadığını biliyordum.

Sarp’ın seçtiği elbiseleri sona sakladım. İlk denediğim elbise dizlerimin bayağı bir üstündeydi. İnce askılı, eteklerinde kaba gül kabartmaları olan çirkin bir elbiseydi. Askıda güzel duruyordu ama hangi akla hizmet almıştım bilmiyordum. Kabinden çıktığım an Bella bana güldü. Sarp ise yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. Eteklerini salladığımda ise başparmaklarını ters tutup baba kız beni geri yollamışlardı.

İkinci denediğim kıyafet straplez, arkasında kocaman fiyonk detayı olan saten bir elbiseydi. Sarp olur der gibi baksa da kendimi düğün günü öldürülen Feriha gibi hissettiğim için bu sefer ben istemedim.

Diğer bir elbiseye geçtiğimde bunun oldukça kısa ve üst kısmı tül olduğu için iç gösterdiğini fark ettim ama ona rağmen giydim. Sonuçta o davete yakışır bir elbise olarak görülebilirdi. Nereden bilecektim? Dışarı çıktığım anda Bella gözlerini büyüterek babasına doğru baktı. Sarp ise tek kaşı havada bana bakıyordu. “Elbisenin devamı nerede?”

“Biraz medeni ol,” diye homurdandım bu tavrı karşısında. “Nasıl bir kafa yapısı bu ya?”

“İyi, ben de donumla gezeyim, olur mu?” diye söylendi göz devirdiği sırada. “Elbise resmen tek parça, Sidem.”

“Donunla gezebilirsin tabii, Sarp,” dedim fevri bir tavırla. Söylediğinin akla mantığa uyar bir tarafı yoktu çünkü. Elbisemi resmen donla bir tutuyordu. “Canına susadıysan gez donunla tabii ama ertesi gün boşanma davasında donsuz kalma. Hatta şu konuşmana bakılırsa gezmişsin, bir yerlerini üşütmüşsün. Bir cesaret gelmiş.”

Yüzünde sevecenlikten uzak bir gülüş varken, “Yine çok uzlaşmacısın,” diye homurdandı bana doğru. Bir elini kızının saçlarına götürüp okşamasıyla bana mesaj vermeye çalıştığını anlamıştım aslında. Tekrar deneme kabinine döndüğümde bu elbiseyi zaten beğenmediğim için değiştirmeyi düşünüyordum, onunla alakası yoktu. Son iki elbise kalmıştı. İkisini de Sarp seçmişti. Diğer birkaç elbiseyi kafada ben elemiştim ama onları deneyecektim.

İlk elbise de yine straplezdi. Belinin bir tarafında çiçek motifleri vardı fakat bu sefer göğüs kısmımı dolgun gösterecek gibiydi. Fermuarı biraz zor olduğu için anlamamıştım aslında. Elim yetişememekten yorulmuştu.

“Sarp,” diye seslendim can çekişirken. “Çalışanlardan birini çağırır mısın? Fermuarı çekemiyorum...” diye sızladım. Saniyeler sonra kabinin perdesi açıldı. İngilizce konuşmaya başlayacaktım ki sırtıma değen parmakların sıcaklığını dün sanki dokunduğumda hissettiğim vücudun sıcaklığına benzettim. Arkama dönmeden sadece başımı yan çevirdiğimde gelen kişinin çalışan olmadığını anladım. “Sarp...”

“Ben varken çalışana ne gerek var?” diye fısıldadı kulağıma doğru. Tüylerim diken diken olmuştu. Aynı zamanda ellerim hemen elbisenin üst kısmına gitti ve göğüslerimi utançla kapattım. Allah’ın belası elbisenin göğüs kısmı çok açıktı ve benim göğüslerim de pek küçük değildi. Sarp, fermuarın ucundan tutup beni kendisine doğru çekti. Hem onun bedenine çarpmanın hem de sıcak nefesini enseme hissetmenin etkisiyle nefesimi tutacak kadar gerildim.

Bir parmağını çıplak tenime sürüp ateşimi iyice harlayarak fermuarı çektiğinde sonunda rahat bir nefes verip ona doğru döndüm. Bir elim hâlâ göğsümde dururken başımı kaldırıp ona bakum. O da koyu gözlerle, dibi-me girmiş bir halde bana bakıyordu. Bakışları aşağıya kaydı, biraz oyalanıp tekrar yüzüme doğru çıktı. Sanki içinde olduğum kabin az önce buz gibiydi de şimdi kaynıyordu. O kadar etkilemişti beni havası.

Başımı eğdiğimde ondan kaçmak, bakışlarından uzaklaşırsam biraz da olsa üşürüm diye ummak tamamen aklımdaydı. Çünkü gözleri kahverengi olsa bile bir yangın çıkarıyordu içimde. Yangınından kaçmamı istemiyordu ki işaretparmağını çeneme koyarak bakışlarımı kaldırdı.

“Sanırım bunu beğendin,” diyebildim zar zor nefes alırken. “Uzun uzun baktığına göre.”

“Nefret ettim,” dedi fısıldayarak. O sırada bakışları yavaşça taştan göğüslerime kaymıştı. Ardından kendi kendine söylendi. “*Questa donna mi farà impazzire.*”

“Türkçe,” diyerek ikazda bulundum. “Bir gün bu dili söktüğümde böyle adilikler yapamayacaksın.”

“O gün zaten böyle adilikler yapmaya gerek duymayacağım,” dedi bana meydan okuyan bir tavırla. Ne anlamda söylediğini merak ettim ama

* Bu kadın beni deli edecek. (Ita.)

sorarsam söylemezdi, biliyordum. Bu yüzden ben de dik başlılıkla, "Hayatımdan çıkıp gideceğin için mi?" diye sordum.

"Kim bilir?" dedi sadece. Konuyu değiştirmek ister gibi başka bir yere çekti. "Her neyse. Bu elbise bence davet için pek uygun olmaz. Giydiğine karışmış gibi olmak istemem ama bu zamana kadar seçtiğin elbiseler o akşam olacak davet için pek uygun değil."

"Sebebi?" diye sordum kısık gözlerle ona bakarken.

"Çünkü sevgili karıcığım," diyerek söze başladı. Her sinir olduğumda bu kelimeyi kullanması kaçınılmazdı. Bir gün boğacaktım bu adamı. "Orada çok fazla değişik tip olacak. Davetten daha fazla hatta. Bu kıyafetlerin içinde kendinden emin durman beni mutlu eder ama insanların bakışları altında sıkışmış hissetmen etmez. Büyük ihtimal yaşanacak senaryo bu..."

"Rahat edeceğimi söylersem?"

"Şu an bile göğüslerini tutuyorsun, Sidem," dedi bıkkınlıkla. O an haklı olabileceğini düşündüm. "Ayrıca ben de karıma bakıp salya akıtanlara gece sonunda ambulans yetiştiremeyebilirim."

"Bu hoş bir şey değil, Sarp." Tekrar ona arkamı dönüp fermuarı açmasını işaret ettim. "Bahsettiğin şey tamamen barbarlık. Kimseyi bana baktı diye dövemezsin."

"Sana baktı diye değil zaten, senin kıyafetinden dolayı sana bakıp salya akıtma hakkını kendisinde gördüğü için döveceğim," diyerek bana karşı çıktı. Erkeklerin düz baktığını söyleyenler yanılıyor olabilir miydi? Ya da benim kocam olacak adamda mı bir sorun vardı, anlamamıştım. Fermuarı açtıktan sonra ona doğru döndüm tekrar. "Son bir elbise kaldı."

"Farkındayım." Bir elimi omzuna koyup onu kovarcasına uzaklaştırdım. Az önce bir oda kadar büyük olduğunu düşündüğüm soyunma kabini o girdiği anda küçücük gelmişti. Onun dev cüssesinin bunda elbette katkısı vardı ama benim ondan etkilenmem de bir yanaydı. O gittikten sonra son kalan elbiseyi denemeye giriştim. Bu elbise diğerlerine göre daha asil, daha olabilir duruyordu. Aslında pek bir şovu yoktu. Belden oturan, ayaklarıma kadar uzanan beyaz bir elbiseydi. Sadece üst kısmı yatay şekilde gitmiş, omuzdan düşük bir elbiseydi. Belime tam oturduğu için etek kısmı jilet gibi durmuştu. Ayaklarımin altında toplanmaması için altta kısa bir yırtmaç vardı. İçime sindiği için heyecanla kabinden çıktım ve kolumu iki yana açıp etrafımda döndüm.

Baba kız mest olmuş gibi beni izliyorlardı. "Sidem," diyerek yükseldi Bella. "Prensesler gibi olmuşsun!"

“Senin gibi mi yani?” Ona bir öpücük gönderdiğimde havada yakalayıp yanağına koydu. Bu gördüğüm en tatlı şey olabilirdi. “Nasıl olmuş, Sarp Efendi? İtalyancayı kabul etmiyorum...”

“Bu elbiseye her dilde söyleyeceğim tek bir şey var,” dedi beni incelerken. “Fazlasıyla güzel.”

“Elbiseye mi sadece?” diyerek ona takıldığımda bakışları gözlerimi buldu, dudakları hafif kıvrıldı. Etrafımda bir kez daha döndüğümde ona nispet yapıyor gibiydim. Sonuçta yarım saattir huysuzluğunu çektiğim adam şu an hiç uzatmadan iltifat etmişti. Bella aniden ayağa kalktı ve o da benim gibi dönmeye başladı. Onun ellerinden tutup bu sefer kendi etrafında daha hızlı dönmesini sağladım. Ardından önümde zıplamaya başladığında sadece gülerek onu izledim. Sarp da bu halimize kahkaha atıyordu. “Üstümü değiştirelim de bir şeyler yemeye gidelim. Acıktım ben ya.”

Bella küçük karnını okşayıp dudaklarını büktü. “Ben de çok acıktım, Sidem. Çok!”

“Ne yemek istersin peki?” diye sordum göbeğini kaşırken. Anında huylanmaya başlayıp mızımlandı. “Ne yesek ya?”

“Pizza!” diye bağırdı coşkuyla. “Pizza yemek istiyorum, Sidem. Bir sürü hem de!”

“Kız İtalyan pizzası seni, doymadın mı pizzaya?” dedim onu gıdıklamaya devam ederken. “Bu baban da İtalyan makarnası.”

“Sen nesin peki?” diyerek bana bulaştı Sarp. “Mumbar, şırdan?”

Yüzümü buruşturup öğürdüm. “Senin bu yapığın ırkçılık derler,” diyerek ona takıldım. İşin tamamen esprisiydi bu elbette ama o kadar yemekten bunları seçmesi de komikti. Ona dil çıkarıp göz devirdikten sonra eteklerimden tutup hızlıca tekrar soyunma odasına girdim ve elbiseye zarar vermeden üstümden çıkarıp kendi kıyafetlerime yöneldim. Giyindikten sonra seçtiğimiz elbiseyi alıp kabinden çıktım. Sarp o sırada kasadaydı. Bir şeyler konuşuyordu. İlgimi köşede duran topuklu ayakkabılar çekti. İnci detaylı, fazlasıyla zariflerdi. Onları izlerken belime dokunan elleri hissetmemle irkildim. Sahibini biliyordum aslında irkilmem yersizdi ama fazlasıyla dalmış olmalıydım. “Sana damatlık bakacak mıyız?”

“Ben en koyusundan sipariş ettim. Hiç sabrım yok. Ayrıca aç olunca fazlasıyla huysuz bir adam oluyorum.” Yine Bella’nın elinden, benim belimden tutarak ilerlememizi sağladı. “Sen her zaman huysuzsun,” diye homurdandığımda, “Yaşlılığımıza ver,” dedi. Artık bu durumla ruh sağlığı için dalga geçiyordu.

Beraber alt kattaki restoranlardan birine girdik. Siparişi ise tamamen Sarp'a bıraktık. Elimi çenemin altına alıp etrafı izledim. Bella da beni taklit edip küçük ellerini yanaklarına dayayıp insanları izlemeye başladı.

"Sidem sence bu insanlar da altına yapmış mıdır?" diye sordu alakasız bir anda. Utançla Bella'ya döndüm. "*Mi vergognavo così tanto!*"

Bu kız, beni babasının yanında rezil etmeye yemin etmişti. Artık eminim. "Bir daha ondan bahsetmek yok," dedim biraz daha sert bir tavırla. "Tamam mı?" Bella başını sallayarak onayladı. Dakikalar sonra masamıza üç büyük pizza geldi. Benim için karışık, peynirli tarzı düz tabirlere sahip bu pizzaları Sarp sipariş ederken değişik isimlerle söylemişti. Ne önemi vardı? Pizza pizzaydı ama bunu sesli söylersem linçlenebilirdim. Mutfakları konusunda oldukça katı bir milletti İtalyanlar.

Garson her şeyi bırakıp bize afiyet olsun dedikten sonra Sarp da, "Afiyet olsun," dedi ve ilk Bella'nın önüne sonra da benim tabağıma bir dilim pizza bıraktı. Bu huyunun kaynağının kızından geldiğini düşünüyordum. Sanırım ayıp olmasın diye bana da bırakıyordu. Bıraktığı dilimi tam elime alacakken onun çatal bıçak aldığını görünce kaşlarım çatıldı, midem çaldığı sirenleri susturdu. Pizzayı çatal bıçakla yemeyecekti değil mi?

"Sarp." Ona kınayan bakışlar attım bakışlarımı fark edince de bana garipser gibi baktı. "Çatal bıçakla pizza mı yenir?"

"Ne ile yiyeceğim?" diye sordu rahat bir sesle. Pizzamı elime aldım. Bella da anında bana uydu. İkimiz de ona nispet yapar gibi ellerimizi gösterdiğimizde Sarp yüzünü buruşturdu. "Hayır çok yağlı."

"Sarp!" diye çıktım tekrar. Bella'dan da destek gecikmedi. "Baba!"

Sarp gözlerini devirip ofladı. Sanırım bizimle başının belada olduğunu anlamıştı. Gerçi geç bile kalmıştı. Kendi dilimimi ona doğru uzattım. Almamakta fazla ısrarcı olunca masadaki elini alıp kaldırdım ve üstüne bıraktım. Yağlı olduğundan yakınıyorsa ben de onun parmakları yerine tüm elini yağ içinde bırakarak bunu aşmasını sağladım. Gerçi aşacak gibi değil daha çok kusacak gibi duruyordu ama koca adam bizi rezil etmezdi diye umuyordum.

"Pizza, hamburger, et, balık, kelle. Bunlar yenir elle," dedim sanki hakaret yemişim gibi bir sinirle. Ardından kendime de bir dilim aldığım sırada sadece ona baktım. Sarp hâlâ ifadesiz bir halde bizi izliyordu. Pizzamdan kocaman bir ısırık aldım. Bella da alıp, "Mm," deyince Sarp gülümsedi. Kızının ağzının kenarını silip o da memnuniyetsiz olsa bile pizzasını eliyle yedi.

* Çok utandım! (Ita.)

Bella'nın okulda neler yaptığını anlattığı, Sarp'ın bana günümü sorması gibi ailesel detaylarla yemeğimiz geçmişti. Bu garipti çünkü pek de alışık olduğum bir durum değildi. Mesela Sarp ve kızının arasındaki iletişim çok güçlüydü. Her detayını dinleyip yorum yapıyordu. Benim babam genelde iki kelimeden sonra beni dinlemez, sorduklarıma da en son sinirlenirdi. Tahammülü parayla veriliyormuş da o cimriymiş gibi çok azdı. Bu yüzden hayatımdaki doğru baba figürünün Sarp olmasını istediğimi anlıyordum ve bu düşünce biraz garip geliyordu. İçimde bir boşluk varmış da o çiçek açmış ama eninde sonunda solacaktı gibiydi.

Yemeklerimi bitirdikten sonra az önce çıktığımız mağazaya geri dönüp Bella için de fazlasıyla kabarık güzel bir elbise alıp oradan uzaklaşmıştık. Geri döndüğümüzde hava çoktan kararmıştı. Sağanak yağmur vardı. Arabanın içindeki ışıkları da söndürmüş sessizce yolculuk yapıyorduk. Aslında planımızda bugün köşke geçmek vardı fakat yorulduğumuz için yarın sabahdan geçecektik. Cuma günü ise Lorenzo Bey gelecekti. Ablam da o gün gelecekti galiba, biletini cumaya aldığını söylemişti.

Tek başına geliyor olması fazlasıyla kalbimi kırıyordu ama bunu tercih eden bendim. Bu yüzden şikâyet etmedim. Genelde tercihlerimden şikâyet etmezdim çünkü bu bizim ailede oldukça büyük bir olaydı. Babama mutluluk verirdi ve ben buna sinirlenirdim çünkü bir insan, çocuğunun hayal kırıklığına uğramasından neden mutlu olurdu değil mi? Onlarla olmak ailemden neden kaçtığım konusunda beni aydınlatıyordu her seferinde.

Eve vardığımızda Lerzan Hanım ve Alp televizyon izliyorlardı. Yemeklerini haber verdiğimiz için çoktan yemişlerdi. Bella'yı yatağına yatırmak için onun odasına gitti Sarp, ben ise direkt kısa bir duş alıp pijamalarımı giymeye koyuldum. Sonra çok oyalanmadan aşağı indiğimde kısa bir süre sonra Sarp da gelmişti. İlk nereye oturacağı konusunda kararsız kalmış, ardından yanıma oturmuştu. Bir kolunu omzuma atıp beni kendisine çektiğinde bunu annesi burada olduğu için yaptığını bildiğimden ses etmedim. Lerzan Hanım umursamıyor gibi dursa da gözucuyla bakıp gülüyordu çünkü.

"Ne yaptınız çocuklar, hallettiniz mi son hazırlıkları?" diye sordu bakışlarını tamamen bize çevirirken. Alp ise sadece mandalinasını yemekle meşguldü. "Organizasyon şirketi ayarlamış çoğu şeyi. Şehir dışından gelen misafirlerimiz için de yakınlarda bir otel ayarladık. Ablan gelince oraya geçsin olur mu? Söylersin."

"Ablam burada da kalabilir. O tek gelecek çünkü." Sarp omzumdan elini çekip önümüzdeki sehpa duran mandalinalardan bir tane aldı. Alp

nasıl yiyorsa artık canı çekmişti sanırım. O da kendisi için bir tane soymaya başlamıştı. Ardından soyduğu mandalınanın diğer yarısını bana uzattı. Başta şaşırırsam da Lerzan Hanım'ın bakışları altında yavaşça aldım. Sarp böyle devam ederse, bizim için her şey daha da zor olacaktı. İki yıldır yalnızlığın dibini gören bana bu davranışlar tuhaf hissettiriyordu.

"Yarın o otele geçeceğiz biz de. Köşkte uzun zamandır kimse kalmadığı için orada kalamayız diye düşündüm. Arkadaşın için de bir oda ayırdım."

"Kırmızı kafa için mi?" diye sordu Alp yanağında koca bir mandalınayı biriktirirken. Lerzan Hanım tek kaşı havada ona baktı. "Sordum sadece, sakın çöpçatanlık yapma."

"Sen niye soruyorsun oğlum o kızı?"

"İzem'in sevgilisi var, Lerzan Hanım." Araya girme ihtiyacı hissetmiştim. Zaten Alp de biliyordu sevgilisini olduğunu, bu yüzden gıcıklığına bulaştığını düşünüyordum. "O niyetle değildir eminim." Lerzan Hanım'ın anında yüzü düştü. Kadın resmen birileri olsun da çocuklarımla baş göz edeyim diye bekliyordu. Bu zamana kadar Sarp ve Alp'in üç dört kez evlilik yapmamış olmaları zaten mucizeydi. "Sen hiç evlenmedin değil mi, Alp?"

"Boşanmanın genetik olup olmadığını mı soruyorsun?" Alayla gülerken Sarp'a baktığında Sarp, "Şerefsiz," diye homurdandı sinirle.

"Yakışıklının derdi çok olurmuş," diyerek ona takıldım. "Kocama bir zamanlar âşık oldular ama içini görünce boşandılar diye yüklenemezsin."

"Ne iyi bir karım var. Her zaman beni övüyor. Gözüm arkada kalmayacak." Sarp'a baktığımda ifadesi oldukça tersti. "Ayrıca arkadaşlar ben her ay evlenip boşanıyormuşum gibi davranmayı bırakabilir miyiz? Allah korusun evren ciddiye alırsa *double* dul olacağım."

"*Double* dul mu?" dedi Lerzan Hanım bir kahkaha patlatırken. Alp de gülmeye başlamıştı. Geçenlerde ona söylediğim için bugün vurgulayarak kullandığından emindim. Sarp'a baktığımda huysuzlukla bana bakıyordu. O an ben de kendimi tutamadan kahkaha patlattım. Sarp benim de patlamam karşısında bana odaklanmış, hafif gülümsemişti.

"Bu arada..." Ortamın tadını kaçıracağımı bile bile aklıma gelen soruyu dile getirdim. "Caroline ne durumda?"

Sarp hiç oralı olmadı. Bir fikri yokmuş gibiydi. Onun yerine Alp cevapladı. "Bir süre hastanede kalacak. Kanına enfeksiyon karışmış falan bir şeyler zırvaladı kuzeni. İyi kalsın dedim ben de. Zaten eninde sonunda Bella bizimle kalacak. Onun için de avukat rapor verdi. Sarp ile kalmasında sorun yok ama denetleme için bildirecekler."

Sarp bir yorum yapmadı. Ben ise sadece başımı salladım. O kadının durumu gerçekten umurumda değildi ama Bella ve Sarp için merak ediyordum. Sessizce tekrar televizyona döndüğümüz sırada zil çaldı. Kapıya daha yakın olan ben ve Sarp'tık. Bu yüzden ben ayaklandım. Sarp da ardımdan geldi. Onun kimin geldiğine bakma huyu vardı ama benim hiç yoktu. Bu yüzden dan diye kapıyı açtım.

Karşımda gördüğüm kişiyle, pardon kişilerle büyük bir şaşkınlık yaşadım. "Sürpriz!" diye öne atıldı ablam fakat bahsettiği sürpriz kendisi değildi. Arkasında duran annem, babam ve babaannem olmalıydı asıl sürpriz.

Abim hariç tüm aile üyelerim buradaydı. Abim bana tamamen sırtını dönmüş olmalı ki burada eksik tek kişiydi.

Oysaki o, her zaman yanımda olmasını umduğum tek kişiydi.

BÖLÜM 8

Buzları Eriyen Kalp

Çoğu insana *gurbet nedir*, diye sorsalar; büyüdüğü aile ocağından uzak, herkesin yabancı geldiği, ait olmak istediği ama tanıdık tek bir yüz görmediği için ait hissedemediği, kokusunu bile yadırgar olduğu ve havasına kurulduğu yer denirdi. Bazen insan aile ocağında gurbette hissedebilir miydi? Sanırım hissederdi çünkü benim deneyimlediğim tam olarak böyle bir şeydi. Bunun her zaman aile üyelerim yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Bu yüzden Türkiye'ye döndüğümde de yabancı kalacağım hissi yaşayacağımdan emindim.

Fakat şu an aile üyelerim karşımdaydı, gurbette gibi hissettirmiyordu. Belki de bana öyle hissettiren yaşadığım o evde olan anılardı. Şimdi sanki benim alanıma gelen bir ailem vardı da tamamlanmış olmamı sağlamışlardı. Onların yanında belki de bastırıldığım için bu kadar yabancı kalmışlardı.

"Anne," dedim şaşkınlıkla. Annem bana bakarken gözleri dolmuş, kendisini gülümsemeye zorlamıştı. Yanındaki babaanneme baktığımda o sert yapısına rağmen onun bile dolu gözlerle bana baktığını gördüm. Yıllardır buradaydım, çoğu zaman yalnız kalmıştım. Bazen yalnızlığıma ağlamış, sıcak bir elin sırtımı sıvazlamasını istemiştim ama bir telefon bile alamamıştım. Buna rağmen bugün hepsini burada karşımda bulmuştum. Yani benim varlığım tek başına değmez miydi tüm bunlara? Anlamıyordum.

"Kızım." Babaannemin kollarını açmasıyla her şeye rağmen buruk bir mutlulukla ona doğru ilerledim. İlk babaannemin yanına gidip onun elini öptüm. Ardından boynuna sarıldığımda o da sımsıkı bana sarılıp saçlarımı öperek karşılığını çok güzel verdi. Diğer aile üyelerimin de mecburiyetten elini öpmeye gittiğimde annem elini öpmeme izin vermeden bana sarıldı. Öyle sımsıkı sarıldı ki bir an kemiklerimin kırılacağını düşündüm. Ondan ayrıldığımda Sarp'ın da babaannemin elini öptüğünü gördüm. Her şey bu kadar normal ve hoş görünürken içimde neden loş ve anormal duygular geziniyordu? Buna odaklanmamam lazımdı.

Biraz da olsa silkelenip, "Abla," dedikten sonra bu sefer ona doğru gittiğimde kocaman gülümseyip ona da sarıldım. Sarp babamla annemin de elini öptükten sonra, "Hoş geldiniz, buyurun içeri geçin," dedi. O an bu soğukta o kadar yol gelen insanları kapıda beklettiğimi fark ettim. Alp ve

Sarp onların çantalarını alırken ben de içeri geçmelerini işaret ettim. Annem, ablam ve babaannem ilerlerken babam bir an tereddüt etti. Babaannemin bakışıyla ikna olmuş gibi o da ilerledi. Lerzan Hanım, onlar için ev terliği çıkarmıştı bile. Herkese kendisini tek tek tanıtıp selamlaştı.

“Ben çok şaşırdım hepinizin gelmesine,” dedim mutlulukla onların salona yerleşmesini izlerken. Acaba rüya mı görüyordum? Sonuçta bizim aile için oldukça huzurlu bir an yaşanıyordu. Kimse Sarp’a bağırıyor, tavır yapmıyor ya da sorun çıkarmıyordu. “Yani gelmezsiniz diye düşünmüştüm...”

“Benim torunum kimsesiz değil,” dedi babaannem otoriter bir duruşla. Yürümesinde bir sorun yoktu ama bastonu hep onunla olurdu. Rahmetli dedemden kalan bu bastonu, sanki onu sadece kalbinde taşımak istemiyormuş gibi taşırdı. Babaannem, dedemden sonra ailenin çınarı olmuştu.

“Ben valla ek bir şey yapmadım. Sadece gidiyorum dedim Vahide Sultan nereye gidiyorsun hayırdır çekti ve buraya geldik,” dedi ablam babaanneme gülümseyerek bakarken. Babam, annem ve Lerzan Hanım aynı koltukta oturuyorlardı. Annem, Lerzan Hanım’a bakıp gülümsedi. Lerzan Hanım’da ayrı bir mutluluk vardı sanki. “Samet gelemedi. İşleri çok yoğundu yoksa...”

“Eminim öyledir abla,” diyerek sözlerini böldüm. Bir yalana ihtiyacım yoktu. “Boş ver şimdi onu.”

“Gelmezse gelmesin kıcı kırık,” diye homurdandı babaannem. “Benim Sidem’imin kimseye ihtiyacı yok. Onun kanunlar gibi babaannesini yanında...”

Onlara kırgın olsam bile bu laflara hemen kandığım için babaannemin yanına doğru gittiğimde benim için açtığı kolundan onun gövdesine sığındım. Çok garipti. Beni bu duygulara mecbur bırakan onlardı ama aynı zamanda bu yokluğu gideren de öyle. Küçük bir çocuğun annesinden yediği tokat için annesine ağlaması gibiydi aileye sırtını dönmek. Onları beklemediğim için belki de bu kadar mutlu olup duygulanmıştım.

“Deli kız,” diye mırıldandı babaannem beni iyice kendisine doğru çektiği sırada. Annem bize gülerek bakıyordu bir yandan. Uzun zaman sonra bizi böyle gördüğü için keyfi yerinde olmalıydı. O her zaman ailesinin bir arada, mutlu olmasını istiyordu zaten. Görüntülü aramayı çok beceremiyordu. Abim arıyordu, o konuşuyordu. Son zamanlarda adamakıllı konuşmamıştık haliyle. “Hangisi senin kocan?”

Sarp ve Alp yan yana ayakta dikilmişlerdi. Gözucuyla onlara baktıktan sonra babaanneme döndüm. “Yaşl...” Kelimenin başlangıcı ile Sarp’ın yüzü düştü. Zaten bilerek yapmıştım. Tepkisini görmek hoşuma gidiyordu. Hemen çevirdim. “Yakışıklı olan.”

Sarp bu sefer sanki kollarının altına karpuzlar koyulmuş gibi omuzlarını ve göğsünü kabarttı. Babaannemden kaçmamıştı tabii. Bastonunun ucuyla Alp'i gösterip, "Bu mu?" diye sordu. Sanırım bu huyumu ondan almış olmalıydım. "Budur kesin."

"Babaanne, böyle şakalar yapma sakın. Kocam biraz alingan." Sarp'a doğru bakağında utandığını gördüm. Onun gibi arsız bir adam nasıl olmuştu da utanmıştı? Şaşkınlık içindeydim. Keşke telefonum yanımda olsaydı da çekebilseydim. "Hem baksana, tam benim tipim görmüyor musun?"

"Gâvur mu bu?" diye sordu kısık bir sesle. Benimkiler gülmek için kendilerini zor tutarlarken Lerzan Hanım hafiften öksürdü. Babaannemin sorusu boğazına kaçmış gibiydi. Babaannem ise umursamadan kulağıma doğru daha da yaklaşıp fısıldadı. "Sünnetli mi?"

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılırken ondan uzaklaştım çünkü kulaqlarım alev alacağı için yanmasını istemedim. "Babaanne!" diye bağırdığımda herkes şaşkınlıkla bize baktı. Belli ki duymamışlardı. Sarp'ın kaşları çatıldı. Ben ise babaannem yüzünden bir an düşünmemem gereken şeyler düşünürken buldum kendimi. "Tövbe tövbe!"

"Ne oldu kız, imana geldin aniden," diyerek bana bulaştı ablam. Aynı zamanda tek kaşı havadayken muhabbeti anlamaya çalışıyordu. Vahide Sultan, iyi hoştu ama dilinin ayarı yoktu. "Ne oldu, Vahide Sultan?"

"Hayat memmat meselesi," diye homurdandı babaannem. Ona saygıda kusur etmeyen ben, ters ters baktım ilk defa. Sorulacak soru muydu bu şimdi? Yaşlılıktan falan da değildi biliyordum ben onu. Zaten huyumu ondan aldığım için şaşırmamam lazımdı ama o benden beter noktalara ayak basardı her zaman. "Babaanneye öyle bakılmaz. Zaten sinirlen diye yaptım yoksa aklım başımda daha. Hem biz böyle yerleştik ama senin eve geçseydik."

"Sidem'in evi burası." Sarp benden önce cevap verdiğinde ikimizin de bakışları ona doğru döndü. "Biz de sizi evimizde ağırlamaktan mutluluk duyarız."

"Evet evet," dedi Lerzan Hanım. "Ben bu gece Alp ile gideyim. Misafir odasına siz geçin."

"Olmaz," dedi babaannem aksi bir sesle. "Ben bu gece torunumu dizimde uyutup konuşmak istiyorum. Ne olmuş, ne bitmiş? Ne zamandır göremedim kuzumu."

Sarp bir kez daha araya girerek, "Yatak odasına siz geçersiniz efendim," diye bir teklif sundu.

"Seni yerinden etmeyelim damat?"

“Esağ...” Sarp’ın bir an aklına gelmemiş gibiydi. Dudaklarımı oynatarak *estağfurullah* dediğimde aydınlanmış gibi devam etti. “Esağfurullah. Hatta uzun yoldan geldiniz siz geçin isterseniz, dinlenin.”

Babaannem memnun olmuş gibi gülümsedi. Babam ve annem bu gece daha çok durumu denetleyen kişilermiş gibi izliyorlardı. Sarp başıyla yukarıyı gösterdiğinde bir bahaneyle yanlarından kalktım. Lerzan Hanım ise onlara aç olup olmadıklarını sordu. Çay demleyebileceğimi söylese de en son meyvede karar kılmışlardı. Lerzan Hanım ve Alp meyve ikram etmek için mutfığa gittiklerinde ben de Sarp’la birlikte yatak odasına doğru ilerledim.

Odaya girer girmez, “Demek yakışıklıyım,” demesini beklemiyordum. Resmen savaşın ortasında tek derdi yakışıklılığıydı. Bazen ben mi çok sıkıydım yoksa o mu çok gevşekti anlamakta zorluk çekiyordum. “Yakışıklıdan anlıyorsun.”

“Yaşlıdan da öyle,” dedim sinir bozucu bir sesle. “Tek derdimiz bu mu şu an, Sarp?”

“Ne derdimiz var ki?” diye sordu yatağın üstüne çökerken. “Sen mis gibi yatağımızda yatarken ben çalışma odasının koltuğunda uyuyacağım. Annem salonda uyuyacak. Resmen Karacahanlar bir, Russolar sıfır bu gece.” Oturduğu yerde aklına bir şey gelmiş gibi sırıttı. “Russolar da bir çünkü sen artık Karacahan değil Russosun.”

“Sidem Karacahan Russo,” dedim vurguyla. “Ailemin geleceğini bilmiyordum. Bilsem otelde onlar için oda ayarlardım. Tek sorun oda bile değil ayrıca. Vahide Sultan, senin annenden daha beter biri, Sarp. Hele anlasın sahte olduğunu bir dakika kalamam burada ben. O entrikalara da girmez, götürür beni.”

“Onun yanında da öpeyim mi yani?” diye sordu saf gibi. Bu adamda ciddi sorunlar vardı. Dünya yansa umurunda değildi, ben ise panikten ölecek kadar gergindim. “Yani ne yapalım Sidem şimdi? Âşık ol diyorum olmuyorsun, öpeyim diyorum burun kıvırıyorsun...”

“O kadar kolaysa sen âşık ol bana!” diye yükseldim aniden. “Yok şunu yap, bunu yap. Sen yap paşam. Görelim nasıl oluyormuş? Ben kaçtım, sen de nikâh kıyıp yakaladın diye kalan her şeyi bana yüklüyorsun sanki. Ben beceremiyorum konuşmasını biliyorsan yap.” Sarp şaşkınlıkla bakakaldı. Neden böyle yükseldiğimi ben de çözememiştim. “Bana bak Sarp, ben bu kadar ilerlemişken hem kendime hem de Bella’ya sözler vermişken dönemem tamam mı? Ayrıca babaannem işin içine girdiyse hiç dönemem. O bu ailede bana güvenen tek kişi. Onu hayal kırıklığına uğratamam.”

Sarp oturduğu yerden kalkıp bana doğru geldi. Ne yapacağımı bilemeden ondan bir adım kaçtığımda stresle bir elim belimde sızlanıyordum. O, karşımda durup bir elini omzuma atarak beni kendisine doğru çekti. Sonra diğer elini de saçlarıma doğru götürdü ve başımın onun omzuna düşmesini sağladı. Ardından omzumdaki eli belime düşüp beni iyice onun bedenine bastırdı. Aslında zayıf biri değildim ama gergin olduğumda gücümün benden çekilip gittiğini düşünürdüm. Bir desteğe, bana uzanan bir ele ihtiyaç duyardım. O el hiç uzanmazdı, ilk defa o beni sararak elimden tutmak yerine bedenimi sarmıştı.

“Onu hayal kırıklığına uğratmayacaksın,” dedi kendinden emin bir sesle. Beni sımsıkı tutmaya devam etti ve ondan kaçmak istemedim. Sesi kadar sıcaklığı da güvende hissettiriyordu çünkü. “Onu hayal kırıklığına uğratmayacağız. Bu yolda yalnız değilsin ve halledeceğiz.”

Abimden sonra benimle böyle kendinden emin konuşarak umutlar veren ilk kişiydi. Abim tarafından hayal kırıklığına uğramıştım, Sarp tarafından uğramaktan da korkar olmuştum. Neden bilmiyordum ama ona kırılırsam düşündüğümünden daha beter darbe almışım gibi hissediyordum. “Öyle mi dersin?”

Başımı omzundan kaldırıp ona baktım, gözler kalbin aynasıymış sözde. Gözlerinde de görmek istedim gücünü, bana verdiği umudu. Gözlerini kaçırmıştım ama kaçırmadan, olduğu gibi her şeyi gösterdi. “Öyle diyorum çünkü biliyorum, ben demesem bile sen halledebilirsin.”

“Genelde edemem,” dedim ona karşı savunmasız olmayı umursamadan. “Ben çok stres altındayken sadece titrerim. Bu da tüm motor becerilerimi eksiye düşürür.”

“O an senin elinden tutup stresin içinden çıkmanı sağlarım,” dedi söz verir gibi bir duruşla. “Ve sen de kaldığın yerden devam edersin. Sırf bir noktada ben varım diye kendi emeğini görmezden gelemezsin.”

Ondan biraz daha uzaklaşıp tutuşunun kısılcısından kurtulduğumda, “Babam böyle demezdi,” diyebildim. “Ona göre başarılı olduysam tamamen o parmak bastığı içindir.”

“Babanın söylediklerine takıldığın için bu kararı aldığını unutma, Sitem.” Bir elini cebine atıp aramızdaki mesafeyi korudu ama keskin bakışları üzerimde geziniyordu. “Unutma ki bir daha kimseye muhtaç olma.”

“Haklısın,” diyebildim boğazıma çöken yumruyla konuyu değiştirmem gerekiyordu. “Senin arkadaşların gelmeyecek mi?”

“Kardeşim ve sevgilisi cuma günü ancak gelirler ama çok kalmaz dönerler diye düşünüyorum. Bir de arkadaşlarım vardı ama sanırım gelemeyecekler.”

Onları düşündüğünde dudaklarında bir tebessüm oluştu. Ben de gözlerimi kısarak merakla ona baktım. Düşündüğünde bile onu mutlu eden şeyin ne olduğunu merak etmiştim. “Arkadaşlarım vardı aslında, bana bir gün tekrar evlenirsem geleceklerine söz veren...”

“Sahte de olsa evlendin,” dedim. “Gelmeyecekler mi?”

“Bebekleri biraz sızlansa acile götürecek kadar panik ve taze ebeveynler oldukları için sanmıyorum.”

“Bu durumla neden bu kadar eğlendin?”

“Çünkü onlar için çok mutluyum.” Samimiyeti sesinden belli oluyordu. “Çok travmatik ve zor bir süreçten geçtiler. Bu konuyla sınıandılar ama hiçbir zaman birbirlerinden vazgeçmediler. Şimdi güzel bir aile kurdular.”

“Ne güzel,” dedim bir iç çekerken. Sorunlarla sınanan insanların sonunda mutluluğu bulması bana her zaman umut oluyordu. Herkesin hikâyesi aynı olmasa bile umudu aynı olurdu. Her umut sonunun güzel olacağına çıkardı ve güzellik, hikâye denen kelimenin herkeste farklı olmasını oluşturdu. “Allah analı babalı büyütsün.”

“Âmin,” dediğinde babaannemin sorusu aklıma geldiği için gülmeden edemedim. Sarp’ın bunu soracağını bildiğim için hemen, “Aşağı inelim,” dedim. “Birazdan söylenmeye başlarlar.” Sadece beni başıyla onaylayarak elimi tuttu ve odanın kapısına doğru yöneldi. Sessizlikle merdivenleri bitirdiğimizde salona varmamıza birkaç adım kala, “Bu geceyi burada bitirelim mi?” diye sordum.

Diğerleri onaylayınca Alp ve Sarp meyve tabaklarını toplarlarken, ben ve Lerzan Hanım diğerlerine odalara yerleşmeleri için yardım ettik. Yarın zaten otele geçecektik, bir gecelik idare edeceklerdi. Lerzan Hanım, Alp ile gitmek istememişti bu yüzden salonda uyuyacaktı. Salondaki koltukların yatak kadar rahat olacağını söylemişti. Fazla ısrar etmedik. Herkes odalara dağıldığında Sarp ile yattığım bu yatakta şimdi babaannemin dizindeydim. Dakikalar sonra kapı çaldı ve gelen kişi annemdi.

Yerimde doğrulup ona baktım. “Bir eksisiniz mi var anne?”

“Hayır,” dedi annem yatağın köşesine otururken. Bir eliyle önüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına doğru atıp dolu gözlerle gülümsedi. “Kızımı özledim sadece.”

“Ben de seni çok özledim.” Ardından ablam ve babaanneme döndüm. “Sizleri de çok özledim.”

“Neden gelmedin o zaman?” diye sordu annem alıngan bir tavırla. Neden gelmediğimi çok iyi biliyordu ama yüz yüze sorduğunda yumuşarım sanıyordu. Yumuşamazdım. Bir kere geldiğim şu dünyada aile baskısı

yüzünden bir şeylerden vazgeçmek zorunda kalmamak için çaba vermek suç değildi. Ayıp değildi. Doğru olanı yapıyordum.

“Bunları konuşmaya hacet yok,” dedi babaannem. Beni resmen boşa yalanlar sıkmaktan kurtarmıştı çünkü diyecek bir şeyim yoktu. “Sen bize bu evlilik nereden çıktı onu anlat. Yangından mal kaçırır gibi evlendin. Samet geldi barut gibi sağa sola saldırıyor. Bir günde tepetaklak oldu her şey.”

Abimin öfkesini gelmemiş olmasından bile anlıyordum ama bu kadar olduğunu düşünmemiştim. Türkiye’ye gittiğinde aile içi huzuru bozacak kadar gözü kararmış olması şaşırmama neden oldu çünkü o aile huzuru için her zaman her şeye müdahale ettiğini iddia ederdi. Ailemi düşürdüğüm durumdan memnun değildim ama ben onların başını öne eğecek bir şey yapmamıştım.

“Âşık oldum babaanne,” dedim dünyanın en basit şeyiymiş gibi bir yalana sığdırırken. Belki de Sarp’ın dediği gibiydi. Basitti. Bir anlık hevesti aşk. Buna inanarak kendimi germemeye çalıştım. “Sarp’ın bir kızı var. Eski eşi pek iyi değil ama yalan ve iftira ile velayeti almış. Geri almak istiyordu, benim de burada kalmaya ve mutlu olmaya ihtiyacım vardı. Bazı boşlukları onunla doldurdum-”

“Hamile misin?” Ablam sanki saçmalıklarına daha fazla katlanamıyormuş gibi sözümü bölerek sordu. Ona bakıp gözlerimi devirdim. Neden herkesin dilinde aynı soru vardı? Bir hamile olanlar mı aniden evlenirdi? Evlenmeden cinsel bir birliktelik yaşamak herkesin kendi tercihiydi, buna lafım yoktu ama evlenmeden hamile kalan kişilerin de evliliği, evlilik serüveni hızla gelişen birini görünce hamile misin diye soranlar kadar taktığını sanmıyordum.

“Neden hamile olayım?” diye sordum bıkkınlıkla. “Yıldırım nikâhı denen şey sadece hamile olanlara özel paket mi? Âşıktık, evlenmek istedik. Bu kadar basit aslında.”

“Kızım o kadar zaman olmuş bir kere bile bahsetmedin. Ne abine ne de ablana. Onu geçtim, abinin arkadaşını nereden buldun sen, Sidem?” diye hiddetle çıkıştı annem. Böyle tepkileri zaten bekliyordum. Bana sürpriz olmamıştı ama kaçırdıkları çok şey vardı.

“Ablamla o kadar şey paylaşmıyoruz,” dedim omuz silkerken. “Abimin arkadaşı olduğunu ise sonradan öğrendim. O da bilmiyordu, öğrenince vazgeçmek istedi ama ben istemedim. Abimin tepkisinden korktuğum için de sakladım ama Sarp hem benim vizem hem de kızı için evliliği hızlandırmak istedi. Ben de kabul ettim.”

Bana ne kadar konuşursa konuşsun laf anlatamayacağını verdiği o hayal kırıklığı çökmüş gibi annemin omuzları düştü. Daha fazla bir şey demek istemiyordu sanırım. Yine babaannem araya girdi. “Bu kadar uzatmaya gerek var mı? Sevmişler birbirlerini, evlenmişler. Sevenin halinden anlamak lazım. Git sor o kocana babası nasıl evlenmiş, anlatsın sana gelin hanım. Bizim ailenin kanında var aşk için her şeyi gözden çıkarmak.”

“Beni bir sen anlıyorsun, Vahide Sultan.” Babaanneme doğru gidip boynuna sarıldım. “Valla sen olmasan işimiz yaş ya. Bu ailenin varı yoğu sensin, sultanım benim.”

“Anlat bakalım nenene, nesine âşık oldun bu gâvurun?” diye sordu babaannem beni kendisine doğru çekerken. Bir başımı onun omzuna koyarak ondan uzaklaşmadım. “Onun sana âşık olmasını yadırgamıyorum ama benim kuzum onun nesine âşık oldu merak ediyorum.”

Sarp’a âşık değildim fakat olsam ilk neler dikkatimi çeker diye düşünerek cevap verecektim. Birine âşık olmak onun sana huzurlu hissettirdiği anlar demek değil miydi sonuçta?

“Bilmem ki.” Dudaklarımı büküp iyice düşündüm. “Kötü biri değil Sarp. Benim alanıma saygı duyan, düzenini benim için bozarak bana alan yaratan biri. Aynı zamanda bana karşı ilgili ve meraklı. O beni anlatuğım kadarı ile bildiği halde sanki kırk yıldır tanıyormuş gibi yanımda güvenli hissettiren biri. Farklı biri Sarp. Sanki...”

Non c'è nessuno come lei. Oltre l'amore, proprio come me, diye bir söz vardı. *Onun eşi benzeri yok. Aşkın ötesinde, tam olarak benimmiş gibi,* anlamına geldiğini bir gün gittiğim tarot falı bakan kafede sevgilisi hakkında konuşan kızıdan duymuştum. Şu an neden aklıma geldiğini bilmiyordum ama sıraladığım şeyler aklıma direkt onu getiriyordu. Bunu dile getiremedim fakat dile getirdiklerimin buna çıktığını bilmek bir zamanlar dışarıdan izlediğim insanlara dönüşebilirmişim gibi irkilmeme sebep oldu.

“Babaanne niye bana böyle sorular soruyorsun ya?” diye homurdandım onun omzundan başımı çekip yatağıma uzanırken. “Ayıp değil mi böyle şeyler?”

“Aşkın nesi ayıp, Sidem?” dedi annem bacağıma bir çimdik atarken. “Gizlice evlenirken ayıp değil, biz sorunca mı ayıp?”

“Utandım ya utandım!” Yorganı yüzüme kadar çekip cidden utanıyormuş gibi bir rol kestim. Bence cidden utanmıştım, rol diyerek kendimi kandırmamalıydım. “Uyuyacağım ben çok yorulдум bugün. Daha buradasınız konuşuruz. Hadi yatın uyuyun. Yarın da beni kaldırmayın sakın!”

“Deli kız,” diye homurdandığını duydum annemin. Kafamı çıkardığım an bana soru soracaklarından emindim, bu yüzden hiç orali olmadım. Saniyeler sonra odanın ışığı kapandı. Yorganın altında nefessiz kalmıştım resmen, buna rağmen kafamı çıkarmadım. Bir saatin sonunda nedense uykuya dalamamıştım. Başımı hafif çıkarıp yanıma baktığımda babaannemin uyuduğunu gördüm. Ardından ekran ışığı açılan telefonum ilgimi çekti. Hızla alıp kontrol ettim.

Sarp Luca Russo: Hâlâ karım mısın?

Sidem Karacahan: O ne demek, Sarp?

Sarp Luca Russo: Ailene güvenemedim.

**Kapıları kilitlesem mi? Aniden
seni kaçırabilirler çünkü.**

Sarp Luca Russo: Neden uyumadın sen?

Bensiz uyku tutmadı sanırım.

Sidem Karacahan: Yalnız sen de uyanıksın. :)

**Sidem Karacahan: Sanırım dul
kalma korkusundan uyuyamadın ama
rahatça uyuyabilirsin Sarp Luca çünkü
hâlâ genç, güzel ve zeki bir kadınla evlilsin.**

Sarp Luca Russo: Sana da iyi uykusuzlar

Sidem çünkü kaslı kocandan uzakta

olduğun için sanırım uyuyamayacaksın kdljhef.

**Sidem Karacahan: Etkileneyim diye mi
random attın?**

Sarp Luca Russo: Belki. :)

Daha fazla bir şey yazmadan telefonu başucuma bıraktım. Babaanneme doğru döndüğümde ablamın bir eli başının altında bana baktığını gördüm. “Gülüyorsun,” dedi fısıldayarak. “Aynı bir zamanlar birine âşık olmaktan deliren benim gibi gülüyorsun hem de.”

“Abla-”

“Hep gül, Sidem,” diyerek sözümü kesti. “Sen hep gül. Ne olur, sen gül.”

Daha fazla bir şey demeden sırtını dönüp uzandı. Şu an ağladığından emindim çünkü en son onu bıraktığımda tam olarak bu haldeydi.

Sabahın köründe uyanan kişi ben olmuştum fakat bizimkiler uyanmamıştı. Buna da iki saatlik saat farkını bahane etmişlerdi. Lerzan Hanım ve Alp, bizim elbiselerimiz arka koltuğa yerleşsin diye Bella'yı kendi arabalarına almışlar ve erkenden çıkmışlardı. Sarp ile Bella'nın ailemle tanışmasını Lorenzo Bey ile tanışmalarından sonra gerçekleştirme kararı almıştık. Ailem Bella'yı severdi, bundan emindik ama Sarp kızının daha önce böylesi bir kalabalığa girmediğini, o yüzden endişe duyduğunu söylemişti. Ben de Bella'nın her zaman vakit geçirdiği aile üyeleriyle bir arada olduğu zaman yapmamızın daha doğru olacağını söylemiştim.

Onlar gittikten saatler sonra ailemle kahvaltı yapmıştım. Ardından babam Sarp'ın arabalarından birini almıştı. Evet, sahte kocamın arabası değil, arabaları vardı. Ben de az önce öğrenmiştim. Bu bilgi en çok babaannemin hoşuna gitmişti. Bana gururla baktığına yemin edebilirdim. Önce davetin yapılacağı köşke gidecektik. Lorenzo Bey dönmüştü. Aynı zamanda İlayda ve sevgilisinin de geldiğini öğrenmiştik. Hatta köşkte son bir kontrol yapıp bu akşam aile yemeği yenecekti. Fazlasıyla stresli bir akşam olacağından emindim.

“Ya tarih olacağız ya da tarih yazacağız.” Kemerimi takıp önüme doğru döndüm. Diğerleri çoktan bahçeden çıkmışlardı. “Bu iki günü de atlatırsak biz daha sıkışmayız. Rahatız yani.”

“Sakin olmayı dene,” dedi Sarp yine rahat bir sesle. Bu adamın acaba ne zaman strese girdiğini görecektim? Mümkünmüş gibi gelmiyordu. “Babam biraz sert bir adamdır ama anlaştıkça tek derdinin ailesi olduğunu anlarsın. Ayrıca Türkçe de biliyor.”

“Biliyor mu?” diye sordum şaşkınlıkla. “Nasıl?”

“Annemi sevmek kolay değil.” Bunu söylerken sırıtıyordu. Babasının annesine olan aşkıyla gurur duyuyormuş gibiydi. “Annem bir otelin temizlik çalışanıymış. Babam da o zamanlar o otele iş için gelmiş. Annemi bir kez gördükten sonra aylarca Türkçe dersi alıp tekrar karşısına çıkmış. Onunla konuşmaya çalışmış. Güzel bir aşk hikâyesi işte.”

Lerzan Hanım'ın gözündeki ışıltıdan zaten mutlu bir evlilik içinde olduğu anlaşılıyordu. Belki de oğlunun gözünde o ışıltıyı göremediği için bu kadar içerleniyordu bu duruma. Anneydi sonuçta her anne gibi evladının iyiliğini istiyordu. Benim ailem gibi mutluluğun onun doğrusu olduğuna

da inanmıyor, baskılamıyordu ya da benim ailemle onların doğruları çok farklı olduğu için böyle bir durum vardı. Her karşılaştırdığımda sadece üzeckti bu durum beni.

“En azından anlaşıyorlar,” dedim koltuğuma iyice sinerken. Sarp’ın bahsettiği kadarıyla iki üç saatlik yolumuz vardı ama gideceğimiz yeri görünce dilimi yutacaktım. Bu yüzden merakla bekliyordum. “Babam zaten küplere bindi. Bir de anlaşılamasa iyice delirirdi.”

“Baban aslında o kadar büyük tepki vermedi.”

“Haklısın, verdiği tepki abimin tepkisinin yanında bir hiç.” Yüzümde kırgınlıkla dolu alaycı bir tebessüm oluştu. “Abim ne ara bu kadar kötü biri oldu anlamadım. Dünyanın en iyi abisiydi gözümde ama şimdi tek şeyle sildi beni. Dönüp bakmadı bile. Oysaki ben onun geleceğine son ana kadar inanmıştım.”

Gözücüyla Sarp’a baktığımda direksiyonu sımsıkı tuttuğunu fark ettim. Sanırım artık o da abime sinir oluyordu. “Samet aslında sana değer veriyor,” dedi umursamaz bir sesle. Nedense abim hakkında konuşurken hep mesafeli bir tavrı oluyordu. “Sadece fazla inatçı. Senin bu duruma girmiş olmanı, ona karşı gelmeni kabullenemiyor çünkü onun yanlışı ve senin doğrun ilk defa ters sanırım.”

“Belki de,” dedim dikkatimi tamamen yola verdiğimde. Kış aylarında yapılan araba yolculuğu da bazen terapi gibi olabiliyordu. “Tek isteğim pişman olmamak.”

“Pişman olmamak senin için tam olarak ne anlama geliyor?” diye sordu ilgili bir tavırla.

“Aldığım karardan mutlu olmak,” dedim hiç düşünmeden. “Mutlu olmak ise çok şeye bağlanıyor, bu yüzden sakın sorma.”

“Ne yapayım peki?”

“İlla bir şey yapmak istiyorsan beni pişman etme,” dedim. “Mutlu et.”

“Emredersin karıcığım,” dedi keyifli bir sesle. Sürekli karıcığım kelimesini kullanması bazen bu evliliğin amacının ne olduğu konusunda beni şüpheye düşürüyordu. “Seni nasıl mutlu etmemi istersin?” Benimle dalga geçtiğinden emindim. Gözlerimi kısıp bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim. O ise gözücüyla bana baktı. “Ahlaksız bir teklif gelecekmiş gibi hissettim.”

“Öyle olsun isterdin değil mi?” diye sordum iyice gözlerimi kısarken. “Aklın fikrin hep oralarda.”

“Hayır sadece kızarman hoşuma gidiyor.” Yüzümü buruşturup göz devirdim. Kızardığımı sanmıyordum. O temasta bulunmadığı sürece

kızarmazdım. “İçinden kızarmıyorum diye söyleniyorsun ama kızarıyorsun. Aklına neler geliyorsa artık.”

“Ne gelecek be aklıma?” diye çıktım çirkeflikle ama onu daha da güldüreceğimden habersizdim elbette. “Gülmesene!”

“Bilmiyorum artık neler geliyorsa sabah seni üzerimde buluyorum,” dedi muzip bir tavırla. Şimdi kızarmıştım ama sinirden. Ben deli yatan biri de değildim aslında ama Sarp o kadar yumuşak gelmişti ki sonuç olarak yastık sanmıştım. Bunda benim suçum yoktu. “Sakın bir şey yapma araba sürüyorum.”

“Ne yapacağım, Allah aşkına?” diye homurdandım. “İyice beni temas delisi belledin. Ne dokunacağım sana? Uzak dur benden, o bana yeter. Ayrıca yaşlandıkça tonton dedeler gibi oluyorsun demek ki yastık falan sanmış olmalıyım. Biraz spor yap da sıkılaş. Birkaç aya genç ve güzel karının yanında özgüvenin düşebilir.”

Ağzından histerik bir kahkaha çıkarken, tek eliyle kazağının eteğinden tutup kaldırdı. Karşıma dediğimin aksine, fazlasıyla sıkı ve sert duran karın kasları düştü. Hakkını yememem lazımdı, Sarp’ın vücudu gerçekten fazlasıyla karizmatikti. Zaten yaşlı değildi, bu tamamen ilk gece yaptığım rezilliğin getirdiği bir mizahtı ama onun da kendine iyi bakmasının bir gün yaşlanacağına olan inancımı azalttığını söyleyebilirdim. “Ağzının suyu akıyor,” dedi onu incelediğimi görünce. “Bu vücuda o lafları söylerken hiç mi yüzün kızarmadı gerçekten?” Bir eliyle karnına vurduğunda gerçekten çıkan tok ses arabanın içinde yankılandı. Erkilenmişim ama çaktırmamak için göz devirip önüme doğru döndüm. Kutu gibi yerde ancak böyle kaçabiliyordum.

“Bu vücuda laf söylerken değil de bakarken yüzümün kızarması gerekmez mi?” diye sordum onu kışkırtmak adına. Sinir olduğumu belli ederek ona bu zevki yaşatmayacaktım. Biraz da o delirsin istiyordum. “Kaşında çizik de olsa tam benlik adamsın ama serseri değilsin işte.”

“O toplarda gezemeyecek kadar akli başında ve olgunum.”

“Evet, bizim dilimizde ona yaşlılık deniyor.” Sinir olmuştu ve amacıma ulaşmanın verdiği o zevki bana yaşatmıştı. Yüzümdeki keyifli ifade az önce onun keyfi nasıl beni sinir ediyorsa şimdi de onu etmiş olacaktı ki işaret ve ortaparmağı arasına burnumu sıkıştırıp iki yana doğru başımı salladı. Eline vurarak burnumu kurtarmaya çalıştım. “Bunu en son dedem yapıyordu bana ya.”

“Dayıdan dedeye terfi ettim, en son beni gömüp servetimi yiyeceksin.” Anayoldan sağa doğru sapmıştı. Nereye gittiğini anlamadım. Belki de buradan bir yol olduğu için girmişti sonuçta buraları benden daha iyi bilen oydu.

“O kadar zengin misin?” diye sorduğumda başını salladı. Omuzlarını kabartıp yola bakmaya devam etti. Bu adam kendisiyle övünmeye bayılıyordu, kesinlikle daha iyi anlamıştım. “O zaman benim elimden gelen suyu sakın içme.”

“Karımın elinden zehir olsa içmem gerekmez mi?”

“Bana bak, Sarp Luca,” diyerek ciddiyetle yükseldim. O ise bu ciddiyetime anlam vermeden alnını kırıştırıp bana doğru döndü. Bir elimi onun omzuna koyup nasihat veriyormuş gibi sıkıştırdı, “Sahte evlilikte standartlarımı bu kadar yükseltirsen ileride evde kalabilirim,” diyerek başladım sözlerime. “Sen *double*, ben ise *single* dul olarak hayatımıza devam ederiz.”

Sarp’ın yüzü ciddiyetle yüzümde takılı kaldı. O an düşüncelerini okumak istedim çünkü gözlerindeki yoğunluk düşüncelerinin içinde hapsolmama neden olacak şeyleri taşıdığını gösteriyordu. Ne geçti aklından mesela? Benim aklımdan *acaba birbirimizi sevip boşanmaktan vazgeçer miydik* düşüncesi geçmişti. Bir yandan da böyle bir şeye hakkım yoktu. Hayatımın eksikliklerini benimle bir anlaşma uğruna evlenen adamla gideremezdim. Bu bencillik olurdu ama gülmesi gereken yerde bile düşünceli bir tavırla duraksamasına bakılırsa o da benim kadar düşünceli biriydi aslında. *Ya bana âşık olursa?* Belki de bana iyi gelirdi. Ama aşk hesap edilir miydi? Sanmıyordum. Ben böyle düşündüğüm için de aramızda hiçbir zaman aşk olmayacağından emin olmuştum.

“Sidem, Sidem, Sidem,” dedi başını iki yana sallayarak. “Gerçekten bazen öyle bir konuşuyorsun ki çağın gerisinde hissettiriyorsun bana.”

“Çağın gerisinde olduğun içindir belki,” diyerek takıldım.

Gözücüyla bana baktığında, “O zaman bu evlilik de beni çağın ilerisine taşıyan bir devrim olacak,” dedi. Yüzündeki o keyifli sırıtmadan artık anlıyordum bazı kelimeleri özellikle seçtiğini.

“Devrim ne demek biliyorsun değil mi?” diye sordum gözlerimi kaçırdığım sırada. “Bazı kelimeleri öylesine kullanamazsın.”

“Hiçbir kelimeyi öylesine kullanmam,” dedi. “Bu yüzden cümlelerimi iki kez düşünmekle hata yaparsın.”

“Sen de bir cümleyi kurarken iki kez düşünmezsen hata yaparsın.”

“Hayır aksine,” diyerek karşı çıktı. “Bir cümleyi iki kez düşünürsen ikincisinden elbet bir gün pişman olursun.”

Düşünceli bakışlarım yana doğru döndü. “Yontulmamışsın, Sarp Luca. Keskin doğrulardan ibaretsin.”

“Öyleyim.” Derin bir nefes alıp bakışları bana doğru döndü. “Aç mısın?” diye sorduğunda konuyu istediği yere çekme hızına şok olmuştum.

“Hamburger yersin, değil mi?” Başımı çaresizce salladığımda arabayı park ettiğini yeni fark etmiştim. Arabadan indi. Burada da yaygınlaşan kendi siparişini kendin oluştur akıllı ekranları yavaştan işletmelere geliyordu. Popüler *fast food* zincirlerinden ziyade buraya ait yerel markaların hamburgerleri daha güzel oluyordu. Sarp siparişi verdi. Dakikalar sonra elindeki kese kâğıtlarıyla döndü.

“Zaten akşam yemek yemeyecek miydik?” İçecekleri aramıza bıraktı. Ardından tüm karton poşetleri bana doğru uzatıp kemerini takarken konuştu. “Evet ama canım hamburger çekti.” Ona gülüp torbadan aldıklarını çıkardım. Dört farklı sos, patates kızartması ve iki hamburger almıştı. Sosları ve patatesleri, kese kâğıdını yırtıp düz hale getirdikten sonra kucağıma bıraktım. İlk onun hamburgerinin etrafındaki folyoyu sıyrıp, sadece tutaacağı şekilde ayarlayarak ona uzattım. “Teşekkürler.”

“Ricalar.” Bu sefer kendi hamburgerimi açıp bir ısırık aldım. Sarp da hem araba sürüyor hem de tükünüyordu. “En sevdiğin yemek ne?”

“*Risotto*’ ile servis edilmiş *osso buco*”.

Yüzümü buruşturup, “Ne buko?” diye sordum. “Türk yemeği sevmez misin?”

“Türk yemeklerini daha çok severim sanırım.” Tek elle işini gördüğü için patates yiyemez diye üç dört patatesi sosların hepsine bandırıp ona doğru uzattım. Ağzını elime doğru getirdiğinde geri çektim. Sinirle homurdandı. Tekrar yeltendiğinde yine çektim. “Sidem,” diye sızlandığında bu sefer ben ona uzattım. Patatesleri yerken parmağımı da ısırarak intikamını aldı. “İçli köfteyi bayağı severim.”

“Biliyor musun, çok güzel yaparım. İyi bir koca olursan belki bir gün seni bu şerefe nail ederim.” Bu sefer ona içeceğinden uzattım. “Peki hangi takımlısın?”

“Inter.” Bana doğru döndü. “Sana sormama gerek var mı? Abin malum Beşiktaşlı.”

“Var çünkü ben takım tutmuyorum. Futbola ilgim yok. Voleybolu severek takip ediyorum, onda da Fenerbahçe Oper’i tutuyorum.” Abimin lafının geçmesine sinir olmuşum. Ben abime mi bağlıydım da onun tuttuğu takımı tutmak zorunda olacaktım? “En sevdiğin sanatçı hangisi?”

“Ne bu sorgu?” diye sordu yarım bir gülüşle.

* Et, tavuk veya sebze suyunda pişirilerek krema kıvamına getirilmiş bir tür pirinç pilavıdır.

** İtalya’nın Lombardiya bölgesinin; dana incik, et suyu ve şarap ile hazırlanan spesiyal yemeğidir.

“Seni biraz tamsam iyi olacak. Baban ve kız kardeşin de gelmiş zaten,” diye homurdandım huysuz bir tavırla. Hem ona sorularımı sormamı, çekinmememi istiyordu hem de sorulunca laf yapıyordu.

“Evgeny Grinko. Huzurlu hissettiriyor.” Dışarıda hafif kar tanelerinin süzüldüğünü gördük. O kar tanelerine bakarken ben kendimi onu izlerken buldum. Profilinden gördüğüm Sarp, konuştuğum Sarp’tan çok daha farklı duruyordu. Sanki bana bakarken gözlerine yerleşiyormuşum da enerjisi bana göre ayarlanıyormuş gibi hissedebileceğim kadar yakın geliyordu. Mesela şu an uzaktı. “Ben düz biriyim onların gözünde. İyi bir abi, başarılı bir evlat. Kızını dünyalardan çok seven bir baba. Ailesinden bağımsız kafasına eseni yapan bir Sarp Luca. Piyano çalışıyorum ama hobi sadece. Kitap okumayı seviyorum ama genelde polisiye. Çalışmak bana zinde hissettiriyor. Sıkıcı bir yaşlı hayatı yani. Sen bahset bakalım.”

Anlattıklarından fazlası vardı ama farkında değildi. Belki de farkında olmasını sağlayacak kimse çıkmamıştı karşısına. Sarp’ın hayatını hep hayal kırıklıları ve yanılgılar sarmıştı. Bu yüzden düz bir adam olduğuyla övünen biri olmuştu ama içten içe bu durumdan şikâyetçiydi. Yanımda gördüğüm kişi bahsettiği o sıkıcı adamdan çok uzak biriydi.

“En sevdiğim sanatçı Sezen Aksu.” Yemeğimizden kalanları toplarken konuşmaya devam ettim. “Ben düz biri değilim. Bayağı yamuğum, sanırım ailemden bana bırakılan o boşluğa giremiyorum. Bu yüzden kendimi hep onlardan uzakta buluyorum. Aslında onları seviyorum ama ben sanırım kendimi daha çok seviyorum. Ölümü fazla ciddiye alıyorum. Bu yüzden bir daha hayatım olmayacağına o kadar iknayım ki her anımı dolu dolu geçirmek için çabalıyorum. Keşkem olsun istemiyorum bu yüzden aileme ters düşen şeyler yapıyorum. Sana bunları söylüyorum ama biliyor musun çoğunu gerçekleştirmiyorum. Ben hayatımı hep sözde bırakıyorum.”

“O kadar emin olma, sonuçta sen hayatın için benimle bir yola çıktın,” dedi düşünceli bir sesle. “Yani bu hayat senin. Herkes doğarken de tek, ölürken de. Bu yüzden gönlünce yaşamak suç olmamalı. Bu konuda haklısın ama sözde kaldığı konusunda haksızsın.”

“Sen neden gönlünce yaşamadın o zaman, Sarp?” diye sordum fırsat bulmuşken çünkü anladığım kadarıyla o da istediği gibi gönlünce yaşamamıştı. Kendisini hep istediğinden uzak, insanlara uyacak kalıplara sokmakla uğraşmıştı.

“Bazen birilerine akıl vermek daha kolay biliyor musun?” dedi kendine kızıyormuş gibi. “Söylediğim hiçbir şeyi yapmadım. Ama dinleyenlerin yararını gördüklerini fark ettim. Öyle işte...”

“Öyle olmasın işte,” diyerek kafa tuttum ona. Neden bunu yapıyordum? Sonuçta koca adamdı ama bazen koca adam olmak bazı şeylere yetmiyordu. Yetse babam bir evladını bu duruma sokmazdı. “Böyle olmamalı.”

“Oldu bir kere,” diyerek kestirip attı. “Zamanı geri alamayacağım için yakınmak sadece beni geriye sürüklerdi.”

Bunu diyordu ama hissetmiyordu. Dalgınlıkla bir elini direksiyonda tutup diğeriyle dudağının üstünü kaşıdığı anda anlamıştım bunu. Sarp Luca’yı anlamak zordu. Onunla ilgili bana zor gelen çok şey vardı ama en kolayı ondan kaçmamaya çalışmaktı. Onda farklı bir şeyler vardı. Yanında kendimi tutmama gerek yoktu sanki. İstedğim her şeyi konuşabilirdim. Yargılamazdı ya da oflamazdı. En saçma cümleme bile devamını getirecek bir şeyler bulurdu. Abimin yarattığı boşluğu bile bazen doldurmaya çalışıyordu. Böyle birinin kırgınlıkları olması da bir bakıma bana haksızlık gibi geliyordu.

Yolun geri kalanında ara sıra laflamak dışında pek konuşmamıştık. Bahsettiği gibi şehir merkezinden uzak, ıssız bir yerde gibi duruyordu. İki buçuk saatlik yolun sonunda geldiğimiz yerin dış görünüşü bir köşkten çok beyaz mermerden yapılmış inci gibi bir saraydı. Diğerlerinin çoktan geldiğini, köşeye park edilen arabalarla gördüm. Arabadan çıkıp mest olmuş bir halde, gördüğüm en güzel mimariye sahip köşk denilen sarayı izledim. O sırada birkaç siyah takım elbiseli çalışan gelmiş ve arabanın arka koltuğundan eşyalarımızı almıştı.

“Beğendin mi?” Sarp’ın elini belimde hissettiğimde irkilerek yerimde sıçradım. Karşımdaki mimariye o kadar dalmıştım ki onu bile unutmuşum. “Sanırım fazlasıyla beğendin.”

“Sarayınız var, Sarp,” dedim hayretler içinde. “İtalya prensiyle mi evlendim?”

“Sayılır, bir prens kadar yakışıklı ve centilmenim,” diyerek böbürlendi hiçbir fırsatı kaçırmadan. “Gel sana içeriye gezdireyim. Birkaç saate aile yemeği başlar. Babam genelde saat yedi gibi akşam yemeğine oturur. Yemekte bir saat durur ve biraz ara verir. Sonra kahve ve tatlıyla devam eder.”

“Baban hep böyle planlı bir şekilde mi ilerler?”

“Yani, evet. Her şeyin bir zamanı vardır onun için. O zamanının dışına çıkmamak onun hayatına disiplin getirir. Hangimizinkine getirmez ki?” Önemli bir mesele değilmiş gibi omuz silkti. Bir elini avucumun içine kaydırduğunda elimi çekmedim, kaybolmaktan korkmuştum sanırım. “İyidir, insanı zinde tutar.”

Kapının önüne geldiğimizde, altın işlemeli dev kapı çalışanlar tarafından iki yana açıldı. Girer girmez bizi karşılayan kocaman, mermer bir oval masa vardı. Bu masanın üstünde ise büyük bir antika vazonun içinde çeşitli çiçeklerle masaya dökülen sarmaşıklar bulunuyordu. Tam ortasında bir üst kata uzanan geniş, korkulukları altın rengi detaylı mermerden yapılmış fazla gösterişli bir merdiven, sağ tarafımızda ise yine altın varak detaylı beyaz bir dolap olduğunu gördüm. Misafirlerin montları için olmalıydı. Sol tarafımızda ise salona doğru açılan bir kapı olduğunu tahmin ediyordum.

“Bu alanda mı olacak davet?” diye sordum o kapıyı işaret ederken. Sarp başıyla onaylayıp bizi oraya doğru sürükledi. Kapının iki yanında üstlerinde beyaz gömlek, altlarında siyah kalem etek olan, saçları benim başımı ağrıtabilecek kadar sıkı topuz yapılmış iki çalışan vardı. Bizim için kapıyı açtıklarında bir an masal diyarının kapıları açılmış gibi hissettim.

Hem sade hem de asil bir tasarıma sahip olan dev salonun her detayı ıslık ıslık, gözlerimi kamaştırıyordu. Salonun bir köşesi sahne olarak ayrılmışken üstünde bir piyano ve çok fazla ekipman bulunuyordu. Az önce gördüğüm o büyük mermer masanın daha minimal hali etrafa koyulmuş, onlara uygun gidecek daha sade, kemik, altın rengi sandalyelere sahipti. Tam ortasında şamdan, çok fazla mum ve beyaz ve pudra tonlarında çiçekler vardı. Bir tarafı tamamen sıralı pencerelerle çevriliydi. En sevdiğim ise ışıklandırmaları olmuştu.

Gerçek bir peri masalı gibiydi. Aslında ayakkabımı burada düşürmem gerekiyordu sanırım. Bunu düşünmek beni güldürdü. “Neye gülüyorsun?”

“Burası hoşuma gitti ondan,” dedim etrafı hayranlıkla izlerken. Etrafta çok fazla çalışan vardı. Bu tamamlanmamış haliydi diye düşünmek, bittiğinde daha fena olacağına dair heyecanlanmama neden oluyordu.

“Giyinme odamızı da görmek ister misin? Orada hazırlanacaksınız.” Hevesle ona doğru dönüp başımı salladım. Bugün böyle güzel yerlere sürükleneceksem elimi tutmasına izin verirdim. Bu yüzden elini hiç bırakmadan ona ayak uydurdum. Salondan çıktığımızda birkaç çalışanın ellerinde servis tabaklarıyla arka odaya doğru gittiğini gördüm. Merakla onlara baktığımda Sarp merakımı giderdi. “Akşam yemeği için yemek odasını hazırlıyorlardır. Bizimkiler de arkada, serada oturuyordur.”

“Koca bir salon, yemek odası, giyinme odası ve Allah bilir daha neler çıkacak?” dedim az önce izlediğim mermer merdivenden yukarı çıkarken. Merdivenlerde bir noktadan sonra sıralı tablolar vardı. Bu tabloları Milano’ya ilk geldiğimde hevesle gittiğim bir sergide görmüş olmalıydım.

Fazla tanıdık geliyorlardı. Açık artırma ile satılmış, parası bağışlanmış tabloları Russo ailesi almış olmalıydı.

“Büyük dedemden kalmış. Moderniteye uymamaya çalışarak pek değiştirmedik. Özel günler için kullanıyoruz işte.”

“Özel gün geleneğine biraz toz gelebilir çünkü sahte evliliğin için kullanacaksın,” dedim alayla gülerken. O benden bir basamak öndeydi. Başını bana doğru çevirdiğinde ben de çenemi kaldırarak ona baktım.

“Sanmıyorum,” dedi taviz vermeyen bir duruşla. “Yine özel bir şey için kullanıyoruz.” Ardından tekrar önüne doğru dönüp adımlarını hızlandırdı. Kafam karışsın diye yapıyorsa karışan sadece kafam değildi. Bunu fark etmesi onun yararına olurdu çünkü ben bazen umursamaz duramıyordum. Onun gibi olamadığım için yenilen taraf olmak da istemiyordum. Toparlanmalıydım.

Kata vardığımızda direkt ilk kapıdan içeri soktu bizi. Bu oda aşağıda gördüklerimden sonra sade ama bu zamana kadar yaşadığım evlerle karşılaştırdığımda yine fazlasıyla gösterişli kalıyordu. Renkleri yine aynı tercih edilmişti. Pek eşyası yoktu ama halısı, duvar işlemleri ya da tek koltuğu bile burayı görkemli kılabilirdi. Elbiselerimiz ayaklı askılara kılıfından çıkarılmadan güzelce asılmış, odanın bir köşesinde yerini almıştı. Köşede gördüğüm ekipmanlar makyaj ve saç için olmalıydı. Lerzan Hanım, dünden hazırmış gibi kısa sürede bu kadar hazırlığı nasıl yapmıştı anlamıyordum. Burayı da keşfettiğime göre cumartesi gününe ben de az buçuk hazırdım. Biz etrafa bakarken odanın kapısı tıklatıldı.

Sarp’ın *gel* komutundan sonra kapıdan sarı saçlarının aksine gözleri tam olarak Sarp’inki gibi kahverengi olan bir kız girdi. Sarp onu görür görmez gülümsedi. Gözlerine aniden renk gelmiş gibi ıslıl ıslıl oldu. Kız da dişlerini gösterecek kadar gülmüş, Sarp’a bakarken gözlerinden kalpler fışkırmıştı. “Abi!” O an İlayda olduğunu anladığım kız koşarak Sarp’a doğru gelip boynuna sarıldı. Öyle bir atlamıştı ki düşeceğini düşünmüştüm ama abisi onu tutmuştu.

“*Mia stella!*”*

“Çok özlemişim seni ya,” dedi İlayda sızlanır gibi. Biraz geriye doğru çekilip kollarımı göğsümde birleştirirken onları izledim. O an kalbimde bir sızı oluştu. Bu sahne bana yabancı değildi ama sanki bir daha yaşamayacağım gibi uzaktı. Uzaklaşan her şey zamanla yabancılaşırdı. Abimin bana yabancı olmasını istemiyordum. Özlüyordum ama biliyordum, artık ona istesem de ulaşamazdım. Üstelik şimdi köşeye çekilince, istemsizce kalbim bir burkulmuştu işte.

* Yıldızım! (İta.)

“Çok özlediysen o züppeyi bırak ve abine dön.” Sarp geri çekilip kardeşinin sarı saçlarında ellerini hızlıca gezdirerek karışmasına neden oldu. İlayda ise bu harekete kahkahalarla gülerек sızlandı. Şikâyetçi olmadığını anlamak zor değildi. Dudaklarımda burukluktan imrenmeye doğru bir tebessüm oluştuğunda bir adım daha geriye doğru çekilip baktım onlara. Burada değilmışim, onlar benden etkilenmezmiş gibi hissettim.

Sarp gözücuyla bana baktığında gördüğü şey karşısında irkildi. Sanki yanlış bir şey yapmış gibi mahcubiyetle bana baktığında gülümsedim. Onun suçu yoktu. Benim de yoktu. Abimin vardı. O her zaman beni tamamlayan kişiyken şimdi yarım değil, çeyrek bırakmıştı. Abim umursamıyorken sırf o karşımda özlediği kardeşine sarıldı diye neden mahcup olacaktı ki? Yine de kardeşinden ayrılıp bana doğru geldi.

Sarp belimden tutup beni öne doğru çekerken, “Sidem, değil mi?” diye sordu İlayda neşeyle. Gülümseyip başımı salladığımda bana doğru büyük adımlarla gelip bu sefer benim boynuma sarıldı. Bu hareketi beklemediğim için biraz geriye doğru sendeledim. “Demek abimi sonunda hayata döndüren kişi sensin!”

“İlayda!” dedi huysuz bir sesle. “Abartma istersen.”

Kardeşi boynumdan geri çekilmişti fakat ellerini üzerimden çekmemişti. Bir eli hâlâ sırtımda dururken sinirle abisine baktı. “Az bile söylüyorum. Yüzüne gözüne bir renk gelmiş ya. Evlilik yaramış sana, Sarp Luca Russo!”

“Haklısın, aldığımda suratsızın tekiydi ama yavaşça düzeliyor gibi,” dedim alayla Sarp’a bakarken. “Ben etkisi.”

“*Et tu, Brute?*” diye sordu omuzlarını düşürüp huysuz bir tavır takınırken.

“*Si.*” Omuz silkip İlayda’ya doğru döndüm. “Tanıştığıma memnun oldum, İlayda.”

Sarp’a doğru dönüp, “Henüz tam olarak tanışmadık, bunu saymıyorum. Bu gece karını ödünç alıyorum abiciğim,” dedi. “Umarım karın olmadan uyuyabiliyorsundur.”

“Asıl karım varken uyuyamıyorum,” diye homurdandı ağzının içinde. Gözlerimi kısıp ona baktığımda duruşunu dikleştirdi. “Al karımı, al. Sen de al, hepiniz alın. Ben sizin için evlendim ya alın.”

“Ne açgözlüsün be!” diye çemkirdi İlayda. Abisine gerçekten fazlasıyla benziyordu ama daha neşeli haliydi. Onun bu hali ya aşkın ya da abisinin eseri idi. Bazı kızların ilk aşkı babaları değil, abileri de olabilirdi. “Ayda yılda bir geldim. İki saat alsam karını ölür müsün?”

* Sen de mi, Brutus? (Ita.)

“Ben senden Aras’ı alsam hoşuna gider mi?” diye sordu Sarp sahte bir sinirle. “Herkesin eşi kendine, uzak dur karımdan.”

Onların bu haline gülmeden edemedim. “Her zaman böyle misiniz?”

“Genellikle evet,” dedi İlayda tebessümle. “Ben A dersem o B der. Ben beyaz dersem o siyah der ama en büyük Beşiktaş demez.”

“Ne der?”

“İnter.” Konunun neden futbola geldiğini anlamamıştım. İlayda’ya boş boş baktım. O ise benim bakışlarım karşısında kendisini gülmemek için zor tuttu. Ardından tekrar abisine döndü. “Karın çok tatlı ve güzel. Otuz iki yaşından sonra yaşlanmayacaksın yine iyisin, Sarpiko.”

“Sarpiko ne kızım? Coştun iyice,” diye çıkıştı Sarp kardeşinin yanağından bir makas alırken. Öyle bir makastı ki yanağının kızaracağından eminim. “Karımın yanında böyle konuşma, şeklimi bozuyorsun.”

“Şeklini sevsinler, Sarp,” diye homurdandım ona gözlerimi devirirken. “Bilmesem...”

“Seversin şeklimi, Sidem,” dedi keyifle. “Bir bilsen...” Omzuna bir çimdik attığımda İlayda buna keyiflenip omzuyla beni dürttü. Biraz sert olmuştu çünkü bir an düşeceğim sanmıştım. Sarp bir elini omzuma atarak beni tuttu. “Yavaş be kızım, kıracaksın karımın belini.”

“Ne kıymetli karın varmış senin de ya.”

“Öyledir.” Dudaklarım hafif kıvrılırken gözücuyla Sarp’a baktım. Onunla olmak hakkında yeni keşfettiğim bir şey vardı, onunla olmak kolaydı çünkü rolünü iyi yapıyordu. Biz sohbet ederken kapı bir kez daha tıklatıldı. Bu sefer gelen kişi, Sarp’ı beklemeden kapıyı açarak odaya girmişti bile. Hepimiz merakla gelen kişinin kim olduğuna baktığımızda benim aksime onlar sadece şaşkıındı. “Baba?”

Gelen kişi Lorenzo Russo’ydu. O an İlayda geldiğinde hissettiğim rahatlığın aksine bedenime bir gerginlik çöktü. Lorenzo Russo, benim otelde çalıştığım zamanlarda gördüğüm yaşını almış İtalyan erkeklerinden daha sert ve keskin yüz hatlarına sahip olan bir görünüşe sahipti. Saçlarına aklar düşmüştü ama yüzüne bakıldığında güçlü duruşu kendisini belli ediyordu. Kaşları çatık mıydı yoksa normal hali mi buydu bilmiyordum ama biraz korkutucu duruyordu. Sarp ve İlayda’nın babalarına benzediklerini düşünüyordum çünkü göz yapıları, dudakları ve burunları tam olarak birbirlerine benziyordu. İlayda biraz daha açık tenli kalıyordu yanlarında ama Lerzan Hanım, tüm sevgisini bu adama vermiş olmalıydı ki çocukları sevdiği adamın yansımasıydı.

“Yemekten önce gelinimi görmek istedim,” dedi kalın sesiyle. Türkçesi, bazı harfleri yutması dışında iyi gelmişti. Birkaç adımla bize doğru yaklaştığında bir eli cebindeydi. Oğlu gibi üstüne oturan bir takım elbise giymiş olduğunu fark ettim. Babası olduğunu tahmin etmemek benim ayıbımdı. “Ya da daha önceden yaşanmış hüsrân bir evliliğe rağmen oğlumla evlenecek kadar cesur olan kızı tebrik etmek istemişimdir.”

“O şeref bana ait olsun efendim çünkü Sarp’ın böyle biri olmasında emeği olan kişiyi ben tebrik etmeliyim.” Sarp şaşkınlıkla bana doğru döndüğünde ben sadece bakışlarımı ondan kaçırıp babasında sabitledim. “Ama sanırım Sarp’ı tebrik etmeliyim direkt.”

Lorenzo Beyin memnuniyetle dudakları kıvrıldı. “Sanırım Sarp’ı ben de tebrik etmeliyim,” dedi. “Ailemize hoş geldin, Sidem.”

“Erken gelmişsin.” Sarp araya girme gereği duymuş gibi aceleyle konuştu. “Yarın bekliyorduk.”

“Oğlum yine beni şaşırtacak bir şey yapmış. Yaşlı kalbim bu durumla yüzleşmeden durmaya dayanamazdı.”

“Dikkat et ihtiyar, yeni başlıyorum,” dedi Sarp alaycı bir tavırla. Lorenzo Bey ise Sarp’a memnuniyetle gülümsedi. İlayda ve ben göz göze geldiğimizde sanki o da abisi ve babası arasındaki ilişkiyi anlamamış gibi şüpheyle ortamı izliyordu. Sarp zaten babasından hiç bahsetmemişti. Onunla ilgili ancak bugün birkaç mecburi bilgi vermiş, annesinden çok daha farklı biri olduğunu belirtmişti.

“Sahne her zaman ilk göz ağrımın,” dedi Lorenzo Bey gururla. “Ve artık karısının. Evlilik bu demek.”

“Aynı sahneyi paylaşmak mı?” diye sordum küçümser gibi.

“Aynı sahnede tek kişi olmak.” Kapıdan uzaklaşmadığı için kapının kulpunu tutup tekrar bize doğru döndü. “Aşağıya bekleniyorsunuz çocuklar.” Ardından bakışları İlayda’yı buldu. İlayda gülümseyerek babasına koşup onunla birlikte odadan çıktığında biz de baş başa kalmıştık. Babasının gergin biri olduğunu düşünüyordum ama nedense babamın yanında olduğu gibi gerilmiş hissetmiyordum. Onun gerginliği tamamen ani bir kararla evlenmemizden kaynaklıydı bence. Babamınki direkt karşı gelmektendi.

“Babam işte, bazen şifreli konuşur. Bu tamamen samimiyet nedir bilmediğinden,” diyerek açıklama yaptı mahcubiyetle. “Sen takılma onun konuşmalarına. Zaten babamla çok bir araya gelmezsin. Gelsen de bensiz gelmezsin. Önemli değil yani.”

“Biraz gözümü korkuttu.” Dudaklarımı büküp kapıya doğru baktım. “Ama çok da rahatsız etmedi.”

Sarp az önce bırakmak zorunda kaldığım elini tekrar bana doğru uzattığı sırada, “Belki biz onlara zorluk çıkarırız,” diye mırıldandı keyifli bir ses tonuyla. Onun elini tutmak şu an bu saray yavrusunda yapabileceğim en iyi şeymiş gibi geldiği için geri çekilmedim. İlk tuttuğumda titrememe sebep olacak kadar soğuk olan avucu şimdi yanıp kül olmamı sağlayabilirdi. “Gidelim.”

Yemek masasına inip ailelerimiz arasındaki kıvılcımlardan birbirimizi korumaya çalışacaktık. Ayaklarım geri geri giderken ben Sarp’ın sürüklemesi yüzünden ileri adımlar atmıştım. Bu gece her türlü yaşanacaktı çünkü babaannemin bile geldiği bu durumda bazı şeyler kaçınılmazdı. Bazı şeyler bizim seçtiğimiz vakitten önce yaşanıyorsa belki de doğrusu bu olduğu içindi. Sonuçta vaktini bekleyip geciktirmek sadece ateşini harlamaktan ibaretti.

Yine oldukça büyük ama evin diğer odalarına göre daha karanlık bir havası olan odaya girmiştik. Duvarları yine estetik motiflerle süslenmiş, kırmızı ve altın renginin ağırlıklı olduğu bir odaydı aslında. Köşede duran rezgâhta sırasıyla dizilmiş ana yemek ve tatlı çeşitleri bulunurken, tam ortada yer alan oldukça uzun masanın her yanında ikişer çalışan ve bir aşçı vardı. Babaannem başköşeye oturmuştu. Karşısında ise Lorenzo Bey vardı. Sarp, Lerzan Hanım ve İlayda’nın yanındaki iki boşluğa doğru ilerlememizi sağladı. Benim karşımda ablam, Sarp’ın karşısında babam vardı. O an Russoların tarafında oturuyor olmam tuhaf hissettirmişti ama ait olamama hissi gibi değildi. Alışamama hissiyle alakalıydı.

Önce başlangıçlar servis edildi. Herkes sakın bir tavırla yerken Lorenzo Bey babama işleri hakkında birkaç soru sordu. Ardından babam da ona sormuştu. Bazen bize de sorulan klasik soruları yanıtlıyorduk. Fazla ciddi bir masaydı, sanki çocukları evleniyormuş gibi değil de mülk devri yapıyorlardı. Biz dersimize iyi çalıştığımız için günlerdir herkese söylediğimiz yalanları sıraladık.

“Alp nerede?” diye sordu Lorenzo Bey.

“Sidem’in arkadaşı yolda kalmış, onu almaya gitti.” Lerzan Hanım’ın cevabıyla kaşlarım çatıldı. İzem’i aramıştım açmamıştı, ardından geleceğine dair mesaj atmıştı. Hâlâ gelmemiş olmasını otele gitmesine bağlamıştım. Yolda kaldığını duyunca şaşırdım.

Babaannemin söze, “Velhasılıkelam sorgularımızı çektiysek sadede gelelim,” diyerek girdi. Sarp ile birbirimize baktık önce. Ardından korkuyla

babaanneme doğru döndük. Bizi neyin beklediğini bilmiyorduk. “Birbirlerini sevmişler, evlenmişler. Bir şekilde olmuş ki konu iki gün sonra davet yapmaya gelmiş. O zaman haftaya biz de bu evlilik için Türkiye’de bir davet vermek istiyoruz.”

“Ne?” diye bağırdık aynı anda. Her şeyi bekliyorduk ama bu aklımızın ucundan bile geçmemişti. Sarp, bana doğru baktığında ilk darbe benim cephemden geldiği için lafı ben devralmak zorunda kaldım. “Babaanne, bu nereden çıktı şimdi? Türkiye’de davet vermeye ne gerek var?”

“Neden olmasın, Sidem?” diye sordu babam sorgulayan bakışlarla. “Onlar oğulları için güzelce davet yapabiliyorken biz kızımız için neden yapmayalım? Yoksa kocan senin için Türkiye’ye gelemeyecek kadar-”

“Baba!” diyerek böldüm onu. Konu her seferinde neden buna geliyordu? Sarp’ın benim için Türkiye’ye geleceği konusunda benim de şüphelerim vardı ama onların da fark etmesi bu durumu daha da kınıcı yapıyordu. “Biz bu tarz şeyler istemediğimiz için aceleyle evlendik. Tek isteğimiz biraz huzur, Bella ile mutlu bir hayat ve düzen. Yani sizin yarışlarınızdan daha önemli şeyler var.”

“Bu bir yarış değil, Sidem,” dedi babaannem ilk kez bana karşıymış gibi. “Sen benim en küçük torunumsun. Gözbebeğimsin. Senin için her şeyin en iyisi olmalı. Sen onun ailesine saygı duyup, bizi çağırarak evliliğini kutluyorsan o da yapmalı. Eğer yok diyorsanız...”

“Devamında hoşuma giden şeyler olmayacak gibi...” dedi Sarp siniri bozulmuş gibi gülerken. “Yoksa?”

“Bu evliliği baştan bitirmeyi düşünmelisiniz.”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi Sarp kesin bir tavırla. Ona doğru baktığımda rolden uzak, cidden sinirli bir tavra bürünmüştü. “Bu evliliği iki kişi başlattık. İki kişi bitiririz ve Sidem bitirmeyi düşünse bile tek kişi olduğu için bu evlilik bitmeyecek.”

Ailemin kendisini kanıtlama çabasının farkındaydım. Benim öylece evlenmemden utanç duyuyorlardı, bu yüzden davet vermek istiyorlardı. Yani destek çıkma halleri tamamen bir rolden ibaretti. Bu evlilik sahteydi sonuçta benim Sarp’a *gel, davet verelim* deme hakkım yoktu ama burada davet vermek bizim işimizi zorlaştırıyordu. Ailem hasetleniyor, kendilerine rakip olarak görüyorlardı. Evet, kızlarının yeni ailesini rakip olarak görecektik kadar çıldırmışlardı.

“Bu konuyu konuşması gereken bizleriz,” dedim dalgınlıkla. “Ve biz şu anlık düşünmüyoruz.”

Sarp bakışlarını bana doğru çevirip, "Sidem ne derse o," diyerek devamını getirdi. Yine beni uzunca inceliyordu. Bunu gerçek hislerimi görmek için yapıyordu. Artık anlamıştım ama ben hislerimi belli etmekten de belli olduğunu düşünmekten de korkardım. O baktıkça görünmez olmayı dileyen biri haline geliyordum. "Eğer yarın yapalım derse, yaparım."

"Öyle mi?" diye sordu babaannem, kaşlarını havaya kaldırıp hayret dolu bakışlarını onun üzerine tuttuğu sırada. "O zaman davetten sonra Sidem ile gidip hazırlıkları yapmaya başlayalım. Sen de-"

"Olmaz!" diye bağırdık aynı anda. Bu hareketimiz masada herkesin irkilmesine sebep olurken bizim üzerimizde gerginliğin gri bulutları vardı. Biz bir şekilde işin içinden çıkmaya çalıştıkça babaannem yokuş aşağı sürmeye çalışıyordu ve bunu kasıtlı yaptığından emindim. Ben yarın gelirim bile dememiştım üstelik. Tamamen Sarp'ı kışkırtmaya çalışıyordu.

"Evladım, siz neden ikidir senkronize olmuş gibi aynı anda bağıırıyorsunuz? Allah aşkına, derdiniz masadakilerin kalbine indirmek mi?" diye çıkıştı Lerzan Hanım kızgınlıkla. İlayda bir koluyla annesini dürtüp, "Belki ruh eşi olmuşlardır," dedi keyifli bir sesle. Benim ailem gerginlik dağıtırken, Sarp'ın ailesi ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Eşit değildik bir kere, ben nasıl savaşılabildim ki bu durumla?

"Ben Sidem'siz yapamam," dedi Sarp aniden. Tüm dikkatimi onun sözlerine vermemi sağladı böylelikle.

"Evet, Sarp bensiz yapamaz," dediğimde Sarp hafifçe öksürdü. Ona doğru dönüp nedenini, yanlış bir şey yapıp yapmadığımı çözmeye çalıştım fakat bana kınar gibi bakıyordu. Neden böyle baktığını anlamayarak ona bakmayı sürdürdüğümde, bir elini masanın altından bacağıma koyup sıkarken dudaklarına zoraki bir tebessüm yerleştirdi. O an, nedenini çözmüştüm. Jetonum biraz köşeliydi belki ama hiç yoktan iyiydi. Hemen babaanneme doğru döndüm durumu kurtarabilmek için. "Ben de onsuz yapamam."

"Yapamaz karım." Benden bu atağı beklemiyormuş da buna inanılmaz gerilmiş gibi rahat bir nefes verip önündeki bardağı uzandı. Soğuk suyu saniyesinde bardağın dibini görebilecek bir şekilde hızla içti. Herkes bizim tavrımıza anlam vermeye çalışıyordu, baskı altında kalmak da zordu. Gerçi biz de anlam veremiyorduk bu duruma. Biz hiç böyle olayların başımıza geleceğini düşünmemiştik. Haliyle afallamıştık.

"İçim şişti," dedi İlayda. Bence bizi kurtaracak kişi kesinlikle İlayda olacaktı. Başımı salladığımda anlamış gibi devam etti. "Bu meseleleri siz aranızda mı konuşsanız ya? Ne bileyim? Onlar ilgilenmiyor ki siz

ilgileniyorsunuz. Konuşun, anlaşın, tanışın. Ben de Sidem ile tanışayım. Biz gençleri bırakın gidelim.”

“İlayda!” dedi Lorenzo Bey uyarır bir tonda.

“Lütfen baba,” dedi İlayda dudaklarını bükerek babasına nazlı bir ifade takınırken. “Gidelim biz lütfen. Çok sıkıcı burası. Abime bak domatese döndü, biraz daha zorlarsanız streten beyin kanaması geçirecek.”

“Allah korusun,” diyerek araya girdim.

“Lafın gelişi o ya, kocasına da kıyamıyor,” dedi İlayda sinirle. Ardından tekrar dikkatini babasına verdi. “Biz kalkalım bence.”

Lorenzo Bey şüpheyle kızına baktı. Ardından göğsünü şişirip sadece başıyla onayladı. Ana yemekleri yedikten sonra İlayda’nın babasına bol bol sevgi göstermesiyle, ablamla birlikte onu çekiştirerek zar zor çıkmıştık. Otele geldiğimizde ablamla İzem’in yanına gitmiş, İlayda’nın planından bahsetmiştik. İlayda’nın ısrarları sonucunda, biraz daha dursak alev alacak olan o yemek masasından kurtulduğumuz için çok mutluydum. Aynı zamanda sadece birkaç saat gördüğüm Sarp’ın kardeşi ile vakit geçireceğim için de gergindim. Sözde bekârlığa veda yapmak, benimle iyice tanışmak istiyordu. Bu kadar ısrarcı olması beni germedi diyemezdim ama başa gelen çekilirdi. Her türlü bu gece yaşanacaktı sanırım. Sarp en son lobideydi fakat banyoda geçirdiğim sürede kapının açılıp kapandığını duymuştum. Gelmiş olmalıydı.

Geldiğimden beri hazırlanmakla meşguldüm. Bu gece benim için bekârlığa vedadan çok, alkol alıp kafa dağıtacağım bir gün olacaktı aslında. Çünkü ailem ve Lorenzo Bey karabasan gibi enseme çökmüşlerdi. Kendim için kaçış olarak alkolü görüyordum. Alkol almayı pek sevmezdim, dayanıklı değildim. İzem çoğu zaman gece sonunda ağlamaya başladığımla ilgili dalga geçerdi ama en azından birkaç saat de olsa her şeyden uzaklaşabiliyor olmak tek avuntum oluyordu. Bu gece tek güvencem ablam ve İzem’in de olacak olmasıydı. Kendime aynadan son bir kez daha bakıp banyodan çıktım. Kapıda duran topuklu çizmelerimi giydiğim sırada hafif yana döndüğümde, Sarp’ın yatağın köşesine oturmuş telefonuyla oynadığını gördüm.

“Çıkıyorum,” dedim küçük, parlak bordo çantamı alırken. Sarp telefondan bakışlarını ayırıp bana baktı. Baştan aşağı süzdükten sonra kaşları çatıldı.

“Ne yapacaksınız?” diye sordu hoşnut olmadığını belli eden bir sesle. “Gecenin sonunda seni bu odada bulabilecek miyim?”

“Bilmem, bulmak ister misin?” diyerek ona takıldım. “Kardeşine söyle bunları. Bekârlığa veda diye beni peşinden sürüklüyor.”

“Sen bekârlığa veda edeli bir hafta oldu,” diye homurdandığı sırada bakışları yeni fark etmiş gibi siyah mini elbisemde gezindi. Evet, fazla kısıydı

ama gövde mi sarıp etek kısmında bombeli giden kadife elbiseme ne yazık ki bayılmıştım. Sarp ne derse boştu. Diyemezdi gerçi. Onu dinlemezdim. Kimseyi dinlemezdim. Benim bedenim, benim isteklerimdi her zaman. “Hem bu vedanın içeriği ne tam olarak?”

“Ne bileyim, Sarp?” dedim bıkkınlıkla. “Alkol, dans, erkek striptizciler falan herhalde. Hep böyle olmaz mı?”

Yalandı. O kadarını ben de sevmezdim ama Sarp’ın sinirlendiğini görmek hoşuma gidiyordu. Aşırı komik oluyordu. Yine tahmin ettiğim gibi oldu. Sarp çatık kaşlarla ayaklandı, ardından dolabı açıp kendisi için bir ceket çıkardı. “Ne alaka kızım erkek striptizciler?” diye homurdandı diğer yandan. “Bir görelim bakalım...”

“Sarp saçmalama ya!” diye çemkirdim kendimi tutamayıp gülerken. İki adımla onun yanına gidip kolundan geriye doğru savurdum ve ceketini almasına engel oldum. Anında gaza gelip parlıyor oluşu inanılmaz bir özellikti. “Kız kıza eğleneceğiz sadece. Ne oluyor sana?”

Dokunuşumdan kaçıp giderken, “Kızım saçma sapan işler yapmayın. Birkaç saate herkes buraya gelecek ondan diyorum ben,” dese de zerre inandırıcı gelmedi. Normalde kafamda kurup bu bana âşık triplerine kolay kolay girebilen biri değildim ama Sarp kesinlikle bu duruma sinir oluyordu.

“Hıhım,” diye mırıldandım çok inanıyormuşum gibi. Etrafımda döndükten sonra son bir kez daha bir elimi belime atarak ona doğru baktım. “Nasıl olmuşum?”

“Odada oturup film izlemelik bir kombin olmuş,” diye ağzının içinde gevelediğinde tekrar kendisini yatağın köşesine atmıştı. Beni şaşırtmamıştı ama keyiflendirmişti.

Ona doğru yaklaşıp sinir olacağını bile bile yanağından bir makas aldım. Göz devirip başını geriye doğru çekti. “Yani manyak süper ve seksi olmuşum. Teşekkürler,” dedim. “Ben çıkıyorum şimdi. Sana yaşlı aktiviteleriyle iyi eğlenceler dilerim!”

Ona alayla gülerken kapıya doğru yöneldiğimde, “En azından edebimle odamda oturuyorum,” dedi arkamdan.

“Edep güzel şey aferin,” diye seslenirken çoktan kapının kulpuna gitmişti elim. “Büyüyünce sen olacağım.”

“Çünkü şu an çok küçüksün,” diye söylendiğini duysam bile aldırış etmeden odadan çıktım.

İlayda’ya bir saate gelirim demiştim ama elbise, saç ve makyaj derken bir saati kesinlikle geçmiştim. Otelin barında beni bekleyeceklerini söylemişlerdi. Onların çıkmış olduklarını düşünerek direkt asansöre yöneldim.

Fazlasıyla lüks ve sakın bir oteldi. Sakin olması hoşuma giden bir detaydı ama lüks olması konusunda yorumum yoktu. *Erasmus* zamanlarımda öyle leş pansiyonlarda kalmıştım ki artık bu takıntımı yenmiştim.

Sakin otelin aksine fazla gürültülü olan barını, eksi birinci kata geldiğimde anladım. Sanki arada dev bir fark varmış gibi bu kata gelmeden o gürültüyü duyamıyordu insan. Ses yalıtım sistemleri sağlam olmalıydı. İçeri girer girmez yoğun bir müzik sesi, ağır parfüm kokusu ve dönüp duran lacivert ışıklar beni karşıladı. Gözlerimi kısıp tanıdık yüzleri aradığımda köşede bir locada olduklarını gördüm. İnsanlardan sıyrılıp locaya doğru gittim.

“Çok şükür, Sido,” dedi İzem abartılı bir tavırla. “Bir an kocanla takılmaktan için öldü de gelmekten vazgeçtin sandık.”

Ablam elindeki kokteyli yudumlarken çevreyi izliyordu. Ona göre bir ortam değildi. Bunu oturduğu yerde gergin duruşundan, üstüne giydiği takım elbiseden bile anlıyorduk. İlayda ve İzem ise tam uyum sağlamışlardı. “Bir daha kocamla dalga geçme. Onunla sadece ben dalga geçebilirim.”

Ablam ilk kez kahkaha attı. Hatta öyle anlaktı ki İzem dediğime tepki veremeden şaşkınlıkla ablama baktı. Geldiğinden beri yüzü asık gezdiği için onun bu şaşkınlığını garipse miyordum, hatta kardeşi olarak ben bile şaşırmışsam onun da hakkıydı. İlayda, ileride duran barmene eliyle bir şeyler işaret etti. Dakikalar sonra barmen elinde yuvarlak bir tepsiyle geldi. Tepsiyi masaya bıraktığında dört kişi için biraz fazla olan tekila *shotları* gördüm. Tek kaşım havada İlayda’ya baktığımda, o sadece omuz silkerek ablamın elindeki kokteyli alıp masaya koydu. Bu gece hepimizi yoldan çıkarmaya yemin etmişti bu kız artık emindim.

“Biriyle ilk tanıştığında onu sarhoş etmek makbulmüş,” dedi İlayda çok bilmiş bir ifadeyle. “Sıkıcı sıkıcı kokteyl içeceğimizi düşünmediniz herhalde?”

“Aslında düşünmüştüm,” dedi ablam umursamaz bir tavırla. “Gelininiz ben değilim sonuçta. Sidem. Ona içir ve ağzından her lafı al.”

“Kolay sarhoş olurum demenin farklı yolu mu bu?” diyerek ona takıldı İlayda. Ablam ise çok kolay gaza gelen biri olarak ilk *shotı* kafaya dikip ardından köşede duran limonu aldı. Onun yüzünde mimik oynamazken benimki buruşmuştu. O ekşi tadı hissetmiştim resmen. İlayda bilmiyordu ama ablam fazlasıyla dayanıklıydı. “İşte şimdi hoşuma gitti.”

Ondan sonra alan kişi İlayda oldu. Ben kollarımı göğsümde kavuşturmuş onlara bakıyordum sadece. İçecektim, biliyordum ama acele etmek istemiyordum. Sonuçta acele işe şeytan karışırdı ve bu aralar ekstra dikkat etmem lazımdı. İzem ilkini alırken İlayda da ikinciye almıştı. Ablam da

almak için yeltendiğinde tek kaşı havada bana baktı. “Sarhoş olmaktan korkan ben değilim de gecenin kızı sanırım.”

“Kolay kolay gaza gelmeyeceğim,” dedim kararlı bir duruşla. Kendimi biliyordum eğer üçü geçersen kafayı bulurdum ve gerisi hiç iç açıcı olmazdı. İnatla durdum ama İlayda bunu kabul edecek gibi durmuyordu. “Hiç öyle bakma.”

“Ama sıkıcı böyle,” diyerek yakındı. “İçmeyeceksen baştan söyleseydin, gider kivi eşliğinde okey atardık.”

Dudaklarımı büküp omuzlarımı oynattım inatla. “Bana sormadın ki. Sorsaydın zaten içmeyeceğimi söylerdim.”

Yüzünde hınzır bir sırıtiş belirdi. Aklında dönen tilkiler belli ki bu gece benim dirayetimi kırmaya yemin etmişti. “Peki ya abimden bahsedersen?”

“Senin abin benim kocam,” dedim onu hafife aldığımı belli ederek. “İstersem gider öğrenirim zaten.”

“Caroline’dan bahsediyor yani?” diyerek beni yokladı ve tam da can alıcı noktaya parmak bastı. Aslında bahsetmiyordu. Hamile oldukları için evlendiklerini biliyordum. Bir de iftiraları ama detayını merak etmiyorum değildim. Mesela o gece neden yaşanmıştı, nasıl bir ilişkileri vardı? Aynı yatağa bile girmeyen bir evlilik hakkında aklıma oturmayan şeyler vardı elbette. “Mesela abim ve senin abin de... Neyse, merak etmiyorsundur.”

Allah kahretsin ki artık ediyordum. Özellikle işin içine abim girdiği için ekstra merak ediyordum. Yenilgiyle omuzlarımı düşürüp ne yazık ki ilk *shotı* aldım. Genzimi yakan hisle gözlerim doldu. Yüzümü buruşturup başımı iki yana salladım. Buna hiçbir zaman alışmayacaktım ama etkisinin süresini kıardım. Biraz olsun toparlanabildiğimde İlayda’ya hevesle baktım. “Dökül.”

“Abim ve abin üniversitedeyken yedikleri içtikleri asla ayrı gitmezdi. Bir kişi daha vardı aralarında, şimdi ne yaparsan yap sana anlatmayacağı biri.” Devamı varmış gibi bekledim ama İlayda oralı olmadı. Omuz silkip tekilaları işaret etti. “Bu kadar merak ediyorsan neden ona sormadın?”

İkinci bardağıma İlayda’dan bilgi almak için değil Sarp’ın bana hiçbir şey anlatmadığı gerçeğiyle yüzleştığım için uzandım bu sefer. Saniyesinde bardağın dibini gördükten sonra o acıya biraz daha alışabildiğimi fark ettim. İnsan acıya alışıyordu ve bu yüzden her zaman daha çok yanan oluyordu. Alışmak yerine başkaldırıydı bu kadar üzülmezdi belki de. Bu düşünceler de sarhoşluk belirtisiydi. “Sarp geçmişini anlatmayı pek sevmiyor.”

“Çünkü anlattığı zaman geçmediğini hissetmekten korkuyordur,” dedi ablam dalgınlıkla. “Belki de eski karısını unutamamış bir adamla evlenmiş-sindir.”

Bu sefer içtiğim tekila, ablamın söylediklerini hiç duymamış olmayı dilemediğim içindi. Herkes şaşkınlıkla bana dönerken ben yavaş yavaş alışıyordum. “Sarp o kadın bayıldığında bile sırf ben varım diye kucagina almadı.” Ablamı değil de kendimi ikna etmeye çalışıyor gibiydim. Bu önemli olmamalıydı ama neden takıldığımı anlamıyordum. “Öyle bir şey olamaz. Sarp kimseye böyle bir saygısızlığı yapmaz.”

“Bu saygısızlık mı?” diye sordu ablam buz gibi bakan gözlerini bana çevirerek. “Yanındakiyle yaşayıp aklındakiyle ölmek...”

“O ne demek şimdi?” diye sordu İzem çatık kaşlarla. Bu gece eğlenmemiz gerekirken kederli bir hale geliyordu. “Bunu mantıklı mı buluyorsun?”

“Kimse onun gibi sevmeyi beni. Ben de sevemedim kimseyi.” O an ablamın acısını dışa vurduğunu anladım. Ne zaman hüzünlense sebebi her zaman aynı şey oluyordu. Ona karşı Sarp ile gövde gösterisi yapmam tamamen haraydı. “Ama benim için savaşmadı. Sırf o savaşmadı diye bittiysek ve unutamadığım halde mutluluğu arıyorsam bu suç mu?”

“Her insanın aşkı geride bırakma şekli başkadır. Belki de senin bunu yapman gerekiyordur.” İlayda, ablamı teselli etmek ister gibi konuşmuştu. Ben ise dudaklarımı büküp onlara bakarken yanımda ağlayan kişiyle afalladım. Dönüp baktığımda İzem’in gözyaşlarını sildiğini gördüm. “Sana ne oldu?”

“Aldatıldım!” Gözyaşlarını silip bir *shot* daha aldığında gözlerim sonuna kadar açıldı. Ağzına götüremeden elinden alıp içtim ve devam etmesi için ona baktım. Solgun görünüyordu, hastayım diyerek mesajlarıma dönmüyordu fakat bunun sebebinin aldatılması olduğunu hiç düşünmemiştim. Berbat bir arkadaşım. “Resmen benden ve kendisinden yaşça büyük biriyle aldatmış beni. Oysaki cebindeki yüzük benim için sanmıştım!”

“Siktir,” dedim hayretler içinde. Arkadaşımın boynuna kollarımı sarıp kendime doğru çektim. “İzem, çok üzgünüm gerçekten.”

Geri çekilip kendisini gülümsemeye zorladı. İlayda da hüznle onun omzunu okşadı. “Neyse ya gencim güzelim sonuçta. Hallederim.”

“Her zaman hallederiz,” dedi İlayda samimiyetle. “Ben halledemiyorum,” diyen ablam olmuştu.

“Abla sırası değil,” diye homurdandım. Resmen kız aldatılmıştı, canı yanıyordu. Bu da düşene bir tekme de ben vurayım diyordu. “Hallederiz. Sen de halledersin.”

“Şimdi itiraf sırası bende mi?” diye sordu İlayda. Gerçekten herkes yavaş yavaş dökülüyordu. Bunda sarhoşluğun etkisi olması İlayda’nın tezini doğruluyordu. Bekârlığa veda resmen gençliğe veda gibi acılı bir ana dönüşmüştü. En azından Sarp’ın kardeşinin kafa biri olduğunu anlamıştım. “Sevgilime çok âşık olmak bazen beni çok yoruyor.”

“Derdini sikeyim senin,” diye homurdandı ablam ve kahkaha atmama neden oldu. Herkes şaşkınlıkla bize bakarken ablam neye güldüğümü anlamış gibi bir elini alnına götürüp gülmeye başladı. “Sinirim bozuldu.”

“Küfrettin ilk defa,” dedim kesik kesik. Gülmekten yaşaran gözlerimi elimin tersiyle sildim. “Yakında Roma’yı da yakarsın.”

“Yakınlardayım aslında olabilir.”

“Sidem itiraf etmesin diye konuyu geçiştiriyorsunuz gibi geldi,” diye homurdandı İlayda. “Sıra sende.”

“Ne sırası?” diye sordum anlamazlıktan gelerek. İlayda bunu elbette yememişti. Dudaklarını kıvrıp *ben yemem* der gibi cingöz bakışlar atmıştı bana. O an biraz duraksadım ve düşündüm. Dilime ilk gelen şeyi söyleme kararı aldım. “Sarp Luca’yı düşünmemek çok zor,” dedim bir iç çekerken. Neden bunu dediğimi bilmiyordum. Onu bu kadar düşündüğümü bile onu düşünürken fark etmemiştim. “Ve aklım bu aralar bana her zaman olduğundan daha çok lazım.”

“Kocanı neden düşünmemeye çalışasın?” diye sordu İlayda şüpheyle. Ağzımdan laf almaya çalışıyormuş gibi hissettirmişti. Belki de şüpheleri vardı. Ben kendimden bile şüphe ederken onun şüphesi çok da umurunda değildi. “İyi bir şey değil mi bu?”

“Bilmem, öyle mi?” diye sordum sıkışmış bir halde. Sarp ile fazla mı meşguldüm diye yokluyordum bazen. Onu düşündükçe amacımdan sapıyordum sanki ama onunla geçen zaman iki yılımdan daha hızlıydı. Hızlı olması o zamanda keyif almamdan kaynaklıydı belki de. Bilmiyordum. Buna cevap vermemek için bir bahane ararken aniden masamıza tekrar o barmen geldi. Elinde çelik buz kabı vardı. Masaya bıraktığında içinde şampanya olduğunu gördük. Ama öyle bir anda gelmişti ki artık en sevdiğim kişilerden biri olacaktı.

“Ben şampanya sipariş etmedim,” dedi İlayda çatık kaşlarla. Barmen ise sadece çenesiyle çaprazımızda duran masayı işaret etti. Bakışlarımız oraya doğru döndüğünde yayık ağızlı dört gevşegin bize bakıp sırttıktıklarını gördük. Bir tanesi elindeki viskiyi havaya doğru kaldırdı. O an sinirle sol elimi kaldırıp orta parmağımı gösterdim. O kişi, buna sadece keyifle kahkaha attı. İyice sinirlenip tüm parmaklarımı gösterirken amacım yüzük

parmağımdaki alyanstı fakat gözücüyla elime baktığımda alyansımı görmedim. O an hayatımın en büyük şaşkınlığıymış gibi, “Lan!” diye yükseldim oturduğum yerden hiddetle kalkarken. “Alyansım yok.”

Dedem yıllar önce ölmüş olmasına rağmen babaannem alyansını çıkarmıyordu. Ona birkaç kez nedenini sorduğumda alyans kaybetmenin uğursuzluk getireceğine inandığını söylemişti. Onu kalbinde yaşatmaya devam ettiği için de çıkarmamıştı. Bu tarz şeyleri saçma bulsam da babaannem söylediği zaman istemsizce inanıyordun. Haliyle onun enerjisini evrene yansıtıp çekiyordum da. Ne kadar sahte olsa da bir evliliğin alyansını takıyordum ve en çok şansa ihtiyacım olan bu dönemde uğursuzluk istemiyordum. İçimde neden bir korku oluştu anlayamamıştım fakat etrafa bakmaya başladım.

“Sakin ol kız,” dedi İzem de ayağa kalkarken. “Çıkarmışsındır, kalmıştır banyoda.”

“Altın paslanmaz ki neden çıkartayım?” diye homurdandım yere doğru eğilirken. Alyansım biraz büyüktü sanırım. Düşmüş olmalıydı çünkü çıkardığımı hatırlamıyordum. Özellikle ailem buradayken çıkarmazdım. Sanmıyordum. Stresle masanın altına girip yerde aramaya başladım. Yavaştan sarhoşluğun verdiği o buhranda üstüme çöküyormuş gibi hissediyordum. Aniden kafam masanın ayağına çarptı. Acıyla inledim.

“İyi misin, Sidem?” diye sordu İlayda. Açıkçası hiç iyi değildim, kafamın kırıldığını düşünüyordum. Kırık olsa belki duramazdım ama şu an hissettiğim etki kesinlikle kırılmış gibiydi. “Belki odada bırakmışsındır.”

“Geldiği zaman parmağında mıydı?” Ablamın sorusuyla birlikte masanın altından çıkıp, bir elimi hâlâ vurduğum noktada tutarken az önce oturduğum yere çöktüm tekrar. Resmen yüzüğüm yoktu, başımı vurmuştum ve sanırım sarhoş olmaya çok yakındım. “Şimdi ne yaparsak yapalım arayacak çünkü alyans kaybetmenin uğursuzluk getirdiğine inanıyor. O yüzden sakince düşünelim.”

“Parmağımdaydı tabii.” Konuşurken dilimi ısırığım için bir kez daha acıyla inledim. Şimdiden başıma uğursuzluklar geldiğini düşünmeye başlıyordum. “Hatta o yüzden pek takı da takmadım.” Ellerimi iki yana kaldırıp başımı da havaya doğru kaldırdım. “Allah’ım! Başımıza felaketler gelecek.”

“Geri zekâlı,” diye homurdandı İzem. “İçtin içtin şimdi de Allah’ım diyorsun. Çarpılacaksın.”

“Bu gidişle çarpılacağım zaten!” Oturduğum yer sanki dikenliymiş de batıyormuş gibi hissettirince tekrar ayaklandım. “Alyansım yok!”

“Hay alyansına,” diye homurdanan ablamı umursamadan locadan çıkıp barın içinde yere doğru endişeyle bakınmaya başladım. Ben şans ve uğursuzluk kavramlarına çok inanırdım. Eğer inanmasaydım belki kendime çekmezdim ama engel olamıyordum. Sızlana sızlana yere doğru bakınarak ilerlediğim sırada bu sefer sert bir gövdeye çarptım. Az önce vurduğum başım tekrar acırken sinirle başımı kaldırıp gövdenin sahibine diktim bakışlarımı. Masamıza şampanyayı yollayanların arasında daha kalıplı, diğerlerinin aksine kumrala kaçan teniyle farklı duran kişi olduğunu gördüm. “Beni mi arıyorsun?” diye sordu muzip bir tavırla. İtalyanca konuşmaması benim için iyi olmuştu.

“Seni neden yerde aradığımı düşünüyorsun?” diye sordum İngilizce konuşarak. Böyle laf dalaşlarından ne kadar nefret etsem de sinirimi çıkarmamın tek yolu buydu. “Karakterini aradığımı mı düşündün?”

Bu dediğime bir kahkaha attı. Gürültüye rağmen kahkahası beynimin içinde tekrarlanınca kendimi tutamayarak yüzümü buruşturdum. Sarp böyle iğrenç gülmüyordu mesela. “Zoru mu oynuyorsun?” diye sordu iyice bana yaklaşıırken. “Hep sevmişimdir.”

“O zaman kocamla tanışmanı öneririm,” dedim sinir bozucu bir gülümsemeyle ona bakarken. “Görebileceğin en zor kişidir.” Kocam lafım duyar duymaz bakışları parmağıma doğru gitti. O an yüzüğümü kesinlikle bulmam gerektiğini anladım. Sarp alyansı bu yüzden takmadığımı bile düşünebilirdi.

Düşünmesi neden bu kadar önemliydi? Sonuçta bu evlilik elbet bitecekti ve hayatımıza başkaları girecekti. Şimdi kendimizi...

Bunu neden düşünüyordum ki? Ona *başkaları olmasın* diyen de bendim. Hep uğursuzluktan saçma şeyler düşünmeye başlamıştım. Şu an iç hesaplaşmama başka bir sebep bulamıyordum. Kızları yavaştan kaybetmiştim. Başım dönerken öylece hareketliliği izlediğim sırada kusacak gibi oldum. Sonra köşede DJ kabinini gördüm. Bir megafon vardı.

Normalde asla yapamayacağım, cesaret edemeyeceğim o şeyi yapmak için megafonu almaya gittim. Deli cesareti değil de sarhoş cesareti diye bir tabir olmalıydı. Çünkü ayık kafayla sesimi bile yükseltemezdim ben böyle ortamlarda. Şimdi ise megafona doğru ilerlerken bir masaya çıkar, en kötü alyansımı bulana ödül vereceğimi söyledim diye düşünüyordum. Bulunduğu zaman da alır kaçırdım, bir de ödül mü verecektim? O alyansa bu kadar taktığımı gören İlayda ve diğerleri bu evlilikten şüphe etmeyi keser, bizi kendi halimize bırakıp giderlerdi. Sadece uğursuzluk için mi yoksa önemsedığım için mi aradığımı bilmiyordum.

Bilmek de istemiyordum sanırım. Kabinin yanına varıp megafonu aldığım sırada DJ arkasına dönüktü. Hiç ses etmeden çekip aldıktan sonra bir bar taburesi çekip üstüne çıkmaya çalıştı. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu barmen. Başımı sallayıp ona doğru bir elimi uzatarak onun desteği ile çıkabildim.

"Herkes buraya bakabilir mi lütfen?" Fazlasıyla yüksek çıkan sesle neye uğradığımı şaşırdım. Aynı zamanda müzik sesinin kesilmesi utanmama neden oldu. Gürültüye güvenip çıkmıştım sanki. Herkes bana bakarken çıplakmışım gibi hissetmiştim. Yine de bir kere çıkmıştım bu yola her türlü rezil olmuşum, devamından kaçamadım. "Acaba burada bir yerde alyans gören var mı? Altın, altın!"

Herkes bana garip bakışlar atarken bazıları birbirlerine bakıp alayla gülüyorlardı. Bana güldüklerini elbette biliyordum. Bir an hepsinin üzerine bulduğum ilk şeyi fırlatma isteğim geldi ama gülünç bir durumun içinde olduğum gerçeği biraz da olsa bu konuda şevkimi kırıyordu. Sonuçta onların gözünde delinin teki masaya çıkmış bir şeyler zıvalıyordu. Bu ortam için sadece eğlenceydi bu, hatta aralarından biri, "Ez beni!" diye bağırdı.

"Kocam ezecek seni," diye homurdandım Türkçe olacak şekilde. Ablam gülünce birkaç kişi daha güldü. "Gülmeyin kardeşim. Alyansımı bulun ya! İlk haftada uğursuzluktan dul kalacağım."

"Sidem!" İsmim ilk kez birinin dudaklarından bu kadar sinirle dökülmüştü. Sesin geldiği yöne baktığımda Sarp'ın olduğunu görmemle dizlerim titredi. Utançtandı. O son tekilayı içmemem gerektiğini şimdi yerin dibine girmek istememle daha iyi anlıyordum. Alp arkasında gülmemek için kendini sıkarken, Sarp gözlerinden ateşler çıkacak kadar öfkeliydi. Tek kaşı havaya kalkarken çenesi iyice kasıldı.

"Kocam da geldi," dedim ortamı yumuşatmak ister gibi gülümserken.

Ama onun kahverengi gözlerinden sıçrayan öfkeyle batırdığının farkındaydım.

SARP LUCA RUSSO

Hep sıkıcı bir kişiliğim olduğunu düşünürdüm. Bu yüzden arkadaş ortamının geçinemeyen, ailenin ise her sorumluluğunu yüklenen bireyi olmamın benim için doğru olan konum olduğunu kabul ederek kaderime boyun eğmiştim. İlk evliliğimde bile karakterimin böyle bir evliliği hak ettiğini düşünerek, hiçbir zaman Caroline ile aramda gelişenlere ses etmemiştim.

Annem de her zaman, "Senin olan seni bulur," diyerek beni teselli etmiş, zamanımı beklememi söylemişti.

Zamanımı beklemiştim elbette ama gölgesini bulacağımdan habersizdim.

Bulduktan sonra sıkıcı kişiliğime yarayanları zaten hiçbir zaman hayal bile edemezdim.

O hayatıma girdiğinden beri bir şeyler daha farklıydı. Belki de ben sıkıcı, insanlar için çabalamayan biri gibi durmayı tercih etmiştim. Bu benim kaderim değildi çünkü onunla olduğumda daha farklıydım. *Kaderimde böyle olmak var* diye kabul ettiğim her şeyin tersi davranışlar sergiliyordum. Sidem'in olduğu yer daha huzurlu hissettiriyordu çünkü komplekslerden uzak, görüldüğü gibi, lafını esirgemeyen ve ne istediğini bilen, bunu aktaran bir kadındı. Gözü açıktı. Böyle gelen birine kaskatı kesilip kapalı kutu olmak zordu. Bazı kutuların ya kurdelesinden biri tutar çekerdi ya da kilidine tel toka sokar zorlardı. Anahtarı olmazdı yani, açmak ona şart değildi ama denerdi. İnsan o emek için bile açılırdı. Sidem de öyle biriydi.

Kaskatı kesilmek konusunda bir kez daha düşünmeliydim sanırım. Çünkü bar taburesinin üstünde elinde megafonla millete çıkışırken, erkeklerin sadece onun açıkta kalan bacaklarını kalçalarına doğru süzmekte olduğundan habersizmiş gibi, öylece bir vitrin mankenine benzer durduğunu görmek, sadece sinirden delirmeme neden olacak bir olaydı.

Kimse benim karıma ağzının suyunu akıtarak bakamazdı. Sahte ya da değil, Sidem benim karımdı. Detaylar umurumda bile değildi. Karımın cesareti başkalarına ona böyle bakma haddi veremezdi. Russo olduğu andan itibaren Sidem'e karşı değişen birçok şeyin sahte sıfatının ötesine geçtiğini çoktan kabul etmiştim. Karşı gelmek tamamen ergenlikti benim gözümde, buna gerek duymazdım.

Göz göze geldiğimiz anda elindeki megafonu köşeye doğru attı. Bir elini kaldıracığı sırada eteğinin iyice yukarı doğru çekildiğini görmemle, "Dur," diye çıktım. Hızlı adımlarla insanların arasından sıyrılıp ona ilerledim. Yanına gider gitmez bacaklarının arkasına kolumu geçirip onu bir çuvalmış gibi omzuma atıp, "Gel buraya ayyaş," dediğimde fevri hareketimle birlikte tiz bir çığlık koptu dudaklarından. Yüzümü buruşturup köşede ayar olduğum lavuğa son bir kez daha bakarken, adımlarımı hızlandırarak bardan dışarı çıkmaya yöneldim. Gözucuyla ona baktığımda eteğinin iyice çekildiğini görmemle kan beynime sıçradı. Yanımdan geçen görevlinin kucağındaki havlulardan bir tanesini alıp Sidem'in kalçasına örttüm. "Sikeyim. Bu elbiseyi alırken aklından ne geçiyordu?"

“Çok güzel olacağım.” Kesinlikle sarhoştı. Sürtüşen dilinden bile anlaşılıyordu. Normalde de delidolu olan karım bunu şimdi daha da üst seviyeye taşımıştı, emindim. “Sarp, dünyanın döndüğü yetmiyormuş gibi bir de başımı döndürüyorsun.”

“Evet, genelde yakışıklılığımın baş döndürdüğünü söylerler,” diyerek ona takıldım. O ise sırtıma doğru bir çimdik attı. Bu beni hem huylandırırdı hem de güldürdü. Ona bulaşmaktan neden bu kadar keyif aldığımı anlamıyordum ama yapmaktan geri de duramıyordum. “Rahat dur!”

“Kim söylüyormuş?” Doğrulmaya çalıştığı için bana zorluk çıkarıyordu. Bu yüzden iyice arkaya doğru ittirdiğimde kafasını asansörün aynasına vurdu. Endişeyle yan döndüğümde kollarını da iki yana atmış, saçları yüzünü kapatacak şekilde baş aşağı yıkılmış bir halin ortasındaydı. “Elli yaşındaki teyzeler mi? Malum bir onlar-”

“O kadar emin olma, yediden yetmişe herkesi etkileyen bir adamım.” Sinirle küfrettiğini duydum ama gazını alamamış gibi çok geçmeden kalçama da vurmuştu. Gündüz ona söylediğimde büyük ihtimal utanacak, çirkefleşecekti. Aynı zamanda kalçamı sıkması şu an bizim için hiç iyi değildi. Uyarı niyetine ben de hafifçe kalçasına vurduğumda bir kez daha doğruldu ve yine başını vurdu. Bu gidişle zaten hafıza kaybından bu anları hatırlamıyacaktı. “Rahat dur dedim.”

“Sen az önce kalçama mı vurdun?” diye sordu hayrete düşmüş bir halde. “Hayvan herif, sen nasıl dokunursun bana ya?”

“Sen de benim kalçamı sıktın,” diyerek kendimi savundum. “Rahat durmazsan bir daha vuracağım.”

“Eğer bir daha dokunursan elini kıracağım,” dedi ama bu sefer elini asansörün köşesinde kalan tutunma demirlerinden birine geçirdi. “Allah kahretsin!”

“Kahrediyor büyük ihtimalle.” Hem beni hem de onu kahrediyordu. Onu bir yerlere çarparak, beni ise asansöre bindiğimizde zamanı durdurarak ediyordu. Ağır bir kadın değildi, sorun kesinlikle bundan kaynaklanmıyordu. Sorun, benim onunla bu kadar temas içinde olmamdı.

“Dalga geçme!” diyerek çıkıştı sözlerimle birlikte. “Kusacağım şimdi üstüne. Başım dönüyor, başım! İnsanım ben, çuval değil. Attın beni sırtına. Dağ başında mıyız, yok mu beni kurtaracak biri ya? Adam kaçırıyorlar!”

“Karımı kaçırıyorum,” diye homurdandım sinirle. Kalçasına bir kez daha vurduğumda, “Sarp!” diye cırladı. Sesi öyle tiz çıkmıştı ki kulağımın sızladığını hissettim. “Yavaş be kızım. Bizdeki de kulak.”

“Elin dursun o zaman.” Sırtıma tüy gibi bir dokunuş bıraktığında ısrarsızca güldüm. Kesinlikle eşit değildik. “Hem sen neden benim bekârlığa vedamı bölüyorsun?”

“Sen bir haftadır bekâr değilsin zaten.” Asansör sonunda odamızın olduğu kata geldiğinde ilk o sinir bozucu ses geldi, ardından kapılar yine beni çıldırtacak bir yavaşlıkta açıldı. Biraz daha asansörde onunla kalacak olursam içerisi ateş alacakmış gibi hissediyordum. Bu yüzden hızlı adımlarla odaya doğru ilerlemeye başladım. “Ayrıca bekârlığa vedadan kastın, iki santim eteğinle tabureye çıkıp elin gevşek ibnelerine manzara sunmak mı? Hepsinin sana bakarken gözlerinden kalpler çıkıyordu. Şükret ayyaş karımı odaya getirmek zorundaydım...”

“Dağ ayısı mısın sen ya?” diye bağırdı belimden sımsıkı tutarken. “Biraz medeni olmaya ne dersin?”

“Ben gayet medeniyim. Sana karışmıyorum, millete karışıyorum,” dedim rahat bir tavırla. Kadınları kısıtlamak kolaydı. Şunu giyme, bunu yapma denir geçilirdi ama kimse neden bunları onlara yapmak zorunda bırakan fırsatçı puştlara bir şey demiyordu? Barda yaklaşık bir on dakika durmuştum ve her şeyi görmüştüm. Adamın tekine evli olduğunu bile söylemişti fakat adamın tek derdi onun bacaklarına bakmak için başını eğmekti. Şimdi de kanayan burnu için lavaboda başını eğiyor olabilirdi.

“Kimseye karışamazsın.”

Alaycı bir gülümseme oluştu dudaklarımda. “Dedi az önce benden etkilenen kişileri sorup çaktırmamak için yaşlıları savunan sevgili ultra zeki karım.”

“Kusacağım ben. Sen çok konuşuyorsun, ben kusacağım şimdi. Valla sırtına sırtına böyle-”

“Sakın!” dedim korku içinde oda kartını aradığım sırada. Tek elimle onu tutmak, fazlasıyla hareketli olduğu için beni zorluyordu. Yetmezmiş gibi bir de üstüme kusar gerginliğiyle dolmuştum. “Biraz daha bekle.”

“Sarp,” dedi kısık bir sesle. “Ben galiba cidden... Fobim var benim kusamam, bir şey yap.”

“Ne yapabilirim, Sidem?” diye çıkıştım sonunda bulduğum oda kartını okuturken. Odaya girer girmez ışıkları açıp onu yatağın üzerine bırakmak için koşar adımlarla ilerledim. Gövdesi yatakta, bacakları dışında kalacak şekilde yatağa uzanmıştı ben bırakınca. Önünde eğilip çizmelerini çıkarmaya yeltendim ama o beni omuzlarımdan ittirerek kendisine bakmaya zorladı. “Ne oldu?”

“Dikkatimi dağıt acil,” dedi acele bir tavırla. Yüzünün rengi sararmaya başlamış, kendisini zor tutuyormuş gibi bir ifade takınmıştı. Baştan aşağı beni süzdüğünde bakışları hiç tekin durmuyordu.

“Soyunmamı ister misin?” diye sordum alaycı bir sesle. Gözleri üzerimde kaldığında bu teklifimi cidden düşünür gibi ciddiyetle bakışlarını benim gövdemde gezdirdi. Bir çizmesini çıkardıktan sonra diğerini de çıkarıp köşeye bıraktım dikkatimi dağıtabilmek adına. Onun dikkatini düşünecek durumdan çıkarmıştı resmen beni. Çizme çıkarma işlemi bittiğinde, başımı kaldırıp Sidem’e baktığımda renginin iyice sarardığını gördüm. Küçük burnunun ucu ve yanakları hafiften pembeleşmeye başlarken, gözleri far görmüş tavşan gibiydi. Çıkarken maşalı olan saçları şimdi elektriklenmişti. “Gerçekten düşündün sanırım.”

“Sinirimi bozuyorsun,” diyerek öfkeyle soludu. “Yapmışsın kasları, şişirmişsin göğüsleri. Bozuyorsun sinirimi. Evli adamsın, bir kız babasısın. Göbek yapman, kel olman lazım senin ama çok güzel ipek gibi saçların, karizmatik bakışların ve geniş omuzların var. Çok kötü.”

“Çok mu kötü?” Kahkaha atmamak için zor duruyordum. “Kıskanıyor olabilir misin?”

“Neden kıskanayım?” diye sordu burnu havada bir tavırla. “Gencim, güzelim, boyum çok kısa değil...”

“Ve kocan çok yakışıklı,” diyerek tamamladım. “Akıllı, yakışıklı, zengin, karizmatik.”

“Bak iyice sinir oldum,” diyerek sözlerimi böldü. “Boşanmayacağım ben senden. Ömrünün sonuna kadar sahte bir evlilik içinde kal, kusmetin kapansın.” Küskünce omuz silktiğinde gülmemek ya da yanaklarını sıkırmak için zor durmuştum. Bazen küçük bir çocuk gibi huysuz bazen de dişli bir kadınmış gibi ağırlığım bilen biriyle evli olmak hem güzeldi hem de zordu. “Sen boşanacak mısın benden?”

“O nereden çıktı?” diye sordum alnımı kırıştırırken. Dolaba doğru ilerleyip sabah valizden çıkardığımız pijama takımını almaya yeltendim bu sefer. Aldıktan sonra ona doğru döndüğümde dudaklarını bükmüş bana baktığını gördüm. Bella ne zaman istediğini yaptıramasa tam olarak böyle bakardı bana. “Ne oldu yine?”

“Cevap vermedin,” dedi sanki ona ihanet etmişim gibi. “Boşanma benden, beni bırakma sensiz yaşayamam demedin. Aferin sana da demedin. Ben senden zaten boşanmazdım da demedin...”

Sarhoşken söylediklerimizin gün içinde içimizde tuttuklarımız olduğuna inanan biriydim ama Sidem'in içinde bunların olduğunu sanmıyordum. Onun sarhoşluğu daha çok saçmalamasına neden oluyordu sanırım. Bu yüzden söylediklerine bir anlam yüklemedim. Zaten her şeye anlam yükleyenlerin daha mutsuz olduğunu düşünüyordum. Hayat bizim düşündüğümüz gibi rayında, her şey yolunda bir düzen içinde kurulmamıştı. Haliyle beklentiler sadece yanılgı getirip üzüyordu. Gerçi bu sözlerin sahteliği beni zaten üzmezdi ama üzerine çok düşünmeme de gerek yoktu.

Sidem'e doğru ilerlemeye başladığımda aniden elini ağzına kapatarak banyoya doğru koşmaya başladı. Pijama takımını yatağın üstüne fırlatırcasına bıraktıktan sonra peşinden hızla gittim ben de. Kapının önüne geldiğimde, içeri bir adım kala olduğum yerden ona baktım. Yere çökmüş, yüzünü klozete eğmiş bir halde istifra ediyordu. Saçlarını geriye atıyor ardından eliyle klozetin köşesine tutunmaya çalışıyordu fakat saçları tekrar öne geliyordu, onu çileden çıkarıyordu resmen bu durum. Hızlı adımlarla ona doğru gidip saçlarını arkaya doğru toplayarak atkuyruğu haline getirip tuttum. Bir eliyle bacağıma vurup benim gitmemi istedi ama bunu umursamadım. Bir elim sırtında gezinip onu rahatlatmaya çalışırken, diğeriyle saçlarını tutmaya devam ettim.

Biraz da olsa rahatlamış gibi geri çekildiğinde sifona basıp su aktıkça içindeki çiçek özünün kokusunun yayılmasını sağladım. Sidem için daha iyi olacaktı. Bileğimde, Bella'ya veda ettikten sonra saçını çözmemi istediği için aceleyle taktığım pembe prenses taşlı bir toka vardı. O tokayla arkadan Sidem'in saçlarını bağlamaya çalıştığım sırada, "İğreneceksin," dedi güçsüz bir sesle. Sesi ağlayacağının habercisiydi ve çok geçmeden gözyaşlarını dökmeye başlamıştı.

Endişe içinde saçlarını gelişigüzel bağlayıp, "Ne oldu?" diye sordum onun yanına doğru eğilirken. "Bir yerin mi acıyor? Miden çok mu kötü? Hastaneye gitmek ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Kusmak iğrenç. Kusmaktan nefret ediyorum, ağzımdan o tat hiç gitmiyor." Burnunu çekip konuşmaya devam etti. "Çok pis hissediyorum şu an."

İlgiyle kolunu okşarken, "Dişlerini fırçalamak ister misin?" diye sordum. Fobisi olduğunu söylemişti ama bu kadar etkilenmesini beklemiyordum. Makyajı akmış, burnu ve yanakları kadar gözleri de kızarmış bir halde soğuk banyonun fayanslarında oturuyordu. Bu gidişle hasta olacaktı.

“İğrendiğin için mi?” diye sordu korku içinde ve hemen ardından benden uzaklaşmaya çalıştı. “İğrendin tabii.”

“Hayır, iyi hissetmen için söylüyorum.” Şüpheyi bana baktığında bir elimi tutması için ona doğru uzattım. Belli belirsiz bir kararsızlık yaşadık-tan sonra uzattığım ele avucunu kaydırıp sımsıkı tuttu. Onun elleri buz gibiydi, benimki ise belki de ilk kez bu kadar sıcaktı. Ayağa kalkmasına yardım edip lavabonun önüne geldikten sonra çekmecedeki açılmamış fırçalardan birini aldım. Biraz ıslatıp macun döktükten sonra ona doğru uzatarak fırçalaması için bekledim. O ise sadece aynadan bayık gözlerle akmış makyajını izleyip dudaklarını büktü. Göz devirip çenesini alttan sıkarak ağzının açılmasını sağlayıp, fırçayı dişlerine sürtmeye başladım mecburen. Zaten bu gece yeterince kullanmıştı beni, uyuyana kadar devam ederdim.

“En son Bella’ya diş fırçalamayı öğretirken yapmıştım bunu,” diye söyledim yavaşça fırçalamaya çalışırken. “Bugün ondan daha nazlısın. Tükür.” Musluğu açtığımda tükürüp avucunu bile kullanmadan dudaklarını akan suya götürdü ve ağzında kalan macunlardan böyle kurtuldu. Gerçekten bambaşka birine dönüşmesi karşısında hayretler içindeydim. “Yaramıyorsa neden içiyorsun?”

“Kız kardeşin yüzünden.” Doğrulunca bu sefer köşedeki havluyu alıp yüzünü kurutmaya başladım. Otelin beyaz havlusu perişan hale gelmişti artık. “Kafa tuttu bana.”

“Her kafa tutulduğunda gaza geliyor musun?” diye sorduğumda gözle-rini devirdi. Lavaboya kalçasını yasladığında düştü düşecek bir halde bana yaslandı. Başımı eğip göğsüme sinen kadına baktım. Bella ve İlayda’dan sonra ilk kez birini göğsüm gibi bir yerde saklama ve koruma isteği hissediyordum. İyi niyetliydi. İçinde kötülük yoktu ve dünya onun aksine kötülükle doluydu. O gittiği yere güneş olup doğsa bile yüksek dağların arkasında ısıltısını göremeyen yerler olduğundan bihaberdi. Uzun kirpikleri, bu açıdan bile kendisini belli eden dolgun dudakları ve yüzüyle orantılı burnu güzelliğinin ısıltısını da bana gösteriyordu. Hep çok sıcaktı, hep çok güzel kokuyordu.

“Burası çok yavaş atıyor ama çok sıcak.” Gövdesini de bana yasladı, başı sol yanımdaydı ve neden bahsettiğini anlamıştım. Karşılaştırma yapmak ister gibi bir eli sırtımdayken boшта kalan elini sol yanına götürdü. “Benim kalbim normalde çok yavaş atar.” Bir iç çekti sızlanır gibi. “Ama şimdi çok hızlı. Buz gibiydim ama sanki buzları eriyor ve yanıyorum. Buzlarımı eriten sensen, senin kalbin neden yavaş atıyor? Ben seni etkilemiyor muyum?”

“Bilmem,” dedim sakın bir sesle. Çenemi onun başının üstüne koyduğumda kalbimi yakan onun varlığıydı, yine de tenim ona temas etmekten kaçmamıştı. Zaten herkes yolun sonunda acı olsa bile, her şeyi bile bile yapardı değil mi? Söyledikleri sarhoşluklandı. Başka bir anlam aramıyordum, bu yüzden taviz vermedim. Bir sınıırım vardı benim. Umarım o sınırları koruyabilirdim.

“Etkilemiyorum seni.” Sesi titremişti. Bu her zaman çirkef gördüğüm kız karşısında garibime gitti. “Kimseyi hiçbir zaman etkileyemedim zaten. Hep yarı yolda bırakıyorum. Abim haklı belki de...”

“Neden abinin haklı olduğunu düşünüyorsun?” diye sordum kısık bir sesle. Meraktan delirsem de cevabına tam şu an güvenmek pek de mantıklı değildi.

“Düşünmüyorum,” dedi az önce dediğinin aksine. Belki de az önce dediğini unutmuştu bile. Kesinlikle bir daha bu kadar içmemeliydi. Bir elimi onun beline atıp kaldırarak kucağıma aldım onu. Bu hareketimi yadırgamadı hatta bir kolunu ensemden diğer omzuma doğru uzatırken diğerini kalbimin üstünde tuttu.

İstemsizce, “Nasıl atıyor?” diye sorarken buldum kendimi.

“Yavaş.” Ardından kendi kalbinin üzerine koydu tekrar. “Benimki ise eriyen buzlarımdan boğulduğu için fazla adrenalinden hızlı.”

“Ondan mı sadece?” Başını iki yana salladı. “Neden o zaman?”

“Senden,” dediğinde gözlerini kaçırdı.

Onu artık biraz da olsa anlamıştım. Hep kendi kendine yeter sanmıştı ama savunmasızdı. Dimdik, savrulmaz duruyordu ama abisinin her zaman bir yerlerde olduğunu bilmek onu belki de ayakta tutuyordu. Acımayan şeyin geçtiğini düşünüyordu fakat kimse dokunmadığı için acımadığını bilmiyordu. Güçlüydü, akıllıydı. Kafası zehir gibi çalışıyordu ama uçmayı doğuştan değil, sonradan öğrendiği için gelmiş bilginin gidebileceğine de inanıyordu. Abisine ihtiyacı yoktu. Bunun farkında değildi sadece. Olacaktı, o gün herkesi karşısına alacaktı. Belki beni de alırdı. Hoşuma gitmez diyemezdim. Giderdi çünkü bir gün birbirimizi bırakmak zorunda kaldığımızda onu görmek istediğim gibi olmalıydı ki gittiğim yerde bile bakışlarım arkama bakmak için benimle savaşmamalıydı.

“Ne güçlüsün,” dedi bir eliyle iyice şişen kol kasımı sıkarken. “Yaşlı fılan diyoruz ama yakında beni gömeceksin.”

Sözleri çok mu komikti yoksa benim mi ona hep gülesim geliyordu? Anlamıyordum ama yüzümde bir kez daha tebessüm oluştu. “Neden gömeyim seni?”

“Lafın gelişi işte,” diye homurdandı bıkkınlıkla. “Gömme yoksa. Neden gömüyorsun beni?”

“Sen dedin gömersin diye...”

“Her dediğimi ciddiye alıyor musun sanki?” Yatağa yaklaştığımızda onu yere bıraktım. Bu durumdan memnun değilmiş gibi yüzünü astı. Bu gece ilgiye muhtaç olan kız, yarın ilgi gösterdiğim için büyük ihtimal bu oteli başıma yıkacaktı.

“Ben arkamı dönüyorum şimdi, sen yatağın üstündeki pijamaları giy, tamam mı?” dediğimde uysal bir tavırla başını salladı. Ellerimi belime atıp duvara doğru döndüm. Aynadan da uzak durdum. Sarhoş olsa bile ondan en ufak detay yüzünden dahi faydalandığımı düşünmesini istemiyordum. Onun özel alanına saygım vardı. Bu marifet değildi, olması gerekendi. Bir bacağımla ritim tutarak olduğum yerde sallanırken onun giyindim demesini bekledim sadece.

Beklediğimin aksine can çekişiyormuş gibi, “Sarp,” dediğini duydum dakikalar sonra. Kaşlarım şüpheyle çatıldı ama dönmedim. “Sarp, sıkıştım.”

“Nasıl yani?” diye sordum şüpheyle. “Tuvalet mi gitmen lazım?”

“Hayır sersem, elbisenin içinde sıkıştım!” diye bağırdı avazı çıktığı kadar. Bir hışımla ona döndüğümde altında sadece siyah dantelli bir iç çamaşırıyla dururken elbisesi boynuna doğru toplanmış, kafası öylece sıkışmıştı. Elbisenin fermuarlı olduğunu unutmuş olamazdı, değil mi? Bu gece kesinlikle iradem sınanıyordu yoksa başka bir açıklaması olamazdı. “Sarp inceleme!”

Gel de sen inceleme diye bağırmamak için zor durmuştum. Onunla ateş ve barut gibiydik. Ben baruttum, o ateş. Ben işlevsizdim, olduğum yerde öylece dururdum ancak o bana yaklaşırsa tutuşurdum. Ateş ben olsaydım belki çoktan bizzat bu durumu kontrol altında tutmuştum ama tüm ipleri onun eline bırakarak o ipleri kendi boynuma dolamıştım. Karşımda böyle dururken ne düşünüyordu ki? Güzelliğinin farkında olmadığını bu kadar anlatamazdı herhalde.

“İncelemiyorum!” diye bağırdım ona doğru yaklaşırken. Benim de tüm dengemi bozmuş, ayarlarımla oynamıştı. Neden bağırdığımı bile anlamadan yanına vardığım an tenine değmemeye özen göstererek, onu elbisesinden kurtarmaya çalıştım çaresizce.

“Nefes bile almıyorsun kesin göğüslerime bakıyorsun!” Dibinde olduğum için bu bağırışlar beni birazdan sağır edebilirdi. “Tüm Russoları yakacağım şimdi. Bella hariç ama. İlk İlayda’dan başlayacağım.”

“Ha benden ha ondan başlamışsın aynı şey,” dediğimde pişman oldum. Sidem sessizleşti. Büyük ihtimal yine abisine dalıp gitti. Bir gün abisini affedecekti. O gün geldiğinde bana karşı ne olurdu bilmiyordum, düşünmüyordum da zaten. Bu zamana kadar düşünerek yaşamıştım da ne hayrını görmüştüm?

Hızla elbisesinin fermuarını açtığımda, anında elleriyle göğüslerini örtmüş gözlerini benden kaçırmıştı. Pijama takımının üstünü ona bakmadan kafasından geçirmeye çalıştım. Bella’dan sonra giydirdiğim ilk kişi olmayı da başarmıştı. Kızımın tek rakibiydi. Pijama altını giymek istemedi. Zaten *oversize* bir tişörte sahip olduğu için kalçasına kadar gelmişti. Ben de ısrar etmedim. Gözünün önüne gelen saçları geriye doğru itip fısıldadım. “Uyu bakalım ayyaş.”

“Ayyaş değilim ben!” diye çıkıştı sinirle. “Kendimdeyim, sadece seni yormak için numara yaptım.”

Onu bir kolundan tutarak yatağa doğru sürüklerken, “Benimle temasta bulunabilmek için numara yaptın yani?” diye sordum alaycı bir tavırla.

“Kocam değil misin?” diye sordu öfkeyle. “İlgilenmek zorundasın. Ben evlenmedim ki seninle. Sen evlendin benimle. Ben imza bile atmadım. Kandırdın beni resmen. Çok kandırdın hatta.”

“Sidem...”

“Sidem mi?” diye parladı aniden. “Benim adım Sidem mi?”

“Değil mi?” diye sordum şüpheyle. Kimliğinde Sidem yazıyordu. Başka bir adı olamazdı herhalde. Varsa da ben bilmiyordum.

“Kustum diye mi?” diye sordu dudaklarını büzerken. “İğrendin, değil mi?”

“Anlamadım?”

Başını eğip konuştuğu için, “Karıcığım demedin,” dediğini zorlukla duyabildim. O an kendimi tutamayıp bir kahkaha patlattım. “Gülme. Komik bir şey değil bu.”

“Bu durumdan şikâyetçi olduğumu sanıyordum,” diyerek ona sataştım. O ise utanmış gibi iyice kızardı ve bakışlarını benden kaçırdı. Belki de her zaman sarhoş olmalıydı çünkü bu halini sevmiştim. “Sana karıcığım demem konusunda bana çıkışmıştın.”

“Ama demeye devam ettin,” dedi bana meydan okur gibi bakarken. Kah-verengi gözlerinden uyku akıyordu. “Şimdi demedin. İğrendin kesin ama ben sana gel saçımı tut demedim. Erkek milleti işte. Hemen bir bahane, aniden görmezden gelme. Allah bilir sen yarın başka sahte eş de bulursun.”

“Biliyorsun bekâr kalamıyorum...” Onu yoklar gibi baktığımda öfkeden dönen gözlerinden yorgunluk bir kül olup gitti. Bir an boynuma yapışıp beni boğacağını düşünmeye bile başladım.

“İnşallah kalırsın,” dedi. “Ya da yeni sahte eşin böyle üstüne üstüne kusar da en azından Sidem üstüme değil, klozete kusuyordu diye beni ararsın. Çok arama ama bulamazsın. Uzun, buğday tenli İtalyan erkeğimle kaliteli bir şarap yudumluyor olacağım.”

“Hadi ya,” dedim onu dalgaya alırken, ben buğday tenli sayılırdım. Boyum da uzundu. Benden bahsettiğini varsayıyordum ve bu geceyi daha fazla sinirlenmeden bitirmeyi hedefliyordum. “Ayyaş bir karım var kesinlikle.”

Tek elimle onu tutarken diğeriyle yatak örtüsünü kaldırdım. “Aynı zamanda güzel.”

“Evet güzel,” diyerek onu onayladım. Yatağa yattığımda bir kolunu boynuma atıp geri çekilmeme izin vermedi. Şimdi yüzü yüzüme çok yakındı. Gözleri gözlerimdeyken muzip bir tavırla baktı. Sıcak nefesinin üzerimde etkisi içmeden sarhoş olmamı sağlayacak bir düzeydeydi. Ne ara bu hale gelmiştim bilmiyordum ama ona yakın olduğum her an bunun farkındalığını yaşıyordum.

“Demek beni güzel buluyorsun...”

“Seni güzel bulmayan mı var?” diye sordum onu kınar gibi. Sidem, gerçekten kendine has güzelliği ile girdiği her ortamda ilgi çekebilecek biriydi. Bunu deneyimlemiştim. Beni kendisine doğru çektiği için yanına uzanmak zorunda kaldım. Uzandığımda başını göğsüme koydu. “Yine yapıştın bana koala gibi.”

“Şişirmişsin hava yastığı gibi. Otelin yastıklarından daha rahat,” dedi mayışmış bir halde. Sesi yavaştan gidiyordu ve bedeninin üzerimdeki ağırlığı sol yanıma vuruyordu sadece. Bir kolumu başımın altına alıp ravana bakmaya kendimi zorladığım sırada dikkatimi dağıtan, ondan gelen yoğun bir koku vardı. Hem çiçeksi hem de ferah bir kokuydu. Üstüme sinmesinden şikâyetçi olamayacağım kadar aklıma kazınmıştı. “Sarp...”

“Efendim, Sidem?” dedim sakın bir sesle.

Uykuya dalmak üzereydi. Söyledikleri bir fısıltı gibi döküldü. “Sana âşık olmamaya çalışmak gittikçe zorlaşıyor...”

Daha önce bu cümlemin öznesi farklı, yüklemi aynı halini birinden duymuştum. O kişi aynı zamanda beni, ona iten kişiydi. O söylediğinde o kadar komik gelmişti ki içimden sadece gülmek gelmişti ama şimdi o cümlemin altında ezildiğimi hissettim.

Bana âşık olmamak ne kadar zorsa nefret etmek de o kadar kolaydı. Bu değişmezdi. Yine de her şeye rağmen tam şu an benim karımdı ve ötesini düşünmek huyum değildi. Hissettiğim düzenli nefeslerle birlikte onun rahatını bozmadan bir elimi zorlukla cebime doğru attım ve uğruna rezil olduğu alyansını çıkardım. Sol eli zaten göğsümün üzerindeydi. Yavaşça taktığımda biraz homurdandı ama uyanmadı. Şimdi siyah tişörtümün üstünde parlayan sadece alyansıydı.

BÖLÜM 9

Kalbi Atan Anılar

Kafamın içinde bin tilki sanki fink atıyormuş gibi bir yoğunluk hissederken yüzümü buruşturdum. Buruşturmamla başımda daha büyük bir sızı oluştu. Yumduğum gözlerimi iyice sıktım. Ne oluyordu bana anlamıyordum ama sanki üstümde günlerce uyanmanın ya da öğle uykusunun verdiği o iğrenç his vardı. Sırtımdaki kemikler sanki yanıyormuş gibi sızlıyor, burnumdaki sıcak hava şakağıma kadar etki ediyordu. Dün gece sağlam bir dayak yemiş olmalıydım çünkü bu halim asla normal değildi.

Bir kolumu yana doğru attığımda tekrar yumuşak bir zemin hissettim. Daha önce hissettiğim bir yumuşaklık olmasıyla bir şüpheye düştüm hemen. Gözlerimi açarsam göreceğim şeylerin hoşuma gitmeyeceğinin düşüncesi zihnimde dolaştı. “Utanma sık, zaten daha önce de yapmıştın,” diyerek düşüncelerime bir ket vurdu ve direkt sonuca bağladı, *sevgili sahte kocam*.

Duyduğum sesle ağrımı sızımı unutarak gözlerimi sonuna kadar açtım. Başımı yana doğru çevirdiğimde bir kolunu başının altına almış bir halde sırtarak tavanı izleyen Sarp’ı gördüm. İrkilerek kendimi geriye doğru attığımda bu sefer yere düşme hissiyle bir çığlık atım. Aynı zamanda sırtım başucu komodininin köşesine çarpmıştı. “Sırtım!” diyerek acıyla inlediğimde uyandığım konumu bile anında unuttur olmuştum. Sabah sabah yine formumdaydım.

“Yemin ederim dünden beri saatli bomba gibi geziyorsun.” Gözlerimi açıp ona baktığımda olduğum tarafa yaklaşmış, yüksekten sırtarak bana bakıyordu. “Sevgili karım iyi mi?”

Sinirle ona bakarken bir kolumu yatağa atarak destek alıp kalkmaya çalıştım. Sarp ise kendi tarafına yuvarlanarak gitmiş daha sonra oturur pozisyona gelmişti. Yüzümü buruşturarak üzerimi incelediğimde altımda sadece bir iç çamaşırının olmasıyla ağzım şaşkınlıkla aralandı bu sefer. “Sarp!” diye cırladım adeta. “Benim altımda bir şey yok.”

“Biliyorum, Sidem,” dedi rahat bir tavırla ayağa kalkarken. “Malum seni ben giydirdim.”

“Beni sen mi giydirdin?” diye sordum gözlerimi sonuna kadar açarken. “Nasıl yani? Ne demek? Yani biz...”

“Hatırlamıyor musun?” diye sordu tek kaşı havada. Banyo kapısına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Gerindiği için kolları iyice şişmiş siyah rişörtü üstüne yapışır olmuştu. “Şu an ağzının suyunu akıtarak baktığın bu bedeni süzüyordun.”

“Ne?” Sesim dışarıya gidecek kadar yüksekti. Bir elimi saçlarıma götürüp çekiştirerek kaşırken dün geceyi yokladım zihnimin belleğinde. En son kızlarla bardaydım, alyansım yok demiştim. Bakışlarım elime düştü, alyansım parmağımdaydı. O zaman yaşananları karıştırıyor muydum? “Sarp, sen dün gece beni dövdün mü?” Saçlarımda olan elim bir şişkinliğin üzerinde durdu, kafam da şişmişti. Bastırdığımda acıyordu da. “Sarp resmen dövmüşün beni, kafam şişmiş!”

Sarp’ın kaşları iyice çatılırken, “Kafan mı şişmiş?” diye sordu alayla. “Allah bilir neden olmuştur, sonuçta gece bayağı bir aksiyonluydu.”

Komodinin üstünde duran yapay çiçekli süsü alıp ona doğru fırlattığım sırada, “Nasıl ya?” diye bağırdım tekrar. O kadar kendimden geçmiş olamazdım. Birkaç tekila beni bu hale getiremezdi sanki tekila havuzunda mı yüzmüştüm? Allah da beni kahretsindi artık. “Sarp emin misin?”

“Hangi konuda?”

“Biz,” dedim çekingen bir tavırla. Bir elim boynuma gitti. Şu an sıkıp kendimi boğarak öldürsem yeriydi. “Biz... seninle...”

“İlk gecemiz güme gitti desene?” dedi saf bir keyifle. Bence numara yapıyordu. Yani biz birlikte olsak bu kadar rahat olamazdı herhalde. Gerçi o en son bir kadınla tek gecelik ilişki yaşamış, çocuk sahibi olmuş ve evlenmişti. Ben onun için sıradan biriydim, haliyle önemsizdi. “Yazık oldu.”

“Valla boğarım seni,” dedim öfkeyle soluduğum sırada. Yatağın üzerinde dizlerimin üzerinde durur bir pozisyona geldim sonra. “Diyelim oldu. Sarhoş bir kadından faydalandın mı yani? Pes!”

“Benim faydalandığımı kim söyledi?” diye sordu göz kırpıp küçümser gibi bakarken. “Üstüme yapışırken hiç öyle değildi karıcığım.”

“Yalan atma üçkâğıtçı!” Bu sefer küçük yastığı ona doğru fırlattım. Eli-me gelen her şeyi ona atabilirdim şu an sinirimden. Hatta kendimi bile. Gerçi bu rezillikle kendimi camdan atsam daha iyiydi. “Ben neden üstüne atlayayım senin? Sen mi içtin ne yaptın, Allah aşkına? Hayırdır Sarp Luca, benimle ilgili rüyalar mı görmeye başladın?”

“Rüya olamayacak kadar içinde olduğum bir andı.” İyice kızarmaya başlamıştım. Sinirle yatağın üstünde bu sefer ayaklarımın üzerinde olacak şekilde doğrulup dediğimi yaparak kendimi onun üzerine doğru attım.

Sırtına çıkıp bir kolumu boynuna geçirdiğimde birazdan soluğunu kesecektim, benimle dalga geçmek neymiş görecekti.

“Ne yapıyorsun kızım?” diye sızlanması zaten gecikmedi. Aynı zamanda ellerini kalçama atıp beni sabit tutmaya çalıştı. Böyle de iyi yürekli biriymi demek ki ama yemezlerdi.

“Elini çek!” diye bağırdım çıplak kalçamda buz gibi ellerini hissedince. “Ya seni var ya boğacağım. Sarhoştum ben sarhoş! Bak hâlâ faydalanıyorsun, çek elini dedim.”

“Sen çek!” diye bağırdı. “Sen tutuyorsun beni çatlak!”

“Sensin çatlak!” Sesim öyle tiz çıkmıştı ki yüzünü buruşturdu. “Sığır seni. Sen ne hakla bana dokunursun ya? Çek dedim elini!”

“Sidem,” diye sızlandı ben kolumu sıktıkça. “Ya dursana kızım, dur tamam,” dediğinde tutuşunu gevşetti. “Ulan olmadı bir şey, tamam. Dur öldüreceksin beni, küçük kızım var benim.”

“Arsız arsız konuşmadan önce düşünecektin, Sarp Luca!” Ben hâlâ onun sırtındayken Sarp yatağa doğru geri gidip sırtüstü uzandı ve beni birkaç saniye resmen altında ezdikten sonra aniden üzerimde yuvarlanarak dönüp yüzüstü konuma geldi. Yüzlerimizin karşılıklı durmasını sağladığında yüzü yüzüme fazlasıyla yakındı, bacaklarımın arasına yerleştiğinde ise bir eli hâlâ kalçamdaydı. Bir milim bile uzaklaşmadı, aksine her geçen saniye daha çok yaklaştı, bedeninin sıcaklığı beni etkisi altına aldı.

“Dün gece sandığın gibi bir şeyler yaşanmış olsaydı eminim şu an bilirdin.” Sıcak nefesi onun bana yakın olmasından dolayı hissettiğim ateşi iyice harlıyordu. Bir bacağımla beline doğru hafif vurduğumda kalçama çimdik attı. “Benim açımdan bir şey yaşanmadı ama senin açımdan yaşanmış olabilir.”

Son sözüyle üstümden kalkıp köşeye doğru çekildiğinde doğruldum. “O ne demek?”

“Kocan fazla yakışıklı ve farkındasın demek,” dedi küstah bir tavırla. Sarp’a övgüler yağdırma potansiyelim olabileceğini düşünürce yüzüm düştü. Kesin onun egosunu besleyecek şeyler söylemişim. Bu potansiyele sahip olduğum için yalan söylüyorsun demeye bile yüzüm yoktu. “İtiraz etmeyecek misin?”

Bacak bacak üstüne atarak avuçlarımı yatağın üstüne bastırıp rahat bir tavırla geriye doğru çekildim. Normal şartlarda utanırdım, altımda sadece iç çamaşırı vardı ama gece boyu zaten rezil olmuşken şimdi ona kafa tutmaktan başka bir yol bulamamıştım kendime. Sarp tek kaşını kaldırıp bana baktı.

“Sarhoşken gözümün biraz bulanıklaştığını söylerler. Seni başkası sanmış olmalıyım.”

Bana meydan okur gibi baktı. “Başka Sarp Luca mı varmış?”

“Başka Sarp Luca elbette yok. Allah korusun biriyle uğraşamıyoruz daha,” diye homurdandım burun kıvrırken. “Ama benim hayalimde başka bir kocam var. O olarak görmüşsem demek ki.”

Sarp bu dediğime bir kahkaha patlattı fakat komiğine gittiği için olduğunu sanmıyordum. Sinir olmuştu, histerik kahkahası o karizmatik kahkahasından çok daha farklı bir etki bıraktı üzerimde. “Sanırım hâlâ sarhoşsun çünkü başka bir kocan olabileceğini sanıyorsun.”

“Neden olmasın?” diye sordum gözlerimi kısıarken. Onunla ömürlük bir imza atmadığımızı unutacak kadar yaşlanmadığını varsayıyordum. “Sonuçta bu evlilik bir gün bitecek. Ömür boyu seni düşünemem.”

Banyonun kapısının önünden bana bakıyordu. Bakışları arada bir bacaklarıma gidiyor ama çok sürmeden yüzüme çıkıyordu hemen. Bunun için ek bir çaba harcadığını görebiliyordum. “Dün tam olarak ömür boyu beni düşünecek gibiydin.”

“Hayalimdeki kocam içindi işte,” diye direttim. “Yoksa sana umut mu verdim?”

“Dün geceye göre fazla cesursun. Hatırladığında umarım hâlâ böyle bir konumda olursun,” dedi Sarp rahat bir tavırla. Tamam, panik yapmamaya ve durumu toparlamaya çalışıyordum ama Sarp hiç yardımcı olmuyordu bu konuda. Eline bu kadar koz vermiş olamazdım diye umuyordum. Ona yüzümü buruşturup, *öyledir* der gibi rahat bir tavırla başımı salladım. Kanmayacaktım. “O zaman daha farklı bir konuşma yaparız belki.”

İmalar yapıyordu. En nefret ettiğim şeydi bunlar benim. O konuma düşseydi belki ben de ima yapardım, onu çıldırtmak isterdim ama bana yapınca ayar olmadan da edememiştim. Bir yüzük için resmen rezil olmuştum ve yüzük de parmağımdaydı. Odada unuttuğumdan, Sarp’ın gece takuğundan emindim. Kendimi boğmak istiyordum ama sonra neden kendimi boğayım ki diye düşünerek karşımda bana sırtan adamı boğmak geliyordu içimden.

Onu tam şu an tekrar boğmaya yeltenmekten beni alıkoyan şey kapıya hızla inen etkisiz darbeler oldu. İkimizin de kaşları çatılırken, “Baba!” diye bağırın o civil civil ses ile Bella olduğunu anladık. “Sidem!” Küçük ellerine üzülyordum çünkü onun vurduğu kapı sarsılmıyordu bile. “Lütfen kapıyı açar mısınız?” diye sızlandı bu sefer. Sarp hızlı adımlarla kapıya doğru

gittiğinde ben de ayağa kalktım. Kapıyı açar açmaz karşımıza saçlarında havlu olan bir Bella çıktı. “*Finalmente!*”

Sarp bana döndüğünde ben de gülerek Bella’ya bakıyordum ki koşarak banyoya girdi. Acelesinin nedeni de belli olmuştu. Birkaç dakika sonra yatağın üzerinden kalkarak kapıyı tıklattım. “İşini hallettin mi, Bella?”

“Evet ama boyum lavaboya yetişmiyor,” dedi titrek bir sesle. Banyo kapısını açıp içeriye girdiğimde sifonu çekmişti. Belinden tutarak onu kaldırdığımda eline biraz sabun dökerek bolca köpürttü. “Sidem biraz daha açmasaydınız altıma kaçırıacaktım. Çok korktum çok!”

“Neden?” Elini durulama işlemini bitirdiğinde onu yere bıraktım. “Odanızdaki tuvalete ne oldu?”

Ona uzattığım peçetelerle ellerini kurutup bana baktı. “*Nonna* bana banyo yaptırdı. Ben de yapayım saçımızı beraber kuruturuz dedi ama çok uzun kalıyor o, Sidem. Yine uzun kaldı ve ben çok sıkıştım.” Banyodan çıktığında ben de peşinden çıktım. O babasının kollarına koşarken ben do-laptan kendim için iç çamaşırı, bir kot pantolon ve kırmızı yünlü bir kazak aldım. Gerekli olanları alıp onlara döndüğümde Sarp, kızını öperken Bella da kıkırdıyordu. “Gıdıklanıyorum babacığım dur.”

“Benim kızım ne güzel kokuyor bu sabah,” dedi Sarp yumuşak bir sesle. “Prensesim benim.”

“Ben duşa giriyorum, sen de Bella’nın saçını kurut sonra kahvaltuya inelim.” Sarp bana doğru başını sallarken Bella hâlâ gıdıklandığı için gülüyordu. Kendi evimde olsam bir saat duş keyfi sürebilirdim fakat otel gibi yerlerde oyalanmadan hızlıca duş almaya çalışıyordum. Dün gecenin yorgunluğunu üstümden atmak için duşa girdim. Aklıma kustuğum, Sarp’ın benimle ilgilendiği geliyordu ama ona neler dediğim gelmiyordu. Zaten ben alyans arıyordum fakat alyansım parmağımdaydı. Dün gece fazlasıyla tuhaftı.

Bunu düşünmek istemedim şimdilik. Eve gidince Sarp’ın başının etini yiyecektim kesinlikle. Şimdi daha önemli şeyler vardı, davet gibi. Düşündükçe geriliyordum, sıcak suyun altında ürpermeme neden olmuştu düşünmek. Kaynar suyun altında kendimi haşlayarak duş aldım ama zihnimden hiçbir şeyi atamadım. Bazen keşke şu başımdan aşağı akan su gibi düşünceler de akabilseydi diye yakınırken buluyordum kendimi. Zihin ne olursa olsun temizlenmiyor ve canımızı okumaya devam ediyordu. Hayata fazla edebi bakıyordum çoğu zaman, bu da eylemlerimi uzatıyordu ama saçımın kısa olması duşta bir tık işimi kolaylaştırıyordu.

* Sonunda! (Ita.)

Duştan çıkıp cilt bakımımı, giyinme işimi hallettikten sonra tekrar odaya girdiğimde Sarp saç kurutma makinesini fişinden çekmeden, aynalı makyaj masasının üstüne bırakmış ve önünde oturan kızının saçlarını tanyordu.

“Örmemi ister misin?” diye sorarak bu ana dahil olmak istedim. Bu isteğimi bir an anlamadım ama son zamanlarda olduğu gibi anlamaya da çalışmadım. Tek istediğim tam şu andan keyif almaktı.

Bella hevesle bana doğru dönüp gözlerini büyüttü. “Örmeyi biliyor musun, Sidem? Babam hep çok gevşek yapıyor hiç sevmiyorum. Sımsıkı olsun istiyorum!”

“Babanın yapamadığı şeyler de varmış, Bella kuş.” Kalçamla Sarp’ı ittirip Bella’nın arkasına geçtim. Perçemleri olduğundan balık sırtı örsem kötü durur diye düşündüğüm için normal at kuyruğu bir örgü yapmaya koyuldum. Sarp ise elinde pembe bir tokayla, dudaklarındaki tebessüme karşı koymadan bizi izliyordu. Yanımda dikilmişti, rahatsız ediciydi ama gözleri öyle hevesle bakıyordu ki onu itmek içimden gelmemişti. Örgü bittiğinde tokayı bana uzattı. İlk pembe tokayla bağladım, ardından güzel dursun diye fiyonk tokayı da takıp fiyongunu düzelttim. “İşte oldu.”

Bella bana doğru dönüp bacaklarına sarıldı. “Teşekkür ederim, Sidem.” Ardından başını kaldırıp bana baktığında dudaklarını büktü. “Şimdi sen otur. Babam senin saçlarını kurutsun. Yoksa hasta olabilirsin, Sidem.”

“Kendim kurutabilirim bebeğim.” Gülümseyerek ona baktım fakat onun inadı tutmuş olacak ki yüz ifadesi huysuzlaşırken pufun üstünden kalktı ve elimi tutarak çekiştirmeye başladı.

“Kolların ağırır, Sidem,” diye directti boyundan büyük inadıyla. “Siz büyükler bu kadar düşüncesiz olmamalısınız. Yardım almak sadece çocuklara özel olmamalı.”

“Bak ya cimcimeye.” Eğilip onun yanağından bir makas aldığımda daha da huysuzlandı. “Yardım almamak için değil, yapabiliyorsam başkasına ihtiyaç duymam sadece.”

Küçük elini omzuma koyarak bana baktığında, “Sidem,” dedi nasihat veren büyükler gibi. “Ben seni anlıyorum.”

“Öyle mi?” Numaradan dudaklarımı büktüm. “Daha önce kimse beni anlamamıştı, teşekkür ederim.”

“Ricalar ederim,” dediğinde yanaklarını sıkı sıkı sevmemek için zor durdum. “Şimdi babam saçını kurutsun ve kahvaltı yapalım.” Eliyle karnını ovalayıp dudaklarını büktü. “Çok açım Sidem çok!”

“Naz yapma geç hadi,” dedi Sarp ilgisiz durmaya çalışıyormuş gibi. “Merak etme elimde kalmaz saçın. Kel olmayacaksın.”

Bella da hevesle salladı başını. “Babam hiç acıtmaz ki zaten.”

“Ne nazlanacağım canım?” diye homurdandım Bella’nın kalktığı pufa otururken. “İşin ne ki zaten? Çalış.” Kollarımı göğsümde birleştirip gözücuyla aynadan Sarp’a bakmaya çalıştım bir yandan. Dudakları kıvrılmış bir halde bana bakıyordu, zafer kazanmış gibi parlayan gözleri garipti. Saniyeler sonra kurutma makinesini çalıştırıp saçlarımda gezdirirken elleri saç diplerime masaj yapıyordu. Bu hizmete alışabilirdim çünkü çok iyi hissettirmişti. İyice karıştırdığında da amacının beni sinir etmek olduğunu anladım ama çaktırmadım. Sona geldiğinde ise sızlanmamak için zor durdum.

“Sizi hazırladığıma göre biraz da kendimle ilgileneyim, değil mi?” Ben oturduğum yerden kalkıp yatakta oturan Bella’nın yanına çöktüğümde, onun babasının telefonundan çizgi film izlediğini gördüm. Başımı küçük omzuna koyup ben de ekrana baktım. Sarp da kıyafetlerini alıp banyoya girmişti. Bella ile uzun uzun çizgi film izledikten dakikalar sonra aklıma gelen şey ile mırıldanmaya başladım.

“Nasıl geçti dün gece?” diye sordum ona ilgiyle. Bir kitapta çocuklara günlerini sormak, onlarla konuşmak, dinleyip anladığımızı belli etmenin yararlı olduğu yazıyordu. Sarp ile kızı için bir psikologla görüşmesini söyleyecektim ondan önce de ona karşı dikkatli olup vicdan azabı çekmek istemiyordum.

“Güzeldi,” dedi omuz silkerken. “*Nonna* ve *nonno* ile beraber uyudum. *Nonno* bana yepyeni oyuncaklar almış biliyor musun?”

“Öyle mi? Eve gidince gösterirsin o zaman bana...”

“Olur,” dedi hevesle. “*Nonno* bana seni sordu. Nasıl biri, sana iyi davranıyor mu dedi. Ben de senin dünyanın en iyi arkadaşı olduğunu söyledim.”

“Sence dünyanın en iyi arkadaşı mıyım?” Başını sallayarak onayladı. “Bence sen de dünyanın en güzel kızıydın.”

“O kadar güzel miyim?”

“Elbette güzelsin.” Bu cevabı veren ben değildim. Sarp’tı. Banyodan çıkmış, elindeki havluyla saçını kurularken bize bakıyordu. “Sen gördüğüm en güzel, en akıllı kızsın.”

“Çünkü senin kızınım,” dedi Bella babasını görünce güneş gibi doğan gülüşüyle. Sarp da kızının yanağından öpüp hayranlıkla ona baktı. “Artık inebilir miyiz?” Sarp başıyla onayladı. Ben de köşeden bir toka alıp önden iki tutamı alarak arkada birleştirdim. Telefonumu da aldıktan sonra Bella’nın babasının elinden tuttuğunu gördüm. Diğer elini de bana doğru uzattı. Öyle hevesli ve istekliydi ki bu konularda onu geri çevirmek imkânsız gibi bir şeydi.

Sarp açık büfe yerine bizi otelin kafesine sürüklemişti. Bizimkilerin köşede oturduklarını görmüştüm. Aynı zamanda çalışanlar da uzun yemek masasını hazırlıyorlardı. Babaannem, annem ve Lerzan Hanım beraber oturup konuşurlarken, Lorenzo Bey ve babamın dışarıda ayaküstü kahve içerken konuştuklarını gördüm.

“Günaydın,” dedim bizimkilere bakarken. Annem ve babaannemin ilgisini elini tuttuğum Bella çekmişti. İkisi de gülümseyerek ona bakmışlardı fakat Bella utanmış olacak ki elimi bırakıp babasının bacağına arkasına saklandı. “Bu bizim bıcırık Bella.”

“*Stellina*,” dedi Sarp şefkatli bir sesle. “Kızım,” diyen de Lerzan Hanım’dı. Fakat Bella onları dinlemeden iyice babasının arkasına sinmişti. Daha önce fazla kalabalığa girmediğinden, yabancılarla çok muhatap olmadığından bahsetmişti Sarp. Bu yüzden çekindiğinin farkındaydım. Bir dizimin üstüne çöküp ona baktım.

“Bella, bana bakar mısın bebeğim?” Babasının bacağına yasladığı yüzünü hafif yan çevirip bana baktı. “*Nonnanın* yanında oturan kişi var ya, o da benim *nonnam*.”

“Senin *nonnan* mı var?” diye sordu şaşkınlıkla. Gülümseyerek başımı salladım. “Ama büyüklerin *nonnası* olmaz ki. Babamın yok.”

“Benimki biraz inatçı olduğundan hayatla yarışa girmiş,” dedim alaycı bir tavırla. Babaanneme baktığımda burun kıvrıldığını gördüm. “Yanıandaki de benim annem.” Gözucuyla o tarafa baktığında annem ona gülümseyip el salladı ama Bella utanarak tekrar babasının arkasına sindi.

“Babacığım seninle ne konuşmuştuk?” diye sordu Sarp hafif ciddi bir sesle. Otorite kurmaya çalışıyordu sanırım. “Türkçe konuşan büyüklerimizin olduğu ortamlarda ne yapmamız gerekiyordu?”

Bella başta bir tereddüt etti fakat babasının sözüne karşı gelmedi. Arkasından yavaşça çıktı, utana sıkıla annemlere doğru yürüdü. İlk babaannemin önüne gitti, onun elini öptü. O an içimdeki tüm korku uçup gitti ve bu görüntü karşısında gülümsedim. Sarp kızını gerçekten çok iyi büyütmişti. Bella’nın yerinin neresi olduğundan şüphem yoktu. Annem elini öpmesine izin vermeden Bella’nın saçını okşadı. O da nasıl davranacağı konusunda çekingendi. “El öpenlerin çok olsun yavrum.”

“Neden ki?” diye sordu babaanneme şaşkınlıkla. “Ben *nonna* değilim ki.”

“Ne değilsin?” diye sordu babaannem yüzünü buruştururken. “*Nonno*?”

“*Nonno* olmak için erkek olmamız gerekiyor hayır,” dedi Bella omuzlarını düşürürken. Lerzan Hanım’a doğru baktı. “Babaanne,” diyerek bilgilendirdi Lerzan Hanım onları. “Bir gün *nonna* olacaksın ondan.”

Bella korkuyla babasına doğru döndü. "Baba ben *nonna* mı olacağım?" diye sordu dehşetle. "*No papà, non voglio invecchiare.*"

"Kızım lafın gelişi söylediler onu sana, sen her zaman benim prensesim olarak kalacaksın." Sarp gözücuyla bana bakıp sesini kısıp tutarak konuştu. "Kızıma travma yaşatacaklar, Sidem!"

Babaannem durumu anlamış gibi aniden elini cebine attı. Merakla ona baktığımızda elli euro çıkarıp Bella'ya uzattı. Bella bir paraya bir de bize baktı. Ardından babaanneme dönüp başını iki yana salladı. "*Grazie* ama alamam," dedi bilmiş bir tavırla. "Babam herkesten para ve şeker almamam konusunda beni uyardı. *Sono triste.*"

"Alabilirsin babacığım," dedi Sarp duruma el atarak. "Onlar artık yabancı değiller. Sidem'in ailesi bizim de ailemiz sayılır."

Bella şüpheyile babasına baktı, ardından şaşırtıcı bir şekilde bana baktı. Beni de saymasından, kararımı önemsiyor olmasından şikâyetçi değildim ama bu kadar çabuk alışmasını sanırım beklemiyordum, afallamıştım. İki-miz de gülümseyerek onayladığımızda aldı. "Para verenleriniz çok olsun efendim."

"Kız o nereden çıktı?" diye sordu babaannem gülerken. Lerzan Hanım da güldüğünde Bella yanlış bir şey yapmış gibi kızardı. Büyük ihtimalle babaannem el öpme mevzusunda söylediği için o da söylemişti. "Hem biz yabancı değiliz kızım. Nene diyebilirsin bana. Cici annenin nenesiyim sonuçta."

Bella babasına doğru dönüp dehşet içinde baktı bir kez daha. Babaannemle oldukça bu ifadeyi sık sık görecektik ama o an hiçbirimiz ne olduğunu anlayamadık. "*Papà, questa donna ha definito mia mamma carina?*"

"Bella," dedi Sarp uyarıcı gibi. "Aramızda İtalyanca bilmeyen kişiler varken böyle yapmamalısın prensesim."

"*Ma chiamava mia madre dolce. Se Sidem lo scopre, sarà molto triste.*"

"Öyle bir şey demedi kızım," dedi Sarp. Aralarında ne konuştuklarını tam olarak anlamamıştım. Merakla Sarp'a baktığımda o bana doğru döndü. "Cici anneyi biraz yanlış anlamış." Bella korkuyla kafasını salladı. Nasıl bir yanlış anlama onu böyle gerebiliirdi ki? "Sidem en yakın arkadaşın olduğu için öyle söyledi."

Bella babaanneme doğru döndü rahatlamış bir halde. "Evet, Sidem benim en iyi ve en yakın arkadaşım. Saçlarımı örüyor, çişimi yaparken beni

* Hayır baba, yaşlanmak istemiyorum. (İta.)

** Üzgünüm. (İta.)

*** Baba, bu kadın anneme tatlı mı dedi? (İta.)

**** Ama anneme tatlı dedi. Sidem duyarsa çok üzülür. (İta.)

bekliyor.” Bella olduğu yerde heyecanla zıplayıp anneme doğru döndü. “Sendin değil mi, sendin? Sidem altına kaçırdınca ona kızmıştın. Ama neden kızdın, Sidem üzülmüş...”

“Bella,” dedim utançla. Bu kıza bir daha sır mır vermezdim ben. Babası olacak adamı ikidir keyiften dörtköşe yapıyordu. Sinirle Sarp’a dirsek attım. O güldüğünü gizlemek için kafasını yana atarken, annem Bella’ya bakıp kahkaha atıyordu. “Anne ya!”

Annem, Bella’yı kucağına çekip bir dizine oturttu. Bella başta çekindi fakat babasının gülümsediğini görünce masum bakışlarını anneme doğrulttu. “Sidem ablan küçükken çok yaramazdı. Mahallede dövmediği çocuk olmazdı. Milletin çocuğunu döver sonra abisini salardı üstlerine.”

“Abisi mi?” diye sordu Bella şaşkınlıkla, beni buldu bakışları. “Sidem senin de mi abin var?”

Küçükken herkese diklenirken ben halledemezsem o halleder dediğim bir abim vardı. Abim büyümüşü, okullu olmuştu. Ben onu ödev masasından bana bulaştılar diye kaldırır, mahalleye salardım. Bazen suçlu ben olurum ama abim hiçbir zaman kimin suçlu olduğuna bakmazdı. Onun için her zaman haklı olan bendim ama şimdi birilerinin üstüne salabileceğim bir abim yoktu sanırım. Aksine abimin üzerine birilerini salmam gereken bir durumun içindeydim. “Biraz deli bir abim var, evet.”

Sarp bir elini omzuma atarak beni kendisine doğru çekti. Ne zaman abimle ilgili hüünlense bu yapıyordu. Onun açtığı boşluğu kapatmak istiyordu belki de ama yaptığı yanlıştı çünkü o gittiğinde onun açtığı boşlukla birlikte bir kara delik olacaktı içimde. O zaman savaşmam daha zor olacaktı. Anı yaşamak mantıklı mıydı cidden? Yoksa kısa süreli bir kör olma sanatından mı ibaretti? Sonuçta anı yaşarken her şeye kör olurdu insan. Yine de direnmeden ona yaslanırken bu karanlığı umursamayan bendim.

Annem ve babaannem, Bella ile konuşuyorlardı. Onların küçük bir kızın kalbini kırmayacaklarını zaten biliyordum. Bu yüzden hiçbir zaman şüpheye düşmemiştim. “Günaydın millet!”

Sese doğru döndüğümüzde İlayda ve sevgilisinin de geldiğini gördük. İlayda dün gece benim rezilliklerle sürünme sebebim değilmiş gibi canlı ve enerjikti. Sarı saçları güneş gibi parlarken, yüzü fazlasıyla aydınlık duruyordu. Gözlerinin içi parlıyordu adeta. Sevgilisi onun aksine fazlasıyla ciddi ve soğuk duruyordu. “Aras, abimin eşiyle tanış,” dedi sevgilisini bize doğru çekştirirken. “Sidem, bu sevgilim Aras.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dediğimde sadece gülümsedi.

Sarp'a doğru döndükten sonra dudakları daha çok muzip bir tebessüme büründü. "Ben memnun olmakla birlikte saygı duydum. Bu yaşlı kurdu kim alacak diye merak ediyordum."

"Sibirya iti olmaktan iyidir," diye homurdandı Sarp. "Ben sana kız kardeşimi yâr ettim diye mi bu tavrın? Elinden almasını da bilirim."

"Abi!" dedi İlayda uyarır gibi.

Aras ise Sarp'ı daha çok sinir etmek ister gibi sevgilisini kendisine doğru çekip, "Gel de al bakalım," dedi. Sarp iyice sinir olurken kolunu hafif sıktım. Bana doğru döndüğünde başımı iki yana salladım.

"Karıma şükret," diye homurdandığında belimde duran elini yavaşça omzuma çıkardı ve beni tamamen kendisine doğru çekip kahvaltı masasına doğru ilerledi. Otelin kafesi şu an bomboştu belli ki bunu ayarlayanlar Russo ailesiydi. Arkadaki kış bahçesi, soğuk bir kış günü ve içerideki o kahvaltı masası sıcaklığı iyi hissettirmişti bana. Herkes yavaşça masaya geldiğinde ilk işim Bella'nın tabağına birkaç kahvaltılık koymak oldu.

"Sidem küçükken çok kıskançtı. Hep bu kızın kardeşi olursa hırçınlaşır diye düşünürdük," dedi babaannem bize bakarken. "Ablalık için gerekli anaç ruhu hiç bu serseride görememiştik ama yanılmışız."

"Kısa sürede Bella'ya fazlasıyla alıştı," dedi Lerzan Hanım iç çekerken. "Biz de ona alıştık. Ne güzel bir evlat yetiştirmişsiniz."

"Ya melek melek," diye homurdandı Sarp. Masanın altında bir ayağını onun bacağına geçirdiğimde yüzünü buruşturdu. "Benim karım bir melek."

"Dikkat et kanatlanıp uçmasın," dedi Lorenzo Bey oğluna gözücuyla bakarken. Sarp bıraksak babasına da saldıracak kadar huysuz bir tavırla ona baktı ama babası bunu zerre umursamadı, aksine keyifle güldü. Tüm aile onunla uğraşmaya bayılıyor olmalıydı. "Bugün planınız nedir?"

Sarp ile birbirimize baktık. Davet yarındı. Hazırlıklar bize kalmadan tamamdı. Yarın hazırlanması ve insanlara yalandan gülümsemesi kalmıştı sadece. Gerçi yalandan da olmayabilirdi. Sarp ile kötü anlaşıyordum sonuçta. Yanında gülebiliyordum ama ağlayabilir miydim şüpheliydim. Bazı insanların yanında sadece gülünürdü, ağlamak savunmasız hissettirirdi. O an Sarp'ın yanında ağlayabileceğim bir insan bile olmadığını ama yarın evlendiğim kişi diye daha çok insana duyuracağımı fark ettim.

"Biz bugün sizlere buraları gezdiririz diye düşündük." Lerzan Hanım bizimkilere doğru konuştu. "Başka planlarınız yoksa tabii. Lorenzo ve ben size bir İtalya turu yaptırmak isteriz."

Babam, annemlere doğru baktı. Babaannem başıyla onayladığında Lerzan Hanımlara doğru döndü. "Sonuçta her zaman gelmiyoruz, olabilir bence."

"Sizin planınız ne çocuklar?"

"Bizim bir planımız-"

"Baba bugün cuma!" diye yükseldi Bella. "Buz pistine gidebilir miyiz lütfen, ne olursun?" Merakla onlara baktım. Eğer bir alternatifimiz varsa hemen kabul eder giderdim çünkü sıkıcı aile gezisine gitmek gibi bir niyetim yoktu. Ben gidersem Sarp da gelmek zorundaydı. Bu da fazlasıyla rol yapmamız gerektiği anlamına geliyordu ve ben rol yapmaktan inanılmaz yorulmuştum artık. "Sidem yılbaşı yaklaştıkça cuma günleri buz pistlerinde karnaval oluyor. Gidebilir miyiz, lütfen? Lütfen, lütfen, lütfen..."

"Bella," dedi Sarp uyarı dolu bir sesle. "Belki Sidem böyle şeylerden hoşlanmıyordur."

"Hoşlanırım," dedim hızlıca. Gerçekten severdim. Aile yapımız gereği bu tarz şeylerle pek alakamız yoktu ama ben yılbaşı ruhunu ya da bu tarz etkinlikleri fazlasıyla severdim. Arkadaşlarımla hep giderdim. "Kaymayı pek beceremem ama severim yani. Hem Bella da istiyor ya hani..."

"Babam sana öğretir lütfen gidelim, Sidem." Bella oturduğu sandalyede heyecanla dizlerinin üstünde yükseldi. "Geçen yıl gidemedim ama Nico ve ailesi her yıl gidiyor. Biz de gidelim lütfen!" Dudaklarını büküp bana baktı. "Sidem lütfen, lütfen, lütfen..."

"Kızın hevesini kırmayın," dedi babam bize bakmadan. Çayından bir yudum alıp ilgilenmiyormuş gibi davrandı. "Kalp Allah'ın eviymiş, kırdığında onun evini yıkarımsın ama küçük bir çocuğun ve bir yaşlının kalbini kırmanın vebali daha büyükmüş derler."

Babam en ufak şeyde bile çok ciddi konuşmalar yapma potansiyeline sahip bir adamdı ama hiçbir zaman uygulamazdı. Yani Bella'nın kalbini önemseddiği kadar benimkini önemsememişti ve ufacık bir sözülle boğazıma yumru oturmasını sağlayabilirdi her zaman.

"İyi bakalım prenses. Bugün senin günün olsun ama önce tüm tabağını bitireceksin," dedi Sarp babamı görmezden gelerek. Beni yoklamayı da ihmal etmedi fakat ben ona sadece gülümseyebildim.

Aramıza tekrar Bella'nın sesi düşmüştü. "Ama o zaman *patatine fritte* ve *cannoli* yiyemem. Karnımı doyurmak istemiyorum babacığım."

* Patates kızartması. (İta.)

** Bazı Türkçe kaynaklarda *kannoli* adı da verilen, bir çeşit tatlı kremalı pişi.

“Biraz kaydıktan sonra hamburger yemek istemez misin?” diye sordugumda hevesle tabağından bir parça yumurtayı ağzına attı. Ablam ise İlayda ve İzem ile alışveriŖe çıkacağını söyledi. Herkes bugün için plan yapınca onlarla iç içe olmayacağım için mutlu olmuştum. Kahvaltının kalanı yine aile büyüklerinin sohbetleri, Bella’nın soruları ile geçmişti. İlayda tam önümdeki zeytin tabağına uzanacakken aldım.

“Zıkkım ye,” dedim sessizce. “Allah kahretsin seni.” İzem’e doğru döndüm sonra. “Bir de seni. Soracağım ben size dün gecenin hesabını.”

“Delinin zoruna bak,” dedi İzem. “Biz ne yaptık kızım? Yaramıyorsa içmeyeceksin.”

“Dayak da sana yaramıyorsa yemeyeceksin, İzem,” diye homurdandığımda Alp sıırttı. İzem ona ters ters bakıp bana doğru döndü. “Hayatım,” dedi bastıra bastıra. “Valla görümcen yaptı, benim hiçbir suçum yok.”

Aras, İlayda’ya doğru döndüğünde tek kaşını havaya kaldırdı. “Uyduruyor,” dedi İlayda abartılı bir tavırla. “İftira atıyor canım. O dedi içirelim bir şey olmaz diye.”

“Karımı tongaya düşürmüşler,” dedi Sarp alaycı bir tavırla kahvesini yudumladığı sırada.

Bella yüzünü buruşturup babasına bakıp, “Tonga mı?” diye sordu şaşkınlıkla. “Babacığım, tonga ne demek?”

“Hayatım ne demek olduğunu ben bile bilmiyorum, baban nereden öğreniyor anlamadım,” diye söylendim burun kıvrırken. “Yaşlılar çok şey bilir, gençler genelde anlamaz. O yüzden anlamadık sanırım.”

“Cahilim diyemeyen de gencim diyor,” diye söylendi Sarp. “Leş gibi cahillik koktu.”

“Konu evlilik değildi oysaki nasıl cahillik kokuttun ortamı,” diyerek ona takıldığımda Alp köşeden, “Bu kıza bayılıyorum,” diye fısıldadı Aras’a doğru.

O an Sarp benim dediğimi bile boş verip kuzenine döndü, “Gerçekten bayılacaksın ama karıma değil,” diyerek gözdağı verdi.

Alp yerine sinince bu sefer gülen kişi İzem oldu. Kahvaltı bittiğinde kahve faslına geçilmişti. Bella o kadar sabırsızdı ki sürekli sızlanıp durunca biz erkenden kalktık. İlk Lerzan Hanımların odasına girdik. Bella’nın pelüş montunu, şapkasını ve eldivenlerini aldıktan sonra kendi odamıza geçtik. Ben de kaba olmayan beyaz bir pelüş ceket alarak Bella’yı yalnız bırakmadım. Şapkamı da atkımı da elbette unutmadım ama bu sefer bizi bekleten Sarp olmuştu. Uzun süren dakikalar sonunda geldiğinde üstünde deri bir ceket olduğunu gördüm. Normalde takım elbiseli haline öyle alışmıştım ki

şimdi bir farklı gelmişti ama yine karizmatik duruyordu. “Üşümez misin böyle?”

“Kazağım fazla kalın,” dedi cüzdanını ve arabanın anahtarlarını odadaki küçük masanın üstünden alırken. “Hazırsanız çıkalım,” dediğinde Bella heyecanla kapıya doğru koştu. “Bir şey unuttum,” dedi kapıdan çıkarken. Sarp ile anlamayarak birbirimize baktık. Ardından biz de dışarıya çıkmak için yöneldik. Koridora çıktığımızda Bella’nın babaannesinin odasına girdiğini gördük. Dakikalar sonra elinde pembe bir *Instax Mini* ile geldi, “Gülümseyin,” derken bizi çekti.

İkimiz de hazırlıksız yakalandığımız için far görmüş tavşan gibi çıkmıştık. “Bununla bugün *momento** biriktireceğim,” dedi Bella. Bu kızın üç harfli Türkçe kelimeler yerine İtalyanca uzun halini kullanması beni hep güldürüyordu. “Sonunda sadece babam değil yanımızda bir başkası da var. Bugünü hiç unutmak istemiyorum!”

“Çok iyi düşünmüşsün,” dedim elinden kamerayı alırken. O ise babasına kollarını uzatıp kucağına almasını istedi. Sarp onu kucağına aldığı anda ben de onları çektim. Bella hemen kendisini yere atıp elimden kamera ve çıkan fotoğrafı aldı. O ilgiyle fotoğrafa bakarken, Sarp onu omzuna atarak bizi asansöre yönlendirdi. Beraber asansöre geçtiğimizde eksi ikiyi tuşladı.

“Oraya gittiğimizde çok uzaklaşmak yok,” dedi Sarp ciddi bir sesle. “Kayarken gözümün odağından çıkmayacaksın. Baktığımda seni göreceğim, tamam mı?”

“Ama baba benim boyum kısa, insanlar önümü kapatıyor,” dedi Bella küskün bir tavırla. Bir elini ensesine atıp saçlarını montunun altından çıkarmaya çalıştı bu sırada. Sanırım huylanmıştı. Ona yardımcı olmak için saçlarını geriye doğru attım. “*Grazie.*”

“Önemli değil bebeğim.” Asansör otoparka geldiğinde Sarp kilidin tuşuna basarak buraya geldiğimizdeki arabadan farklı olarak siyah bir *Jeep*’in farlarının yanmasını sağladı. Bella koşar adımlarla arabaya doğru gittiğinde ben ve Sarp arkasında kaldık. Evin garajında aslında pek de araba görmemiştim fakat ikidir başka bir arabası olduğunu fark ediyordum. “Bununla gelmemiştik.”

“Bella için daha iyi olur bu araba,” dedi kızına yetişmek için hızlı adımlar atarken. Arabanın yanına vardığımızda ilk arka kapıyı açıp kızının çocuk koltuğuna oturmasına yardım etti. O bindikten sonra ön yolcu koltuğunun kapısını açıp bana doğru döndü. “Buyurun efendim.”

* Anı. (Ita.)

“Çok kibarsınız, Sarp Bey,” dediğim sırada iyice yerime sinip Bella’yı kontrol ettim, kemeri takılmış ve yerine yerleşmişti o da. Sarp saniyeler sonra yerini aldığı anda kemerini takmadan önce bana sonra kızına doğru baktı. O da bizi kontrol ettikten sonra kendi kemerine yöneldi.

“Sidem, sen kaymayı biliyor musun?” diye sordu Bella. Dikiz aynasından ona doğru bakarken başımı iki yana salladım. “Neden?”

“Bilmem, çevremde buz pateniyle ilgilenen kimse yoktu.”

“Abin de mi öğretmedi?” Abimi özlemem yetmiyormuş gibi şimdi onun hakkında sorular almak beni iyice üzüyordu. Bu hayatta en çok alıştığım kişi abimdi. Her gün iki kez arayan Samet Karacahan, bir haftadır beni aramıyordu. “İlayda halam, babamın her zaman her şeyi ona öğrettiğini söylemişti.”

“Benim abim de bana çok şey öğretti elbette.” İç çekip bakışlarımı dışarıya doğru çevirdim. “Ama öğretmediği şeyler de oldu. Sonuçta ben büyüdüm ve ondan uzağa geldim, değil mi? Yine de onunlayken çok fazla şey öğrendim. Abim, sadece abim değildi.” Dudaklarımı büküp burnumu çektiğimde Sarp’ın bakışlarını üzerimde hissettim ama ona doğru dönmedim. Sonuçta o benim abimdi. Elbet beni affederdi.

“Yani iyi bir abin mi var?”

“Dünyanın en iyi abilerinden biri,” dediğimde bu andan çok öncesi ne odaklanmıştım sadece. Belki aramıza biraz küslük girmişti ama yine de zamanında yaptıklarına karşı nankörlük yapmayı istemiyordum. Sarp, bu konuda zorlandığımı düşünmüş olacak ki radyoya basarak rastgele bir şarkı açtı. İtalyanca olduğunu bildiğim şarkıyla birlikte başımı koltuğa yaslayarak yolu izledim sadece.

Bir saatin sonunda Sarp, sıralı arabaların olduğu park yerinde bir boşluk bulup girdi. Arabayı park ettikten sonra Bella resmen tutsakmış da özgürlüğü ilan edilmiş gibi kendisini dışarıya attı.

Geldiğimiz yer aslında biraz ıssızdı. Çevresi pek dolu değildi, doluluğu genelde ağaçlardan ve insanlardan oluşuyordu çünkü dağ başında bir tesismiş gibi bir havası vardı. Önünde İngilizce *mutlu yıllar* yazan bir girişi, girişin hemen yanında gişe olduğunu tahmin ettiğim yer ve kısa bir kuyruk vardı. Sarp bize beklememizi söyleyerek o kuyruğa gitti. Bella parlayan gözlerle etrafı izlerken bir elini tuttum. Dakikalar sonra Sarp biletleri alıp yanımıza geldi. Kapıdan geçtiğimizde biletleri görevliyle verdi.

Girer girmez bizi kocaman bir çam ağacı karşıladı. Kırmızı ve altın rengi süslerle güzelce süslenmişti. Yılbaşı ruhunu bu yüzden seviyordum çünkü renklerin uyumu, ailelerin bir arada olma isteği ve etkinliklere bir anlam yüklenilmesi bana oldukça hoş hissettiriyordu.

Bella ceketimden çekiştirip, “Sidem fotoğrafımı çeker misin?” diye sordu etrafımı izlediğim sırada. Bakışlarımı ona doğru indirdiğimde bana uzattığı kamerasını alıp gülümsedim. Bella büyük bir mutlulukla ağacın önüne gittiğinde bir elini beline koyup hafif yan durmuş, tam bir cimci-me pozu vermişti. Bir dizimin üzerine çöküp ağacın da güzelce çıkmasını sağlayarak onu çektim. “Babacığım bir tane de seninle çekmek istiyorum.”

Sarp, onun bu isteğini kırmayıp yanına doğru gitti ve bir dizinin üstüne çökerek onu da kucağına çekti. İkisi de öyle güzel gülmüşlerdi ki bu manzara karşısında tebessüm etmemek imkânsızdı. Ben onları çektikten sonra fotoğrafları alıp iyice salladım.

“Sizi çekeyim şimdi ben,” dedi Sarp bana doğru gelirken. Bella yerinde zıplayıp, “Evet evet,” diye yükseldiğinde ben de zaten heveslisi olduğum için onun yanına doğru hızla ilerledim ve tıpkı az önce oldukları gibi bir poz verdim.

“Peki üçümüzü kim çekecek?” diye sordu Bella omuzlarını düşürürken. Ardından bizi bırakıp önümüzden geçen kadına seslendi. “*Scusa, puoi farci una foto?*”

Bella’nın atılgan ve özgüvenli oluşu hoşuma gitmişti ama Sarp’ın bu durumdan pek hoşlandığını söyleyemezdin. Kaşları anında çatılmış, kızına belli etmemeye çalışsa da bu durumdan hoşnut olmamıştı. Soruyu sorduğu kişi benim yaşlarımda, sevecen biriydi aslında. Bella’ya bakıp gülümserken onayladı. Bella kamerayı almak için babasına döndüğünde onun ciddi tavrını gördü. “Ama babacığım ne yapabilirim?”

“Herkesten yardım isteyemezsin, *Stellina*.” Sarp bu konuda haklıydı. Atılgan olması güzel olsa da herkese güvenip konuşması güvenli değildi. Taviz vermemek için ben de onlara ciddiyetle baktım. “Anladın mı?”

“Bir daha yapmayacağım, yemin ederim,” dedi Bella. Sarp kızına aynı ciddiyetle bakarken kamerayı gönülsüz bir tavırla uzattı. Az önce rica ettiği kıza kamerayı verdikten sonra bizim yanımıza koştu Bella. “Kucağına gelebilir miyim?” Kızının isteğini kırmadan kucağına aldıktan sonra bir elini de benim belime attı. Üçümüz de kameraya bakıp gülümsedik. Kız çektikten sonra çıkan kareyi eliyle salladı. Bella *bir tane daha* deyince bize vermedi. “Peynir!”

* Affedersiniz, fotoğrafımızı çekebilir misiniz? (Ita.)

Nasıl duracağımı kestiremezken aniden Sarp eğilerek baldırlarımdan tuttuğunda beklemediğim bu hareket karşısında ağızımdan tiz bir çığlık kaçtı. O bunu umursamadan sadece tek eliyle beni de tutarak ayağımı yerden kesti.

“Sarp!” diye bağırdım şaşkınlıkla. Diğer yandan düşme korkusuyla omzuna sımsıkı tutundum. “Ne yapıyorsun?”

“Sidem,” dedi Bella büyülenmiş gibi. “Babam o kadar güçlü ki ikimizi aynı anda kucağına aldı.”

Gerçekten babası fazla güçlüydü. Bir kolunda ben, diğerinde Bella vardı ama hiç bana mısın demiyordu. “Fıtık olunca göreceğim babanı,” diye homurdandım sinirle. Onun otuz iki diş sırtması, bu durumla böbürlenmesi umurumda bile değildi. Çeken kıza seslenenler olunca onu daha fazla tutmamak için kameraya bakıp gülümsedim yoksa bu konuda daha çok söylenirdim ben. Yine de onlarla bugün fazlasıyla anı biriktirmiştim ve bu biraz da olsa içimi yumuşatıyordu.

Anıların her zaman kalbinin attığını düşünürdüm. Unutulduklarında ise atmayı durdurur ve ölürlerd. Yani bu insanların yıllardır inandığı tezi benim nezdimde çürütüyordu. Fotoğraflar anıları ölümsüzleştirmezdi, sadece bir süreliğine de olsa bizimle tutarlardı. Bir gün herkes unutturdu anılarını, fotoğrafı gördüğünde hatırlarsa bu onu ölümsüz yapmazdı. Aksine bu anıları daha da öldürürdü çünkü fotoğraf çekecek kadar değerli bir anı, üstü tozlanacak kadar unutulmamalıydı. Sarp ve Bella’nın benim için her zaman kalbi atan anılardan olmasını isterdim. Bir gün bir yerlerde ayrısak bile.

Fotoğrafı çeken genç kız, kamera ve fotoğrafları bize verdikten sonra gitti. Bella arkasından bağırarak teşekkür edebilmişti sadece. Buradaki insanlarla bazen ne yazık ki anlaşılamıyorduk çünkü yardım istendiğinde kınar gibi bakıyorlardı. “Şimdi ne yapıyoruz?”

“Buz pistine gidelim lütfen,” diye yalvardı Bella. Zaten bunun için gelmiştik, bu yüzden Sarp sadece başıyla onayladı. Bella mutlulukla yine elimizden tutarak kendisini ortamıza attı. Etrafı inceleyerek buz pistine doğru ilerlediğimizde bakışlarımız hediyelik eşyalarda, yılbaşı şekerlerinde ya da sıcak içecek standlarında geziniyordu. Yılbaşı market temasını oldukça iyi bir şekilde yansıtan bir organizasyon olmuştu kesinlikle.

Tüm standlara baka baka ilerlediğimizde yolun sonunda büyük bir buz pisti olduğunu gördük. Pist fazlasıyla doluydu. Her yaştan insan vardı. Kahkaha sesleri ve çığlıkların karıştığı bu yerde ses kalabalığına rağmen pozitif bir hava vardı. İnsanın içi bunalmıyordu. Aksine huzurluydu çünkü burada ailecek mutlu olmak isteyen insanların enerjisi geziniyordu sadece.

“Köşeden numaralarımıza göre patenleri alalım.” Sarp’ın işaret ettiği yöne doğru gittik hiç duraksamadan. Bana ayakkabı numaramı sormadı. Üçümüz için de numaraları söyleyip aldı. “Gözden kaybolmak yok, tamam mı? Ben Sidem ablana öğretmekle meşgul olacağım.”

“Arkadaşlar kayamıyor olmamı bu kadar yüze vurmasak mı?” diye homurdandım banka otururken. “Ayrıca bu velet yeni yürümeye başlamadı mı? Ne kadar iyi kayıyor olabilir ki?” Bella bana sadece güldü. Bu gülüşün altında *görürsün sen* mesajı yattığını düşündüm. Sarp onun patenlerini takığında çoktan piste gitmişti. Lafımın bana iade edilmesi dakikalar almıştı. Bella bir kuğu gibi süzülerek ilerlemişti. “Bu kız nasıl öğrendi kaymayı ya?”

“Babasının kızı,” dedi Sarp gururla. “Merak etme karıcığım, birazdan sana da öğreteceğim.”

“Hay karın batsın, öğretme de göreyim,” dedim sinirle. Tam şu an inat etmiştim. Kesinlikle kuğu gibi kayacaktım, süzülecektim. Öyle inat etmiştim ki Sarp’ın görevi buymuş gibi ayaklarımı ona doğru uzatarak bana giydirmesini bekledim. O uğraşırken kayan insanlarda bakışlarımı gezdirince de bu işi yapamayacağımı düşünmeye başladım. Dengede durmak çok zor görünüyordu bir kere. Ben zaten dengesiz bir insandım. Sarp, kendisi de patenlerini giydikten sonra ayağa kalkıp bir elini bana doğru uzattı ama tutmadım. “Düşersen seni gömerim buraya bak.”

“Düşmene izin verir miyim?” diye sordu göz devirirken. “O kadar da değil.”

“Şov yapma,” diye ağzımın içinde gevelediğim sırada elinden tutarak kalktım ayağa. Piste doğru girdiğimizde ben direkt dengemi kaybettim. Sarsılır gibi olduğumda Sarp bana destek oldu. İki elimden tutup önümden beni kendisine doğru çekiyordu. Ben ise düştü düşecek bir şekilde ilerliyordum. Elleri fazla sıcaktı, şu buza koysa sanki eritirdi ve bu dengemi iyice bozan bir detay olmuştu. “Sakın bırakma bak.”

“Kızım bırakmıyorum işte,” diye söylendi Sarp. “Çok kasıyorsun, Sidem. O kadar kasmaya gerek yok.”

“Ya buzun üstünde sadece bir jilet ile ilerliyorum, Sarp. Ne demek kasmaya gerek yok?” Ellerimi bırakır gibi oldu. Sadece gibisi bile dengemin bozulmasına neden olunca hemen yeniden tuttu. Öldürecekmiş gibi baktığımdan emindim çünkü bakışlarımı ona doğru yönelttiğimde o ne halt yediğinin farkındaymış gibi bakışlarını kaçırdı.

Bella insanların arasından kayıp yanımıza doğru geldi. Bize bakarken sırtıyordu. Haklıydı da. Sarp dik bir konumdayken ben kalçamı arkaya

doğru vermiş, bıraksalar yüzüstü düşecek bir halde onun ellerinden tutarak ilerliyordum. “Sidem, babam çok güzel kayıyor değil mi?”

“Güzel kayan sadece baban değil hayatım,” dedim zorlukla. Bu işler kesinlikle benlik değildi. Sabrım da yoktu sinir oluyordum iyice. “Bir de hayatım.”

Bella bir an duraksadı. Dediğimi anlamamış gibi gözlerini kıstı ve babasına doğru yaklaştı. Bacağına hafif dokunarak Sarp’ın ona bakmasını sağladığında, “Babacığım o ne demek?” diye sordu. “Hayatı kayıyormuş, neymiş ki o? Nereden kayıyormuş burada mıymış?” Etrafına bakındı. “Ben göremiyorum.”

Sarp bu kızın haline parlayan gözlerle bakıp iç çekti. “Boş ver, *Stellina*. Bu senin hiçbir zaman yaşamaman için çaba vereceğim bir şey,” dediğinde bakışlarım Sarp’ın yüzünde takılı kaldı. Her geçen gün ne kadar iyi bir baba olduğu konusunda düşüncelerimi güçlendiriyordu. Ona hayranlık duymaya başlıyordum sanırım. Aslında göreviydi ama öyle bir dünyaydı ki bazen görevini yapanları takdir eder oluyorduk. Onun için babalık küçük büyük her detayda geziyordu mesela. Olur olmadık yerlerde sevgisini göstermekten çekinmiyordu asla. Bu benim için takdir edilesi bir şeydi ve bunun suçlusu tamamen benim babamdı. “Neden öyle bakıyorsun?”

Başımı iki yana sallayıp kendime gelmeye zorladım kendimi. “Nasıl bakıyorum?”

“Benden çocuk yapmak istermiş gibi,” dedi alaycı bir gülüşle. Ağzım beş karış açılırken bir elimi onun elinden uzaklaştırıp omzuna bir tane geçirdim kendime engel olamayarak. “Düşeceksin.”

“Düşürttürme o zaman. Ne edepsiz adamsın sen ya!” diye bağırdım sinirle. “Ya iki güzel şey yaptın, adama bak be dedim içimden yine pişman ettin. Seni de boşamazsam bana yazıklar olsun.”

“Her lafı oraya getirmezsene olmuyor zaten,” dedi huysuz bir tavırla. Ondan uzaklaştırdığım elimi tekrar tutup dengemi sağlamama yardım etti. “Eninde sonunda boşanacağız zaten niye yoruyorsun kendini?”

“Boşanmak deyince rengin atıyor, bundan zevk alıyorum.” Ona sırtarak baktığımda o da sinirleri bozulmuş gibi güldü ve aniden iki elimi de bıraktı. Ne olduğunu anlamadan önümden çekilmesiyle ne düştüm ne de sarsıldım sanki yokuş aşağı gidiyormuşum gibi kaydım. “Sarp!” diye bağırdım korkuyla. İyice köşeye yaklaşıyordum. “Allah seni kahretsin, Sarp. Allah seni kırk kez evlendirip de boşandırırsın, Sarp. Allah sana güvenen beni de kahretsin.” Önüme döndüğümde panolara resmen dalarak girmiştım. “Luca!”

“İşte şimdi batırdım,” dediğini duydum ama kafamın ağrısından umurumda bile olmadı. Panoların arasında ayaklarım havada kalırken gövdem yerdeydi. Ağrıyan sadece kafam değildi. Bir de sırtım vardı. “Sidem-”

“Sidem’in batsın, Sarp! Zaten battım. Resmen yarıldı kafam!” diye bağırdım onun sözünü bölerek. Bir elini belime atarak beni düştüğüm yerden çekmeye çalıştı ama resmen panolar üstümde bir baskı kurduğundan diğer elini de kullanmak zorunda kaldı. “O kadar bırakma dedim sana, değil mi? Zaten dün beni nerelere vurduysan başım şişmişti. Şimdi iyice şişti ya!”

Zorlukla beni dik bir konuma getirip köşede duran çitlere yaslanmamı sağladığında, “Dur, kafa üstü piste koyalım seni. Yerler buz zaten başın daha fazla şişmesin,” dedi ve sesinden bile kendisini gülmemek için sıkıldığını anlamıştım.

Gözümünden çıkan ateşlerle onu yakmak ister gibi hiddetle ona doğru döndüm. “Siz yaşlıların espri anlayışı bundan mı ibaret?” dedim buz gibi bir sesle. “Kanım şu an pistten daha buz. Dondu resmen.”

“Isıtayım-”

“Senden gelecek hayrın-” Bella’nın yanıma geldiğini görünce cümlemi yarıda kestim. “Yat kalk kızına dua et, Sarp. Yoksa seni şurada kuzu çevirir gibi çevirmez miydin?”

“*Dio aiutami!*” dedi havaya doğru. Bir de utanmadan isyan ediyordu. Resmen kafamı yarmıştı benim, alçak herif. Bella bizim yanıma geldiğinde benim halime sırtıyordu. Bu kız her anlamda babasının kızıydı. Ondan emin olmuştum artık. “Bella, sana uzaklaşma demiştim kızım.”

“Babacığım çok uzağa gitmedim.” Bella bana doğru dönüp dudaklarını büktü. “Sidem, kaymayı sevmedin mi?”

“Pek sevemedim prenses,” dediğim sırada Sarp’ın telefonu çaldı. Bize bakıp gösterdiğinde başımızı salladık sadece. O telefonunu yanıtlamak için pistten çıktığında Bella’nın bana elini uzattığını gördüm. “Sidem, gel seni köşeye götüreyim de düşme,” dedi. Babasına güvenmiştim ve pek iyi bir sonuç alamamıştım ama onu babasından daha fazla sevdiğim için tutarken tereddüt etmedim. Sırtım, dizim ve başım o kadar ağrıyordu ki delirecektim.

Bella bir elimden tutarak babasının aksine daha yavaş bir şekilde köşeye gitmeye çalıştığında kesinlikle babasından daha iyiydi benim gözümde. Küçük boyunun taşıdığı aklı fazlasıyla büyüktü bir kere. Çocuklarla anlaşabilen biri değildim ama Bella ile anlaşmak hiç çaba gerektirmiyordu. Büyümüş de küçülmüş gibiydi. Bazen böyle olmasının acaba ileride çocukluğuna dair kırgınlığı olmasını sağlayıp sağlamayacağını merak ediyordum.

* “Tanrı yardımcım olsun! (Ita.)

Kocaman bir kız olduğunda çocukluğunda içinde kalanlarla, hassas kalbinin kararlarında ezilmesini istemezdim.

İki adımlık yeri bile ip üstündeki cambaz misali sarsılarak gelmiştim. Bella bu halimle eğerse bile elimi hiç bırakmamıştı. Sonunda bir yere tutduğum sırada yanımdan geçen, tahminimce bizim kızın yaşında olan bir grup çocuktan hafif kilolu olan parmağını bize doğru tutup güldü. *"Guarda questo idiota!"*

Çocuğun ne dediğini bilmiyordum ama Bella bir hiddetle ona doğru döndü. Kaşlarını iyice çatıp sinirli bir civciv oldu adeta. *"Tu, topo dalla testa grossa. Sei tu quello stupido!"*

"Bella," dedim şaşkınlıkla. Bu kadar sinirle ne söylediğini bilmiyordum ama kızarmaya başlıyordu ve bu kadar sinirin iyi olduğunu sanmıyordum. "Ne oluyor bebeğim?"

"Bir şey yok, Sidem," dedi ters bakışlarını hâlâ o çocukta tutmaya devam ederken. Karşımızdaki velet aniden Bella'ya ve bana doğru el hareketi çekti. Bella ne olduğunu kavramama izin vermeden o çocuğa doğru gidip onu itti. "Bella!" diye bağırdım sinirle. "Ne yapıyorsun?"

"O çok terbiyesiz bir çocuk, Sidem," dedi yerdeki çocuğa iğrenir gibi bakarken. "Çok ayıp yapıyor çok!"

"Bebeğim bırak ayıbbıyla kalsın, neden itiyorsun? Bu çok yanlış," dedim yapıcı olmaya çalışarak. Bize sövdüyse ben de iterdim ama Bella en son beni örnek almalıydı sonuçta. Bu yüzden olabildiğince kendimi tuttum. "Hadi buraya gel güzelim." O çocuk Bella'ya tekrar dil çıkardı. Bella tam onun üzerine eğilecekken orta yaşlarda bir kadın Bella'nın kolundan tutarak onu geriye doğru çekti. O an her şey gözümde silindi ve sinirle kendimi bağırdırırken buldum. "Bana baksana sen!"

Şu an Türkçe kavga etmek vardı ama kadın İngilizce bilse şükredecek haldeydim. Kadın bana doğru bakıp alayla güldüğünde, "Kızına terbiye vermemiş bir kadının nesine bakacağım?" dedi ve bu benim sabrımın son damlasıydı. Çabuk parlayan bir insandım ama çabuk sönmezdim.

"Benim kızım terbiyesiz, sen ise kendin terbiyesizsin. Küçücük çocuk mu senin dengin?" diye sordum sinirle. Dengemi zar zor toplayıp onlara doğru gitmeye çalıştığım da Bella hemen elimi tutarak bana yardım etti. "Sen ne hakla onun kolunu sıkıyorsun ya?"

* Şu aptala bakın! (Ita.)

** Seni koca kafalı sıçan. Aptal olan sensin! (Ita.)

Kadın benden çok daha büyük, kalıplı ve tam bir çirkefti. Beni ezebilir miydi? Büyük ihtimal ama damarıma basarsa elimden de kurtulamazdı. Kollarını göğsünde birleştirip küçümser bir bakış attı üzerime. "Oğlumu itti!"

"Oğlun gelip ona laf attı," diyerek çıkıştım. "Önce kendi çocuğuna terbiye ver."

"Benim çocuğum öyle bir şey yapmaz," dedi kendinden emin bir duruşla.

"Hadi lan oradan." Türkçe söylediğim için şaşkınlıkla bana baktı. Bir yere kadar İngilizce ile gidebiliyordum. Kanım kaynadığı zaman tepkilerimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Ardından İngilizce devam ettim. "Ayrıca çocuklar arasında olan bir şeyde sizin böyle bir tepki verme hakkınız yok. Annesiniz siz ya. Örnek olmanız gerekiyor..."

"Anneliği senden öğrenecek değilim," diyerek sözlerimi böldü. "Önce kendi kızına bak sen. Ne yaptı ki oğlum laf etme-"

"Anneliği benden öğrenemezsin ama dayağı öğrenirsin." Sabrımın sonuna geldiğini hissederek bir elimle kadını ittirdim. Kadın şok içinde bana bakarken bu sefer onun Bella'nın kolunu sıkacağı gibi kolunu sıktım. "Acıyor mu?" diye sordum dişlerimi sıkarken. Kadın bir elini saçıma doğru attığında, elini havada yakalayıp ittim. Bella da o sıra bacaklarına vurmaya çalışan çocuğuyla ilgileniyordu. Bir anda bizi kavganın içinde bulmayı ben de beklemiyordum aslında. Bazıları şaşkınlıkla, bazıları gülererek bakarken saçına yapıştığı kadın çığlık çığlıyordu. Bana direnmeye çalıştıkça dengemi bozuyordu ve ben de dengemi onun saçlarına asılarak sağlamaya çalışıyordum.

"Sidem!" diye bağırın Sarp'ın sesini duyduğumda hareketlerim kısa bir an sekteye uğradı. Kadın tam üzerime gelecekken Sarp ondan önce davranmış, kolumdan çekerek beni arkasına almıştı. Sadece bununla kurtulamazdı tabii çünkü kızı da çocuğu yere yatırmış bir halde saçlarını ekiyordu. "Bella! Ne yapıyorsunuz kızım siz?"

"Onlar kaşındı babacığım," dedi Bella çocukla boğuşurken. "O çocuk Sidem'e aptal dedi, ardından el hareketi çekti."

"Ardından annesi de Bella'nın kolunu sıkı," diyerek şikâyet ettim. "Bırak, Sarp! Yolacağım bu kadının saçlarını."

"Sidem saçmalama." Sarp beni belimden tutup çekmeye çalışıyordu. Bella da onun bu hareketiyle akıllı bir çocuk gibi davranarak çocukla boğuşmayı bırakmış ve hemen benim arkama gelmişti. Saniyeler sonra kadından çok daha zayıf, sıska bir adam karşımdaki kadının yanında yerini aldı. Zavallı adam bu kadından neler çekiyorsa resmen çökmüştü. "Sidem dedim!"

“Bella’nın kolunu sıktı diyorum!” Sarp ters bakışlarla karşısındaki çifte baktı. Adam Sarp ile göz göze geldiğinde gözleri sonuna kadar açılırken gözücuyla Sarp’a baktım. O da adama bakarken oldukça sinirliydi. “Luca Bey...”

“Umarım eşinizin bu hareketinin mantıklı bir açıklaması vardır,” dedi adama üstten bakarken. “Çocuklar arasında yaşanan bir şeyde çözüm bu olmamalı. Özellikle kimse benim incitirim diye dokunmaya korktuğum kızımın kolunu sıkmamalı...”

“Efendim, ben eşim adına özür di-”

“Özür dilemeyin,” diyerek sözlerini havada bıraktı. “Kızımın saçının tek teli için dünyayı yakabilecek bir adamım, bu yüzden şu an hiç mantıklı düşünemiyorum. İşsiz kalmak istemiyorsanız bu kargaşayı burada bitirelim.”

Adama acımıştım. Eşi hâlâ bana sinirle bakarken o mahcuptu. Bella da suçluydu elbette ama ben durumu toparlamaya çalışırken eşinin onun kolunu sıkması gözümü döndürmüştü. Hatırlayınca sinirle öne doğru atılacakken Sarp beni belimden kavrayarak kaldırdı. “Sarp, bırak yolayım şunun saçlarını.”

Dediğimi umursamadan yürümeye devam etti. Ayaklarımı sallayarak yere düşmeye çalıştım. “Senin sıran da gelecek, Sidem,” dedi Sarp dişlerini sıkarken. “Şimdi rahat dur.”

“Baba-”

“Senin sıran da var *Stellina*, merak etme,” diyerek kızının sözünü yarıda kesti. “Bugün burada bitti, otele geçiyoruz.”

“Ama hambur-”

“Otel odasında yersiniz hamburger.”

“Ama ben her zaman yediğimiz yerden istiyorum,” diyerek mızızlandı Bella. “Oradan alıp Karlar Ülkesi izleyemez miyiz?”

Sarp kızına bir şey söylemedi. Bella da babasının huyunu biliyormuş gibi diretmedi. Ayakkabılarımızı giymek için çöktüğümüzde ona bakıp göz kırptım. Bella ile aramda nasıl bir bağ olmuştu anlamıyordum ama ona edilen laf benim zoruma gidiyordu. Canının yandığını düşünmek de sinirlendirmişti. Yoksa normalde şiddete asla başvurmazdım. Kimse başvurmamalıydı. Ona kötü örnek olduğumun farkındaydım ama tutamamıştım işte. Hem o böyle masum bir gülümsemeyle bana bakarken nasıl yapabilirdim ki?

Ayakkabılarımızı giydikten sonra sessizce arabaya doğru ilerledik. Sarp hiçbir şey demiyordu. İlk Bella’nın kapısını açtı. Ben onu beklemeden kapımı açıp koltuğuma sindim. Bella’yı yerleştirdikten sonra o da yerine geçti. Birkaç saniye süren düzenli nefes alış verişin ardından konuşması başladı. “Size yapılan yanıfta hakkınızı aramanız güzel ama bu doğru değıl.”

Kollarımı göğsümde birleştirip omuz silktim. “Çocukmuşum gibi konuşma...”

“İhtiyacın var gibi.” Gözucuyla bana baktı. “Sadece iki dakika arkamı döndüm. Karım bir kadının saçına yapışmış, kızım ise çocuğunu dövmeye çalışıyordu.”

“Dövüyordum, değil mi baba?” diye sordu Bella kendisiyle gurur duyuyormuş gibi. Gülmemek için kendimi zor tutarken, “Bella, sırası değil hayatım dur,” diyebildim. Biraz daha böyle ilerlersek Sarp’a inme inebilirdi.

Başını iki yana sallarken sinirle güldü. “Şu an size laf anlatmak boşa gibi. Kendimi yormayacağım ama seninle görüşeceğiz küçük hanım.”

“Fazla yaşlıca konuşuyorsun anlamıyoruz,” dedim Sarp’a bakarken. Sinirle bana döndüğünde alayla gülüp öpücük attım ona doğru. Başını iki yana sallarken benden bir şey olamayacağını düşünen babam gibiydi. Yolun geri kalanında sessiz olmayı tercih etmişti. Biz de onu zorlamamıştık.

Yarım saat sonra bir hamburgercinin önünde durduğunu fark ettik. Bella’nın mutluluğuna bakılırsa istediği yere gelmiştik. Sarp bize bir şey demeden arabadan indi. Büyük ihtimal Karlar Ülkesi izlerken yiyecektik. Ne kadar sinirli olursa olsun kıyamıyordu kızına.

“Sidem,” dedi Bella zayıf bir sesle. Ona doğru dönüp ilgiyle baktım. “Bugün beni koruduğun için teşekkür ederim.”

Kalbimin sıcaklık olduğunu hissettim. Onu ben korumamıştım ki. Başlatan oydu. “Asıl ben teşekkür ederim. Sen beni koruyan kişiydin, ben sadece intikamını aldım.”

“Sidem...” dedi tekrar utana sıkıla. “İyi ki babamın hayatına girdin.”

“İyi ki bebeğim...” dedim buruk bir tebessümle. Onu bozmamak için miydi bu halim yoksa gerçekten böyle mi hissediyordum? Düşünsem cevabı çok açıktı. Belki de bu yüzden son zamanlarda pek de düşünmüyordum. “İyi ki siz benim hayatıma girdiniz.”

Onlarla olduğum zamanlar garip bir şekilde mutluydum. Zamanın nasıl geçtiğini bile anlamıyordum. Bir yerlere ait olmak konusunda sorunları olan ben, onların yanında kendimi oraya aitmiş gibi hissedebiliyordum. Sıraladığımda onlara dair birçok iyi duygu vardı içimde, kabullenmek istemesem de onlara alışıyordum. Kaçtığım hayatımdan çok farklılardı ve bunu sevmiştim. Ama yine de bir gün büyüğü bozulursa, düşünmeden onlardan da giderdim.

Neden onlardan her bahsettiğimde konuyu gitmeye getirdiğimi bile bilmiyordum.

Bella'nın boynuma sarıldığını fark ettiğimde düşüncelerimden sıyrıldım. Ben de ona sarılarak, saçlarına dudaklarımı bastırıp geri çekildim. Sarp'ı gördüğünde hemen benden ayrılıp yerine sinmişti.

Günün geri kalanı da Bella'nın istediği gibi ilerlemişti. Tek fark vardı ki Karlar Ülkesi bitince Harry Potter izlemek de istemişti fakat yarısında uyuyakalmıştı. Sarp götürmeyi teklif etse bile yanımızda kalmasını sorun etmedim.

"Ben koltukta yatayım," dedi Sarp yataktan kalkarken. Bunun artık önemli olduğunu sanmıyordum. Onunla birçok kez aynı yatağı paylaşmışım. Bu yüzden tam kalkacakken bileğinden tuttum.

"Yeterince aynı yatağı paylaştık bence. Boşuna kasmayalım." Şüpheye düşse de gitmedi. Tekrar yerine sinip uzandığında, üçümüz de sırtüstü duruyorduk. Yanımda birileri vardı, hayatımda olmaları yetmiyormuş gibi yanımdalardı ve bu zerre canımı sıkıyordu. Olmazlarsa daha çok sıkılırdı canım hatta. Öyle hissediyordum sanki.

Hayatım berbattı bir noktada, sefildi. Her gün işe gitmek, dönüp yemek yedikten sonra televizyon başında uyuklamak ve bazen bulaşık çıkmasını diye yemek bile yememekle geçerci. Şimdiki akışı bu yüzden beni cezbediyordu. Rahatlığım gitmemişti ama yalnızlığım gitmişti. Karlanarak artan huzur vardı ve eğlenceli geliyordu.

Sarp sadece nefes seslerinin duyulduğu odada fısıldadı saniyeler sonra. "Bugün kızımı koruduğun için-"

"Beni koruyan kızındı, Sarp," diyerek sözlerini böldüm. "O harika bir kız. Gerçekten harika. Her gün daha da hayran kalıyorum ona. Özgüvenine, saygısına... Her detayıyla beni mest eden bir kız çocuğu."

"Bence o da senin için aynı şeyi düşünüyor," dedi buruk bir tebessümle. "Sidem..."

Bir şey diyecek beklentisiyle birkaç saniye duraksadım fakat ondan bir karşılık gelmedi, gözücuyla ne halde olduğuna bakmam için başımı yan çevirdiğimde yatağın diğer ucunda bir elini başının altına almış bir halde tavana izliyordu sadece. "Hımm?" dedim beklentiyle.

"Adının anlamı," dedi ve duraksadı bir kez daha. "*Zamanın gölgesi* demekmiş."

"Öyle evet," dedim tekrar bakışlarımı tavana doğru çevirdiğimde. "Yeni mi öğrendin?" diye sorduğumda yine cevap gelmedi. "Hem o nereden çıktı şimdi?"

“Şanslısın,” dedi aniden. Sorumdan çok bağımsızdı bu cevap. “Zamanın gölgesinde kalıyorsun.”

Dudaklarımı kıvırdım istemsizce. “İsmim zamanın gölgesi benim, gölgesinde kalan değil. Zamanın bana acıyacağını mı düşünüyorsun?”

“O zaman hayatındakiler şanslı,” dedi. “Zamanın gölgesinde kalıyorlar.”

“Belki...” Dudaklarımı bükerek neden böyle bir anın içine düştüğümü sorgulamadan edemedim. “Ne alaka ki cidden?”

“Teyit etmek istedim sadece.” Sesini kısıp tuttuğu için mi yoksa anın getirdiği bir şey mi vardı üzerimde bilmiyordum ama ürpermeden edemedim. “Adının anlamını.”

Merakım gittikçe arttı aynı zamanda. “Ya da zamanın gölgesinde kalıp kalmadığımı çünkü dövme saati var, akrep ve yelkovan yok. Zaman kavramı ile bir problemin olduğunun farkındayım.”

“Her şeyin farkındasın,” diye fısıldadığında yavaşça gözlerimi yumdum. “Bir yandan da değilsin.”

“Sen de farkındasın,” diyerek ona karşılık verdim. “Ama bir yandan da değilsin. Boş ver, insanız sonuçta. Olur öyle şeyler.”

“Olsun öyle şeyler.” Yatakta bir hareketlilik oldu, ardından bakışlarım bir kez yana doğru gittiğinde sırtını dönmüştü. “İyi geceler.”

Ona karşılık vermedim çünkü sesindeki sıkıntı, gecenin iyi olduğunu göstermiyordu.

İstanbul’da olduğum zamanlarda ben ne zaman uyumaya çalışsam, anem son ses videolar izler ya da akrabalarla yüksek bir sesle konuşurdu ve uyuyan insana saygı duymak nedir bilmediği için uykumun en güzel yerinde beni uyandırırdu. Uykumdan bir kere uyandığımda da bir daha uyuyamazdım. İtalya’ya geldiğimde en sevdiğim şeylerden biri, sabah bölünmeyen uykularım olmuştu fakat tam şu an eski günlere dönmüş gibi hissetmişim.

İlk kapının sesini duydum, oldukça gürdü sonra Sarp’ın sesi geldi. Bir şeyler söyledi fakat İtalyanca olduğu için ilgimi çekmedi. Ardından kapı kapandı ve saniyeler sonra odaya yoğun bir kahve kokusu geldi. Bu saatten sonra istesem de uyuyamazdım zaten.

Gözlerimi yavaşça açtığımda uyku mahmurluğu ile görüşüm hâlâ net değildi. Biraz daha kırpıştırıp kendime gelmeye çalıştığımda, Sarp elindeki tepsiyi hemen pencerenin önünde kalan sehpa bırakıyordu. Onun üzerinde dün gece uyurken giydiği siyah tişört ve pijama altı duruyordu.

Aslında pek âdeti değildi uyanır uyanmaz üstünü değiştirmemek, kısa sürede bile anlamıştım bunu.

“Günaydın uykucu,” dedi enerjik bir sesle. Tamamen gözlerimi açıp kendimi oturur pozisyona gelmek için zorladım. Dün öyle soğuk yemiştim ki her yerim ağrıyordu. Bu yüzden uykudan uyanır uyanmaz cadı gibi duruyor olmamı bile umursayamıyordum. Hayatımı o kadar pasif yaşıyordum ki ufacık bir hareketlilik bende çok büyük sonuçlar doğurabiliyordu.

Sarp bu halime gülerken camın önündeki tekli koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı ve keyifle kahvesini yudumlamaya başladı. Bir yandan da bakışlarını kucağındaki tabletine doğru indirmişti. Saçlarımı karıştırıp bir kez daha esnedikten sonra etrafı inceleyerek olduğum ortamı iyice kavramaya çalıştım. “Saat kaç?”

Sarp tabletinin ekranı yerine kolundaki saate bakıp cevapladı sorumu. “Saat on bir, Sidem Hanım. Diğerleri köşkte kahvaltı yapmak istediler, ben senin yorgun olduğunu söyledim.”

“Gittiler mi?” Bacaklarımı yataktan sarkıtmaya yöneldim. “Keşke kaldırsaydın beni. Ayıp oluyor böyle.”

“Sorun ettiklerini sanmıyorum. Onlar da son hazırlıklar için gittiler zaten. Sadece sen ve ben kaldık. Bir şeyler atıştır da çıkalım.” Tabletine ciddiye bakarken konuşuyordu. “Senin için saç baş ekibi gelmiş. Annem öyle söyledi. Saat yedide ziyaretçileri kabul etmeye başlayacaksınız.”

“Saç baş ekibi,” dedim alaycı bir gülümsemeyle. Bayılıyordu her şeye düz bakmayı. Sabah sabah ona çatasım gelmişti sanırım ki homurdanarak banyoya doğru ilerliyordum. Acilinden elimi yüzümü yıkamalı, kendime gelmeliydim. Uykudan uyanan halimden nefret ediyordum. Elimini yüzümü yıkayıp saçlarımı tepede topladıktan sonra tekrar odaya döndüm. Sarp bıraktığım gibiydi. Dağınık yatak gözüme batınca ilk onu düzelttim. Ardından telefonumu alıp Sarp’ın karşısına oturdum.

“Heyecanlı mısın?” diye sordu tabletinin ekranından bakışlarını yavaşça kaldırırken. Kahvemden bir yudum alıp başımı iki yana salladım. “Malum benim ikinci...”

“İlki düğündü,” dedim vurgulamak ister gibi. “Bu sadece bir davet. İkimizin de olması gerektiğini düşündüğümüz bir davet. Aynı şey değil.”

“Cidden aynı şey değil ama ne bakımdan bilmiyorum,” diye söylenirken iyice arkasına yaslandı. “Ailelerimiz cidden iyi anlaştı. Bunu beklemiyordum.”

“Babam, babaannem olduğu için bu kadar sessiz ve sakin. Bir de babanın ağırlığı hoşuna gittiğindendir.” Ona laf anlatırken diğer yandan

karnımı doyurmakla ilgilenmiştim çünkü yemek yemek bugün yaşanacak çoğu şeyden daha iyi geliyordu kulağa. “Babamın bu kadar pasif olmasının altında başka şeyler vardır ama artık dönmeyecek olduğunun farkında. Şimdi boşanıp dönmemdense bu evliliğe razı olmayı tercih ediyor çünkü babamın içinden ataerkil aile yapısının izlerini almak çok zor. Öyle değil sanıyorsun ama hiç beklemediğin bir anda öyle olduğunu görüyorsun.”

Sarp ilgiyle beni dinledi, sözlerim bitince de başını hafif sallayarak dudaklarına yakın duran fincanını tekrar masanın üstüne bıraktı. “O kadar katı olsa seni bunca yıl göndermezdi bence.”

“Diyorum ya öyle değil sanıyorsun ama hiç olmadık bir yerde ortaya çıkıyor,” dedim sıkıntıyla. Babamla sorunlarım yokmuş gibi dururken aslında içten içe büyüyen sorunlarımın olması gerçeği bunaltıyordu. “Bazen baba desteği okşanan saçla, cebe koyulan parayla olmuyor. Herkes farklı işte. Benim derdim başkasına nankörlük gelir mesela.”

“Öyle düşünmüyorum elbette ama şaşıyorum yani. Ailen anlattığının tam tersi duruyor.” Durumu gerçekten anlamaya çalışan birinin ısıltısı vardı kahverengi gözlerinde. Duruşunun aksine çok sıcak bir tondur. “Haliyle seni bir yanıştan döndürmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

“Kimseyi çıktığı yoldan döndüremezsin, Sarp.” Ben de yavaşça fincanımı onunkinin yanına bıraktım ve tekli koltukta yan dönecek şekilde oturup bir ayağımı da üstüne koyarak daha rahat bir pozisyona geçtim. “Döndürdüğünü, ona iyilik yaptığını sanırsın ama hayır, ona en büyük kötülüğü yaparsın çünkü kimse çıktığı yolu bitirmeden başa dönmeyi istemez. Bir kere çıkmıştır sonunu görmek ister. O ihtimaller hep aklında gezer ve her seferinde seni suçlar.”

“Yani seni döndürürsem...” Yavaşça dilini kuruyan altdudağında gezdirdiğinde bakışlarımı dudağından yüzüne doğru çıkardım. “Sana kötülük mü yapmış olacağım?”

Başımı salladım yavaşça. “Evet çünkü orada mutsuz olduğum her an diğer ihtimalimi engelleyen sana öfke kusacağım.”

“Çıktığım hiçbir yoldan dönmedim,” dedi bana bir şey kanıtlamaya çalışıyormuş gibi. “Ama bazen yanlış görüp de dönmemeyi mantıklı bulmuyorum.”

“Ben de bazen yanlışının başkasına doğru olduğunu fark etmemene şaşıyorum,” dedim ona meydan okuyan bir gülümsemeyle. “Böyle olma. Bundan daha fazlasın sen.”

Omuz silkti umursamaz bir tavırla. “Belki de değilimdir.”

“O zaman rolüne devam et,” dedim ben de aynı umursamazlıkla. “Çünkü ben senin gerçek halinle değil yaptığın rolle daha iyi anlaşıyorum.”

Ona yanlış bir şey dememiştim aslında. Onun söylediğiyle karşılık vermiştim sadece ama Sarp sanki bir tokat vurmuşum gibi yüzüme bakakaldı öylece. Gözlerindeki ışıltıya sıcak ton demiştim, onu da bir anlık kaybetmiştim çünkü solmuştu sanki gözlerimin önünde. Bana uzun uzun baktıktan sonra oturduğu yere sığamadı, kalktı ve hazırlanmam gerektiğini söyledi. Kahvesi duruyordu, kruvasanının yarısı kalmıştı ama arkasına bile bakmamıştı. Benim de iştahımı kaçırmıştı bu durum. Bu yüzden rastgele bir pantolon ve kazak alıp banyoda giyindim.

Hemen çıkacağımızı düşünmüştüm ama o iş görüşmesi olduğunu söyleyerek birkaç saat daha beni bekletmiş aniden çıkıyoruz diyerek peşinden sürüklemişti. Onun sessizliğini sevmiyordum, sanırım birkaç saat benimle pek konuşmaması biraz canımı sıkmıştı.

Sarp saatler geçtikçe gerginleşiyor gibiydi. Yola çıktığımızda pek konuşmadı fakat bu sefer farklı olarak şarkı da açmıştı.

“Sezen Aksu!” Sezen Aksu’dan Karşıyım şarkısını açmasının mutluluğu ve beklemediğim için şaşkınlıkla yükseldim. “İşte günüm biraz da olsa iyi geçiyor.”

“İyi gelir diye düşündüm,” dedi ifadesiz bakışlarını yolda tutmaya devam ettiği sırada. Gözücüyla onu incelediğimde alyansı çarptı gözüme, direksiyonun üstündeki elinde inci gibi parlayan, sahte bir gerçekliği taşıyan o alyans. “Ne demiş Sezen Aksu; atın ölümü arpadan, hadi gelin arkadan, yarı yolda bırakan taş olsun.”

“Onun devamı da var ama.” Gözücüyla ona baktığımda devamında duyduğu şey ile gözlerini benden kaçırdı. O kısmı sanırım işine gelmemişti. En sevdiğim kısım geldiğinde yüksek sesle eşlik ettim. “Hür doğdum hür öleceğim, ya efendisi olacağım kendi hayatımın ya bu yerden gideceğim. Karşıyım her şeye karşıyım, var mı?”

Sarp yükselmeme karşılık kısık bir kahkaha patlattı. Mesela bu kahkahasındaki erkeksi ton her zaman iyi geliyordu kulağıma, normal şartlarda beni kendisine âşık edebilirdi hatta. “Neden sevdiğin şimdi anlaşıldı.” Onu incelediğimi görünce yavaşça soldurdu kahkahasını. Omuz silkip yolun geri kalanında şarkılara eşlik ettim sadece. Bazı yerlerde Sarp da eşlik etmişti ama genel olarak benim aksime sakindi. Biraz da olsa enerjimi

atabilmiştim. Gerginlik yavaşça silinmişti üzerimden. Onun da üzerinden silinseydi keşke çünkü gelgitli halleri kafamı karıştırıyordu biraz.

Mesela yolun geri kalanında da pek konuşmamıştı benimle. Sadece yola odaklanmıştı ve ben de yola odaklandığımı düşünmüştüm ama hayır, benim odaklandığım yer tamamen oydu. Bir saatin sonunda bu eziyet Allah'tan son bulmuştu. Davet yerine geldiğimizde onun park etmesini bile beklemeden indim arabadan, inceledim etrafı. Bahçesi o gün gördüğüm-den daha farklıydı. Temizlenmiş ve ışıktandırmalarla süslenmişti. Lerzan Hanım ve annemi köşede görmüştüm ardından. Annem sakince çalışanlara bakarken Lerzan Hanım başındaki bigudilerle sağa sola patlıyordu resmen.

Sarp saniyeler sonra yanımdaki yerini aldığında bir adım geride, sıcak nefesini yanaklarımda hissedebileceğim bir mesafedeydi. "Annen iyi mi?"

"Annem böyle zamanlarda öyle çekilmez bir kadın oluyor ki," dedi bıkkınlık dolu bir sesle. "Bu halini görmemeni dilerdim."

"Allah yardımcımız olsun," dediğimde Sarp'tan cevap gelmedi. "Arada *âmin* falan de babaannem dini anlamda şüpheye düştü."

"Aklıma not ederim," dediğinde ses tonunda beni gıcık eden bir tını vardı. Bu yüzden ona göz devirip arkamda bırakmaya niyetlendim. Annemlere doğru ilerlemek de pek manuklı bir yöntem değildi ama hiç yoktan iyiydi diye düşünüyordum. "Hiç gelmeseydin, Sidem!" diye bağırdı annem ben onlara yaklaştıkça ellerini beline atarken. Fazlasıyla sinirli durması bir aksilik olduğunun belirtisiydi. "Adamlar hazırlıkları yaptı, gelin hanım ortada yok. Yemek şirketinin ikramları desen onlar da yok."

"Yemeyiversinler anne yemek," dedim rahat bir tavırla. Bu davet benim için kusursuz olması gereken bir konumda değildi açıkçası. "İki kola ver içip gitsinler."

Annem ciddi miyim diye sorgulayan bakışlarla bana baktı. Ardından fazlasıyla gösterişli köşke döndü. Tekrar bana bakıp bir süre bunu tekrarladı. "Kola," dedi işaretparmağının eklem kısmıyla kafama bir tane geçirirken. "Kız ne kolası? Görmüyor musun koskoca sarayda düğünün var senin."

İstemsizce ofladığımda ikinci bir darbeye hazırlandı ama hemen kendimi geriye doğru çekerek buna engel oldum. "Düğün değil, davet."

"Sidem!" Tahammülü yokmuş gibi haykırdı adımı. "Git hazırlan ne yapıyorsan yap, şurada üç dört saat kalmış benim tepemin tasını arttırma."

"Anne biraz sakın mi olsan?" diye sordum ama dediğime pişman oldum. Annem etrafta terlik arıyormuş gibi sinirle bakındığında koşarak köşke doğru ilerlemekten başka çarem kalmamıştı. Lerzan Hanım bu halime gülerken onun saçlarıyla bile dalga geçemediğim için üzülmüştüm. Girer

girmez etrafta koşuşan çalışanlarla birlikte resmen bir kaosun içine düşmüştüm. Hiçbirine bulaşmadan Sarp'ın hazırlanacağını söylediği odaya çıkmak şu an yapabileceğim en iyi şeydi.

O oda da aşağıdan farksız değildi gerçi. Ablam ve İlayda saç ve makyajları bitmiş olduğu halde stresli bir şekilde odada volta atıyorlardı. Çalışanlar ise ekipmanlarını düzeltmekle meşgullerdi. "Ne oluyor burada?"

İkisi de hiddetle bana döndüler. Bu fevri hareketleri karşısında başımın belada olduğunu düşünmeden edemedim. Ablam rahat bir nefes verirken İlayda gerginlikle bana doğru yürüdü. "Kız, gelin bu kadar geç kalır mı? Abim düğün günü Ela misali terk edildi sandım."

"Sen Doktorlar mı izledin?" diye sordum garipseyen bir tavırla. Umurumda olanın sadece bu olması onları bir kez daha hayretler içine düşürmüştü.

"Evet İtalyancaya da çevrilmişti," dedi İlayda omuz silkerken. "Hem konumuz o mu? Neden bu kadar geç kaldın sen ya?"

"Abine sor." Omuz silkip ablama doğru yaklaştım. Sade bir makyaj ve maşalı saçlarıyla her zamankinden daha farklı duruyordu. Zaten çok güzel bir kızdı. Şimdi yüzüne renk gelmişti sadece. "İkiniz de çok güzel olmuşsunuz."

"Darısı sana, Sido." Gelen sesle odanın kapısında koyu göz makyajı ve kor kızılı saçlarıyla İzem'i gördüm. İstemsizce ağızdan bir ıslık çıktı, haki yeşil kesinlikle onun rengiydi ve üstündeki saten elbiseyle bir kez daha kanıtlanmıştı. "Utanmadın mı gelinden daha güzel olurken?" diye homurdandığım sırada podyumda yürüyormuş gibi salına salına bana doğru geldi. Kuaför ekibinin homurdanması üzerine daha fazla oyalanmamam gerektiğini anladım. Bu yüzden ona bulaşmak yerine ceketimle çantamı köşedeki koltuğa koyup bana gösterdikleri sandalyeye geçtim.

Çalışanların oldukça sessiz olması gericiydi ama işlerine odaklandıkları için ben de sessizce kaderime yenik düştüm. Saçım yapılırken diğer yandan makyajım da yapılıyordu. Kuaförde genelde uykusu gelen o kızlardan biriydim. Saçım ile ilgilenilmesi uykumu getirirdi. Şimdi üstüne bir de makyaj çıkmıştı. Makyaj yapmayı elbette seven ve sık sık uygulayan biriydim ama profesyonel makyaj aşamaları beni mayıstırıyordu.

"Sarp nerede hazırlanacak?" diye sordum göz makyajım yapılırken. İzem ve İlayda dibimde oturuyorlardı. Ablam nereye gitmişti bilmiyordum. Her geçen dakika burada içim sıkılıyordu resmen. Bazı şeyler bitmek bilmiyordu.

"Kocandan ayrı kalamıyor musun?" İzem'in bacağına bir tekme savurdum fakat makyözün uyarısıyla yaramaz çocuklar gibi yerime sinmek zorunda kaldım. "Sen de haklısın öyle kocam olsa ben de ayrı kalamazdım."

Ve zihnimde bir kez daha gereksiz bir kapı açıp kafamda kurduklarımı oraya koymaya hazırlandım.

Eğer o gece ben onunla inatlaşıyordum, o masaya ben değil de İzem gitseydi, üstüne bir de arka taraftaki depoyu düzenlemeyi kabul eden olsaydım şimdi benim yerimde oturan kişi İzem mi olurdu? Kaderin çarkı bir anlıktı sadece, bir adım bile onu değiştirebilecekken biz düşünmeden hareket ediyorduk. Şimdi kafamda dönen şu düşünceye boyun eğince anlamıştım ki kimse yaşadığı kaderinde başkasını düşünmek istemezdi. Ben de istemiyordum. İzem, çok yakın arkadaşım olsa bile düşüncesi içimde hoş olmayan sarsıntılarla yoklamıştı beni.

“Daldın,” dedi İzem. İçimi okusa o bana daldı aslında. “Gergin misin?”

Değildim ama her geçen dakika onların baskısı gergin olmama sebep oluyordu. Yine de, “Hayır,” dedim taviz vermemek adına. “Sonuçta alt tarafı bir davet.”

“Yüzlerce insanın olduğu bir davet.” İlayda kesinlikle hiç yardımcı olmuyordu şu an. “Gerilmeni anlarız.”

“Kız gergin değilim diyor,” diyerek ona çıkıştı İzem. “O zaman değildir. Böyle demen onu sadece gerer ve güzel gününü mahvetmeye gerek yok.”

İlayda, İzem’in çıkışıyla kendisini kötü hissetmiş olacak ki gözücuyla baktığımda durgun bir halde olduğunu gördüm. “Ben o niyetle söylemedim,” diyebildi iyice sesini kısarken. “Yani duygularını içine atmasın diye.”

“Sakin olalım kızlar,” diyerek araya girme gereği duydum. “Hepimiz iyiyiz, güzeliz. Bir sıkıntı yok.”

“O zaman ben bir misafirlere bakayım.” İlayda ayaklanıp gittiğinde İzem’in bakışlarından onun hakkında konuşacağını anlamıştım. Her zaman böyle yapardı. Biri yanımızdayken sessiz durur, o kişi gidince arkasından sallardı.

“İyi kız ama babasının prensesi olduğunu çok belli ediyor,” diyerek söze başladığında dediğimi kanıtlamış oldu. Bunu söylerken imreniyormuş gibi biydi. İzem’i bana anlattığı kadarıyla biliyordum. Fazlasını bilmem gerekse zaten anlatırdı diye hiç araştırmamıştım. Ailem hayatıma giren herkes hakkında kütüğüne kadar bilgi sahibi olmak isterdi. Ben onların bu davranışlarından çok uzaktım. İnsanlar benim hayatımda olduğu kadarıyla ibaretti benim için.

İzem, annesini çok erken kaybetmişti ve babasıyla da anlaşamadığı için İtalya’ya kaçıp gelmişti. Güzel sanatlar mezunu, alanı heykeltıraş olan ve buradaki ilk gün cüzdanımı kaptırdığımda bana yardım ederek hayatıma dahil olan kızıl kafadan ötesi de değildi benim için. Çoğu zaman bence

birbirimizi anlıyorduk, bazen ise onun duygularını yaşama şekli bana ağır geliyordu, ayak durmakta zorlanıyordum.

“Anladım,” diyebilirdim sadece. Bu konularda ona başlarda bir şeyler söyledim ama faydası olmazdı. Aksine daha çok üzüldü. Bazen insanları teselli etmek aksine onları yaralarına tuz basmak demektir. Anladım kelimesi her ne kadar bencilce görünse bile çoğu zaman onlar sadece anlaşılma isterdi zaten. Bu çoğu teselliden daha önemliydi onlar için.

“İnsanlar hiçbir zaman yanlarındaki kişinin nasıl hissedeceğini umursamıyor.” Küskünlükle kurdu cümlesini. “Mutlusun iyi, Allah artırsın ama geç bir yanına bak. Seni dinleyen kişinin surat ifadesine bak, ilgili mi bir gör. Senin anlattıkların benim travmam ya da dramım olabilir.”

“Haklısın ama insanlar bunu düşünmek zorunda gibi hissetmezler,” dedim utana sıkıla. Kimse bizim baktığımız perspektiften bakmıyordu hayata. Haliyle rahatça diline geleni söylüyorlardı. “Bir noktada onlara *gel benim yükümü de yüklen* diyemeyiz, biliyorsun.”

“Biliyorum ama canımın acımasını önleyemiyorum,” dedi durgun bir tavırla. “Sadece şu an için değil bu sitemim. Genel olarak söylüyorum. Zayıf birinin, kilo verme problemi olan birinin yanında zayıflaması hakkında konuşması, annesi ölen birinin yanında annesini ballandırması, birçok şey... Dayanılmaz.”

“Haklısın gülüm de,” dedim samimiyetle. “İnsanoğlu işte.”

“Her şeye insanoğlu diyebiliyoruz sadece. Korkunç bir duruma itiyor bu da bizi.” Bir elimi ona doğru uzatıp kolunu sıktım. O da bana gülümse-di. “Neyse boş ver, bugün senin düğünün var.”

Hatırlattığı gerçeikle birlikte yüzümü buruşturarak aynadan kendime baktım. Kısa saçlarımın izin verdiği kadarıyla bir topuz yapılmış, bana göre biraz ağır kaçan tonlarda porselen bebeklere döneceğim bir makyajla da eşlik edilmişti. Benim tarzımdan çok uzaktı ama bugün zaten hiçbir şekilde benim tarzıma göre yapılmadığı için bunu sorun etmek aptallık olurdu. Saç ve makyaj kısmı tamamen bittiğinde çalışanlara teşekkür edip elbisemi giymek için yerimden kalktım. Odanın bir köşesinde tarihi dizilerden gördüğüm kabin perdelerden vardı. Hemen bitişiğindeki askıda duran kılıfın içinde de elbisem olduğunu tahmin ediyordum.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu İzem. Başımı iki sallayarak elbisemi kılıfından çıkardım ve kabin perdenin arkasına geçtim. Kapının sesini duydum bu sırada. Sanırım İzem gitmişti.

“Sidem, müsait misin kızım?” diye bir ses duymuştum aynı zamanda. Bu ses babaanneme aitti. Eteğimin ayağıma dolanmaması için tutup hızlı adımlarla odaya döndüm tekrar. Babam ve annem de yanındaydı.

“Ne güzel olmuşsun,” dedi annem dolu gözlerle. Bıraksalar ağlayacak gibiydi. “Tabii güzel olacak benim torunum.” Babaannem bana gururla bakarken bir elini anneme uzattı. Annem kolundaki çantadan kırmızı kadife, dikdörtgen bir kutu çıkardı. Kutuyu açtıklarında karşıma pırlanta bir gerdanlık, bileklik ve küpe düştü. Gerdanlık sıralı taşlarla tasarlanmıştı ve tam ortasında daha büyük bir elmas vardı. Fazlasıyla gösterişliydi. Sanırım ailemden ilk kez böyle pahalı bir hediye alıyordum.

“Babaanne,” dedim şaşkınlık içinde önümdeki kutuya bakarken. “Bu nereden çıktı şimdi?”

Sorumu görmezden gelerek gerdanlığı eline aldı. Eliyle dönmemi işaret ettiğinde şu an itirazlarımı dinlemeyeceğini anladım. Sırtımı dönüp takabilsin diye eğildim. Gerdanlık takıldıktan sonra küpe ve bileklik için döndüm. “İlk gördüğüm an bunu en iyi senin taşıyacağını anlamıştım.” Babaannemin elini öpüp sarıldım. Aynısını annemde de tekrarladım fakat babam hiç oralı değildi. Babaannem koltuğa geçtiğinde annem de oturdu. Bana oturmamı işaret ettiklerinde başka seçeneğim kalmamıştı, babam ise bize uymadı.

“Çok teşekkür ederim,” dedim minnetle. “Geldiğiniz için, hediyeleriniz için ve çok dahası...”

“Elbette gelecektik,” dedi annem bana kızar gibi. “Ne olursa olsun sen bizim biricigimizsin. Bir şeyler farklı olsun, daha usulüne uygun olsun isterdik ama böyle uygun görmek sana sırtımızı döneceğimiz anlamına gelmez. Hiçbir zaman hem de.”

“Kimsen yoksa bile babaannen var.” Babaannem sanki annem ve babama misilleme yapar gibi kurdu cümlesini. Çoğu zaman böyle davranıyordu ve bunun bize iyi geleceğini düşünüyordu. Sonuçta babamı yetiştiren oydu, kızmak için geç kalmıştı. “Sevmek ne suç ne de günah. Aşk için savaşmak da cesurlara mubah. O abin olacak kuç kırı, zamanında ablana yanlış yaptı. O sıralar onun yanında olamadım ama senin de aynı şeyleri yaşamayı hiçbir zaman istemedim. Sakın yanlış yaptığını düşünme. Düşünürsen o zaman yanlış yaparsın.”

“Gözde’ye yanlış yapılmadı,” dedi babam mesafeli bir tavırla. “Samet onun iyiliği için yaptı. Sidem’in de iyiliği için burada değil.” Babamın bakışları beni buldu. “Ben onlar gibi yapıcı olamayacağım. Senin her zaman

arkanda dağ gibi bir baban var, bu gerçeği kimse değiştiremez ama şunu bil ki ben hâlâ onaylamıyorum.”

“Baba...”

“Senin yerin benim dizimin dibiydi,” diyerek sözlerimi böldü. “Biz seninle bunu baştan konuştuk. Sen hiçbir zaman abin ya da ablan gibi kararlarını doğru almadın. Başarısızlığının da arkasında durmadın...”

“Ben her zaman arkasında durdum!” diye çıktım öfkeyle. “Hep durdum. Düzeltmek istedim ama sen her seferinde bir günde olmayacaksa hiç olmaz diyerek benim planlarıma dahil oldun. Sen benim bir şeyleri dibine kadar yaşamama izin vermedin.”

“Hiçbir baba evladının bir salaklığının acısını günlerce yaşamasına seyrirci kalmazdı,” dedi babam tiksindir bir tavırla. “Hem bana laf gelirdi hem-”

“Bu yaşıma kadar sana laf gelir diye hiçbir hatamın sorumluluğunu alamadım. Kararlarımı verirken bağımsız olamadım. Senden ayrı bir birey olmama her zaman burun kıvırdın. Hiçbir zaman bu kız neden gelmiyor demedin. Ben senden kaçtım ama sen bunu bile kabullenmedin.” Babam alayla gülerken ellerini cebine atıp bakışlarını dışarıya çevirdi. “İlk kez kendim bir karar aldım ve bu kararımın beni yanıltmayacağını bir kez daha anladım. Sarp aldığım en iyi kararlardan biri olacak. Sen de göreceksin.”

Annem öfkeyle babama bakarken babaannem keyifle bana bakıyordu. Omuzlarını iyice kabarttı. “Her insan bu hayattaki eşini kendi seçmeli. Onun için riskler almalı, sen de bunu yaptın. Her zaman şimdi olduğu gibi bu kararının arkasında dur, tamam mı?”

“Elbette duracağım çünkü hayatımda da benim arkamda duracak biri var,” dedim babama misilleme yaparak. “Sarp benim her zaman kararlarımın arkasında duracak biri. Ben de öyle. Kızlar babalarına benzeyen adamları seçerken, beni onun tam tersi bir adam seçmeye mahkûm bırakan babamı da unutmayacağım.”

Annem babama laf gelmesine elbette dayanamadı. “Senin baban sadece seni bildiği için bunları yaptı...”

“Benim babam hiçbir zaman beni olduğum gibi bilmek istemedi. Bil-diği gibi olmamı istedi.” Alayla güldüğümde babam gözlerini kısarak hayal kırıklığı içinde bana çevirdi bakışlarını. Net biçimde okunan hisleri canımı yakmıştı. *Benden bir halt olmazdı, ben her zaman yalnız kalacak ve onun dizlerinin dibinde ağlayacaktım.* Gözlerinde sadece bu gerçekleri taşıyordu ama ona hiçbir zaman bunları vermeyeceğimden emindim. Bence o da emindi çünkü son bir kez daha bana baktıktan sonra daha fazla bir şey demeden odadan çıkıp gitmişti öylece.

Ben arkasından bakakalırken, “Ona aldırma,” dedi annem bana destek olmak ister gibi şefkat dolu bir sesle. “O hiçbir zaman çocuklarından ayrı kalacağı kararları düzgünce veremedi.”

“Bu ailede bir şeyleri yanlış anlayan ben değilim anne sensin,” dedim soğukkanlı durmaya kendimi zorlayarak. Canım cidden çok yanıyordu ama bugünü bozamazdım. “Sen babamın tek derdinin bizi yönetmek olduğunu, aksi olunca da sinirden gözünün döndüğünü anlamıyorsun. Sana her şey tozpembe geliyor ama değil.”

Annem ile hiçbir zaman bu kadar sert konuşmamıştım. Belki de bu zamana kadar büyüğümüzdür diyerek içimize attığımız için onların bize her şeyi söyleme hakkı varmış da bizim yokmuş gibi davranılmıştı. Öyle bir dünya yoktu. En azından artık yoktu. Belli bir yaşa gelince büyüklerin sözleri de büyük oluyordu. Kalbine dokunuyordu insanın, çocuk değilim ben diye isyan ederken buluyordu kendisini.

“Dedeni çok sevdim,” dedi babaannem hüzünlü bir sesle, konuya nereden dahil olduğunu anlamayarak ona doğru çevirdim bakışlarımı. “Onu çok sevdim ama sorsalar çocuklarına baba diye seçer misin? Seçmezdim. Çünkü biliyorum ki anne ve babalar çocuklarının toprağını sulayan insanlar. O suyundan gelen neyse onu alırlar ve o şekilde büyürler. Dedenin su verdiği topraklar, gördüğün gibi işte. Sen bu hataya düşmedin, bu yüzden arkadayım. Her zaman arkadayım.”

Babaanneme bir cevap vermek istemedim. Verirsem ağır konuşabilirdim. Mesela haykırmak isterdim: *Madem toprağının verimsiz olduğunu biliyordun, neden başkasının kızını bu hayata sürükledin? Yetmedi üremelerine izin verdin. Kendi çocuğun babasından böyle görmüş diye, bu dünyaya gelmek istiyorlar mı diye sormadığın kişileri de böyle bir babaya mecbur ettin.* Ben zaten aile içinde hep içime haykırmış, dışıma susmuştum.

Şimdi de yeri değildi. Zamanı hiç değildi ama bir gün tamamen bağımsız olduğumda ilk işim bunu yapmak olacaktı.

Annem ve babaannem sessizliğim karşısında ayaklanıp gitmeye yeltendiler. Her zaman böyle olurdu çünkü. Kızlarının kalbini babaları kırdığında, suskunluğu geçti sanarak arkalarında bırakırlardı. Onlara bir kez daha gülümsedim ama sarılmadım. Onlar odadan çıkarken, ben çöktüğüm yerde kaldım. Babam hâlâ vazgeçeceğini düşünerek gelmişti bu odaya. Bunu anlamak daha acıydı. Ona inat burada kalacak ve çok mutlu olacaktım. Yanılsam, düşsem bile geçip onu aramayacaktım. Kendi ayaklarımın üzerinde sapasağlam duracaktım.

Oturduğum yerden kalkıp etrafta topuklu ayakkabılarımı aradım bu sefer. Az bir zaman kalmıştı ve ben birazdan ağlayarak her şeyi mahvedebilirdim. Bu yüzden kafamı dağıtmaya zorladım kendimi. Sağa sola bakınıyordum ama hiçbir yerde beyaz topuklu ayakkabılarımı göremiyordum. Bu sırada odanın kapısı tekrar açıldı. “Ne arıyorsun?”

Gelen kişinin İzem olduğunu görmemle, “Ayakkabılarımı,” dedim sıkıntıyla. İzem de bana eşlik ederek çantaların arasından ayakkabımı aramaya başladı. Nereye bakarsak bakalım bulamadık. Gerçekten getirmemiş olduğumu düşünerek umutsuzlukla koltuğa çöktüm bir kez daha. Bir elimi başıma yaslayıp sıkıntıyla söylendim. “Her zaman böyle oluyor.”

“Ne oluyor?” diye sordu İzem önüme çökerken. “Sidem, ne oldu be-beğim?”

“Hep iyi olması gereken gün, ben insanlara kulak asmadığım için mahvoluyor,” dedim titreyen sesimle. “Tek bir söz günümü mahvetmeme yetiyor, sonra evren bu yetmez deyip aksilikleri karşıma çıkarıyor.”

“Sidem... Ayakkabı halledilmeyecek bir şey değil ki.”

“Halledilmeyecek bir şey,” diye hiddetle çıktım. “Ben şimdi ayakkabıyı unutup sorumsuzluk yapıyorsam yarın neler neler yaparım. Her şey benim aleyhime, her şey sorun. Koskoca davet veriyorum ama ayakkabım yok.”

İzem şaşkınlıkla geçirdiğim duygu değişimini izledi. Ardından çaresiz kalmış gibi kapıya doğru baktı. Ben ise tam küpelerimi çıkarmaya yelteniyordum ki odanın kapısı açıldı. Gelen kişi siyah smokininin içinde dağ gibi duran Sarp Luca Russo’ydu. Dağ gibi durmak onun için kullanılabilirdi ama babam için kullanılmazdı. Doğru kişiydi. *Beni kurtaracak doğru kişi.*

Sarp’ın tek kaşı havaya kalkarken endişeli bakışları üzerimde durdu. “Sidem,” dedi hızla odaya girerken. O sırada İzem de Sarp’ın kapattığı kapıyı açarak odadan çıktı. Bakışlarımı kaldırdığımda hazırlanmış olmasına odaklanamadan, elinde elbisemi aldığımız mağazanın logosunun olduğu bir torba gördüm. “Ne oldu sana?”

“Bir şey yok,” dedim bakışlarımı kaçırırken. Bunun onu ikna etmeye yeterli olmadığını biliyordum. Saniyeler sonra önümde bir dizinin üzerine çöküp, işaretparmağını çeneme koyarak bakışlarımı kaldırmasından anlamıştım. Yine de suratımı yana doğru çevirip kurtulmayı denedim fakat buna izin vermeyerek parmakları arasında kıştırdı çenemi. “Bir şey yok dedim, Sarp.”

“Sevgili karım dokunsalar ağlayacak gibi nasıl bir şey yok?” diye sordu sahte bir kızgınlıkla. “Ne oldu, Sidem?”

“Ayakkabımı unutmuşum,” dedim küskünlükle. Aslında olay bu değildi ama bilmesi gerekenin bu olduğunu düşündüm. Ailem ve kalanı bilmesine gerek yoktu. “Kötü oldu yani...”

“Unutmadın,” dedi Sarp rahat bir sesle. Kaşlarım çatıldı bu söylediğine. “Sen hiçbir zaman ayakkabı almadın zaten, Sidem. Sadece elbise aldın.”

“Ayakkabım vardı...”

Hemen yanına bıraktığı torbaya gitti eli. “Yoktu.” Elindeki kâğıt torbadan bir ayakkabı kutusu çıkardı sonra. Ben ne olduğunu anlamayarak ona bakarken, o kutudan geçen mağazada gördüğüm taşlı topuklu ayakkabıları çıkardı. Kaşlarım şaşkınlıkla gevşerken ne diyeceğimi bilemeden ona baktım. “Artık var.”

“Sarp, sen...” dedim şaşkınlık içinde ayakkabıya bakarken. O gün ne-dense çok beğenmişim ama elbiseme uygun ayakkabılarım olduğu için almayı düşünmemiştim fakat şimdi tam karşımda duruyorlardı. “Gerçekten o ayakkabıları almışsın.”

“Bana bu ayakkabılara baktığın gibi hiç bakmadın, Sidem Hanım. Senin olmayı hak ediyorlardı,” dedi alaycı bir tavırla kutuyu yere bıraktığı sırada. Topuklu ayakkabının tekini çıkardı, itiraz etmeme izin vermeden bileğimden tutup giymeme yardımcı oldu. Ayakkabının kayışını taktıktan sonra diğerini de giymemi sağladı. “Şimdi kalk da endamını görelim, Sidem Russo.”

“Karacahan’ı unuttun,” dedim elinden destek alarak ayağa kalkarken. Sarp da ayağa kalktıktan sonra elimi hâlâ bırakmamıştı, beni etrafımda döndürdü. Onunla olmak sanırım son zamanlarda iyi olduğum sınırlı an-ları barındırıyordu. Tamamen dönüp tekrar onunla karşılıklı durduğumda istemsizce şımarık bir tavır yokladı beni. “Nasıl olmuşum? Sakın İtalyanca söyleme.”

Başını belli belirsiz iki yana sallayıp, “Yani idare eder,” dedi ama rol yaptığı çok belli oluyordu. Ona burun kıvrıp ceketinin cebindeki mendili düzeltmeye yeltendim ben de. “Misafirler yavaştan gelmeye başladı. Birazdan aşağı inmemiz gerekecek, biliyorsun değil mi?”

“Başka seçeneğim yok ne yazık ki,” dedim dudaklarım kıvrılırken. “Yani yanlış anlama. Bu laf senin için değil. Sadece bu ortam...”

“İkinci kez evleniyor olabilirim ama bu ortam benim için bile fazla, seni anlıyorum.” Bir kolunu girmem için açtı. “Gergin hissedersen saçma bile olsa bana bir şeyler anlat. Seni dinliyor olacağım. Konuşmak gerginliği azaltır diye okumuştum.”

“Ya inanılmaz saçmalarsam,” dedim çekingen bir tavırla. “Genelde huyumdur.”

“Ben seni bu huylarınla kabul ettim,” dedi omuz silerken. “Bunu sorun etmem.”

“Sorun edeceğin bir şey yokmuş gibi davranıyorsun,” dedim benim için açtığı koluna girdiğim sırada. “Bu benim bünyemin alışık olduğu bir durum değil.”

“Sorun edeceğim çok şey var, Sidem.” Ben onun koluna girdikten sonra boşta kalan diğer elini yavaşça onun koluna girdiğim elimin üstüne getirip işaretparmağının tersiyle hafifçe okşadı. “Bunlardan biri rahatsız olacağımı düşünerek kendini törpülemen. Benim sorunlarım senin sınırlarından oluşur bazen, buna göre hakaret edersen beni de mutlu edersin.”

Sözleri tenimde bir rüzgâr olup esti sanki, kalbimden enseme doğru bir ürperti geçmişti. “Sınır dediğimiz şey senin için sadece sinir mi?”

“Hayır,” dedi net bir tavırla. “Sınır dediğimiz şey benim için korumak istediğim insanlardan oluşuyor.” Ardından yüzümü inceledi. “Çok düşünmeden ben söyleyeyim, artık sen de o insanlardansın. Şimdi kendini sadece bana bırak ve bu geceyi senin en az zarar alacağın şekilde bitirmeme izin ver.”

“Son zamanlarda yapabildiğim sadece bu zaten,” dedim alaycı bir söylemle. “Kendimi sana bırakmak.”

Sarp, ilgisini çekmiş olacak ki tüm dikkatini bana verdi. “Pişman oldun mu peki?” Başımı iki yana salladım. “O zaman devam edebilirim.”

Bu haline güldüğümde o sadece dudaklarını hafifçe kıvrarak gülüşümü izlemiş, ardından adımlarımızı kapıya doğru atmamızı sağlamıştı. Odadan ilk çıktığımızda aşağıdan gelen yoğun bir kalabalık sesi vardı fakat keman sesi insanların sesini bastırıyordu. Gerginlikle adımlarımı atum. Sarp, daha rahat duruyordu sanki. Bu şaşırdığım bir şey değildi elbette ama ne bileyim, bu kadarı da fazlaydı sanki. Merdivenlere yöneldiğimizde düşeceğim diye korktum. Sarp, eteğimin önüne gelen kısmını çekmeme yardımcı oldu. Biz yavaş adımlar atsak bile merdivenlerin başına gelmiştik. Başımı kaldırdığım an gördüğüm kalabalıkla her şey aklımdan uçup gitti.

Beklediğimden daha fazla bir kalabalık vardı. Bu bir nebze kabul edilebilirdi ama çoğunun bizi izliyor olması, diğerlerinin de yüzümüze kamera tutması benim hata payımı artırıyordu. Konuşmam lazımdı, eğer çeneme ilgimi verirsem belki kafam dağılır diye düşünerek, “Senden önce odaya gelen babamdı,” dedim bir anda. Sarp yüz ifadesini korumaya çalıştı. Ben ise gerginlikle etrafı izlerken konuşuyordum. “Hani bana dedin ya neden

bu kadar abartıyorsun, şımarıklık yapıyorsun dön diye.” Merdivenlerin yarısından fazlası bitmişti.

“Sidem...”

“O da bana aynı şeyleri söyledi. İma etti aslında,” diyerek konuşmasına müsaade etmedim. “Kimse böyle bir kararı kolay kolay almaz. Mantıklı olalım, kimse bir yabancıyla öylece evlenip aynı evde yaşamaz ama ben yaptım çünkü bazen tanıdığın yabancılar, tanımadıklarından daha tehlikelidir.”

Kısa bir an göz göze geldik. “Ben tanımadığın o yabancıyım,” diye fısıldadı. Merdivenler bitmişti. Salonda dans etmemiz için ayrılan kısma doğru ilerliyorduk. “Ama sen beni bir gün tanısan bile, bugün karşında olan adamdan daha farklı olmayacağım.”

“Şartlar normal olsaydı o teklifi ettiğin günden sonra ben zaten bu ülkeden giderdim. Seni sapık ilan ettiğim için... Ama şartlar normal olmadı. Aksine beni, senin kucağına düşürdü.” Bize ayrılan orta kısma vardığımızda piyano sesi bizim dansımız için başlamıştı. Sarp bana elini uzattı, tuttuğumda diğer eli de belime geçti. “Ben sana mecburum, Sarp. Mecazdan çok uzak, en gerçek anlamıyla. Benim senden başka şansım yok. Bu yüzden söylediğin her bir sözün benim için senet olduğunu bilmelisin, ona göre davranmalısın. Anlıyor musun?”

“Senet olsun diye söylüyorum zaten.” Belimden sıkıca kavrayıp bedenlerimizi birbirine yasladı. “Beni senden kimse ayıramaz. Neden biliyor musun? Çünkü başından beri sana mecbur olan bendim. Sana ve kendime söz verdim. Şimdi o sözler tutulana kadar peşindeyim.”

Tamamen ona bıraktım kendimi, tuttuğu belimden bizi yönlendirmesine ihtiyaç duydum sadece. “Peşimde olman için kaçmam gerekir...”

“Kaçsan bile seni bırakmayacağım demektir.” Dansı resmen o taşıyordu. Bir eliyle beni uzaklaştırdı. Ardından koluna doğru dönmemi sağladı. Sırtüstü hafif eğip kaldırdıktan sonra tekrar belimden kavrayarak kendine yaklaştırdı. “Sözler tutulduğunda gitmek istersen arkada hiçbir keşken kalmayacak.”

“Neden seçenekmiş gibi söylüyorsun?” diye sordum dikkatle ona bakarken. Bunu söyleyenin ben olması da komikti. Onun yakınlığına bile alışıp garipsemeyi bırakan bendim. Damdan düşer gibi hayatıma girmişti ama sanki ben de kapıyı o girsin diye açık bırakmıştım. “Eninde sonunda gideceğim.”

“Öyle diyorsan,” diyebildi. Kısa bir an bakışlarımı ondan ayırıp etrafıma bakmak istedim fakat istediğime pişman oldum. Herkes bizi izliyordu. Göz önünde olmaya o kadar alışık değildim ki acaba bir başkasını mı

izliyorlar diye düşündüm. Etrafa bakındım. Burada sadece biz vardık. Ben ve o. Sahte olmasına rağmen hayatımdaki çoğu kişiden daha gerçek olan o adam. Ardından onun gözlerine döndüm ve sanki etrafımızdaki herkes bir silgi darbesine kurban gitmiş gibi silindi.

“Herkes bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Hatta gibi fazla, herkes bana bakıyor,” dedim titreyen sesimle. Sarp beni tutmasa çoktan düşmüş olabilirdim. “Bu biraz rahatsız edici.”

“Bunun için onları suçlayamazsın.” Yavaşça yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı, dudaklarını yanağıma sürte sürte kulağıma doğru ilerledi. Sıcak nefesi sanki aklım yeterince başımdan gitmemiş gibi iyice alaşağı etti beni. “Bu gece burada bakılmaya değer tek şey sensin.”

Bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde, gayet keyifle etrafa bakıyordu. “Bana iltifat ettin.”

“Sadece dürüst bir adam olmayı tercih ettim.”

“Yani seni gölgede bıraktığım için bozulmadın,” diyerek ona takıldım.

“Aksine.” Ritim yavaş yavaş sona doğru geliyordu. “Zamanın gölgesinde kalmaktan onur duyarım.”

“Sende gösterdiğinin fazlası var, Sarp Luca.” Ona iyi bir şey deme kompleksime rağmen dilimin ucuna gelen o sözleri yutamadım. Çünkü öyleydi. Sarp’ın durumunda başkası olsa bunu kullanırdı. Bana saygı duymayabilirdi. İki yabancından ötesi olamayabilirdik ama Sarp bunları yıkmıştı. Güvende hissetmemi, kendisine de güvenli bir alan yaratmayı hedeflemişti. İşe yaramıştı da. Ani gelen kararımdan beni pişman etmemişti.

Piyano sesi durduğunda bir alkış tufanı koptu. Sarp elimden tutarak beni yanına doğru çektiğinde, etrafımdaki insanlarla daha çok göz göze geldim. Başımızla onları selamlayıp güldüğümüz sırada mikrofonun ucundan Lorenzo Bey’in sesi yükseldi.

“Öncelikle herkese iyi akşamlar,” diyerek söze başladı. “Bu gece gelinim ve ailesine saygımız gereği İngilizce konuşacağız. Anlayışınız için teşekkür ederiz.”

Ben pürdikkat Lorenzo Bey’i izlerken Sarp kulağıma doğru eğildi. “Biliyor musun? Caroline ile evlendiğim zaman babam, annem ne kadar ısrar etse de konuşma yapmayı kabul etmemişti. Annemle birkaç gün küstü ki annem zaafıdır, ona rağmen konuşmadı.”

Şaşkınlıkla Sarp’a doğru döndüm. Aynı zamanda içimde bir kez daha vicdan azabı büyüdü. Ailesi gerçek olmayan bir evliliği, beni bu kadar benimsemişken ne zaman gideceğimin zamanını tutuyordum. “Kime çektiğin belli oldu,” dedim kısık bir sesle.

“Öncelikle hepinize bu mutlu günümüzde bizi bırakmadığınız için teşekkür ederiz.” Herkes alkışlayınca Sarp ve ben de alkışlamaya başladık. Kısa sürdü. Lorenzo Bey minnettar bir gülüşle bize bakıp devam etti. “Yıllar önce Sarp’ın annesine âşık olduğumda dilin en büyük engel olduğunu söylemişlerdi. Onlara *kalp dilimiz bir olsun, ana dilimizde ortayı buluruz*, demiştim. Oğlumun da şimdi izimden geldiğini görmek gurur verici. Aynı zamanda doğru bir yolda olduğunu hissetmenin rahatlığı var kalbimde.”

“Baban...” dedim Lorenzo Bey’e imrenerek bakarken. “Gerçekten iyi bir baba.”

“Sarp, ilk göz ağrım,” diyerek devam etti. “Annen, sana hamile olduğu haberini verdiğinde ben bir çınar ağacının altındaydım. O mutlu haberi alıp içim içime sığmazken oradan bir bilge bana bebeğin güçlü, duruşu dik bir erkek olacağını söylemişti. Ben onun sözlerinden şüphe ettim ama sen tüm şüphelerimi yıktın. Bu zamana kadar tam da öyle biri oldun. Hatalar yaptın ama bu hataların hayatta var olması gerektiğini kabullenerek devam ettin ve şimdi...”

Lorenzo Bey’in bakışları beni buldu bu sefer. “Her başarılı erkeğin arkasında değil, direkt yanında bir kadının olduğuna inanırım. Sen yanında korkmadan duracak bir kadınla hayatını birleştirdin. Bizi seçtiğin için, oğlumuzun hayatına bir renk olarak girdiğin için teşekkür ederiz, Sidem. Bir ömür mutlu olmanızı diliyorum çocuklar. Biz her zaman sizin yanınızdayız.”

Lorenzo Bey, salonu inletecek kadar büyük alkışlarla konuşmasını sonlandırdı. Bize yaklaşıp sarıldıktan sonra köşesine doğru gitti. O sarıldığı an ağlamamak için kendimi çok zor tutmuştum. Bu sözler, özellikle babadan gelen bu sözler benim aslında en ihtiyaç duyduğum şeydi. Bunu ne kadar inkâr etmeye çalışsam da bir yerlerde geçmeyen bir acısı vardı. Benim konuşmayı yapacak bir aile üyemin olmamasının ağırlığı üstüme yavaşça çökerken şaşırdığım bir şey oldu. Ablam Lorenzo Bey’in boş bıraktığı mikrofona doğru ilerledi. Ben şaşkınlıkla ona bakarken Sarp keyifle gülmüştü.

“Öncelikle herkese iyi akşamlar,” diyerek söze başladı ablam. Fazlasıyla utandığı çekingen duruşundan, kastığı çenesinden ve titreyen sesinden belli oluyordu. Bir eliyle eteğini sımsıkı tutarken etrafa baktı. Mikrofon ona yüksek geldiği için ayarlamaya çalışırken zorlanmıştı. Orkestradan biri yardımcı oldu. O hiçbir zaman göz önünde olmayı seven bir insan olmamıştı zaten. Şimdi orada olması bile benim için oldukça büyük bir şeydi.

“Harikasın kız, Gözde!” Herkes şaşkınlıkla gaza gelerek yükselen İzem’e döndü. Arsız kızın ilk defa utandığını, herkes ona bakınca yerine sinmesiyle görmüştüm fakat ilgi çok geçmeden tekrar ablama doğru döndü.

“Öncelikle tüm ailemi temsilen buraya çıkışımı söylemek istiyorum. Sonuçta kalbimizden gelenler bir, aksi mümkün değil.” Bu tamamen yalandı. Yine de ablam benim için hayatta en çok çekindiği şeylerden birini yapma cesareti gösterdiği için dolu gözlerle ona baktım. “Kız kardeşimi bu mutlu gününde yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederim.”

Herkesten bir alkış koptu. Bir de ısıklık vardı. İzem yine gaza gelmişti.

“Sidem,” dedi ablam bana bakarken. “Evimizin küçüğü, özgür ruhlu kızı. Sen her zaman bizden çok farklıydın. Hayatı delidolu, anlık yaşamayı severdin. Bir noktadan sonra biz sana bir şeyler öğretmedik, sen bize öğrettin. Sen bizimle büyümedin, biz sen büyürken büyüdük.” Ablamın gözlerinin dolduğuna görmesem inanmazdım ama cidden şu an duygularını açık açık yaşıyordu. “Sen ne istediğini bilen, cesur bir kızdın. Her zaman öyleydin. Yıllar önce Türkiye’den buraya yeni bir hayat kurmak için geldiğinde, bence endişe duyan herkes içten içe senin bunu başaracağını biliyordu. Belki de bildiği için bu kadar endişe duyuyordu çünkü bilirsin; kendi yolunu bulan her insan, bir gün yol arkadaşına veda eder.”

O kadar duygulanmıştım ki Sarp’ın beni kendisine doğru çekip ona yaslanmamı sağlamasına itiraz etmedim. Aksine iyice ona sinip, ablamı dinlemeye devam ettim.

“İnsanın veda edemeyeceği tek yol arkadaşı, hayat arkadaşıdır,” dedi ablam Sarp’a doğru dönerken. “Sarp... Sen bu kısa sürede gördüğüm kadıyla harika birisin. Ben yol arkadaşımı sana içimde şüphe olmadan emanet ediyorum. Birlikte, sevginizden kaçmadan, her güne birbirinize sahip olduğunuza şükrederek çok mutlu olun. Elleriniz sımsıkı bağlansın kalbiniz gibi ve hiç kopmasın. Sizi çok seviyorum.”

Ablam alkışlar eşliğine bize doğru yürüdü. Sarp’tan ayrılıp ona sımsıkı sarıldım. “Seni çok seviyorum,” dedim cılız bir sesle. “İyi ki varsın.”

“Ben de seni çok seviyorum,” dedi ablam ağlamamak için kendisini tutarken. “İlk kez sana yetebildiğimi hissettirdim.”

“Her zaman bana yettin.” Ondan ayrılıp bir kez daha gülümseyerek baktım. Sarp ile sarıldıktan sonra bizimkilerin olduğu masaya geçti. Dakikalar sonra iki katlı, her detayıyla zarif olan beyaz bir pasta, çalışan tarafından itilerek bize doğru getirildi.

“Pasta mı keseceğiz?” diye sordum huysuz bir tavırla. Çalışanın bize uzattığı bıçağı kavradım. “Dönerci gibi tutma kızım şu bıçağı,” diye söylendi Sarp. Ona öldürücü bakışlar attığımda pes eder gibi göz devirdi ve bıçağın üstündeki elimi tuttu. İnsanların alkışları eşliğinde pastayı kestiğimizde

istemsizce içim sıkılmıştı. Şu an yaşadığımızın Türk düğününden ne farkı vardı? Bunu Lerzan Hanım'ın ayarladığından emindim. Garson bu sefer bir tabak ve iki çatal uzatınca yok olmak istedim.

“Umarım hep birbirinizin ağzına verirsiniz,” dedi İzem köşeden. Bizden başkasının duyduğunu sanmıyordum fakat yine de onun saçını başını yolacaktım.

“Geri zekâlı,” diye homurdandım sıkıttığım dişlerimin arasından. “Sarp, bir şey yap.” Sarp'ın bulduğu çözüm pastadan bir çatal alıp yemek olmuştu. Ardından üstüne bir de suyunu içip bana baktı. “Zıkkım,” dedim sinirle. Bir şey yap derken bizi iyice rezil etmesini kastetmemiştim. Çalışan pastayı önümüzden aldığı anda yavaşça davetliler bizi tebrik etmeye gelmişti.

Herkese zoraki bir şekilde gülümserken ilgimi köşeden bir kızın feryadı çekti. Arkasından biri onu iterek gitmişti. Kimse bunu fark etmemişti ama benim dikkat dağınıklığım bunu kaçırmama yeterli olmadı. Onu iten kişi, buradaki çoğu insandan daha farklı, sportif giyinen biriydi. Onu iter itmez merdivenlere doğru ilerledi. Acele adımlarla çıkması içimdeki merakı artırdı. Sarp'ın bir işadamıyla konuştuğunu görünce elbisemin eteğini hafifçe kaldırıp insanların içinden sıyrılarak yukarıya doğru çıktım.

İlk katta gelin odasında değildi. Diğer kapılar da kilitliydi. Bu yüzden aklıma sadece koridorun sonundaki lavaboda olabileceği geldi. Hızlı adımlarla oraya giderken içimde zerre korku yoktu. Adımlarım geriye bile gitmiyordu. Merak duygum ağır bastığı zaman korkunun ne demek olduğunu unutuyordum. Lavaboya girdiğimde tuvalet kabinlerinden birinin alt boşluğundan spor ayakkabıları görmüştüm. Kalçamı mermer tezgâha yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Buraya sadece tuvalet ihtiyacını gidermek için gelmediğini umuyorum,” dedim alayla. “Gelecek cesaretin varsa, karşıma da çıkarsın.”

Kapının kilidi açıldı fakat kapı hâlâ kapalıydı. Nefesimi tutup o kişinin çıkmasını bekledim. Tahminlerim doğrultusunda ilerlerse bu gece büyük bir şok yaşamazdım. Kapı yavaşça açıldı. Beklediğim kişi karşımdaydı: Caroline.

Açıkçası bugün böyle bir şey yaşanmasını bekliyordum. O kadının rakı seviyesini hafife almamam gerektiğini aklıma kodlamıştım. Beni şaşırtan tek şey, bana doğrulttuğu silahtı. Yine de onun titreyen ellerine rağmen benim içim titmedi. Korkutmadı da. Bu hayatta kimseyi hafife almamak böyle anlarda beni durumu kontrol altına alır bir hale getiriyordu. Caroline, berbat haldeydi. Altları morarmış şişen mavi gözleri, yıpranmış sarı saçları ve sararmış teni... Fotoğraflardan çok farklıydı.

Elindeki silaha bakarken dudağım kıvrıldı. “Onu eline alacak cesaretin varsa, beni vuracak cesaretin de vardır herhalde.”

“Herkesi benden aldı,” dedi zayıf sesiyle. Gözlerimi kısarak ona baktım. Kızından bahsediyorsa kaybetmesinin tek sebebi oydu. Kimseyi suçlama hakkı yoktu. “Herkesi benden aldılar. Ben de onlardan alacağım. Kızımı bırakmayacağım...”

“Kızın,” dedim dalgaya alır gibi. “Sen kızına annelik yaptığını mı sanıyorsun? Şu an bile kızını kaybetme riskiyle karşı karşıyasın. Beni vurduğunda ne olacak? Kızını sana verirler mi sanıyorsun? Yaşarsam senden şikâyetçi olurum. Peşini bırakmam. Sarp, Bella’yı alana kadar yapabileceğim her şeyi yaparım.”

Başını iki yana salladı. “Onu kimseye vermem...”

“Onu babasına vereceksin,” dedim hırsla. “O, eninde sonunda babasına kavuşacak. Sen nereye kavuşacaksın onu düşün. Beni vurursan parmaklıklar ardına, vazgeçersen hayatına.”

“Benim hayatım yok,” diye bağırdı hiddetle. “Benim hayatım kalmadı. Hiçbir şeyim kalmadı. Durmuyor, devam ediyorlar...”

“Bana ne?” dedim onu kışkırtmak için gülerken. Onun bu haline üzül-müştüm ama anladığım kadarıyla kötü biriydi ve Bella’yı ondan alabilmek için bunu yapmaktan başka çarem yoktu. “Bana ne senin kimi kaybettiğin-den? Sen küçücük kızı zehirleyen bir ruh hastasıysın, tamam mı? Ben, o kızı sana bırakmamak için bu silahtan çıkan kurşunu boşa gitse bile önüne atlayıp kendimi feda edecek o kişiyim. Sen bu zamana kadar Sarp’ı kolay lokma görmüşsün, kazanan olmuşsun ama ben onun tam tersiyim. Ondan aldığın her şeyi senden alacağım. Şimdi dene ve beni öldür ama yapamazsın.”

“Kapa çenen!”

“İftiralar ve yalanlar olmadığında sadece elindeki namlu kadarsın,” dedim onu kışkırtmak ister gibi. “Senin titreyen elin kadar titremedi içim. Sen bana zarar veremezsin.”

“Sana çenen kapattım!” dedi vurgulayarak. Ellerinin titremesi iyice artarken hedefi iyice ayarladı. Ben buradan kurtulurdum ama onun kurtulmaması için çabalıyordum. Caroline iyice hırslanırken birinin adımı seslendiğini duydum. Ardından o kişi önümü kapatarak beni çekti. Bu hareketiyle orantılı olarak silah sesi yükseldi.

“Sarp!” diye bağırdım korkuyla. “Sarp, sana mı geldi? Sarp!”

Korkuyla geri çekilip ona bakmaya çalıştım. Hiç düşünmeden önüme atlamak gibi bir salaklığı nasıl yapmıştı bilmiyordum ama sapasağlam

karşımdaydı. Sadece fazla endişeli duruyordu. Caroline kendisini vurmuştur diye düşünerek onu ittirdiğim sırada, kapıdan hızla uzaklaşan karanlık silüete gözüm kaydı.

“Sen delirdin mi?” diye bağırdı Sarp ben hâlâ bakışlarımı kapıdan ayırmazken. “Sen ne halt ediyordun, Sidem? Ya sana bir şey olsaydı?” Caroline’a baktım. Vurulan o değildi. O sadece yere çökmüş, ellerini kulaklarına yaslamış bir halde ağlıyordu. Silah sesini diğerlerinin duyduğunu sanmıyordum çünkü müzik fazlasıyla yükselmişti. Bu yüzden onu buradan çıkarabilirdik ama önce kaçıp giden kişiye bakacaktım.

“Biri vardı,” dedim Sarp’ın endişesini görmezden gelerek. Kapıya doğru gittiğimde kolumu sımsıkı kavradı. Sinirle ona döndüm. “Kimdi o, Sarp? Kaçtı gitti...”

“Güvenliklerden biridir Sidem, sorun bu mu şimdi?” diyerek sinirle köpürdü. “Sen burada böyle ne yapıyordun, bana onu açıkla!”

“O kişi güvenlik falan değildi.” Başımı iki yana sallayarak kolumu ondan kurtarıp koşar adımlarla ilerledim. Önce Alp karşıma çıktı. Ona bakmadan merdivenlerden inmeye başladım. “Sidem!” diye arkamdan bağırın Sarp’ı duydum ama adımlarım bir an bile yavaşlamadı.

Orada başkası vardı. Caroline’a silah sıkarak ortamı dağıtan o kişiydi. Bir güvenlik bunu yaptıktan sonra kaçmazdı. Alp’in oraya yeni geldiğini varsayarsak başkasıydı. Sarp’ın görmemi istemediği biriydi. “Sidem!” diye bağıırıyordu ama sesi artık bana uzaktı. “Sidem, vazgeç bu hırsından.”

“Sen vazgeç benimle inatlaşmaktan, Sarp Luca.” Misafirler büyük salona geçtiği için giriş holünde kimse yoktu. Birkaç kişi koştüğümü görmüştü ama ortadaki dans gösterisi sanırım daha ilgi çekiciydi, sorgulanmadı. Direkt dışarı çıktım. Arabalardan bir tanesinin farlarının yandığını gördüm.

“Sidem yapma!” diye bağırdı Sarp. Neden anlamıyordu? Benim gözüm karaydı, içim deliydi. Ne geri dönmek vardı lügatimde ne de vazgeçmek. Zaten öyle biri olsaydım Caroline bana silahı doğrulttuğunda, Bella’yı alacağımız için sevinmek yerine canım için endişelenirdim.

Yine gözümü kararttım. O arabaya doğru koştum. O park yerinden çıkmadan önce önüne atlamalı, kim olduğunu öğrenmeliydim. Koşar adımlarla arabaya doğru gittiğimde Sarp artık peşimden gelmiyordu. Ben arabaya ulaştığımda beni ezceğini bile düşünmeden önüne atlayıp ellerimi kaputuna yasladım.

O an bana hiç yabancı olmayan koyu kahverengi gözlerle göz göze geldim. O gözlerin sahibi bana bakamadı. Yıllardır tanıdık olan o gözlerin ilk

kez utançla benden kaçtığını gördüm. Benim her zaman ona hayranlıkla bakan gözlerim ise ilk kez hayal kırıklığı ve öfkeyle bakıyordu. O, yıllar önce bana en çok tanıdığımız insanın bize en sert darbeyi vurabileceğini öğreten kişiydi. Öğretirken *ben hariç* demişti ama şimdi kimse onun kadar bu duruma dahil değildi.

“Abi,” kelimesi döküldü dudaklarımdan. İlk kez bu kadar canımı acıtan bir kelimeydi.

Oysaki yıllardır bana öğrettiğin tek şey abi, sana ne zaman seslensem duyup geleceğindi.

Şüphenin Karcaşı

Hayatımın çaresiz hissettiğim her anında, ne zaman başımı çevirsem baktığım köşede bana destek olan bir abim vardı. İlk aşkı babası olmayan bazı kızların abisi, kalbinin kırıklarını toplayıp onarıp yeniden var ederdi. Samet Karacahan benim arkamda dağ gibi durmuş, yıkılmama hiçbir zaman izin vermemişti.

Babam, "Yapamazsın," demişse o, "Yapacaksın," derdi. Babam, "Yapacaksın," dese, abim iki katı düşünür, "Yapmayacaksın," diye karşı gelirdi. Babam karşı gelince ne kadar yapmak istiyorsam, abim karşı gelince de o kadar yapmak istemiyordum. Her sözüne güvenim öyle büyüktü ki canımı ona emanet etmiştim.

Arabanın içinden bana meydan okuyan bakışlarla bakan, benimkine çok benzeyen kahverengi gözlerine baktım. Elimi arabanın kaputundan çekmedim. Abim gelmişti. Neden geldiği belirsizdi ama buradaydı. Onun zaten normal şartlarda burada olması gerekiyordu ama şartları normal yapmayan yine kendisiydi. Bugün yanımda olmalıydı, o salonda olmalı ve bana desteğini hissettirmeliydi fakat o gizlice gelmişti. Fark edilince ise bir suçlu gibi kaçmıştı. Belki de suçluydu çünkü geliş nedeni belli ki ben değilim, Caroline'dı. Benim için gelmiş olsa kaçmazdı.

Arabanın kaputundan ellerimi kaldırmadan etrafa bakarak bir güç aradığımda öylece merdivenlerin başında bize bakan Sarp'ı gördüm. İfadesi duygusuzdu. Bu durum umurunda değil gibiydi. Bir abi-kardeş trajedisini uzaktan izlemeyi tercih etmişti. Abimden haberi olduğundan emindim çünkü peşimden koşarken beni vazgeçirmeye çalışıyordu. Emindim de neden yaptığına bir anlam verememiştim. Benim bilmediğim ne biliyordu da öğrenmemem için her şeyi yapıyordu anlamıyordum. Bu geceden sıyrılmazdı. Ona da sıra gelecekti fakat ilk işim abimle konuşmaktır.

Abim arabadan çıkmak için yeltendiğinde geriye doğru çekildim. Dik bir konuma gelip, çenemi de dikleştirip ona baktım. Bakışlarımda saf bir öfke olduğundan emindim. Saklamıyordum zaten. Ona öfkeliydim, kırgındım, küskündüm. Bu zamana kadar ona hissetmediğim o yorucu her duyguyu şimdi aynı anda hissetmekten bitkin düşmüştüm.

"Burada ne işin var?" diye sordum buz gibi bir sesle. Aramızda oluşan sessizliğe sertçe çarptığı araba kapısının tok sesi girdi. Kapıyı kapanıp bana doğru geldi. Ben ise iki adım geriye doğru atarak ondan kaçtım. Bana yaklaşıp istemiyordum. "Sana bir soru sordum."

"Sidem..." diyerek konuşmaya başladı. "Bak ben..."

"Mümkünse içinde ismimin kaçış olarak kullanılmadığı bir cevap istiyorum," diyerek hiddete çıktım. Abim bu tavrım karşısında sinir olmuş gibi gözlerini yumup açtı. İsterse delirsindi. Benim ona saygıdan susma devrim sona ermişti. "Cevabın yok mu, Samet Karacahan?"

Bu hamle ile abimin siniri yerini şaşkınlığa bıraktı. Çünkü ben hiçbir zaman böyle bir üslupla adını söylemezdim. Değiştiğimi düşünecekti fakat ben değişmemiştim, sadece artık onun kullanamayacağı kadar zekiydim. Genelde insanlar işine gelmediklerinde karşılarındaki kişiyi değiştirmekle suçlardı.

"Burada olmamdan daha doğal ne olabilir?" dedi bana kınayan bakışlar atarken. Şöyle bir göz gezdirdiğimde giydiği siyah takım, boğazlı siyah kazığı bir davet şıklığındaydı ama aynı zamanda fazla karanlık hissettiriyordu. Cenazeye gelmiş gibi giyiniyordu ama burada olmayı doğal buluyordu. Burası yas yeri olmamalıydı onun için. Kötü niyeti haddini geçmişti. "Küçük kız kardeşimin..."

"Kurtulmak istediğin küçük kız kardeşin," diyerek onun sözlerini böldüm. "Yoksa Caroline'ın yapamadığını yapmak için mi geldin?"

Yüzünü buruştururken, "Ne?" diyerek bağırdığında ciddiyetimi kontrol etmek ister gibi başını yana doğru yatırarak yüzümü inceledi. Ben ise sadece ifadesiz, buz gibi bakışla önüme bakıyordum. "Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun? Delirdin mi kızım sen?"

"Neden geldin o zaman?" diye bağırdım tahammülsüz bir tavırla. "Herkes gelmeyecek, sinirli demişken sen neden geldin? Özellikle o kadınla karşı karşıyayken gelip neden kaçtın?"

"Ne kadar kızgın olursam olayım sen benim kardeşimsin!"

"Kurtulmak istediğin kardeşin," dedim tekrar alayla gülerken. Öyle zoruma gitmişti ki dediği şeyi unutamıyordum. Sürekli yüzüne vurmak, onun pişman olduğunu gözlerimle görmek istiyordum fakat o pişman değildi, aksine ben dedikçe daha çok sinirleniyordu. "Hiç samimi gelmiyor şu söylediklerin. Tamamen bahane. Ben seni duydum. Sen benimle uğraşmak istemediğin için dönmemi, bu yüzden her şeyi yapacağını söyledin. Şimdi buraya benim için geldiğine neden inanayım?"

"Kocana sor o zaman," diye çıktı abim yüzünü buruştururken. "Eski karısı değil mi? Geç sor, abimle onun arasında ne var de."

“Haddini bil, çenenden eksilen bir kemikle ben bildirmeyeyim,” diyerek çıkışan Sarp ile yanıma geldiğini anlamıştım. Ona doğru döndüğümde abime öfkeyle bakarken yumruğunu sıkıldığını da gördüm. Şu an abimden daha sinirli duruyordu. Sadece bir cümlesiyle bu kadar sinirlenmesi tuhaftı. “Çöplüğü karıştıran itler gibisin, eski defterlerimde aranıyorsun. Bir uzvuna veda etmene az kaldı.”

Abim alayla Sarp’a güldü. Bu, Sarp’ı daha da sinirlendiriyordu. Bir elimi onun bileğine atıp durmasını istedim. Sarp’a kızgındım ama abimle kavgaya girmesini istemiyordum. “Eşimle değil benimle konuş.”

Sarp bileğini elimden kurtardı fakat çok uzaklaşmadı. Avucunu elimin içinde kaydırıp tuttu. Şu an geri çekecek kadar sinirliydim fakat abime laf vermeyecek kadar da kindardım. Abim tutuşan ellerimize bakarken sinirle güldü. Yaşananlar sanki onun kararları doğrultusunda olmadığı için bu duruma öfke duyuyordu. Bu tamamen bencilce, saçma bir savaştan ibaretti ve benim abim böyle çocukça şeyler için fazla büyüktü.

“Eğer Sarp’ı sorgulayacak biri varsa, o benim,” dedim kendimden emin bir tavırla. “Elbet ona da soracağım şeyler var ama şu an değil. Şu an tek öğrenmek istediğim derdinin ne olduğu...”

“Benim derdim senin güvenliğin, Sidem!” diye bağırdı abim bakışlarını bana doğru çıkarırken. Allah’tan misafirlerin hepsi salondaydı yoksa bu rezilliği birilerinin görmesi benim için utançtan başka bir şey olmazdı. “Sana kızgındım bu yüzden karşına öylece çıkmadım ama aynı zamanda güvenliğin benim için hâlâ en önemli şeylerden biriydi. O kadının sana zarar vermesini istemedim...”

“Neden o kadının bana zarar vereceğini düşündün?” diye sordum gözlerimi kısarken. Şüpheli bakışlarım üstündeydi. Sarp ile çok görüşmediğini söyleyen, detayları bilmediğini ima eden oydu. Caroline’ın durumu hakkında ne biliyordu da böyle bir kanıya varmıştı? Sarp’a doğru çevirdim bakışlarımı. O ise sadece abime bakıyordu. Bakışlarım ikisinin arasında gezindi. “Benden ne saklıyorsunuz?”

“Benim sakladığım bir şey yok.” Sarp’ın rahat sesi ilk kez sinirimi bozmadı. Aksine o benden bir şeyler saklamadığı için rahatlardım. Bu sefer abime doğru döndüm fakat abim tekrar ağzını açmadan, “Sidem!” diyen babaannemin sesi yükseldi bahçede. Üçümüzde şaşkınlıkla sesin geldiğini yöne doğru döndüğümüzde merdivenin başında bir elinde bastonu, diğer elinde Bella’nın olduğunu gördük. “Samer?”

Babaannemin keskin bakışları abimi buldu. Kimse onun gelmesini beklemiyorken burada olması şaşırtıcıydı. Beni koruduğunu söylemesi, tam

zamanında gelmesi ve birçok şey. Abim bir şey saklıyordu, bunu anlıyordum ama onun ağzından laf almak imkânsızdı. O devir de değişmişti. Ya konuşacaktı ya da sonsuza kadar bir kardeşi yokmuş gibi sayacak ve hayatına devam edecekti. Ben ona olan kırgınlığımla bir haftada onsuzluğa alışmıştım. O da büyük ihtimal alışıktı çünkü benden kurtulmak istemişti.

Oysaki benim abim diğer abiler gibi büyük parayı alıp, iki küçük para vererek beni kandıran abilerden değildi. Her zaman her şeyin en iyisini bana verirdi. Oynayacak arkadaşım olmadığı zamanlar yaşına rağmen geçip benimle oynar şikâyet etmezdi. Biri bana bulaşsa arkamda kapı gibi durur, herkese gözdağı verirdi. Sırf abim var diye kimseye diklenmekten çekinmezdim. Büyüklere bile. Çünkü abim benim gözümde herkesten güçlüydü. O büyüklerden dayak yese, üç katı adamların karşısında pısırik kalsa bile abim her zaman benim gözümde bu dünyadaki en güçlü kişiydi.

Sanırım artık değildi. Ben ondan daha güçlüydüm. Karşıındaydım.

Tamamen dikkatimi onlara verdiğimde, “Samet, oğlum,” dedi babaannem şaşkınlıkla. Bella babaannemin elini bırakmadan bir ona bir abime bakıyordu. “Geleceğini söylemedin.”

“Son dakika içim rahat etmedi,” dedi abim ilgisiz bir tavırla. Mecburiyetten geldiği fazlasıyla anlaşılıyordu ama onu mecbur eden neydi anlaşılmıyordu.

“Geçerken uğramış gibi konuştuğun şey bambaşka bir ülke oğlum.”

Abim bu durumdan memnun değilmiş gibi, “Babaanne burada bunu mu konuşalım?” diyerek sitem ettiğinde ona doğru ilerledi. Onun önümüze geçmesiyle elimi Sarp’ın elinden bir hışımla çektim. Anın içinden çok kolay sıyrılan biri olduğumu biliyordum ama bu sefer kararlıydım. “İçeride davet var, siz burada böyle...”

Babannem abime karşılık vermeden önce, “Büyük *nonna* bu kim?” diye sordu Bella. Babaannem *büyük nonna* demesinden memnunmuş gibi gülüp onun saçını okşadı. “Büyük *nonna*, ben hiç sevmedim bu abiyi.”

Abim onların önüne vardığında bir dizinin üstüne çöküp Bella’nın önünde durdu. Sinirden soğuk havayı bile fark etmemiştim, şimdi üşümeye başlıyordum. Sarp üşüdüğümü fark etmiş olacak ki ceketini çıkarıp omuzlarıma bıraktı. Ona baktığımda, o bana bakmadan önüne döndü. Yanımdan bir adım öne bile gitmiyordu.

Babaannemlere yaklaştığımızda abimin sesini duyduk. “Selam,” demişti sevecen bir sesle. “Ben Samet. Babanın arkadaşı, Sidem’in abisiyim.”

Bella'nın gözleri sonuna kadar açıldı. Şaşkınlıkla ona baktı, ardından bize doğru döndü. "Sidem!" diye bağırdı heyecanla, ardından tekrar abime doğru döndü. "Yani sen dünyanın ne iyi abisi misin?"

Sıkıntıyla gözlerimi yumdum. Bella'ya bunu derken abimle bir araya geleceklerini düşünmemiştim. Abime pot kırmışım gibi hissetmişim. O da bu durumu değerlendirmekten elbette geri durmadı. Bana doğru dönüp başını kaldırdı ve benim soğuk bakışlarıma rağmen tebessüm eder gibi oldu. "Bilmem, öyle miyim?"

"Sidem hiç yalan söylemez," dedi Bella bilmiş bir tavırla. "Senin için öyle dediyse öyledir."

Onları daha fazla dinlemek istemediğim için ceketini Sarp'a verip eteklerimi tutarak hızlı adımlarla içeriye doğru girdim. Bu saçmalığa daha fazla dayanamıyordum. Az önce silahlı bir kadın buradaydı. Beni vurabilirdi fakat onlar hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Ben de insandım. Bir yere kadar içime atabiliyordum. Dolmuştum, artık buna katlanamıyordum. Salona ilk girdiğimde İzem endişeyle bana doğru yürüdü. O kadar insanın içinden beni direkt fark etmesi şu an iyi gelmişti.

Misafirlerin keyfi gayet yerindeydi. Annem, Lerzan Hanım'la birlikte bir grup kadınla konuşuyordu. Babam, Lorenzo Bey ve işadamlarıyla köşede muhabbet ediyordu. Herkes halinden memnundu. Benim gecemdi ama en mutsuz yine bendim.

Yanıma vardığında, "Ne oldu sana?" diye sordu İzem endişeyle. Bir elini yanağıma koyup baktı. "Yüzün buz gibi, rengin atmış..."

"Abim burada," dedim hiç uzatmadan. Bunu der demez gözlerim dolmuştu. Havaya doğru bakıp gözyaşlarımı saklamaya çalıştım. "Abimden ziyade Caroline denen kadın da buradaydı. Bana silah doğrulttu. Sonra abim geldi, o an karambole gerçekleşti. Anlamadım ama abim kaçmaya çalıştı..."

"*Che, cazzo!*" dedi yüksek bir sesle. Ona doğru baktığımda kaşları buruna değecek kadar çatılmıştı. "Ne oluyor kızım?"

"Ben de anlamadım." Arkamda duran sandalyeye oturdum. Dizlerim artık beni taşıyamayacak kadar titriyordu. Neden böyle olmak zorundaydı? Neden ben her seferinde tam geçti derken geçmediğini acı bir şekilde görüyordum? "Abim seni korumak için geldim, dayanamadım diyor ama başka bir şey var. Hissediyorum."

İzem şefkatle bana bakarken bir elini dizime yasladı. "Peki Sarp ne yaptı?"

"Zerre umursamadı," dedim sinirle gülerken. "Sarp'ın bu kadar umursamaz, rahat durması bir savunma mı yoksa cidden suçsuz mu anlamıyorum."

* Sikeyim, ne? (İta.)

“Neden suçlu olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu İzem çekingen bir tavırla. Ona baktığımda gerilmiş bir halde oturduğunu fark ettim.

“Çünkü ben abimin peşinden koşarken beni durdurmaya çalıştı.” Gözleri şaşkınlıkla büyürken bir eliyle aralanan ağzını kapattı. Eğer bu tepkiyi vermeseydi ondan da şüphelenecektim. Herkesten şüphelenme potansiye-
lim oluşmuştu. “O kadın zaten ayrı bir mesele. Acilen bu gece bitmeli ve ben Sarp ile tek kalmalıyım. İçime attıkça onunla edeceğim tartışmanın şiddeti büyüyor.”

Biz konuşurken babaannem, Bella ve abim salona girmişlerdi. En son gelen kişi Sarp oldu. Gözleri ilk beni buldu. Yanıma gelecek gibi oldu fakat ona sırtımı döndüm. Arkamda bir hareketlenme olmayınca gelmekten vazgeçtiğini anlamıştım. Tekrar önüme döndüğümde babamın abimle konuştuğunu, annemin şaşkınlıkla onlara baktığını, Sarp’ın ise Lorenzo Bey ile birkaç işadamlarının yanında olduğunu gördüm. Biraz da kendimle yüzleştim. Onları uzaktan izliyordum ama kimin yanına gitsem oraya uymam, sırtıtım gibi hissetmekten oturduğum yere mihlanmış kalıyordum. Ben hiçbir yere ait hissedememekten de çok yorulmuştum.

Onlara bakarken İlayda’nın neşeyle bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yanıma geldiğinde ayağa kalktım. İzem de ayağa kalkmıştı. “Her an abimden vazgeçip gidecekmiş gibi duruyorsun,” dedi şakayla karışık. “Sen iyi misin?”

“Abimi görünce afalladım,” dedim kısık bir sesle. Piyano sesi kısık sesi mi bile bastırmamıştı. “Şimdi daha iyiyim.”

“Sana kıyamamış abin.” İlayda gerçekleri bilse bu dediğine öyle bir gülerdi ki şu an benim gülmeme sebebim birilerinin delirdiğini düşünmemesi içindi. İzem’in ondan hazzetmediğini biliyordum. Bu yüzden o yanımdan uzaklaşırken, İlayda bir yöne takılı kaldı. Onun takılı kaldığı yöne baktığımda ise Sarp’ın babasının yanından ayrılıp kalabalıktan sıyrılarak hemen sahnenin köşesinde duran piyanoya doğru ilerlediğini gördüm. “Bu gerçekten yaşanıyor mu?”

İlayda’nın heyecanına karşılık, “Ne oluyor?” diye sormaktan kendimi alıkoyamadım. Ondandır bir cevap alamadım aslında çünkü kendisi sadece abisine bakmakla meşguldü. Ben abisinden kaçmak için gözucuyla ona bakıyordum ama sanırım hata yapıyordum.

Cevabın baktığı yerde olduğunu düşünerek ben de baktığı yere doğru çevirdim bakışlarımı. Çevirir çevirmez Sarp ile göz göze geldim ve kahverengi gözlerinin içindeki duyguların esiri oldum. Onun da esirim olduğunu bir iç çekip sadece bana bakarak mikrofona uzanmasından anlamıştım.

“Öncelikle iyi akşamlar dilerim,” diyerek başladı sözlerine. “Bu güzel günde yanımızda olduğunuz için herkese teşekkür ederiz. Müsaade ederseniz bu geceyi yıllardır süren bir aile geleneği ile taçlandırmak istiyorum,” dediğinde başta ailesi olmak üzere salonda şiddetli bir alkış koptu. Babasının yüzündeki gurur merakımı artırıyordu.

Herkes ona bakarken, bakışları benden zorlukla ayrılıp çevreye doğru döndüğünde ufak bir gerginlik yaşadığını görebilmiştim. Buna rağmen vazgeçmeyip piyanonun başına geçti. Kahverengi saçları spot ışığının altında parlarken, yüz hatları daha da keskin duruyordu. Sanki ciddi bir işin üstündeymiş gibi gergin bakışlarını buradan görebiliyordum. Parmaklarını gerdi önce, sonra derin bir nefes aldı. Ben ona dikkatle bakarken saniyeler sonra hoş bir ritim başladı. Parmakları tuşların üzerinde sihrini yaparken gövdesi hiç istifini bozmadı. Sarp’ın aklı başka yerde, elleri görevinde gibiydi.

Onun başlattığı ritim benim içinde salonun ışıklarını kapatmıştı sanki. Sadece ben ve o vardık artık. Bir de onun parmaklarından dökülen isyanı. Gözleri gözlerimin üzerinde kaldığında bakışlarımı kaçırmak istesem de en fazla bakabildiğim gerginlikle oynattığı omuzları ya da ritmini bozmayan parmaklarıydı. Ondan kaçmak her geçen gün zor bir hale geldiğinde kalbim kendi ritmini oluşturunuyordu zaten. Onun bu melodisi sadece kalbimde bir kargaşa yaratabilirdi. Birine kapılmak bazen bir gürültüden ibaretti.

Ben ise onu izlemeye o kadar odaklanmışım ki etrafımdaki kişileri bir an olsun unutmuşum. “*Love of my life,*” diyen İlayda’nın sesiyle irkildim. “Saçma gelebilir ama bizim aile geleneğimiz gibi bir şey. İlk, iki kuşak büyük dedem yapmış,” dediğinde gözucuyla ona baktım ama çok geçmeden tekrar Sarp’a doğru döndüm. Kısa bir an tekrar göz göze geldik. Gözlerindeki bakış ritimden daha yoğundu. “Düğünde damadın evlilik yemini gibi bir şey. Babam için *hayatımı sana adadım* anlamına geliyormuş. Abim sana ne amaçla serenat yaptı bilmiyorum ama aynı niyetler olduğundan eminim. Evliliğe uğur getirdiğine inanıyorum ben de.”

“Evliliğe uğur getiriyorsa,” diyerek söze başladım. Cümlemin devamına gelecek cevap beni rahatsız edebilirdi ama denemek istedim. “Abin neden ikinci kez evlendi?”

“Ben sana abim ilk evliliğinde çaldı demedim ki,” dedi İlayda tamamen keyifli bir sesle. Ben ona bir şey diyemeden yanımdan uzaklaştı. O gittikten saniyeler sonra piyano sesi de kesilmişti. Büyük bir alkış tufanı koptu. Aynı zamanda Sarp kalktığı yerden bana doğru geliyordu.

Ne tepki vereceğimi bilmiyordum fakat ellerim titremeye başlamıştı. Sarp biraz daha gelip beni tutmazsa yere düşebilirdim çünkü dizlerimde

derman kalmamıştı. Bu gece tahmin ettiğimden daha yoğun hislerle, kafamda karmaşık düşüncelerle geçiyordu. Kendimi özel hissetmek istiyordum ama aynı zamanda bu evliliğin tek özelliğinin sahte sıfatı olduğunu hatırlıyordum. Bazen kendime çok kıızıyordum çünkü sahtelikten ötesini neden yakıştıramadığımı anlamıyordum. Gerçi ben kendimi her özel hissettiğimde yere çakılıyordum, normaldi durumum ama Sarp anormalliğime denk gelmişti.

Sarp yanıma gelip bir elini belime attığında ben de bir elimi onun koluna doğru götürüp yavaşça sıktım. Dudaklarını alnıma bastırıp geri çekilerek, başıyla bize hayranlıkla bakan insanları selamladı.

“Güzel şovdu,” dedim ifadesizce etrafı izlerken. Bu durum biraz da kalbimi kırmıştı. “Bu gecenin gidişatını yumuşatmak için en iyi hamlen bu muydu?”

“Bu tarz gecelerin gidişatı genellikle yumuşak olmaz,” derken ima ettiği şeyin ne olduğunu anlamamla sinirle gülümsedim. İnsanlar bunun sinirden olduğunu bilemezdi elbette. “Ama bizim neyimiz doğru ki?”

“Merak etme Sarp, bu gece senin için de bayağı bir sert geçecek.” Ona doğru dönüp bir elimi omzuna doğru götürdüm. Parmak uçlarımda yükselip onun dudağına yakın bir yere dudaklarımı hafif bastırarak bir öpücük kondururken fısıldadım. “Ben bir saat önce yaptığını unutmadım. Sana da sıra gelecek.”

Etrafa yalandan gülücükler saçıp istifini bozmamaya çalışırken homurdandı. “Sevgili karımın sert anlayışı espri anlayışı gibiyse yandık demektir.”

“Espri mi?” diye sordum aynı sahte samimiyetle. “Sana karşı yaptığım yaşlı söylemlerini espri mi sanıyordun?” Sarp gözlerini kısarak tamamen bana odaklandı. “Bence direkt senin anlama anlayışın hakkında müzakere yapmalıyız sevgili kocacığım. Hatta anla diye eski Türkçeden bir şeyler kullandım. Böyle de iyi bir eşim, değil mi?”

Belimdeki elinin baskısı iyice arttı. Aramızdan iğne geçemeyecek kadar yakındık. “Dünyanın en iyisi...”

Bu söze bir iç çektim ama bunu tamamen kederden yapmıştım. “Çok güzel kandırdığın için dünyanın en iyisidir.”

“Sidem-”

Devam etmesine izin vermeden, “Şimdi değil,” dedim ondan uzaklaşırken. “Seninle bu konuda uzun uzun konuşacağım. Boğazıma kadar dayandı içime attıklarım ama sabrediyorum çünkü yüzdüm yüzdüm kuyruğuna geldim. Biraz daha dayanmam lazım.”

Ondan biraz daha uzaklaştığım sırada bu uzaklık onun içerlediği bir durum olacak ki omuzlarını düşürdü. Ortada olmaktan rahatsızlık duyduğum için köşeye doğru çekilmek istedim. Adımımıla Sarp peşimden gelmeye başladı. Nereye gideceğimi bilemezken aniden ablamı yanımda buldum. O sırada bir işadamı da Sarp'ı tutmuştu. Sarp'ın gözleri bende, kulakları karşısındaki adamdaydı. Benim de gözlerim onda kalmıştı. Eğer sözler havada asılı kaldıysa gözler her zaman birbirinde olurdu zaten. Gözler birbirinde olursa kişiler uzaklaşmak zorunda kalırdı.

Sarp'tan zar zor bakışlarımı alabildiğimde, "Sidem ben gerçekten bilmiyordum," dedi ablam endişeli bir sesle. "Samet geldiğimiz için bize tepki liyken, geleceğine de ihtimal vermemiştim."

Tamamen ablama doğru döndüğümde, "Abla neyi açıklıyorsun böyle?" diye sordum ona kınayan bakışlar atarken. "Ben seni suçlamıyorum. Suçlamam da. Abimin derdinin ne olduğunu bilmiyorum. Baksana tepki göstermemiş gibi." Abime doğru dönüp yüzümü buruşturdum. Babam ve o, Lorenzo Bey'in yanında birkaç işadamıyla konuşuyorlardı. Ailemin kabullenmesi zor olur derken kabullenemeyen ben olmuştum. "Ne zaman dönüyorsunuz?"

"Yarın." Şaşkınlıkla ablama doğru döndüm tekrar. Daha fazla kalacaklarını düşünmüştüm. "Samet bizimle gelmedi, bu yüzden onu bilmiyorum ama bizim pazartesi Türkiye'de olmamız lazım. Benim duruşmam var, babamın işleri, babaannemin kontrolleri..."

"Çok erken dönüyorsunuz," dedim hayal kırıklığı içinde. "Yangından mal kaçırır gibi."

"Sidem bu aralar her şeyi son dakika yaşıyorsun bize, valla ne yapacağımızı bilemiyoruz," dedi ablam haklı olarak. Koskoca ülkeler arası bir değişim yaşamışlardı. Basit bir şey değildi. "Zaten siz de geleceksiniz ayarlanınca. Ondan ziyade senin artık yerin yurdun belli..."

"Doğru, bizim ailemizde kız evlendiği zaman artık elin kızı oluyordu." Dudaklarım acıyla kıvrıldı. Bir aile için kızını evlendirdikten sonra silmek bu kadar kolay olmamalıydı. Günü geldiğinde, boşanmamız gerekirse büyük ihtimalle cidden bir ailem olmayacaktı. "Anladım."

Ablam sağ omzumu destek olmak istercesine sıkarken, "Sidem ben senin için her zaman buradayım," dedi. "Samet şimdi ergen gibi davranıyor ama o da senden kopamaz. Senin ablan ve abin varken başkasına ne gerek var?"

"Lafta kalan şeyler insanları çok şeye gerek bırakır," dedim imalı bakışlarla. O şu an iyiydi ama bir zamanlar nasıl olduğu da benim içimde bir yerlerde silikleşmemiş bir haldeydi. Bizim için aile olmak; dışarıdan asil

görünmek, içeriden birbirimize tahammül edememektir. Şu an hepsi bir peri masalının içindeymiş gibi davransa da gerçekler belliydi. Ablam bir iç çektiğinde içime dolan sıkıntıyla ondan kaçmak istedim.

Gecenin geri kalanında da herkesten olabildiğince kaçtım. Hep İzem ile birlikte bir köşede idim. Bazen misafirlerle konuşmak için Sarp beni alıyordu ama onun dışında konuşmamıştık. Gecenin sonuna doğru koca salon bana insan kalabalığından sıyrılarak daha büyük gelmeye başlamıştı. Onları kapıda karşılayan aile büyüklerimiz olmuştu. Alp ortada yoktu. Abim de yoktu. Onun olmaması sinirimi bozmuştu. Sanırım bir konuşmanın ortasında kalmamak için kaçıp gitmişti. İçeride durdukça nefes alamadığımı hissedince bahçeye çıktım. Merdivenlerin köşesine yaslanıp ay ışığını izlerken buldum kendim. Bakışlarımı yavaşça bahçede gezdirdiğimde ise Sarp'ı telefonla konuşurken gördüm.

Onun da bakışları beni bulduğunda üşüdüğümü hissettim. Kaşları çatılmış, buz gibi bakışlarını üstüme tutmuştu. O bir şey söylemedi. Karşısındakini dinliyordu. Dinlerken bakışları tamamen bendeydi ve zaman geçtikçe daha sert bir hal alıyordu. Hipnoz olmuş gibi bakışlarımı ondan kurtaramadığımda içimde bir yerlerin sızladığını hissediyordum. Aramızdaki bu etkileşim çok sürmedi. Sarp telefonu kapattığında hızlı adımlarla yanıma doğru geldi. O kadar meraklanmışım ki ben de adımlarımı ona doğru atarak işini kolaylaştırdım.

Yanıma geldiğinde hiç duraksamadan bileğimden tuttu ve beni sürüklemeye başladı. "Gidiyoruz."

"Ne oluyor, Sarp?" diyerek ona direnmeye çalıştım. "Ne yapıyorsun?"

Bana doğru dönüp yüzüme yaklaştı, "Sen değil miydin konuşacağız ama burada olmaz diyen," dedi öfkeli bir sesle. "Evimize gidiyoruz. Konuşacağız."

"Evet, ben konuşmak istedim ama şu an daha çok sen istiyormuşsun gibi duruyor." Biraz daha direnmeye çalıştım. Telefonda ne olduğunu bilmiyordum fakat Sarp'ın bu hareketlerine anlam veremiyordum. "Üstelik bu halin beni sadece korkutuyor."

"Ben sana zarar vermem, Sidem," dedi hırsla bürünmüş bir sesle. Biraz daha yaklaştı yüzüme. "Senin aksine."

Yaptığı imaya anlam veremeyerek kaşlarımı çatıttığımda, "O ne demek şimdi?" diye sordum.

"Ailenin önünde konuşmamızı ister misin?" diye sordu başıyla arkasını işaret ettiğinde. "Herkesin aramızdaki durumu öğrenmesini ister misin?" Bakışlarım şüpheyle onun üzerinde kalırken o tahammül edemiyormuş gibi aniden bir kolunu kalçama atarak, beni omzuna bir çuval gibi fırlattı ve bu

hareketle ağzımdan küçük bir çığlık kaçtı. Bu adam kafayı yemiş olabilir miydi?

Afallamış bir halde, "Sarp!" diye bağırırken öfkeyle sırtına vurdum. "Ne yapıyorsun Allah aşkına? Sarp dedim! İyi alıştın beni çuval gibi omzuna atmaya."

"Sevgili karımı eve götürürken kucağımda taşıyorum işte." Sinirden kurdusa bile ses tonunu beni çıldırtmak için rahat tutabiliyordu. "Omzum da senin çökebileceğin bir kucağım sonuçta."

"Sarp!" diye bağırın bu sefer ben değildim, Lerzan Hanım'dı. "Ne yapıyorsun oğlum sen, delirdin mi?"

Şu an onu göremiyordum ama sesinden sinirli olduğunu anlayabiliyordum. Sarp'ın sırtına bir kez daha vurdum ama etki etmedi. "Karımı kaçırıyorum anne," dedi rahat tavrını sürdürmeye devam ederek.

"İşin rast gitsin damat," diyen babaannemin sesini duydum ardından. Bu tavrına göz devirirken, "Sağ ol babaanne!" diye bağırdım Sarp'ın kulağının dibinde. "Torununu resmen kaçırıyorlar, senin de üstüne para vermediğin kaldı."

"Karımı kaçırıyorum," dedi bir kez daha Sarp. "Karım benim karımdır, kaçırabilirim."

"Hay karın batsın, Sarp!" diye homurdandım sinirle. "Omzun canımı yakıyor, manyak herif!"

"Uslu dur indireyim," dedi arsız bir keyifle. Uslu dursam bile indirmeyeceğini biliyordum. "Anne, Bella size emanet. Lütfen kızımı oradan kaldırın artık. Sadece iki saat yüzde yüz Türklerle kalan kızım, koskoca davette iki sandalye birleştirip uyuyakaldı. Alışık değil o."

"Ne var canım?" dedi babaannem alınmış gibi. Bella'yı iki sandalye birleştirip yatıran oydu. Bella nedense babaannemi fazlasıyla sevmiş, bu gece yanından hiç ayrılmamıştı. "Biz tüm çocuklarımızı böyle büyüttük."

"Belli oluyor efendim," dedi Sarp ima dolu bir sesle. Kalçasına bir tane geçirdim sinirle. "Yapma! Ben yaparsam gömülmek için yerin dibini arayan sen olursun."

"Sarp sakın!" dedim söylediği şeye karşılık gözlerimi büyütürken. Zaten utanç içindeydim bir de kalçama vurursa gerçekten onu boğardım. "Tamam götür beni, ne yapıyorsan yap hadi!"

"Ne yaparsam mı?" diye sordu fırsatı kaçırmayarak. Şeytan diyordu ki bu sefer kalçasını sık ki eti kopsun, canı çıksın ama ona zerre güvenmiyor oluşumun etkisiyle ellerim sadece sırtında kalmıştı. Baş aşağı durmaktan midem bulanıyordu zaten.

“Oldu o zaman yarın görüşürüz,” dedi bizimkilere karşılık. Ardından arabanın önüne geldiğinde ilk benim tarafımdaki kapıyı açtı. Ben içeri geçtikten sonra hızla o da yerini aldı. “Kemerini tak,” dediğinde içimdeki inatçı buna sadece omuz silkmişti. Bu sefer kollarımı göğsümde birleştirip önüme baktım. Şu an ona o kadar sinirliydim ki dediğini yapmak istemiyordum. “Sidem inatlaşma.”

Tepkisizliğim karşısında arabayı çalıştırdığında vazgeçtiğini düşündüm fakat hızla giderken aniden fren yapmasıyla planının ne kadar adice olduğunu anlamıştım. Beklemediğim için öne doğru savrulacaktım ki kolunu önüme koyarak buna izin vermedi. Dehşet içinde ona doğru döndüğümde ifadesizce önüne bakarak, “Ben seni her zaman tutarım,” dedi. “Ama oldu da tutamayacak olursam, o kemer bunun için var. Kemerini tak, Sidem.”

Titreyen ellerle kemerime uzandığımda, “Sarp, ne oluyor sana?” diye sordum sitemle. “Benim öfkeden kudurmam gereken yerde sana ne oluyor?”

“Neden, öfkeden kudurmak sadece sana mı mahsus?” dedi buz gibi bir sesle. “Konuşmak istedin, süreci hızlandırıyorum. Bu da mı suç?”

“Bir şeylerin suç olduğunu bilmen güzel,” dedim dik başlılıkla.

Tekrar hızlanarak arabayı sürmeye başladığında, “Senin suçlar hakkında hiçbir fikrin yok,” dedi.

Bana sürekli laf sokuyor olması sinirimi bozuyordu. Bir an önce eve gidip derdini öğrenmek istiyordum ama her geçen saniye hızını öyle artırıyor ki kalbim gerginlikle kasılıyordu. “Amacın bizi öldürmekse bir duvara girebilirsin.”

“Benim amacım değil ama senin amacın öyle gibi,” dedi ağzının içinde. Ona doğru döndüğümde dışarıya bakıyordu. Kaşlarım çatılırken neyin lafını soktuğunu düşündüm. Caroline ile aramda geçenleri bildiğini sanmıyordum. Tuvalette ses kayıt cihazı yoktu sonuçta. Telefonda konuştuğu kişi Caroline olabilir miydi? O kadının konuşacak hali de yoktu bence. Abim zaten Sarp’tan sonra gelmişti. Onun da bildiğini düşünmüyordum.

Sarp o kadar hızlı sürmüştü ki birkaç gün önce iki buçuk saatte geldiğimiz yolu bir buçuk saatte bitirmiştik. Yol boyunca hiç konuşmamıştı. Bu beni daha da sinirlendirmişti. Arabayı park ettiği an kendimi arabadan dışarı attım. Buz gibi hava karşısında kollarımı bedenime sımsıkı sararak koşar adımlarla eve doğru ilerledim. Gelmesini bile beklemeden şifreyi girip kapının açılmasını sağladım. İçeri girer girmez ışıklar aklıma gelmemişti. Bir abajur yaksam, loş ışık olsa yeterdi.

Salona doğru ilerlerken, ayaklarımı sallayarak topuklu ayakkabılarımı fırlatır gibi sağa sola savurdum. Ardından kulağıma ağırlık yapan küpelerimi

de çıkarıp sehpaaya fırlattım. Ben kolyemle debelenirken Sarp da eve girmişti fakat salona gelmedi. İlk mutfığa girdi. Gözucuyla baktığımda saniyeler sonra bir elinde viski bardağı varken, diğer eli yakasındaydı. Papyonunu söküp atmak ister gibi çekiyordu. Ondan kurtulduğunda bu sefer tek eliyle üstten iki düğmesini açtı. Salona geldiğinde kısa süreliğine bardağını koltuğun köşesine koyup ceketini de attı. Kollarını kıvırdıktan sonra bardağı eline tekrar alıp saniyesinde dibini gördü.

Bu haline daha fazla tahammül edemezken, “Bir viski için sürükledin bizi herhalde?” diye homurdandım sinirle. Sessizlikten nefret ederdim çünkü babam bize hiçbir zaman bir şeyleri açıklama gereği duymazdı. “Ne oluyor, Sarp?”

“Caroline bana ilk kez zarar vermek istediğinde hamileyken kendisini tehlikeye atmıştı.” Bakışlarını salonun boydan boya cam olan kısmından dışarıya doğru çevirdi. Ben öylece ortada ve karanlıkta kalırken, onun yüzünü adeta ay ışığı okşuyordu. “Bile isteye yapmıştı bunu. Hatırlamak bile istemeyeceğim bir görüntüydü.”

“Bunun için üzgünüm.” Sesim biraz kısık, hüzünden esintili çıkmıştı sanki. “Ama ben konumuzla alakasını anlamıyorum.”

“Bile isteye girilen tehlikelerden nefret ediyorum,” dedi sorumu görmezlikten gelerek. “Özellikle canımdan çok korumak istediğim insanlar içindeyse.”

“Ben de yalandan çok nefret ediyorum.” Yavaşça dilimi kuruyan altımda gezdirdiğimde bu sessizlikte aramıza sadece nefes sesleri düştü. “Özellikle sığınmak istediğim birinden gelmişse.”

O an ikimiz de üstü kapalı itiraflarımız karşısında birbirimize baktık. Onun gözlerinde öfke vardı. Eğer içim gözlerime yükselmişse benimkinde de hayal kırıklığı olduğundan emindim. Beni canından çok korumak istiyordu ama neden yalanlara karşı kırgınlığını önlemiyordu? Onu ben anlıyordum ama onun tarafından anlaşıldığını hissedemiyordum.

“Sidem, bana o gözlerle bakma,” dedi sitem eder gibi bakışlarını kaçırdığında. “Abin şu an benim umurumda bile değil.”

“Bu durumda nedir umurunda olan?”

“Sensin,” dedi. “Ya o kadının silahından çıkan kurşun sana isabet etseydi? O zaman bize ne olurdu?” Ağzından bir şey kaçırmış gibi duraksadı ve başını iki yana sallarken tekrar viski şişesine yöneldi. “Sikeyim, bunu nasıl yapabilirsin?”

Söylediğiyle afalladım. Sinirinin bunun için olduğunu düşünmemiştim çünkü neden yaptığım ortadaydı. O da büyük ihtimal anlamış olmalı,

planın parçası olduğu için takmamalıydı. “Bella için yaptım,” dedim omuzlarımı düşürdüğüm sırada. “Beni vurmazdı diye düşündüm o an. Elleri o kadar titriyordu ki isabet ettiremezdi. O an onun savunmasızlığı, bir şekilde sıyrılmasını sağlayacağımı, gün sonunda elimizde de bir kanıt olacağını düşündürdü. Bella içindi.”

“Bana sordun mu, Sidem?” Sesi ilk kez bu kadar yüksek çıkmıştı. Olduğum yerde sıçradım. “Senin zarar gördüğün bir şeyi devam ettirmek ister miydin? Bunu hiç mi düşünmedin, ne geçiyordu aklından?” Gözlerimin içine bakarken sinirli bakışlarının yavaşça yumuşadığını gördüm. Yerini endişe almıştı. “Ya sana bir şey olsaydı...”

“Ama olmadı,” dedim bu durumu küçümsemediğimi belli eden bir tavırla. Bunun Sarp’ı daha çok sinir ettiğinden emindim. Bir elini arkamızda kalan ahşap vestiyere vurup benden iyice uzaklaştı.

“Olabilirdi, Sidem!” diye bağırdı bu sefer. O an neden eve gitmek için üşenmediğini anlamıştım çünkü bu kavgayı otelde yapsaydık insanlar bizim birbirimizi öldüreceğimizi bile düşünebilirdi. “Sana bir şey olabilirdi. Sana bir şey olsaydı...”

“Sarp beni çok düşünüyormuş gibi konuşma!” diyerek hiddetle çıktım. Sabrımın sınırı vardı, artık dayanamıyordum. “Sen benden abimi saklayacaktın. Eğer ben görmeseydim, peşinden koşmasaydım abimin geldiğini bile bilmeyecektim. Korumak istediğin birine yalan söylemezsin.”

Sinirle bana döndüğünde, “Sidem aynı şeymiş gibi konuşma,” dedi yüzünü buruştururken. Sinirden şakaklarındaki damarlar kabarmış, boynu kızarmıştı. Sıkıdığı boynunda oynayan âdemelmasıyla yutkunduğunu gördüm. Sinirden köpürdüğünde bambaşka biri oluyordu sanki. Gözlerinin içindeki ateş, bu evi kül edebilirdi. Ayrıca kül ettiği sadece ev olmazdı.

“Aynı şey değil doğru, senin yaptığın daha kötü çünkü.”

Histerik, kalın bir kıkırtı döküldü dudaklarından. “Hiçbir şey senin zarar görebileceğin bir durumdan daha kötü olamaz. O manyak kadın seni vurabilirdi. Ölme ihtimalini aklıma getirmedim zaten ama yara almana da izin veremezdim!”

“Kızın içindi!” Benimki bahane değildi. Gerçek bir sebepti ama Sarp bu konuda ne sunsa bana bahane gibi gelecekti çünkü mantıklı bir yanı yoktu. En azından benim için öyleydi.

“Bunu kızıma söyleyen babasına âşık o kız bile çocuk aklıyla bunu istemezdi!”

“Ama abisine âşık bir kızdan abisinin burada olduğunu saklamayı da kimse istememeli,” dedim alaycı bir tavra bürünürken. “Ben sana günlerce

onu özlediğimi söyledim. Sen gördün, onun bana sırtının dönmesinin ağırlığı altında kaldığımı en çok sen gördün ama ne yaptın? Asla söylemedin.”

Dikkatle bana baktı. Bir şeyler söylemek istiyordu ama söyleyeceği şeylerin aslında dile gelmemesi gereken şeyler olduğunun farkındalığı bakışlarında yatıyordu. “Çünkü öğrendiğinde daha çok üzülecektin.”

“Sarp, öğrenmediğim için şu an daha üzgünüm.” Başımı hayal kırıklığı içinde iki yana salladım. “Onun yakınımda olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.”

“Onun yakınında olup sana gelmek istemediğine de ihtiyacın var mıydı?” Sorusu kalbimde bomba etkisi yarattı. “Abini ben çağırdım, Sidem. İş bahanesiyle çağırdım hem de. Geldiğinde davete de gelmesini istedim ama o sana kızgın olduğu için gelmek istemediğini söyledi. Caroline’dan bahsettim. Ona gitmiş, tehdit etmiş onu. Senden uzak durması için yapmış.”

Yaslandığım yerden ayrılıp afallamış bir halde Sarp’a baktım. O ise bakışlarını kaçırdı. Baktığı yöne doğru gidip, “Nasıl yani?” diye sorabildim zar zor. Aklım bulanmış şekilde bir adım geri çekilirken içimde olduğum anı sorgulamaya başladım. “Ne yapmış dedin? Gelmek de istememiş mi, ne?”

Sarp, söylediğine pişman olmuş gibi durgun bir bakışla bana doğru döndü. Gözlerini yumdu, birkaç saniye bekledi ve açtığı anda sanki bunun rüya olduğunu düşünmüş de gözlerini açtığı anda beni karşısında görmemeyi umuyormuş gibi sıkıntıyla ofladı. Ben ise derin nefesler alırken, dolu gözlerle onun detayları vermesini bekliyordum. Kalbim kırılmıştı. Hissettiğim süslü cümlelerden uzak, durum tamamen buydu.

“Caroline’ın yanına gitmiş, bilmiyordum. Onu tanıyor sonuçta. Belki de huyunu bildiği için senden uzak durması konusunda uyarmak istemiştir.” Kurumuş dudaklarını ıslatıp alt dudaklarını gerginlikle ısırıldı. “Ben onu davet için çağırmıştım. O gelmek istemedi.”

“Beni koruduğunu söylüyorsun,” dedim kurgunlukla. “Ama beni görmek istemediği için gelmediğini de söylüyorsun. Abim beni görmek istememiş.” Dudaklarım titrerken bir gözyaşının yanaklarımdan boynuma doğru aktığını gıcıklayan o hisle fark ettim. “Ve sen onun geleceğini biliyormuşsun.”

“Davete geleceğini bilmiyordum,” dedi anında. “Bana gelmeyeceğini kesin bir dille söyledi. Duysan sen de gelmeyeceğini düşünürdün. Caroline onun konuşmasıyla delirmiş olmalı ki hastaneden kaçmış. Abinin nasıl haberi oldu bilmiyorum ama gelmiş. Ben bir ana kadar ciddi güvenlik olduğunu düşünmüştüm.”

Tüm detayları boş vermiştim. Aklım tek bir cümleye takılı kalmıştı. “Kesin bir dille söyledi derken?”

“Sidem...” İsmim dudaklarından bir sitem gibi döküldü. Bu durum, kırılan kalbimin parçalarının sivri uçlarını boğazımda hissediyormuşum gibi canımı yakmıştı. Burnumdan genzime kadar süren yanma hissi içimin burkulmasına sebep oldu. Hüngür hüngür ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Başımı aşağı yukarı sallayarak kendimi zor tutabildiğimde, “Gelmek istememiş,” dedim titrek bir sesle. “Abim beni görmemek için geldiği ülkede, benim için önemli olan davete gelmek istememiş.” Nefessiz kaldığımı hissettim. Derin bir nefes almaya çalıştım fakat sanki biri boğazımı sıkıyormuş gibi zorlanmamla bir elim boynuma doğru gitti. “Ben ona hiçbir şey yapmadım.”

Sarp olduğu yerden bana doğru gelip endişeyle omzumdan tuttuğunda, “Yapmadın,” diyerek onayladı beni. “Derin nefes al, Sidem. Sakin ol.”

“Bana kimse yoksa bile ben varım demişti,” diye fısıldayabildim. Nefessizlik bir yana, ellerim zangır zangır titrerken kulaklarımda tiz bir uğultu rahatsız edici boyuta gelmişti. “Şimdi o bile bana sırtını dönmüşse, ben kimsesiz kaldım demektir. Kimsem kalmadı benim artık. O da nefret etti benden...”

Sarp diğer elini de omzuma doğru atacakken, bedenimi geriye doğru çekerek bir elimi havaya kaldırdım. Bana dokunmasını istemedim. Kimse dokunsun istemiyordum. Herkesten uzak olmak istediğim için herkesi kaybetmiştim zaten. Hakkını tam olarak vermeliydim. Bir insanın kendi olması için, hür iradesiyle aldığı kararlara neden bu kadar karşıydı herkes? Ne olurdu biri sırtımı sıvazlasaydı, ben arkadayım dese ydi? Kimse yapmadığı için bünyem bir yabancıнын şefkatine razı olmasaydı en azından. Olmamıştı işte, kolum kanadım kırık bir hale getirmişlerdi beni.

“Birileri senden nefret ediyorsa, bunun sebebi kendin için doğru olanı yaptın demektir,” dedi Sarp beni teselli etmek ister gibi. Benim onu kovmanın aksine o üzerime doğru geliyordu. “Nefret de büyük bir histir.”

“Nefret nefrettir, sevginin yerine geçemez,” dedim buruk bir tebessümle. “Sevgi iyileştirir, nefret değil.”

“Nefret edebilecek birinin sevgisi seni günü geldiğinde zaten öldürebilir.”

“Kimsen kalmadığını bilmek,” dedim gözyaşlarımı bırakırken. Derin bir nefes çekmek istedim içime ama pek de mümkün değildi. “Bu nefretten bile daha acı. Ben sadece hayatımı yaşamak istedim ama istediğimi yaşama-ya başladığım günden beri herkesi kaybediyorum.”

“Nefes al, Sidem,” dedi endişeli bir sesle. “Hayatından her giden kayıp değildir. Kötü düşüncelerle nefesini kesme.”

Midemde bir kasılma oldu. Terleyen ellerim karnıma doğru gidip o bölgeyi sıktığında, “Kimsem kalmadı,” dedim iki büklüm olurken. “Hiç kimsem...”

Eğilen başımın onun omzuna düşmesini sağladığında, “Ben kaldım,” dedi vurgulu bir tonda. “Kimse yoksa bile ben varım. Buradayım.”

“Her şey mahvoldu,” dedim acı içinde ona sığınırken. Başım bu sefer göğsüne düşmüştü. “Hep böyle oluyor. Ne zaman bir şeyin yolunda olduğunu hissetsem, hayatımda olması gereken kişiler bana sırtını dönüyor. Kararlarımı iki kez düşünmek zorunda kalıyorum.”

“Her şey yolunda,” diye fısıldadı kulağıma doğru. “Her şey yolunda ve ben yanıdayım. Kararlarının hepsinde herkes karşında dursa bile ben yanında olacağım.”

“Ama bir gün...” Düşüncesi ile soğuk soğuk terlediğimi hissettim. Sarp’ın kalp atışları dinlendiriciydi ama benim kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki son çırpınışlarını veren bir makine gibiydi. Birazdan arızalanıp duracaktı.

“Eğer istersen.” Çenesini başımın üstüne yasladı. “Hiçbir zaman.”

“Zorundaysan?”

“Ancak zorunda kulan sen olursan.” Eksik cümlelerimizi tamamlayarak cevap verdik birbirimize. İkimiz de ne konuştuğumuzun bilincinde olacak kadar haberdardık birbirimizden. Ben bu durumu en son ne zaman yaşadığımı bile hatırlamıyordum. Biraz daha sakinleşmiş hissediyordum ama kalp atışlarım nefes almamı zorlaştırıyor gibiydi.

“Sarp ben...” dedim zorlukla. Beni kendisinden uzaklaştırıp bir elini çeneme atarak başımı kaldırdı. “Sarp, ben ölecek gibiyim. Kalbim...” Bakışlarım tekrar yere düştü. “Sarp.”

Çenemden baskı uygulayarak bakışlarımı kaldırmaya çalışırken, “Sidem bana bak,” dedi endişeyle. “Sadece ufak bir panikatak geçiriyorsun. Geçecek. Şimdi etrafına bak, nerede olduğuna bak. Kiminle olduğuna bak.”

“Evdeyim,” dedim sakinleşmek için etrafımı incelerken. “Senin evin burası. Sen buradasın.”

“Evindesin.” Yanlışımı düzeltmek isteyen bir tavrı vardı. “Evimizdesin. Ben buradayım,” dedi uysal bir sesle. “Kocan olarak.”

Bu sefer ona yaslanmayı tercih eden bendim. Ona sarıldığımda kalp atışlarımı daha sakin hissetmiştim. Ayrıldığımda şiddeti artmıştı. İlacımmış gibi tekrar ona yaklaştım. “Böyle anlarda hep hiçbir şeyin düzelmeyeceğini düşünüyorum.”

Bir eli saçlarımı yavaşça okşarken, “Zaten panikatak böyle düşünmen yüzünden daha da hiddetlenir,” dedi Sarp bana akıl verir bir edayla. “İnsanlar gibi zayıf bir anında ensene çöküp seni daha da dibe batırmak ister.”

“İnsanlardan nefret ediyorum,” dedim burnumu çekerken. “Panikatak-tan, süslü saçlardan, kalabalık ortamlardan...”

“Kısacası her şeyden nefret ediyorsun, anladık,” dedi kısık ama keyifli bir sesle. Dudaklarımı büküp başımı iki yana salladım.

“Senden ve Bella’dan etmiyorum.” Abimi sakladığını düşündüğüm için ona kızmıştım ama asıl suçlunun abim olduğunu fark etmem, Sarp’ın yanımda olması biraz da olsa bu duyguyu bastırmıştı. İçimde bir yerlerde öfke hâlâ vardı. Bana söylemeliydi fakat şu an ona kızamayacak kadar karmaşıktım. “Sana kızgıyım ama. Normal şartlarda şu an senden boşanmam gerekiyordu.”

Sarp geri çekilip tek kaşı havada bana baktı. “Sebe?”

“Bana yalan söylemeyeceğin konusunda sözleşme imzalamıştın.” Sarp’ın kaşları çatılırken dikkatle bana bakıyordu. Sanırım şaka dememi bekliyordu ama ciddiydim. “Sarp, sen bana abimin burada olduğunu her hâlükârda söylemeliydin. Ben buna hazırlıklı olmalıydım, ne olursa olsun.”

“Ailen buradayken abinin sözlerinin seni üzmesini istemedim.”

“Abimle aramdaki ilişki sana hâlâ küçük geliyor.” Dudaklarımı büküp farklı bir noktaya gözlerimi odakladım. “Ama ben belli bir yaşa kadar babamın değil abimin babalar günü kutlardım. Ne zaman sıkışsam babama değil abime giderdim. Aile dediklerinde aklıma ilk o gelirdi. Yani ailemin burada olması mı yoksa abimin yokluğu mu içimde daha büyük bir yer muhafaza etmişti diye sorsan abimin yokluğu derdim. Bu yüzden bilmek isterdim.”

“Abinle arandaki ilişkiyi bildiğim için bilmeni istemedim,” diyerek savundu kendisini. “Çünkü sevdiğin insanlardan gelen kelimeler kadar canını hiçbir şey yakamaz.”

“Caroline nerede şu an?” Biraz daha iyi hissedince bu geceye damga vuran diğer konuya geçmek istedim. Abimden sonra bana silah tutulan olayı bile unutmuştum resmen. İnsanların zaafı olması gerçekten korkunçtu. İnsan bir zaafın içindeyse kendisine tutulan silahları bile untabiliyordu. Zaafılar, zayıflıktı.

“Hastanede,” dedi Sarp ilgisiz bir tavırla. “Bu konuyla ilgili abinle gündür konuşmuyorum.” Yanlış anlaşılma olmaması için tekrarlıyor gibiydi. “O yüzden detayları bilmiyorum. Alp zaten senin yaptıklarını anlattıktan sonra da merak etmedim.” Son cümlesiyle gözlerimi kaçırdım. “Hatanın farkındasındır umarım.”

Sinirle gözlerimi devirdiğimde, “Ben hata yapmadım, Sarp,” diyerek homurdandım. Biraz oturmaya ihtiyacım vardı bu yüzden kaçmak şu an işime gelmişti. “Sadece o an doğru olan bu gibi geldi. O kadından Bella’yı alabilir-dik. Resmen gözü dönmüş gibiydi. Onu da aldınız benden falan diyordu.”

“Caroline hakkında çok konuşmak istemiyorum ama şunu söylemeli-yim ki artık Bella’yı alması imkânsız.” Kendimi koltuğa attım fakat on-dan kaçamadım. Saniyeler sonra Sarp önümdeki orta sehpaye oturup bana baktı. “Her zaman imkânsızdı, bu yüzden bana iftira attı zaten. Ben böyle olacağını düşünmemiştim. Ayrıca Caroline iyi bir anneydi de. Kızımı ne kadar istersem isteyeyim ona travma yaratmamak için bu duruma başta karşı gelmedim fakat Bella’nın bana ihtiyacı olduğunu fark ettiğim an dur-madım da.”

“O gece,” dedim yaslandığım yerden dik bir konuma gelirken. “Bizim ilk karşılaştığımız gece onunla ne konuşuyordunuz?”

“Caroline velayet davası açacağım için benimle tartışıyordu. Aynı za-manda Bella’nın bir haftadır hasta olduğunu benden sakladığını öğrenmiş-tim. Bu süreçte Caroline ajansıyla bir lansmana katılmış bir de.”

“Başından beri mi böyleydi?”

“Değildi.” Sıkıntıyla iç çektiğinde kaşlarım çatıldı. “Değişti, herkes gibi. Neyse bu konuyu konuşmayalım şimdi.”

“Neyi konuşalım?” diye sordum kollarımı göğsümde birleştirmiş bir halde onu izlerken. “Bizim başka konuşacak neyimiz var? O kadın bana silah tuttu, abim ona silah tuttu. Daha ne olsun? Kadının içeri nasıl girebil-diğini bile bilmiyoruz. Belki de içeriden biri yardım etti.”

“Caroline bir kez orada yapılan bir davete gelmişti. Büyük ihtimal arka kapıyı biliyor. Mesela çıkarırken de oradan çıkardık. Abin ona silah tut-madı. Sadece dikkat dağıtmaya çalışmıştır. Caroline silahı nereden buldu bilmiyorum ama Alp parmak izi kaybolmasın diye aldı. Senin dava için ifade vermen gerektiğinde sunacak.”

“Beni vursa daha az uğraşırdık,” dedim bıkmış bir tavırla. Sarp otur-duğu sehpadan biraz daha köşeye kayıp bana yaklaşarak bacaklarımı iki bacağının arasına aldı. Elini bir bacağımdan da çekmedi. Bu hareketiyle afallayıp ona baktım.

“Asıl seni vursaydı daha fazla uğraşırdık.” Sesi yine o agresif tona bürün-müştü. “Ama benimle.”

“Sevgili sahte kocam sanırım benim için endişelenmiş,” diyerek ona takıldığımda bacağıma bir çimdik atmıştı. Yırtmacımdan çıplak tenime

denk getirince ürperdiğimi hissettim. “Merak etme Sarp, hasta yatağında da sana bela olurdum.”

“Başka yatakta da bela olabilirsin.” Yüz ifadem arsızlığı karşısında donup kalırken bu durum onu keyiflendirmiş gibi kahkaha patlattı. “Bu ifaden... biraz garip.”

Anlamayarak kaşlarımı çatıttım. “Garip ne demek?”

“Garip işte.”

“Bu kadar mı?”

“Belki de tatlı.”

“Senin için tatlı kavramı gariplikten mi ibaret?” diye homurdandığımda omuz silkip biraz geriye doğru yaslandı ve bu hareketiyle birlikte ceketinin iç cebinde beliren bir kadife kutu gözlerimin önüne düştü. “O kutu ne?”

Bakışlarımı takip ederek o yöne baktığında hiç uzatmadan kutuyu aldı, “Bu gece sana vermek istediğim şey buydu ama asla planladığım gibi gitmedi,” diyerek sitemle karışık söylendi. Kadife kutuyu yavaşça açtığında önüme zarif bir tektaş yüzük düşmüştü. Çatık kaşlarla iyice taşa baktığımda içinde ince çizgilerle çizilmiş bir saat olduğunu gördüm. Çok belli olmuyordu. Ancak yakınında olan görürdü. Sanırım Sarp görmem için gözüme sokuyordu.

Gözümü yüzükten alamazken, “Bu nereden çıktı?” diye sordum dalgınlıkla.

“Annen ve babaannen ikidir parmağına bakıp kaş çatıyorlardı. Alyansın varken yapıyorlardı bunu.” Yüzüğü kutusundan çıkardı. İşaret ve başparmağının arasına alırken diğer eliyle de kutuyu yanına bıraktı. “Bana kınar gibi bakıyorlardı. Ayrıca babaannen de bana saat almıştı. Kendimi mahcup hissettim. Bir de senin hakkında kötü düşünmelerini istemedim.”

Hafif tebessüm ederken alyansımın olduğu yüzükparmağını ona doğru uzattım. “Teşekkür ederim,” dedim kısık bir sesle. Sarp bir şey demeden yüzüğü parmağıma taktı. “Ama bu özel tasarım mı? Bu kadar zahmete gerek yoktu.”

“Soyadımın hakkını vermek istedim,” diyerek kestirip attı.

Gelenekçi bakış açısı aklıma geceye dair bir detayı getirince, “Zaten hakkını verdin,” dedim. “Daha önce yapmadığın bir aile geleneğini bu gece yaptın.”

Sarp bu dediğimle arkasına doğru çekilerek benden uzaklaştı. Bakışlarımı yüzükten alıp onun yüzüne çevirdiğimde utanmış gibi gözlerini kırmıştı. Bu hareketine gülmek için zor dururken alnımı kırıştırdım. “Babamlar sorardı bana neden yapmadın diye...”

“Bu yüzden yaptın yani?”

“Sanırım hayır.” Yüzü bir anlık buruştu ama hemen toparlamaya çalıştı. Sanki kendisine itiraf edemediği şeyler vardı. “Daha çok istediğim için yaptım. Hazırdım. Belki de ilk kez.”

“Bu neden kötü bir şeymiş gibi hissettiriyorsun?” diye sordum yüzüğümlle oynarken. Yüz ifadesi ve sözleri fazlasıyla zıttı sanki. İstemesi yanlışmış da bile bile yapmış gibi bir tavrı vardı. “Seni bir şeylere mecbur mu bıraktım?”

“Hayır. Aksine.” Yanlış anlaşılmaya mahal vermek istemeyen, hızlı bir cevap olmuştu. “Mecbur olmayışım beni afallattı.”

Her zaman rahat olan Sarp, şimdi iki kelimeyi bir araya getirirken kasılıyordu. Oysaki o asla şüpheyeye düşmeden ağzına geleni söylerdi. Açık sözlülük aslında akla gelen her şeyi dobra bir şekilde dile getirmek değildi. Asıl açık sözlülük; kalbinden geçeni sesin titremeden, gözlerini kaçırmadan, başın dik ve alnın açık bir şekilde dile getirmektir. Genelde dile getirilmeyen şeyler kalpten çıkar, beyne gitmek için uzun yollar aşardı. Kalpten gelen şeylerin bir gün bizim silahımız olabileceğine inanırdık.

“Demek ki seni de afallatacak birileri varmış, Sarp Luca Russo,” dedim muzip bir tavırla. Dudakları kıvrılırken bakışları yüzümde durdu. Bu utanmama sebep olmuştu.

“Birileri yok,” dedi kendinden emin bir tavırla. “Sadece bir kişi var.”

Sadece bir kişi.

O kişi bendim ve ilk defa birisi için tek sıfatına layık görülmüş bir haldeydim.

Dudaklarımı büküp ne diyeceğimi bilemeden kaldım. O da sanki sıkışmış hissettiğimi anlamış gibi bacaklarının baskısını gevşetmişti. Rahat bir nefes verdiğimi gördüğünde gülümsedi. Daha önce de iltifatlar almıştım ama hiçbir zaman şu an olduğu gibi sanki cevap verme yetimi kaybetmişçesine mala bağlamamıştım. Bu da tamamen benim zararına olacak gibi hissettiriyordu.

Onun yanında duvarlarımı kıran kendimdim ve ben yıllardır birilerinin duvarlarımı kırmasını beklemiştim. Hayat bazen beklediklerinden değil başına gelenlerden seni vurabilirdi, vurduğu yerden sana farkındalıklar yaşatarak elini kolunu da bağlayabilirdi. Garip bir durumdu bu adına ne dense az kalırdı. Bunun ağırlığıyla ayağa kalktığımda, “Annen bu gece yok, ben misafir odasına geçiyorum,” diyebildim. Kendimi korumak istedim. *Bir insandan değil, hislerimden.*

Birbirimize o kadar yakındık ki hemen ardından ayağa kalktığı anda resmen yüzü yüzüme sürtünmüştü. “Nasıl yani?” diye sordu şaşkınlıkla. Bunu beklemediği açıktı fakat her zaman yan yana yatacak değildik. Zaten biz ayrı yatabilmek için Lerzan Hanım’ı göndermeye çalışıyorduk. “Alıştın o kadar...”

“Ama orası senin odan,” dedim umursamaz durmaya çalışarak. “Misafir odasına alırsam iyi olacak çünkü benim yerim orası.” Sarp ağzını açar gibi oldu ama tekrar kelimelerini yuttu. Mesela bu onun açık sözlülüğüne aykırı olandı. Bir şey demesini beklemiş miydim bilmiyorum ama kelimelerini yutmasıyla ondan önce davranarak merdivenlere doğru ilerledim.

“Sidem,” dediğini duydum arkamdan. İkinci basamaktayken ona doğru döndüm. “İlk kez ne zaman panikatağın oldu?”

Kuruyan dudaklarımda dilimi gezdirip o günü düşündüm. Düşünmem, bugün iyi bir karar aldığımı destekledi sanki. “Tercih sonuçlarının açıklandığı gündü,” dedim titreyen sesimle. Düşünmek bile elimin titremesine sebep olmuştu. “Babam mimarlık yazdığımı bilmiyordu. İstemiyordu o bölümü. Hemşirelik falan yaz, özele git diyordu ama dinlemedim. Açıklandığı gün evde misafirler olduğu halde sordu. Söylemek zorunda kaldım, yoksa misafirlerin gitmesini bekleyecektim. Babam duyunca delirdi. Üstünde çalıştığım birkaç çizimimi tahrip etti o gün. Bunlar için mi diye yüzüme yüzüme attı. Abim ona bağırdı, annem dolu gözlerle bana baktı. İlk kez böyle bir kaostan ortasında, herkesin içinde aşağılanmış hissetmişim. O gün ilk kez oldu.”

Beni dinlerken önce gülümsemişti. Anlattıkça gülüşü soldu, kaşları çatıldı. Ağzı şaşkınlıkla aralandı ama kısa sürdü. Yüzünde tamamen sinir var oldu. Ellerini sıktağı gibi çenesini de sıkta. Sanki babam karşısında olsa o an yumruğu onun yüzüne indirirdi. Ondaki bir cevap beklemedim çünkü kalbim paramparça olmuştu. Ona sırtımı dönerek merdivenlerden çıkmaya yeltendim tekrar.

“Birkaç çizimini gördüm,” dedi aceleci bir sesle. “İyi ki vazgeçmemişsin.”

Çizimlerim konusunda kimseden duymadığım bu sözlerle gülümsemedim. Gülümseyerek merdivenleri çıktığımda aptal surat ifademi görmemesi için acele tavırlarla odaya doğru gittim. Kapıyı kapatır kapatmaz tuttuğum nefesimle birlikte büyük bir kıkırtıyı da bırakmışım. Bir yabancından bu övgüyü duymak babamdan duyacak olmaktan daha sıcak hissettirmişti. Bu bile bugün mutlu uyumama yeterdi aslında.

Heyecanın verdiği o sıcaklığı bastırmak için kendimi hızla duşa attım. Kıyafetlerimi çıkarıp, makyajımdan kurtulurken her şey güzeldi. Duş sırasında yadırgamalar başlamıştı fakat duştan sonra odaya girdiğimde bazı

farkındalıklar suratıma tokat gibi çarptı. Aynı zamanda onunla uyumaya nasıl bu kadar alıştığım gerçeğini sorgular oldum. Sarp ile ilgili birçok şey vardı. Onca yer varken hepsi gelip göğsüme oturuyordu.

İçime dolan sıkıntıyla pencereye doğru ilerledim fakat hava almak için açtığım pencereden başımı dışarıya sarkıttığımda Sarp'ın odasının penceresinden çıkan dumanları gördüm. Sanırım uyumamıştı. Belki o da benim gibi bu durumu yadırgıyordu. Çünkü ben yatağı değil onun yokluğunu yadırgadığımı kabullenmiştim. Onun da böyle hissettiğini düşünerek biraz da olsa içimdeki arbedeyi engelleyemiyordum. Yine de ona yakalanmak istemediğim için hızla içeriye doğru girdim.

Böyle yorucu bir geceye yorucu bir uyku olsun istemezdim ama aklımda bu gecenin görüntüleri tilki gibi dolanırken uyumaya kendimi zorladım.

Uyandığımda ise yattığım yerle kalktığım yer aynı değildi.

Çünkü ben perdeleri kapatıp cama sırtımı dönerek uyumuştum fakat şu an gözlerime değen güneşin aydınlığı canımı yaktığı için uyanmıştım. Gerginlikle gözlerimi açtığımda Sarp'ın odasında, onun geniş yatağında serpilmiş bir haldeydim.

Bu, uyku mahmurluğundan anında sıyrılmamı sağlarken doğrulduğum yerden olduğum konumu iyice inceleyerek emin olmak istedim. Misafir odasında uyuduğumdan emindim. Uyurgezerlik gibi bir durumum da asla olmamıştı. Tek seçenek kalıyordu o da Sarp'ın beni taşıdığı gerçeği idi fakat bunu yapabilecek kadar kendinden geçmiş olduğunu sanmıyordum. Benim dilime düşmekten korkardı. Belki de o evreyi çoktan boş vermişti. Olduğum yerde oturdukça bana cevapların gelmeyeceğini anlayarak hızla yüzümü yıkamak için banyoya girdim ve çıkar çıkmaz rahat bir şeyler giyinip aşağı inmenin yolunu tuttum.

Yine mutfaktan sesler geliyordu. Bizimkilerin gelmiş olabileceğini düşündüğümde içimi bir korku kapladı. Onlar kahvaltıya gelecekti fakat ben uyanıp hazırlık yapmamıştım. Acaba onlar mı hazırlıyordu? Giderayak yine babamın küçümseyici bakışlarına maruz kalacağım düşüncesi ile salondaki masaya baktım. Üstünde kahvaltılık, bardaklar ve servisler vardı. Tam mutfağa gidecekken elinde iki tane servis tabağıyla çıkan İzem'i gördüm.

Beni gördüğünde sadece gülümseyip masaya doğru ilerlediğinde, "Günaydın ama..." diye fısıldayabildim.

"Günaydın uykucu şirin," dedi keyifli bir tavırla. "Sanırım gece fazlasıyla hareketli geçmiş."

“Yani,” dedim alık bir tavırla. “Anlattığım gibi işte. Yorulmuş olmalıyım.”

İzem yüzünde hınzır bir gülüşle bana bakmaya devam etti. Elindekileri masaya bıraktıktan sonra bana doğru geldi ve bir eli belindeyken kalçasıyla beni hafif ittirdi. “Yok dahası vardır onun.”

“Anlamadım,” dedim yüzümü buruşturup ona garipseyen bakışlar atarken. “Kızım ne oluyor sana, pişmiş kelle gibi otuz iki diş gülüyorsun. Saydım dişlerini ondan sayı verebiliyorum.”

Kulağıma iyice yaklaşıp, “Aklıma takılan bir şey var,” dediğinde gülüşünü bastırmaya çalışıyordu ama o muzip ifadeyi her türlü görüyordum. Tek kaşım havada devam etmesini bekledim. “Ayakkabıları anladım, ceket de anladım. Papyon zaten tamam ama küpenin size ne zararı vardı?”

Bakışlarım etrafta gezindi. Ne dediğini anlamaya çalıştım. Ayakkabı, küpe, ceket, papyon... Dün gecenin birer parçalarıydı ama alakasını çözemedim. Ayakkabılarımı dün fırlatırcasına atmıştım. Küpemi de. Sarp zaten papyonunu öfkeden yırtarcasına fırlatmıştı. Jeton düşmeye başladıkça gözlerim sonuna kadar büyüdü ve bir hışımla ona doğru dönüp bir tane kafasına geçirdim.

“Ne oluyor be!” diye bağırdı çığırır gibi. Vurduğum yeri okşarken söylenmeye devam etti. “Ne yaptım ben şimdi ya!”

“Yemin ederim kıracağım ağzını, İzem!” dediğimde korkuyla arkaya doğru bakıp birinin gelip gelmediğini yoklamaya çalıştım. “Manyak mısın kızım sen?”

“Delinin zoruna bak,” diye homurdandı bana huysuz huysuz bakarken. “Sanki ben sana dedim bu kadar dağınık se-”

Bir hışımla ona doğru atılıp elimi ağzına bastırdığımda, “Olmadı öyle bir şey yok, sus ya!” diyerek kısıp bir sesle söylendim. “Senin o ayarı bozuk ağzını elimle kapatmam direkt dikerim!”

Dilini avcuma sürterek iğrenmeme neden olduğu sırada, “Sidem,” dedi İlayda cıvıllı cıvıllı bir sesle. Bu yüzden İzem’i bırakmaktan başka çarem kalmamıştı. İtercesine bıraktıktan sonra avucumu pantolonuma sürterek temizlemeye çalıştım. “Günaydın.”

İzem benden uzaklaşırken hâlâ gevşek gevşek sırtıyordu. Ona ters bakışlarımı doğrulttuğumda gülüşünü bastırmaya çalışarak gözlerini benden kaçırdı. Yüzüme zoraki bir gülümseme takınıp İlayda’ya döndüm. “Günaydın. Erkencisiniz bakıyorum.”

“Abim senin biraz rahatsız olduğunu söyleyince İzem ile gelip kahvaltuya yardım edelim dedik.” İlayda masaya elindeki portakal suyu şişesini bırakıp bize doğru döndü. “Sizinkiler öğleden sonra gidecekmiş de. Vakit

kaybetmeyin istedik. Biz biraz erken döndük. Aras'ın merkezde işi vardı." Onu ilgiyle dinliyormuş gibi bir tavır takınsam da gözlerim etrafta Sarp'ı aradı. İlayda anlamış olacak ki, "Mutfakta," dedi.

Minnetle ona bakıp adımlarımı mutfığa doğru atarken Sarp'ın da mutfaktan çıkıyor olduğunu gördüm. Kalp mi kalbe karşıydı bilmiyordum fakat beni görünce anında tebessüm takınarak, "Günaydın," dedi. Onun aksine ben huysuz bir surat ifadesiyle cevap vermeden kolundan tutarak onu mutfığın içine sürükledim. "Ne yaptım yine?" Sorusunu duymazlıktan gelerek mutfığa girdiğimizde kapıyı kapatıp Sarp'ın kapıya yaslanmasını sağladım ve bir elimi de hemen onun omzunun hizasında kapıya yaslayıp, diğerini de belime koydum.

Normalde bu sahnenin tam tersi yaşandığında erkeğin böyle bir derdi olmuyordu fakat ben boyu benden oldukça uzun olduğu için başımı kaldırmak zorunda kalmıştım. Bu sahneleri havalı yapan da o detaylardı sanırım. Sarp tek kaşını havaya kaldırıp sorgulayan bakışlar attı. "Sevgili karım bugün eril enerjisi yüksek mi uyanmış?"

Ona göz kırpıp, "Öyle mi olmuş yavrum," dedim alaycı bir sesle.

"Yavrun muyum gerçekten?" diye sordu o da aynı alaycı tavrı sürdürürken. Ardından yüzünü buruşturdu, "Sidem, Sidem, Sidem..." diye homurdandı beni kınar gibi. Yaslandığı kapıdan ayrılıp mutfığın ortasında duran ada tezgâha doğru ilerleyip kalçasını yasladığında bu sefer sırtı kapıya yaslanan ben oldum. "Dinliyorum."

"Dün gece misafir odasındaki yatakta yattığımdan emin," dedim keskin bir dille. "Fakat ne hikmetse sabah uyandığımda senin o koca yatağının ortasında buldum kendimi. Açıklamak ister misin?"

Dudaklarını büküp omuz silktiğinde artık itiraz hakkı yoktu. "Kendine sor karıcığım," dedi rahat bir tavırla. "Belki de kokumu aradın ve gecenin bir vakti uyurgezerlik yaparak yanıma geldin. Sen de haklısın. Sakın kendini suçlama."

"Ben ölü gibi yatarım, Sarp," dedim aksi bir sesle. "Gerçekten ölü gibi yatarım. Bu kadın öldü mü der beni tokatlarsın, yine uyanmam."

"Onu fark ettim, evet."

"Sanırım sevgili kocacığım..." Son kelime ağzımdan vurgulu çıkmıştı. Sarp neden söylediğini bildiği halde yarım ağızla sırtıttı. "Bensiz uyumaya dayanamayıp gecenin bir vakti beni taşımış olmalı. Sen de haklısın. Sakın kendini suçlama. Varlığımın huzur saçması senin suçun değil."

Bana küçümseyen bakışlar atarken, "Aynen," diye söylendi huysuz bir tavırla. "Otuz yıldır sensiz nasıl uyumuşum diye dizlerimi dövdüm hatta."

Bu haline sadece keyifle sıırıttım. “Bunamaya başladın bak sen. İki yılı unutuyorsun.”

“Ortaokulda matematik ortalaman kaçtı senin, on mu?” diye sordu burnunu kırıştırırken. “Yuvarlama nedir bilmez misin?”

“Böyle şeylere sadece yaşlılar dikkat eder, Sarp,” dedim omuz silerken. Benimle baş edemeyeceğini anlamalıydı. “Neden odadaydım?”

“İlayda annemlerle gelecek sandım. Pot kırmayalım diye taşıdım.”

Bahanesi inandırıcı gelmemiştir. “Neden uyandırmadın?”

“En tatlı uykunda gibiydin,” dedi umursamaz bir tavırla. “Ayrıca uyku- dayken daha sevilesi biriydin. Belki de kafa dinlemek istemişimdir.”

“Doğru, yaşlıların sık sık kafa dinlemesi gerekir,” diyerek ona takıldı- ğımda gözlerini kıstı ve bana karşı bir atakta bulunmaya hazırlandı. Ne yazık ki bu isteği pek de mümkün olmamıştı çünkü çalan zil sesi aramıza girmişti. Büyük ihtimal bizimkiler gelmiş olmalıydı.

Diğerlerine kalmadan kapıyı açtığımda tahminlerim de doğru çıkmıştı. Onlarla kapıda kısa bir sarılma faslını yaşadıkdan sonra herkes salona doğru giderken sona kalan birini fark ettik.

Bizim küçük cimcimemiz Bella bugün yine tulum giymiş bir halde, yü- zünde somurtkan bir ifadeyle bana bakıyordu. Sarp çok gecikmeden yanı- m- daki yerini alıp kızını izlemeye koyuldu. “Kız sen yine mi tulum giydin?”

“Sidem,” diye sızlandı anında. “*Nonna* asla laf dinlemiyor, Sidem. Çok mağdurum çok.” Bazen kelimeleri tekrarlaması konuşmasını daha tatlı ya- pıyordu. O zaman ona dayanmak imkânsız oluyordu. Yine dayanamayarak onu içeri çektim ve tulumu çıkarmasına yardımcı oldum. “Bugün en çok seni seviyorum, Sidem.”

“Peki beni?” diye sordu Sarp yaslandığı duvarın eşiğinden. “Babayı sev- miyor muyuz?”

“Baba!” diye bağırdı coşkuyla koşarken. Babasını gördüğü anda herkesi unutması saniyelerini alırken böyle bir kızı nasıl annesine bırakabilirdik ki? Bella babasının yanaklarına öpücük kondururken Sarp sanki huzurun zirvesine erişmiş gibi bir *oh* çekiyordu. Bu onu daha da eğlendirdiği için öpmeye devam ediyordu.

Sarp onu gıdıklamaya başladığında, “Baba!” dedi kıkırtılarının arasın- dan. Bir süre sonra o kadar gülmeye başlamıştı ki nefesi kesilecekti. Onları izlerken dudaklarımın kıvrıldığını kısılan gözlerimden anladım.

“Tamam sakın,” dedi Sarp kızını yere bırakırken. “Hadi üstünü değış- tirelim.”

“Babacığım ben kahvaltımı yaptım. Çizgi film izleyebilir miyim?” Babasından sonra bana da döndü. Benden de onay bekliyor olması beni biraz afallattı. “Sidem?”

“Baban izin verirse,” dedim kendimi toparlamaya çalışırken. Sarp ise bu afallamış halime gülerken kızına, “Sidem ablan izin verirse,” dediğinde bozuntuya vermemek için başımı sallasam da açıkçası kızı hakkında bir konuya beni de dahil ediyor olmasının şaşkınlığını yaşıyordum. Bella ayaklarını poposuna vuracak kadar büyük bir coşkuyla salona giderken ben arkasında öylece kalmıştım. “Neden öyle yaptın?”

“Ne yaptım?” diye sordu yaslandığı yerden ayrılırken.

“Bella bana sormamalıydı.” Biraz daha ona yaklaşıp elimdeki tulumu uzattım. “O senin kızın, Sarp. Onun hakkında da kararlara-”

Sözlerimi keserek, “Ee sen de benim karımsın,” dediğinde dünyanın en normal evliliğini yapmışız gibi konuşuyordu. Tamam ben de normal bir evlilikmiş gibi ona bulaşıyordum ama ondan duymak farklıydı. Belki de o da benden duyunca farklı hissediyordu. Umutlanmamak lazımdı. “Bitti mi?”

Düşüncelerimden sorusuyla sıyrıldım. “Anlamadım?”

“Kendinle kavgan bittiyse salona geçmemiz lazım.” Başparmağı ile arkasını işaret etti. Ailem o söyleyince aklıma gelmişti. Başımı hızla salladığımda bana elini uzattı. Bu evreleri geçmiştik artık bu yüzden elinden tutup beni sürüklemesine izin verdim. Salona girdiğimizde herkesin kahvaltı masasına yerleşmiş olduğunu gördüm. “Afiyet olsun.”

“Gelin çocuklar beraber olsun. Çekinmeyin kendi evinizdeymiş gibi yerleşin,” dedi Lerzan Hanım imalı bir sesle. “Gece kaçıp gittiniz bir de.”

Lerzan Hanım cümlesini bitirmesiyle İzem içtiği portakal suyunu püskürttü. Herkes çatık kaşlarla ona döndüğünde ben sinirden beyin kanaması geçirecekmiş gibi hissediyordum. Sarp bana baktığında hemen ondan gözlerimi kaçırdım. Sert bakışlarım İzem’i buldu ama o, onu neyin beklediğini bildiği için bakmıyordu.

İzem’in yanındaki boş sandalyeye doğru gittim ve oturmadan önce sırtına bir tane geçirdim. “Helal, helal.” Daha sert vurdum. “Boğazında kaldı herhalde, yazık.”

“Organlarını söktün kızın,” dedi ablam bize bakarken. “Öldüreceksin kızı.”

“Bırak öldürsün,” dedi İzem kendini acındıran bir ifadeyle. “Her türlü öleceğim zaten. Bari onun ellerinden olsun.”

“Abiciğim karın elden gidiyor, haberin olsun.” İlayda, Sarp’a pas attığında Sarp ağzına lokmasını götüremeden bize doğru baktı. “Erkeklerden hoşlanmıyor muydun sen?”

İzem sırtarak konuştu. “Aldatılınca yönelimim konusunda bazı değişiklikler yaşadım.”

“İyi git ötede başkasını bul, benim karımdan uzak dur.” Sarp’ın ciddi tavrı diğerlerini güldürmüştü. “Zar zor buldum zaten.”

“İyi yönden bak,” dedim burnu havada bir tavırla. “En iyisini buldun.”

“Katılıyorum.” Babaannem her zaman destekçim olduğunu yine belli etmişti. Babam pek alakadar olmuyordu. Diğerleri ise bizleri gülerek izliyorlardı. Onlara veda edeceğim için üzgün müydüm yoksa rahatlıyor muydum bilmiyordum. Karmaşık hisler içindeydim. “Bu arada bir saate çıkmamız gerekecek.” Bunu derken sesi biraz hüzünlü çıkmıştı. “Sizden tarihli bir şekilde Türkiye sözü almak istiyorum.”

“Abim sizinle mi dönecek?”

“Hayır,” dedi babaannem. “Bizimle gelmedi, bizimle de dönmeyecek. Ne hali varsa görsün. Siz şimdi soruma cevap verin.”

“Babaanne biz o konuda konuşmadık,” dedim sıkıntıyla. “Kasım ayının ilk haftasındayız. Burada yılbaşı telaşları başlıyor yavaştan. Bella’nın en sevdiği dönemler sanırım. O yüzden bu yılı burada bitirmek istiyoruz.”

“Bir haftadan ne olacak?” diye sordu ablam. Bahanem sanırım fazla saçmaydı. “Mesela haftaya falan gelseniz. Bir haftada dönersiniz.”

Sarp, karşımda oturduğu için bakışlarımız çok rahatça buluştu. Ona yardım dilenircesine baktım. Şu an hiç hazır değildim. Bu duruma bir şey yapsın istiyordum. “Benim yeni yıl görüşmelerim var şirkette, bu yüzden size şu an tarih veremiyoruz. Ama en yakın zamanda geri döneceğiz.”

“Erkenden dönün ama,” dedi babaannem küskün bir tavırla. “Ona göre hazırlık yapacağız.”

“Şüphenez olmasın,” dedi Sarp. Ardından bir sessizlik oluştu. Ben içimde daha fazla tutamayarak, “Abim hakkında neden kimse konuşmuyor?” diye sordum. Babamın bakışları, sorumla birlikte ilk kez beni buldu. Tek kaşı havada bana bakarken sinirli gibiydi.

“Abin hakkında konuşacak bir şey yok,” dedi soğuk bir sesle. “Seni düşünmüş, gelmiş. Bunun için teşekkür edeceğine hâlâ abinle ilgili memnuniyetsiz bir tavır sergiliyorsun.”

Hiçbir şey bilmeden konuşmak ne kadar kolaydı. Bir de her şeyi bildiğini sanarak dik bir duruş sergiliyordu ama gözümde tüm otoritesi, gücü puf oluyordu böylelikle. Koruduğu oğlunun nasıl geldiği hakkında bir fikri bile

yoktu. O zaten hep kendi doğrusu, yanlış olsa bile doğru diye pazarlayan biriydi. Ben şimdi anlatsam da fayda etmezdi.

“Oğlunuzun günler önce iş için geldiğinden haberiniz bile yok sanırım,” dedi Sarp imalı bir tavırla. Yüz hatları fazlasıyla keskin duruyordu. Babamın tavrına kurulmuştu sanki. “Aile şirketiydi yanlış bilmiyorsam?”

Lorenzo Bey şaşkınlıkla oğluna döndü. Lerzan Hanım bu durumdan memnundu ama onun aksine Lorenzo Bey beklenmiyor gibiydi. Babam bozulmuş bir ifadeyle, “Samet ayrı bir proje ile ilgileniyor bu aralar,” dediğinde çok geçmeden Russo tarafının bakışları ondan ayrılmıştı.

“Sanırım sizin ailedeki himaye kuralları sadece kızlarınızın üzerinde geçerli.” Babam, Sarp’ın tavrı karşısında oturduğu yerde kıpırdandı. Ablamın bu durum hoşuna gitmişti. Bir eliyle ağzını kapatırken güldüğünü gizlemeye çalışıyordu. “Çünkü oğlunuz size haber bile vermeden ülke değiştirebiliyorken, kızınız hayat arkadaşıyla bir yola girerken bile size sormak zorunda.”

Babam gerim gerim gerilirken bile burnunu düşürmeyerek, “Kız evlat her zaman farklıdır,” dedi üstten bir tavırla.

“Peki, kız evlat farklı olmak istemiş mi?” diye sordu Lorenzo Bey. “Bu tarz düşüncelere fazlasıyla karşıyım. Bir kızım var. Her zaman Sarp ile onu aynı tuttum. Evet, kız biraz narin görülüyor ama bunun sebebi bence yanlış büyütülen erkek çocuklarının fiziksel üstünlüklerini onlara karşı kullanmaları. Onun dışında ikisi de eşit haklara sahipler. Yaşam hakkı denen şey kız veya erkek fark etmeden verilmeli.”

Babam bir şey diyemedi. Diyecek yüzü olmamasına şaşırmıyordum. Üstüne babaannemin, “Ağzına sağlık,” demesi de ona yük olmuştu. Eminim. “Bence insan onu nasıl büyüttüklerine değil de kendi doğrusunun ne olduğunu öğrenmesine bakmalı.” Babam annesine yalandan öksürerek müdahale etmeye çalıştı fakat babaannemin pek de umurunda olmadı.

Ben onların bu haline alışıkım ama Sarp değildi. Ona rağmen bana destek olduğu için minnetle baktığımda bakışları bir türlü beni bulmadı. Bir ayağımı kaldırıp onun bacağını dürtmeyi denedim fakat hızımı ayarlamadan bir tekme savurdum. İlayda tek kaşı havada masanın altına bakıp bana döndüğünde rezilliğimle göz kaçırdım ve tam ayağımı geri çekeceken birisinin tuttuğunu fark ettim. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken sırttan Sarp ile onun olduğunu anladım. Parmakları bileğimde tüy gibi hafif hareketlerle gezdiğinde beni çilenden çıkarmaya çalıştığını biliyordum Hafif öksürerek onu uyarmak istesem de yüzündeki o hain sırıtış iyice büyüdü, “İyi misin, Sidem?” diye sordu.

“Yok da bir kahve içer misiniz çıkmadan?” diye sordum bizimkilere doğru. Bir bahaneyle kalkmam gerekiyordu. “Daha var değil mi?”

Ablam saatine bakıp başını iki yana salladı. “Biz yavaştan kalkalım, geç kalacağız yoksa. Annem ve babaannemin altınları çok uğraştırıyor.” Herkes yavaşça ayaklanmaya başladığında Sarp ayak bileğimi bırakmıştı çok şükür.

Ablam masayı toplamamıza yardım edecek gibi oldu. Onu İzem ile durdurduk. Havaalanına gelmemi istememişlerdi. Lorenzo Bey ve Lerzan Hanım ile sanırım plan yaptıkları içindi. Zaten ben de ısrar etmemiştim. İçimden gelmemiştii. Onlar yavaşça hazırlanırken Lerzan Hanım, Bella’yı da götürmek istemişti. Herkes bir bir giderken bana masayı toplamak düşmüştü. İşim bittiğinde onlarla vedalaşma faslı yaşamak için kapıya doğru ilerledim.

Diğerleriyle sadece sarılıp geçsem de babaannemle pek öyle olmadı. “Teşekkür ederim, Vahide Sultan,” dedim dolu gözlerle. “Her şey için çok sağ ol.”

“Sen sağ ol üzüm gözlüm,” dedi sevecen bir sesle. “Şimdi gelip gördüğümde aceleni daha iyi anladım. Hak da verdim ama şunu unutma ne zaman sıkışırsan, birisine ihtiyaç duyarsan bizi arayacaksın. Seni bilirim, inatçısın. Onların eline düşmemek için aramazsın ama bir yerden duysam benim elime düşersin. Bu senin için hiç iyi olmaz.”

Burnumu çekip tebessüm ettiğimde, “Bilmez miyim?” diyebilirdim sadece. Babaannem bana kollarını açtığında hızlıca ona sarılmaktan başka yapabileceğim bir şey de kalmamıştı. “Baban ne derse desin sen kendin için doğru olanı yaparak en iyisini yaptın, Sidem,” dedi sırtımı sıvazlarken. “Çünkü bir gün hepimiz öleceğiz. Belki de sen erken o geç ama yolun sonunda herkes kendi kararlarından sorumlu olacak. Başka bir hayat olmayacak. Baban yüzünden vazgeçme. Onların elini bırakma.”

“Babaanne...”

“O küçük kıza bakınca seni görüyorum.” Geri çekilip bir elini yanağıma koydu. “Ona her baktığımda senin küçükken etrafa attığın o mazlum bakışları görüyorum. Senin annen baban yanındaydı, onun değil. Ona rağmen aynısınız. O kıızı kurtar ki çocukluğun da kurtulsun. Çok seviyor seni. Her lafında sen varsın. Onun sana ihtiyacı var.”

“Merak etme,” dedim çatallaşan sesimle. “Ona güzel bir gelecek vereceğim.” Gururla baktıktan sonra bir kez daha sarıldı. Diğerleri seslenince gitme vakti gelmişti. Dolan gözlerimi elimin tersiyle sildiğimi gören Sarp, bir kolunu belime atarak beni kendisine doğru çekti. Ona yaslanıp bizimkilere

el salladım çünkü artık burada sığınabileceğim başka kimsenin kalmadığının farkındaydım.

Gitmişlerdi. Zaten önceden de yoklardı. Sırf iki gün onlarlaydım diye bu kadar hüznülenmem saçmaydı. Dikkatimi dağıtmak için Sarp'tan ayrı-
lıp ona baktım. Onu hazırlanmış bir halde görünce kaşlarım çatıldı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Birkaç işim var, onları halledip dönerim," dedi aceleci bir tavırla. Bu hareketleri içime şüpheyi yerleştirdi. Çatık kaşlarla ona baktım. "Çatma kaşlarını, benden önce yaşlanacaksın."

"Abime mi gidiyorsun?" diye sordum sivri bir dille. "Ben de geliyorum."

Sarp bıkkınla oflarken, "Neden abime gideyim, Sidem?" diye sordu. "Benim işim abin mi? İşadamıyım ben. Evimde bakmam gereken karım ve kızım var. Haliyle çalışmam gerekiyor."

"Rol kesme bana, Sarp," dedim sinirle. "Abime gidiyorsun, eminim. Pazar günü ne işin var?"

"Kendi işimin patronu olarak pazar günü çalışma kararı aldım, Sidem." Gözlerimi kısarak ona baktığımda daha çok kaçmak için yer yaptı. "Bak, oyalyyorsun beni. Bella'nın, senin rızından gidiyor. Hadi kaçtım ben."

"Sarp!" Sıkıttığım dişlerimin arasından sinirle bağırdım. "Ben de geliyorum işe o zaman. Beraber gidelim, görelim neymiş bu iş."

"Olmaz," diyerek karşı çıktı anında.

"Neden?"

"Dikkatim dağılır." Bu alaylı söyleminin tamamen bahane olduğundan emindim. Bu sefer itiraz etmeme bile fırsat vermeden burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Hadi kaçtım ben!" Ben burnumun ucuna kondurduğu öpücükle bir şaşkınlık yaşayıp, çatık kaşlarla arkasından bakarken o da bir anlık duraksadı. Bana doğru dönmedi. Sanırım o da yaptığığın yeni farkına varmıştı fakat bozuntuya vermeden ilerledi.

Bir elim şaşkınlıkla burnumun ucuna giderken, "Burun ucundan öpmek mi?" diyen İzem'in unuttuğum varlığı sıçramama neden oldu. "Kıskandım mı yoksa fazla romantiklikten kusasım mı geldi emin değilim."

"Mide bulantını kahveyle almama ne dersin?"

"Çok isterdim ama gitmem gereken bir etkinlik var. Çin yemekleri hakkında," dedi aceleci bir tavırla. "Başka zaman olur mu?"

"Çin yemekleri mi?" diye sordum garipseyen bir bakışla. "Dur tahmin edeyim, sertifika için mi?"

Gülerek başıyla onayladı. İzem'in en büyük hobilerinden biri sertifikalar için alakasız bile olsa her etkinliğe katılmasıydı. Hatta evinde sertifikalarıyla

yaptığı bir koleksiyon köşesi bile vardı. Birkaç kez onunla katılmışım. Hak da vermiştim, bazıları fazla eğlenceli oluyordu. Bu yüzden kaçıp gitmesine itiraz edemedim. Zaten benim de aklım oldukça doluydu. Evdeki işlerle boşaltmaya çalışsam bile etkili olmamıştı. Bir şekilde elim telefonuma, abimin adına gitmişti.

Derin bir nefes alıp ilk onu görüntülü aradım. Açmasını beklerken ellerim titremeye başlamıştı bile. Koltuğun dibine çöküp gerginlikle beklediğimde açılmadı. Önceden tek sefer açılırdı. Bu sefer normal aradım. Ulaşılamıyordu. Mesaj attım, tek tikti. Kaçmış olabilir miydi? Kaçmazdı, değil mi? Neden güven vermiyordu, bilmiyordum. Dudaklarımı ısırıp bu sefer Sarp'ı aradım. Ne hikmetse ona da ulaşılıyordu.

Bunu tahmin etmeliydim. Sarp, onun yanına gitmişti.

Tekrar tekrar arayacaktım. İnat değil miydi? Açtığında benden yüze yakın çağrı görecekti. Evi süpürdüm, bir yandan aradım. Çamaşırları katladım, bir yandan aradım. Sarp'ın telefonu artık meşguldü. Abime ulaşılıyordu.

Neredeyse iki saatim böyle geçmişti. En sonunda kendimi mutfağa attım. Biraz da yemek yaparak oyalanacaktım. Yemek yapmayı severdim ama dalgın olduğum anlarda yemekleri daha bir hevesle yapardım.

Dolabı karıştırdım. Biraz sebze ve somon olduğunu gördüm. Bu eve bir market alışverişi lazımdı diye düşünmüştüm aynı zamanda. Şimdilik bunlarla idare edecektim. İlk bir kaba sebzeleri alıp yıkadım. Ardından somon yapmak için tüm malzemeleri tek tek tezgâha bıraktığım sırada kapı açıldı. Kim olduğunu tahmin edebiliyordum. Bu yüzden tepki vermedim.

Önce büyük bir bıçak alıp brokoli ve karnabahardan kullanabileceğim kadar kesmeye çalışacaktım. Kollarımı sıvayıp işe koyulduğumda Sarp mutfak kapısının eşiğine gelmişti. Gözucuyla gördüm ama incelemeyen önüme döndüm. Sabah çıktığı gibiydi işte.

Ona bakmadan bıçakla brokoliyi kesmeye çalışırken sesini duydum. "Elini keseceksin bu kadar fevri olma." Bir cevap vermedim. Suskunluğum canını sıkmış olacak ki ofladı. "Sidem, böyle yapma."

"Telefonlarımı açmadın," dedim buz gibi bir sesle. Brokolileri su dolu kaba bırakıp bu sefer karnabaharı aldım. "Defalarca aradım. Onu da aradım. Açmadı. Abime gittiğin o kadar belli ki, Sarp. Bana söylemeliydin. Özellikle dün gecedan sonra." Elimdeki bıçağı sertçe bırakıp iki yandan tezgâhı tutup sakinleşmeye çalıştım. "Ben kimseye güvenemeyecek miyim?"

Sarp'ın koyu kahve gözlerindeki pişmanlık ona olan kızgınlığımı geçir-miyordu. Aksine daha da harlıyordu. Cevapsızlığı hayal kırıklığına uğra-mama neden oldu. Dudaklarımı büküp mutfaktan çıkmak için adımlarımı attım. Benim çıkmama kalmadan o büyük adımlarla mutfığa girdi. Ko-lumdan tutarak duvara yaslanmamı sağladı.

“Böyle yapma,” diye fısıldadı yüzüme doğru. “Sen böyle yapınca hiçbir işim rast gitmezmiş gibi hissediyorum.”

“Merak etme Sarp, sana beddua falan etmiyorum,” dedim alayla. Bencil biriydi. Elbette kendisini düşünüyordu.

“Belki de ben kendime ediyordumdur.” Kolumu yavaşça bıraktı. Ondan uzaklaştırıp göğsümde birleştirdim. “Senin bana karşı böyle olmana sebep olduğum için.”

“Kimse sana silah zoruyla yaptırmıyor bunları. Her şey senin elinde ve sen her seferinde bana zarar verecek olanı yapmayı seçiyorsun. Bunu anla-yamıyorum,” dedim sinirle ona bakarken. “Abim ile aranda ne var bilmi-yorum, derdiniz ne onu da bilmiyorum. Tek bildiğim ben size hiçbir şey yapmadım. Seni tanıımıyordum bile. Ama şimdi sizin bana sadece zarar-”

“Kimse sana zarar veremez, Sidem,” diyerek sözlerimi böldü. Bu cüm-leme daha çok sinirlenmiş gibiydi ama siniri bana geçmiyordu. “Buna yel-tenmeye çalıştıkları anda ağızlarını burunları kırarım.”

“İyi, kır ağzını burnunu o zaman çünkü abimi saklaman bana fiziksel olmasa da zarar veriyor,” diyerek sitem ettim. O sinirliyse ben daha çok sinirliydim. Mağdur olan, bir şeyler saklanan bendim. O değildi ama her seferinde bir bahaneyle sıyrılıyordu. Sarp yüzüme doğru eğilecekken kapı çaldı. Merakla sesin yönüne doğru baktığımda o sinirle geri çekildi. Kimin geldiğini biliyormuş gibiydi. Onu hafif iterek kapıya doğru gittim ve kimin geldiğine bakmadan kapıyı açtım.

Kapıyı açtığım anda Sarp'ın neden geri durduğunu çözmüştüm çünkü gelen kişi abimdi. Sadece bu sefer garipti çünkü burnunda ve kaşında bant vardı. Bantlar hafif kurumuş kan izlerine sahipti. Onu ilk kez böyle kar-şımda görmemle ufak çaplı bir şaşkınlık yaşadım. Ayrıca içime endişe hissi doluştuğu için kendime de kızdım. Onu hâlâ düşünüyor, önemsiyordum.

“Ne oldu sana?” diye sordum şaşkınlıkla ona bakarken. İçeri davet et-mek bile aklıma gelmemişti. O da zaten içeri gelecek gibi durmuyordu. Ellerini kabanının cebine atıp asabi bir halde bana baktı.

“Kocana sorsana.” Başını hafif yan yatırarak omzumdan arkaya doğru baktı. Gördüğü kişi ile sinirle güldü. Ben de Sarp'a doğru döndüğümde

onu kolona yaslanmış bir halde, yüzünde umursamaz bir bakışla bize bakarken buldum.

“Kırarım demiştim,” dedi omuz silkerken. Ardından abime kaydırıp bakışlarını. “Şimdi adam gibi burada ne işin olduğunu söyle.” Yine kıskırtıcı bir şekilde dudakları kıvrıldı. “Tabii adam gibi dediğim için zorlanmayacaksan.”

“Şovu kes,” diye homurdandı abim. Bu sefer ona doğru döndüm. Gözlerimiz buluştuğu anda tüm gün çabasını verdiğim şeyi ondan duydum. “Artık konuşalım, Sidem.”

“Duymak istediklerimi söyleyeceğine söz verir misin?”

Bu ısrarımdan bıkmış gibi iç çekti. “Denerim.”

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 11

Günahkârlara Kananlar

B irisi bana; abim bir gün senin evim dediğin yere geldiğinde bir yabancı gibi koltuğun bir köşesine oturacak dese, o kişiye yok artık diyerek kınayan bakışlar atardım. Çünkü abim yabancı olmayacak kadar yakınımıydı. En çok o ailemdi. Benim evim; onun da evi olur, her köşesi ona feda edilirdi. Eminim aynısını o da benim için düşünüp isterdi.

Zaman ne acıydı. Gölgesinde yaşayan bana bile acımamış, kınayacağım şeyleri başıma getirdiğinde suspus etmişti. Abim evim dediğim yerde, utana sıkıla bir koltuğa çökmüş, etrafa yabancı olduğunu belli eden bakışlar atıyordu. Onun yanına oturması gereken ben, karşısına oturmuştum. Kollarım göğsümde bağlı, bana bir iki kelime etsin de içimi rahatlatсын diye bekliyordum.

“Değer miydi abi?” diye bağırmak istiyordum. “Değer miydi kardeşinin evine yemeğe gelmek yerine, kocasından dayak yemiş bir halde iki düşman gibi konuşmaya? Ne geçti eline, kim hangi madalyayı verdi sana? Tüm bunlar büyüüttüğün kızı bir yetim gibi hissettirmeye değdi mi?”

Ama diyemedim işte. Nasıl diyebilirdim ki? Dediğim an mutsuz olduğumu, ona muhtaç olduğumu düşünecekti. Ona ihtiyacım olması, muhtaç olduğum anlamına gelmezdi. Baba oğul bunu anlamaktan uzaklardı.

Onlar için birisine ihtiyacın varsa ona muhtaçsın demekti. Onlara sırtını dönerek nankörlük yapamazdın. Eğer onlara karşı burnun dikse, başına gelen her şeyi hak ederdin, sonra gelip ağlayamazdın.

“Seni dinliyorum,” dedim taviz vermeyen bir tavırla. Sarp sanırım onu konuşması için tehdit etmiş, bir iki yumruk sallamıştı. Ona bir şey olmazdı. Sapasağlam duruyordu. Bu yüzden onun için endişelenmeyi bırakmıştım. “Oturmaya gelmedin herhalde?”

“Oturmaya gelmedim zaten,” dedi aksi bir ses tonuyla. Ben tekli koltukta otururken o ve Sarp karşımdaki ikili koltukta oturuyorlardı. Sarp bıkmış bir tavırla yayılırken abim diken üstünde gibiydi. Abimin asabi sesine karşılık, Sarp onun ayağına bir tekme savurdu. “Bir su verseniz fena olmazdı.”

“Zıkkım iç,” diye homurdandı Sarp. Ona çatık kaşlarla baktığımı görünce ellerini iki yandan havaya kaldırıp pes etmiş bir halde ayağa kalktı. Adımlarını takip ettiğimde mutfığa doğru gittiğini gördüm.

“Bakışlarını ondan alamayacak kadar âşık mı oldun ona?” diye sordu abim. Resmen aranıyordu. “Madem bu kadar âşıktın, neden yangından mal kaçırır gibi evlenerek durumu piç ettin?”

“Öyle istedim ve yaptım.” Ona karşı bu kadar sert çıkabileceğim konusunda kendime güvenim yoktu ama nedense yanılmıştım. Ona tahammül edemiyor, sürekli terslemek istiyordum. Kızgındım. Kırgınlık değildi bu. Saf bir öfke vardı içimde. “Bana hesap verecek olan sensin. Ben değilim. O yüzden ya konuş ya da git.”

“Karımı biraz daha sinirlendirirsen bu suyu ağzına değil başka bir yerine veririm.” Sarp’ın sert sesiyle bakışlarım tekrar onu buldu. Abime suyu uzatıp yine koltuğun en köşesine, ondan uzağa oturdu. Abim vebalıymış gibi ondan kaçırıyor olması gözümünden kaçmamıştı.

“Karına olan aşkın gözlerimi yaşıyor, Luca,” dedi abim. Luca ismini onu sinir etmek için kullandığı çok açıktı.

“Luca ismini herkes kullanabilir,” diyerek ona karşılık verdi Sarp. “Sen de herkessin, Samet Karacahan. O yüzden kullanırken vurgulamakla uğraşma, sikimde değilsin.”

“Ben siz dalaşın diye mi burada oturuyorum?” diye çıktım sinirle. Birbirlerine attıkları ölümcül bakışlar bana döndüklerinde geçmişti. Sadece sinir olmaya başlıyordum ve beni küçümsemeye çalışıyorlarsa önermezdim. İlk Sarp’a baktım. “Mümkünse birkaç saniye çeneni kapalı tut.” Abim, Sarp’a olan tavrıma sırtır gibi olacakken sıra ona gelmişti. “Kocamla konuşmak yerine bana derdini anlat, sonra defol git.”

Sarp bu tavrıma karşılık bir ıslık çaldı. Gözlerimi kısarak sinirle tekrar ona baktığımda bana öpücük gönderdiğini gördüm. Bu gece onun da bir derdi vardı belli ki ya da canına susamıştı çünkü yaptıkları sinirimi harlamak dışında bir şeye yaramıyordu. Abimin yanında melek kaldığı için övünüyormuş gibiydi. Belki de nispet yapıyordu. Koca adam olmuştu ama serserilik aynıydı.

“Bir kovmadığın kalmıştı onu da yaptın,” dedi abim alaycı bir tebesümle. Bu kadar rahat olması kafasını koparma isteğimi güçlendiriyordu. Sanki konuşmamak için bahane arıyormuş gibi dağıtıyordu konuyu ama işe yaramıyordu. Ben bu gece ondan mantıklı bir açıklama almadan durmayacaktım. Sert bakışlarım karşısında sıkıntıyla bir nefes verdi.

“Peki...” dedi. “Üniversitede bir boklar yedim.”

“Sen hayatının her anında bir boklar yiyorsun.” Ben abimin cümlesine tepki veremeden Sarp girdi araya. Sinirle bir elim alnıma gittiğinde beni çıldırttığını anlamış gibi konuştu. “Ben bir şeyler içeyim...”

“Yerine otur, Sarp,” dedim mesafeli bir sesle. “İçki falan içmeyeceksin, yerine otur ve sus.” Ardından tekrar abime döndüm. “Üniversitede yediğin bokların benim evliliğimle ne alakası var?”

“Çünkü senin evliliğin Sarp’ı tamamen hayatımıza sokuyor!” Sinirle çıkıştığında kaşlarım çatıldı. Ne yapmıştı ki Sarp’ın varlığı bile ona batacak etkiliydi? “Ben yıllardır buraya gelmiyorsam bunun tek sebebi, en son geldiğimde üniversitedeki günahlarımın karşıma çıkmasıydı. Seni onlardan uzak tutmak için Türkiye’ye döndürmeye çalıştım ama sen inatçı çıktın. Sonra dedim ki İtalya büyük yer, olmaz ama oldu. Bu adamın ailemizde olmaması gerekiyordu ama şansımı sikeyim ki oldu. Yıllardır endişesini duyduğum her şey aniden gerçekleşmeye başladı.”

“Ben seni anlayamıyorum.” Kafam karışmış bir halde ona baktım. Sarp’a döndüğümde gözlerini benden kaçırdığını görmüştüm. “Ne yapmış olabilirsin ki? Adam mı öldürdün mesela, ne yaptın da Sarp bildiği için bile tehlike arz ediyor.”

“Vesile oldum,” dedi düz bir sesle. Sözlerini idrak edemediğimi fark ettim. Dumura uğramış bir halde onun yüzüne bakarken o ise derince yutkunup sadece arkamdaki bir noktaya bakıyordu. Bir dizi ritim tutarken, gerginliği fazlasıyla hissediliyordu. Ne demekti o? Benim abim öyle bir şey yapmış olamazdı. Buna neden inanamıyormuşum gibi kalbim hızla atıyor, içimdeki korkuyu beni boğarcasına büyütüyordu...

“Nasıl?” diyebilirdim sadece. “Nasıl yani... Sen?”

“Üniversitede fazla dağıtmıştım. Ders çalışmaktan çok partilemek, alkol komasına girmek gibi şeylerle uğraşıyordum. Bu süreçte Sarp o kadar yanımda değildi. O benim aksime işinde gücündeydi ama ben sınırı o kadar aşmıştım ki uyuşturucuya başlamıştım.” Şaşkınlıkla bir elim aralanan ağzıma gitti. “Şimdi dönüp bakınca o halimden memnun değilim elbette ama tamamen ortama uymuştum işte. Çoğu insanın üniversitede yediği boklardı.”

“Ama seninki aşırıya kaçmıştı,” diyerek onun sözlerini böldü Sarp. “Senin hepimizin hayatını sikip attı.”

Abim pişmanlıkla ona bakarken bu sefer kızacak hali bile yokmuş gibi duruyordu. “Biliyorum ama...”

“Ne yaptın?” diye sordum zayıf bir sesle. “Abi sen ne yaptın?”

“Bir dönem polise yakalanmıştım. Bir şekilde kurtuldum ama yakın takipteydim. Yani tek hatamla bu sefer babam da her şeyi çakardı. Zaten

benim polise yakalanmam ev arkadaşım yüzünden olmuştu. Bir gün evde yine uyuşturucu vardı..." Acıyla gözlerini yumdu. Onu ilk kez bu kadar kederli görüyordum. Ne düşüneceğimi bilemeden ona bakmaya devam ettim. "O gün bir arkadaş da bizimleydi. Sevgilisini yeni kaybetmişti, kafa dinlemek için yas sürecinde bizde kalıyordu. Onu sadece bir saat yalnız bırakmak zorunda kaldım. Proje teslimi için..."

"Ve..." Aldığım nefes boğazımı yakıyormuş gibi acı çekiyordum. Bir elim boynuma giderken yüzümü buruşturarak abimi dinlemeye devam ettim.

"Sarp, ben ve o üniversiteden arkadaşlık. Proje tesliminden sonra eve döndüğümüzde..." Abim bir eliyle gözlerini kapattı. Ardından bir hıçkırık sesi koptu dudaklarından. Sarp'a baktığımda bir eli dudağında dışarıyı izlediğini gördüm. Dolu gözlerle ikisine bakarken ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Saniyeler sonra abim elinin tersiyle gözlerini silip bana baktı tekrar. "İntihar etmişti. Evdeki uyuşturucularla fazla dozdan ölmüştü. O an onu kaybetmek mi yoksa babamın korkusu mu ağır basmıştı bilmiyordum..."

"Nasıl yani?" diye sordum fısıltudan ibaret bir sesle. "Senin korkacağın bir şey yok ki..."

"Ev arkadaşım onun öldüğünü bizden önce görmüş olmalı ki kaçmıştı, Sidem. Onu aradım ulaşılmadı. Odasına gittim eşyalarının çoğu yoktu. İkimiz de polislik olmuştuk ve o başımızın belada olduğunu düşünerek kaçmıştı. Ne yapacağımı şaşırmıştım..."

"Tahmin ettiğim şeyi yapmış olamazsın." Oturduğum yerden hiddetle kalkıp ona baktım. "Ortada ölen biri varken, yapmaman gereken o boka bulaşmışken öylece gitmiş olamazsın."

"Babamı tanıımıyormuş gibi konuşma," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. Gözlerinde nasıl utanmadan öfke duygusuna yer olurdu? Bahsettiği şeyler bakkaldan çikolata çalmak değildi. "Eğer o gün polisi arasaydım sitin sene kurtulamazdım. Çocuğun ailesi ayrı bela, babam daha ayrı bela. Üstelik zaten polislerle papaz olmuşum... Bu olay duyulsa sence babam şu an yüzüme bakar mıydı?"

"Abi yapmış olma..."

"Mecburdum." Bakışlarını benden kaçırdı. Bu tamamen onun gerçek hislerini görmemem için yapılmış bir savunma mekanizmasıydı. "Sarp ve Lorenzo Bey'den yardım istedim. Başta kabul etmediler. Yalvardım. Babamdan, başıma geleceklerden bahsettim. Onlar bile sadece anlatmayla halime acımişti, Sidem. Sen düşün. Babam o gerçekleri öğrense bana neler yapardı?"

Hayal kırıklığına uğramış bir halde Sarp'a döndüm. Bizden uzağa bakmak için özel bir çaba sarf ediyordu. "Sarp," dedim titreyen sesimle. "Bana bakmayacak mısın?"

"Seni çok hayal kırıklığına uğrattıyoruz," dedi hâlâ dışarıyı izlerken. "Ve o zaman attığın bakışlar benim gibi bir adam için bile fazla."

"Sarp'ın bir suçu yoktu, Sidem. O sadece babasını aradı. Kalanında ben tamamen sahnedeydim. Detayları vermeyeceğim ama bir şekilde sıyrıldım." Gözlerimi kısıp ona doğru baktım. Eminim yüzümde ondan tiksinen bir ifade vardı ama ne yazık ki saklayamıyordum. Yaptığı şeye aferin dememi beklemiyordu herhalde. Bunun ağırlığıyla insan nasıl yaşardı? "Bana hiç böyle bakma. Sen bile babamın gazabından kaçabilmek için aceleyle evlendin. Ben ne yapsaydım?"

"Ben yine de senin böyle bir olayı saklamayı anlayamıyorum," dedim şaşkın bir halde. Kendisini nasıl beni öne sürerek akliyordu aklım almıyordu artık. Abim bencil adamın tekiydi. "Benden bile sakladın ama sana her konuda güvenmemi bekledin."

"Bunu kaldıramazdın," dedi acı dolu bir sesle. "Sana nasıl arkadaşımın ölümünden suçlanma şansım yüksek olduğu için onun cesedini başka bir yere taşıdım diyebilirdim?"

"Peki Caroline..." Biraz da olsa bir şeyler rayına oturuyordu ama onunla alakasını çözemiyordum. "O bu hikâyenin neresinde?"

Sarp ve abim göz göze gelmişlerdi. Abim omuz silkti, Sarp ise bu sefer gerilen taraf oldu. Söz hakkı ona geçmiş gibiydi. Bakışlarımı tamamen onun üstünde tuttum. Oturduğum yerde boğuluyormuş gibi hissettiğim için karşısına dikilmiş, bir bacağımı titretirken öylece duruyordum. Ne yapacağımı bile şaşırmıştım. Yıllarca abim bir günahın içinde öylece yaşamıştı. Aklım almıyordu.

"Abisiydi," dedi Sarp utana sıkıla. O an yanlış duyduğumu bile düşünmüştüm ama sesi zihnimde yankılanıyordu. Yanlış değildi. *Ölen kişi Caroline'ın abisiydi.* "Caroline bizim üniversiteden arkadaşımız değildi. Onunla tanışmamıştık bile. Ölen kişi de onun abisiydi. Yıllar sonra bir bar da tanıştım onunla. O gece her zaman olduğu gibi içmiştim ama nedense ilk kez kendimden geçmiştim. Sabah uyandığımda onunla aynı yataktaydım. Bir ay sonra da hamile olduğunu öğrendim..."

"Nasıl yani?" diye sordum yüzümü buruştururken. Beynimden vurulmuşu dönmemişim, ben direkt aklımı kaçırmıştım. O bile benden kaçıp gitmişti bu gerçeklerden sonra. "İntikamını senin üzerinden mi almak istedi? Sen ne alaka, Sarp?"

“O da benim yüzümdendi,” dedi abim bir kez daha pişmanlıkla. “Ben bir iş başvurusu yapmıştım ama kendi adımlı kullanamamıştım. O sıra polislik işler vardı. Sarp’ın adını yazmıştım. Numara benimdi ama isim Sarp’ındı. Benim oradaki hattım da Sarp’ın üzerineydi. Caroline abisinin öldürüldüğünü düşünüyordu. Yemin ederim öldürmedim ama kanıtım da yoktu işte.”

“Sarp’ı sen mi sandı?” Her seferinde daha çok şaşırmam sanıyordum ama yanıliyordum. Dehşet içinde dinliyordum onları. Bu kadarı bana fazlaydı. “Sen ne diyorsun abi?”

“Yemin ederim böyle olsun istemedim,” diyerek kendisini savunurken ayağa kalktı. “Sidem, ben yemin ederim-”

“Babaannem bize *yuttuklarınız boğazınızda kalır, biri sizi sıkar da ortaya çıkar* derken hiç mi yüzün kızarmadı senin ya? Yıllarca bizden hayatının en büyük olayını saklamışsın. Sarp’ın hayatındaki kimseye ulaşamayacağına güvenmişsin...” Bana doğru bir adım atacakken geri çekildim. “Her şeyi geçtim sen bana neler hissettirdin bir haftada haberin var mı?”

“Korktum, Sidem!” diye bağırdı sitem eder gibi. *Sanki çok hakkı varmış gibi*. “Ben her şeyi öğrenirsin, onlar da öğrenir... geçmiş bugün ayağıma takılır diye korktum. Yıllarca babamın gözünde iyi bir konumum olsun diye uğraşmışken kaybederim diye korktum.”

“Bu yüzden bana suç işlemişim gibi davrandın,” dedim alaycı bir kırgınlıkla. “Ben neler hissettim senin haberin var mı abi? Yok! Seni kırdım sandım. Sırf evlendim diye kırıldın, benim abim olmaktan vazgeçtin sandım. Her gün bir şey mi yaptım diye düşündüm durdum. Nerede bir abi kardeş görsem ağlamamak için kendimi zor tuttum çünkü seni özlüyordum.”

“Ben gerçekten özür dilerim,” dedi saf bir pişmanlıkla. Ne güzeldi dünya. Yapar yapar sonunda iki gram üzülmünce buna pişmanlık etiketini koyarak sıyrılırdı. Ona acıyıp unutturum sanırdı. Sırf onu sevdim, herkesten öne koydum diye mi bu kadar rahattı?

“Benim senin gözünde babamın gözündeki konumuna verdiği kadar değerim yokmuş,” dedim acıyla dudaklarımı kıvrırken. Öyle zoruma gitmişti ki ne hissedeceğimi şaşırmıştım. “Ben seni her şeyin önüne koyarken sen beni bir şirket pozisyonunun gerisinde tutmuşsun. Ben senin için bu kadar basit biri miydim abi?” Yüzünü buruşturup gözlerini yumdu. Ne gözlerime bakacak ne de tek kelime edecek yüzü vardı demek ki. “En acısı da şu ki sen bana dürüstçe anlatsaydın ben ona âşık olmamak için çaba verirdim ama sen o kadar bencilsin ki Sarp ile olmamam için her şeyi denedin. Sen kendin için bu evliliği bozmaya çalıştın.”

Her şey çok ütöpik geliyordu. Bir yerden sonra tamam deyip kabullensem bu sefer abimin sırf kendisi için bu evliliği bozmaya çalışmasının ağırlığı altında kalıyordum. Benim mutluluğum o kadar mı önemsizdi? Asıl önemli olan onun rahatlıkta olması mıydı? Ben sanırım kimsenin umurunda değildim. Bu zamana kadar kimsenin gelmemesinden, haftada bir aramasından anlamalıydim ama abimin yalandan ilgisi yüzünden sevdiğimi düşünerek ihtimal vermemiştim. Tam bir aptaldım.

“Gitmeni istiyorum.” Sarp ve abim şaşkınlıkla bana döndüler. Bakışlarının etkisi altına girmemek için onlara bakmamaya gayret gösterdim. “Şu an seninle konuşacak hiçbir şeyim yok. Aynı zamanda seni affedesim de yok. Bencilliğin yüzünden sadece midem bulanıyor. Burada kalmanı istemiyorum.”

“Sidem...” İsmim dudaklarından yalvarır gibi çıkmıştı. Bana geçti mi diye soracak olursa geçmemişti. İçim ona hiç acımıyordu. Ben onu yargılamazdım, dinlerdim ama o babamı daha çok umursayarak yıllarca saklamış, sonrasında benim hayatıma kendi hataları yüzünden müdahale etmeye çalışmıştı. “Yüzüme bak. Konuş benimle lütfen...”

“Şu an konuşmak istediğim son kişisin,” dedim buz gibi bir sesle. “Zamanında yapılmayan dürüstlüğü’nün her şeyi unutturacağını düşünmen öyle komik ki. Anlattığında ne olmasını bekliyordun? Ben kollarına koşup seni teselli mi edecektim? Sen kendi çıkarların için benim mutluluğumu umursamayan birisin sadece.”

“Konunun bu olmadığını biliyorsun.” Kolumdan tutmaya çalıştığını fark etmemle hemen kendime doğru çektim. Ondan yana dönmedim. Dönmeyecektim. Onun gitmesini istiyordum sadece. “Şimdi böylece konuşmadan geçmemeliyiz.”

“Sen istediğin için günlerdir konuşmadan geçiyoruz, Samet Karacahan,” dedim iğneleyici bir tavırla. “Sen konuşmayı tercih etmediğin için günlerdir ben içimde bir sıkıntıyla yaşıyorum. Şimdi de sen o sıkıntıyla yaşa. Biraz da sen gör bakalım ne demekmiş muhtaç olduğun iki kelimenin asla gelmemesi.”

“Abim...” Abim olduğunu yeni hatırlamış gibi bu kelimeyi kullanmasıyla sinirle histerik bir kahkaha attım. Delirdiğimi düşünebilirdi ama kahkahamı durduramadım. İki sevgi dolu sözcükle beni kandırabileceğini düşünecek kadar ona yüz vermiş olmalıydim. Yoksa bir insan asla bu kadar pişkin olamazdı. Bu iyice sinirimi bozmuş olmalı ki hiddetle ona dönüp göğsünden ittirdim.

“Çık git dedim sana!” Bağırırken onu itirmeye devam ediyordum. “Abim olduğun yeni mi aklına geldi? Götün tutuştu diye mi bu samimiyet? Neredeydin günlerdir, ben senden gelecek tek kelimeye muhtaçken sen neredeydin? Cehennemin dibine kadar yolun var şimdi. Git!”

“Lütfen yapma böyle.” Beni sakinleştirmek ister gibi kollarımı tuttu ama sanki vebalıymış gibi kollarımı hemen kaçırdım. Geriye doğru çekilirken çarpışım sert bedenle Sarp’ın arkamda olduğunu anlamıştım. Bir eli karnımdan süzülerek belime yerleşti ve beni kendisine doğru çekti. Ona yaslanmaktan kaçmadım.

“Gitsin,” dedim abimin gözlerinin içine bakarken. “Sarp onu burada istemiyorum, gitsin.”

Sarp’ın sıcak nefesini ilk saçlarımda hissettim. Ardından kulaklarımda hissettiğimde ürperdim. “Gidiyor zaten,” diye fısıldadı kulağıma doğru. Onun cümlesiyle abimin gözleri Sarp’ta takılı kaldı. Sarp’ın bakışlarını göremiyordum fakat abimi ikna etmeye yeterli olmuş olacak ki geriye doğru bir adım attı. Bir kez daha bana bakmak istediğini anladığımda, bakışlarımı ondan kaçırdım. Sarp’ın belimdeki kolunu ittirerek ona doğru dönmüş, yüzümü onun göğsüne yaslamıştım. Bir eli saçlarıma gitti, orada öylece birkaç saniye kaldı. Ardından yavaş hareketlerle okşadı. “Gitti işte.”

Kapının sesini duymadan ikna olmadım. Duyar duymaz Sarp’tan ayrılıp birkaç adımla ondan uzaklaştım. Bu hareketimle afallamış, gözlerine korku yerleşmişti. Sanırım ona bağınıp çağırmamdan korkuyordu. “Hayatını mahvetmiş,” dedim titrek bir nefes verirken. “Abim, hayatım mahvetmiş.”

“Bunu onaylamam Bella’ya haksızlık olur,” dedi durgun bir tavırla. “Çünkü o benim başıma gelen en güzel şey.”

“Abim hayatını mahvetmişken, kardeşi olan ben de senin başına bela oldum.” Hayal kırıklığı içinde başımı iki yana sallarken gözlerim yaşlardan dolayı bulanıklaşıyordu. “Abim olmasaydı sen şu an bunlarla uğraşmak yerine, kızının ve eşinin yanında olduğu mutlu bir aile tablosu içinde olabilirdin, Sarp. Ben sana abimin senden aldıklarını vermek için buradaymışım.”

“Abinin neler yaptığını bilmiyordun, Sidem.” Bu durumda bile umursamaz durmaya çalışması takdir edilesiydi. “Ben de Caroline ile birlikte olduğumda, ölen arkadaşımızın kardeşi olduğunu bilmiyordum mesela. Samet’in adımı bir yerlere yazdığını biliyordum ama bu noktaya geleceğini düşünmemiştim. Bilinçsiz hareketler bizi bu duruma getirdi sadece.”

“Gerçekten tesadüf müydü peki?” diye sordum dikkatle ona bakarken. Onun ise bir kaşı havaya kalkıp sorumu daha da açmamı istermiş gibi bana bakmıştı. “Yoksa sen de intikam mı almak istedin?”

“İntikam isteyeceğim bir durum yoktu ortada,” dedi sert bir sesle. “Ol- saydı bile seni oyuncak etmezdim. Benim de bir kardeşim, küçük bir kızım var. Asla böyle oyunlara girişmezdim. İntikam falan yok. Seninle evlenmek istedim çünkü bana kızımı vereceğini düşündüm. Veriyorsun da.”

“Abimin aldığı kızını.” Daha fazla gücüm kalmadığı için kendimi az önce onun oturduğu koltuğa attım. Dirseğimi bacağıma yaslayarak bir elimle alnımı kapattım. “Abim nasıl böyle bir şey yapmış olabilir? İnsan canı bu kadar basit mi? Öylece bırakmış ve yıllarca bunu saklamış. Tamam, öldüren o değil ama yaptığı yine de adice, Sarp. Bir de hâlâ pişkin pişkin bu gerçeği örtmek için beni de yakacaktı.”

“Abin her zaman bencildi, Sidem.” Yanımda oluşan hareketlilikten onun da oturduğunu anlamıştım. “Bir dönem sana karşı olmasa bile öyleydi. Düğün günü Caroline her şeyi öğrendiğinde bile bencilce çekip gitmişti. Beni ve kızımı düşünmemişti. Beni siktir et, küçücük kızı düşünmemişti.”

“Bella...” O küçük kızı düşününce içime bir sıkıntı doldu. “Onun hiçbir günahı yok. Yine benim abim yüzünden...” Sarp’a doğru döndüm. O sadece keskin bakışlarla önüne bakıyordu. “Onu alacaksın. Caroline’dan seni kurtarıp, kızını almana yardım edeceğim. Yeriniz sağlamlaşınca da hayatınızdan gidip size ayak bağı olmayacağım. Ben abim gibi değilim, inan bana.”

“Öyle olduğunu düşünüyor gibi mi duruyorum?” Şaşkınlıkla bana baktı. Ne diyeceğimi bilemeyerek omuz silkip bakışlarımı kaçırdım. Düşünebilirdi, sonuçta abim yüzünden yaşadıkları az buz şeyler değildi. “Sidem, Bella nasıl hayatımı mahveden bir unsur değilse, seninle evlenmek de hayatımda yük olan bir unsur değil. Ben onun kardeşi olduğunu bilsem bile, o gece o kaldırımda muhabbet ettiğim kızla evlenmek isterdim.”

“Bilmiyorum,” dedim düşünceli bir sesle. İnanmak içimden gelmiyordu çünkü dünya kötülüklerle dolu bir yerken, insanlar nasıl bu kadar iyi kalabilirdi diye düşünmekten içimde sadece şüphe yer etmişti. “Sadece artık hayatımda hayal kırıklığına uğratmak istemediğim bir kişi daha var.”

“Bu hayatta hayal kırıklığına uğratmaman gereken ilk kişi kendin, Sidem.” Bana nasihat verir gibi konuşuyordu. Normalde olsa şimdi ona yaşlı der, güler geçerdim ama abim öyle bir şeyin içine sokmuştu ki bizi, ilk kez onun yanında rahat değildim. “Gün gelecek yanında kimse olmayacak. Memnun etmek istediğin, hayal kırıklığına uğratmamak için kendini parladığın herkes, senden uzakta kendi keyfinde olacak. O zaman diyeceksin işte; *ben ilk kendimi mutlu etmeliydim. O zaman kimseye ihtiyacım olmadığımı anlardım.* Sen kendini hiçbir zaman memnun etmediğin için hep birilerine ihtiyacın olduğunu düşündün.”

“Çünkü kimse senin gibi bana şöyle düzgünce iki çift kelime ederek açıklamadı.” Başparmağımla ortaparmağımın tırnak etlerini kazırken, canımı acıtmak ister gibi daha da bastırıyordum. “Ben insanlardan sadece memnuniyetsizlik gördüm. Bu yüzden o yüz ifadelerini düzeltmek için çabaladım.”

“Ben sana hiçbir zaman öyle bakmadım,” dedi sitem dolu bir sesle. Bu durumda bile kendimi düşünmediğim için bana kızmakla meşguldü. “Peki şimdi beni neden memnun etmek için uğraşıyorsun?”

“Çünkü sana karşı mahcup hissediyorum,” dedim dürüst olmayı tercih ederek.

“Sidem, sen bana hiçbir şey yapmadın. Aksine abinin mahvettiği şeyleri düzeltmeye çalıştın.” Bana doğru döndüğünde ben de karşılık vererek gözlerimizi buluşturdum. “Sen, Samet Karacahan değilsin. Herhangi biri hiç değilsin. Sidem Karacahan Russo’sun. Benim karımsın. Ben, senin kim olduğunun farkındayım. Sen de kim olduğunu fark et.” Bir cevap vermeden ona bakmaya devam ediyordum. Bu durumun içinde daha fazla kalmak istemiyormuş gibi ayağa kalktı. “Duydukların hafif şeyler değildi. Annemlere Bella’nın onlarda kalmasını söylerim. Sen de biraz dinlen.”

Sarp’ın tavırlarını sorgulamaya hakkım var mıydı? Belki de yoktu ama bugün sanki abim geçmişî önümüze koymamış gibi beni salonda bırakarak yukarı çıkması biraz garip gelmişti. Durgundu, hatırlamak onu üzmüştü. Normalde geniş omuzlarıyla heybetini belli eden Sarp Luca şimdi omuzlarını düşürmüş bir halde merdivenlerden çıkıyordu. Konuşarak halledebilirdik ama Sarp sanırım bunu istemiyordu. Onu istemediği bir şey için de zorlamam saçma olurdu. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Tek bildiğim, abimin mahvettiği şeyi düzeltmek istiyor oluşumdu.

Her zaman oturduğum, sıcaklığında mayıştığım bu salon ilk kez üşümeme neden olmuştu. O çekip giderken arkasında kaldığım her saniye sadece üşüyordum, bir de düşünüyordum. Sarp’ı düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Aklımdaki düşüncelerle girdiğim misafir odası gözümde daralmıştı sanki. Eşyalar üzerime doğru geliyor, duvarların dili varmış da beni suçluyormuş gibi hissettiriyordu. Burada tek kalmak istemiyordum. Başkasını da istemiyordum. Sarp ile konuşmam lazımdı. Sıkıntıyla daha fazla dayanamayarak iyice içeri girmeden elimi kapı koluna doğru attım. En fazla ne olabilirdi ki? Beni odadan atmazdı sonuçta, öyle biri değildi.

Kapıyı açar açmaz karşımda bir eli havada Sarp’ı bulmayı elbette beklemiyordum ama tam olarak o şekilde karşımdaydı. Hatta o da çalmadığı

kapının açılmasının şaşkınlığını yaşıyordu. Göz göze geldiğimizde ikimiz de hem şaşkın hem de karmaşık duygular içindeydik.

“Sarp?”

“Sidem?” Havada kalan elini indirip bana bakmaya devam etti. “Bir şey mi oldu?”

“Sayılır,” dedim iç çekerken. “Sen niye buradasın? Bir şey mi oldu?”

“Sayılır,” dedi o da benim gibi. Ardından bir elini ensesine götürüp bakışlarını kaçırırken konuşmaya devam etti. “İlk sen söyle.”

“Hayır.” Kapıyı açarken iyiydi ama ben bunun gerisini düşünmemiştim. Şimdi ona ne diyecektim? *Seninle uyumak istiyorum* mu? İstedığimi dile getirmek çoğu zaman zordu. “İlk sen...”

“Sabaha kadar bunun kavgasını yapamayacak kadar yaşlıyım.” Derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi. Ardından bakışlarını gözlerimden ayırmayarak konuşmaya devam etti. “Bu gece benimle kal.” Hem onunla aynı şeyi istiyor olmanın hem de bunu açıkça dile getirmesinin verdiği şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Büyük ihtimal yanlış anladığımı, ters cevap vereceğimi düşünerek durumu toparlamaya çalışacaktı. “Yani...”

“Kalırım,” diyerek devam etmesine izin vermedim. “Aslında ben de aynı şey için geliyordum.”

“Nasıl yani?” Şaşıрма sırası ondaydı. Az önceki yüz ifadem şimdi onun gözlerinde vardı. “Sen benimle kalmak için mi?”

“Sen de benimle kalmak için geldin.” Utancımdan direkt onu öne atmıştım. Bana güvenmek de bu kadardı işte. Adamı iki dakikada satardım. Sarp da bu tavrıma hafif güldü. Onu güldürebildiğim için bir anlık mutlu olmuştum.

“Tamam o zaman,” dedi önce ama sanki saçmaladığını düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturdu hemen. Bir elini bana uzatacak gibi oldu. Geri çekeğine dair şüphesini anlamıştım, bu yüzden fırsat vermeden elinden tuttum. Gözlerine baktığımda garip bir ifade vardı. Benden bunları beklemiyormuş gibiydi. Ben de kendimden beklemediğim için çok da takılmadım.

Adımlarımızı odasına doğru yönlendirdi. Bana yabancı olmayan odaya girdiğimizde ellerimiz ayrıldı. Ben pijama takımı almak için giyinme odasına girdim. Aldıktan sonra banyoya doğru ilerleyerek onun giyinmesi için alan yarattım. Dişlerimi fırçalayıp, pijamalarımı giydikten sonra saçlarımı da tarayıp odaya döndüm. Benden sonra banyoya diş fırçalamaya giren Sarp oldu. Ne yapacağımı bilemeyerek yatağın sağ tarafına oturdum. Dakikalar sonra Sarp çıktığında o da sol tarafa geçti. Ben camdan aya bakarken sırtlarımız birbirine dönüktü.

“Neden benimle uyumak istedin?” diye sordum merakla. Cidden merak ettiğim bir durumdu, egomu tatmin etmiyordum.

“Sen benimle neden uyumak istediysen ben de o yüzden istedim.” Sesi sanki aramızda bir yatak değil de on yatak varmış gibi uzaktan geliyordu.

Onunla neden uyumak istediğimi düşündüm. Bu gece yalnız kalmamasını, bana karşı içinde kötü bir düşünce olup olmadığını ya da ne bileyim... Çok bahanem vardı ve hepsi bu gece onunla aynı yerde olmak istemeye çıkıyordu. “Beni merak ettiğin için istedin yani.”

“Sen beni merak mı ettin?” Şu an yüz ifadesini görmek isterdim. Belki yüz ifadesi benim için korkularımın cevabı olurdu.

“Bu gece her soruma soruyla mı karşılık vereceksin, Sarp Luca?”

“Sen de farklısını yapmıyorsun karıcığım,” dedi imalı bir sesle. Karıcığım dediğine göre çok da kötü bir durumda değildi. Gerçi bu adam bazen son nefesini karıcığım diyerek verir gibi geliyordu. Bu kelimeye karşı bir bağı vardı.

“Benim seni merak etmek için geçerli sebeplerim var.” Kucağımdaki ellerimle oynarken konuşmaya devam ettim. “Sen abim tarafından yediğin kazıkları hatırladın bu gece. Üzgünsün haliyle. Desteğe ihtiyacın olur diye düşündüm. Aklım sende kaldı buna itiraz etmiyorum.”

“Benim de geçerli sebeplerim vardı o zaman, sonuçta sen de abinden bir nevi kazık yedin ve daha geçenlerde bir panikatağın içine girmekten son anda kurtuldun. Kollarımda titreyen kızı, bu gece tek bırakacak değildim.”

“Bunun için yani,” dedim alaycı bir gülümsemeyle. “İyi olacağıma dair sana yemin edersem benimle uyumaz mısın?”

“Hayır,” dedi önce. Ardından derin bir nefes aldığını duydum. Bu nefes içine çektiği bir çığlıktı sanki. “Bir de istediğim için çünkü sen yokken bu yatak çok boş geliyor. Yapmamam gereken şeyi yapıp belki de bu yataktaki varlığına alıştım. Bir gün vazgeçmek zorunda kalacaksam, en azından şimdi zamanımız varken doya doya bu yatakta olmanı istiyorum.”

Bakışlarım şaşkınlıkla ona doğru döndüğünde Sarp'ın üzerinde bir şey yoktu. Altında sadece siyah bir eşofman altı vardı. O geniş omuzları şimdi çökmüş, sanki küçülmüş bir halde yere bakarak oturuyordu. Bakışları beni bulsun isterdim. Bunları söylerken gözlerini görebilseydim, aynı zamanda o da sözlerinin benim üstümde olan etkisini gözlerimden görebilseydi... her şey daha farklı olabilirdi ama olmadı. Sırtından başka bir şey görmeme izin vermeyerek devam etti oturmaya.

Tekrar önüme döndüğüm sırada, “Bu bir itiraf, biliyorsun değil mi?” diyebildim tarazlı çıkan sesimle. “Yarın bir gün arkasına sığınabileceğin bir bahanen olmayabilir.”

“Bahanelerin canı cehenneme, Sidem,” dedi oldukça sert, sözlerini mıhlayan bir ses tonuyla. “İstersen araya bir yastık koy ama yeter ki bu gece benimle uyu.”

Sarp Luca Russo, böyle bir itirafı kolay kolay yapacak bir adam değildi. Bunu çözmüştüm ve şu an böyle sökülüyorsa dili, canını gerçekten sıkın bir şeyler vardı. Ben ise canını sıkın şeylerden onu biraz daha kurtarabilen bir güce sahiptim ki beni burada istemişti. Bunun neden hoşuma gittiğini bilmiyordum. Sadece kalbimde dörtlale koşan atların mideme baskı yaparak heyecandan kuspama bile neden olacak kadar içimde bir karmaşa yarattığına odaklanmışım. Yatağa yerleşirken, ondan yana dönerken ve onun gözlerinde süzölen kendimi görürken kalbimde sadece ferahlık vardı. *Her şeye rağmen.*

“Ben de istediğim için buradayım.” Bakışlarımı ondan kaçırarak konuştum. “Sonuçta bu gece ben de tek yatacak psikolojiye sahip değilim.” Yorganın altına girdiğimde ondan tarafa yatıp elimi başımın altına aldım. O da yorganı gövdesini kapatmayacak şekilde üstüne örtmüş, dirseğinde yükselerek bir elini başının altına almıştı ve dikkatle bana bakmaya koyulduğunda utanmışım. “Neden öyle bakıyorsun?”

Dudakları keyifli bir şekilde kıvrıldı. “Nasıl bakıyorum?”

“Dünyada kalan tek kadın benmişim gibi.” Dudaklarımda onu sinir etmek için söylemişim gibi alaycı bir gülümseme vardı ama aksine ben cidden öyle düşündüğüm için söylemişim. Sarp’ın kahverengi gözlerinde var olan yoğun bakışların tesiri altına alınmışım ve eşsiz bir çiçeğe bakıyormuş gibi ışıldayan hareleri başka bir benzetme düşünmeme izin vermemişti. Kendime eşsiz çiçek diyecek kadar egoist değildim ama onun bakışına başka benzetme bulamamışım. İlk kez birisinin gözlerinde bu kadar var olduğum içindi belki de.

Söylediğimle tebessümünü artırdığı sırada, “Benim için öyle olması gerekmez mi?” diye sordu benim gibi alaycı bir tavırla. “Sonuçta sen benim karımsın.”

“Daha önce hiç kocam olmamıştı, bilmiyorum.” Muzip bir tavırla alt dudakımı ısırduğimde Sarp’ın tek kaşı havaya kalktı. “En azından açılışı iyi yaptım diye düşünüyorum.”

“Kapanış planların var yani?” diye sordu asabi bir sesle. Başımı iki yana sallayarak güldüm sözlerine karşılık. Bu tavrım onu sinir etmemişti ama bulaşmak istemişti sanırım, işaretparmağıyla burnuma bir fiske vurdu. “Kocanla olduğun yatakta böyle şeyler konuşmak hiç doğru değil. Haberin olsun.”

Yüzümü buruşturarak eline bir tane vurdum. “Kocam biraz alıngan sanırım.”

Kocam kelimesinden dolayı mıydı bilmiyordum ama tekrar yoğun bakışlarına büründü kahverengi hareleri. “Hayır sadece o kadar rahat değil.”

“Bana öyle bakmayı kes.” Huysuz bir ifade geçti yüzümden, emindim. Utanmaya başlıyordum çünkü. “Yüzümde bir şeyler varmış gibi utaniyorum. Çok dikkatli bakıyorsun ama yeni bir ben yok. Ben varım. Sidem Karacahan.”

“Russo,” diyerek düzeltti. “Sidem Karacahan Russo.”

“Sen ve şu takıntıların...” diye homurdandım göz devirdiğim sırada. “Hep böyle biri miydin?”

“Lafı Caroline ile olan evliliğime getirmeye çalışıyorsun, değil mi?” Amacımı hemen anlamıştı. Zeki adamdı vesselam. Hakkını yememek lazımdı. Başım la yavaşça onaylayıp utanç la iyice yastığıma sindim sorusuyla birlikte. “Onunla evliliğim düşündüğün şeyleri taşımıyordu.”

“Mesela?”

“Seninle şöyle yattığımız gibi hiç karşılıklı yatıp konuşmadık onunla biz.” Sesinde hüznün ya da acı yoktu. Bencillik olur muydu bilmiyordum ama bu durum içimi rahatlatmıştı. “Biz medeni iki insan olup konuşmadık bile. Onunla en son sağlıklı bir konuşma yapabildiğimde beni abin sanıyordu işte. O gece benim için çok zor bir geceydi...”

“Neden?” diye sordum merakla. “Kötü bir şey mi yaşamıştın?”

“Sayılır. Bir gün anlatacak gücüm olursa bahsederim,” diyerek kestirip attı. “Haddimden fazla içmiş, kafayı bulmuştum. Stres ve üzüntünün de faydası olmuştu tabii. Bir yabancıyla dertleşecek, saatlerce içecek ve daha sonra odaya çıkacak kadar dağıtmıştım. Normalde huyum değildir. Adi biri olup sabah bir de kaçarcasına gittim. Bir buçuk ay sonra hamileyim diyerek karşıma çıktı.”

“Sorgulamadın mı hiç?”

Başını iki yana salladı. “Yediğim halı biliyordum. Hamile bir kadını, üstelik karnındaki benim çocuğumken strese sokmak, üzme istemedim ama o benim kadar düşünceli değildi. Kendisine zarar vermeye çalışıyordu. Bebek düşün diye yapıyordu sanırım. Aklınca abisinin ölümünden bizi sorumlu tutarak cezalandırmaya çalışıyordu. Canımız yansın istiyordu.”

“Bana o yüzden silah çekti o zaman,” dedim yaşadığım aydınlanmayla. “Abimin canını yakmak için.”

“Belki de.” Dudaklarını bükerek gözümün önüne gelen bir tutam saç ıttı. “Samet yıllar sonra düğün günü gelmişti buralara. O gün Caroline

gerçeği öğrendi. Aynı zamanda Samet'in suçsuz olduğunun da farkındaydı, yine de geri çekilmedi. Bu sefer yıllarca salak gibi bir intikamla uğraştığı için Samet'e kuruldu sanırım. Bana ise tamamen değişti. Bella'yı önemsiyor, benimle mutlu bir aile kurmak için çabalıyordu ama ben çoktan vazgeçmiştim."

"O da boşanmak istediğin için çirkinleşti," diyerek devam ettim. Dinledikçe gerçeklik algıma uymadığı için mantığa oturmayan o kadar kısım vardı ki ne diyeceğimi şaşıırıyordum. Kim suçlu, kim suçsuz? Günahkâr kim, kimi yakacak kestiremiyordum.

"Akıllı bir karım var."

"Aynı zamanda güzel." Onu kınar gibi bir düzeltme yaptım. "Benim ise Tarzan gibi takılan bir kocam var. Neden üstünde bir şey yok senin?"

Sarp kısık bir kahkaha attı, "Neden rahatsız ediyor seni anlamıyorum," diye sordu üstten bir tavırla. "Nefesini mi kesiyorum yoksa?"

"Ne alaka?" diyerek karşı çıktım. "Hayır sonra göğüslerimi sıktın diye kafa ütölüyorsun. Karşımda böyle yatarsan elim kayar yani..."

"Her çıplak bulduğun göğsü sıkıyor musun?" Tek kaşı havada bana baktı. Sorduğu sorunun saçmalığına gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Kocamınsa evet," dedim rahat bir tavırla. Sarp'a bulaşmak, beni her zaman diğer insanlara göre daha fazla eğlendiriyordu. Gerçekten alınganlık yapıyordu ve o surat ifadesi bana çok komik geliyordu. Kaşları burnuna değecek kadar çatılıyor, huysuzca bakıyordu. Koca adamın şöyle bir bakış atması hem komikti hem de rahat hissettiriyordu.

"Ben sıksam elimi koparırsın ama," diye homurdandı ağzının içinde. Bunu olabildiğince sessiz söylemişti ama yine de duymuştum.

"Çıplak bulursan sık." Bulmayacağı için söylemesi fazlasıyla kolay gelmişti. Sarp'ın alanıma saygı duyması bu cümleyi kurmamda en önemli etkenlerden biriydi. Benim onun gibi çıplak uyuma huylarım da yoktu zaten. O yüzden bu iş yaştı. Sarp'ın gözleri, gözlerimle buluşurken yoğun bakışları yavaşça aşağı doğru kaydı.

"Sakın," dedim sert bir sesle. "Aklından o düşünceleri geçirme."

"Neyim ben ergen mi?" diye söylendi bakışlarını tekrar yüzüme çıkardığı sırada. "Elbette aklımdan o tarz düşünceler geçirmiyorum."

"Yaşlılar ergenlerden daha beter olabiliyor bazen." İşaret ve ortaparmağı arasına burnumu kıştırıp sıktı. Sıkarken başımı iki yana sallamayı ihmal de etmemişti. "İyi alıştın," diye söylendi ben elinden ittirerek direnirken. "Yaşlı diye diye gömdün beni."

"Sarp!" diye inledim acı içinde. "Burnumu kopardın, alçak herif. Dur!"

“Fındık kadar burnun var daha nesi kopacak?” Eline tırnaklarını bastırarak onu zorladım. Gerçekten ya nefessizlikten ya da burnumun kopmasından ölecektim şimdi. Sarp sonunda hırsını almış olacak ki bıraktı. “Abin ve ablanın kocaman burnu varken sen kime çektin?”

“Nazar etme, bir şey olursa estetik falan yaptırمام çok korkuyorum.”

“Yarın kursa gidecek misin?” diye sordu bu sefer. Konudan konuya atlama hızı sanırım konuşmaya ihtiyacı olduğuna işaret etti. Onu başımla onayladım. “Alištın mı?”

“Çok gidemedim ki. Bu hafta bakacağız ona.” Madam Emily’i davette görmüştüm. Bir selamlaşma dışında pek bir ilgilenememiştim ama o da ortama yabancı değilmış gibi insanlarla kaynaşmış hiç boş durmamıştı. “Sarp,” dedim düşünceli bir sesle. “O gece benim kim olduğumu bilmeden yaptın o teklifi, değil mi?”

“Bu konuyu üçüncü soruşun,” dedi gözlerini kısıp bana bakarken. “Neden birinin kim olduğunu bilmeden, bir teklifle sana geleceğine inanmıyorsun?”

Haklıydı. Ben hiçbir zaman birilerinin beni, ben olduğum için takdir ettiğini düşünmemiştim. Övülüyorsam sebebi, Sidem Karacahan olmamdı. Gömülüyorsam sebebi, sadece Sidem olmamdı. Babam bana böyle öğretmişti. Ama Sarp geçip Russo olduğum için olacağını düşünmüyordu. Ona göre her şeyi ben kendim başarıyordum. Babamın yıktığı her şeyi toplayıp onarmayı kafaya koyan adamdı, Sarp Luca Russo.

“Çünkü bazı aileler çocuklarını adıyla değil,” dediğimde boğazıma sert bir yumru oturdu. “Soyadıyla büyütür. İnsanlar da senin kimliğine ya da başarı belgene baktıklarında sadece onu görür.”

“Anlıyorum,” dedi dikkatle bana bakarken. “Ama sen kendini, ışığını göremeyenler için Karacahan’ın kara kısmında bırakmışsın, bu haksızlığa anlam veremiyorum.”

“Çünkü ailen sana hiç haksızlık etmemiş,” dedim kırılgan bir tebessümle. “Eğer onlar sana haksızlık etseydi, senin payına düşenin sadece bu olduğunu düşünürdün sen de.”

Bir elini bana doğru uzatıp işaretparmağının tersiyle saçlarımı geriye doğru iterek kulaklarıma doğru sürttüğünde, “En sevdiğin takı küpe sanırım çünkü alyansını çıkarsan bile küpelerini çıkarmıyorsun,” dedi. Anlam veremedim bu söylediğine. “Sözlerimi de o en sevdiğin takı yap, kulağından hiç eksiltme. Gecenin karanlığında birden fazla yıldız olsa da her zaman bir tanesi daha çok parlar, insanların onun kayıp bir dileği

gerçekleştireceğini düşünür. Karanlık seni yanıltmasın, aksine aydınlıktan daha çok kork, Sidem.”

Sözleri kalbime birer nakış gibi işlendiğinde, “Seni aydınlık görüyordum,” diye fısıldadım istemsizce. Hem sözlerinin büyüüne kapılıp huzuru hissettirdim hem de ondan yana bir sıkıntının yoklamasını görmezden gelemedim. “Senden korkmalı mıyım?”

“İnsanların aydınlığı kişiden kişiye değişir.” Şimdi o buruk tebessüm onun dudaklarındaydı. “Benden korkma.”

Sessiz kalıp onun gözlerine baktığımda, “O zaman...” dedi kısık bir sesle. Bazen sesini bu tonda tutması huzurlu hissettiriyordu. “İyi geceler karıcığım.”

Karıcığım. Gerçekten sevdiği bir kelimeydi sanırım. Ben de kullanmasını sevmeye başlıyormuşum gibi geliyordu ve bu rahatsız ediciydi. Onunla uyumak istemek, kokusuna karşı duyarlı olmak, yanında rahat hissetmek. Hepsi benim güvenli alanım olup aynı zamanda boğazıma batan dikenimdi.

Sanırım ne istediğim konusunda düşüncelerim hâlâ çetrefilliydi. Şimdi istediğim sadece o rahat uykuyu çekmekti.

Normalde sabahları gırgır şamata ile uyandırılmaktan nefret eden bir kızdım. Yalnız yaşamaya alıştığım için olmalıydı ama uyku konusunda rahatıma düşkünlüğüm aile evinde bile mevcut bir durumdu. Fakat şu an yatakta zıplayarak sarsılmamı sağlayan, bıkkınca adımı bağıran kız beni kesinlikle rahatsız etmiyordu. Aksine kendisini ısırarak istiyordum.

“Sidem,” dedi tekrar sabırsız bir sesle. “Hadi, Sidem!” Gözlerim açılmakta direnirken, onun isteğini kırmamak için zorlukla açmaya çalıştım. Üstünde ayıcıklı pijamalarıyla, saçları tepeden dağınık topuz yapılmış Bella yatakta durmadan zıplıyordu. Bir elimle yatağa vurduğumda zıplamayı bırakıp bana baktı. “Ay uyandın mı? Sidem, çok derin uyuyorsun çok. Bir saattir seni uyandırmaya çalışıyorum. Seni uyandırmak, kahvaltı hazırlamaktan daha zor.”

“Laflara bak.” Ellerimle gözlerimi ovuşturduktan sonra iki yana açarak yatağın içinde gerindim. “Ayıp değil mi küçük hanım?”

“Çok ayıp çok,” dedi başını iki yana sallarken. “Ama senin hâlâ kalkmamış olman ayıp, Sidem. Ben zıplamaktan yoruldu ama sen asla kalkmadın.” Dudaklarını bükerek bana baktığında daha fazla dayanamadan ayak bileğinden tutup onu kendime çektim. Beyaz yorganın içinde kaybolurken

üstüne abanıp onu gıdıklamaya başladım. “Sidem!” diye bağırdı kahkahalarının arasından. “*Qualcuno mi aiuti!*”

Gülmekten nefesi kesilir gibi olunca onu bıraktım yavaşça. “Sabah sabah bizi rüyanızda mı gördünüz, Bella Hanım?”

“Sidem rüyamda kocaman bir çikolata evin prensesiydim,” dedi gözlelerini sonuna kadar açarken. “Sonra bir kurbağayı öptüm. O kurbağa Willy Wonka oldu. Çok güzeldi çok. *Nonna* beni uyandırınca yarım kaldı.”

“Ne?” Kendimi tutamayarak onun yanağına sulu bir öpücük bıraktım. “Bu nasıl bir bilinçaltı kızım?”

“Sidem, benim dün canım çikolata çekti ama *nonno* yememe izin vermedi. Aras bana gizlice verdi ama yetmedi. Babam da çikolata yememe çok izin vermiyor.”

“Senin sağlığın için vermiyorlar bebeğim.” Yatakta oturur pozisyona geldiğimde yine Sarp’ı buralarda görememiştım. Ben bu adamla hiç aynı yatakta uyanmayacak mıydım? Her sabah beni bu yatakta bırakıp gidiyordu. “Sen neden okulda değilsin?” Başucumdaki komodinin üstündeki telefonuma uzandım. Saat ona geliyordu. Bella’nın kreşi on ikide başlıyor, üç gibi de bitiyordu. Benim kursumla neredeyse aynı zamanlamaya sahipti yani ben erken kalkmıştım. “Tamam, erkenmiş. Peki neden seni buraya bıraktılar?”

“Beni istemiyor musun?” diye sordu alıngan bir tavırla. Numara yaptığını bildiğim halde onu kucağıma çekerek sımsıkı sarılmak geldi içimden ve yaptım da. Hemen başını omzuma yaslayarak bana sırnaştı o da.

“Elbette seni istiyorum. Sadece baban, *nonna* ile kalacağını söylemişti,” diyerek açıklama yaptım. Şu sıralar istediğim son şey, onu üzmekti. Özellikle ona her baktığımda abimin yediği haltları görüyorken.

“Öğretmenim çam ağacı süsleyeceğimizi, süslerde bizim yılbaşı fotoğraflarımızın olacağını söyledi. Hepimiz kırmızı, beyaz ve siyah giyinmeliymişiz. Yeşil neden yok anlamadım. Çok kıncı çünkü ben yeşili çok severim.” O kadar heyecanla konuşuyordu ki harflerin yarısını yutuyordu. “Ama olsun. *Nonna* da kırmızı, beyaz hiç elbisem yokmuş. Bu yüzden buraya geldim.”

“Bebeğim siz yılbaşı fotoğrafı mı çekeceksiniz yoksa milli maça mı hazırlanacaksınız tam olarak anlamadım,” dedim dikkatle ona bakarken. Esprilerimi açıklamaktan nefret ederdim, Bella dört yaşında olduğu için ona torpil geçiyordum çünkü bakışlarında sadece kafa karışıklığı vardı. “Türkiye’nin renkleri kırmızı, beyaz. Neyse koş odana, ben giyinip geliyorum. Bugün kreşin en güzel kızı yapacağım seni.”

* Biri bana yardım etsin! (Ita.)

“Ben zaten kreşin en güzel kızıyım.” Ellerini beline atıp hafif yana doğru kalçasını kaldırarak poz verdi. Onun bu halini çekmek için hızla telefonumu aldım. Onu çektiğimi görünce dudaklarını da büzmüştü. “Bakayım mı, Sidem?” dediğinde fotoğrafı ona gösterdim. “Çok güzel çıkmışım, değil mi?”

“Evet ve biraz daha tatlı olmaya devam edersen seni yemek zorunda kalacağım. Böylece fotoğraf işi iptal olacak.” Bir çılgılık atarak koşmaya başladı. Ben de yataktan çıkıp kapıyı kapatmaya gittim. Ardından ilk olarak banyoya girip kısa bir duş aldım. Saçlarımı dışarı çıkmadan yıkamazsam temiz hissetmiyordum. Duşun ardından fön çekip, sade makyajımı da yaparak giyinme odasına geçtim.

Kasım ayına girmiştik. Yavaştan kar soğukları geliyordu. Yataktan çıktığımda bile üşümemi varsayarsak dışarıda daha soğuk olmalıydı. Siyah, kalın bir kazakla, geniş paça kumaş bir pantolon aldım. Altıma içlik giyecektim çünkü kesin üşürdüm. Takılarımı da taktıktan sonra bigudileri alıp odadan çıktım. “Bella, hadi gel sana kıyafet bakalım!” diye bağırdım yüksek bir sesle.

Ben onun odasına girdiğimde, merdivenden adım sesleri gelmeye başlamıştı. Odasında beyaz ve pembe renklerinin hâkim olması içimi açan bir detaydı. Çok huzurlu hissettiriyordu. Dolabına bakmadan önce onu bekledim. Bella’nın kâküllerini hacimlendirmek için bigudi takacaktım. O odaya girdiğinde aynalı masanın önündeki pufu işaret ettim. “Saçına bunları takalım. Daha güzel dursun.”

Bigudileri salladığımda heyecanla pufa doğru ilerledi. “Sidem, saçıma kırmızı toka takalım tamam mı?”

“Olur bebeğim takarız.” Kâküllerini sardıktan sonra acıtmadan mandalını taktım. Ardından saçlarının uçlarına da içe doğru kıvrıracak şekilde takmaya başladım. “Kâkül kesmeyi sen mi istedin?”

“Sınıfta bir kız vardı... Adını unuttum çünkü onu hiç sevmiyorum. O kestirince Nico ona çok güzel olduğunu söyledi.”

Şaşkınlıkla ona baktığımı görünce eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı. Omuzlarını büküp utançtan daha da küçülmüştü. “Peki sana da güzel olduğunu söyledi mi?”

“Evet, hatta bana daha çok yakıştığını söyledi,” dedi sevinçle. “Ama babam onun bir yalancı olduğunu söylüyor. Bence Nico yalancı değil ama babalar her şeyi bildiği için şüpheye düştüm. Sence yalancı mıdır, Sidem?”

“Değildir bebeğim. Babalar başka erkekler söz konusu olunca biraz yalancı olurlar. Sanırım baban seni kıskanıyor.”

“Kıskanmasına gerek yok. Ben her zaman en çok onu seveceğim.” Gülmsemek istedim fakat abim aklıma gelince bakışlarım dondu. Bella babasını çok seviyordu. Sarp’ın ise içinde bir yerlerde abim yüzünden kırgınlık olmasından korkuyordum. Kızına olan sevgisini görmüştüm, dün sarsılan adamı da görmüştüm aynı zamanda. Bu yüzden vicdanımın sesini bastıramamıştım. Benim abim yüzünden bu kız annesiyle olsa babasından uzak, babasıyla olsa annesinden uzak büyüyecekti. Abimin tek bir adımı eksik olsaydı işler daha farklı olabilirdi.

“Hadi sana kıyafet bakalım,” diyebildim zorlukla. Bella başını sallayarak onayladı. Bigudilerin sallanan başında oynamasıyla kıkırdayıp tekrar salladı. “Bozacaksın bak,” dedim azarlar gibi. O sözümü ilk kez dinlemeyip eğlencesine devam ettiği sırada dolabını açarak günün konseptine uyacak elbiseler aramaya koyuldum. Pek yoktu, gösterdiklerimi de zerre beğenmiyordu. Zaten genelde gösterdiklerim hep siyahtı.

Başını iki yana sallayarak itiraz etti. “Kırmızı!”

“Beyaz!” diye yükseldim. Bella boş bakışlarla bana bakarken sadece dudaklarımı oynatarak *en büyük* demeye çalıştım. Gözlerini kısarak ağzımı okumaya çalıştı, bir süre sonra anlamış gibi ayağa kalktı.

“En büyük!” diye bağırdı yerinde zıplarken.

“Türkiye!”

Bir kahkaha patlattığımda Bella’nın anlamadığı halde bana eşlik etmek için güldüğünden emindim. Ailem buradayken hissetmediğim huzuru onunla olduğumda hissediyordum. Onlara alışmamam gerektiğini bildiğim halde alışmış, onunla aramda daha farklı bir bağ olmasını sağlamıştım. Bundan pişman değildim. Sanırım yavaştan da olsa onların hayatından silinip gitmemin imkânsıza yakın bir gerçek olduğunu kabullenmeye başlamıştım.

Fazla zamanımız kalmadığını anlayınca dolaptan beyaz, kalın bir kazak çıkardım. Altına kırmızı siyah kareli bir etek ve botları iyi giderdi. Üstüne de siyah kabanını giyerdi. Çok da güzel kombindi. Giyinmesine yardım ettim fakat çorap dışında kendisi giymeyi tercih etmişti. Hatta yardım ettiğim için bana kızmıştı. Giyindikten sonra saçlarındaki bigudileri çözüp iki tutamı arkadan kırmızı fiyonklu tokayla birleştirdim. Kâküllerini iyice bombeli gösterdiğimde işimiz bitmişti.

Bella önümden hızla merdivenleri inmeye başlayınca, “Yavaş ol!” diye bağırdım. Ben odamdan kabanımı ve çantamı aldıktan sonra onları salondaki koltuğa bırakarak mutfığa ilerledim. Sarp elinde kahvesiyle önündeki tableten bir şeyler okurken içeriye girmemizle ilgisini bize verdi.

Üstündeki beyaz gömleğe, ona takılmış lacivert, ince gri çizgilerin olduğu kravata bakılırsa o çoktan hazırды. Gözüm kahveyi tutan elindeki alyansa kaydı. Bir iç çekip onun karşısındaki sandalyeye doğru ilerledim.

“Günaydın,” dedi gözlerini benden ayırmazken. “Babacığım,” diyen Bella ile bakışlarını benden zar zor ayırdı. “Benim güzel kızıma da bakın.” Bella’nın eteğini sallayarak kendisini ona göstermesiyle Sarp’ın gözleri parlarken, gülümsemesi büyüdü. “Çok güzel olmuşsun, *Stellina*.”

Bella kollarını kaldırıp babasının onu kucaklamasını istedi. Sarp da bu isteğini geri çevirmedi. İlk yanaklarına öpücükler kondurdu ardından sandalyeye oturtup pembe yemek tabağına kahvaltılık bırakmaya başladı. Dudaklarım iyice kıvrıldı onları izlerken. Onların ilişkisi bana huzur veriyordu çünkü. Bella’nın babası olan Sarp, güvenli hissettiriyordu. Benim sahte kocam olan Sarp da çok farklı değildi ama bu hali bambaşka geliyordu gözüme.

Sarp, kızıyla ilgilendikten sonra bakışları tekrar beni buldu. Tek kaşı havada bir bana bir tabağıma baktı, boş olmasına sinirlenmiş olacak ki başını iki yana salladı. Bu sefer benim tabağımla ilgilenirken buldum onu. “Bugün birileri ilgi istiyor sanırım.”

“Kim ilgi istemez ki?” diyerek ona takıldım. “Özellikle annesiyle veda-laştıktan sonra...”

“Yakın zamanda gideriz, çok hırpalama kendini.” İmayla söylediği söz-lere karşılık göz devirdim.

“Keşke büyük *nonna* gitmeseydi,” dedi Bella lokmaları yanağına sığdırarak şişmesini sağlarken. “Onunla olmak çok eğlenceliydi. Bazen ne dediğini anlamıyordum ama olsun.”

“Bu sefer biz gideceğiz, *Stellina*. O zaman bolca vakit geçirebilirsin. Ayrıca sana Türkiye’yi daha detaylı gezdirmiş olurum.” Reçel sürdüğü ekmeği Bella’ya uzattı. Ardından bir parça daha alıp bir kez daha reçel sürdü. Ben Bella’yı izlerken o parçayı bana uzattığını fark etmemiştim bile. Şaşkınlıkla elinden aldığımda Bella da bizi kıkırdayarak izledi. Küçük bir kızın göz-lerindeki o ısıltı, dudaklarından eksik olmayan gülüş, aile sıcaklığını his-setmesinden kaynaklanıyordu. O aileyi ona verebilmiş biri olduğum için kendimi daha çok sevmeye başlıyordum. Bir yandan da Sarp’a karşı olum-suz düşüncelerim dağılıyordu. Bella elinde sihirli değneği olan bir periydi sanki, o olduğunda her şey çok daha güzeldi. Kasvet hemen gidiyordu.

Bakışlarımın Sarp’ın üzerinde durduğunu, “Neden öyle bakıyorsun?” diye sorduğunda anladım.

İstemsizce yakalanmak beni bozmuştu sanırım geriye doğru yaslanırken, “Nasıl bakıyorum ki?” diye geveledim ağzımın içinde. Onlara bakarken bakışlarımı kontrol edemediğim bir evredeydim.

“Sanki boşanma davası açmışım da beni vazgeçirmeye çalışıyormuşsun gibi.” Gözlerimi kısıp ne dediğini idrak etmeye çalıştım. Anlayınca da bazı gerçekler yüzüme tokat gibi çarptı, o baskıdan kurtulamadım. Sarp, Bella’ya doğru dönüp, “*Stellina*, sen çantayı almaya çıkmak ister misin?” diye sorduğunda Bella biten tabağına baktı, ardından başını hızla sallayarak mutfaktan çıkmaya yöneldi. Bu sırada o da benim önüme doğru gelmiş, tam sandalyemin yanında durmuştu.

“Sidem dün gecedен sonra hiçbir şey değişmedi, biliyorsun değil mi?”

Ona bakmamak için direnmişim ama bu çabamın boşa çıkacağını bilmem gerekirdi. Saniyeler içinde bir parmağı çeneme baskı yaparak başında dikilen ona bakmam için zorladı beni. “Değiştiğini söylemedim zaten,” dedim gözlerimi kaçırırken. Ona bu kadar yakın olmak, kokusunu buram buram almak aklımı biraz karıştırmıyor değildi. “Sen yanlış anlamış olabilirsin.”

“Sanmıyorum, tam olarak öyle bakıyorsun. Neden öyle bakıyorsun?” diye sordu sitemle. “Dün gece bir şeyleri öğrenen sendin, ben değil. Ben zaten her şeyi bile bile istedim seni. Bu yüzden benim bu evliliğe karşı düşüncem değişmedi.”

“Hiç mi?” diye sordum şüpheyle. Ashnda sormak istediğim bu değildi ama tutamamıştım kendimi.

Sorumla birlikte yüzü biraz da olsa gevşerken, “Belki biraz değişmiştir,” dediği sırada Bella’nın ayak seslerini duymasıyla mutfak kapısına doğru baktı. Bana bakmadan ilerlemeye başladı. Belki de tepkimi görmekten, soru sormamdan kaçmıştı. *Belki biraz* derken ne demek istemişti? Bana karşı böyle açık uçlu konuşmamalıydı, bunu neden öğrenemiyordu? Bir umutla peşinden gitsem bile çok geçti. O ve kızı beni bekliyorlardı.

Yüzünde beni alaşağı etmenin verdiği o muzip ifadeyle, “Bella’yı okula sen bırakır mısın?” diye sordu.

“Zaten ben bırakacaktım.” Salona koyduğum kaban ve çantama doğru ilerledim. Kabanımı giyip çantamı aldıktan sonra Sarp’ın açıp geçmemi beklediği kapıdan ona göz devirip öylece çıktım. Baba kız arkamda kalmışlardı. Aslında Bella’yı almalıydım ama aniden unutmuştum.

Saniyeler sonra, “Sidem,” diye seslendi Bella arkamdan. “Sidem benim ayaklarım küçük, senin gibi hızlı yürüyemem ki ama!”

Sarp'a sinirimden hızlı yürüdüğümü bile fark etmemiştim. Adımlarımı durdurup arkama baktığımda Bella'nın bana yetişmeye çalıştığını gördüm. Koşarak yanıma gelince elinden tutarak bahçenin köşesindeki, Sarp'ın bana verdiği arabaya doğru ilerledim. İlk arka kapısını açıp Bella'yı çocuk koltuğuna yerleştirdim ve kemerini kontrol ettikten sonra kapıyı kapattım. Sürücü koltuğunun olduğu tarafa gittiğimde ise Sarp'ın kapıyı açmış bir halde beni beklediğini yeni fark ediyordum.

"Dikkatli sür." Ona bir cevap vermeden açtığı kapıdan içeri yerleştim. "Karıcığım?"

"Merak etme Sarp Luca, kızını sağ salim kreşe götürürüm," dedim tavır yaptığımı belli eden bir sesle. Evliliğe karşı biraz değişmek ne demekti? Ben ona bunları benden sakladın dememişken, o nasıl böyle bir şey söyleyebiliyordu? Önümde olsa arabayı üstüne sürecektedir kadar sinirliydim. Bu yüzden saçma bir trip atmış, yine ona haksızlık eder olmuştum.

Kapıyı kapatırken, "Karımı da götür," dedi ciddi bir ses tonuyla. Ona doğru döndüğümde camdan bana bakarken göz kırpıp kendi arabasına doğru ilerledi hiç duraksamadan. İlk onun çıkmasını beklerken kemerimi takmadım.

Sarp'ın arabası biraz öne geldi ama ilerlemeden bekledi. Saniyeler sonra telefonumdan gelen mesaj sesiyle kaşlarım çatıldı. Telefonumu çıkarıp baktığımda Sarp'ın kemerimi takmamı söylediğini gördüm. Ben kemerimi taktıktan sonra ilerleyip bahçeden çıktı.

"Hazırsak gidelim prenses." Bella'yı son kez kontrol ettikten sonra ben de bahçeden çıktım. "Bella, Türkçeyi nasıl bu kadar iyi konuşuyorsun?"

Dışarıda olan bakışlarını bana çevirdi. "*Nonna* en iyi Türkçe biliyor, Sidem. Ben onunla olmayı çok seviyorum. Bu yüzden Türkçeyi daha çok seviyorum. İtalyanca sadece annemle konuşuyorum. Bir de okuldakiler var ama Türkçe daha çok konuşuyorum."

"Anladım," dedim yola bakarken. "Annenle aran nasıldı peki?"

"Sidem, sana bir sır vereyim mi?" diye sordu kısık bir sesle. Dikiz aynasından ona gülümseyerek başımı salladım cesaret verebilmek adına. "Annem hiçbir zaman senin yaptığın gibi saçlarımı yapmadı ya da benimle kıyafetlerimi seçmedi. Onu seviyorum ama bazen diğer anneler gibi olmadığı için üzülüyorum. Ben yaramaz bir çocuk değilim ki... Annem neden beni sevmiyor anlamıyorum."

İstemsizce yüzüm düştü. "Bebeğim annen seni seviyor," diyebilirdim. Bir çocuk için annesi tarafından sevilmediği düşüncesi fazlasıyla kırıcıydı.

Sonuçta anne karnına düştüğü ilk andan, dünyaya geldiği ilk ana kadar bağ kurduğu tek kişi annesiydi. Ona bağlı hissetmesi, ondan sevgi görme ihtiyacı duyması çok normaldi. “Sadece herkesin sevgisini gösterme şekli farklıdır. Annen belki de kendine yetebilen, güçlü bir kız olmanı istemiştir.”

“Senin gibi mi yani?” diye sordu düşünceli bir sesle. “Sidem, ben büyüyünce senin gibi kısa saçlı, işkadını olmak istiyorum. Bir de senin gibi güzel olmak istiyorum.”

“Benden daha güzel olacaksın.” Dikiz aynasından bakarken göz göze geldiğimizde bir kez daha göz kırpıp bir öpücük yolladım ona. “Hatta öyle güzel olacaksın ki yaşlı babanın kalbine indireceksin.”

“Ne indireceğim?” diye sordu kaşlarını çatarken. “Sidem, bazen seni anlamıyorum.”

“Boş ver güzelim, bazen ben de beni anlamıyorum.” Bella’nın bu dediğimi de anlamadığına emindim.

Kreşe doğru giderken yine düşüncelere daldım. Bella annesinden dolayı bir kırgınlık yaşıyorsa bunda abimin de payı vardı. Mesela o gün kaçmak yerine, ailesini arayarak durumu anlatsaydı hiçbir şey böyle olmazdı. Cenazesine bile gitmemiş olacak ki Caroline’ı tanımıyordu. Ölen arkadaşını sırf babam ne der diye düşünerek silmiş, birçok kişinin hayatını değiştirmişti.

Caroline suçlanması zor bir kişi olmuştu artık. Abisini kaybetmişti. Abisinin yüksek doz almayacağını düşünmüş olmalı ki ardında başka bir şey var diyerek intikam hırsıyla kavrulmuştu. Bu gerçeği öğrendiğinde evliliğini kurtarmaya çalışmasından belliydi.

Bella yolun geri kalanında bıcır bıcır konuşurken ben düşüncelerimde boğulacak gibi oldum. Bir yerden sonra aklımdakileri rastgele bir şarkıyla bastırmak istediğimde gelmemize zaten bir sokak kalmıştı. Kreşin önüne varır varmaz Bella’yı öğretmenlerine bırakmak için arabadan indim. Onu çocuk koltrüğundan indirdiğimde elimden tuttu. Okuluna doğru gittiğimizde yavaşça diğerlerinin geldiğini, bazı ebeveynlerin bize baktığını gördük. Gözucuyla Bella’ya baktığımda yüzündeki cıvı cıvı gülümsemeyle etrafa bakıyordu. Belki de annesiyle hiç kreşe gelmediği için benimle bu eksikliği kapatıyordu.

“Sidem, eğilir misin?” diye sordu kapıya geldiğimizde. Çömelerek onunla aynı boya geldiğimde yanağıma dudaklarını bastırdı. “Çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Kalbime bir ağırlık çökmüştü. Bu kıza daha iyi bir hayat vermek için ne yapabilirdim? Ne olursa olsun denerdim. “Çıkışta seni

ben alacağım. Eğer başkası gelip annene gideceğiz ya da baban gönderdi derse gitme, tamam mı? Ben geleceğim kesin.”

“Anladım.” Başını da anladığını belli edencesine salladı. Gülümseyerek saçlarını okşadım. Akıllı ve uslu bir kız olması kalbimi eritiyordu. “Hatta çıkışta önce markete gider sonra baban için yemek yaparız, olur mu?” diye sorduğumda mutlulukla yerinde zıpladı ama öğretmeni gelince gitmek zorunda kaldı. O gözden kaybolana kadar orada bekledim. Arkasından el sallamayı da ihmal etmedim. O da öğretmenin elini tutarken daima arkasına bakıyor ve bana el sallıyordu.

O gittikten sonra iki sokak için arabayı çalıştırmak istemedim. Zaten dönüşte onu buradan alıp dönecektim. Bu yüzden kabanıma iyice sarılıp, dondurucu soğuğa rağmen kursa yürümeye başladım. Bu soğuklar en güzel kulaklıkla çekilirdi. Çantamdan kulak üstü kulaklığımı çıkarıp telefonuma bağladıktan sonra çalma listemden rastgele bir Sezen Aksu şarkısı açtım. En haklı bulduğum şarkısı olan Herkes Yaralı çıkmıştı.

Sezen Aksu’nun her şarkısını haklı buluyordum fakat bu şarkısı başkaydı. Daha derinden, tanıdık bir şarkıydı. Yaralar bazen insanlar gibi görevlerini yerine getirmeyip iyileşmezlerdi. İnsan, iyileşmesi gereken yaraya alışmak zorunda kalıyor, çaresizce acısının hafiflemesini bekliyordu. Üstünü kapatmak işe yaramıyordu çünkü insan sardığı yarayı unutamazdı. Başkası sarsa minnet duyar belki yarayı severdi. Ben yarayı sevmenin açandan ötürü olduğu felsefesine de katılmıyordum. Yara açan kimse seilmeyi hak etmiyordu ki yara neden seviliyordu?

Dondurucu soğuk benim çakralarımı açıyordu sanırım. Düşünceler silsilesi içinde kalıyordum. İpe dizmek istediğim insanları zihnime diziyo, hepsine bir düşüncemle kurşun atarak öldürüyordum. Akılda biten kalpte bitmiyordu ama. Çok da işe yaramıyordu yani.

Normalde uzun gelen yol Sezen Aksu sayesinde hemen bitmişti. Turnikelerden geçen hafta çıkarttığım öğretim üyesi kartımı okutarak giriş yaptım.

Fakat çok ilerleyemeden tanıdık bir sesle solumda kalan kursun kafesine doğru döndüm. Dışarıda kalan masalardan birinde oturan İzem bana el sallıyordu. Ona baktığımda karşısında oturan bir erkek olduğunu gördüm. Saçları üçe vurulmuş, geniş omuzlu ve iri birisiydi. Öyle bir tanıdığımız olduğunu sanmıyordum. Bu kız erkenden yeni manita bulmuş olamazdı, değil mi?

Meraklı bakışlarla masaya doğru ilerlediğimde o da kahvesinden bir yudum alırken karşısındaki kişiyi dinliyordu. Masaya geldiğimde, “Tünaydın,”

dedim. Eğilip onun yanağına dudaklarımı bastırıp geri çekilirken karşısındaki kişiye baktım. O an gözlerim kısılırken kaşlarım çatıldı. “Batuhan’dı, değil mi?”

İlk gün geldiğimde benimle tanışmak isteyen, elini uzatan ama sıkmadığım o çocuktü. Öğrencim demem daha doğru olabilirdi. “Evet, elini sıkmadığın çocuk.” Utançla başımı eğdim. İzem bana doğru baktığında sadece başımı iki yana salladım. O gün kabalık yaptığımı iki gün sonra fark etmiştim. O an aklıma resmi olmam, samimiyetten kaçmam gerektiği gelmişti. “Seni anlıyorum. Sorun yok.”

“Yani hemen samimi olman, senli benli konuşman biraz irite etti. Resmîyet istedim sanırım.” Yavaşça İzem’e doğru döndüm. “Siz tanışıyor musunuz?”

“Benim eski şerefsizin eski oda arkadaşı,” dedi İzem siniri bozulmuş gibi aksi bir sesle. Batuhan sanki arkadaşının yerine utanıyormuş gibi başını eğip kahve bardağına baktı. “Benimki ev tuttu ama Batuhan yurttta kalmaya devam ediyor.”

“Neden?” diye sordum ona doğru. “Burada kalıcı değil misin?”

“Yeterli birikimim yok. Şu an para biriktirme sürecindeyim.”

“Çalışıyorsun yani...”

“Bir dernekte göçmenlere İtalyanca dersleri veriyorum. Arapçam da iyi olduğu için daha iyi anlaşıyoruz onlarla.” Kaşlarım havaya kalkarken ilgiyle onu dinledim. Şaşırmıştım açıkçası, dışarıdan biraz serseri duruyordu. “Bazen özel ders verdiğim de oluyor.”

“Gerçekten mi?” diye yükseldim şaşkınlıkla. O neden şaşırdığımı bilmediği için anlamsız bakışlarım üstüme doğrultmuştu ama benim niyetim başkaydı. “Ben iki yıldır buradayım ama asla sökemedim bu dili. Zaten öğrenme sıkıntısı çeken biriyim. Zor kavriyorum biraz bir şeyleri. Kelime olarak iyiyim ama cümle kurmada tıkanıyorum sanki. Kelimelerim de sıkıntıdır da o ayrı mesele. Acaba bana da özel ders verir miydin?”

“Neden olmasın?” dedi omuz silkerken. “Yurttta mı kalıyorsun, evde mi?”

Sarp’ın bu durumdan rahatsız olup olmayacağını düşündüm. Evine yabancı birini almak istemeyebilirdi ama aynı zamanda sürekli *evimiz* diye vurguluyordu. Bu yüzden böyle bir şeyi sorun edeceğini sanmıyordum. Başımı iki yana salladım. “Evim var.”

“Hafta içi kursun olmadığı iki gün akşam saat altıyla sekiz arası bir buçuk, iki saatlik bir eğitim verebilirim istersen,” diyerek bir teklif sundu.

Aklıma yatmıştı. Sarp ve kızı en azından yanımda şov yapmayı keserlerdi. “Uyar mı sana?”

“Uyar,” dedim hevesle. “Anlaştık o zaman?”

“Anlaştık hocam.”

SARP LUCA RUSSO

Bir buçuk ay önce

Havada, sonbaharın getirdiği o mistik rüzgârın esintisi vardı. Ara sokak-raki kaldırımlara sıralı bir biçimde dikilmiş olan ağaçların dallarını sallanırken kulağıma hışırtılar geliyordu. Navigasyonun beni sürüklediği yere doğru giderken direksiyonun başımdaydım. Aslında gideceğim yeri üniversite zamanlarımdan biliyordum ve atan kişinin mekân adı söylemek yerine konum atmasındaki gizem yaratma amacını da anlıyordum. Başta aklıma gelmemişti çünkü yıllardır gitmediğim bir yerdi fakat ilerledikçe çözmüştüm.

Ara sokaktan sağa saptıktan sonra varış noktasına gelmiştim. Gördüğüm yer gecenin karanlığında sadece spot ışıkları ile aydınlatılan, etrafında genelde gökdelen tarzı yapıların olduğu diğer mekânlara göre daha modern kalan, teması simsiyah bir bardı. Bar demek biraz hafif kaçıyordu çünkü tam bir günah yuvasıydı. Üniversite zamanlarımda burada fazlasıyla günahlar işlenmişti. Suçlu kaçmış, mazlum arkasında kalmıştı. Zaten hep böyle olmaz mıydı? Birileri çalıp kaçar, çaldıran çaldırdığı için suçlanırdı. Suç yine aklın seviyesine kalırdı.

Arabanın durmasıyla siyah takım elbiseli vale hemen sürücü koltuğunun tarafında belirdi. Kapıyı açtığı anda, ona anahtarı uzatıp teşekkür ederek mekâna doğru ilerledim. Korumalara *Luca Russo* demem yeterli oldu çünkü piç herif Sarp ismini kolay kolay kullanmazdı. Zaten kullanmayı hak ettiğini de düşünmüyordum.

Bir baş selamı ile direkt merdivenlerden VIP katındaki localara çıkmıştım. Bu mekânın diğerlerinden bir farkı da üst katında alt kattaki ortamı rahatça izleyecek, alttan bakıldığında üstteki localarda ne olduğunu göstermeyecek camların olmasıydı. Bu özellik bana her zaman irite edici geliyordu. Genelde orta yaşlı, evli iş adamları aşağıda dans eden kızları salyalarını akıtarak izlemek için yapıyorlardı. Uluorta yapmaya utandıkları şeyi kapalı kapıların arkasında yaptıkları zaman şerefli olduklarını düşünüyorlardı. Gizlenen hiçbir günah yok sayılmıyordu, sadece Yaradan taze işlendiğinde değil de unutulduğu anda cezasını vermeyi tercih ederdi. Çünkü asıl acı

beklemediğiniz anda vurandı. Günahkârlar, ölmeyi değil sürünmeyi hak edenlerdi.

İğrendiğim ortamda bir dakika bile durmak istemezken, yıllardır telefon etmemiş ama gelir gelmez buluşmak isteyen kişi yüzünden merdivenlerden çıkıyordum. Siyah mermer merdivenlerde gıcırta çıkaran ayakkabımın sesine odaklanarak barın içindeki gürültüyü bastırmaya çalışıyordum. Nefret ediyordum. Sadece nefret. Buradan ve beni buraya getiren her şeyden. Derdini öğrendikten sonra burada tozum bile kalmayacaktı.

Eski dostum, Samet Karacahan.

Üniversite yıllarımda yediğim içtiğim ayrı gitmeyen ama şimdi karşımda gördüğümde sadece içimde nefret büyüyen o kişiydi. Ondan nefret etmek bile istemiyordum çünkü nefret güçlü bir histi. Bir zamanlar ona o kadar değer vermiştim ki yok saymak çok zordu. Hayatımı değiştirmişti. İyi sonuçları olsa da kötü sonuçlarıyla savaşmak zorunda kaldığım günler hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu ondan soğumam için yeterliydi. Üstelik ben kolay kolay ondan nefret etmemiştim. Sınıra gelmiştim.

Odadaki varlığını karşısındaki siyah deri koltuğa oturarak belli ettim. Yıllar sonra görüştüğünde sarılacak, nasılsın diye soracak adamlar değildik. Bana doğru döndüğünde onu süzdüm. En son bıraktığım serseriden çok farklıydı. Gerçi iki yıl önce de bir serseriden uzaktı ama her şeyi mahvettiği için o günü yok sayıyordum. Yayıldığı yerden daha dik bir konuma geldi. Elindeki viski kadehini masaya bırakıp benim için yenisini doldurdu. Onunla herhangi bir etkileşimde bulunmadım. Bakışlarım aşağıda gezindi. Boş bir kalabalıktan ibaretti.

“İtalyan olduğunu bilmesem Rus sanacağım.” Kadehi önüme bırakırken alayla söylendi. “Ne bu soğukluk?”

“Zamanında olduğun kişiyi bilmesem ben de bu şekline aldanıp adam sanacağım,” dedim tiksintiyle ona bakarken. O böyleydi. Bir haltlar yer sonra hiçbir şey olmamış gibi devam ederdi. “Ne işim var burada?”

“Ne işim mi var?” diye sordu gözlerini kısarak bana bakarken. “Benim burada ne işim olduğunu sormayacak mısın?”

“Senin burada ne işin olduğu inan bir gram umurumda değil.” Alkol-den uzak durmam gerektiği halde dayanamayıp bir yudum aldım. “Benimle ne işin olduğunu söyle, sonra da siktir git. Seninle uğraşacak halim yok.”

“Onu görüyorum...”

“Ne oldu, eserinden memnun değil misin?” Dudaklarım sinirle kıvrılırken ona küçümseyen bakışlar attım. “Senin başıma açtığın boklar yüzünden

iki yıldır anam ağladı. Ne bekliyordun? Can dostum deyip yoluna kırmızı halılar mı serecektim?”

“Luca, bak-”

Konuşmasına tahammül edemeyerek sözlerini böldüm, “Hiç başlama,” dedim sinirle. “Sen her konuştuğunda bir şeyler daha çok mahvoluyor. O yüzden niyetini söyle sonra siktir git.”

“O kadar mı?” diye sordu pişmanlıkla. Sahte pişmanlığı umurumda bile değildi. Elimdeki kadehin anında dibini görürken, bardağı masaya bıraktığım an onun beklenti dolu bakışlarıyla yüzleştim. “Zorluk mu çıkarıyor?”

“Kızımı aldı.” Hayatımdaki en acı şey, Bella’nın yanımda olmayışını kabullenmeye çalışmaktı. Neredeyse iki yıl oluyordu ve ben onu sadece haftada iki üç kez görüyordum. Bazen Caroline lansmanlara gidiyordu da benimle kalıyordu. Bir ara sırf kızım ile olabilmek için sahte lansman düzenlemeyi bile düşünmüştüm. Bu hayatımdaki en çaresiz gerçektir. Bella doğduktan sonra ondan başka kimsem yokmuş gibi hissetmeye, onun yokluğunda acı içinde erimeye başlamıştım sadece.

Samet bunu beklemiyormuş gibi dumura uğramıştı. Dikkatle bana baktıkça, “Nasıl yani?” diye sordu. “Ne oldu?”

“O düğünden sonra mutlu olacağımızı düşündün mü?” diye sordum sinirle. Her salağa yatmış gibi sorularım dizdiğinde onu ipe dizme isteğim başkaldırıyordu. “Sen her şeyi açıkladın. Seni affetti sandın siktir oldun gittin. Ben gerçekleri öğrendiğimde tüm taşlar yerine oturdu ve ne göreyim... Caroline başından beri Bella’ya zarar vererek canımı yakmaya çalışıyormuş. Beni, sen sandığı için.”

“Sikeyim, ne?” diye bağırdı şok içinde. Bu sefer kadehimi kendim doldururken, ona bakmamaya gayret ettim. Bakarsam yüzüne bir yumruk indirirdim çünkü. “Kızını nasıl ona verdiler oğlum?”

“Yine senin yüzünden.” Arkama yaslandığımda gözlerini kısarak dediğimi anlamaya çalıştı. “Velayet davasında Caroline benim alkolik ve uyuşturucu bağımlısı olduğumu söyledi. Gel gör ki kanıtlarında senin üniversite-deki davan, benim seninle fotoğraflarım, abisinin ölümü vardı. Bir dönem seninle aynı evde yaşamam ve birçok şey... Bağımlı olmam için her şeyi tasarlamıştı.”

“Oğlum sen kullanmazsın ki.” Ona *hadi ya* der gibi alayla baktım. Sanki ben bilmiyordum bunları, geçmiş bir de sırrı çözmüş gibi konuşuyordu.

“Eyvallah *Sherlock*, şimdi kesin alırım kızımı,” diyerek sinirle çıktım. “Kızım o manyak kadınla birlikte ve ben hiçbir şey yapamıyorum.

Hatta biraz daha zorlarsam uzaklaştırma kararı alacağım. Peki neden? Sen zamanında babanın korkusundan kaçıp gittin diye. O kıza ilk gün gerçekleri söyleseydin ne benim ne de küçük bir kızın hayatının içine edecektin. Şimdi yüz­süz gibi karşıma oturmuş gevşek gevşek konuşuyorsun.”

Elimdeki bardağı o kadar sıkıyordum ki birazdan parçalara ayrılıp tuzla buz olabilirdi. Sinirimi bardaktan çıkarmak yerine ondan çıkarmayı isterdim. Kaç yumruk bana kızımı geri verirdi? Elimin parçalanmasını göze alarak kızım uğruna o kadar leşini çıkarabilirdim. Bu hayatta en değerli varlıklarım, kardeşim ve kızımdı. İkisi de benden uzaktaydı ama kızımın uzaklığı kadar koyan hiçbir şey yoktu.

“Bir teklifim var çünkü.” Oturduğu yerde rahatsızlıkla kıpırdanırken bakışlarını aşağıdaki kalabalığa çevirdi. Onun baktığı yere baktığımda bar tezgâhının önünde sırtı bize dönük koyu kırmızı saçlı ve yanında da saçları omzuna gelen kahverengi saçlı bir kız vardı.

Aklıma gelen şeyle göz devirdim. “Senin uçkurunu sikeyim, karı kıza göz koymak için mi getirdin beni buraya?”

“Düzgün konuş lan,” diyerek sinirle çıkıştı. Eğer onu tanımıyor olsam -ki tanımamayı dilerdim- bu halinin masum olduğunu, ona iftira atıyor olduğumu düşünebilirdim. “Göz koymak falan yok. Senin kızına değer verdiğin gibi değer verdiğim biri için buradayım.”

“Kardeşini mi söylüyorsun?” diye sordum umursamaz bir tavırla. Benim çektiklerimden sonra ne kardeşi ne de başka biri umurumdaydı. Zamanında iki kız kardeşi olduğunu söylemişti. Biriyle daha yakın olduğundan falan bahsetmişti sadece. “Neydi adı... Sinem?”

“Sidem.” Vurgulu bir tonda sinirle söyledi adını. Sanki kız kardeşinin adını yanlış söylemem bile hakaretti. Bakışları tekrar az önceki ikilide durdu bu sırada. Oraya döndüğünde bakışlarına bir şefkat yerleşiyor, iç çekiyordu. O an kız kardeşine baktığını anlamışım.

Ben de istemsizce baktığımda sadece fütursuzca içen iki kız görüyordum. “Kardeşin buralarda mıydı?”

“Uzun süredir burada,” dedi sıkıntıyla. “Ve burada kalması lazım ama bu gidişle burada kalamayacak bir duruma gelecek çünkü babam bir şeyler deniyor.”

“Bunun beni ilgilendiren kısmına gel, onun dışında aile dramınızla zerre ilgilenmiyorum.” Tamamen dürüsttüm. Sonuçta onun bana borcu vardı, benim değil. Geçip kardeşi için benden yardım isteyecek kadar yüz­süz olamazdı.

Ama sanırım yüzüzdü çünkü saniyeler içinde dudaklarından, “Onunla evlen,” cümlesi döküldü.

Yanlış duyduğumu düşünerek dikkatle ona baktım, bunun şaka olduğunu söylemesini istiyordum ama söylemedi. Hatta gözlerinin içi bana bunu yapmam için yalvarıyor gibiydi. Sinirle bir kahkaha atarken tam şu an her şeyin bir şakadan ibaret olduğuna kendimce inanmaya çalıştım. Benimle dalga geçiyor olmalıydı, başka açıklama bulamıyordum. Ben ona evliliğimden yakınırken bana *kardeşimle evlen* diyecek kadar salak olduğunu düşünmemiştim. Bu konuda onunla tartışmaya bile girmek istemediğim için sadece yerimden kalkmaya yeltendim.

Bileğimden tutmaya çalıştı fakat hiddetle çekip, “Manyak mısın oğlum sen?” diye bağırdım öfkeyle. “Ben sana diyorum Gümüşhane sen bana diyorsun götüm şahane. Oradan bakınca sence kendime eş mi arıyorum lan ben? Birinden zar zor kurtuldum zaten.”

“Dinle lan, dinle!” Sinirlenmeye çok hakkı varmış gibi bağırması iyice ayarlarımla oynamıştı. Yumruğumu ona geçirmemek için kendimi sıkarken, dişimden olacağım sanmıştım. Umurumda olduğundan değil de sırf ne saçmalayacak dinlemek için geri oturdum.

Otururken, “Umarım oturduğuma değer yoksa her dakika için tokatlarım seni,” diyerek söylenmekten de geri durmadım.

“Babam bir iş makinesine yatırım yaptı. Kurun oynamasıyla da zarar etti. Şirketin bir sponsora ihtiyacı var, yoksa büyük ihtimal bu sefer batacak,” dedi sıkıntılı bir sesle. Aile şirketleri olduğunu biliyordum. Samet o şirket için yemişti bu haltları zaten. “Biri var. Ne kadar zarar edersek ödemek için gönüllü ama karşılığında...” Bakışları kız kardeşini buldu. Sıkıntıyla göğsünü şişirip indirdi. “Sidem’le evlenmek istiyor.”

“Ve bu adam tekin değil,” diyerek sözlerini tamamladım bilmiş bir tavırla. “Kim bu adam?”

“Puştun teki.” Sinirle homurdanırken yüzünü iğrenir gibi buruşturdu. Ona bile fazla gelecek kadar şerefsizse sıkıntı büyüktü. “Adamda ne ararsan var. Babası sayesinde hiçbir zaman ceza almamış, bir şekilde kurtulmuş. Siyasete karışan yakınları da var tabii... Sidem ile evlenirse onun ışığını söndürür. Sikmişim şirketini, kimse benim kardeşimden önemli değil.”

Merak etmeden geri duramayarak, “Neden Sidem?” diye sordum. Bir kız kardeşi daha vardı sonuçta.

“O adam Sidem’e takıntılı, direkt teklifi bu oldu. Gel konuşalım dedim yanaşmadı ama bende o şerefsiz kardeşimi verecek göz falan yok.” Sinirle

gözlerini yumdu fakat bu onu sakinleştirmeye yetmemiş olacak ki bardağa bile ihtiyaç duymadan viski şişesini alıp başına dikti. Bir abi için kardeşinin kaderi elbette zordu. Bunu en iyi ben bilirdim çünkü yıllar önce benim kardeşim de bir şerefsiz tarafından darp edilmişti. O gün gerçekten içimde bir canavar olduğunu, o adamın canını alacağını düşünmüştüm.

“Anlıyorum da birader.” Ellerimi birleştirip dizlerime doğru iki yandan sabitleyerek biraz öne doğru eğildim. “Kız kardeşin her şeyi duyunca öylece bir yabancıyla neden evlensin? Kızın vardır burada bulduğu birileri, git konuş hallet.”

“Kimse yok hayatında emin ol, biliyorum.” Sinirle şişeyi masaya kırmak ister gibi sert bir şekilde bıraktı. Üstüme bir damla viski gelseydi ona yalattırdım. “Üstelik Sidem’in bu durumu öğrenmemesi lazım. Şu an kaldıramaz. Zaten babama çok kızgın, iyice dibe çökerse Türkiye’ye döner o. İnadını bilmiyorsun onun. Ayrıca bilse bile dönmek zorunda kalabilir çünkü babam onun burada kalmasını sağlayan iş sözleşmesini feshetmeye çalışıyor.”

“Neden?” diye sordum gözlerimi kısarken. Kimse böylesi bir kararı boşa almazdı. Seçilmiş kişi olmuşsam altında geçerli sebepler olması gerekiyordu. “Neden ben?”

“Çünkü sana borcum olduğunun farkındayım.” Sıkıntıyla burun kemerini sıkarken, aynı zamanda biraz da mahcubiyeti düşen omuzlarından görmüştüm. Onun bu konuya takıldığını daha önce görmediğim için inanmakta güçlük çekiyordum. “Kızını almak için kendini temize çıkaracak şeyler yapman gerekiyor. Belki bir aile kurmak, o kişi tarafından destek aldığını belli etmek. Sidem bunları çok iyi yapar. Başkasına güvenemezsin ama ona güvenmen-”

“Seninle bağı olan biriyle para versen bile evlenmem,” diyerek sözlerini böldüm. Dürüstlük müydü yoksa dobralık mı emin değildim ama dürüst olduğunu iddia eden çoğu kişinin dobra olduğundan emindim. Bana aynı şey gibi geliyordu. Alınıyorsa da keyfi bilirdi.

“Sidem benim tam tersim. Zaten bu yüzden onu daha çok seviyorum çünkü o babamı dinlemek yerine sadece kendisini dinliyor. Bella’ya çok güzel ablalık yapar, sana da güzel destekçi olur. İnatçıdır biraz, delidir de ama içinde kötülük yoktur. Bir süre sonra boşanmanızı bizzat ben istiyorum çünkü kız kardeşimi zaten sana yâr etmek istemem.” Yarım saattir beni ikna etmek isteyen adam o değilmiş gibi şöyle sözler sarf etmesi beni güldürmüştü. “Babama engel olamıyorum. Eğer Sidem’e yardım ettiğimi görürse benim için hiç iyi olmaz. Şirketten atılmamla ailemin iplerini tamamen

ona bırakırım. Bu yüzden Sidem'e karşıymış gibi duruyorum. Yakın zamanda Sidem zaten ortada kalacak. O an karşısına çıksan yeter..."

İstemsizce yüzümü buruştururken, "Kıza bir de sırtını mı döneceksin?" diye sordum. Bu işin mantığını çözemiordum. "Buna ne gerek var?"

"Babam çok şüpheli yaklaşır. Eninde sonunda ona yardım ettiğimi anlarsa işler karışır. Sidem benden nefret etsin ama burada güvende, mutlu olsun istiyorum."

"Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun," dedim başımı iki yana sallarken. Ben dediklerini yapardım. Evlenir, kızımı da almak için savaşırdım ama o kız abisinden yediği darbe ile yaşayamazdı. "O kıza anlatsan daha kolay halledersiniz, boşa ahını alıyorsun."

"Ona anlatınca ne olacak biliyor musun? Babama olan siniriyle Türkiye'ye dönecek. Esip gürlerken aynı zamanda şirketin durumunu öğrenecek. Sonra ne olacak?" Bakışlarım kız kardeşine kaydı. Arkadaşıyla sohbet ediyor gülüşüyordu. Ailesi için kendisini ateşe atar mıydı? Deliye atardı ve abisi deli olduğunu söylüyordu. "Aklından geçen olacak. Sidem, beni kurtarmak için o evliliği kabul edecek çünkü beni babasından daha çok seviyor."

İşaretparmağımın eklem kısmıyla gözlerimi ovalarken bir yandan kız kardeşine bakıyordum. Sanki ona baktığımda bu duruma ona zarar vermeyecek şekilde bir çözüm bulabilirmişim gibi hissediyordum. Ona baktığım her saniye içimdeki soru işaretleri daha da büyürken onun bakışları da yavaşça yukarıya doğru çıktı. Beni görmediğinden emindim ama sanki direkt gözlerimi görüyormuş gibi bakmasıyla irkildim. Saçları sürekli geriye atmaktan dağılmış, yanakları alkolden al al olmuştu. Abisine çok benziyordu, badem kahverengi gözleri abisinden daha masumane bakıyordu sadece.

Bakışlarım hâlâ ondayken konuştum. "Diyelim tamam dedim, şirketi nasıl kurtaracaksın?"

"Orasını düşünmedim henüz." Samet Karacahan zaten hiçbir zaman düşünmezdi. Sanıyordu ki bazı şeyler engebeli yollardan geçmeden direkt olurdu. "Önceliğim Sidem oldu."

Bakışlarım yavaşça ona döndüğünde aniden teklifim dilimden döküldü. "Sana o parayı, hatta daha fazlasını veririm." Samet'in ilgisini çekmiş olacak ki oturduğu yerde tavus kuşu gibi kabardı. Gözlerinde beklenti dolu ışıltılar meydana geldiğinde yıllar önce olduğu gibi çaresiz olduğunu anlamıştım. "Borcunu kardeşinle evlendiğimde, bize burnunu sokmayıp babanı başımızdan alarak ödersin."

“Kabul ediyorsun yani.” Oturduğu yerde heyecanla yükseldi. Onu mutlu ettiğim için kendimi yumruklamak istiyordum ama başka çarem de yoktu. Bu işten benim de çıkarım olacaktı. “Kardeşimle evlen dediysem gerçek bir evlilik değil, haberin olsun.” İşte başlıyorduk. “İşimiz bittiğinde ondan boşanacaksın. Bilirim, kadınlar için sana âşık olmamak zordur ama Sidem o kadınlardan değil. Sen de ondan uzak dur. Arana mesafe koy.”

“Kan kardeşi de olalım ister misin?” diye sordum sıkıtiğim dişlerimin arasından. “Bana ne yapacağımı söyleme, ahmak herif.”

“Ben ciddiyim oğlum.” Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Ne de olsa boşa konuşacaktı. “Kardeşimin senin gibi bir adamla olmasına hevesli değilim. Götüm tutuştu da geldim yoksa... yok yani. Abi kardeş takılın siz.”

“Abi kardeş?” Masanın üstündeki çerezlerden bir yerfıstığı alıp ona doğru fırlattım. “Geri zekâlı mısın oğlum sen? Tamam yemeyeceğim kız kardeşini zaten işim olmaz da yarak kürek konuşuyorsun sinirleniyorum.”

“Oğlum sen bu küfürleri nereden öğrendin ya?” diye homurdandı attığım yerfıstığını beni kışkırtmak için ağzına atarken. “İtalyanca sövünce zevk almıyorsun, değil mi? Ölüyorum Türkiye’im işte.”

“İki yüz verdik diye gevşeme hemen.” Yakamı düzelterip kendimi toparlamaya çalıştım. Samet’e sanırım fazla yüz vermiştim. Bu rahatsız edici geliyordu. “Şimdi nasıl yapacağız onu söyle. Ben tavlamam ya da gidip tanışmam.”

“Senin çok bir şey yapmana gerek yok. Babam zaten şu an Sidem’i zor durumda bırakacak her şeyi yapıyor. Bozar gibi oldum ama çaktı. Bir daha şansımı zorlarsam iyi şeyler olmayacağını söyledi. Şirketi ona bırakamam. Bırakırsam kardeşlerimi, annemi de bırakmış olurum.”

“Baban neden böyle yapıyor sence?” diye sordum istemsizce. Kardeşinin kaderini elime bırakacak kadar çaresiz kalmasının asıl sebebini öğrenmek istemiştim belki de.

“Çünkü geri kafalı.” Bu durumdan rahatsız olduğu alaylı söyleminin altında yatıyordu. “Ebeveynler ikiye ayrılır. Yaşadıklarını yaşatanlar ve yaşadıklarını yaşatmaktan sakınanlar. Benimki ilki oldu. En kötüsü her suçu da bana yüklüyor. Ailenin tek vârisiyim sözde...”

“Boktan işler işte. Para sıkıntınız var mı genel olarak?” Bu yaptığım tamamen salaklıktı. Samet’in benim ve kızımın hayatını mahvettiğini bile bile ona acımam tamamen saçmalıktı ama olmuyordu işte.

“Yok çok şükür. Birikmişimiz var ama şirket için yeterli değil.” Sadece başımla onayladım. “Ben yavaştan kalkayım. Türkiye’ye dönmem lazım. Artık *online* bir şekilde hallederiz kalanını. Sana çık dediğimde karşısına çıkarsın. Ya da belki gerek bile kalmaz.”

“Eyvallah.” Oturduğum yerden kalkan ilk ben oldum. Toplanan pantolonumu düzelterip ona elimi uzattım. “Asıl sana eyvallah,” dedi elimi sıkarak kalkarken. Bu gece daha fazla muhatap olmaya gerek yoktu bu yüzden bir şey demesine müsaade etmeden odanın kapısını açıp kendimi dışarıya attım. Sanki evden dışarıya çıkmışım gibi keskin bir soğukluk hissettim. Bardan çıkmadan önce yapmak istediğim bir şey vardı, belki de bu şey buz kesmeme neden oluyordu.

Yarım saattir uzaktan izlediğim kızı yakından görmek istiyordum. Düşünmeden yapacaktım bunu çünkü düşünürsem saçma gelirdi. Sadece... içimdeki dürtüye dur diyememiştım işte. Ona karşı merakım artmıştı. Belki de abisi yüzündendi. Aşağı inip kalabalığa karıştığımda şansına arkadaşı yanında değildi. O bar taburesinin üstünde oturduğu için iyice baldırlarına doğru çekilen siyah elbisesiyle buradan biri gibi dururken, bıkkın yüzüne bakılınca aslında buraya ait değilmiş gibi öylece oturuyordu. Barmen önüne bir tekila daha bıraktığında teşekkür bile etmeden içmişti hatta.

Derin bir nefes alıp ona doğru ilerledim. Her adımımda mantığım yapmamam gerektiğini söylerken merakım yapmam için dürtüklüyordu. Ona yaklaştıkça içimde gerginlik bir hastalık gibi nüksediyordu. Sanki beyin fonksiyonlarımı tüketiyor, sadece kalbimde bir gerginlik hissetmemi sağlıyordu. Ona yaklaştım, utanmasam elim ayağım birbirine dolaşacaktı. Yanında durup dirseklerimi tezgâha yasladığımda tek gözü kapalı, açık olan ise kısılmış bir halde bana bakıp ıslık çaldı.

Sanırım abisinin bahsettiği gibi kanında biraz delilik vardı evet. Sarhoşluktan da olabilirdi. “Beğendin yani, bu iyi çünkü malzeme bir süreliğine bu,” diye homurdandım sessizce. O ise diğer gözünü de açmış ama kısmış bir halde bana bakıyordu. Sarhoş hali biraz... garipti. Doğru kelime sanırım tatlıydı ama dilim varmamıştı. Ondan bakışlarımı ayırdıktan sonra cebimden cüzdanımı çıkararak kartlarımdan birini barmene uzattım. “Hanımefendilerin hesabını buradan kes.”

“Bir dakika.” Sanırım dilini ısırılmıştı çünkü acıyla inleyip eliyle ağzını kapattı. Konuşurken dilini dişlerinin arasına götürmesi tamamen ayyaşlık belirtisiydi. Dikkatinin dağıldığı bu durumu fırsat bilip kartımı hızla aldım ve uzaklaşmaya çalıştım. Birkaç adımdan sonra, “Hey!” dediğini duydum

ama dönüp bakamazdım. O kalabalığa rağmen yüksek çıkmıştı sesi. Omzuma dokununca da bakmama çabam boşa gitmişti. “Kimsin sen?”

Dudaklarım yavaşça kıvrılırken, “Büyük ihtimalle gelecekteki kocam,” diye fısıldadım duymamasını umarak.

Kaşları derince çatıldı. Az önce tatlı gördüğüm yüzü şimdi biraz da komik durmuştu. Bir şey diyecek gibi oldu fakat arkadaşının ona seslenmesiyle omzumu ondan kurtararak insanların içine karıştım ve koşar adımlarla mekândan çıktım. Arabama kadar durmadım. Vale sonunda aracımı getirdiğinde sürücü koltuğundaki yerimi aldım. O sırada elimde kalan bilekliği yeni fark ettim. Gümüş bilekliğin tam ortasında bir saat motifi vardı.

Sidem; *zamanın gölgesi*.

Benim ve kızımın kurtarıcısı olacaktı.

BÖLÜM 12

Bir Gönül Davası

SARP LUCA RUSSO

Günümüz

Derler ki; elde etmediğin hiçbir şeyi hak etmezsin. İnsan hak ettiğini yaşıyorsa, elde etmeye çalıştığındandır. Bu hayatta yenmesi en kolay şey hakken, oturduğun yerden sana gelmesi aslında imkânsızdır. Bunu farz bilerek yıllarca hak ettiğimi yaşamak için kürek çekip durdum. İnsanlar neye inanırdı bilmiyordum ama ben hak ettiğimin ne olduğunu bilerek çıkıyordum o yollara, aşılın dağlara ve zorlayan engellere. İnsanlar hak etsin ya da etmesin eğer elde etmişse sürekli konuşurdu. Yürüdüğü yolu, elde edince belki de unuturdu.

Bazıları ise susardı; benim gibi.

Yaptığımın doğru olduğunu söylemiyordum. Yanlış olduğunun farkındaydım fakat onu elde etmemin, hakkım olanı almanın başka çaresi olduğunu bilmediğim için susuyordum. Ben zaten hak ettiğimin o olduğunu bile, o hayatıma girmeden önce bilmiyordum. O hayatıma girdi ve gülümsemi. O gülümseme, yıllar önce kızımın kalbimde büyük bir yer kaplayan gülümsemesi gibi içimde bir yerlerde sıcak bir esinti ile kendisini belli etti. Biri içinde bir yere dokunmuşsa onu geride bırakmak da o saatten sonra zor olurdu.

Sidem Karacahan Russo; benim elde etmek istediğim çünkü hak ettiğimi düşündüğüm o kişiydi.

Sıkıcı hayatıma öyle bir günde düşmüştü ki, “Ben şimdi nasıl bu bataklıktan çıkacağım?” sorumu, “Ben bu bataklıktan nasıl çıktım?” sorusuna çevirmişti. Zor sandığım, uğruna savaştığım her şey sanki bir parmak şıklatmaya bakarmış gibi gerçekleşmiş, hayatımda hiç olmaz dediğim şeyleri mümkün kılarak beni açgözlü bir adama çevirmiş, dahasını istememe neden olmuştu.

Sidem farklıydı. Belki de onu farklı yapan benim gönül gözümdü ama yine de onu diğerlerinden ayıran bir şey olduğuna emindim. Gülünce yanağında oluşan parantezlerden, gözlerine kadar çıkan o gülüşünün ısıltılarına ya da sinirlendiğinde kısılan badem gözlerinden, meydan okur gibi

kalkan çenesine; utandığında kızaran yanaklarından, sürekli saçındaki inatçı tutamları kulağının arkasına sıkıştırmaya çalışan ince parmaklarına kadar her detayında klasik görünen her şey sanki ona özelmış gibi, kimde görsem aklıma sadece onu getirirmiş gibi hissediyordum. Bunu kızımın annesine bir kere bile hissetmemiştim.

Sidem Karacahan Russo, benim karımdı. Ben ne kadar onunsam, o da benimdi.

Boş araziye girerken aklımdan geçen tek düşünce, abisi olacak o asalak herifin ağzını burnunu kırmaktı. Dün gecedен sonra ona olan sinirim, nefretim daha farklı bir hal almıştı. Samet Karacahan, yıllar geçtikçe bir şeyleri düzelttiğini sandığı her an daha fazla mahvetmekten başka bir şey yapmıyordu. En önemlisi o herif, mahvettiği her şeyin bana zarar verdiğinin farkında olduğu halde benim canımı iki paralık görüp devam ediyordu.

Onun aracını gördüğüm an, ani bir frenle arabayı durdurdum. El frenini bir hışımla kaldırdıktan sonra kemerimi söküp atarcasına açıp kendimi arabanın dışında attım. O ise arabasına yaslanmış, elleri kabanının ceplerinde, sözde havalı bir duruş sergiler halde bana bakıyordu. Adımlarımın bu kadar hızlı olmasına şaşırmıştı ama gazabımdan kurtulamadı. Ona yaklaştığım an yakasından tutup, yaslandığı arabanın kaputuna gövdesinin yatmasını sağlayarak yumruğumu burnuna geçirdim. Bir kez daha vurma izin vermeden toparlanarak beni ittirdiğinde, elimin tersiyle burnumun ucunu silip ondan uzaklaştım.

Ben sinirle burun kemerimi sıkarken, onun acıyla inlediğini duydum. “Ne yapıyorsun ulan sen?” diye bağırdı. O an bakışlarım ona doğru döndü. Bir eli burnunu tutarken öfkeyle bana bakıyordu. “Sabah karımla konuş diye geliyorsun, akşam niye konuştun diye yumruk atıyorsun. Neyim ben, senin boks torban mı pezevenk?”

“Boks torbasının senden daha çok yararı olur bana eminim,” diye homurdandım ondan uzaklaşıp arabama doğru ilerlerken. Biraz daha yakın durursam ona saldıracağımdan emindim. Uzak durmam en iyisiydi. Arabama yaslanmak zorunda kaldım bu yüzden. “Ben sana gel her şeyi anlat dedim, değil mi?”

Samet cevap vermeden arabasının ön kapısını açtı. Saniyeler sonra burnuna tuttuğu peçete ile amacını anlamıştım. Bir yandan burnunu tutarken diğer yandan acıdan buruşan yüzüyle bana bakıyordu. “Anlattım işte,” dedi zorlukla.

Başparmağım ve işaretparmağımı gözlerime sanki oymak istercesine bastırdım. Sinirden şimdi ağzını yüzünü dağıtacağtım, o zaman her şeyin

ne olduğunu görecekti. Yine de kendimi sıkmaya çalıştım. Derin nefesler aldım, bilmem kaç kadar saydım ama yok. Tıp bile Samet Karacahan denen illete bir çözüm bulamazdı. Kabullenişle ona doğru baktım.

“Tamamen her şey,” dedim kaşlarımı havaya kaldırırken. *Sakin olmam lazımdı.* “Bir ay öncesinden başlayan her şeyi.”

Gözlerini kısıp bana bakarken, “Kafayı yedin herhalde,” dedi ve sanki espri yapmışım gibi başını yana çevirip gülmeye başladı. İstifimi bozmadım. Kesici soğuğa rağmen titremeden, sıkıştığım çenemle ona bakıyordum. Dakikalar sonra gevşekliği bırakıp fark edebildiği sert bakışlarım karşısında afalladı. “Sen ciddisin?”

“Oradan şaka yapabilen birine mi benziyorum, göt herif!” Beni sinirden insanlıktan çıkarmıştı artık. Ne sabrım kalmıştı ne de mantığa uyacak hareketlerim. Sağa sola saldıran biri haline gelmiştim. “Ben sana *her şeyi* anlat dedim. Baştan sona her şeyi.”

“Baştan böyle anlaşılmadık,” dedi bana şüphe dolu bakışlar atarken. “Şimdi değişen ne anlamıyorum.”

“Değişen benim,” dedim içimi yakan gerçeğin verdiği o siteyle. “Değişen, benim Sidem’i tanımam. Seninle anlaşırken onun hakkında hiçbir fikrim yoktu ama artık var. Yapamam. Ona bunu yapamam, hak etmiyor bunları.”

“Zevkten mi yapıyoruz oğlum biz bunları?” Kendisini temize çıkarak vicdanını kolaylıkla susturabilen biriymi ama ben değildim. Benim için kolay değildi. “Sidem’in bana düşkünlüğünü gördün, değil mi? Eğer ona anlatsaydım Türkiye’ye dönerdi farkında değil misin? Üstelik bu anlaşma bozuldu. Ona rağmen sen onun karşısına çıktın.”

Haklıydı. Bu anlaşma aslında bozulmuştu. O bir aydan birkaç gün sonra Samet, babasının vazgeçtiğini söylemişti. Ben de yine bir başıma kalmış, çözüm aramaya başlamıştım. Bir yandan rahatlamıştım da böyle bir şeyin altına girmeyeceğim için ama barda gördüğüm o kızı bir hafta sonra kahve içmeye gittiğim mekânda ya da Bella’yı almak için gittiğim kreşin sokağında görmek bana iyi gelmemişti. İstemsizce onu aklımdan çıkaramamıştım. Kaderimde olduğunu düşünmüştüm.

Her şeyden vazgeçmişken o gece yaşanmıştı. Caroline ile orada buluşmam tesadüf değildi. Sidem’in o mekânda olduğunu biliyordum. Çalışma saatini de biliyordum. Bile isteye oraya gitmiştim çünkü Caroline’ın canımı sıkacağından emindim. Belki canımı sıkan gecelerde yaptığım hatalardan biri de onunla olurdu. Gerçi Sidem, hata olmaktan çok uzaktı. Ona hata demem tamamen haksızlık olurdu. O gece asıl tesadüf olan şey, Sidem’in babası olacak adamın aslında Samet’i kandırmak için vazgeçtiğini söylemesi,

planına devam etmesiydi. Bundan Samet'in bile haberi yoktu. Halis Bey, oğlundan şüphelenmiş, onu saf dışı bırakmak için yalan söylemişti.

O gece kaldırımda ettiğim o teklif tamamen tesadüftü. Ben bunu planlayarak gitmemiştim. Planlarımda onunla evlenmek yoktu, o durumdan vazgeçilmişti. Samet benim Sidem ile evleneceğimi o sabah beni cidden karşısında gördüğünde öğrenmişti.

"Karşısına neden çıktığımı biliyorsun." Artık sıkılmışım sürekli aynı konuları konuşmaktan. Sidem benim karımdı ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. "Babanın bile iki dakikada kandırdığı bir herifsin sen oğlum. Kız kardeşine bile sahip çıkamıyorsun. Ne yapsaydım, o gece öylece gitse miydin?"

"İyi, kendini suçsuz görüyorsan sen anlat." Bana karşı bu kozu kullanacağını biliyordum. Bu adam şerefsizin tekiydi, değişmezdi. "Neden benim anlatmamı bekliyorsun? Geç söyle; *ben abinle anlaştım ama anlaşma bozuldu. Sonra baktım ki bozulmaması gerekiyormuş, baban bizi tongaya düşürmüş, ben de geçtim sana evlenme teklifi ettim. O evden olmaz deyip çıktığımda da abinle buluştum. Beni tekrar ikna etti, de.*"

"Oğlum sen beni ikna ettiğini mi sanıyorsun?" diye sordum küçümseyen bir gülüşle. Niyetim olmayan şeyi kimse bana yaptıramazdı. Bu evliliği yapmak istemişim. En başından beri hem de. Sadece babalarının kızım için tehlike oluşturmamasından kaçınmışım. Samet buluştuğumuzda o durumla ilgileneceğini söyleyince de artık tamamen istediğimi almaya odaklanmışım. "İstemediğim şeyi mezardan ölmüşlerim çıkıp gelse bile yapmazdım."

Söyleyecek çok şey vardı ama söyleyecek adam yoktu.

Ne diyecektim? *Onu hayal kırıklığına uğratacak kelimelerin senden çıkmasını istedim* mi? Saçmalıktı. Anlatmayı çok istemişim ama gün geçtikçe Sidem'in beni yabancı gibi görmesiyle bu durumu abisinden duyması gerektiğine inanmışım. Üstelik ailesi ona beklediğimden daha fazla sırt çevirmişti. Üzülmeyen sanmışım ama mahvolmuştu. Samet Karacahan yüzünden, başından beri saklamışken ortasında onu bir acıyla daha bırakamamışım. İlk aptallığım olabilirdi. Her zaman her şeye düz giren ben, konu Sidem olunca öylece kalmışım.

"Anlatacağım ben," dedim içime dolan sıkıntıyla sesli bir nefes verdikten sonra. "Ben yapamam böyle, anlatacağım."

"Babam her şeyi çaksın sonra, değil mi?" diye sordu öfkeden buz kesen sesiyle. "Biraz daha bekle. Şirketin son borçları, sonra zaten babam o adama gerek duymaz."

"Bok duymaz lan!" Hiddetle çıkışmaktan kendimi alıkoyamadım. "Baban o kıza rahat vermez."

“Bu evlilik eninde sonunda bitecek zaten,” dedi çatık kaşlarla bana bakarken. Bir şeylerden şüpheleniyormuş gibiydi. Hiçbir sike yaramayan zekâsı sonunda çalışacak olmuştı. Gözlerimi ondan kaçırıp yutkundum. “Hayırdır?”

“Bu evlilik bitmeyecek.” Keşke Sidem’e de bu kadar net olabilseydim. Onunlayken neden aklım ve mantığımı yitirip her şeyi mahvettiğimi anlayamıyordum. “Boşanma yok.”

Samet yaslandığı yerden ayrılarak dik bir konuma geldiğinde ciddiyetle birkaç dakika beni izledi. Hiçbir tepki vermeden ona bakıyor olmamla, “Af buyur?” dedi. “Ne demek bitmeyecek? Oğlum biz baştan bu evliliğin biteceğini konuştuk. Ne diyorsun lan sen şimdi?”

“Tamam, şimdi de bitmeyecek diyorum.” Öfkeden kızarmaya başlamıştı. Delirebilirdi. Hiçbir taraflarımda olmazdı. “Ona gelip anlatmazsan ben anlatacağım. Büyük ihtimal onu kaybedeceğim ama kazanmayı denerim. Ne olursa olsun bu evlilik bitmesin diye her şeyi yapacağım.”

“O ne demek?” diye sordu dehşete kapılmış bir halde. Bana doğru adımlarını attı fakat yarıda kesip sinirle yumruğunu ısırды. Sanırım sinir krizi geçiriyordu ama şu an tamamen komik duruyordu. Tepkisini verse de siktir olup gitsem diye düşünüyordum. Saat epey geç olmuştı ve ben evli bir adamdım. “Ne saçmalıyorsun birader sen? Bu evlilik bitmeyecek, her şeyi anlatacağım ne demek?”

Tahammülsüz bir halde gözlerimi devirdim. “Ne anladıysan o.”

“Anladığımı yanlış anlamış olmayı umuyorum,” dedi sinirle gülerken. “Birader, senin benim kardeşimde gözün mü var, hayırdır?”

“Gözüm yok.” Bir boşluğa takılı kalırken onu düşündüm. Onu düşünmek bile iç çekmeme neden olmuştı. “Gönlüm var.”

“Anlamadım?” Gerçekten anlamadığını belli eden boş bakışlar atıyordu. “Kardeşimde gönlün mü var?”

“Tüm bunlar o anlama gelmiyor mu?” *Bilmiyordum ama ona yoruyordum.* “Öyleyse evet. Kardeşimde gönlüm var ve bu evlilik bitmeyecek.”

Samet gür bir kahkaha attı. Sanki dünyanın en komik esprisini yapmışım gibi içten bir kahkahaydı. Hatta o kadar gülmüştü ki gözlerinden yaşlar akarken bir eliyle karnını tutuyordu. Olduğum yerde rahatsızlıkta kıpırdandım. Aynı zamanda sinirlenmişim de. Bu kadar gülecek ne vardı? Sonuçta kalbi olan her insan onu kendisinde taşımaktan yorulduğunda bir de başkasına vermeyi isterdi, değil mi? Aşk denen zırvalığa yazılan şiirlerde anlatılanlar hep bu minvalde oluyordu.

“Gönlü varmış.” Kahkahalarının arasından zar zor konuştu. “Kardeşimde gönlü var.” Biraz daha sakinleştiğinde bana doğru dönmüştü ama halâ alayla bakıyordu. “Oğlum sen ne anlarsın birine gönül vermekten lan?”

“Anlamadığımı için gönül verdiğimden eminim zaten,” dedim ciddiyetle. Samet sanki işin ciddiyetini yeni fark etmiş gibi kaşlarını çatı. Sidem’i düşünmek başka birilerini düşünmeye benzemiyordu. Onu düşününce boş duvara bile gülebilmişim gibi geliyordu. Âşık değildim sadece gönül gözüm ona açıktı. Buna ne denirdi bilmiyordum şimdilik.

“Oğlum sen kafayı mı yedin?” diye sordu zehir zemberek bir sinirle. O an onu sinir edenin kardeşine gönül vermem olduğunu düşünmek saçmalık gibi geliyordu. “Senin ben gönlünü, gözünü, göt-”

“İlgimi çekmiyorsun,” diyerek sözlerini böldüm.

“Senin ilgini sikeyim,” diyerek nefretini ağzından çıkan vurgulu kelimelerle kustu. “Sidem tüm bunları öğrendiğinde seni sever mi sanıyorsun? Gerçekleri anlattığında ne diyecek, canım kocam benim falan mı? Dün benim bile yüzüme bakmadı onca şeyden sonra sana bakar mı sanıyorsun?”

“Senin yüzünden olduğunu söyleyeceğim,” dedim omuz silkerken. Her şeye düz bakmak bazen kendini kandırmak olabilirdi. “Abin seni bana yanlış anlattı. Ben de delidir deyip durdum yoksa saklamazdım diyeceğim. Derim yani. İnanır bana, neden inanmasın?”

“Daha tanımadığın kişiye gönül koyuyorsun,” dedi küçümseyici bir tavırla. “Sidem gerçekleri anlattığında sittin sene senin yüzüne bakmaz. Tüm bu hayallerini bile siktir edip gider. Üzülse bile yapar. Ben bilmiyor muyum abi diye ağladığını? Yine de beni affedemeyeceğini biliyorum. Onun canı sağ olsun diyorum.”

“Seni bilmesem iyilik meleği sanıp üzüleceğim.” Yüzümü buruşturup ona tiksindiğimi belli eden bakışlarımı doğrulttum. “Beni manipüle edeceğini sanman da çok komik. Az aklın olsa böyle bir girişimde bulunmazsın.”

“Az aklın olsa Sidem’e her şeyi anlatmayı düşünmezsin,” diyerek karşılık verdi. “Sarp sen ne olursa olsun o anlaşmayı benimle yapın. Bana o anlaşmayla para bile yolladın. Şimdi Sidem’e her şeyi anlattığında elde ettiğin sadece kaos olur. Sonuç? Babamın gelip onu o psikopata götürmesi. İş sadece Sidem’de biter sanıyorsun ama yanıliyorsun. Sidem öğrenir, babama sıçrar, babam buraya sıçrar; ne ben kalırım ortada ne de sen. Biraz daha sabret. Babamı yönetici kadrosundan aldığımda ne yaparsa yap.”

Sinirle yaslandığım yerden ayrılırken, “Benim evliliğim sizin leş şirketinize mi kalacak?” dedim. “İlla kalacaksa da bir an önce ne yap et hallet.

Ben ona hiçbir şey anlatmadan daha fazla yapamam. Gözlerinin içine bakıp, ona hiçbir şey anlatamamak ne demek sen farkında mısın?”

“Farkındayım çünkü yıllarca aynısını yaşadım.” Yüzümü buruşturup başımı iki yana salladım. Kabul etmiyordum. Aynı olmasının ihmali yoktu çünkü o bencilce kendi çıkarını düşünmüştü. Benim çıkarım ise sikimde bile değildi. Kızımı eninde sonunda alırdım. Gerekirse çirkinleşirdim ama Sidem'i... sanırım alamazdım.

“Sana bir hafta süre.” Daha fazla burada durmama gerek yoktu. Bu yüzden ona bakmadan arabamın sürücü tarafına doğru ilerlerken konuştum. “Ya gelir ona her şeyi anlattırısın ya da ben anlatırım.”

“Yapma, Luca,” dedi arkamdan. Sesinden umutsuzluk akıyordu çünkü o da farkındaydı, beni ikna etmek artık zordu. “Bırak saklı kalsın. Ben giderim gelmem ama yeter ki Sidem öğrenmesin. Öğrenince sadece benim değil, bu sefer kimsenin yüzüne bakmaz. Öylece kalır.”

“Yaparken aklın neredeydi oğlum o zaman?” diye sordum son kez ona bakarken. “Ben bir evliliği daha yalanlar üzerine kuramam. Başta olur sandım ama olmazmış. Ben Sidem ile ilerisini düşünüyorum. Daha önce düşünmediklerimi düşünüyorum, bu yüzden böyle devam edemem. Sana hâlâ gelip anlatma, yüzüne bakma şansı veriyorken gel anlat. Yoksa ben direkt anlatırım.”

“Oğlum sen...” Sinirle çenesini ovaladı. Ağzından onaylamayan homurdanmamalar çıkıyordu. “Sen benim kardeşime nasıl...” Sanırım kardeşinde gönlüm olduğunu yeni fark etmişti. Jetonu köşeliydi, bunu yıllar önce fark etmiştim ama bu kadarı bana da sürpriz olmuştu. “Oğlum...”

“Aynen birader.” Daha fazla onunla zaman kaybetmeyecektim. Bu yüzden arkamda bıraktığım kişiyi umursamadan arabama binip kapılarını kilitledim. Kemerimi taktıktan sonra hızla araziden çıkmaya koyuldum. Samet hâlâ mal gibi etrafa bakarak düşünüyordu. Bu adamın bu akılla, bu yaşa kadar gelmesi bile mucizeydi. En son aklını kullandığında birden fazla hayatı mahvetmişti.

Eve gitmek için hızla yola koyuldum. Önceden gitmemek için dışarıda oyalandığım, gittiğimde karanlık salonda saatlerce oturup sadece duvarı izlediğim o ev sanki artık bambaşka bir yermiş gibi hissettiriyor, gün içindeki işlerim bitse de eve gitsem diye vakit sayıyordum. Oysaki konumu, düzeni, eşyaları ve birçok şeyi aynıydı ama tek bir fark hepsiyle savaştık kadar güçlüydü. Önceden gittiğim o yer sadece uyumak, başımı bir çatı altına sokmak için kullandığım bir sığınma alanıydı. Orayı ev yapan Bella ve Sidem'di. Onların o evin içindeki varlığını biliyor olmak, gittiğimde de

beni karşılayan iki kişinin olacağını bilecek olmak gittiğim yeri bana cennetten sunulan bir bahçe yapıyordu sanki ve bazen onları düşünmek bile gülümsememe neden oluyordu.

Şu an olduğu gibi.

Sidem'e o gece barda *gülebileceğim bir hayatım yok* derken ciddiydim. Şimdi ise sadece onun adını duyduğumda gülümseyebilen bir adam haline gelmiştim. Düşüncelerimden çalan telefonumla sıyrıldım. Arabaya bağladığım için ekranda yazan ismi telefonumu aramadan görebildim. Sidem arıyordu. Dudaklarımda çarpık bir sırıtiş olurken aramayı yanıtladım.

Telefon açıldığında, "Baba," diyerek kızım benden önce davrandı. Onun sesini duyduğum an içime dolan huzurla gözlerimi yumdum. Bella'nın ilk kelimesi *baba* olmuştu. Annemin bunda fazlasıyla emeği vardı elbette ama Caroline *mama* demesi için o kadar uğraşırken *baba* demesi dünyaları bana vermişti. İlk adımlarım benim yanımda atmış, ilk kelimesi baba olmuş, bana bu hayatta yaşama sevinci sunmuştu.

"*Stellina*," dedim içime dolan huzur sayesinde yumuşak çıkan sesimle. "Benim kızlarım ne yapıyor?"

"Baba senin sadece bir kızın var," dediği an az önce çoğul konuştuğumu fark ettim. Yüzümü buruşturup başımı iki yana salladım. "Sidem ve ben senin için fırında *branzino* yaptık biliyor musun?"

"Levrek," diyerek Türkçesini de belirttim. Bella büyüdüğünden beri böyle bir alışkanlık edinmiştik. O İtalyanca söylediğinde Türkçesini de söyleyerek bilmesini sağlıyorduk. Böyle böyle anadili gibi konuşur olmuştu.

"Heh, levrek işte," diyerek heyecanla yükseldi. "Sidem dedi ki o babana söyle hemen gelsin. *Branzino* pişmeden önce gelmezsen seni boşarmış. Çok kanadım onu çok."

"Bebegim kınadın," diyerek düzelttim.

"Heh, neyse işte," dedi bıkkınlıkla. Başımı iki yana sallayarak gülmeme engel olamadım. Sidem'in her fırsatta lafı benden boşanmaya getirmesi sanırım günü geldiğinde onu tutamayacağımın kanıtıydı.

"Ben ciddiyim, Sarp Luca." Sidem'in ciddi sesini duymamla bakışlarım ekrana döndü. Şu an tek kaşı havada, bir eli belinde yalandan otoriter bakışlar atarak konuştuğundan emindim. "Sofrayı kuruyorum. Balıklardan önce burada ol çünkü soğumuş balık, *double* dul kalmış adama benzer."

Bana gönderme yaptığının farkındayım. Her durumda benimle eğlenebilen bir karım vardı. İnsan daha ne isterdi, değil mi? *Dul kalmamak dışında*. "Eninde sonunda *double* dul kalacağım için belki de soğutup yemeliyim.

Benim için bir ön izleme olur.” Yalandı. Böyle bir şey gerçekleşmeyecekti. “Yine çok düşüncelisin karıcığım.”

“Eğer balığa yetişirsen seni *double* dul bırakmak konusunda iki kez düşünürüm,” diyerek bir teklif sundu. Buna gülmemek için kendimi zor tutmuştum. “Her neyse. Ciddiyim. Akşam yemeğine bekleniyorsunuz, Sarp Bey.”

“Elbette yetişeceğim.” Sonuçta karım ve kızım benim için bir şeyler yapmışlardı. Sıradan bir aile gibi yemeğimizi yiyecektik, günümüz hakkında konuşacaktık. Bunu nasıl kaçırabilirdim? Ben bunun için onca şeyin içine girmiştım. “İstedığınız bir şey var mı?”

“Var desem getirebilecek misin, Sarp?” diye sordu çünkü onun istediği şeyi bulabilmek için zorlayacağım sınırlardan haberi yoktu. Olsaydı bunu sormaz, direkt isteğini dile getirirdi.

Gözlerim tamamen yola odaklıyken, “Sevgili karımın canı ne çekiyor?” diye sordum muzip bir sesle.

“Balığın yanında dondurmali irmik helvası fena olmazdı.” İsteğini duyunca alnımı buruşturdum. Baklava falan bekliyordum çünkü onu daha kolay bulurdum ama yine de istediği şeyi bulmak beni zorlayacak bir şey değildi. “Ben güzel kavuramıyorum. Annem çok güzel yapardı mesela. Of, canım çekti bayağı!”

“Başka bir isteğin?”

“Nasıl yani?” Sesi fazlasıyla şaşkın çıkmıştı. Ne vardı bu kadar şaşıracak? “Getirecek misin?”

“Karım istemiş, getirmeyip ne yapacağım?” Ona her *karım* dediğimde sinirleniyordu. Biraz da yanakları kızarıyordu aslında. Bu yüzden devam ediyordum yoksa saf sinirini görsem rahatsız olduğu bir şeyi yapmamaya gayret gösterirdim. “Bir saate gelirim.”

Daha fazla bir şey demesine müsaade etmeden telefonu kapatmak zorunda kalmıştım çünkü irmik helvası alabileceğim bir yer hakkında zerre fikrim yoktu. Sidem’e kıyamadığım için *nereden bulayım onu* diyememiş, şimdi ayvayı yemiştım.

Sidem elbette benim alacağım tatlıya muhtaç değildi ama bu zamana kadar çevresi tarafından istekleri öyle göz ardı edilmişti ki benden rica ettiği, etmeye çekindiği ama gözlerinin aradığı her şeyi ondan gelen bir emir olarak bilip gerçekleştirmek istiyordum. Mesela şaşırtmasının da bu eksiklikten kaynaklı olduğunu bilmek canımı sıkıyordu.

Sıkıntıyla annemi aradım. Genelde annem tek seferde açmaz, iki üç kez aramak zorunda bırakırdı. Bu sefer açmış olmasının şaşkınlığını sonraya

bırakarak konuştum. “Anne, ne yapıyorsun?” Cevap bile beklemeden konuşmaya devam ettim. “Ne yapıyorsan bırak çünkü sana işim düştü.”

“İyiym oğlum sen nasılsın?” diye sordu imalı bir sesle. “Evet, baban da iyi. Ne yapalım işte ev temizlenmiş, oturmuş kahve içiyo-”

“Anne,” diyerek sözlerini böldüm. “İrmik helvası kavurur musun?”

“Tövbe estagfurullah,” dedi annem dehşete kapılmış bir sesle. Annemin bazen kafasında biri bin ederek verdiği tepkiler beni mahvediyordu. “Hayırdır annem kime kavuruyoruz?”

“Biten evliliğime.” Amacım sadece onunla eğlenmekti, umarım evren beni ciddiye almazdı.

“Ne!” diyerek yükseldi. Telefon kulağımda olsa büyük ihtimal artık bir kulağım olmazdı. “Yine mi, Sarp? Ne yaptın da Sidem’in tepesini aturdun? Oğlum senin bir yıl evli kalmak gibi bir huyun hiç mi yok ya? Her şeyi geçtim Sidem-”

“Şaka!” diye bağırdım daha fazla azara dayanamadığım için. “Dilim kopsun ki şaka. Sidem’in canı çekmiş. Anne elinden severmiş-”

“Sidem’in mi canı çekmiş?” diye sordu heyecanla. Annem duygudan duyguya sürüklenirken ona yetişmekte güçlük çekiyordum. “Ay Sarp, yoksa tekrar babaanne mi oluyorum?”

Gözlerim şaşkınlıkla sonuna kadar açılırken bakışlarım ekrana düşmüştü. Annem görmese bile ona dehşet içinde bakmaktan kendimi alıkoyamamıştım. Konuyu istediği yere çekmeyi her zaman başaran bir kadındı. Hamile olsa zaten bilirdi ama lafı oraya çekerek güya aklıma o düşüncüyü sokacaktı.

“Hayır,” diye homurdandım. “Sadece canı çekmiş. Hamilelik falan yok.”

Bir sessizlik oluştu, cevabımdan memnun olmamıştı. “Emin misin?” diye sordu ardından. “Sidem öyle kolay kolay canı bir şeyler çekecek biri gibi durmuyor.”

Çünkü Sidem, bu zamana kadar onun isteklerine kulak asan bir aileye sahip değildi. İsteklerini kimse yalandan bile dinlemeyince kendi kendine halletme çabasına, olmuyorsa bir yerlerde kendisini zaten çok da gerekli olmadığı düşüncesine inandırmıştı. Bunu alışkanlık edindiği için de dışarıdan gören herkes onu kendine yetebilen, sarsılmaz, kim vursa yıkılmaz görüyordu fakat Sidem bazen kendi darbesiyle bile yıkılabiliyordu.

“Çekti işte anne,” dedim aceleyle, içime dolan o boğucu hisle. “Kırk dakikaya orada olurum, halledebilir misin?”

“Kızımın canı çeker de yapmaz mıyım? Oldu bil.” Bu ses tonunu biliyordum. Ne yapar eder hallederdi. Sidem’i bu kadar benimsemiş olması

çok huzurlu hissettiriyordu. Umarım Sidem'e de iyi gelirdi. "Yarım saate gelirsin, hadi oyalama beni."

"Dünyanın en iyi annesi ve *nonnası* işte be," diye yükseldim mutlulukla. "Sultanım benim," dediğimde kıkırtısını duydum. "Üçkağıtçı seni," diye homurdanıp telefonu kapatmıştı. Rotamı onların evine doğru çevirdim. Yarım saate ancak giderdim zaten. Ondan sonra kendi evime varmam zaten yirmi dakika falan ancak tutuyordu. Tekrar yola odaklanacakken bir kez daha telefonum çaldı. Kabul günümü müş gibi hissetmeye başlamıştım.

Normal şartlarda bana bu kadar yeter deyip hiç cevaplamamayı tercih ederdim fakat arayan Alp olunca işler değişmişti. Bugün avukatla görüşmeye gidecek kişi Alp'ti. Gelişmelerden haberdar etmek için aramış olmalıydı. Telefonu açar açmaz sesini duydum. "Neredesin birader sen?"

"Cehennemin dibinde, Alp," diye söylendim. Alp'in bu tarz söylemlerine alınmayacağından emindim. O ve İlayda benim için aynı yere sahiplerdi. Hatta bazen bana İlayda'dan daha yakın olduğu anlar bile oluyordu.

"Nasıl ya?" diye sorduğunda alınmış gibi bir ses tonu vardı. "Bensiz mi? Alındım, gücendim."

"Kusura bakma kardeşim tek bilet kalmıştı," dedim alaycı bir tavırla sırtırtırken. "Hem evliyim oğlum ben. Bir yere gideceksem karımla giderim. Kendini katıp durma."

"Dünyanın en evli adamı görev başında. Kıskanmaya başladım. Ben kuma olacak adam mıydım be, Sarp Luca Russo?"

"Ben karımın üstüne gül koklayacak adam mıyım, Alp Russo?" Babam, annem ve Alp, İtalya'ya geldikleri ilk zamanda ona soyadını vermişti. Alp'in babası kendisini içkiye vurup, dünyanın bir ucunda ölmeyi beklerken, ona aile olmayı seçen annem ve babam olmuştu. "Ee ne yaptın?"

"Kime?" diye sordu ama devamı çok gecikmedi. "Tamam ya şaka."

"Dediğin iyi oldu yoksa cidden adam öldürdün sanacaktım."

"Sensiz öldürür müyüm kardeşim?" R harfini beni çıldırtmak ister gibi uzatmıştı. "Caroline'ın avukatı onun rehabilitasyon merkezine yatması gerektiğini düşünmeye başlamış. Caroline bayıldığı gecedan beri hastanede psikiyatri ile de görüşüyormuş ama seanslar pek iç açıcı değil. Son olaydan sonra avukatları malum aile dostları da olduğu için bu olay aramızda kalsın, davayı erkene çekmeyi sağlar, Bella'yı almanıza yardımcı olurum dedi."

"Süper." Kırmızı ışıktaki durmam gerektiğinde iç çekip dışarıyı izledim. Hava yavaştan kararmaya başlıyordu. "O iyi olacak mı?"

"Bilmem," dedi sadece. Ona sormam hataydı ama onu sormam hata değildi. Ne olursa olsun o kızımın annesiydi. Bir yerlerde mutlu olmasını

isterdim. “Yaşadıkları kolay değil, Sarp. Abisi için yıllarını verdi ve sonucunda elde var hiç. Samet, abisinin intihar ettiğini söylediğinde de böyle bir kriz geçirmişti. Şimdi de senin Sidem ile evlenip Bella’yı almış olmanı kabullenemiyor. Caroline her şeyi öğrendiğinde bir şansınız olacağına inanmıştı bence.”

“Bu aptallık ne yazık ki çünkü onunla aramda olan şeye sevgi ve saygı girmesi imkânsız.”

Sıkıntıyla iç çektiği sırada, “Doğrudur,” dedi. “Yarın okuldan sonra Bella’yı ben alacağım. Özledim, az vakit geçirelim küçük yıldızım.”

Bella çok şanslıydı çünkü onu dünyalar kadar seven halası ve amcası vardı. Alp ve İlayda’nın, Bella’yı beni sevdiklerinden daha çok sevdiklerinden emindim. Bu beni mutlu ediyordu çünkü kızımı emanet edebileceğim insanlar olduğunu görüyordum. Tek istediğim ileride bizden bahsederken gözlerinin içi güleceği, yanlış sevgiyi gerçek sanmayacak kadar sevildiği, kendi değerini bilip elin oğlunun onu küçük düşürmesini kendisine reva görmeyeceği bir hayatı olmasıydı.

Bella’dan önce baba olma isteğim, düşüncem, kendimi kondurduğum bir hayal bile olmamıştı. Ben de her şeyi onunla öğrenmiş, bir nevi onunla büyümüştüm. Şimdi eksik kaldığım yerleri Sidem ile tamamladığımı hissediyordum.

Bella ve Sidem, benim hayatımdaki yegâne parçalardı.

SIDEM KARACAHAN RUSSO

“Sidem, kapı çalıyor!” Balıkları koyduğum beyaz seramik fırın kabını masanın ortasına bıraktıktan sonra hızla mutfaktan çıkmaya koyuldum. Bella elini yıkamak için lavaboya kadar gitmişti. O gider gitmez zil çaldığı için de sanırım kapıya koşuyordu. Sarp evin şifresini bildiği için kapıyı çalmazdı. O halde gelen o değildi diye düşünüyordum.

“Bebeğim beni bekle!” diye bağırdım kapıya doğru ilerlerken. Dünyanın bin bir türlü hali vardı sonuçta. Onun kapı açması uygun değildi. Mutfaktan çıkıp kapıyı görüşüme aldığımda Bella’nın beni beklemiş olduğunu gördüm, her zaman uslu bir kızdı beni şaşırtmazdı miniğim. İlk önce monitörden gelen kişiye baktım ve Sarp olmasıyla kısa bir şaşkınlık yaşadım. Ardından hemen kapıyı açtığımda elinde bir poşetle, soğuktan burnu kızarmış Sarp Luca ile karşı karşıyaydım. “Sarp?”

“Karıcığım,” dedi ilk. Ardından bakışları hemen arkamda duran kızına dönmüştü. “Kızım...”

“Baba!” diye coşkuyla bağırdı Bella. Ardından koşar adımlarla babasına doğru ilerlemeye başladı. Onu gören Sarp da eğilerek ona varan kızını kucakladığında Bella babasının yanağına bir öpücük bırakıp boynuna sarılmıştı. Kapının pervazına yaslanıp gülümseyerek onları izledim, bu anın içinde olup huzurunu tatmak kendimi şanslı hissetmeme neden oluyordu. “*Branzino* tam fırından çıktığında geldin. Sanırım sen dünyanın en hızlı babasısın!”

“Sanırım mı?” diye sordu Sarp alıngan bir tavırla. “Öyle değil miydin zaten?”

“Sidem seni şımartmamamı söyledi. O ne demek bilmiyorum... Sadece seni övmemem gerekiyormuş. Çok zor olacak ama deneyeceğim babacığım,” dedi düşünceli bir tavırla. Sarp kızına bakarken resmen gözlerinden kalpler çıkıyordu.

“Seninle böyle anlaşmamıştık küçük hanım,” dedim yalandan bozulmuş gibi. “Hiç yakışmadı hiç.”

“Ama Sidem sen bana babanı övme dedin, git ona övmediğini söyleme demedin ki.” Omuz silkip sanki hata benimmiş gibi rahat bir tavır takındı. “Küsmeye tamam mı?”

“Biraz kırıldım,” dedim dudaklarımı bükerken. “Babanı görünce hemen sattın beni.”

Bella yine beni anlamadığını belli eden saf bakışlarını aramızda döndürdü. Ya benim Türkçem kötüydü ya da onunki zayıftı çünkü hep bir anlaşmazlık oluyordu. Yine o anlardan birindeydik. Sarp fark etmiş gibi kızını yere bıraktı. “Koş bakalım geliyoruz biz de,” dedi. Bella babasının lafını ikiletmeden salona koştu. Kapıdan ayrılıp Sarp’ın eve girmesi için yolu açtım o sırada. O girince de kapıyı kapatarak soğuk havadan kurtulmuş olduk.

“Sen kapıyı çalınca başkası geldi sandım,” dedim dikkatle ona bakarken. Sabah evden ayrıldığı gibiydi. Zaten birkaç saatte değişecek hali yoktu. En önemlisi kokusu hiç gitmiyordu. Bu parfüm sanki başkası sıkırsa böyle buram buram kokmaz, dikkatimi çekmezdi. Sarp Luca Russo’nun kokusu, ondan önce geliyordu.

“Daha önce hiç bu evin kapısını çalmadım çünkü arkasında bana kapıyı açacak kimse yoktu.” Bakışlarını benden kaçırırken, ağır ağır oynayan âdemelmasından yutkunmakta zorlandığını fark ettim. “Nasıl bir his olduğunu öğrenmek istedim.”

Sarp'ın bu eve onunla evli olarak ilk geldiğim gün söylediği sözleri anımsadım. Gerçekten evli gibi hissetmek istiyorsam, ona kapıyı açmam, hoş geldin demem gibi sıradan istekleri olmuştu. O sıralar eski evliliği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için anlamsız sözlerden ibaretlerdi benim için fakat bugün anlam kazanmıştı. Sarp için evlilik, başkalarından görerek oluşturduğu bir figürdü. Nasıl bir his olduğunu bilmek için yaşamak gerektirdi. Bence hisler empati yapılmayacak kadar derindi.

“Nasıl bir hismiş?” diye sordum dikkatle ona bakarken. Gözlerinden anlaşılıyordu aslında. Hiç parlamadığı gibi parlayan, daha canlı bakışları taşıyan kahverengi hareleri çok şey anlatıyordu bana.

“Bu zamana kadar ben hiç eve gelmemişim,” dedi o da gözlerini gözle-
rimle buluştururken. “Eve gelmek nasıl bir hisse, öyle bir his.”

Huzurda, güvende, kalbin tam ortasından alınmış önemde. Belki birçok şey. Hiçbiri acı ya da keder değil. En azından benim için öyleydi ve bence onun için de böyleydi. Hislerimiz genelde benzerliklerden buluşurdu.

Kollarımı göğsümde birleştirip içten gülümserken, “Hoş geldin o zaman,” dedim. “Evine.”

“Çok hoş buldum,” dedi çarpık bir gülüşle. “Bayağı güzel kokular geliyor. Bu kokulara yakışacak bir tatlım var.” Elindeki poşeti kaldırdı. Açıkçası ben alakasız bir tatlı aldığını düşünmüştüm ama şovunu yapıpına göre sanırım ciddiden irmik helvası almıştı. “Anne elinden çıktı.”

Kaşlarım çatılırken bu sefer çarpık bir gülüş benim dudaklarımda peyda oldu. Bakışlarım, kaldırdığı beyaz poşete kayarken konuştum. “Nasıl yani? Anne eli derken...”

“Lerzan Hanım'ın elinden taze çıktılar.” Şaşkınlıkla bakışlarım ona doğru döndü bu sefer. Sırf bir irmik helvası istedim diye annesine yaptırmış olamazdı, değil mi? Yok artık derdim. Hoşuma da bir güzel giderdi ama daha önce hiç görmediğim jest seviyesinde bir davranıştı, bu yüzden sorgularken buldum kendimi.

Ben şaşkınlıkla, “Sen ciddisin?” diye sorduğumda başını sallayarak onaylarken gayet keyifliydi. “Sarp bir irmik helvası için anneni mi uğraştırdın?”

“İstedin,” dedi gayet rahat bir tavırla. “Sen istediysen o helva bu eve gelecekti.”

Bana doğru uzattığı poşeti alırken, “Yine de anneni uğraştırmasaydın keşke,” dedim mahcubiyetle. Poşeti almamla bile içindeki tatlının kokusu buram buram etrafımı sarmıştı. Gerçekten mis gibi kokuyordu. Onu daha cezbedici yapan ise annemin yaptıkları gibi kokuyor olmasıydı. Özlediğim o koku ve tatla gözlerim dolacak gibi oldu. Lerzan Hanım'ın benim için

uğraşması duygulandırmıştı aslında bunun farkındaydım. Kalbimi kimden saklasam ilk onlar dokunurdu hemen.

Ben poşete dolu gözlerle bakarken, “Helvaya seni ağlattığı için gıcık olsam, abartmış mı olurum?” diyen Sarp ile bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde tek kaşı havada bana bakıyordu. “Benim anamı ağlatan karım, bir helvaya ağlıyor mu şu an?”

“Sus ya,” diye homurdandım huysuz bir tavırla poşete sarıldığım sırada. Sımsıcaktı. “Duygulanmış olabilirim. Annenin benim için üşenmeden yapmış olması biraz kalbime dokundu.”

“Kızıma feda olsun dedi.” Sanki kendisi demiş gibi böbürlenerek anlatıyordu. Russo ailesi, tam olarak aile gibi hissettiriyordu. Öz ailem gibi ufak tefek kırgınlıklar yoktu aralarında. Hepsisi birbirine sonsuz bir sevgi ve saygı gösteriyorlardı. Huzur vardı. “Şimdi benim payımı da görmezden gelemeyiz. Sonuçta ben ona karımın canı çekiyor dedim. O kadar yakıt yaktım, direksiyon sürdüm.”

“Fizan’dan mı getirdin kocacığım?” Sinirle bir elim belime giderken gözlerimi kısıp bakıyordum ona. “Elin mi koptu şuradan şuraya araba sürdün diye?”

“Elim senin köpeğin olsun yavrum.” Sona eklediği hitap şekli ile kaşlarım çatıldı. Lerzan Hanım’ın nereli olduğunu öğrenmem lazımdı çünkü İtalyan kocamın içinden ara sıra çıkan serseriye genlerine bağlıyordum. “Ee, bana teşekkür yok mu?”

“Yavrum kelimesi nereden çıktı şimdi?” diye sordum sorusunu görmezden gelerek. Sarp daha önce Türk flört falan edinmiş olabilir miydi? Düşüncesi neden beni sinir etmişti anlamamıştım ama bu kadar global biri olduğunu düşünmek tamamen sinir bozucuydu.

Sarp ciddileşen tavrıma karşılık suçlu bir çocuk gibi etrafına masum bakışlar atarken, “Ne yaptım yine?” diye sordu durgun bir tavırla. “Ne var ki yavrum kelimesinde? Arkadaşım hep bu kelimeyi kullanıyor, karısı da sırtıp ona öpücük falan veriyor. Sende de işe yarar sandım ama inatçı keçi gibi bir karım olduğunu unutmuşum.”

“Bir kelimeyle sana öpücük vereceğimi mi düşündün?” Başımı iki yana sallayıp alaycı bir tavırla yüzüne yüzüne güldüm. “Beni hiç tanımamışsın, Sarp Luca.”

“Bu bir hoşgörüdür,” dedi bana kınayan bakışlar atarken. “Teşekkür öpücüğü vermelisin.”

“Hayırdır, her teşekkürde kadınlardan öpücük mü istiyorsun?” diye sordum aksi bir sesle. Göz kırıp başımı hafif yana yatırdığımda göz devirdi.

“Her teşekkür eden kadından değil, kendi karımdan istiyorum,” dedi sitem eder gibi. Kahreden gerçek gelmişti ki ben Sarp’ı kıskanmaya başlıyordum. Sadece bana karşı beklediğimden daha iyiydi ve bu durumun bana özel olmadığını düşünmek bazen bünyeme siniri zuhur ediyordu. “Sidem, adam öldürmüşüm gibi bakmasana. Alt tarafı teşekkür et dedim.”

“Ederiz tamam sakın ol,” dedim açıklamasıyla biraz da olsa rahatlarırken. “Şımarma ama.” Çenemi kaldırıp ona küçümser bakışlar attım. Tamamen rol kesiyordum. Yanağına bir öpücük kondurup çekilecektim. Sarp anlamış gibi yanağını bana doğru çevirdi. Tam yanağına uzandığım sırada ani bir harekede önüne dönerek dudaklarımızı buluşturdu. Üstdudağı onunkininki arasında kalırken bir elini belime atarak, bu anın tadını çıkarmak ister gibi bedenlerimizi de birleştirdi. Ben şaşkınlıkla ilk ne olduğunu fark etmezken durumu kavramamla altdudağını ısırarak acıyla inlemesine sebep oldum.

“Siktir,” dedi geri çekilirken. Allah’tan hemen çekilmişti de dudağı sadece kızarmıştı. “Vahşi misin kızım sen? Açsan yemek yaptın geç onu ye.”

“Yok benim canım senden bir lokma çekti,” diye söylendim sinirle ona bakarken. “Hem suçlusun hem de güçlü.” Bir tane omzuna geçirdim sinirle. “Ben sana dudağımdan öpebilirsin dedim mi? Sen ne fırsatçı adamsın ya iyi niyetimi kullandın resmen.”

“Askerlik arkadaşı mıyız biz, Sidem?” Sinirle bir elim ayağımdaki terliğe giderken Sarp gözlerini sonuna kadar açarak merdivenlere doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. “Ne oldu?” diye bağırdım arkasından. “Az önce dilin pabuç kadar olmuş söyleniyordun, Sarp Efendi. Ben sana soracağım o öpücüğün hesabını. Sığır.”

Sarp gözden kaybolurken ben hâlâ derin nefesler alıp boş merdivenlere bakıyordum. Onunla dudaklarımız ilk kez birbirine değmiyordu fakat bu sefer bir şeyler daha farklı hissettiriyordu. Mesela bomboş merdiveni izletecek kadar afallatıyordu, kalp atışlarımı duyabileceğim kadar etki ediyordu. En kötüsü bir ateş içimde yükseliyordu. Ayvayı yemiştim. Hem de en sertinden.

Biraz daha olduğum yerde kalırsam Sarp döndüğünde ona iyi malzeme veririm düşüncesiyle mutfığa hızla yürüdüm ve girer girmez Bella’nın sandalyesine oturmuş, ellerini yanaklarına koymuş bir halde beklediğini gördüm. “Aşk yapmanız bitti mi, Sidem?” diye sordu sıkılgan bir tavırla. “Çok aşk yaptınız. Sıkıldım ben burada. Acıktım da. Benim midem küçük olabilir ama *branzinoya* dayanamaz.”

Helvayı dolaba bıraktıktan sonra Bella'ya doğru dönerek yanağından bir makas alıp, "Yerim seni de o küçük mideni de sıpa," dedim dudaklarımı bükerken. "Aşk yapmak ne alaka kız?"

"Sidem, sadece aşk yapanlar birbirlerini öperler," dedi çok bilmiş bir tavırla. "Ve babam seni öpüyor. Bu aşk yapmak."

Aşk yapmak. Babasıyla benim yapmadığımız, yapamadığımız ve yapmamamız gereken şeydi. O zaman neden iç çekiyordum? Bu durum neden somurtmama sebep oluyordu? Sarp'a karşı hissettiğim suçluluk yetmezmiş gibi bir de onunla...

Ben karmaşık duyguların insanı değildim hiçbir zaman çünkü eğer içimde bir karmaşa varsa kalbim ve beynimin sesini o gürültüden asla duyamazdım ve onlardan emir alamazsam, yanlış kararlar aldığımı düşünecek hale gelirdim.

Konuyu dağıtabilmek adına, "Nasıl çıktın sen bu sandalyeye?" diye sordum çatık kaşlarla. Geniş mutfağın ortasında güzel bir ada tezgâh vardı. Haliyle biraz yüksekti. Bella'nın desteksiz çıkması zordu. "Neden yardım istemiyorsun?"

"Aşkınızı bölmedim, Sidem," dedi dudaklarını bükerken. "Hem ben kocaman kız oldum. Tırmanarak çıkabilirim."

"Ama çıkmamalısın," dedim onu uyarır gibi. "Böyle durumlarda yardım iste, olur mu? Düşebilirsin, incinebilirsin. Canının yanması bizi üzer, tamam mı?" Uysal bir şekilde başını salladı. Gülümseyerek levreklerden birini onun tabağına koydum fakat tabağı kendi önüme çekerek ilk kılçıklarını ayırıp, küçük parçalar haline getirmeye koyuldum. Bella, bir elini yanağına almış bir halde beni izliyordu.

"Biliyor musun, Sidem? Balığa dokunmaktan nefret ederim. Sen şu an benim hayatımı kurtardın." Bu dediğine gülerken kaşlarımı havaya kaldırarak ona baktım. O da küçük elini ağzına götürerek kıkırdadı. Ardından aklına bir şey gelmiş gibi heyecanla yerinde yükselip sandalyenin kollarından tutarak bana baktı. "Babam da sevmez biliyor musun? Balığa hiç dokunmaz. Ya *nonna* ya da Alp amcam, bazen *nonno* bile ayıklar onun için."

Sanki bana taktik veriyormuş gibi bir tavrı vardı. Bella'nın bazen olgun bir çocuk olduğunu fark etmek beni üzüyordu. Sonuçta böyle olmak zorunda değildi. O sadece dört yaşında bir kızdı. Annesi ve babasının arasındaki o çalkantılı ilişki ona da yansımış ve bu yaşta bir rengi olmak zorundaymış gibi hissettirmişti. Büyüdüğünde çocukluğuna dair keşkeleri, pişmanlıkları olsun istemiyordum. Mesela benim fazlasıyla vardı. Herhangi bir reyonda gördüğüm elbise bile çocukluğumun yarası olabiliyordu. Bazı anların tekrar

gelmeyeceğini belli bir yaştan sonra öğrenmek haksızlıktı. Keşke doğar doğmaz öğrenmemiz gereken bir şey olarak görülseydi. Hayatın baharatı da buydu herhalde ama bu acı sanki biraz Adana acısıydı.

Bella'nın tabağına biraz sebze ve yeşillik salatası da koyduktan sonra önüne bıraktım. Bu akşam hazırladığım balık menüsü annemden kazandığım bir alışkanlıktı. Kış aylarında her cumartesi kurulan pazara gider ve balık alırdı. Cumartesinin değişmeyen yemeği olurdu. Yanında soğan ve yeşillik salatası, pırasa çorbası, bazen de fırında sebze ile mis gibi giderdi. Bugün ben de annemden gördüğüm gibi bir menü kurmuştum. Ailemin izlerini bir şekilde taşıyordum, kaçsam bile.

Annemden gördüğüm bir diğer şey ise onun da babamın balığının kılçıklarını ayırmasıydı. Bu sadece balık için geçerli değildi. Babam çoğu zaman bir bardak su bile alamayan, benim gözümde sorumsuz adamın tekiydi. Sanki evlenme sebebi arkasında biri pisliğini toplasın diyeymiş gibi gelirdi. Her zaman annemi bu hayattan kurtarmak isteyerek büyümüştüm. Büyüdükçe annemin bu hayattan kurtulmak istemediğini görmekle hayal kırıklığına uğramıştım.

Eşler elbette birbirine yardım ederdi ama babamın bunlar annemin göreviymiş gibi davranması bana yanlış geliyordu. Sonuçta annemin dört değil, üç çocuğu vardı. Lafa gelince aile reisi olup, bir bardak su bile alamayan bir adama saygı duymak gülünç bir durumdu. Üstelik teşekkür etmek, güzel olmuş demek bence günah değildi. Bir iki güzel söz söylemekten aciz bir şekilde hem eleştirip hem onun görevini yapması gerekiyormuş gibi davranması sinir bozucuydu. Üstten bakıyordu sanki.

Sarp, babam gibi değildi mesela. Şayet ben balıktan nefret ediyorsa, o seviyor olsa benim için ayıklardı bundan emindim. Üstelik Sarp mutfak içinde, ev işinde yardım etmekten de gocunmuyordu. Babamda eleştirdiğim ne varsa Sarp'ta yoktu. Bu yüzden ona yardım etmek tükürdüğümü yalamak gibi hissettirmiyordu. Kendi tabağına balık almadan önce Sarp için açtığım servis tabağını alıp bir balık da ona koydum düşüncelerimle eşzamanlı bir halde. Ardından onun balığını da ayıklayıp lokmalar haline getirdim. Yanına sebze de ekledikten sonra önüne bıraktım ve bunu yaparken kendimi hiç de kötü hissetmemiştim.

Gözücuyla Bella'ya baktığımda gülümsüyordu. Ona göz kırpıp bu sefer kendi tabağına balık aldım. O sırada Sarp da mutfaka gelmişti. Üstünde lacivert polo yaka bir tişört, altında hafif bol bir siyah pantolon vardı. Her zaman takım elbiseyle olduğu için şimdi daha sportif kaçan tarzı, onu ayrı karizmatik göstermişti. Bella'nın yanağından bir makas alıp karşımdaki

sandalyeye oturdu. Ben onunla ilgilenmeyip tabağıma odaklanmaya çalışıyordum fakat gözüüm istemsizce kayıyordu. Tabağına baktı. Ufak bir şaşkınlık yaşadı, başını kaldırdığında benimle göz göze geldi.

“Ayıklamışsın.” Yıldızlardan daha çok parlayan gözleri üzerimde gezinirken dünyayı kurtarmışım gibi bir tavır sergilemesi beni utandırmıştı. “Teşekkür ederim ve eline sağlık.” Gözlerini masada gezdirdi. Çok bir şey yoktu aslında ama sanki ona çilingir sofrası kurmuşum gibi bir bakış vardı gözlerinde. “Yani yemek yapmakla aran yoktur sanıyordum.”

Aslında pek yoktu. İki yıldır buradaydım fakat bir kere bile mutfığa kendime şöyle bir sofraya kurayım diyerek girmemiştim. Basit, az bulaşık gerektiren şeylerle yetinirdim. Çoğu zaman hazır yemekler alırdım. İzem gelirse onunla Türk yemekleri yapardık. Yemek yapmaya üşenirdim daha doğrusu ama bugün pek üşenmemiştim. “Olduğu kadar işte. Afiyet olsun.”

“Evin sıcaklığını mı artırdın?” diye sordu yakasını çektiştirirken. “Kaynar kazanda gibiyim sanki.”

Çatık kaşlarla etrafa baktım sanki sıcaklığı görebilecekmişim gibi. “Hayır, hiç bilmiyorum ki sistemi. Merkezi değil mi?”

“Hayır değil.” Gözü salataya değdiğinde ondan önce davranıp tabağına biraz salata bırakmak için kâseyi kavradım. “Ben kendim ayarlıyorum hep sabit oluyor sıcaklığı. Normalde bu kadar olmazdı. Garip.”

Tabağına salata bırakırken, “Belki de kaynar kazana atılan sen değil de kalbindir,” diyerek ona takıldım. Sanki ona bir tokat atmışım gibi şaşkın bakışları üzerimde durunca gülemedim. Öyle dikkatli bakıyordu ki biraz utanmıştım. “Şakaydı.”

“Belki de olmamalıdır,” dedi hâlâ bana bakarken. “Belki de cidden kaynar kazana atılan kalbimdir.” Bella’nın burada olduğunu bir an unutmuş gibi kızına dönüp hafif öksürdü. “Sonuçta kızım ve karımla birlikteyim.”

Sarp’ın söylediği şey aklımı öyle bulandırmıştı ki dikkatimi yemeğe verememişim. O da benim gibi bu evi cidden bir ev olarak görüyor muydu yani? Zaten onun eviydi ama hissel bir şeyler farklıydı. Kalp yanıyordu ve bu kül olmak istediğinden değil, ısıtmak istediğindendi. Sevgi sıcak bir his-ti sonuçta. Ona böyle hissettiren bendim, ben bir kalbi ısıtabilir miydim? Zor bir ihtimaldi.

“Ee *Stellina*, günün nasıldı bakalım?” diye sordu Sarp. Kızıyla iletişimini her gün daha da güçlendirmeye çalışması, onun gün içinde yaptıklarını önemsemesinin ileride Bella’ya neler katacağından eminim haberi vardı fakat bir kızın penceresinden baksa bu dünyadaki en iyi babalardan biri olduğunu görürdü.

Bella'ya ben de gününü sormuştum ama markete gitmek onu o kadar heyecanlandırmıştı ki pek bir şey anlatmamıştı. O yüzden ben de dikkatle onu dinledim. "Güzeldi. Fotoğrafları çektik bence çok güzel çıktım. Öğretmenimiz sizin için de çıktı alacakmış öyle dedi." Babasına öyle hevesle cevap veriyordu ki ağzındaki lokmayı yutmayıp yanağında biriktirmişti. "Sevmediğim için adını hep unuttuğum bir kız." Sarp şaşkınlıkla kızına baktı. Gülümser gibi oldu fakat Bella'nın bunu iyi bir şey sanmaması için kendisini tuttu. "Annesi bizim için *cupcake* almış. Yılbaşı temalı böyle çok güzel. Tüm sınıfa dağıttı. Herkes çok mutlu oldu."

Anlatırken biraz yüzü düşmüştü. Bir elini yanağına koyup başını hafif yana yatırdı. Acaba imrenmiş miydi? Sonuçta çocuklar bu tarz şeylerde aileleriyle hava atmayı severlerdi. Ben de bedenimi biraz yan döndürerek ona baktım. Yanlardan çıkan saçlarını kulağının arkasına tutuştururken konuştum. "Böyle şeyler sık sık yapılıyor mu?"

"Yani," dedi omuzlarını düşürürken. "Böyle özel zamanlarda birilerinin annesi hep sınıfa bir şeyler alıyor ya da hazırlıyor. Herkes çok mutlu oluyor."

"Hiç bahsetmedin ama," dedi Sarp sıkıntılı bir sesle. Kızının imrendiğini fark ettiği için içerlenmişti. "Söyleseydin biz de yapardık babacığım."

"Ama babalar yapmıyor ki anneler yapıyor. O yüzden sana anlatmam olmazdı. Annem de yoğundu hep." Yine abime olan nefretim zuhur etmişti. Onun salaklığı, korkaklığı, bencilliği yüzünden küçük bir kız belki de köşede başkalarını imrenerek izlemiş, üzölmüştü.

"Ama bugün anlattın," dedi Sarp kızına gözlerini kısmış dikkatle bana bakarken. Bella'nın utangaç bakışları benimle buluştu sorusuyla birlikte. Ona baktığımı görünce hemen önüne döndü. Sarp'a doğru baktığımda o da karmaşık duygular içindeydi sanki. Bella beni annesi yerine koyduğu için bugün anlatmış olabilir miydi? Büyük ihtimal öyleydi fakat bu beni rahatsız etmemişti. Aksine ona güven verdiğim için mutlu olmuştum.

"Biz de yapalım ister misin?" diye sordum saçlarındaki elimi omzuna düşürürken. Sorumla heyecanla bana döndüğünde doğru olanı yapmış olduğumu anladım. "Arkadaşlarına küçük hediyeler vererek yılbaşını kutlayabiliriz. Yanına bir tatlı da alırız. Sen nasıl istersen..."

"Gerçekten mi?" Parlayan gözleriyle yerinde doğruldu. "Yapar mıyız, Sidedem? Ama biz daha güzelini yapalım olur mu?" Babasına doğru döndü. "Yapabiliriz, değil mi baba? Sonuçta en iyisini yapmam için para kazanıyorsun."

Sarp bu dediğine kısık bir kahkaha attı. "Evet bebeğim, sen her zaman en iyisine sahip ol diye para kazanıyorum. O yüzden yapabiliriz."

“O zaman...” İşaretparmağıyla çenesine dokunup biraz düşündü. Dişlerimi gösterecek kadar gülümseyerek ona baktım. Bu kadar mutlu olacağını bilseydim çoktan yapardım. “Bugün kızlar tokamı çok sevdi biliyor musun? Kızlara bu tokalardan, erkeklere de papyon alabilir miyiz? Bir de pasta. Evet pasta! *Nonna* bana geçen yıl yılbaşında Noel Baba’lı küçük bir pasta almıştı. Herkese ondan alabilir miyiz?”

“Alabiliriz tabii,” dedim onun yanağında bir makas alırken. “Yarın ben papyon ve tokaları alıp güzel hediye poşetlerine koyarım.” Ardından Sarp’a baktım. “Baban da sınıf mevcudu kadar o pastalardan alır. Çarşamba günü pastaları da poşetlere koyar sınıfa dağıtırız olur mu?”

“Ay gerçekten mi, Sidem?” Sandalyesinde doğrularak boynuma adadı. Yere düşecek korkusuyla Sarp’ın elini uzatarak tutmaya çalıştığını gördüm fakat ondan önce davranarak belinden tuttum. “Çok teşekkür ederim, Sidem. Çok çok çok!”

“Babana da teşekkür et zilli, sonuçta onun kartını patlatacağız.”

Bella geri çekilip bana baktığında, “Zilli mi?” diye sordu kafası karışmış bir halde. “Ay ama benim zilim yok ki.”

Sarp pes eder gibi arkasına yaslanıp bir eliyle Bella’yı gösterdi. “Buyur anlat şimdi ne demek olduğunu.”

“Şimdi onu mu tartışalım canım, Bellacığım sen niye böyle şeylere takılıyorsun hayatım?” diyerek konuyu dağıtmaya çalıştım. Ardından aklıma gelen şeyle Sarp’a doğru döndüm. “Bu arada unutmadan, ben İtalyanca öğrenmek için özel derslere başlıyorum. Anlaştığım hoca asistanı olduğum sanatçının sınıfından Türk biri. Göçmenlere özel ders veriyormuş normalde. Eve gelecek, sorun olur mu?”

“Burası senin de evin istediğin kişiyi çağırabilirsin,” dedi önce. Ardından kaşları çatılmış bir halde bana baktı. “Ama İtalyan bir kocan varken neden hoca tutmaya gerek duyduğunu anlayamadım.”

“Çünkü sana güvenmiyorum,” dedim dürüstlikle. “Mesela bana güzelsin de.”

Çarpık bir gülüşle bana baktı. “*Sio bello.*”

“Geçenlerde bana güzelsin dedin ama sorduğumda idare eder dediğini söyledin,” dedim ona sinir bozucu bir gülümsemeyle bakarken. “Şimdi neden güvenmediğimi sormaya yüzün kalmamıştır.”

“Karımın zehir gibi bir kafası olduğunu unutmuşum,” diye homurdandı bozulmuş bir suratla. “Ne zaman gelecek sevgili hocan?”

“Kursta salı ve perşembe günleri dersi bitince, altı ve sekiz arası demişti sanırım. Haftada iki gün toplam dört saat temizinden öğrenirim diye düşünüyorum.”

“Bol şans o zaman.” Ona sadece gülümsedim. Meydan okur bir gülümsemeydi bu. Yanımda İtalyanca konuşmak ne demek görecekti. “Hafta sonu çam ağacı almaya çıkalım. Sonra süs falan alınız. Yavaştan kuralım diyorum. İlk kez bu süreçte Bella benimle olacak.”

“Öyle mi?” diye sordum Bella’ya dönerken. Mutlulukla başını sallamıştı. “Hallederiz. Yemekten sonra çay kaynatacağım. Anneler gelirken bana çay getirmişler. Yalan yok özlemişim.”

“Çay mı?” diye sordu Bella. “Beyaz çay mı?”

“Hayır bebeğim siyah,” dedim ilgiyle. “Biliyor musun? Benim *nonnam* çayı tek içince tat alamadığını söyler. Çayı çay yapan kiminle içtiğini. Öyle der hep. Sanırım bu yüzden İtalya’ya geldiğimden beri çayı aramıyorum. Normalde çaysız yaşayamazdım.”

“Belki benimle içince seversin,” dedi Bella kendini daha bir şirin yapmak için gülümserken. “İçebilirim, değil mi?”

“İçebilirsin tabii ama önce yemeğini bitir.” Bella heyecanla tabağına döndüğünde Sarp gülümseyerek bizi izliyordu. Yemeğin geri kalanında Bella yine bir şeyler anlatmış, Sarp sabırla cevap vermişti. Yemeklerimiz bittiğinde mutfak tek toplamamıştım. Sarp da toplamama yardım ediyordu.

“Bu arada yemeklerin hepsi çok güzel olmuş,” dedi uzattığım tabağı makineye yerleştirirken. “Eline sağlık tekrardan.”

“Beğendiysen ne mutlu bana,” dedim iç çekerken. “Tatlı için de ben teşekkür ederim.”

Bahsettiğim tam olarak buydu. Sarp, babamdan farklı olduğunu yine belli etmişti. Zaten her hareketi belli ediyordu. Bazı kızlar babalarına benzeyen adama âşık olmayı düşlerken, bazıları bu düşünceyle üşürdü.

Mutfakta işimiz bittiğinde onun salona gitmesini söyledim. Ben o sırada çay kaynatıp, helvayı güzelce tabaklara koydum. Dakikalar sonra elimde tepsiyle salona girdiğimde Sarp televizyonu açmış *Netflix*’te geziniyordu. Bella da yerde, karnının üzerine uzanmış boyama kitabıyla uğraşıyordu. Şu an gerçekten aile saadeti yaşayan çekirdek bir aile gibiydik. Bu konumu hiçbir zaman hayallerimde bulundurmamıştım ama şimdi içinde olduğum durumdan hoşnut olmadığımı söylesem yalan olurdu.

Bella, Harry Potter izlemek istedi. Sarp biraz burun kıvrırsa da ben de isteyince kabul etti. Bu zamanlarda iyi giderdi. İlk filmini izlediğimizde saat iyice geçmişti. Bella uyuklamaya başlayınca, Sarp onu alıp odasına çıktı.

Ben de kalan bulaşıkları toplayıp odaya çıkmıştım. Saçlarım kısa olduğu için çok dokunuyordum, bu da kirlenmiş gibi hissettiriyordu. Bu yüzden kısa bir duş aldım.

İç çamaşırlarımı banyoya götürdüm fakat kıyafetlerimi götürmedim. Duştan çıkınca açılan gözeneklerimle daha çok faydasını göreceğimi düşündüğüm için kil maskesini sürüp banyodan çıktım. Vücut losyonum, duştan sonra kullandığım bölgesel nemlendiricilerimi giyinme odasındaki dolapların bir köşesine bırakmıştım çünkü banyo biraz küçüktü rahat edemiyordum. Odanın ortasındaki puf daha rahat oluyordu, orada sürmeyi seviyordum. Odaya girdiğimde Sarp'ın hâlâ gelmediğini görmemle giyinmek için hızlı adımlarla giyinme odasına doğru ilerledim.

Hızla nemlendiricileri alıp sürdükten sonra dolaba tekrar koyduğum sırada köşedeki parfüm ilgimi çekti. Sarp'ın kokusu garip bir şekilde hoşuma gidiyordu. Ve sanki başkası bu parfümü sıkarsa onda olduğu gibi kokmazmış gibi geliyordu. Ona özeldi. Kokuya karşı duyarlı biriydim. İmza parfümüm hâlâ yoktu. Sık sık parfüm değiştirir, bazen iki üç parfümü üst üste sıkar ve kendime has bir koku oluşturdum. O ise tek parfümü kendine hasmış gibi kullanan biriydi. Güzel kokan biriydi ayrıca. Ağır bir koku desen değildi. Ferah bir kokuydu. Kokunun karizması vardı cidden.

Parfümü alıp koklarken buldum kendimi. Cidden bu koku Sarp'ın üzerinde daha farklıydı. "Demek ki sıkana bakmak lazım sıkılana değil," diye homurdandım yerine bırakmaya yeltenirken.

"Değil mi? Burada sıkın varken sıkılandan medet ummaya ne gerek var?" Arkamdan Sarp'ın sesini duymamla basılmışım gibi bir telaşa kapılarak parfümü ayağıma düşürdüm. Acıyla inleyip Sarp'a doğru bir hışımla döndüğümde ise yüzüme yediğim yastıkla ikinci kez acıyla inler oldum.

"Siktir!" diye bağırdı Sarp. "Yüzündeki ne kızım senin?"

"Sarp!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Gözlerimi açamıyordum çünkü maskeden bir parça sanki yastığın etkisiyle gözüme girmişti. Diğer de kurumamış taraf olacaktı ki yanıyordu. Diğer yandan acıyla ayağımyı tutuyordum çünkü parfüm şişesi resmen taş hissiyatı yaratmıştı. Bende şans olsa zaten onun parfümünü koklamaya niyetlendiğim sırada sahibi beni yakalamazdı. "Allah kahretsin seni, Sarp! Gözlerimi açamıyorum!"

"Ne?" Endişeli sesini duydum. İfadesi ne durumdaydı bilmiyordum ama ben ifademi düzeltince onun hesabını kesecektim. "İyi misin, Sidem?"

"Elinin körü, Sarp!" diyerek hiddetle çıkıştım. "Ya gözüme mi yanıyım, ayağıma mı yanayım? Ne yapacağımı şaşırdım, sen manyak mısın?"

Gözümün iyice yandığını hissedince acıyla inledim. “Yemin ederim gözüm yanıyor.”

“Dur bekle,” dedikten saniyeler sonra belimde kolunu hissettim. His-seder hissetmez ayaklarım yerden kesilmişti. Sarp beni tek koluyla kucak-lamış, hızlı adımlarla ilerliyordu. Sanırım odadan henüz çıkmamıştı çünkü kafamın kapıya çarpmasıyla bir kez daha acıyla bağırdım.

“Yemin ederim otuz iki yıldır yaşlanmadıysam şu beş dakikada yaş-landım,” diye söylendi Sarp. Ben ise bir elimle başımı ovuyordum. “Saatli bomba gibisin.”

“Bomba gibi olduğum doğru,” dedim durumuma aldırmadan, övünür bir vaziyetle. “Sarp, yemin ederim kabir azabı yaşıyorum şu an. Allah seni bildiği gibi yapsın, sağlam tek yerim kalmadı ya!”

“Rahat dursan kalacak,” diye söylendiğinde sesi oldukça endişeli çıkı-yordu. “Debelenme, rahat dur!”

“Gözlerim yanıyor diyorum!” Ayaklarımın üstüne beni bıraktıktan son-ra bir hışımla ensemden tuttu. “Yuh yavaş!” dediğimi duymazlıktan gelerek iyice bastırdı. Musluk açılır açılmaz yüzüme soğuk suyun teması etmesi irkilmeme sebep oldu. Geri çekilmek istemiştim fakat ensemden öyle sert bastırıyordu ki mümkün değildi bu isteğim. Sarp yüzümü ovalıyor, mas-keyi çıkarmaya çalışıyordu. Sanırsın halı çitiliyordu, öyle sert yapıyordu ki tüm bakımımı iki dakikada hiç etmişti.

“Yavaş biraz,” dedim dayanamayarak. “Yüzümü tahriş edeceksin.”

“Tahriş edecek kadar zorlayan bir maskeyse sen zaten baştan bitmişsin,” dedi inatçı bir sesle. Tam cevap vermeye niyetlendiğimde elini dudak çev-remde hissedip sinirle ısırdım. Ondan da saniyeler içinde ağzımın ortasına hafifçe vurmasıyla karşılık almıştım.

“Ensemi az bıraksana,” dedim bu sefer. “Güreşe hazırladığın pehlivan mıyım ben?”

“Pehlivan olsan sürdüğün yağ bile daha çabuk geçerdi,” diyerek homur-dandı. “Ne sürdün kızım sen yüzüne?”

“Güzel olmak kolay mı?” diye söylendim ama elini öyle bir yüzüme geçirdi ki boğulur gibi oldum. “Yavaş!”

“Oldu işte.” Ensemdeki baskısını hissetmeyince geri çekildiğini anlamış-tım. Başımı kaldırıp elimle suyu şöyle bir aldıktan sonra köşedeki havluya doğru uzandım. Onunla da iyice kurulandıktan sonra gözlerimi açtığımda Sarp’ın burada olmadığını fark ettim. Yüzümü öyle sert ovalamıştı ki tahriş olmasından korktuğum için buraya bıraktığım küçük nemlendiricimi biraz sürüp banyodan çıktım.

Odaya girdiğimde Sarp üstünde siyah bir tişört, altında siyah bir *boxerla* yatağın üstünde oturmuş elindeki telefona bakıyordu. Kaşları derince çatılmış bir halde kaydırıyor da kaydırıyordu. Sanırsın devlet meselesi çözüyordu. Üstelik bu adam neden eşofman altı giymemişti? “Donsuz kral yine iş başında,” diye homurdandım giyinme odasına doğru ilerlerken.

Odaya girdiğimde arkamdan Sarp’ın sesini duydum. “Donsuz kralın fazla giyinik kraliçesisin. Bu başkaldırıdır, soyunman icap eder haberin olsun.” O görmese de ona göz devirirken çekmecedен pijamalarımı çıkardım. “Boşa göz devirme!”

Giyinirken sinirle söylenen bu sefer ben oldum. “Donsuz kralın, neredeyse kör bırakacağı kraliçesi.”

“Aklım çıktı kızım seni aniden böyle yüzü gri görünce.” Ev fazla sıcak olduğu için pijama altım şorttu. Onu da giydikten sonra ev terliklerimi giyip ayaklarımı yere sürterek odadan çıktım. “Bir an cinlendin falan sandım.”

“Ne alakası var, Sarp?” dedim sinirle. Odadan çıktığımda yatağa doğru gitmedim. Kapısının pervazına omzumu yaslayıp ona baktım. “Senin yaşlarına geldiğimde birileri arkamdan otuz beş, kırk demesin diye gereken şeyleri yapıyorum sadece. Bilmemen çok normal tabii.”

“*Cara mia**, benim hakkımda zaten otuz beş, kırk diyen tek kişi sendin. Seninle de evlendim,” dedi küstah bir şekilde. Gözlerimi kısarak ona baktığımda gevşek bir tavırla arkasına doğru yaslanıp sırtıttı. Böyle arkasına yaslanınca bakışlarım gövdesinden aşağıya doğru gezindi. Siyah *boxerının* sıkıca sardığı gibi sıkı, kalın kalçalarından gözlerimi bir anlık alamadım. Sarp Luca Russo, cidden bir heykel gibiydi ve bazen resmedilmeye değer geliyordu. “Evet, genelde diğerleri de genç göründüğümü senin gibi kalçalarımından ve kaslarımdan anlarlar.”

Bir anlık bir grup kızın sanki işi gücü yokmuş gibi Sarp’ı övdüğünü düşünmemle boynumdan kulaklarıma doğru bir sinir yükseldi. Saçmaydı ama beyefendi yüzünden düşünmüştüm işte. Bir de utanmadan karşımda ballandırarak anlatıyordu. Bir hışımla ayağımdaki terliği çıkarıp ona doğru fırlattım. Sanki tahmin ediyormuş gibi terliği havada yakalayıp kahkaha attı. “Genelde tekte tutturduğumu da söylerler.”

“Af buyur?” Ne tepki vereceğimi bilemeden kısık gözlerle ona baktım. Umarım yanlış anlamışımdır diye geçirdim içimden. “Sen cidden terbiyesiz herifin tekisin, Sarp!”

* Canım. (Ita.)

Sarp'ın jetonu yeni düşmüş olacak ki sırttan alık bakışları durdu. Ardından pot kırmış gibi yüzünü buruşturup bana baktı. "Yemin ederim o anlamda söylemedim," dedi telaşla. "Ben basket anlamında demiştim. Yani... Sidem."

"Kes sesini, Sarp!"

"Allah beni kahretsin, tamam ama valla o anlamda demedim," dediğinde sinirle ona baktığımda pişmanlıkla dudaklarını ısırıldı. "Allah belamı versin ki."

"Müslümansın yani," dedim tek kaşım havada ona bakarken. "Her neyse, Allah benim belamı senin gibi arsız bir kocayla verdi."

"Aynı zamanda yakışıklı bir kocayım," diyerek övündü. Ne yazık ki haklıydı ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Daha iyilerini görmüştüm," dedim ona küçümser bakışlar atarken. "Böyle saçını üçe vurmuş, kaşına çizik atmış serserilerde hatta. Kalçalarına bakmama gerek bile kalmamıştı."

"Bir ergen istiyorsan evet ideal seçim." İğrenir gibi bana bakarken söylenmeye devam etti. "Ergenler seni A noktasından B noktasına, olgun bir adam ise her yere götürür karıcığım ama sen bunları düşünme çünkü benimle evlisin."

"Bu daha çok düşünmem gerekiyormuş gibi hissettiriyor." Kapıdan yana doğru kayıp duvara yaslandım. Sarp ise bir eliyle yatağa vurup beni yanına çağırmıştı. Başımı iki yana sallayarak itiraz ettim. "Bugün abimle buluştun mu?" Omuzlarını düşürmesiyle buluştuğunu anlamıştım. "Ona kızgın mısın hâlâ? O olay için..."

Bakışlarını benden kaçırıp iç çekti. Bu konu hakkında onunla sadece Caroline kısmını konuşmuştum ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Mesela o nasıl hissetmişti? Arkadaşını kaybeden, kız kardeşiyle birlikte olan, umutsuz bir evliliğe mahkûm olan oydu. Bu süreç onun için nasıl geçmişti bilmek istiyordum. Bazen birilerinin onun hislerini göz ardı ettiğini, bu yüzden her şeyi içinde yaşadığını düşünüyordum. Bu biraz zoruma gidiyordu.

Bakışları tavanda kalırken, "Bilmem," diyebildi. "Bu zamana kadar kimse bana bu olay hakkında ne hissettiğimi sormamıştı. Bu yüzden bir şey hissetmediğimi düşünmüştüm."

"Sorulmayan her şey yok sayılır çünkü kimse orayı deşmiyordur," dedim dudaklarım kıvrılırken. "Bu yüzden insan hayatında nasılsın diyen birine sahipse şanslıdır."

"Nasılsın sorusunu herkes soruyor artık önemli olan altından kalkamayacağı hisleri sormak."

“Ee sordum anlat o zaman,” dedim dudaklarımı bükerek ona bakarken, “Beni hafife alma. Ben nelerin altından kalktım.”

Çarpık bir gülüşle bana bakarken, “Seni hafife almak aptallık olurdu,” diyerek mırıldandı. “Ben sadece ne hissettiğimi bilmiyorum. Yani gerçekten karmaşık bir durumdayım. Yıllardır hem de.”

Bu konu gittikçe ilgimi çekiyordu. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Ernesto...” İsmi anmasıyla gözlerini yumup ağırca yutkundu. “O, Samet ve ben. Çok yakındık. Ailesiyle görüşmüyordu. Biz aile olduk. Üçümüzün yediği içtiği ayrı gitmezdi mesela. O kadar yakındık sonra bir şey oldu.” Sıkıntıyla başını eğdi. “O âşık olduğu kadını kaybetti, Samet kendini partilerle saldı. Ben kaldım ortada. Her şeye rağmen arkadaşlığımıza inandım ama o gece...”

“Eğer zorlanıyorsan...” Ona kötü hissettirdiğim için pişman olmuştum. Devamını deliler gibi merak ediyordum ama Sarp kötü hissetsin istemiyordum.

Başını iki yana salladı yavaşça. “Ne önemi var? Ben ne zaman anlatsam zorlanacağım çünkü Ernesto benim en yakın arkadaşımdı. Onun ölümüne bile üzülemeden, Samet’in oyununun içinde kaldım. Vicdanımın sesi hiç susmadı. Son ana kadar ona yapmamasını söyledim ama Azrail’den korkar gibi korkuyordu babandan. Gözünü karartmıştı. Bu olaya dahil olmadım ama yine de suçlu hissediyorum.”

Abim hâlâ kendini aklamaya çalışırken Sarp bu durumun içinde kendisini kötü hisseden taraftı. Ona karşı mahcubiyetim daha da artıyor ama bir yandan da üzüldüğü için de içimde bir yerlerde bir şeylerin koptuğunu hissediyordum. Ondan uzak durmak yerine yanına doğru ilerledim. Sarp yatağın köşesinde omuzlarını düşürerek oturuyordu, bu sırada başını kaldırıp bana bakmadı.

“Eğer hatan kalbi durmuş birineyse mahcubiyetinin bir önemi kalmıyor. Çaresizlik bir karabasan olup üstüne çöküyor ve sen değiştiremeyeceğin şeyleri bir ömür düşünmek zorunda kalıyorsun.” Yanına gittiğimde oturmak yerine hemen önünde ayakta dikiliyordum. “Bazen çok kızıyorum kendime, babama, Samet’e... Bella’nın, kızımın annesinin ve Ernesto’nun hayatını değiştiremeyeceğim için kızıyorum ve kızdığım kalıyorum. Bu da zoruma gidiyor. Sanki ben çok güçsüz, işe yaramazmışım gibi.”

Sözleriyle birlikte içimde ona temas etme, kendimi hissettirme isteği başkaldırmıştı. İki kelimeyi yan yana getirmekte zorlanırken belki de ona yanında olduğumu hissettirirsem biraz da olsa iyi gelirdi diye düşünmüştüm. Kendimi ne zamandan beri onda bu kadar önemli görüyordum

bilmiyordum ama bir elim saçlarına doğru gitti. Parmaklarım saçlarında süzülerek başının arkasına doğru gittiğinde başını yavaşça öne doğru çekerek karnıma yaslamasını sağladım. Ondan da karşılık hiç gecikmedi, bir elini belime atarak dengemin bozulmasını, onun kucağına düşmemi sağladı. Aniden kendimi onun bir dizinde otururken buldum.

“Sen güçsüz değilsin, Sarp. Bu hikâyede güçsüz, aciz, korkak varsa tamamen abimdi,” dedim şefkatli bir sesle saçlarında parmaklarımı gezdirirken. “Şayet bu hikâyede roller değişseydi, sen hapse girmeyi göze alır yine de polisi ve ambulansı arardın. Diyelim yapmadın ve abim sen oldu. O asla Bella’yı böyle güzel büyütemez, harika bir baba olamazdı. Sen, sana zoraki bir şekilde hak görülen kaderle öyle güzel savaşmışsın, benim gördüğüm bu.”

Sıkıntıyla iç çekerken, “Gördüğün yetiyor mu sana?” diye sordu. “Gördüklerin çekiyor mu seni bana?”

Dikkatle geri çekilip ona baktığımda, “Sözlerim senin için yeter değil mi?” diye sordum fakat o bakışlarını, alnını omzuma yaslayarak saklamıştı. Ona açık açık bir itirafta bulunamazdım ama bir şeyleri üstten anlatmayı denerdim ve eğer ben de onu kendime çekiyorsam, zaten beni yormadan anlardı.

Başını hafifçe salladı. Bu sürtünme huylanmama sebep olmuştu. “Yeter, hatta artar bile.”

Belimdeki tutuşunu iyice sıkılaştırdığı sırada, “Artıyorsa sakla daha sonra tekrar ısıtıp dinlersin,” dedim şakayla karışık.

Alnını omzumdan kaldırıp dudağını koluma yaslayarak gülüşünü sakladığı sırada, “Kayıttan dinlemek yerine canlısından duymayı tercih ederim. Bu yüzden doyumsuz bir adam olduğumu söylerler,” dedi haylaz bir sırıtişla.

Gözlerimi kısarak ona karşı sinirli bir tavır takındığımda, “Hakkında ne çok şey söyleyen var,” diye homurdanıp yana doğru atıldım ve uzandığım yerden onun sırtına yavaş bir tekme atmaya çalıştım. Fakat Sarp ayağını havada yakalayıp, beni kendisine doğru çekerek aniden üstüme doğru çıktı. Ellerimi iki yandan başımın üstüne sabitlerken gövdesini gövdeme hafifçe bastırdı.

“Sarp,” dedim kısık bir sesle. “Amacın ne, koca cüssenle beni öldürmek mi?”

Bakışları dudaklarımdan, gözlerime doğru çıktı. “Hayır uyumak.”

“Benim de amacım o, bırakırsan uyuyacağım,” diye homurdandım altında kıvranarak.

“Bırakırsam uyuyamam.” Aynı yatakta yatmaya alışmıştım işte. Misafir odasına bile gitmiyordum hatta aklıma bile gelmiyordu. Üstelik o benimle uyumak istediğini ima edince de bu durum hoşuma gidiyordu. Yatağın

içinde konumumu biraz ortaladıktan sonra başını göğsüme bırakarak bir elini belime sardı. “Böyle iyi.”

“Nasıl yani?” diye sordum şaşkınlıkla. “Nesi iyi, Sarp? Ayakların dışarıda kalıyor.”

“Sen ne anlarsın, Sidem,” diye homurdandı huysuzlukla. Karın boşluğuma burnunu bastırduğında huylanarak iki büklüm oldum. “Bu yatakta yıllardır tek yatan benim sonuçta.”

“Gerçekten mi?” diye sorduğumda başını sallayıp tekrar göğsüme uzandı. “Tuhaf.”

“Neden?” diye sordu başını kaldırmadan. “Oradan bakınca gözü kadınlarda olan bir adama mı benziyorum?”

Aslında benzemiyordu. İlk zamanlar ona çapkın dediğim için pişman bile olmuşum. Sarp’ın dünyası ailesinden ve kızından ibaretti. Onunla kaldıkça düşündüğüm adamdan çok daha farklı olduğunu görmüştüm. İki haftalık bir süreden birkaç gün fazlasını birlikte geçirmiştik. Sanki onu kırk yıldır tanıyormuşum gibi hissetmeye başlıyordum çünkü Sarp Luca Russo’nun bizim için çizdiği sınırlar güvenliydi. Biz vardık, ruhlarımız açıktı ve başkası göremiyordu. Birbirimize bakmaktan çekinmiyorduk. Bir insanı tanımak bazen yalnızca günler sürebilirdi. Aylar, yıllar şart değildi. Sonuçta bu hayat kimseye ayların, yılların sözünü vermezdi.

“İyi geceler Sarp,” dedim iç çekerken. Bu onun için yeterli bir cevaptı.

“Evet, iyi geceler de varmış,” dedi ve ekledi. “Bu arada... evet, hakkımda bir şeyler söyleyen çok kişi var ama söylediğine gülümsediğim sadece bir kişi var.”

Az önce söylediklerime gülümsediğini hatırladım ve ben de gülümseyerek uykuya daldım.

Sabah uyandığımda Sarp yine yoktu. Bu döngüden nefret etmeye başlamıştım. Neden her uyandığımda yanımda onu göremiyordum? Bu yatağa tek girmiyordum ama çıkışım hep tek oluyordu. Eğer böyle devam ederse benimle uyumayı rüyasında görürdü. Sonuçta onu koynumda uyutmamı isteyecek kadar bana ihtiyacı olan oydu. O kadar sinirlenmişim ki bir hışımla yataktan çıktığımda evde kimsenin olmadığını fark etmişim. Mutfığa girdiğimde demlenmiş çay ve benim için hazırlanmış bir kahvaltı tepsi vardı. Tepsiye yaklaştığımda üzerinde bir not olduğunu fark ettim.

Dün gece rahat bir uyku çekmene engel olmuş olabilirim. Pişman değilim çünkü benim en rahat uykularımdan biriydi. Saat iki gibi temizlik şirketinden biri gelecek haberin olsun. İlk dersinde de başarılar karıcığım.

-Genç Delikanlı Kocan

Gülmeyecektim. Gülmemem lazımdı ama istemsizce gülmeye başlamıştım. Kahvaltı tepsisinde sanırım Bella Hanım tarafından yapılmış bozuk kalp şeklinde pankekler, reçeller ve çikolata sosu vardı. Pek tercih ettiğim söylenemezdi ama benim için hazırlanmış olması yeterliydi. Afiyetle yiyecektim zaten saat on bire geliyordu. Bir an önce kahvaltımı yapıp en yakın bijuteriden Bella'nın sınıfı için hazırlayacağım hediyelikleri almam lazımdı. İki gibi evde olup, temizlik şirketinden gelen kişiye yardım etmeliydim sonra. Batuhan'dan bir haber olup olmadığına dair telefonumu incelediğimde bugün erken geleceğini söylemişti. Beş gibi geleceğini söyleyince Sarp'a da haber vermiştim.

Bunu neden yaptığımı hakkında bir fikrim yoktu ama rahatsız da olmamıştım.

Kahvaltımı hızla yaptıktan sonra rastgele bir kombin yapıp evden çıktım. İlk bulduğum mağazadan yirmi beşer tane kurdele toka, papyon ve yılbaşı temalı hediye poşeti aldım. Sarp da pastaları sipariş ettiğini söylemişti. Eve geldikten yarım saat sonra temizlik şirketinden kişiler gelmişti. Onlara yardım ederek işlerin daha hızlı bitmesine vesile olmaya çalıştım. Mutfağı temizlerken aklıma aniden Lerzan Hanım gelmişti. Ona tatlı için mesaj atmalı, son bir iyilik daha istemeliydim.

Temizlik bittiğinde evde daha da içim açıldı. Biraz da terlemiştim ve ilk günden ter kokan bir öğrenci olmak gibi bir niyetim yoktu. Bir saatim varken hızla duş alabilmek için tembellik yapmayı bırakarak banyoya koştum.

Ben duş alıp, sade bir makyajla hazırlanana kadar saat beş olmuş olmayıydı ki kapı çaldı. Hızlı adımlarla aşağıya inip kapıyı açtığımda karşımda Batuhan'ı gördüm.

"Selam," dedi çekingen bir tavırla. "Bir an yanlış geldiğimi düşündüm."

"Hoş geldin," dedim utançla gülerken. Sarp'ın evi, benim verdiğim izlenime göre fazlasıyla lüks kaçıyordu, sanırım bu yüzdendi. "Geçsene."

"Bugün birkaç işim vardı ama hemen halledince erkenden başlayalım seni de tutmayayım dedim." İçeri girdiğinde ayakkabılıktan onun için bir

terlik çıkardım. Kabanını bana vermeden vestiyere asmıştı. “İlk kez alıyorsun, değil mi? Ona göre temelden başlayacağım.”

“Evet,” dedim hevesle. “Sana ne ikram edebilirim?”

“Aslında bir kahve fena olmazdı. Sabahtan beri içmedim,” dediğinde onu salona doğru yönlendirdim. Salondaki büyük yemek masasına geçtiğinde ben de mutfığa bizim için kahve hazırlamaya gittim. Ben dediysem makine hazırlıyordu aslında. Ben ise aylıklık yaparak başında bekliyordum. Biraz gergindim. Neden gergin olduğumu da bilmiyordum. Bu aralar içimde değişen hisler vardı ve nedeni hiç yoktu.

Kahveler hazır olunca düşüncelerimden sıyrılıp iki kupayı da alıp salona doğru gittim. O sırada Batuhan’ın elindeki kitabı incelediğini gördüm. Batuhan aslında benim lise zamanlarımda âşık olduğum tiplere benziyordu. Üçe vurulmuş saçlar, çizik çekilmiş kaş, üstten ameliyatla alınacak bir deri ceket, kemikli yüz yapısı. Tanıdık bir fenotipti ve bugün fark ettiğim bir şey vardı, benim artık bu tipler ilgimi çekmiyordu. Büyümüştüm herhalde. Zevklerim de değişmişti.

Masaya ulaşip bir kahveyi onun önüne bıraktıktan sonra sağ taraftaki sandalyeye yerleştim. “Bu kitaptan ilerlersek daha verimli olur. İçeriğini seviyorum. Göçmenlerde bayağı verimli geçmişti.”

Başımla onu onaylarken, “Nasıl bu kadar geliştirdin dilini?” diye sordum merakla. Benim için her türlü zordu zaten de onu merak etmiştim sadece.

“İtalyan Dili ve Edebiyatı okudum.” Şaşkınlıkla ona bakakaldım. İlk defa çevremde belli bir ülkenin dili ve edebiyatını okuyan biri vardı. Bazen o bölümlere gidenlerin bot olduğunu falan düşünürdüm. “Hobi diye okudum ben zaten. Asıl amacım güzel bir ressam olmaktı. Ailem de imkân verince kafama göre yaşadım.”

“Ne güzel,” dedim imrendiğimi belli eden bir tavırla. “Ailenin destek olması falan.” Batuhan’ın bakışları elime kaydı. Büyük ihtimal yüzüğüme bakıyordu. Konuşacak gibi oldu fakat vazgeçti. “Çekinme sor.”

Utana sıkıla, “Şaşırdım sadece,” dedi. “İlk gün elimi bu yüzden sıkmadın sanırım. Sen de haklısın sonuçta. Evlisin yani...”

Kesinlikle alakası yoktu bunu ona zaten açıklamıştım ama neden farklı anlamlar çıkarmaya çalışıyordu anlamıyordum. “Evli olmam insanlarla iletişimden kaçacağım anlamına gelmiyor. Eşim öyle biri değil.”

“Bir an burada kalabilmek için evlenenlerden olduğunu düşündüm,” dediğinde çatık kaşlarla ona baktım. Sanki onlardan değilmişim gibi bozulmuş olmam da komikti. Bahsettiği kişilerden biriydim ben zaten. “Ama sanırım seninki aşk evliliği. Aynı evde kalmanıza bakılırsa.”

Zorlukla yutkundüğüm sırada, “Neden öyle düşündün ki?” diye sordum sadece. Geçip gerçekleri anlatacak değildim sonuçta.

“Bu aralar sıkça duyduğum bir şey bu aslında. Hatta geçenlerde bir arkadaşım boşandı çünkü adamın takıntılı bir pislik çıktığını söyledi. Bu yüzden merak ettim. Zor durumdaysan yardım ederim diye.”

“Anladım ama öyle bir durumda değilim.” Rahatsızlıkla yerimde kıpırdandım. Bu evliliğe neden başladığım ortadaydı fakat zamanla bir şeyler değişiyor gibiydi. Bunun ben de farkındaydım. “Derse geçelim mi?”

Batuhan başıyla onaylayıp kahvesinden bir yudum aldı. Bana kitabın ilk kısmındaki bilmem gereken temel şeyleri anlattı. Çoğunu bildiğim için de ders sıkıcı geçmemişti. Anlatırken zorluk çektiğimi göz önüne alarak, Türkçe düşünmemem konusunda beni uyarıp farklı örneklerle pekiştiriyordu. İki saatin ne ara geçtiğini bile anlamamıştım. Üstelik hiç sohbet bile etmeden anlatmıştı. Ders bittiğinde rahat bir nefes verip arkama yaslandım. O da bu halime güldü.

Dersin sonuna doğru geldiğimizde, “Beni yanlış anlamadın değil mi?” diye sordu sıkıntılı bir sesle. “Yani evliliğin konusundaki önyargım hakkında...”

Bu konuyu uzatmasından rahatsız olmaya başlıyordum sanırım. Yine de, “Elbette yanlış anlamadım. Sen de beni yanlış anlama. El sıkma mevzu-su tamamen aniden fazla samimiyet göstermenle bir savunma mekanizmasıydı. Onun dışında evliliğimin bununla bir alakası yok. Olsaydı emin ol bugün seni buraya çağıramazdım,” dedim sesimi sevecen bir tonda tutmaya kendimi zorlayarak.

“Haklısın.” Bakışlarını etrafta gezdirip tekrar bana döndü. “Eviniz çok güzel bu arada.”

“Daha güzelleri senin olsun,” dediğimde sadece gülümsedi ve eşyalarını toplayıp ayaklanmaya başladı. Para konusunda onunla konuşmuştuk. O gittikten sonra hesabına atacaktım. Her dersten sonra günlük almayı tercih etmişti. Batuhan toparlanırken kapı çaldı. Beklediğim biri vardı evet ama bu kadar erken gelmesini beklemiyordum. Onu salonda bırakarak kapıyı açmaya gittim.

Dakikalar sonra kontrol etmeden kapıyı açtığımda karşımda bulduğum kişi Sarp olmuştu. Bugün yoğun olduğunu düşünmüştüm. Yoğun olmasa bile Sarp altı gibi paydos etmezdi sanırım. Benim bir şey dememe fırsat vermeden içeri bir adım attı. Bakışları bende değil, salonun içindeydi. “Gitti mi hocan?”

Fark ettiğim gerçekte gözlerimi devirirken, “Senin karın ağrın belli oldu,” diyerek sinirle homurdandım. “Bunun için mi geldin?”

Söylediğimi duymazlıktan gelip bir elini belime doğru atarak beni kendisine doğru çekti. Adım seslerini duymuştum fakat Sarp’ın dudaklarının baskısı ile dikkatim dağılmıştı. Geri çekildiğinde ben ne olduğunu kavrayamadan dudaklarında muzip bir gülüş oluştu. “Hoş buldum, *cara mia*.”

Başımı geriye doğru çektim ama onun bedenine temas etmekten kurtulamadan, “Ne yapıyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla. Sonuçta bizim evliliğimiz bu seviyelerde değildi. O, tamamen kıskançlık gibi bir durumun içinde şov yapmaya çalışarak bunu yapıyordu.

Yüzüme dikkatle bakarken, “Hoş geldin öpücüğünü alıyorum,” dedi gayet soğukkanlılıkla.

“Pardon?” diyerek çıkışırken buldum kendimi. “Sen şu an şov yapıyorsun.”

“Hayır dün de almıştım bugün de alıyorum. Sonuçta başkaları bu evin içindeyken evliliğimizi gerçek gibi göstermemiz gerekiyor,” diyerek bir savunmada bulundu. Aklinca Batuhan’ın önünde rol yaptığını söylüyordu ama rol olmadığına emindim ben. Yüzüme yaklaşırken de amacının şovdan uzak olduğunu anlamıştım fakat dudaklarımız birleşmeden çıkan öksürük sesiyle bakışlarımız arkamızda kalan Batuhan’a doğru döndü.

Döner dönmez kaşlarının çatılması bir oldu. O kadar derin çatılmıştı ki burnuna değebilirlerdi. Sarp’ın sert bakışları onda takılı kalırken Batuhan ne olduğunu anlamamış gibi bana bakıyordu. Dirseğimle Sarp’ı dürtmeye çalıştım fakat o yüzünde tiksinen bir ifadeyle Batuhan’ı süzmeye devam etti. Burnundan hırıltılı bir nefes alıp bana doğru döndüğünde kulağıma doğru yaklaşıp, “Sidem, bu lavuğun kaşı çizik,” diye fısıldadı.

Eğer yüzünde birazdan Batuhan’a saldıracakmış gibi bir tavır olmasaydı kesinlikle şaka sanırdım çünkü ben bile dediğimi unutmuşken, Sarp bunu ciddiye alarak aklında tutuyor olamazdı. “Yok artık.”

“Var artık.” Belimdeki elini çekerek Batuhan’a doğru bir adım attı. Omuzlarını kabartmış, resmen gövde gösterisi yapıyordu. Batuhan’ın Türk olduğunu da biliyordu. Bu yüzden Türkçe konuşmayı tercih etti. “Sarp Luca Russo, öğrencinizin eşiyim.”

“Luca Bey,” dedi Batuhan şaşkınlıkla. “Çok şaşırdım şu an. İsmim Batuhan. Daha önce tanışma fırsatı bulamadık ama sizin derneğinizdeki göçmenlere özel ders veriyorum.”

Tesadüfün de böylesi. Son zamanlarda hayatımda ne kadar garip tesadüfler vardı böyle. Artık şaşırmak bile içimden gelmiyordu. “Öyle mi?” diye sordu Sarp. “Tanıştığıma memnun oldum, Batuhan.”

“Yok *batikon*,” diye fısıldadım bir sinirle. Sarp anında kaşlarını çatarak bana doğru döndü. “İsmim Batuhan diyor çocuk.”

“Fark eder mi?” diye sordu.

İstemsizce göz devirdim. “Sana Luca deyince fark ediyor ama.”

“Sen deyince fark ediyor,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Ona da sen deyince fark etsin, o zaman kırayım çenesini.”

“Sen barbar mısın?” diye çıkıştım kısık bir sesle. Batuhan karşıımızdayken kavga etmek de ne kadar doğruydı bilmiyordum. “Nasıl bir konuşmak bu?”

“Beğenemediniz mi, Sidem Russo Hanım?” Soyadını eklemekten geri durmaması tüm ciddiyetimi bozmuştu. “Kaşımız çizik olsa beğenirdiniz ama.”

“Yok sen cidden barbarsın,” dedim bıkmış bir halde. “Ben sana laf yetiştiremem.”

“Bu lavuğa mı yetiştirirsin?” diye sorduğunda Batuhan’ın varlığını bir kez daha hatırlayarak önüme doğru döndüm, onu da dönmesi için dirseğimle dürttüm. İstemeyerek de olsa döndüğünü samimiyetten uzak bir sesle, “Eşime ders verdiğin için sağ ol,” dediğinde anladım.

“Siz sağ olun,” dedi Batuhan samimiyetle fakat Sarp’tan aynı tepkiyi alamadı. “Ben artık çıkayım. Perşembe günü aynı saatte uygun mudur?”

“Bizim dernekte başka özel hocalar var mı?” diye sordu Sarp. “Mümkünse kaşı çizik olmaya-”

“Uygundur Batuhan teşekkürler,” diyerek onun sözlerini böldüm. Batuhan’ı geçirmek için kapıyı açtığım sırada, Sarp hâlâ ona tiksinen bakışlar atıyordu. Batuhan fark etmiş miydi bilmiyorum ama hiç takılmadan çıkıp gitmişti. Kapıyı kapatır kapatmaz Sarp’a döndüm. “Sen çıldırdın mı, Sarp?”

“Asıl sen çıldırdın mı, Sidem?” diye sordu öfkeyle. “Gerçekten tipin olanlar böyle züppeler mi?”

“Hâlâ tipin diyor ya!” diye çıkıştım onun omzuna çarparak salona doğru ilerlerken. “Ya çocuk bir iyilik yapmış bana ders vermeye gelmiş senin şu tavrına bak.”

“İyiye cennete gitsin sanki babasının hayrına yapıyor,” diye homurdandı arkamdan. “Yazık işsiz kalacak.”

Bir hışımla ona doğru döndüğümde irkilerek geriye doğru bir adım attı. “Şaka yapıyorsun değil mi, Sarp?” diye sordum. “Saçmalama ya!

BÖLÜM 13

Tesadüfün Öteki Yüzü

Tesadüf denen hayatın cilvesinin bence tevekkülle bir benzerliği vardı. Tevekkül, nasıl elinden geleni yapıp Allah'a bırakmaksa; tesadüf de elinden geldiği kadar yürüyüp kadere bırakmaktı. Tesadüfün başladığı yolların devamını kader insanlara bırakırdı. İnsanlar işin içine girdiği anda yaşanan her şey tesadüf olmaktan çıkar, bunların sonuçları tek bir insana yüklenirdi. Tesadüfe suç atamazdık, kade-re atardık ama kaderin tercihleri bize bıraktığını da yok sayamazdık.

Tesadüf denen şey zaten bir kerelikti. Aynı insan size birden fazla tesadüf yaşatamazdı çünkü bazı tesadüfler bir kafede denk gelmeye, aynı elbiseyi giymeye benzemezdi. Tesadüf, bir kere bir insanı karşımıza çıkarırdı. O insan hayatımızda olduğunda, artık başımızı çevirdiğimiz bir yerde görme ihtimali, hayatının düzenini altüst eden tesadüfle bir tutulamazdı. Buna zamanında farklı bir isim koymayanlar, demek ki hiçbir zaman tesadüfün sillesini yememişlerdi.

Sarp'a, tesadüf seni önüme çıkarmadı gibi bir suçlamada bulunmuyordum. Bir noktada hayatımıza tesadüfün etki ettiğinden emindim ama hangi nokta olduğunu öğrenmek istiyordum çünkü bana bu kadar yakın olan birinin beni hiç tanımıyor oluşuna, abimle bu kadar olay yaşamış birisinin geçip bana koşulsuz bir iyilik yapacağına inanmıyordum. Hayata bazen tozpembe bakıyor olabilirdim ama salak da değildim.

Bir şey yalandı. Ya o kaldırım ya da Sarp'ın beni tanımıyor oluşu. En kötüsü Sarp'ın beni tanıyor oluşu her türlü o kaldırımı yalan yapacaktı. Hayatımın dönüm noktası dediğim, tesadüflere inanıp sevdiğim o olay elimde kül olup uçacaktı. O külün yanık izi avuçlarımda hep kalacak, bana onun ihanetini hatırlatacaktı. Tek bir şey istiyordum sadece. Ben olduğum için mi yoksa Karacahan olduğum için miydi? İlk şıksa belki bir şeyleri aşabilirdim.

Lorenzo Bey, bakışlarını oğlundan ayırmadan içeri girdi. İçeri girdiğinde kapıyı kapatarak zaten üşüyen içime iyi gelmeyen o soğuk havayı kestim. Sarp babasına bakmıyordu. Biz kapının hemen önünde, sanki onunla aramızda dağlar ve denizler varmış gibi bir mesafeyle ona bakarken, onun odağı sadece bendim. Lorenzo Bey'in geleceğini biliyordum çünkü Lerzan

Hanım'dan özellikle istemiştim. Abim gerçekleri anlattığından beri aklımda bu düşünce vardı.

"Genelde insanlar saf olduğumu söylerler," dedim dikkatle Sarp'a bakarken. Onun bakışları bende hayal kırıklığı yaratıyordu. Dumura uğramış gibiydi. "Ve bazen bu saflığın iyi niyet değil de salaklık olarak söylendiğini anlayabiliyorum. Zoruma da gitmiyor çünkü ben de bazen kendime bu kadar salak olmam konusunda kızıyorum."

Sarp'ın durgun sesini duydum. Bin ışık yılı uzaklardan geliyordu da duygular o mesafeden ölmüş kadar ruhsuzdu. "Sidem..." dedi. Adımın bu kadar cansız çıktığını duymak başıma geleceklerin habercisiydi.

Ona izin vermeden konuşmaya devam ettim. "*Erasmus dışında buraya gelme kararı aldığımda annem sanki dönmeyeceğimden eminmiş gibi, ilk kez gerçekten nasihat verir gibi benimle konuşmuştu.*" Sesimin titremesine engel olamadım. "Bana dedi ki *sen kaçtığın herkesin ağzına bakarak yaşadın. Kimden kurtulmak istediysen en çok onları dinledin. Bile bile yaptın çünkü diğerlerinin aksine sen kendini o kadar sevmiyordun ki insanların sana karşı acımasız söylemlerini hak gördün.* O gün çok kızdım ona çünkü bu duyduklarım tamamen salaklıktı ama burada yaşadığım süreçte fark ettim ki annem haklıydı. Ben o salaklığı yapan biriydim ama annem bir şey daha demişti..."

Gözlerim dolarken, boğazımda hissettiğim yumrudan canım yanıyordu. Ağlamak istemiyordum fakat zoruma giden şeyler burun direğimi bile sızlattıyordu. "Annem bana dedi ki *sen hep kendini değmeyecek insanlar için feda ettin.* Ben bu dediğine de kızdım çünkü sevdiğin için bir şeyler yapmak kendini feda etmek değil, sadece ufak bir iyilik demekti benim için. Yine de o dediği için sorgular oldum. Gerçekten kendimi feda mı ediyorum? Kimse beni hak etmiyor mu? Bunlar da tamamen bencillik ve kendini beğenmişlik gibi geliyordu. Büyük bir buhrandaydım. Sonra sen geldin, kızın geldi. Anneme *bak ben değecek insanlar için kendimi feda ediyorum,* dememe sebep olacak kadar iyi hissettirdiniz."

Lorenzo Bey'in elini omzumda hissettim. Sarp'ın dolan gözlerinden bakışlarımı zar zor ayırmıştım. Ona döndüğümde anlamıştım kendimi ne kadar sıkıgımı çünkü Lorenzo Bey'in şefkati birkaç damla gözyaşını bırakmama neden olmuştu. Sıkıgım elimi gevşeterek, tersiyle hemen yüzümü silip burnumu çektim. Onunla konuşacaktım ama öncelik oğlundaydı.

"Şimdi bana bir şey söyle, Sarp," dedim tekrar ona bakarken. "Bir şey söyle ki anlattıklarından sonra seninle olmaya yüzüm olsun. Bir şey yap ki ben tekrar o kutu gibi olan evimdeki yalnızlığıma sığınmak zorunda

kalmayayım. Bir şey yap...” *Gitmek istemiyorum* demek istedim ama o konuşmadıkça sadece içime söyleyebildim. “Ben burada... bizim için karşında senden iki kelime bekliyorsam, sen de bir şey yap, Sarp Luca. Bir şeyleri senden duyarsam...”

“Benden duyduğun zaman ne değişecek?” Gözleri dikkatle cevabı bekliyordu. Sanki Sarp’ın bir umut kırıntısına ihtiyacı vardı da gözleri benim ağzımdan çıkan kelimelere muhtaç olduğunu haykırıyordu. Bu durum ortada bir şeylerin olduğuna dair kanıttı aslında.

“Bu zamana kadar kimse benimle ilgili bir gerçeği doğrudan söylemedi,” dedim buruk bir tebessümle. “Eğer senden duyarsam seni affederim ama yarın bir gün başkasından duyarsam...” Devamını getirmek istemiyordum. Acıyla gözlerimi yumdum. Ben cidden benden bir şeyler sakladığını düşünmemiştim.

Benden ilk kez bakışlarını ayırarak, “Baba, bizi yalnız bırakır mısın?” diye sordu Sarp. Bana bir şeyleri anlatma zahmetine girecekti demek ki. Hevesle Lorenzo Bey’e döndüğümde bakışları bana doğru döndü.

“Zaten sizin kendi aranızda halletmeniz gereken bir konu olduğunu bilerek geldim,” dedi Lorenzo Bey ciddiyetle. “Buraya geldim çünkü senin ailemiz için ne kadar önemli olduğunu görmeni istiyorum. Buraya gelmekten gocunmadım, gocunmazdım da çünkü bizim ailemizin bir parçasısın. Kısa sürede önemli bir yere sahip oldun. Aranızda ne yaşanıyor bilmiyorum ama ben büyüttüğüm çocuğu biliyorsam kötü bir niyeti yoktur.”

“Kusuruma bakmayın,” dedim mahcubiyetle. “Sizi ayağıma kadar çağırmış oldum.”

“Aileler böyle günler içindir, Sidem. Babalar çocukları nerede, ne zaman ihtiyaç duyarsa o an orada olmalıdır. Senin bana ihtiyacın vardı, geldim. Ne zaman ihtiyacın olursa da gelirim.” Minnetle ona bakarken aynı zamanda öz babamdan göremediğim muamelenin altında eziliyordum. “Benim de senden tek ricam; oğlumu dinlemen, anlamam. O ne derse doğrudur demiyorum çünkü hiçbir insanın her dediği doğru değildir. İnsanlar, hatalar yaparız. O da yaptı ama yıllar önce abinin hatasından dönmek için çok uğraştı. O gün oğlum hakkında bazı düşünceler kafamda netlik kazandı. Sen de bunu göz önünde bulundur, olur mu?”

Söylediklerine diyecek bir şeyim olmadığı için, “Ben teşekkür ederim,” diyebilirdim sadece. Gözyaşlarımı daha fazla tutamıyordum. Lorenzo Bey, fark etmiş gibi bana biraz daha yaklaştı. Aniden başımı omzuna düşürmemi sağladığında şaşkınlık yaşadım çünkü babam bir kere bile omzunda ağlamama izin vermemişti. Bir babanın omzunda ağlamanın ne demek

olduğunu bu yaşında öğreniyordum ve bana kimse hiçbir şey yapamazmış gibi hissettiriyordu.

Bir eli şefkatle başımda gezerken, "Bella bu gece bizimle kalır," dedi. "Siz onu düşünmeyin."

Omzundan başımı kaldırıp iki yana salladım. "Gerek yok. Bella bu gece eve gelmeli. Ona bir sözüm var, hevesinin kaçmasını istemiyorum." Lorenzo Bey'in ilk kez bana bakarken gözlerinden hüznü bir ifade geçti. Bu bakışların altında ezildiğimi hissederken gözlerimi kaçırdım. Daha fazla durmak istemiyormuş gibi kapıya doğru yöneldi. Sarp babasını geçirmek için bir girişimde bulunmadı. Zaten o da beklemeden çıkmıştı.

Şimdi Sarp ile tek kalmıştık. Ben kapıya yaslanmış bir halde ona hayal kırıklığı içinde bakarken, o hâlâ salonun ortasında öylece durmuş bana yalvaran gözlerle bakıyordu. Ne için yalvarıyordu? Her şeyi yok sayıp, onunla bu evcilik oyununa devam etmem için miydi? Ya da bana söylediği yalanları yutup her şeye rağmen onun yanında olmam için mi? Kendimi yok saymamı mı isterdi? Oysaki bana kendimi yok saymamam için nasihatler veren kendisiydi.

"Sor," dediğinde sesindeki isteksizlik bir kurmaca gibi geliyordu kulağa. Sormamı istemiyordu ama nereye kadar devam ederdi ki böyle? Gerçekler eninde sonunda bir urgan olup boynuna dolandığında kaçtığın her an için bir tekme yerdin insan kalbine. "Merak ettiğin neyse sor ama duyduklarından sonra gitme. Burada kal. Benimle..."

"Söz veremem." Altdudağımı ısırırken, bakışlarımı o dışında bir yerde tutmaya çalışıyordum ama gözlerim eninde sonunda onun kahverengi gözlerini buluyordu. Korkuyordum biraz, ya gözlerinde gördüğüm o duyguların altında kalırsam diye. Gözler kalbin aynasıysa ve Sarp için şu durumda bile önemim yoksa... bu benim için koca bir hayal kırıklığı olurdu. "Ne duyacağımı bilmiyorum sonuçta."

"Ne duymak istiyorsun?" Bakışları yavaşça kapı ve benim aramda gezinirken bir iç çekti. "Ama ondan önce salona geçsen olmaz mı? Kapının direkt önünde, her an çıkıp gidecek gibi durmasan?"

"Gitmemden bu kadar mı korkuyorsun, Sarp?" diye sordum şaşkınlıkla ona bakarken. "Madem bu kadar korkuyorsun, neden ben sorduğum zaman öğrenebiliyorum bir şeyleri?" Başımı iki yana sallarken mutfığa doğru ilerledim. Sinirden dilim damağım kurumuştur sanki. Direkt tezgâhın üstünde duran sürahiye doğru gittim. Sarp arkamdan gelmeye devam ediyordu. Ona sırtımı dönüp doldurduğum büyük bardağı sanki günlerdir su içmemişim gibi kafaya diktim. Ardından bir hışımla ona doğru döndüm.

Sarp kapıya yakın bir noktada, duvara yaslanmış bir halde bana bakıyordu. Bakışlarında şu an görmeyi istemediğim her şey vardı. Ben sanıyordum ki Sarp, benim hayatımdaki çoğu insandan uzak, güvenli limanım olacaktı. Ona her şeyi anlatabilecek, ağlayabilecektim. Günü geldiğinde de birbirimizin hayatından çıkacaktık. Belki ütöpikti çünkü bana böyle yaklaşan birinden hoşlanmamam bu ilişkiyi denememek istemem zor bir ihtimaldi. Sonuçta biz aynı evde yaşıyorduk fakat öyle bir ateşe atılmıştık ki bizim için ihtimaller kalmamıştı.

“Senden tek bir şey öğrenmek istiyorum,” dedim kollarımı göğsümde birleştirmiş bir halde ona bakarken. “O gece tesadüf müydü?”

Nefesimi tutmuş bir halde birazdan gelecek cevapla inancımın yıkılıp yıkılmayacağını görmeyi bekledim. “O gece tesadüftü,” derken o gece kısmına vurgu yapmıştı. Bu yüzden bir *oh* çekmeden gerginlikle onu dinlemeye devam ettim. “O gece ben oraya sadece Caroline ile konuşmak için gelmiştim. Senin düştüğün durum da teklif de benim için tesadüftü.”

“Ama devamı var değil mi?” diye sordum şüpheyle. “Bu cümlelerin bir aması var.”

“Ben senin Samet’in kardeşi olduğunu biliyordum,” dedi hiç uzatmadan. Ardından pişmanlıkla gözlerini yumduğunda benim de dudaklarım titredi. Bana yalan söylemişti. Ona defalarca sorduğum halde bana aksini söylemişti. “Ama o teklif, sen Samet’in kardeşi olduğun için edilmedi.”

“Nasıl inanacağım ben buna?” Sesimin titremesine engel olamadığım için, hâlâ ondan elle tutulur bir şeyler duyup bu evliliğe devam edebilmek istediğim için, onun şu an önümde omuzları düşmüş haline içim gittiği için kendimden nefret ediyordum. “Başvurduğum işyerleri de özgeçmişime baktıklarını söylüyorlar ama gördüklerinin soyadım olduğu aklıma gelmiyor. Senin bana baktığında ne gördüğünü nereden bileceğim?”

“Sana baktığımda sadece seni görüyorum,” dedi hırsla. Başka bir ihtimal olmasına tahammülü yokmuş gibiydi. “Sana baktığımda düşündüğüm şeyleri görseydim zaten teklif edemezdim.”

Histerik bir kıkırtı dudaklarımdan dökülürken, “O zaman neden sakladın, Sarp?” diye çıkıştım sinirle. “Ben sana defalarca sordum. Bir değil iki değil, kaç kez sordum sana? Abim geldi konuştu, ondan sonra da sordum ama sen bana asla söylemedin. Neden?”

“Abin bana bir ay önce geldi, Sidem,” dedi buz gibi bir sesle. Yaslandığım tezgâhtan ayrılıp dik bir konuma gelirken çatuk kaşlarla Sarp’a baktım. O ise duygusuz bir ifadeyle önündeki boydan boya cam olan mutfak

kapısından dışarıya bakıyordu. “O kısmını ona sor çünkü ben, sadece beni ilgilendiren kısmını anlatacağım. Abin benden bir şey istedi.”

“O bir şey-”

“Seninle alakalıydı.” Konuşmama izin vermeden anlatmaya devam etti. “Ondan öncesinde seni bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum. O gün de umurumda olan sadece kızımdı. Bu yüzden abinin isteğine hayır diyemedim ama günler sonra bu isteğini geri aldı. O yoluna, ben yoluma gidecektik ama...” Gözleri ilk kez bana doğru döndü. “Ben gidemedim, Sidem. Senden başka yola gidemedim. Sana da gelemedim. Bir mucize olsun istedim. Vazgeçtiğimiz o teklifi yapabileceğim bir mucize. Mucizelere inanmam ben. Çünkü kızını haftada iki gün gören bir adam neyin mucizesine inanabilir ki?”

Ne düşüneceğimi şaşırmış bir halde Sarp’a bakarken, “O mucize oldu, Sidem,” diyerek devam etti. “Her şey bitti dediğim gün, sen o kaldırımda tek başına çaresizce oturuyordun. Tamam dedim kaderimde o varmış, içimdeki çocuksu heyecan boşa değilmiş. Geldim.”

“Neden ben?” diye sordum kafam karışmış bir halde. “Ne vardı ki bende?”

“Abin ve Caroline’da olmayan her şey,” dedi hiç düşünmeden. “Hayatımı sikip atan o iki kişiden çok daha farklıydın. İhtiyacım olan şeydin. Eğer yardıma ihtiyacın olmasaydı ben yine giderdim, Sidem. Gelmezdim sana, kızımdan ayrı kalmak pahasına hem de ama bu fırsatı kaçıramazdım. Beni anlıyorsun, değil mi?”

Başımı iki yana sallarken, “Bunlar benim sorumun cevabı değil,” dedim. Taviz vermemek çok zordu. Özellikle duyduklarımdan sonra. “Neden sakladığını hâlâ anlamıyorum.”

“Sidem, sen çok kırılığandın. Eğer ben seni tanıdığımı söyleseydim *abim için geldin* diyecek kadar kırılığandın ve o gün baban ensemize çöktüğünde seni ikna etmekten başka çarem yoktu. Gün geçti sen gördüğümden daha fazlası oldun ve ben tek sözümle gideceğinden emin olunca lal oldum.”

“Şimdi anlatınca da kahraman mı oldun?” diye sordum yüzümü buruşturmuş bir halde ona bakarken. “Üstelik hâlâ her şeyi anlatamıyorsun bile. Abim senden neden böyle bir şeyi istedi, neden bu teklif bozuldu hiçbir detay vermeden benden seni anlamamı mı istiyorsun?”

Haklı olduğumu bildiği için eğdi başını, gözlerini gözlerimden sakındı. “O kadarını da abinden duymanı istiyorum çünkü o kısmı anlatabilecek kadar sana karşı duygusuz olduğumu sanmıyorum.”

Sözlerine anlam veremedi onlara bakarken, “Sen bana yalan söyledin,” dedim hayal kırıklığı içinde. “Sen bana yalan söyledin, Sarp. Bana seni tanımlıyorum dedin ama tanıyordun.” Tekrar soğuk soğuk terlediğimi, kulaklarıma kadar her zerremde bir uğultu olduğunu hissediyordum. Sarp yaslandığı yerden endişeyle ayrıldı. “Yaklaşma!”

“Sidem,” dedi bana yalvarır gibi. “Lütfen böyle yapma. Beni kendinden uzaklaştırma.”

“Sen bana-”

“Allah kahretsin ki evet!” diye bağırdı çaresiz bir halde. “Evet, sana yalan söyledim. Senden seni bildiğimi, abimle görüştüğümü ve kalan her şeyi sakladım. Rezil herifin tekiyim. Belki seni hak etmedim ama istedim. Her şeyi bile bile seni istedim, Sidem.”

“Bana masal okuma, Sarp!” Sarp bana doğru gelirken ben geri geri gidiyordum. Kalp atışlarım hızlanırken nefes almak zorlaşıyordu. “Ben hiçbir zaman sana anlayışsız davranmadım ama sen gözümün içine baka baka devam ediyorsun. Benim ihtiyacım olan tek şey güvenebileceğim, sığınabileceğim, bir gün o da abim ve babam gibi yapar mı diye düşünmeyeceğim biriydi.”

Sözlerimle yüzünden bir acı geçti, “Benim de tek ihtiyacım olan sendin,” dedi hüznle. “Ve ben senin ihtiyaçlarını gideren, kimseye ihtiyacın olmamasını sağlayan kişi olmak istedim.”

Dolu gözlerle Sarp’a bakarken acıyla gülümsedim. Tek kaşı havada beni gülümseten şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. “Merak etme, ben sana ihtiyacın olan şeyi vereceğim. Zorundayım çünkü anlaşılmamız var.” Sanki balyozu alıp kalbine vurmuşum gibi yüzünü buruşturdu. “Ama sen, bana ihtiyacım olan şeyi veremeyeceğini bugün kanıtladın, Sarp Luca.”

“Bir anlaşmadan daha fazlası olduğunu biliyorsun,” dedi kısık bir sesle. Alayla gülmekten kendimi alıkoyamadım. Bir anlaşmadan daha fazla hali buysa onunla geleceğim olamayacağını kabullenmeliydim çünkü kaçtığım herkes gibi davranarak benim inancımı söküp almıştı.

“Benim için hiçbir zaman bir anlaşmadan fazlası olmadı Sarp çünkü sen bana hiçbir şey anlatmadın.” Boğazımdaki yumrunun acısına rağmen kendimi yutkunmaya zorladım. Biraz daha burada durursam stresten kusabilirdim. Karnımda derin bir ağrı vardı. “Hâlâ anlatmıyorsun. Abimin bana karşı günlerdir sustuğunu biliyorsun, buna rağmen ona bırakıyorsun. Sen benim için hiçbir şeyi göze almazmışsın zaten, Sarp. Abim gibi sen de yapmazmışsın. Kimse benim için bir şeyleri göze almazmış.”

İtiraz eder bir mırıldanmalarla birlikte, “Ben senin için tüm dünyayı karşıma alırım,” dedi keskin bir sesle. “Sen şimdi benden bir şey iste.

Tek bir şey, ben yine yaparım. Sırf sen tekrar gözlerime bak, beni kendinden uzaklaştırma diye yaparım, Sidem.”

Aramızdaki mesafe kadar uzak bir sesle, “İçimdeki bu hayal kırıklığını alabilir misin?” diye sordum tiksinen bakışlarla ona bakarken. “İçimde sana karşı büyüttüğüm o güven duygusunun yıkılmasının enkazını söküp alabilir misin? Bana yalan söylediğinin gerçeğini söküp alabilir misin?” Başımı iki yana salladım, cevabı zaten biliyordum. “Sanırım alamazsın. Burada da bizim için yolu sonu görünüyor.”

“Bizim için bir son olmak zorunda mı?” diye sordu ne yapacağını bilemiyormuş gibi iki yandan sadece ellerini bir yumruk haline getirip sıkarken. “Benim seni kaybetmememin bir yolu yok mu?”

“Neden olsun ki?” diye sordum dudaklarım kıvrılırken. “Sonuçta aramızdaki her şey bir anlaşmadan ibaretti. Ben eninde sonunda gidecektim. Yalan yok, bir an gerçek olsa mı dedim ama bugün iyi ki sana kapılmamışım diyorum. Çünkü sen, babası ve abisi tarafından kalbi kırılan bu kızın kırıklarını yakıp kül edermişsin.”

Ona haksızlık ettiğimi düşünüyormuş gibi hayret ve keder arasında bir ifade vardı yüzünde. “Ben o kızın kırık parçalarını birleştirip onarmak istemiştım...”

Yüzümü buruşturdum istemsizce. “Her şeyi saklayarak mı? Bu işlerde pek iyi değilsin sanırım.”

“Ben baba olmayı Bella ile öğrenmiştim.” Bir iç çekip hüznün dalgasıyla parlayan gözleri üzerimde durduğunda ondan daha beter haldeydim çünkü gözyaşlarımın aktığını kendime itiraf etmekten korktuğumdan, evin ortasına yağmur yağdı bahanesine sığınacak kadar aptaldım. “Seninle de iyi bir eş olmayı, birini gerçekten sev-”

“Devamını getirme!” diye bağırdım içime dolan sinirle. “Bizden olmazdı. Olmadı da zaten. Neden olamayacağını da bugün kanıtlamış oldun.”

“Sidem...”

“Başka bir şeye gerek yok,” diyerek böldüm sözlerini. “Hiçbir şey yok artık. Sen ve sözlerin yok. Bitti.” Onu dinlemeden derin nefesler almaya çalışırken hızla mutfaktan çıkmaya yeltendiğim sırada, “Hiçbir şey yok. Kimsem de yok,” diye mırıldandım bir yandan. Tam bir adım atmıştım ki Sarp kolumdan tuttu. Bir hiddetle kolumu ondan kurtardım. “Dokunma!”

“Hiç mi bir yolu yok?” diye sordu çaresizce bana bakarken. “Hiç mi...”

Ona tamamen dönmeden gözücuyla baktım. “Gerçekten bir yolu olsun istiyor musun, Sarp?” Yavaşça başını salladı. “O zaman abimi karşıma getir.

Her şeyi anlatın bana. O kıytırık anlaşmanızı, benimle olan anlaşmanı, her şeyi bilmemi sağla. En azından *Sarp beni istiyor*, diyebileyim.”

Sarp sanki ona tutunacağı tek dalı vermişim gibi omuzlarını yükseltti. Dolu gözleri umut ışığıyla parlarken dikkatle bana baktı. Dalga mı geçiyordum yoksa ciddi miydim ölçmeye çalışıyordu sanırım. Ciddi olup olmadığını ben de tam olarak bilmiyordum. Sadece eğer bir şeyleri öğrenmemin yolu buysa bunu kullanacaktım. Sonuçta o beni günlerdir salak yerine koyarak kullanmıştı. “O zaman...”

“O zaman sana karşı şimdi olduğu gibi katı düşünmem,” dedim sert bir sesle. “Bazı şeyler eylem gerektirir, Sarp. Madem beni istiyorsun, yap. Abimi karşıma bir kez daha getir. Önceden yaptın sonuçta, zor olmamalı. Yap ve sana olan inancımı içimde diri tutmamı sağla.”

“Yaparım,” dedi kendinden emin bir sesle. “Eğer tek çaremse yemin ederim tüm sonuçlarına rağmen yaparım. Ama tek bir şeyi bilmek istiyorum.” Beklentiyle ona baktığımda efsunlu gözlerindeki çaresizliği görmüştüm. O gözlerle bu duygular yakışmıyordu. “Bir gün tekrar bana güvenebilir misin?”

Dudaklarımı bükerken dolu gözlerle ona doğru baktığımda, “En kötüsü ne biliyor musun, Sarp?” diye sordum kendimi tutmaktan tiz çıkan sesimle. “Ben her şeye rağmen sana açık kapı bırakıyor olduğum için kendime hep çok kızgın olacağım.”

Bu benim için son nokta olmuştu. Sarp’ın ne bir kelimesini ne de dokunuşunu görmek istemediğim için koşar adımlarla mutfaktan çıktım. Arkamdan seslendiğini duysam bile dönüp bakmadım. Hızla merdivenlerden çıkıp, kendimi misafir odasındaki yatağa attığımda, yatağın üstünde duran küçük yastığa ağzımı bastırırken amacım hıçkırıklarımı yutmaktı. Daha fazla kendimi tutamazdım fakat birileri ağladığını duysun da istemiyordum.

Bana yalan söylemişti.

Üstelik bana yalan söylemesinden çok ona defalarca sorduğum halde devam etmiş olması canımı yakmıştı. Sarp her şeyi biliyordu. Abime olan öfkemi, aileme olan kırgınlığımı hassasiyetlerimi ve birçok şeyi şu iki haftada en çok o öğrenmişti. Ona rağmen devam etmişti. Bu şu anlama geliyordu; Sarp benim gözümün yaşına bakmazdı. Bugün yalan söyleyen, yarın bir kurşun da atardı. Sonuçta kurşun sadece bakırdan yapılan, şarjöre konulan bir madde değildi. Günümüzde çok fazla alternatifi vardı.

Sarp’ın bana doğrulttuğu ilk kurşun, güveniydi. İkinci kurşun ise yalanıydı. Üçüncü kurşunun ne olacağı belirsizdi.

Belki de üçüncü kurşunu kimsesizliğimi bir kez daha hissettirmesiydi çünkü yatağın ortasına çökmüş sessizce ağlarken arayıp da anlatabilecek kadar kimseye güvenmediğimi fark etmiştim. Birileri vardı ama anlatacak kadar yoktu. Bu yalnızlık, kalabalığın içinde yaşanıyordu ve asıl çaresizlik burada saklıydı. Kime diyebilirdim ki Sarp bana yalan attı diye? Ablam aileme söylerdi. Ailem ise Sarp'ı haklı bulurdu. İzem'e desem o benim gibi dramatik değildi, bunun aşk izi olduğunu sanırdı. Kimse benim gibi bakmazdı. İnsan çoğu zaman anlaşılmadığı için susardı ama herkes *sen bana değer vermiyorsun* naraları atardı.

Yatak başlığına sırtımı yaslarken dizlerimi kendime doğru çekip güneşin batışını, odanın kararmasını anbean izlemiştim böylelikle. Dün evim dediğim yerde şimdi sadece bir odada nefes alabiliyordum. Sanki bu odanın dışına çıksam duvarlar üstüme gelecekti. Bir yandan ise kapıyı bile kilitlemiyor oluşum, bir yerlerde hâlâ onu beklediğime işarettti.

Bu durum bana sürpriz olmamıştı aslında. Ne kadar sert durmaya, taviz vermemeye çalışsam da küçük bir ilgide kalbimin o sert duvarları aşılabilirdi. Bunun sorumlusu babam mıydı emin değildim çünkü abim bana babalık etmişti. Eksik kaldığımı hissetmemiştim. Belki de hislerim bile bana yalan söylemişti. Alex denen herifin bile zamanında iki güzel sözüne kanıp bir yolumuz olacağını düşünen ben, elbette Sarp'tan etkilenecektim.

Etkilenmek, âşık olmak değildi. Ondan hoşlanmıştım ve bu durum gayet doğaldı. Zaten ondan hoşlanmamak daha büyük saçmalık olurdu. Sarp Luca Russo, ilk günden beri ailemden bile göremediğim desteği bana gösteriyordu. *Belki bu da yalandı*. Her şeyin bir yalana kalmış olduğunu bilmek bazen canımı yakıyordu çünkü ben inanmıştım. Gerçekten birilerinin beni, ben olduğum için sevebileceğine inanmıştım. *Yalandı*.

Koridordan gelen seslerle saatler sonra dikkatimi düşüncelerimden alabilmiştim. Saatlerdir sadece ağlıyor, kafada kuruyor, kurdukça iki katı ağlıyordum. İnsanın en büyük düşmanı, susturamadığı şu zihniydi. Saatlerdir düşüncelerimin içinde zehirlenmiştim.

"Of Sidem of," diyen Bella'yı duydum. Tek kaşım havada, söylenerek gelen minik kızı dinliyordum. Saniyeler sonra odanın kapısına ayağıyla vurmuş olmalı ki gümbürtü koptu. "Sidem, gelebilir miyim?"

Telaşla ellerimin tersini gözlerime götürdüm. Eminim kızarmışlardı ama gözyaşlarımı silmem iyi olacaktı. Saçlarımı da geriye atıp iyice kendime

geldikten sonra yayıldığım yerde biraz daha dik bir konuma gelip seslendim. “Evet Bella, gelebilirsin.”

“Ama gelemiyorum, Sidem,” dedi sitemle. “Lütfen bana kapıyı açar mısın?” Bugün beni gülümseten tek şey Bella olmuştu. Yataktan çıkıp kapıyı ona açtığımda, karşımda elinde bir tabakla bana bakan Bella’yı buldum. Tabacı bana doğru uzattı. “*Nonna* bunu senin için gönderdi. Çok severmişsin.”

Odanın ışığını açıp tabağa detaylı bir şekilde baktığımda tavuk, pilav ve çoban salata olduğunu gördüm. Annemden birkaç taktik almış olmalıydı ki Lerzan Hanım, bana on tabak yesem bıkmayacağım yemeği yapmıştı. “Teşekkür ederim.” Onu öpmek için eğildiğimde geri çekildi. Bu hareketiyle kaşlarım çatıldı.

“Sidem babam dedi ki sen çok hastaymışsın, bu yüzden bu gece burada kalacaktıydın.” Sarp’ın bahanesi demek ki bu olmuştu. “Seni çok özledim ama sarılırsam hastalanırım. Virüsler çünkü hemen bulaşır. Hasta olursam okula gidemem, gitsem bile maske takarım. Maske takmam da işe yaramazsa başkaları benim yüzümden hasta olabilir. Çok kötü olur çok!”

Beni hasta bildiği için onu rahatsız etmemek adına yatağa doğru ilerledim. Köşesine oturduğumda o da karşımda dolaba yaslanmış bir halde duruyordu. “Haklısın bebeğim,” dedim iç çekerken. Bella’nın bu kadar duyarlı olması kalbimi eritiyordu. “Günün nasıl geçti bakalım?”

“Çok güzel geçti, Sidem.” Heyecanlandığına göre her detayını anlatacaktı. Birilerinin ona bu soruyu sormasına bayılıyordu. “Alp amcam beni çıkışta aldı. Eğlence merkezine gittik. Bir sürü şeyle oynadık. Çok yoruldum ben. *Nonna* orada uyumama izin vermediği için eve geldim ama çok uykum var.”

Zaten üstüne bakılırsa uyku haline hazırlanmıştı. Sanırım Lerzan Hanım ona düş aldırmıştı. Çok da güzel kokuyordu. “Neden uyumadın?” diye sordum pilavımdan bir kaşık alırken. “Ben sabah görürdüm seni.”

“Seni görmeden uyumak istemedim.” Omuz silkip bana baktığında gülümsemeden edemedim. “Yarın orada kalabilir miyim? *Nonno* bugün evde değildi. Yarın amcam seni alırım dedi. Kalabilirim değil mi?”

Bakışlarımı onun üzerinde tutarken, “Baban izin verdi mi?” diye sorduğumda Bella hızla başını salladı. Bu hareketinden bile ne kadar kalmak istediği anlaşılıyordu. Şimdi onun hevesini kırsam vicdanımın sesi susmazdı. “O zaman kalabilirsin. Sabah seni ben bırakırım. Biraz erken çıkalım. Hediye paketlerini hazırladım, pastalar kaldı.”

Bella'nın gözleri sonuna kadar açılırken, dişlerini gösterecek kadar geniş bir gülümseme sundu. "Gerçekten mi?" diye bağırdı. "Ay Sidem, çok teşekkür ederim. Sen dünyanın en güzel arkadaşısın. En, en, en!"

"Rica ederim bebeğim." Onun mutluluğunun beni bu kadar mutlu ediyor olması garipti. "Baban nerede peki?"

Aniden yüzü düşerken, "Mutfakta," dedi. "Kahve içerken tabletine bakıyor ve sürekli telefonla birisini arıyor. Açılmadıkça sinirleniyor, Sidem. Üzgün duruyor babam, çok üzülüyorum. Onu üzen kişiyi bulamaz mısınız?"

Bella dolaba yaslanmış bir halde dururken küçük omuzlarını düşürdüğünde bana dolu gözlerle bakıyordu. Babasına olan sevgisini yargılayamazdım çünkü Sarp bana yalan söylemiş olsa bile kızına her zaman iyi bir baba olmaya çalışan biriydi. Bella'ya sarılmak isterdim fakat babasının bir yalanına daha uyabilmek için sadece seyirci kaldım.

"O boncuk gözlerinden yaşları uzak tut küçük hanım," dedim sahte bir kızgınlıkla. "Bazen büyükler yorulduklarında üzgün dururlar. Baban çok çalışıyor çünkü işini seviyor ama çok çalışmak çoğu zaman bizi yorar. Biraz yorgundur ama uyuyunca geçer."

"Yani büyükler üzülmezler mi?" diye sordu kafasının karıştığını belli eden bir yüz ifadesiyle. "Anlamadım, Sidem."

"Elbette üzülürler. Her insan üzülür bebeğim ama her düşen yüz, üzüntü değildir. Bazen yorgunluk da olabilir."

"Ama ben anlayamam ki," dedi dudaklarını bükerken. "Ben daha çok küçüğüm, Sidem."

"Evet güzelim sen daha çok küçüksün ve babanın üzüntüsünü, yorgunluğunu düşünmemelisin. Onu önemseyebilirsin ama büyüklerin işleri bazen çok karmaşıktır. Ben bile anlayamam mesela. Sen de onlar için kendini üzme yerine gidip ona sarılarak geçmesini sağlayabilirsin."

Kafasına yatmış olacak ki, "Ay evet onu yapabilirim, Sidem," dedi heyecanla. "Ben babamı her zaman öpebilirim. Sarılırım da. En sevdiğim şey babama sarılmaktır. Sana da sarılırım ama hasta olmadığın zaman çünkü hasta olmaktan çok korkarım. Ben hasta olunca kimseye sarılamam ve birilerine sarılamamak beni çok üzüyor."

"Sarılmayı çok mu seviyorsun?" diye sordum hüznle. Bu konuda neden içimi bir hüznün kapladığını anlamamıştım.

Bella başını sallayarak beni onayladı. "Babam demişti ki sağ tarafta kalp olmadığı için orada büyük bir boşluk olurmuş. Ben ona sarıldığım zaman sağ tarafındaki boşluğa kendi kalbimi koyarmışım. Bu ona iyi hissettirmiş."

Aziz Nesin'den alıntı yapması dudaklarımda buruk bir tebessüm oluşturmuştu. Sarp'ın kızına karşı deneyimlerini bir şekilde aktarması, ona iyi gelmesi takdire şayandı fakat benim açımdan kırıcı yanları da elbette vardı. Kızına bu kadar iyi yaklaşan bu adam, bana neden yalan söylemişti? Tabii elkızı olmam önemli bir unsurdu ama yine de içinde o baba sevgisi denen yumuşak yan yok muydu? Abartıyordum belki de genelde ailem başta olmak üzere herkes bir şeyleri çok abarttığımı söylerdi zaten.

Bella'nın bakışları altında kalınca, "Baban çok doğru demiş," dedim ilgiyle ona bakarken. "İkimiz de uyuyalım. Ben iyileşeyim ve bolca sarıلالım olur mu? Sağ tarafımda büyük bir boşluk var çünkü."

Başını uysal bir tavırla sallayıp, "Ay olur, Sidem. Zaten ben hemen sabah olsun istiyorum çünkü ilk kez kreşe hediye götürən kişi olacağım için çok heyecanlıyım," dedi. En azından bu çatının altında hâlâ güzel bir şeyler vardı. O da Bella'ydı. Beni tutan tek şey de oydu zaten. Onun için verdiğim sözler olmasa bu çatının altında kalmazdım.

Bella bana iyi geceler dedikten sonra odadan çıktı. Lerzan Hanım'ın benim için hazırladığı yemeği yemiştim. Bu katta hiç Sarp'ın sesini duymadığım, Bella'nın da mutfakta olduğunu söylediğini bildiğim için tabağı da aşağıya götürmedim. Başucumdaki komodinin üstüne bıraktım çünkü onunla karşılaşmak istemiyordum. Telefonumun ekranını açıp baktığımda saatin on ikiye geldiğini gördüm. Birazdan Sarp odasına geçerci. Ondan önce gidip bir pijama takımı ve cilt bakım ürünlerimi almam gerekiyordu. Evet cilt bakımını her koşulda yapardım. Hayatım yeterince kaymıştı, tipimin kaymasına müsaade edemezdım.

Oyalanmadan odadan çıktım ve Sarp'ın odasına gitmeden önce Bella'ya kapının aralığından baktım. Oyuncak filine sarılmış bir halde uyuyordu. Onun uyuduğunu görünce bu sefer hızla Sarp'ın odasına doğru ilerledim. *Odamız değil. Sadece onun odası.*

Odanın kapısını açarken tereddüt etmedim fakat kapıyı açtıktan sonra içeriye bir adım atmak konusunda şüphey'e düştüm. Sanki odanın belirli yerlerinde mayın vardı da yanlış bir adım sonumu getirecekmiş gibi adımlarım geri geri gitmeyi tercih ediyordu. Gözlerim günlerce onunla beraber, huzur içinde uyuduğum yatakta takılı kaldı. Bir an bile bu yatakta fazlalık ya da rahatsız hissetmemiştim. Çemkirirken bile gecenin sonunda mışıl mışıl uyu-muştum. Sarp, benim herkesten sıyrıldığımda güvenmek istediğim kişiydi.

Ve o beni davet günü şüphenin kancasının ucuna takarken bugün de o kancayı denize fırlatarak boğmuştu.

Yatağa ne kadar süre takılı kalmıştım, derinliği neydi emin değildim fakat kulağımda hissettiğim sıcak nefesle yerimden sıçrar gibi oldum. “Aradığın ben miyim yoksa bu yatak mı?” diye sordu sahibi. Her uzvum ona saniyesinde bir tepki verip ateşi kalbim hariç her yerde hissettirdi. Sarp’ın varlığını arkamda, nefesini saçlarımda hissetmemle nefesimi tuttum. Bana iyice yaklaşarak sert göğsünün baskısını sırtımda hissetmemi sağladığında bir kez daha direndiğim yerden vurulmuştum.

Bozuntuya vermemeye çalışarak ne kadar zor gelse de ondan uzaklaştım. Odaya doğru birkaç adım attıktan sonra ona doğru döndüğümde kapıya bir omzunu yaslamış halde bana baktığını gördüm. Bella’nın bahsettiği gibi Sarp’ın yüzü biraz çökmüştü. Yorgun değildi cidden üzgündü. Ben de üzgündüm. Bizi bu hale getiren oydu.

Kollarımı göğsümde birleştirip, “İkisini de aramıyorum,” dedim buz gibi bir sesle. “Aradığım sadece pijama takımlarım çünkü huzurlu bir uyku için ihtiyacım olan tek şey o.”

“Emin misin?” diye sordu dudaklarını kıvrırken. Bunu meydan okur gibi değil, sanki dediğim zoruna gitmiş gibi acıyla yapmıştı. “Tek ihtiyacın olan sadece o bez parçaları mı?”

Çenemi dikleştirip, “Evet,” dedim. “Tek ihtiyacım olan o bez parçaları ve yalnız yattığım bir yatak. Huzurun tanımı resmen.”

Ağzının içine mırıldanır gibi, “İyiymiş,” diyerek sitem etti. “En azından birilerinin huzurlu bir uyku için istedikleri, onun karşısında durmuyor.”

“Çünkü onlar beni sarıp sarmalarken bunu yalandan yapmıyor, ihtiyacım olduğu için yapıyor,” dediğimde sözlerimle birlikte gelen duygu boşalması histerik bir kıkırtının dudaklarımdan kopmasına neden oldu. Öfke, katlanarak büyüyordu içimde hiçbir duygu böylesi büyümmezdi bir de. “Yalancılarla aynı çatı altında kalmak bile ruhumu daraltıyor.”

Sarp omzunu yasladığı kapının pervazından ayrılıp suratında bozguna uğramış bir ifadeyle bana bakarken, üstdudağı hafif titremişti. Bu ifadesi karşısında abarttım mı düşüncesi içimde bir virüs gibi yayıldı ama abartmamıştım, yalanın büyüğü küçüğü hesaplanırsa insanın kendine saygısının büyüğü hesaplanamazdı bir noktada.

“Neden gitmedin o zaman?” diye sordu bir umut ışığı arar gibi.

“Sen benim bu eve neden geldiğimi unutuyorsun, Sarp Luca,” dedim kinayeli bir sesle. “Ben bu eve nazı çekilecek aşk evliliği yapmış biri olarak gelmedim. Anlaşmalı evlilik yapan, çıkarların için kullanacağını çünkü çıkarlarım için seni kullanan biri olarak geldim. Ha deyince kapıyı çarpıp gidemem çünkü babamın hayrına benimle evlenmedin.”

Sarp afallamış bir halde bana bakıyordu. Toparlanması zor olmadı ama saniyeler sonra keskin bakışları yine üzerimdeydi. “Gidebilirdin, Sidem. Seni zorla tutmayacağımı biliyorsun.”

“Seninle tesadüfen tanıştığımı da biliyordum ama yalan çıktı. Bu yüzden ne yapmam gerektiğini bilemedim kusuruma bakma,” diyerek öfkeyle çıkıştım. Sıkıntıyla sert bir soluk verdiğinde ben istifimi hiç bozmadım. “Sonuçta biz anlaşmalı evlendik. Sen benim burada kalmamı, o kursta asistan olmamı sağladın. Ben de sana kızını tamamen vermeyi sağladıktan sonra zaten yoluma giderim.”

İnanamıyormuş gibi, “Yani sen şimdi bana diyorsun ki ilk günden beri beni burada tutan anlaşılmıyordu,” derken başını salladı hafif bir sinirle. “Yani aile gibi hissettiğimiz o günler tamamen anlaşılmıyordu.”

“Değildi,” dedim sert bir sesle. “İkimiz de aptal değiliz, Sarp Luca. O günlerde ne kadar mutlu olduğum, sizinle eğlendiğim ve sizinle huzurlu uyduğum konusunda asla yalan söylemem. Kendimi kandıramadım, seni mi kandıracağım? Bu evliliğin başlama amacı belli olsa bile, ben her günü kendimi mutlu hissettim fakat sen sadece bir şeyle hepsini mahvedebildin.”

En azından neleri mahvettiğini görmesini istiyordum. Ona yüklediğim vicdan yükü adice gelebilirdi fakat bir gerçek vardı ki ben yalanın üzerine dikilen bir mumdum. Yalanı aydınlatan mum tükendiği için karanlıkta kaldığında yerine yeni bir yalanın mumu sinerdi. Ben gelip geçici olabilirdim yani. Ne o annesi tarafından aklanması gereken küçük bir çocuktu ne de ben kör biriydim. Babaannem, bizi *Allah'ın gördüğü kuldan saklanmaz* diyerek büyüttü. Her zaman dürüst olmasam bile bazen hislerim konusunda bu söze sığınarak açık olmak istiyordum.

Ben boşluğa dalarken, “Anlaşılmayla gelmiş olsak bile bir şeyler değişmişti, Sidem,” dedi bana sitem eder gibi bir sesle. Dikkatim tekrar onun üzerine gitti. “Bir şeyler sahte olmaktan çıkmıştı. Bunu biliyordun.”

İnatçı bir tavırla ona bakmaya devam ettim. “Ama artık bilmiyorum ve tek bildiğimin gerçek olmasının zor olduğunu.”

“Olacak,” dedi kendinden emin bir sesle. “Seni kazanmanın bir yolunu bulacağım.”

Ona gözlerimi devirip giyinme odasına doğru ilerlerken söylendim. “Benim kazanılabilecek bir şey olduğumu düşündüğün sürece hiçbir halt yapamazsın,” dedim sinirle. “Sen beni kazanamazsın. Ben istersem seninle olurum, gel gör ki bana yalan söyleyen birini istemiyorum.”

Aceleyle pijama takımlarımı aldım. Cilt bakım ürünlerimi almayacaktım. Sabah uyandığımda parlayan bir surat görmezsem Sarp'ın hayatını

karartırdım. Zaten iyice sinir olmuşum. Saatlerdir hüznle düşünürken şimdi sinirden köpürür hale gelmişim. Yanından geçip gitmek için hızlı adımlar atarken tam omuz hizasına geldiğimde kolumdan tuttu. Sinirle kolumu ondan çektiğimde direnmedi. Ellerini iki yandan havaya kaldırarak geri çekildi.

“İyi,” dedi gayet rahat bir sesle. Rehavete kapılmadığına dair imaj vermeye çalışıyordu beyefendi. “Ben de beni istemeni sağlarım o zaman.”

Aklıma gelen düşünceye karşı koyamayarak, “Alex konusunda yalan söyledim,” dedim aniden. Gözlerimi kısarak ona baktığımda, kaşlarının sadece adıyla bile çatıldığını fark ettim. “Onunla ilişkim çok daha farklıydı fakat o geceyi mahvetmemek için yalan söylemek zorunda kaldım. Hazır ereğimizdeki taşları döküyoruz, itiraf edeyim.”

Ben devam edemeden, “Nasıl yani?” diye sordu şaşkınlıklâ. Kaşları iyice çatılırken çenesi kasıldı. “Ben sana sordum ama-”

“Değil mi, Sarp?” diye sordum öfkeyle. “Sen bana sordun ve ben de sana söyledim. Şimdi yalan olduğunu söylediğimde zoruna gitti, değil mi?” Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım ama nafileydi. “Ben de sana hassas olduğum bir konuda sordum. Defalarca sordum ve dürüst olursun sandım. Benim o gece dürüst olduğum gibi sen de dürüst olursun sandım ama olmadın. Şimdi ben seni denemek için bile yalan söylediğimde şu ifadeye bakıp kendime üzümlüyorken, sen bana pişkin bir şekilde *seni kazanacağım* diyorsun.”

“Sidem...” Gözlerini pişmanlıkla yumdu.

“Güzel,” diyebilirdim alaycı bir gülümsemeyle. Daha fazla bu odada durmak istemediğimi anlayınca hızlı adımlarla ilerlemeye başladım ve arkama bile bakmadan misafir odasına girdiğimde rahat bir nefes verip sırtımı kapıya yasladım. “Ağlamayacağım,” dedim kendime. “Ağlamak yok. Bu iş başından belliydi zaten.”

Bazen insanın kendisine yaptığı en büyük kötülük, bile bile yapmaktı bir şeyleri. Bazı yollar sonunu bile bile yürünür, çıkmaz sokak olsa bile tahmin ettiğin şeylerin olup olmayacağı konusunda emin olmak için o kadar çaba sarf edilirdi. Bazen sorarlar insana, “Biliyordun neden yaptın?” diye. Tek cevap, “Bildiğim doğru çıkacak mı görmek isteyecek kadar aklımı yitirdim,” olur genelde. İnsan yanılmadığını görmek için kendisini harcar çoğu zaman.

Yaslandığım kapıdan ayrılıp banyoya girdim. Misafir odasının çekmecelerinde mutlaka temiz bir diş fırçası olurdu. Bu yüzden şanslıydım. Dişlerimi fırçaladıktan pijamalarımı giyip yatağa geçtim. Yorganı kafama kadar çekip olduğum yere iyice kıvrıldım. Üşüyordum ve bu ısı artırmakla

geçecek gibi değildi. Kalbim üşüyordu çünkü benim kalbim, yalnızlığa ne kadar uzun sürede alıştıysa Sarp'a onun aksine kısa sürede alışmıştı.

Ve koca yatakta yine tek uyandım. Zaten onunlayken de tek uyanıyordum. Bella aklıma gelince bu sefer tembellik yapmadan yataktan çıktım. Sarp, eminim erkenden çıkmıştı çünkü o bu saatte yatakta olmazdı. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra odadan çıktım. İlk yine Bella'nın odasına baktım. Düzenli ve boştu. O an Sarp'ın odasında olmadığından emin oldum.

Odasına doğru adımlarımı atıp tereddüt etmeden girdiğimde yatağı dün düzelttiğim gibi bulmamla ufak bir şaşkınlık yaşadım. Ben yatağın üstüne küçük yastıkları tam ortaya koyardım, Sarp ise tek tek iki yana eşitlerdi. Yastıklar, benim bıraktığım gibi duruyordu. Belli ki Sarp dün burada uyumamıştı.

Düşünürsem işin içinden çıkamazdım bu yüzden düşünmemeye gayret gösteriyordum. Hızlı adımlarla giyinme odasına gittim. Dolaptan kalçamın biraz aşağısında biten triko, siyah bir kısa elbise aldım. Bazı zamanların kurtarıcısı türden bir elbiseydi. Altına siyah, ince desenli bir çorap giyip uzun çizmelerimi aldıktan sonra takılarımı da takıp makyaj yapmak için banyoya geçtim. Bu sefer normale göre daha yoğun bir makyaj yapmak istiyordum, bu yüzden göz makyajımı oldukça belirgin tutup bir de kırmızı rujla tamamlamıştım.

Bazen kötü zamanların kurtarıcısı, kendime normalden daha fazla ilgi göstererek hazırlanmamdı. Her zaman işe yarardı ama kırmızı ruju gördüğümde aklıma Sarp'ın gelmesiyle pek umudum kalmamıştı. Kendime bir tane geçirmemek için kendimi sıkarken uzun siyah kabanım ve çantamı alıp odadan çıktım.

Sarp ve Bella'nın sesi mutfaktan geliyordu. Bu yüzden isteksiz adımlarımı mutfığa doğru gitti. Bir yandan onunla karşılaşacak olmanın gerginliğini yaşıyordum. Oysaki ben günlerdir bu ev benimmiş gibi rahattım. Her şey bir anlıktı onun dediği gibi. Mutfığa girer girmez beni ilk gören Bella oldu. "Oha," dedi hayranlıkla beni izlerken. "Sidem, çok güzel olmuşsun ama!"

Sarp, kızının sesiyle başını tabletinden kaldırıp bana baktı. İlk ağzı şaşkınlıkla hafif aralandı, ardından beni baştan aşağı süzdüğünde kaşları da çatıldı. Agresif hareketlerle elini kravatına doğru götürüp hafif gevşetirken, bakışlarını bir an olsun üstümden çekmiyordu. Ben ise sırf ona fırsat vermek için etkilenmemişim gibi dik duruyor, olduğum yerde kasılıyordum.

Sarp'ı kışkırtmak ister gibi dudaklarımı büzerek Bella'ya bir öpücük gönderdim hatta. Bakışları kırmızı dudaklarımdan ayrılmamıştı.

"Günaydın," dedi tiz bir sesle. Hafif öksürerek kendisine gelmeye çalıştı. "Özel bir gün sanırım." Ona cevap vermeden kahve makinesine doğru ilerledim. Karnım o kadar ağrıyordu ki ne yesem kusardım. Bir kahve yeterliydi benim için. "Bir günaydın da mı yok?"

Sırtım dönük olduğu için dudaklarım kıvrılırken, "Bilmem sen söyle," dedim mesafeli bir tavırla. "Aydın bir günümüz kaldı mı?" Bella yemeğini yemiş olacak ki çantasını almak için sandalyeden inip koşarak çıkmıştı. Bu yüzden ima yaparken rahattım. Yoksa bu durumu asla ona yansıtmazdım.

"Haklısın," dediğinde kaşlarım çatıldı. Hatasını kabul ediyordu en azından. "Ayrı uyanılan bir sabah, ne kadar aydın olabilir."

Kahve makinesinin sesiyle kupayı alıp ona doğru döndüm. Ben döndüğümde, bu sefer o önüne dönerek sırtını izlememi sağladı. Kalçamı tezgâha yaslayarak alayla ona baktığımda, "O zaman benim hiç aydın günüm olmamış, Sarp Luca çünkü ben hiçbir sabaha seninle başlamamıştım," diye mırıldandım rol keserek. Amacım duymasıydı elbette bu kısık sesler birer yalandı.

Sarp sözlerimle bana doğru dönerken, "Bunu hiçbir zaman söylemedin," dedi sorgulayıcı bakışlarla.

"Çünkü ben seni olduğu gibi kabulleniyordum, senin aksine." Kahvemden bir yudum alıp gözlerimi ondan kaçırdım. O yudumun boğazımı yakmasını umursamadan yutkundum. "Sen benim kendimden ne kadar ödün verdiğimi görmemişsin. Kendimi senin için, sizin için ne kadar ortaya attığımı görmemişsin. Yani umarım görmemişsindir. Göre göre bana yalan söylediyse kalbim bin parçaya ayrılır ve şu an toplayacak abim bile yok."

"Senin abine-"

"Hiç abine ihtiyacın yok deme," diyerek sözlerini böldüm. Devamında duyacağım şey şu an romantize edebileceğim bir şey değildi. "Sen onunla anlaşma yapmış, detaylarını bana anlatmamış adamsın. Süslü cümlelerle bana hiç masal anlatma. İkimiz de bir şeylerin farkındayız."

"Çok zorsun, Sidem." Sanki omuzlarında yük varmış gibi kıvranan bir ifadesi vardı. "Tamam ben adi herifin tekiyim ama sen de ulaşılması zor birisin. Sana ulaşmak isterken her şeyi mahvedeceğimi kestiremedim."

"Sarp, sen beni sana muhtaç olduğum bir anda tanıdığın için iyi halime bile denk gelmiş olabilirsin," dedim vurgulu bir tonda. "Ben zor değildim, benim toprağıma su veren insanlar zordu. Bana başka bir seçenek kalmadı. Benim ne senin gibi her zaman bir lafi olup destekleyen annem ne de

anlayışlı, yeri geldiğinde bana söz hakkı veren babam vardı. Abim vardı ama yokmuş. Ablam desen yok olmak için her şeyi yapmıştı.”

“Bunları za-”

Konuşmasına izin vermemeye devam ettim. Susarak anlaşıldığına inananlardan değildim. Bir kelimedenden birden fazla anlam çıkabiliyorken, tek kelime etmeden anlaşılmayı beklemek niyeydi? Kelimeler parayla da değildi. Üstelik can yakıcı da olabiliyorlardı. Konuşup can yakmak varken, susup sessizliğe gömülmek neye yarardı? Konuşacaktım. O da dinleyecekti.

“Sonra seni tanıdım.” Zehrimi akıtmak ister gibi konuştum. Beni yakan, onu kül etsin istedim. “Sonra seni tanımadığımı anladım. Bu biraz üzdü beni çünkü aynı insanı sadece iki kez tanırmışsın ve benim seni tanıma hakkım dolmuş oldu ama bunlar senin için boş laflardır.”

Aslında ben kırılınca çok konuşuyordum. Karşımdaki kişi bunu anlarsın, benim için uğraşsın istiyordum sanırım. “Ağzından çıkan her kelime benim için çok kıymetli, Sidem,” dedi Sarp. “Başından beri de öyleydi. Şayet öyle bir şans varsa beni üçüncü kez tanımanı, ilk iki halimi unutturmayı isterdim.”

“Bunu ben de istiyorum,” dedim dürüst olmayı tercih ederek. “Seni üçüncü kez tanımayı istiyorum.”

“İstiyorsan oldu bil,” dedi kendinden emin bir sesle. “Sadece bana açık bir kapı bırak.”

“O kapıdan bir yalan daha sızsın diye mi?” diye sordum alaycı bir tavırla. “Sana ben kapılarımı abimle arkadaş olduğunu öğrendiğim güne rağmen açmıştım. Senden önce yalanın geçmiş kapıdan. Abimi istedim sonuç yok, şimdi seni üçüncü kez tanımayı istiyorum, onda da sonuç olmaz sanırım.”

Dudaklarını büküp, “Abini karşına getirip her şeyi anlattırdığımda beni üçüncü kez tanımış olacaksın zaten,” dedi. Bu konuda Sarp’a ne desem boşa olacak gibiydi. Aslında çekip gitmeliydim. Benim hâlâ bu evde kalmam çok gurur kırıcıydı fakat, “Sidem ben hazırım!” diye bağırان kızla neden gidemediğimi anlamıştım. Annem haklıydı, insanlar için hep kendimi feda ediyordum ama Bella buna değermişti.

Bella’ya beni bu konuşmadan çekip aldığı için teşekkür etmeliydim. Yarım kahvemi tezgâha bırakıp dış kapıya doğru adımlarımı attığımda, Sarp’ın sinirle homurdandığını duyuyordum. “Şansımı sikeyim,” dedi önce. “Her zamankinden daha güzel olmak için başka bir gün bulamadın mı?”

Sarp’ın arkamdan dediklerini umursamadan mutfaktan çıkıp kapının önünde beni bekleyen Bella’ya doğru gittim. Sarp sanırım kızını geçirmeye gelmişti ki onun da çıktığını görünce oyalanmadan kapıyı açarak kendimi

dışarıya attım. Bella babasına sarıldı, öpücüğünü aldı. Ben ise arabanın yanında umursamaz durmaya çalışarak onları izledim. Sarp surat ifademden sonra yaklaşmaya cesaret edememiş olacak ki gelmedi. Bella'yı çocuk koltuğuna yerleştirip daha fazla oyalanmadan bahçeden çıktım.

"Sidem, biz şimdi pastaları almaya gidiyoruz, değil mi?" Başımın onu onayladım. Hediye poşetlerini arka koltuğa Sarp bırakmış olmalıydı. Hepsi Bella'nın yanında duruyordu. "Herkes çok mutlu olacak, Sidem."

"Peki sen?" Dikiz aynasından ona baktığımda o da başını salladı. "Bu benim için yeterli. Şimdi İzem ablanı alıp pastaneye geçelim." Bella sanki karanlık bir güne uyandığını biliyormuşçasına güneş gibi gülümsedi. Ona göz kırpıp İzem'in attığı konuma doğru sürdüm. Hava bugün fazla soğuktu. Tam kar soğuğu vardı. Yağsa tadından yenmezdi.

Hava o kadar soğuktu ki her zaman kısa etekler, croplar giyen İzem, en kalınından bir kürk ve uzun bir pantolon giymiş, kollarını kendisine sımsıkı sarmış, titreyerek beni bekliyordu. Arabayı görür görmez şükür çekip, durmamı bile beklemeden hızla kaldırımından indi. Tam onun beklediği yerde ani bir fren yapıp arabaya binmesini bekledim. O binerken aynı zamanda arabanın ısınıp da artırdım.

Arabaya yerleşirken, "Kızlar," dedi titreyen sesiyle. Burnu ve yanakları kıpkırmızı olmuş, kirpikleri biraz daha kalsa buz tutacak kadar nemlenmişti. "Bu ne soğuk kızlar? Biraz daha gelmeseydiniz kardan kadın olacaktım."

"Saçlarım kırmızı, ateşim ben diye geziyordun. Yaksaydın kendini o zaman," diye homurdandım kalkış yapmak için yolu kontrol ederken. "Ayrıca sen her zaman direkt kursa geçiyordun, bugün seni tutan neydi?"

"Arabam yok, Sidem. Manitadan ayrılınca araba da gitti." Ona doğru döndüğümde bana göz devirip arkasına doğru dönerek Bella'ya baktı. "Kız cimcimem, favori Russo'm, nasılsın?"

Bella'nın, "İyiim kızıl şeytan, sen nasılsın?" demesiyle çatık kaşlarla ona doğru baktım. İzem de gözlerini kısmış bir halde ona bakıyordu. Bella ikimizin bakışları karşısında omuzlarını düşürdü. "Yanlış bir şey mi söyledim? Alp amcam hep ona *kızıl şeytan* diyor. Amcam kötü sözler kullanan biri değil."

"Amcana da sarı pi-"

Gür bir öksürükle İzem'in sözlerini böldüm. Bana doğru döndüğünde kaşlarımı havaya kaldırarak itiraz ettim. Tamam, Alp iyi bir şey öğretmemişti ama İzem'in öğreteceği şey daha fenaydı. Bella zaten bizden duyduklarını sık sık tekrarlıyordu. Lorenzo Bey ya da Lerzan Hanım'ın yanında

Alp'e *sarı pipi* dese olay olurdu. "Amcama *sarı pi* mi diyorsun?" diye sordu. "Pi derken sayı olan mı?"

"Bella," dedim dikkatini çekmek ister gibi vurgulu bir tonla. "Büyükler birbirlerine lakaplar takabilirler ama senin bunları kullanman hoş olmaz bebeğim. Hatta lakaplara karşı onları uyarsan daha iyi olur. Bence herkes birbirine ismiyle hitap etmeli."

"Evet Sidem, bazen büyükler çok saçma olabiliyor," dedi bilmiş bir tavırla. "Merak etme, İzem. Amcamı uyaracağım. Babama kulağını çekmece-sini söylerim. Benim ellerim küçük, çekince hiç acıtmıyor."

Çekmecesini. Bella'nın Türkçesi bazen hayatım gibi kayıyordu.

"Kız senin her yerin küçük. Büyük olan sadece kalbin, yerim seni," diyerek yükselen İzem arkaya doğru uzanarak Bella'nın yanaklarını sıktı. Onlar aralarında gülüşürken pastanenin tabelasını görmemle park için bir boşluk aradım. Şansıma tam önünde bir boşluk vardı. İzem'in direktifleriyle park ettikten sonra Bella'yı alarak hızla pastaneye girdik.

İçeri girdiğimizde, "Sidem, buranın ayçörekleri çok güzel oluyor, alabilir miyim?" diye sordu, Bella. Ona hayır diyememek gibi bir huyum vardı. Başımı yavaş hareketlerle sallayarak onayladığımda o hızla kollarım kaldırıp yerinde zıpladı. Koşar adımlarla tezgâhın önüne gittiğinde İtalyanca konuştu, ardından ismini söyledi. "Isabella Bianca Russo."

Bella Russo kısmına hâkimdim ama kalanını yeni duyduğum için ufak bir şaşkınlık yaşadım. Bella'ya soracaktım fakat ilk isim arabadan poşetleri getirmek oldu çünkü kafede masanın üstüne bırakılmış yirmi beş adet tek kişilik pasta kutusu olduğunu gördüm. Bella, ayçöreğiyle o masaya geçerken biz de poşetleri arabadan aldık. Kafe biraz kalabalıktı, bu yüzden çalışanları meşgul etmemek için kendimiz hazırlamaya koyulduk. Zaten yapmamız gereken basitti. Poşetlere pasta kutularını koyacaktık.

"Bella," dedim dikkatle ona bakarken. O ise çöreğini yemekle meşguldü. "Sen az önce adını söylerken farklı bir şeyler dedin sanki."

Başını sallarken, "Adım Isabella. Babam sadece Bella olsun istiyor. Ben de öyle istiyorum ama annem böyle koymuş. İkinci adım Bianca," dedi. "Ben Bella ismini daha çok seviyorum. Bianca ismini kimse kullanmıyor zaten."

Sarp daha önce hiç söylemediğine göre onun da sevdiği bir isim değildi. İzem'in gözleri Bella'ya takılı kaldı. Nedenini anlamak için dönüp baktığımda açık bıraktığı saçlarının onu rahatsız ettiğini fark ettim. "Örmemi ister misin?" diye sordu ilgiyle. "Çok güzel balıksırtı örerim."

"Balıksırtı mı?" Yüzünü buruşturarak bana baktı. "Ama kokar, Sidem."

Bu dediğini kendimizi tutamayıp bir kahkaha patlattık. Bella alıngan bir ifadeyle bize bakıp yanaklarını şişirerek dudaklarını büzdü. “Bebeğim örgü modeli o. İzem ablan çok güzel örer bak.” İzem hevesle bana baktığında onu onayladım. O Bella’nın saçını örerken ben paketlerle ilgilendim. İşimiz bittiğinde az kaldığını fark ederek aceleyle arabaya geri taşımıştık. Kurs buraya biraz daha yakın olduğu için sakın yolların avantajıyla geç kalmadan yetiştik.

Bella’nın öğretmeni paketleri bizden aldı. Açıkçası girmemin, çocukların özel alanında şov yapar gibi hediye dağıtmamın hoş olmayacağını düşünüyordum. Bella’nın üzüldüğü gibi, bir yerlerde annesi olmadığı için ya da annesinden uzak olduğu için bu durumlarda üzülen çocuklar olabilirdi. Bu yüzden İzem ile ortası dikey dikdörtgen cam olan kapılarından sınıfı izledik.

Bella öğretmenin desteğiyle arkadaşlarına tek tek hediyelerini veriyordu. Biraz utangaç bir tavrı vardı. Her verdiği kişi ona sarılırken o utançla başını eğiyor, yanaklarını kızartıyordu. Sanki daha önce bu sınıfta bulunmamış da ilk günüymüş gibiydi. Aynı zamanda yüzünde silinmeyen bir tebessüm vardı. Sarp’ın neden o gülsün diye canını vereceğini şimdi daha iyi anlıyordum. Bella gerçekten güneş gibi gülüyordu. Bir an aklıma onun bana *Bella gibi gülüyorsun* dediği geldi. Kendimi iç çekerken buldum.

“Onunla aranda daha farklı bir bağ oluşuyor,” dedi İzem sakın bir ses tonuyla. “Babasından sonra annesi değil de sen geliyorsun sanki. Sana bakarken o boncuk gözlerinin içi gülüyor.”

“Kızların kalbini sadece babaları kırmaz ki. Herkes bunu konuşmaz ama bazen annelerin yarattığı kırgınlıklar daha acı verici olabilir.” Kollarımı göğsümde birleştirip gözlerini babasından alan o küçük kızı izledim. “Bella annesine kırgın ama babası yanında olduğu için bunu o kadar fark etmiyor.”

“Bir de sen olduğun için,” diye ekledi. “Günü geldiğinde onlara nasıl veda edeceksin ya da veda edecek misin?”

“Etmek zorundayım...”

“Değilsin, Sidem.” Bakışlarım onu bulduğunda tahmin etmiş gibi o da bana dönmüştü. “Sadece Bella ile değil, Sarp ve senin arandaki bağ da değişiyor. Bu belli oluyor. Belki de siz bu evliliği gerçek kılmak istersiniz.”

Kendimi şu an hiç rahat hissetmiyordum. Bella’nın sırasına geçtiğini görünce çıkışa doğru yönelmek için bir adım attım. “Bunları konuşmayalım.”

İzem duraksamadan arkamdan gelirken, “Neden konuşmuyoruz? Ben farkındayım zaten sabahtan beri yüzünden düşen bin parça. Ne oldu sana, neyin var? Konu Sarp mı?” diye sordu.

“Boş ver.” Ona neden anlatmak istemediğimi bilmiyordum. Belki de repkisini bahane ediyordum. Ben aslında dertlerimi çok dile getirmeyi seven biri değildim. Dinlemek güzeldi ama anlatmaya gelince sanki cebimden para alınıyormuş gibi cimriydim. Bu durumlar bir sonuca vardığında elbet anlatırdım ama şimdi böyle bir şeye gerek duymuyordum.

Arkamdan gelmeye devam ederken, “Bu akşam bir şeyler içelim ister misin?” diye sordu ilgiyle. “Akşam heykel kursunun bir kutlaması var ama sen iste iptal ederim. Hatta kutlama alkollü, sen de gel. Beraber içip dağıtalım, olmaz mı?”

“Ben evli bir kadını, İzem.” Tamamen bahaneydi. “Eve gitmem, kocamla birlikte akşam yemeği yemem daha münasip.”

“Bunu dediğine göre kesin o yaşlı kurda aranızda bir sorun var.” Adımlarımı durdurup ona doğru döndüm artık dayanamayarak. “Valla seni üzdüğü sürece her türlü hakareti hak eder.”

Tam okuldan çıkacakken ilgimi köşedeki dolaplar çekti. Rengarenk, yan yana dizilmiş dolapların hepsinde öğrencilerin adı yazıyordu. Tek tek baktığımda her dolabın üstünde aile fotoğrafları ya da çocukların çizimleri olduğunu gördüm. Üzeri en boş dolabın Bella’nınki olduğunu fark etmemle kalbim ayaklar altında ezildi sanki. Biraz daha yaklaşıp üstündeki fotoğrafa baktığımda, beraber buz patenine gittiğimiz gün çektiğimiz fotoğraf olduğunu fark ettim. Bomboş o dolaba konulan ilk detaylardan biriydim.

Bunu fark etmemle kalbime bir ağırlık çöktü. Gözyaşlarımı zar zor tutarken kendimi dışarıya attım. Arabayı okulun yakınlarında bırakarak soğuk havaya rağmen yürümeyi tercih ettim çünkü soğuk havanın bile düşüncelerimi dağıtamayacağı bu durumda, arabada sadece boğulmuş hisse derdim.

Kursa vardığımızda hemen üst kata çıktım. Madam Emily günlük raporları verdiğinde onun sistemine girmem gereken birkaç programı girdikten sonra çizim dersine katıldım.

Açıkçası bugün aklım hiç derste değildi. Kendimi derse vermeye çalışıyordum ama içimden gelmiyordu. Sık sık bir elim çenemin altına gidiyor, kendimi Sarp’ı düşünürken buluyordum. Bana yalan söylediği aklıma gelince kalemi daha çok bastırıp, ucu kırıldığında irkiliyordum. Dağınık kafayla zar zor dersi bitirdiğimde, Madam Emily halimi fark etmiş olacak ki bana bugün evrak işlerini halledeceğini söylemişti.

Eve gitmek yerine her zaman bir köşesine çöküp kulaklığımı takarak dünyadan koptuğum Piazza del Duomo'ya gitmeyi tercih ettim. Turistik bir yer olup yazın akın edilse de ben kışın bir köşesine kıvrılıp, kulaklığımı takarak insanları izlemeyi seviyordum. Burada yalnız olduğum çok zaman olmuştu. Hepsinde kulaklığım tek dostumdu, bugün olduğu gibi. Telefonumu uçak moduna alıp kendime oturabileceğim bir bank buldum. Hafiften kar yağmaya başlamıştı ama fazlasıyla seyrek ve küçük olduğu için belli olmuyordu. Düşünüp kafayı yemek için güzel bir gündü.

Listemden rastgele bir şarkı açtığımda denk gelen Sezen Aksu'dan Onursuz Olabilir Aşk olmuştu. "Onursuz olmasın aşk," diye homurdandım kendi kendime. İnsanların *bu delirmiş mi* bakışları bile şu an beni germiyordu. "Sevindirir mi seni perişanlığım?" dedi Sezen Aksu. "Sevindirmiştir," diye homurdandım bu sefer. Sarp karşımda olsa belki de tüm sinirimi ondan çıkarırdım.

İnsanları izlerken yavaştan bulanıklaşan görüntümle gözyaşlarımın baskısına dayanamadığımı anladım. Akan yaşlarımı çeneme ulaşmadan elimin tersiyle silip kollarımı göğsümde birleştirdim. Dikkatimi tamamen bir telaşın içinde olan insanlara verdim. Hatta öyle vermiştim ki yanıma oturan kişiyi fark etmedim. Biraz yana kayarak o kişiden uzaklaştım fakat saniyeler sonra o kişinin bana bira uzatmasıyla çatık kaşlarla ona bakmak zorunda kaldım.

Yanımda oturan kişi yabancı değildi. Alp yanımdaydı. Çatık kaşlarım gevşerken yüzümdeki ifade yerini şaşkınlığa bıraktı. "Alp?"

Birayı biraz daha bana yaklaştıırıp önümde salladı. "Büyük ihtimal karnısına bira içirdiğim için birileri kafamı uçuracak ama olsun, benim kafam benimdir. Dönüp dolaşıp beni bulur."

Ona bakıp gözlerimi kısıarken, "Burada ne işin olduğunu sormam mı lazım illa?" diyerek huysuzlukla söylendim. "Eğer kuzenini aklamaya geldiysen-"

"Hayır," dedi hemen. "Burada bir işimi halletmem lazımdı. Geçerken seni gördüm. Olayları bildiğim için konuşmaya ihtiyacın olduğunu düşünerek, biralari kapıp yanına uçtum. Sarp'ın hiçbir şeyden haberi yok."

Alp'in her şeyden haberdar olması değil de Sarp'a burada olduğumu haber vermemesi beni şaşırtmıştı. Alp ve Sarp arasında güçlü bir bağ vardı. Her zaman birbirlerinden haberleri olur, birbirlerinin yardımına koşarlardı. Bunu kısa sürede bile hissettirmişlerdi. "Kuzenin gibi yalancı olmadığını nereden bileceğim?"

Alp başını iki yana sallarken güldü. Gülmesiyle kaşlarım çatılırken iyice sinir oldum. “Eğer ona haber vermiş olsaydım sana bira almazdım.”

Bu geçerli bir sebepti. İkna olduğum için uzattığı birayı aldım. Kulaklığımı yanıma bırakıp oturduğum yerde iyice yayılarak tadını çıkaracaktım. Alp’in önüme doğru uzattığı açacağı görmezden gelerek, kapağını dişimle zorlayarak açtıktan sonra buz gibi biradan uzun bir yudum alırken Alp’in bakışlarını hissediyordum. Konuşmamı bekliyordu ama benim anlatacak bir şeyim yoktu. O zaten biliyordu.

Dayanamamış olacak ki saniyeler sonra ondan bir soru geldi. “İyi misin sen?” Açıkçası beklediğim soru bu değildi. Bu yüzden aldığım son yudum boğazımda kalmış ve beni bir öksürük tutmuştu. Oturuşumu biraz düzeltirken Alp’in endişeyle sırtıma vurmasıyla iyice sarsılmaya başladım. “Sidem!” dedi endişeyle.

“İyiyim,” dedim kesik kesik. “Derdin ne senin, zaten ölüyor hızlandırayım falan mı? Düşmana vurur gibi vuruyorsun, organlarım ağzımdan çıkacak şimdi.” Alp geri çekildiğinde bu sefer yayılmadan dik bir şekilde oturdum. “Sen bu soruyu sormadan önce daha iyiydim, Alp. Hem Bella’yı sen alacaktın bugün. Aldın değil mi?”

“Sana da ne yapsak yaranamıyoruz, Sidem,” diye homurdandı arkasına yaslanırken. “Sarp’a hak vereceğim yediği bokları bilmesem. Bella, teyzemlerle birlikte. Bu gece orada kalacak. Sarp’tan kaçmasaydın seninle evde şu an baş başa konuşuyor olurdu.”

“Bana Sarp deme!”

“Ben Sarp demesem ne olur?” diye sordu alaycı bir tavırla. “Eve gittiğinde göreceğin kişi yine o olacak.”

“O yüzden buradayım zaten.” Sıkıntıyla iç çekerken bir yudum daha aldım. Alp benim aksime daha seyrek bir düzende içiyordu. “Eve gitsem o var, eve gitmesem de o var gerçi. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Kaçmayı mı seçiyorsun o yüzden?” Gözucuyla ona baktığımda, o sadece önüne bakıyordu. Profilinden biraz onu incelediğimde Sarp’tan çok daha farklı bir fenotipe sahip olduğunu daha net bir şekilde gözlemlemiştim. Alp’in kemerli burnu, daha yayık bir çene yapısı vardı. Her şeyden önce o sarışıandı, Sarp ise esmer. Bu bile yeterliydi. İlayda ve Alp daha çok benziyordu.

“Başka ne yapabilirim?” diye sordum öfkeyle. “Kuzenin bana yalan söyledi, Alp. Defalarca sorduğum halde yalan söyledi.”

“Sidem sana açık konuşacağım.” Keşke bu cümleyi bana abim ya da Sarp kurmuş olsaydı. Onlardan cidden böyle bir cümleyle gerçekleri

beklemiştim ama elde vardı sıfır. Bu yüzden açık konuşsundu. Birileri artık bana açık açık hatamı söyleseydi de ben de sorunumu anlayabilseydim. “Sarp haklı demiyorum, asla da demem. Yanlış yaptı bunun farkındayım, onu ben de kınadım ama en önemlisi Sarp da farkında. Yanlış yaptığını biliyor ve düzeltmek için çabalıyor, bunu görüyorum. O evden çıkmadığına göre sen de görüyorsun.”

“Anlaşma-”

Alp devam etmeme izin vermedi. “Birbirimizi kandırmayalım, Sidem. İstediginde öyle bir çıkıp giderdin ki seni günlerce bulamazdık. Sen, Sarp seni kazansın diye uğraşsın istedin. Onda her şeyi düzeltecek potansiyeli gördün ve gitmedin. Seni suçlamıyorum hatta bunun olması çok doğal. Sizin günden güne aranızdaki bağ değişmişti. Birbirinize kayıtsız kalamadınız.”

Sözlerinin haklılığı altında ezildiğimi hissediyordum. Kimse gerçekleri yüzüne vurmuyorken kendini kandırmak kolaydı tabii. Marifet gerçekler yüzüne vurulduğu zaman da aynı düşünceye sahip çıkabilmekteydi ve ben de o marifet yoktu. Alp’a hak vermiştim çünkü Sarp ve Bella benim yumuşak yanıma dokunarak, yıllarca içimde bastırduğım duyguları gün yüzüne çıkarmışlardı. Eğer o gece o kapıdan çıkıp gitseydim bir daha dönemezdim çünkü terk ettiğim hiçbir yere bir daha dönmemiştim. Bu yüzden Sarp’ın teklifini kabul etmiştim zaten. Onlara dönememekten korkmuştum.

“Bu yüzden hakkımı mı yedireceğim?” diye sordum cılız bir sesle. “Sırf ona karşı kayıtsız kalamayan hislerim yüzünden bana söylediği yalanı yutacak mıyım?”

“Yutamazsın. Yutsan bile aniden seni, *bir kez yalan söyledi tekrar söyler* düşüncesi yoklar. Zaten yutma, Sidem. Telfi etmesini, güvenini kazanmasını bekle. Kimse kimseyi alttan almamalı.” Burnumu çekip biramdan bir yudum daha aldığım da Alp’in sıkıntılı bir nefes verdiğini duydum. “Bak ben birlikte büyüdüğüm adamı tanıyorum. Normalde o yalan bile söylemezdi ama sana neden bunu yaptı anlayabilmiş değildim. Biraz düşününce seni kaybetmek istemediği için yaptığını anladım.”

Sinirle gülerken, “Alp, Allah aşkına,” diyerek söylendim. “Birini kaybetmemek için yalan söylemezsin. Sen yalancısın demek ki buna bahane bulmamalısın.”

“Normalde Sarp ne zaman bir haltlar yese bana söylerdi. Abinin teklifinden de haberim vardı yani. İptal olduğunda da açıkçası rahatlamıştım çünkü baştan beri içime sinmemişti. O gün anlaşma defteri kapandı sandım ama bir gün Sarp, beni arayıp *biri var* dediğinde bitmediğini anladım.” Şaşkın bakışlarım ona doğru döndüğünde o sadece önüne bakıyordu.

“Caroline ile evleneceği zaman bile *biri var, yardımın lazım* dememişti. O benim son şansım, gitmesine izin veremem dedi. Artı bana kimliğini...”

“Yani sen biliyordun,” dedim hayal kırıklığı içinde. “Başından beri.”

“Susma sebebim bu evliliğin Sarp için anlaşmadan ötesi olmasıydı. Samet’in kardeşi olduğunu bildiği halde seni istiyordu. Sen sanıyorsun ki abin için istedi ama aksine, abin söz konusu olsa istemezdi. O seni sen olduğun için istedi, Sidem,” dedi sanki içimi kemirenin ne olduğunu biliyormuş gibi. “Abin yüzünden sana gelip anlatamadı. Abin o günden sonra her gün ama her gün Sarp’a *anlattığında gidecek* deyip durdu. Sarp da ilk kez doğru olanı yapmaktan çekindi.”

“Bunlar beni yumuşatmalı mı?”

“Hayır iki kez düşündürmeli. O zaman zaten doğru olanı anlarsın,” dedi omuz silkerken. “Sarp dünden beri abini arıyor. Ona sal dediğim halde *Sidem her şeye rağmen benden bunu istedi, yapmam lazım* diyerek aramaya devam ediyor.”

“Sen kuzenini aklamaya gelmişsin.” Huysuzlukla önüme dönerken kollarımı göğsümde birleştirdim. İşin garibi başarıyordu da. Zaten o evi terk edemediğim için üstüme bir ağırlık çökmüştü, bir de Alp’in sözlerine kanaçak gibi hissetmek daha da ağır geliyordu. Sarp’a kızmak, bağırıp çağırmak hatta ondan gitmek istiyordum ama yapacak gücüm yokmuş gibi geliyordu.

“Benim kuzenimi aklamaya ihtiyacım yok ki sen zaten dünden ona kanmışsın.” Alp gerçekleri tokat gibi vuruyordu yüzüme. Sinirle dişlerimi sıktım. “Ona bir şans bile vermişsin. Abini getirip gerçekleri anlattığında onu affedersin.”

“Abimin anlattıklarına bağlı, Alp,” dedim keskin bir sesle. Ben abimin gelip bana anlatmayacağını bildiğim için Sarp’tan bunu sağlamasını istemiştim. “Kafam atarsa öyle bir giderim ki...”

“Onun herkes farkında zaten.”

“Senin olayın ne peki?” diye sordum daha fazla ilgi odağı olmak istemediğim için. Alp’i cidden merak ediyordum ama Sarp’a sorsam bir ton şey söyleyerek beni bıktırırdı. Ondan dinlemek daha iyi olurdu.

“Bir olayım yok,” dedi ilgisiz bir tavırla. “Yaşıyorum öyle bomboş.”

“Herkesin bir olayı vardır, Sarp.” Alp’in bakışları bana döndüğünde ismini yanlış söylediğimi fark ettim. “Alp. İsimleriniz çok benziyor, ne yapayım?”

Sinir bozucu bir sırtımayla bana bakarken, “Öyledir,” dedi. Sinirli bakışlarımı ona doğrulttum. “Benim bir olayım yok, Sidem. Öylece yaşıyorum. İş güç işte.”

“Peki aşk?”

Sanki ona hakaret etmişim gibi yüzünü buruştururken, “Ondan Allah korusun,” dedi Böyle dediğine göre kesinlikle korumayacaktı. “Sarp’ın hallerinden sonra hele... Yazdıysa bozsun hatta.”

“Bu duruma fazla mı içerleniyorsun?” diye sordum şüpheli bir yaklaşımla.

Başını iki yana salladı. “Hayır, içerlendiğim o kadar çok şey var ki ona sıra gelmiyor.”

“Şimdi bana ne kadar boktan bir tavsiye diyeceksin ama lise zamanlarımda gittiğim falcı bana söylemişti bunu,” diyerek hevesle anlatmaya başladım. “Arkadaşım her şeyi çok takan biriydi. Onu sevmeyen çocuğu da takıyordu ama o en basit kısımdı. En ufak detaya takılıp günlerce düşünüyordu. Falcı ona dedi ki *sen kimseyi gerçekten sevmemiş, sevilmemişsin. Kalbine bir kere o tohumlar yerleşseydi bazı şeylerin bu kadar düşünmeye değer olmadığını anlardın.*”

Sözlerimin bitmesiyle, “Saçmaymış,” diye homurdandı. Dirseğimle kolunu ittirdim. “Sevginin her şeyi geçireceğini düşünmek mantıklı değil.”

“Her şeyi geçirmez zaten ama kendisini gözden çıkaran, sevmeyen birinin bir insanı sevmek ne demek görmesi de bir şeyleri fark etmesini sağlar.”

“Sende işe yaradı mı?” diye sordu gözücuyla bana bakarken. Bunu sorarken üstten bir tavrı vardı. Akıl verenin ben olması komik gelmişti sanırım.

Aslında sorusu beni afallatmadı diyemezdin. Ben birisini gerçekten sevmiş miydim? Sanırım bu sorunun cevabı hayırdı çünkü aileme karşı hâlâ bir sorumluluk hissim vardı. “Sana ne canım?” diye homurdandım bozulmuş bir halde. “Sen dediğimi yap. Yaptığımı yapma.”

“Sen de dediğimi yap ve kocana kulak ver.” Yüzümü buruşturup ona baktığımda o sadece kısık bir kahkaha attı. İyice yüzümü astığımda, “Hadi kalk seni eve bırakayım, kocan olacak o herifin aklı çıkmıştır,” dedi. Ben sadece omuz silktiğimde beni kolumdan dürttü. Normalde daha çok direnirdim ama buz tutmaya başlamıştım. Burnumu ve yanaklarımı hissetmiyordum. “Delirmiştir şimdi evde o. Bir de benimle olduğunu duyarsa yardım çılgınlıkları.”

Sonunda pes ederek ayaklandım, “Geliyorum çünkü çok soğuk,” dedim burnu dik bir tavırla. “Eski evime de gidemem. Doğalgazını kapattım, bu soğukta üşürüm.”

“Biliyorum ben zaten,” dedi alaycı bir tavırla. “Yoksa sen hiç Sarp’ı terk eder gider misin? Asla. Arabanı aldırırım yarın. Seni ben bırakayım.”

Araba süresim yoktu zaten. Bu yüzden direnmeden Alp’i takip ettim. Arabası Allah’tan çok uzakta değildi. Girer girmez ısıtıcıyı açarak içeriye de

cehennem gibi yapmıştı. Zaten hangi akla hizmet böyle bir kombin yapmıştım ki? Sarp'a trip atmak için sokakta oturacağımı bilseydim daha kalın giyinirdim. Bacaklarım resmen donmuştu. Bir an yürüme işlevimi kaybettiğimi bile düşünmüştüm. Alp de vur dediysek öldürmüştü. Araba o kadar ısınmıştı ki kabanımı çıkarmak zorunda kalmıştım.

“Ondan kaçmaya devam mı?” diye sordu Alp gözü yoldayken.

“Olduğu yere kadar evet,” dedim duygusuz bir sesle. “Her ne olursa olsun o üç kez sorduğum soruya yalanla cevap verdi. Bunu öylece yutamam. Üstelik üstümde hâlâ bir şüphe var. Her şey bir yana cidden gitmiyorsam en büyük etken Bella, sonra da örtemediğim hislerim.”

“Ona kırıldın mı sen?” diye sordu hafif bir şaşkınlıkla. “Ona kırılacak kadar bağlandın mı?”

“Herkes beni zor sanıyor ama aksine ben zor biri değilim. Ufak bir sevgi kırıntısında çok farklı biri olabiliyorum. Sarp, bazen bana çok iyi davranıyordu ve ona tavırlı olan yanımda biraz buzlarını eritmişti. Onun hayal kırıklığını yaşıyorum.”

“Anladım,” diyebilirdi. Daha fazla diyecek bir şey yoktu. Daha ben bizi çözememişken onun çözmesini beklemiyordum zaten.

Evin önüne vardığımızı Alp'in durmasıyla fark ettim. Dışarı baktığım halde o kadar dalgındım ki siteye girdiğimizi bile anlamamıştım. “Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni, olur mu? Telefonum sana her zaman açık.”

Minnetle ona baktım. Bugün onunla konuşmak aslında iyi hissettirmişti. Ara sıra tekrarlasak fena olmazdı. “Ara sıra bunu yapalım, olur mu?” diye sordum bu yüzden. “Abim gibi hissettiriyorsun.”

Alp bir an afalladı. Bunu kalbimden gelerek söylemiştim aslında. Gerçekten abimin benden esirgediği o güven hissini bugün Alp beni dinleyip, nasihatler verince hissetmiştim. Uzun bir zamandan sonra hissetmek de iyi gelmişti. Alp ne diyeceğini bilemiyormuş gibi durunca onu zorda bırakmak için tepkisini beklemeden arabadan indim. Son bir kez daha arabaya el salladıktan sonra bahçeden içeri girdim.

Normalde bahçedeki ışıklandırmalar açık olurdu. Aynı zamanda evin salonuna bakan, yandaki boydan boya cam olan kapılardan da dışarı sızan ışıklar olurdu fakat bugün sanki kırk yıllık terk edilmiş bir köşk gibi karanlık ve ürkünç duruyordu. Bir an Sarp'ın evde olmadığını düşündüm. Bu eve tek girmeye cesaret edemedim fakat Alp evde olduğunu söylemişti. *Sarp karanlıkta mı oturuyordu?*

Adımlarım eve doğru giderken sanki topuklarımda yumurta varmış gibi yavaş ve isteksizlerdi. Evin karanlığın içinde kalışı, sanki karanlığın içinde kalanın ev değil de Sarp olduğunu düşündürüyordu. Onunla karşılaştığımda ne yapacağımı, tepkimin ne olacağını bilemiyordum. Ondan kaçmak konusunda da saçmalıyordum bu yüzden kaçmak da istemiyordum. Her ne olursa olsun bizim aramızda bir anlaşma vardı. Yenilmez, yutulmaz bir anlaşmaydı. Üstelik bazı hislerimiz anlaşmaya sadık bile kalamamıştı.

Derin bir nefes alıp evin kapısının şifresini girerek kapının açılmasını sağladım. Ardından sert bir rüzgâr esti, o karanlığa uğultular eklendiğinde kendimi içeriye attım. Vestiyere kabanımı bırakıp, ayağımı bugün mahveden topuklu çizmelerimi de çıkardıktan sonra ev terliği bile giymeye gerek duymadan salona doğru ilerledim. Her adımında salondan loş bir sarı ışığın geldiğini fark ediyordum. O zaman Sarp evdeydi ve cidden karanlıkta kalmıştı.

Adımlarım sonunda salona ulaştığında o loş ışığın orta sehpanın üstündeki birkaç silindir mumdan geldiğini anlamıştım. Aynı zamanda sehpa da bir de viski şişesi vardı. Bakışlarım yavaşça önümdeki koltukta oturan, şu an sadece ensesini seçebildiğim Sarp'a doğru döndü. Ceketini fırlatırcasına yanındaki tekli koltuğa atmış, üstünde sadece beyaz bir gömlekle oturuyordu. Bir şey demeden merdivenlerden çıkmaya yeltendiğimde sesi beni durdurdu.

"Neredeydin?" Sesi puslu bir ormanda kalmışım gibi irkilmeme neden olmuştu. "Siktiğimin telefonuna saatlerdir ulaşamıyorken sen neredesin, Sidem?"

Agresif tavrı beni de sinirlendirmişti. "Seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Elbette karımın saatlerdir kapalı bir telefonla nerede olduğu beni ilgilendiriyor." Dişlerini sıkıştırdığını sert bir solukla kurduğu cümleden anlayabiliyordum. "Aklıma kaç türlü senaryo geldi sen farkında mısın?"

"Sahte karına bu kadar kapılmamalıydın o zaman, Luca." Bakışları ilk kez beni buldu. Bir hışımla omzunun üstünden bakarken gözlerinde gördüğüm o donuk ifade sanki kalbimden vurmaya yetmişti.

Gözlerini bile kırpmazken, "Başa mı dönelim, Sidem?" dedi. "Sikmişim sıfatları. Sen, benim karımsın. Bunu hiçbir şey değiştirmiyor. Başına konulan boktan bir sıfat bile." Alayla histerik bir kahkaha atmaya engel olamadım. "Sana nerede olduğunu sordum."

"Cehennemin dibindeydim, Sarp!" diye bağırdım sabrımın sonuna gelmiş gibi hiddetli bir tavırla. "Söylesem gelecek miydin?"

"Sen burada yokken çok da farklı bir yerde değilim," dedi o da benim gibi agresif bir tavırla. "Gelirdim. Seninle yanmak daha cazip olabilirdi."

“İyi,” dedim öfkeyle. “Cehennem dibine kadar yolun var, Sarp Luca Russo.”

“Senin de, Sidem Karacahan Russo.” Ona gözlerimi devirerek merdivenlere yönelmek istedim fakat bir kez daha beni durdurdu. “Şu an seninle konuşuyorum, Sidem. Öylece sırtını dönüp gidemezsin.”

Sinirle dudaklarımı ısırırken başımı salladım. Demek benimle konuşuyordu. Peki hangi yüzle? Ben ona ne yapması gerektiğini söylemiştim fakat o sadece burada geçmiş içkisini içiyordu. “Benimle konuşuyorsun demek,” diye söylendiğimde Sarp ayağa kalkarak karşı karşıya durmamızı sağladı. Aramızda sadece koltuk vardı. “Ben sadece kendisini alkole vuran bir yalancı görüyorum.”

Bir eliyle sehpayı gösterirken, “Yalanım yüzünden seni kaybettiğim düşüncesini sadece alkolle unutabiliyorum çünkü,” diyerek kendisine kızar gibi sıraladı sözlerini. “Telefonlarını kapatıyorsun, eve gelmiyorsun, gelsen yüzüme bakmıyorsun. Resmen benden kaçıyorken ne yapmam gerekiyordu, Sidem?”

Boğazımdaki acı hisse rağmen, “Sen bana yalan söyledin, Sarp!” diye bağırımdan geri duramadım. “Ne bekliyordun benden tam olarak?”

“Aklımı sikeyim, tamam mı?” diye bağırdı o da. “Sana yalan söylemek için direnirken söylemek zorunda bırakan bu hayatı da sikeyim. Ben ne yapmalıyım?”

“Sana yapman gerekeni söylemiştim ama sen abimden nefret ettiğin için bunu yapmaya gönülsüz olabilirsin.”

“Ben seni istedim, Sidem. O gevşek abinle yüz göz olacağımı bile bile seni istedim ve evlendim. Sence abine karşı nefret duymanın sırası mı benim için? Bunları düşünmeyecek biri miyim?” İfadesiz bir halde onu dinledim. Bu Sarp’ı daha çok sinir etmiş gibiydi. “Hadi, ben sana bir şeyleri anlatmak için abini bekliyorum çünkü senin her şeyi doğru bir şekilde anlamam için bazı belgelere ihtiyaç duyuyorum, peki sen neden beni bekliyorsun?”

Gözlerimi kısıp şüpheyile ona baktım. “Ne demeye çalışıyorsun, Sarp?”

“Sen bana bir kez bile abinden sana anlatmasını isteyeceklerimi sordun, Sidem.” Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. “Sorabilirdin. Beni cevap vermeye mecbur da bırakırdın ama yapmadın çünkü sen de abinden duymak istedin. Beni affedebilmek için buna ihtiyaç duydun.”

“Sanki sırrı çözmüş gibi davranma Luca-”

Sözlerimi sert bir sesle böldü. “Sarp.”

“Ne önemi var?” diye sordum rahat bir tavırla. “Konumuz bu mu olmalı? Sen bana yalan söyledin, ben sana. Seni affedebilmek için fırsat sundum

ama senin bu fırsatı bile değerlendirmeyip umurunda olan sadece kullandığım isim mi?”

“Yapmadığımı mı sanıyorsun?” diyerek çıktı. “Dünden beri yıllardır yüzüne bakmadığım o puştı aramadığımı mı sanıyorsun? Deliler gibi dakika başı onu arıyorum. Son gittiği yerlere bakıyorum. Neden? Seni kazanmak için...”

“Özür dilememi ister misin?” Sanki lütfetmiş gibi anlatması sinirimi bozmuştu. Belki de ben ona sinirlenmeye yer aradığım için öyle gelmişti. “Sana kırıldığım için özür dilerim, Sarp Luca Russo. Seni, sana kırılacak kadar önemseydiğim için özür dilerim. O adamın kardeşi olduğum için, senin karın olduğu-”

“Sikerler,” dediğini duydum fakat neden dediğini tam olarak anlayamadan, Sarp hızlı adımlarla bana doğru gelip bir elini belime attı. Diğer elinin avuç içiyle ensemden tutarak parmaklarını saçlarımda arasına daldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırıldığını fark ettim. Belimdeki baskısını iyice artırırken sanki bedenlerimizin arasından bir iğne bile geçmesin istiyor gibiydi. Üst dudağım onun iki dudağının arasındaki bir şeker gibi eridiğini hissettirirken saçlarımdaki elini kalçama attı.

Bir kalçamdan kaldırmam için uyarı yapar gibi sıkıldığında o an ona neden itiraz edemediğimi, neden dudaklarına kapılıp gittiğimi anlayamadım. Sanırım umurumda da değildi çünkü bacaklarımı kaldırarak onun beline sardım. Sarp’ın elleri kalçamda gezinirken yavaşça adımlarını atmış, merdivenin başındaki duvara sertçe yaslanmamı sağlamıştı. Ağzımdan çıkan acı dolu inilti onun dudaklarının arasında kaybolmuştu.

Bir elim onun sırtından aşağıya doğru kayarak sert gövdesinde gezinirken diğeriyle ben de saçlarına asılarak intikamımı almak ister gibi ağzımın içinde inlemesinin kaybolmasını sağladım. Dudaklarımız bir an ayrıldı. Gözlerimiz buluştuğunda sanki gözlerinden kaçmak ister gibi bu sefer buluşturan ben oldum. Sarp cesaret almış gibi iyice beni kendisine bastırıldığında bacak aramda onun baskısını hissettim.

Birine kırıldığımı hissetmekten nefret ederdim. Çünkü birilerine kırılmak o kişiyi haddinden fazla umursamak demekti ve bu bana ağır geliyordu. Neden şu evrende bir toz tanesi olup, yalnız yaşayıp gitmek istediğimi bu kadar arzuladığımı anlamıyordum. Sırf bu sebepten birine kırılmak bile kendime kızmama neden oluyordu. Kırıldığım zaman ise karşımdaki kişi kırıldığımı anlasın, benim için uğraşsın diye çok konuşuyordum.

Genelde sarhoşken ve kırgınken ağzımdan fütursuzca çıkan her kelime, aslında kalbimde bir yere gömdüğüm hislerime ait oluyordu. Sarp’a da

konuşmak istiyordum. Bağırarak, yüzüne her şeyi vurmak isteyecek kadar saldırgandım. Bunu ilk kez yapmak istemedim. Saldırganlığımı dudaklarında giderdim. Onun amacının da farklı olduğunu sanmıyordum çünkü ne bedenimden uzaklaşıyordu ne de dudaklarında hafif bir geri çekilme oluyordu. Bazen nefes almak için uzaklaşıyor sonra tekrar buluşturuyordu.

Duvardan ayrılıp kalçalarımın bir kez daha baskı yaparak kucığındaki yerimi düzeltmemi sağladı. Tam merdivenlere yönelecekken sadece nefes seslerimizin olduğu evin içine telefonun sesi de karıştı. Ben geri çekilmeye çalıştım fakat Sarp'ın bakmak gibi bir niyeti yoktu.

"Sarp," dedim nefes nefese. Dudaklarımız ayrıldığı için sızlandı. Burnu yanağımdan çeneme doğru giderken söylenmeye devam etti. "Telefon... önemli olabilir."

"Kapıya dayanmıyorlarsa çok da önemli değildir." Burnuyla burnumu okşarken mırıldandı. "Siktir et. Başımıza gelenler hep hattın diğer ucundakiler yüzünden geldi zaten." Dudakları boynuma doğru gittiğinde telefon bir kez daha çalmaya başladı.

Kendimi geri çekmeye zorlarken, "Sarp, belki Bella ile ilgili önemli bir durumdur," dedim. Sanki anahtar kelimeyi söylemişim gibi yüzüme baktı. Ardından ciddiyetle bir eliyle hâlâ beni taşıırken sehpa doğru ilerledi. "Sarp, bıraksana beni."

"Hayır," dedi keskin bir dille. "Bırakırsam kaçır gidersin."

Eteğim belime doğru kıvrılmış, saçım onun yüzünden dağılmış, Allah bilir rujum ne hale gelmişti fakat o beni bırakmadığı için rezil bir halde böylece duruyordum. "Saçmalama Sarp," diye söylendim. "İndir beni."

"İyi böyle," dedi umursamaz bir sesle. Yavaş hareketlerle koltuğa oturduğunda beni de bir bacağına oturttu. Kalkmaya yeltendiğimde belimden sıkarak engel oldu. Gözlerimin içine baka baka telefonu açtı. Ardından hoparlöre aldığı anda aramıza ablamın sesi girdi.

"Sarp," dedi endişeyle. "Sidem yanında mı acaba? Saatlerdir onu arıyorum fakat telefonuna ulaşamıyorum. O iyi mi?" Ablamın saatlerdir beni arıyor olması büyük bir şaşkınlığa neden oldu. O beni kolay kolay aramazdı. "Sarp?"

"Buradayım abla," dedim Sarp'ın konuşmasına izin vermeden. "Bir şey mi oldu? Sen neden beni arıyordun?"

"Sidem," dediğinde sesi rahatlamıştan çok daha da endişeye girmiş gibiydi. Bu durum kaşlarımın çatılmasına neden olmuştu. "Samet'i en son ne zaman gördün?"

Sorusuyla içime bir korku düştü. Bakışlarım ekranda kalırken Sarp benim yerime cevapladı. “Birkaç gün oldu. Ben de dünden beri ona ulaşmaya çalışıyorum ama telefonu kapalı. Bir sorun yok, değil mi?”

“Samet bugün Türkiye’ye geldi.” Sarp’la bakışlarımız buluştu. O benden daha şaşkıncı çünkü sanırım böyle bir şey tahminlerinde bile yoktu. “Dün sanırım birkaç serseri tarafından gasp edilmiş. Durumu biraz kötüydü, bugün ambulans uçağıyla acilen getirildi. Ben de ne olduğunu anlamadım. Size sormak istedim.”

Sarp’ın şaşkınlıkla belimdeki eli gevşedi. Ben de o an kucağından kalkıp ayağa kalkarken, “Nasıl ya?” diye sordum inanmaz bir halde. “Abim iyi mi?”

“İyi ama benim içime bir kurt düştü, Sidem,” dedi ablam. “Samet’in bir grup serseri tarafından gasp edildiğini düşünmüyorum. Mantığıma sığmayan şeyler var. Yeni bir şeyler deniyor.”

“Gözde, biz seni sonra arayalım olur mu?” dedi Sarp aceleci bir tavırla ve telefonu kapatıp köşeye fırlatırcasına gönderdi. “Bilerek yaptı, piç herif.”

Duruma anlam veremeyerek, “Sarp,” dedim endişeyle. “Ne oluyor?”

Yavaş hareketlerle bana döndüğünde sıkıntılıyla iç çekti. Kahverengi gözlerinde şu an bu salonu aydınlatacak bir ateş yükseldi. “Türkiye’ye gidiyoruz.”

“Anlamadım?” dedim şaşkınlıkla. Böyle bir şey beklemiyordum. “Ne Türkiye’si, Sarp? Bella var, burada işimiz gücümüz va-”

“Zaten gidecektik, Sidem,” diyerek sözlerimi böldü. “Bella’yı da götüreceğiz zaten. Madem o abin bir şeyler deniyor, karşılığını verelim. Yarın erkenden Türkiye’ye gidiyoruz.”

BÖLÜM 14

Yandıgın Yollardan Geçmek

Eğer bu hayatta her riski alacak kadar kaçak yaşıyorsanız, hayat sizi bir gün yandıığınız yollardan yalınayak yürüyecek kadar telaşlı bir hale getirirdi.

Koşarak kaçtığınız yerlere, uçarak dönerdiniz.

Biliyordum çünkü sabahın köründe, bir saatlik uykuyla dediğim dedik kocam sayesinde kendimi Türkiye'ye giden uçağın *business class* kısmında bulmuştum.

Gece Sarp o öpüşmenin etkisinden ışık hızında çıkmıştı. Aslında çıkmak zorunda kalmıştı. Bana tek dediği onun bilet bakacağı, benim de bavulları hazırlamam gerektiği idi. Kalan beş altı saatimizde birbirimizden kaçıyor gibi bir telaşın içine girmiştik. Bedenim uykusuzluğa dayanamamıştı fakat sadece bir saat uyuyabilmişim. Çünkü sabah onda ilk uçakla gitme kararı almıştık.

Ben can havliyle elime ne geldiyse giymiş, saçma sapan bir kombinle arabaya binmişim fakat benden daha beter bir durumda olan Bella'ydı. Cep boy cimcimem öyle şaşkınlık içinde kalmıştı ki uykusuna mı yansın yoksa aniden Türkiye yolcusu olduğuna mı ağlasın kavrayamamıştı. Sızlana sızlana arabaya bindirdiğimizde arka koltukta uyuyakalmıştı anında. Tüm işlemlerde Bella ya benim ya da Sarp'ın kucağında uyuyor haldeydi.

Uçak saatini beklerken açık büfeden bir şeyler atıştırmaya gelmiştik ve Bella sonunda uyanmıştı. Bir şeyler atıştırması için onu uyanmaya zorlamış da olabilirdim aslında. Bir de boynumuz kopmuştu açıkçası. Sarp elinde tepsiyle döndüğünde ilk aldığım kahve olmuştu çünkü bir saadik uykuma başka bir şey yaramazdı.

Kahvemi yudumlarken ters bakışlarım Sarp'ı buldu. Aynı zamanda ağzım sonuna kadar açılırken, esnemekten dolan gözlerimle görüşüm buğulandı. "Şu an seni boşamıyorsam tek sebebi genç yaşında dul kalmak istememem," diye homurdandım boğuk bir sesle. Uykusuzluktan başım ağrıyordu. "Yani nasıl bir delilik bu?"

Sinirle bir dizi titrerken, "Abine sor, Sidem," diyerek püskürdü adeta. Onun neye bu kadar sinirlendiğini anlamıyordum fakat sıkıdığı çenesinden, huysuz ifadesinden fazlasıyla agresif olduğunu fark ediyordum sadece.

“O puştun sağlam bir yerini bulursam ben kıracağım. Zaman algısını sık-
riğimin ev-”

Yalandan öksürerek Bella'yı işaret ettiğimde, “Sarpçığım,” dedim kinaye-
li bir sesle. “Coştun iyice sen. Sanki Karadeniz’de gemilerini batırdı abim.”

“Sayılır, Sidem.” Sinirle sıktığı kâğıt bardağı buruşturdu. Allah’tan biraz
içmişti de taşan kahveden eli yanmıyordu. “Karadeniz’de gemilerim batsa
bu kadar sinirli olmazdım. Kıracağım o puştun ağzını.”

Siniri bana öyle geçmiyordu ki omuz silkip, “Madem Karadeniz’de ge-
milerinin batmasına sinirlenmeyecek kadar zenginsin neden özel uçağın
yok?” diyebildim sadece. “Yani sabahın köründe bulduğun ilk biletle bizi
sürüklediğin yere bak. Saçıma, başıma bak. Pijamayla çıkmışım, Sarp!”

“Her halinle güzelsin işte, Sidem. Ne olacak?” diyerek geçiştirirdi beni.
Bakışları benim üzerimde çok durmadan etrafa kaydı. Bu hareketiyle açık-
çası kaşlarım çatılmıştı. Tamam benden kaçabilirdi ama bu kadar belli et-
mese miydi? Sonuçta biz saatler önce... O öpüşmeye devam eden ben olsam
bile başlatmaya cesareti olan kişi, Sarp’tı. Haliyle şimdi geçip yaşanmamış
sayması tamamen adilikti. Zaten korkak bir adam olmasa en başından bana
gerçekleri anlatırdı ama o cesareti bile göstermemişti.

Bella’nın, “Sidem haklı babacığım,” demesiyle dikkatimizi ona verdik.
Sarp ufak bir an benimle göz göze gelmiş ama hemen gözlerini kaçırmıştı.
“Nasıl bir babanın özel uçağı olmaz ki? Çok rüya kırıklığına uğradım çok!”

Önüne gelen saçları geriye doğru iterken, “Bebeğim hayal kırıklığı,” di-
yerek onu düzelttim.

Bella kaşlarını çatı, dudaklarını büzdü. İsyanlık bakışlarını bizimle bu-
luşturmuştu. “Rüya ve hayal aynı şeydir, Sidem. Rica ediyorum şu an beni
düzeltme,” dediğinde o tatlı sinirinden onu ısırmağa istemiştim. “Babacığım
eğer sık sık ülke değiştireceksek özel uçak almalısın. Böylece küçük kızını
uykudan uyandırmazsın. Ben uyumazsam nasıl büyüyeceğim? Nico şimdi-
den benden uzun olmuş bile!”

“Hay Nico’nun babasının-” Hafif öksürmemle Sarp bir kez daha ken-
disine engel oldu ve bakışları kızını buldu. “Bebeğim, her kafasına esen
dört beş saatlik yol için özel jet kullanırsa yaşadığımız evren nasıl bir hale
gelir biliyor musun? Zaten dengesi bozulan doğa için az çok demeden bazı
önlemler almalıyız. Geleceğimiz için.”

Yüzümü buruşturarak Sarp’a baktım. Fazla mantıklı ve bilimsel konu-
muştu. Etkilendim mi yoksa sıkıldım mı anlayamamıştım ama o karizma-
tik sıfatı için ses etmeyecektim. Bella ise oflayarak elindeki çatalı bırakıp,

“Babacığım ben dört yaşındayım ve bu dediklerini anlayamam,” dedi.
 “Türkçe hiç anlamam. Lütfen biraz yaşıma göre konuşur musun?”

“Zararlı bebeğim alamam,” dedi pes etmiş bir halde.

“Hasta mı oluruz?”

“Eğer şimdi buna dur demezsek-”

“Çok sıkıcısın babacığım,” diyerek babasının sözünü böldü Bella. Sarp’ın tek kaşı havaya kalkarken ben gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Bella bana doğru dönüp koluma dokundu. “Özel uçak alabilir miyiz, Sidem?”

Önüne gelen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıp yanağından bir makas aldım. “Benim o kadar param yok hayatım.”

Bella bir kez daha oflayarak kollarını göğsünde birleştirdi. “Alp amcam çok haklı. Para hep yanlış insanların elinde.”

“Şimdi de yanlış insan mı oldum, küçük hanım?” diye sordu Sarp alıngan bir tavırla. Bu dediğine ağızından alaylı bir kahkaha çıktı. Sanırım biraz fazla sesli çıkmıştı çünkü Sarp çatık kaşlarla bana bakıyordu. “Hoşuna mı gitti, büyük hanım?”

Göz kırpıp ona baktığımda, “Esağfurullah, ultra büyük adam,” diyerek alaycı bir söylemde bulundum. “Ama ne derler bilirsin, çocuktan al haberi.”

Sarp derin bir nefes alıp arkasına doğru yaslandı. Sanırım kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu. Keşke biraz daha laf verseydi de onu daha da sinir edebilseydim diye geçirdim içimden. Bir şeyler atıştırdıktan sonra uçağa gitme vaktinin geldiğini söylemişti. Bella’yı ortamıza doğru alarak ilerledik.

Uçağa geçtiğimizde Sarp üç kişilik olmadığı için bizden ayrı oturmuştu. Zaten beyefendi bugün sadece benden kaçmaya ayarlanmıştı.

Bu iş iyice gurur kırıcı olmaya başlıyordu. İlk kez öpüşmüyorduk. Tamam ilk kez bu kadar ateşli ve daha kendimizden geçmiş bir halde öpüşmüş-rük ama sonuç olarak bunu başlatan oydu. Demek ki istemişti ve telefona rağmen bırakmadığına göre şikâyetçi de değildi. Ben ona fazla kapıldığımı, o andan çıkmak istemediğimi zaten kabullenmiştim. Sarp’ı öpmek sanki o an ihtiyacım olan şeymiş gibi gelmişti ve yapmıştım. Basitti ama Sarp için değildi. Belki de pişmandı.

“Sidem biz şimdi senin ailene mi gidiyoruz?” diye soran Bella ile düşüncelerimden sıyrıldım. Dönüp ona baktığımda yerine iyice sinmiş bir halde bana bakıyordu. “Büyük *nonna* orada olacak değil mi?”

“Evet bebeğim olacak. Benim ailem biraz kalabalık ama çok fazla yaşıtın var. Seveceğinden eminim.” Şimdi düşününce kuzenlerimin sayısı bile Sarp’ın aile sayısını geçiyordu. Bella böyle bir kalabalığın içinde sudan

çıkmiş balığa dönecektri. “Hatta benim odamı da görürsün. Çok bir şeyi yok ama yıllarımın geçtiği oda işte.”

“Olsun Sidem olsun,” dedi heyecanla. “Ben seninle ilgili bir şeyler öğrenmeyi çok seviyorum çok!”

Gülümseyerek ona baktım. Sanırım benim hakkımda bir şeylere ilgi duyan tek kişi olabilirdi. Bu yüzden Bella benim için bir kurtuluşmuş gibi geliyordu. Onunla olduğum zaman kendimi daha önemli hissediyordum. Sanki bir şirkette yüksek bir mevkide yer kazanmışım gibi. Deneyimlerimi aktarabildiğim, gelecek nesile taşıyabildiğim bir birey olması beni heyecanlandırıyordu. Hiçbir zaman anne olmayı düşünmemiştim. Benim için imkânsız gibi bir şeydi ama Bella ile bu düşüncelerim değişiyordu.

Esnerken, “Uykun var mı?” diye sordum ona. O uyumazsa uyuyamazdım, içim rahat etmezdi ama uyumaya ihtiyacım vardı çünkü kimseye haber vermemiştik. Hastanede bizi görmek herkese sürpriz olacaktı. Gerçi otele mi geçerdik yoksa ailemin evine mi konuşmamıştık. Belki de kapıda görmek sürpriz olacaktı.

“Uyuyacağım, Sidem,” dedi Bella yorgun bir sesle. Koltuğuna iyice yayılınca Lerzan Hanım’ın onun için verdiği pembe battaniyeyi üstüne örttüm. Göz bandını da taktıktan sonra yana doğru bakarak Sarp’ı kontrol ettim. İşaretparmağı dudağının üstünde, başparmağı çenesi altında düşünceli bir halde dışarıyı izliyordu. İçinde dolup taşan bir sıkıntı var gibiydi.

Dünden beri beni yok sayışına, aceleyle bir karar alışına, fikrimi sormayışına, zehirli dudaklarına... kısacası her şeyine kızgındım. Aynı zamanda onunla konuşmak, derdini öğrenmek de istiyordum fakat uçakta bu pek mümkün değil gibiydi. Tek umudum bu yolculuğun hemen bitmesiydi.

Uyuyarak her şeyden kaçmayı tercih ettiğimde şaşırtıcı derece derin bir uyku haline girmiş olmalıydım ki kolumdan sarsılmamla ancak kendime gelebilmişim. Biri kolumdan sarsarken, diğer kişi omzumu sıkıyordu. Ben ise göz bandımı indirmemeye direniyordum. En sonunda benden umudu kesmiş olmalı ki göz bandım hiddetle çekildi. Gözlerim aydınlıkta kalınca hafif sızladı ve bir elimi gözüme götürürken sızlandım.

“Sidem,” diye söylendi Sarp. “*Bella mia**, bu uçak İtalya’ya geri dönmüyor. Depoya gidecek. Oturmanın bir faydası yok, hadi kalk da gidelim.”

* Güzelim. (İta.)

“Bana güzelim deme, ben senin güzelin değilim,” diye söylendim uyku mahmurluğuma rağmen. Bu kelimeyi bilmediğimi sanıyorsa yanılıyordu. “Güzelimmiş. Sensin güzelim.”

Ona sinirimden uykumdan öyle hızlı sıyrılmıştım ki hemen ayaklandım, “Güzelin miyim?” diye sordu arkamdan muzip bir sesle. Bella önden sabırsız bir halde ilerlerken, Sarp benim çantamı ve Bella’nın pembe battaniesini omzuna atmış arkamızdan geliyordu.

Uykudan ani kalkmanın verdiği baş dönmesiyle, “Allah aşkına, Sarp,” diye söylendim huysuzlukla. “Bir insan neden ani bir kararla ülke değiştirir? Ya kimseye haber bile vermedik. Ne yapıyoruz biz?”

“Abine söylersin onu karıcığım çünkü o puşt yüzünden oldu her şey.” Ben ona suçu atıyordum, o ise abime atıyordu. Asla ortası yoktu bu durumun. “Üstelik zaten gelecektik.”

Konuşsam susmazdım bu yüzden bir şey demeden konaklayacağımız yere kadar içime atıyordum. Gittiğimizde elbet patlardım. “Bella beni bekle,” dedim merdivenlerden inmesini engellemek için. Hızlı adımlarla ona yetiştiğimde ilk soğuk havayı yemiştım. Üstelik uykudan uyanmanın verdiği o savunmasızlıkla daha çok üşümüştüm. Bir kolumla kendimi sararken diğeriyle Bella’nın elini tuttum.

Bella bilmediği yerleri merakla izlerken ben sadece tanıdık yerlere tekrar gelmenin rahatsızlığını yaşıyordum. Yıllar önce bu havaalanında ardıma bakmadan gitmişken şimdi ardıma bakıp İtalya’ya dönmeyi düşünüyordum. Nankör müydüm yoksa bencil mi? Neden eve dönmüşüm hissi içimde bir yerlerde biraz da olsa kendisini göstermemiştı? Neden her şeyin mahvolacağı düşüncesi beni boğacak gibi hissettiriyordu? Evin neresi olduğu hakkındaki sorgu zamana bakmıyordu ama *zamanın gölgesi* evin neresi olduğu konusunda hep bir arayışın içinde sürüyordu.

Sarp valizleri aldığıında hiç beklemeden dışarı çıkmıştık. Havaalanı öyle büyüktü ki şu yürüme mesafesiyle Milano’yu turlayacağımdan emindim. Ya asansöre ilerliyorduk ya da yürüyen merdivene. İn in bitmiyordu. Şimdiden isyanlardaydım. Üstüne bir de İstanbul trafiği çekecektik. Bu bile neden dönmediğime bahaneydi. Gerçi benim mevzular daha derindi ama boğulmaya niyetim yoktu.

Omzumdan arkama doğru baktığımda, “Nereye gidiyoruz şimdi sevgili Allah’ın belası yaşlı kocam?” diye sordum sıkıştığım dişlerimin arasından. “Umarım bir planın vardır.”

Tüm çantaları yüklenmiş bir halde can çekişir olmasına rağmen, “Evi-mize gidiyoruz,” dedi benim aksime rahat bir sesle. “Kapıda şoför bizi bek-liyordur. Eve bırakır o bizi, araba bizde kalır.”

“Burada bir hayatın olduğunu bilmiyordum.”

“İlayda burada yaşamayı tercih ettiği an bir hayatım oluşmak zorunday-dı.” Abim hiçbir zaman İtalya’da kendisi için bir ev almamıştı. Zaten pek gelmemişti de. Sarp’ın abi modelini görmek kendi abime olan bağlılığını iyice düşürüyordu. “Burada bir evim var. İtalya’daki ile benzer bir ev. Ya-bancılık çekmezsın.”

“Misafir odası var mı?” diye sordum tek kaşım havada ona bakarken.

“Misafirimiz olmayacağı için gerek yok,” dedi katı bir sesle. “Karımın yeri, benim yanımda sonuçta.”

Dudaklarımı kıvrırken, “Ben belki ablam için sordum sen neden he-men bana bağlıyorsun ki?” diye sordum alaycı bir tavırla. “Yoksa sen de senden ayrı olmam gerektiğini mi düşünüyorsun?” Sarp’ın bakışları benim üzerimde gezinirken, gözlerinde ona meydan okumamın ateşi vardı. Bir iç çekti çok şeyi yutuyormuş gibi.

Bavulları itmeye devam ederken, “Sakinim,” diye mırıldandı kendi ken-dine. “Samer’in ağzını burnunu kıracağım için sakinim.”

Ona aldırmadan ilerlediğimde yüzüme çarpan soğuk hava sanki İstanbul’da geçecek günlerimin habercisiydi. Bu şehir kocamandı ama bana hep küçükmüş gibi gelirdi. Yalova ise Türkiye’de en küçük il olarak bili-nirken birkaç kez kafa dağıtmak için gittiğimde bana gezmekle bitmeyen büyük bir yermiş gibi hissettirmişti. O an yüzölçümünün değil de o şehirde görmek istediğin yüzlerin sayısının önemli olduğunu anlamıştım. Bir yerin, bir insanın ve bazı gerçeklerin istatistiklerini yıkıp geçen şey, hislerdi.

Koluma dokunan kişi ile irkildim. Dönüp baktığımda Sarp’ın endişeyle bana baktığını görmüştüm. Nasıl bir yüz ifadesiyle bir boşluğa takıldıysam acınası görünüyor olmalıydım. “İyi misin?”

“İyiyim... İyiyim ya,” dedim başımı sallarken. *Zerre iyi değildim.* “Soğuk hava bayağı. Bella üşüyecek nerede araba?”

O an Bella’nın yanımda olmadığını bile fark etmemiştim. “Bella çok-tan gitti, Sidem,” dedi Sarp bana kızar gibi. “Sen dalınca ben bekledim. Boğulduğunu bilseydim daha erken müdahale ederdim.”

“Yok ya iyiyim-”

“Su yok diye boğulmadım sanıyorsun,” diyerek sözümü kesti. “Ama in-san bazen su olmayan yerde de boğulur. Bu belki de en kötüsüdür çünkü düşüncelerin seni öldürmez sadece süründürür.”

“Boğulmuyorum ben,” diyerek karşı çıktım anında çünkü sözleri biraz içime dokunuyordu ve dökülmek istemiyordum. “Sadece uyukum var.”

Sarp bana inanmadı elbette ama omuzlarını yenilgiyle indirdiğinde uzatmayacağını anlamıştım. “Yorulduğun değil mi?”

“Yani, Sarp.” Dudaklarım kıvrılırken tekrar sinirle ona baktım. “Farkında mısın bilmiyorum ama şu iki gün ruhsal anlamda yorgun geçerken beni buraya sürükledin.”

“Üzgünüm aslında böyle olsun istemezdim ama ya şimdi ya hiç.” *Anlıyorum* der gibi başımı salladım ama anlamıyordum. Sarp ile evlenen bendim ama abimle arasında o kadar mesele vardı ki bu evlilikte hep dışarıda kalan olacakmışım gibi geliyordu. Bu durum komikti çünkü beni dışarıda bırakan bir kadın değildi. Abimdi. Başkasına anlatsam bu olaya o kadar gülerdi ki. Sonuçta kimin abisi evliliğinin orta yerine yerleşirdi ki? Saçmalıktı tamamen.

Sarp’a bir şey demeden peşinden gitmeye başladım. Buradaki arabası da İtalya’dakine çok benzerdi. Burada ikinci bir hayat kurmuş, geldiğinde yabancılık çekmek istemiyormuş gibi her detayına aynı ya da benzer seçenekler seçmeye çalışmıştı. Bazıları bir hayatından kaçarken, bazıları ise hayatının benzerine rastlamak için ek bir çaba sarf ederdi. Sarp ile çok farklıydık. Belki de bizi biraz da olsa yan yana tutan bu farklılıklardı.

Yolculuğun kalanında Sarp sık sık şoförüyle konuşmuştu. Bella camdan dışarıyı izliyor, gözlerini bile kırpmadan büyük bir merakla keşfediyordu. Ben camdan bakmak istememiştim fakat en sonunda bakmak zorunda kalmıştım. İstanbul’u özlesem bile şu çektiğim yoldan sonra yine bıkmış bir halde söver duruma gelirdim. Sonunda bir siteye giriş yaptığımızda araba kare kaldırım taşlı bir yokuştan yukarı doğru çıkmaya başlamıştı. Yine villaların bulunduğu, her hanenin kendisine ait bahçesi olduğu bir siteydi. En sona doğru bir bahçeye girdiğimizde Sarp’ın evine geldiğimizi anlamıştım.

İtalya’daki evin dış cephesi daha koyu, siyah tonlarındayken burası beyazdı. Sanırım benzer olmayan tek özelliği buydu çünkü büyüklüğü, katı ve renk dışı tasarımı benzerdi. Şoförün yardımıyla bavulları eve taşıırken ben de Bella’yı kucaklayarak eve doğru ilerledim. Kapısında bizi bekleyen İlayda’yı yeni görmüştüm.

Bizi görünce, “Benim minik Russo ailem,” dedi coşkuyla. “Hoş geldiniz sefalılar getirdiniz.”

Bu sevecen tavrına karşılık huysuzlukla, “Kırk yıldır görüşemiyoruz, değil mi?” diyerek homurdandım. Russo ailesine tamamen üye gibi hissedersen belki biraz da olsa şu sevecenliği alabilirdim.

Alınan bir tavırla bana bakarken, "Aşk olsun, Sidem," dedi. "İki günde bizden bıktın da şikâyet mi ediyorsun?"

Sahte bir sevimlilikle, "Ne haddime," dediğimde gülümseyerek bana sarıldı. Bella aramızda sıkışınca hemen ayrılmak durumunda kalmıştık, oyalanmadan içeriye doğru ilerledik. İçeri girer girmez hoş bir koku karşılamıştı bizi. Sarp kardeşini arayıp havalandırmasını söylemiş olmalıydı çünkü ziyaret edilmeyen bir yer böyle güzel kokmazdı. Biraz etrafı incelediğimde giriş katında yine sadece büyük bir salon ve mutfak vardı. Salon daha çok beyaz mobilyalarla tasarlanmış, minimal dekor ürünleri bulunurken, bakışlarım bahçenin arka kısmına açılan boydan boya cam olan kapıya takıldı. İtalya'daki salonda bu kısım mutfakta kalıyordu. "Güzel evmiş."

İlayda arkamdan, "Öyledir, bu sitenin en güzel evlerinden biri," dedi iç çekerken. "Merak etmeyin bizim evimiz buraya uzak. O yüzden hiç gelmedik."

Çatık kaşlarla ona baktım. "Abinin evine gelirken bana soracak değilsin." İlayda'nın arkasında kalan üstü dolu yemek masası ilgimi çekti bu sırada. Sanırım bizim için kahvaltı hazırlamıştı. "Kahvaltı mı hazırladın?"

"Evet, çayın altını açayım siz o sırada duş falan alın."

Başımı iki yana sallayıp, "Fazla açım kahvaltıdan sonra duş alırım," dediğimde Sarp bavulları yukarı taşıırken bir tane el çantasını bırakmıştı. Onu alıp peşinden giderek hem odanın yerini hem de üst katı görmeye yeltendim.

Üst katta üç oda vardı. Daha çok holden oluşuyordu. Sarp pembe bavulla kapısında yıldız figürünün olduğu odaya girdi. Ardından onun karşılarındaki odaya gittiğinde ben de peşinden gitmiştim.

Gittiği yer yatak odasıydı. Çift kişilik büyük bir yatak ve dolap vardı yalnızca. Burası da beyaz ve krem rengi tonlara sahipti. "Burada duş alabilirsin."

"Kahvaltıdan sonra alacağım." Elimdeki çantayı kapının hemen yanına bırakırken Sarp yatak başlığının yanındaki komodinde bir şey arıyordu. Çantayı bırakır bırakmaz banyoya elimi yüzümü yıkamak için döndüğüm sırada Sarp'ın sert gövdesine çarptım. İrkilerek hemen geri çekildiğinde bozguna uğramış bir halde ona baktım.

"Ben aşağıya gideyim," dedi telaşla. Kaşlarım iyice çatıldı. Sanki benim üzerimde bir elektrik akımı varmış da dokunsa çarparmış gibi davranması gözümünden kaçmamıştı. Tuhaf bir şekilde alınmaya başlıyordum. Gece ben hayal görmüş olabilir miydim?

“Kaç Sarp, kaç,” diye söylendim kendi kendime. Odanın kapısı kapandığında sinirle bir tekme savurdum. “Bu gazla koşa koşa İtalya’ya gidersin, adi yalancı!” Duşu kahvaltıdan sonraya bırakma isteğim tamamen kaçmıştı tavırları yüzünden. Kahvaltı yapma isteğim kaçmıştı aslında. Aç olsam bile şu an yiyemezmişim gibi hissediyordum. Bu yüzden iç çamaşırlarımı alıp banyoya girdim. Tüm yolun yorgunluğunu atmak ister gibi kaynak suyla bir duş almaya koyuldum.

Saçlarımda şampuanı köpürtürken hırsla Sarp’a sövmekten derimi neredeyse soyacaktım. Yine de sinirim geçmiyordu. Beyefendi resmen benden kaçıyordu. Ben ise salak gibi bir şeylerin değişeceğini düşünmüştüm. Ne yapacağım konusunda strese girmiştım fakat gerek bile yoktu. Beyefendi yok sayabiliyordu. Ben de yok sayardım. Sayacaktım. İlk kez bu kadar uzun süre duşta kalmıştım ki parmaklarım büzüşmekten iyice ufalırken mecburen çıkmıştım. İç çamaşırlarımı giydikten sonra bornozumu da giyerek saçlarımı kuruttum. Makyajımı da yaptıktan sonra kıyafetlerimi almak için odaya girdim.

Bavula katlayarak koyduğum halde kırışan buz mavisi, bana fazlasıyla büyük gelen gömleğimi giyecektim fakat kırışıklığını saklamak için üstüne koyu gri, onun gibi büyük bir kazak çıkardım. Altına da siyah etek ve ince çorap çıkardıktan sonra kimsenin gelmeyeceğini düşünerek havlumu çıkardım. İlk çorabımı ardından gömleğimi giydim. Tam o sırada odanın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Tamamen çıplak olmadığım ve gömleğim yeterli geldiği için kendimi gizleme gereği duymadım.

Dönüp baktığımda benim aksime afallayan Sarp olmuştu. Ben tek kaşım havada ona bakarken, o sadece bakışlarını hızla benim üstümde gezdirip burnundan soluyordu. “Bir gün daha ne kadar kötü olabilir? Böyle günü sikeyim,” diye homurdandığını duyduğumda dehşete düştüm.

Artık bazı şeyleri kişisel algılamaya başlıyordum ve bu sinirimi bozuyordu. Ne saçmalıyordu bu herif?

“Pardon?” diye bağırdım ona bakarken. “Ne oluyor sana, Sarp?”

Bu tavrımın sebebini anlayamamış gibi çatık kaşlarla baktı. “Ne olmuş?”

“Geceden beri saçma sapan davranışlar sergiliyorsun, sana sormak lazım.” Derin bir nefes aldım, sakin olmalıydım. Haklıyken haksız olamazdım. “Yani beni bu halde görmek nasıl gününü kötü yapabilir ki? Geceden beri beni görmezden gelmeye çalıştığının farkındaydım. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun, ben salak biri değilim, Sarp.”

Her kelimemle birlikte şaşkınlık yüzünde belirginleşirken, “Bu konuşma nereye varacak çok merak ediyorum, Sidem,” dedi öfkesini sesinden hiç eksiltmeden.

“Elinin körüne varacak, Sarp,” dedim sinirle. “Ne oldu? Yalanlarıma rağmen beni öptü, bana teslim oldu. Zaten cepte diye düşünerek kendini geri mi çekiyorsun? Ya da heves-”

Sanki en saçma cümleyi kurmuşum gibi yüzü bin bir kırıksıklığa bürünürken, “Ne saçmalıyorsun Sidem sen?” diye sordu. O an sinirimi daha da harladı, zaten dün gecedan beri sinirimi sakinleştirmek adına bir şey yapmıyordu.

“Ben mi saçmalıyorum, Sarp?” diye sordum bir anlık sinir patlamasıyla, olabildiğince sertçe. Başımı iki yana sallarken histerik bir kahkaha koptu dudaklarımdan. “Gecedan beri bana temas etmekten bile kaçırıyorsun. Ne düşünmemi bekliyorsun?”

Normalde bu kadar alingan değildim. Kafamda kurardım ama alinganlık yaparak sesimi çıkarmazdım. Kurduğumla kalır, zamanla unutturdum fakat saatlerdir Sarp’ın davranışları hakkında mantıklı bir nokta bulamıyor, düşündükçe sinirden kuduracak hale geliyordum. Aklımda dönen tek bir cümle vardı; o öpücüğü başlatan ben değildim.

Sarp dehşete düşmüş bir halde bana bakarken ben kaşlarım biraz daha çatarsam burnuma ulaşacak kadar aksi bir bakış takınmışım. “Şaka yapıyorsun değil mi?” diye sordu sadece. “Az önce salak bir kadın değilim diyordun oysaki.”

Yatağın üstündeki küçük yastığı alıp ona doğru fırlatırken, “Ne demeye çalışıyorsun sen, Sarp?” diyerek çığırdım adeta. Havada yakalarken keyifle bir kahkaha savurdu benim aksime. Şu an ben hiç eğlenmiyordum. Eğlenecek bir şey göremiyordum hatta. Sadece hayal kırıklığı ve öfke vardı.

“Zekâsına hayran olduğum karım, şu an tam bir aptal gibi davranıyor,” dediğinde yumruğu kaldırıp ona doğru bir adım attım fakat o benden önce davranarak havada duran bileğimden tuttu ve beni kendi etrafımda çevirip, onun sert gövdesine sırtımı yaslamama neden oldu. Tuttuğu bileğimi ise karnıma doğru bastırarak ona direnemeyeceğim bir şekilde beni kenetlemişti.

Sıcak nefesini kulağıma doğru bırakıp, çenesini omzuma yasladığında, “Biraz sakin olalım,” diye fısıldadı ve beni daha da çıldırttı. Sakin olmak lügatimden birkaç saatliğine kalkmıştı.

Bu temas bile beni alaşağı edecek kadar etkiliyken, tüm düşüncelerimi ona bağlarken o benimle öpüştükten sonra benden kaçan biri haline gelmişti. Bunu aklımdan çıkaramıyordum. “Sarp... Sensin aptal.”

Kalın bir tonda erkeksi kıkırdaması kulaklarıma dolarken, "Sence aklında kurduğun deli saçması bahaneler yüzünden mi senden kaçıyorum?" dedi fısıldayarak. Ensemden sırtıma doğru yayılan sıcaklıkla tüylerim diken diken oldu. "Yoksa sana doyamamışken o asalak abinin yine araya girmesiyle, sana yaklaştığım an irademi yıkıp atacak kadar biriken arzum yüzünden mi?"

Beni biraz daha kendisine doğru bastırduğunda ona direnmeye çalıştım fakat etkili olmadı. Olmasını beklemek zaten saçmalıktı. "Sana dokunduğumda elektrik çarpmışa dönüyorsun."

Dudaklarını enseme sürterken, "Çarpıyor çünkü," dedi isyan eder gibi. "Sen bana dokunduğun an, sanki sana çekiliyormuşum ama yapmamam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Dün gece tadını aldım ve onu arıyorum. Ellerim teninde gezdi ve o hissi tekrar yaşamanın ama devamının olamayacağına hayal kırıklığını yaşıyorum."

"Türkiye diye tutturmasaydın devamı gelebilirdi." Aslında bu konudan emin değildim fakat onun tarafından arzulanmak egomu okşamış olmalı ki kafa tutuyordum. Aynı zamanda aptallığıma ağlayacaktım ama şimdi değildi.

"Bana henüz tam olarak güvenmiyorsun," dedi çenesini hafif oynatıp omzumdan huylanmamı sağlarken. "Sana abini getirip her şeyi anlatacağıma dair söz verdim. Bunu yapmadan seni hak ettiğimi düşünmüyorum. Bu yüzden her türlü boşluğa düşecektim fakat şimdi senden uzak durmak da zor."

Başımı hafif yan çevirerek burnumun ucunun onun yanağına değmesini sağladığımda yüzlerimiz tekrar alev almamızı sağlayacak kadar yakındı. Beni tutan bir şey yoktu ama onun bana karşı güven ihtiyacı onu tutuyordu. Belki de haklıydı. Onun bana kendisini kanıtlamasına ihtiyacım vardı. Eski hayal kırıklıklarından uzak olmasını istiyordum.

Anın içinden sıyrılırken, "Bu bir itiraf biliyorsun, değil mi?" diye sordum muzip bir sesle.

"Bu sana karşı ilk itirafım mı sanıyorsun?" diyerek karşılık verdi aynı tavırla. "Şu salak olmaman konusunu biraz gevşetsek mi?"

Boşta olan kolumun dirseğiyle karın boşluğuna vurduğumda inleyerek geri çekildi. "Bizi cidden bu yüzden mi sürükledin buraya?"

"Bir de abinin çenesini kırmak için geldik." Sonunda kuskacından kurtulduğumda karşı karşıya gelmiştik. Sarp dilini dudaklarında gezdirip beni incelediğinde üstümde sadece gömleğim ve siyah ince çorabım olduğu gerçeğini hatırladım. Yanaklarıma tüm kanım çekildi. "Bir dahakine yırtık çoraptan fırlar gibi anın içine etmemesini öğrensin."

"Sonra gideceğiz, değil mi?" diye sordum şüphyle. Burada daha fazla kalmak istemiyordum. "Direkt gideceğiz."

"Ailene bağlı o." Onun üstünde hâlâ uçaktaki kıyafetler vardı. Sanırım duş alacaktı fakat o bavullara doğru gitmedi. Dolabına doğru ilerledi. "Önce bir hastaneye gidelim de. Gerisine bakarız. Ben bir duş alayım çıkarız."

"Biraz daha beni ne kadar istediğini anlatsaydın," diyerek ona takıldım. Sarp bana bakarken şimdi yandım der gibi bir bakış takındı ve üzerime doğru gelip bir eliyle çenemden kavrayarak dudaklarımın büzülmesini sağladığında bu temas karşısında elim anında bileğine doğru gitti.

"Yandım değil mi?" diyerek yakındı başımı iki yana sallarken. "Eline resmen koz verdim. Kırk yıl unutmazsın sen şimdi bunu."

Elini çektiğinde bir elimin tersini acıyan çeneme götürdüm. "Yaşın kadar unutmam. Yani bayağı çok demek."

Yüzündeki o huzurlu tebessümü ondan daha çok seviyordum sanırım, yine olmuştu. "İyi, ben de seni yaşın kadar istiyorum, Sidem."

"Bu kadar az mı?" Burnumu kırıştırarak memnuniyetsizlikle ona baktım. "Genç olduğumu unutuyorsun, Sarp Luca Russo."

Sarp başını iki yana sallayarak bakışlarını benden kaçırdığında, "Sen yaşımdan daha büyüksün, Sidem," diye mırıldandı kendi kendisine. Ardından tekrar bana verdi dikkatini. "Bella, İlayda ile gitti. İlayda sizin evin adresini istedi Gözde'den, babaannenle kalmak istiyormuş bugün. Kızımın ona bu kadar bağlanmış olması garip ama güzel. Ben duş alırken sen de bir şeyler atıştır çıkalım."

Sarp cevabımı beklemeden banyoya doğru ilerlediğinde ben de hızla giyinip aşağıya indim. Kahvaltı masası toparlanmıştı ama üstünde bir tepsi, tepsinin üstünde ise bir tost ve kahve vardı. En azından beni düşünen birilerinin olduğunu bilmek güzeldi. Daha önce bu şehirde birilerinin beni düşündüğünü tam olarak hissetmemiştim. Abimden başka. Şimdi o da yoktu gerçi.

Telefonumu kurcalarken bir yandan tostumu yiyip mesajlarıma bakıyordum. Ani bir kararla buraya geldiğimiz için Madam Emily ile bu durumu e-posta yoluyla paylaşmıştım. O ise bana *WhatsApp* uygulamasından cevap vermişti. On beş günlük izin hakkım olduğunu ve beş gününü kullanmamı söylemişti. Sanırım o zamana kadar zaten dönerdim.

Sarp'ı beklerken tostum ve kahvem bitmişti. Hatta bulaşıklarımı bile yıkamıştım. Birisini beklemek eğer kendin hazırsan berbat bir histi. Ankastrinin zemininden gördüğüm yansımayla sıkıntıdan makyajımı kontrol ederken çok şükür ki inmişti. Üstünde yine vücuduna oturan, kumaşının

kalitesini ütü çizgilerinden belli eden siyah bir takım elbise vardı. Saçlarını yeni kestirdiği için üst kısımları şimdi daha kısa olup yüzüne ferahlık veriyordu. Merdivenlerden inerken bir yandan saatini takmaya çalışıyordu. “Çıkabiliriz.”

Geldiğini görünce, “Çok şükür,” dedim abartılı bir vurguyla. “Biraz daha inmeseydin polisi arayacaktım kocam beni duş başlığı ile aldatıyor diye.”

“Ne zamandan beri aldatmak polislik bir suç sayılıyor?” dedi alayla bana bakıp salona hiç uğramadan dış kapıya doğru ilerlerken.

Çantamı alarak peşinden ilerlediğimde, “Ben aradığımdan beri,” diye söylendim duyabilmesi için yüksek bir sesle.

Kapıyı açtığı anda, “Yani hiç,” diyerek bana kafa tuttu. Gözlerimi devirip açtığı kapıdan çıktığımda arkamdan söylenmeye devam ediyordu. “Gözlerinin kaymamasına şaşıyorum.”

“Hayatımdan ona sıra gelmedi.” Onu beklemeden sürücü koltuğuna doğru ilerledim. “Bugün ben kullanacağım. Sorun olur mu?”

“Aksine şeref duyarım,” dedi keyifli bir sesle. Arabanın anahtarını bana doğru attığında havada yakaladım. “Bugün sendeyiz, Sidem Karacahan Russo.”

“Sadece bugün mü, Sarp Luca Russo?”

“Her gün,” dedi gözleri gözlerimdeyken. “Her an.”

Sürücü koltuğuna yerleşirken sırtıyordum. Sarp’ın bunu gördüğünden emindim çünkü ben de onu sırtırken görmüştüm. Bir anda her şey o kadar değişmişti ki o, ailemden kurtulmak için muhtaç olduğum kişiden uzaklaşmış; yanında eğlenebildiğim, güvende hissettiğim biri haline gelmişti. Onunla olmak zahmetsizdi. Zorlu yollardan geçmek istemiyordu. Sadece yanında olmak gerekiyordu. Sanırım bunu yapabilirdim. Bu zamana kadar bir yerde sabit kalamamış olsam da onunla olabilirdim. Denerdim en azından.

“Kemerlerinizi bağlayın, Sarp Bey,” dedim koltuğu ayarlayıp kemeri taktıktan sonra direksiyonu sımsıkı kavrarırken. “Bugün sizi uçuracağım.”

“Aman dikkat,” dedi o da kemerini takarken. “Bizi evde bekleyen minik bir kız çocuğu olduğunu unutma da.”

“Abartma, Sarp,” diye homurdandım hız göstergesini kontrol ederken. Sitenin içinde olduğumuz için şu an hâlâ çok yavaşım. Pes eder gibi arkasına yaslanmıştı. Sanırım ikna olmuştu fakat dakikalar sonra siteden çıkınca yolun boş olmasını bilerek gaza yüklendim. Tekerleklerden tiz bir ses yükselirken, arkamız toz duman olmuştu.

“Trafik magandası mısın kızım sen?” Dehşete kapılmış bir halde üstten tutundu. “Yavaş!”

“Çok sıkıcısın, Sarp,” diye söylendim tamamen yola odaklıyken. “Biraz heyecan katıyorum bize.”

“Güzelim kat heyecanı da farklı bir yerde kat, tekerlekli tabutta katmaya gerek var mı?” Önüme çıkan arabayla sinirle kornaya bastım. “Sinyal ver sağa geç. Sinyal ver.”

“Sarp, bana işimi öğretme bir kes,” diye homurdandım sinyal verip sağa doğru ani bir hareketle geçerken. “Ben ehliyet alalı yıllar oldu.”

“Sana ehliyet veren komisyonun,” diye homurdandı ağzının içinde. Bir elini direksiyona atıp şeritteki konumumu düzeltti. “Nereden esti bu direksiyona geçme isteği? İtalya’da gayet sakin sürüyordun ayrıca burada bir gaza geldin sanki.”

“Herkes kendi çöplüğünde ötsün, Sarp Efendi.” Dikiz aynasından arkamı kontrol ederken söylenmeye devam ettim. “İtalya senin çöplüğündü o yüzden saygı duyduk, dümeni eline verdik. Türkiye benim çöplüğüm, o yüzden burada da benim borum ötecek.”

“Ne alaka?” diye sordu garipseyen bakışlarla bana doğru bakarken. Bir anlık ona döndüm fakat hemen önüme dönmek zorunda kaldım. Gözümü yoldan ayırmak beni İstanbul trafiğinde geriyordu. İtalya’da daha rahattım. İstanbul cidden stresli bir şehirdi.

“Sonuçta senin ailen, her şeyin orada,” diyerek açıklamaya çalıştım. “Burada da benim ailem, geçmişim, anılarım var. Sonuçta ben doğma büyüme buralıyım.”

“Saydığın kriterlere bakacaksak,” dedi bakışlarını tekrar öne doğru çevirirken. “Benim çöplüğüm, karımın ve kızımın yanı o zaman.”

Kırmızı ışık tam zamanında yanmıştı. Durakladığım zaman ona doğru döndüğümde bakışlarımız buluştu. Gözlerinden cümlesinin samimiyeti anlaşılıyordu. Sarp ailesini seviyordu, bu değiştirilemez bir gerçektir fakat o aynı zamanda kendi çekirdek ailesini kurmak, bir zamanlar içinde olduğu o aile sıcaklığını kendi kızına vermek istiyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum gözlerimi ondan kaçırmak için. Gülme-yecektim. Hayır, salak gibi sırtıtmayacaktım. Bu yaştan sonra olmazdı. “Nerede yatıyor bu herif?”

“Acıbadem.” Hastane adını duymamla Sarp’a doğru döndüm. O da çatık kaşlarla bana bakınca bakışlarımı kaçırıp bu sefer endişeyle önüme baktım. Acıbadem’de fazlasıyla tanıdık bir isim vardı. Büyük ihtimal hoşuma gitmeyecek, Sarp’ın da hiç hiç hoşuna gitmeyecek bir tanıdıktı. Bir an abimin bunu bile planlı yaptığını düşündüm. Açıkçası ondan beklenirdi.

Başa gelen çekilirdi. Şimdilik felaketi düşünerek kaza yapmak gibi bir niyetim yoktu. Bu yüzden yolun kalanında biraz daha sessizdim. Sarp bu durumu sorgular gibi olsa da cevap alamayınca vazgeçmişti. Kadıköy öğrencilik hayatımın geçtiği yerler olduğu için severdim. Bu yüzden semte girdiğim an etrafi izleye izleye ilerlediğimden daha yavaşım. Sonunda hastaneye vardığımızda, Sarp benden önce inerek, arkadan talimat verip daha düzgün park etmem konusunda yönlendirdi. Bu adam benim zaten her gün kızını okula bıraktığımı unutuyor olabilir miydi?

Arabayı park etme işlemi bittiğinde çantamı alıp arabadan indim. Sarp yanıma doğru gelip bir elini bana doğru uzattığında nasıl bir ay önce bu eli tutmakta tereddüt etmediysem şimdi de etmeden karşılığını verdim. Bana yalan söylemişti fakat bana yalan söyleyen, diğer insanların aksine o pişkince beni suçlamamıştı. Yanlış yaptığını kabul etmiş, düzeltmek için bir çaba içine girmişti. Bu onu aklamazdı ama bir süre daha başka çarem olmadığı için göz yummamama neden olurdu. Zaten ona da sırtımı dönersem kurtuluşum kalmazdı.

Sıcak ellerini hissetmek sadece avuç içimi ısıtmamıştı. O ısı damarlarımda geziniyor, kalbime de ulaşıyordu. Elimi hafif sıkarak varlığını belli ettiğinde benim ayaklarım geri geri giderken o, beni peşinden çekerek dayanak noktam olmuştu. O olmasaydı bugün zaten buraya gelmem çok zor olurdu. Hatta bir an duraksadım. Sarp beni çekse bile olduğum yerde durup ilerlememek için kendimi zorlamışım.

Sarp elimi bırakmadan arkasına doğru dönerek bana baktı. Yüz ifademde gördüğü hislerle afallamış olacak ki tuttuğu elimi bırakıp, iki yanağını kavradı. "Sidem, ben yanımdayken onlarla ilgili endişelerin olmasına gerek yok, biliyorsun değil mi?"

Bakışlarımı ondan kaçırdığımda kavradığımı yanaklarımla başımı kaldırarak ona bakmamı sağladı. "Bilmiyorum, Sarp." Dudaklarımı büküp ona baktım. "Abim için endişelenmedim ve bu bana kötü hissettirdi. Aklımdan geçen tek şey babamın sözlerinin bana zarar vereceğiydi. Onun bu hale gelmiş olmasının tüm faturası bana kesilecek çünkü benim yaralarım görünür değil."

"Bakmak isteyen değil, görmek isteyen görür." Başparmağı yanağını okşadı. "Ve hiçbir yara görünmez değildir. Fiziksel olmasa bile."

Dudağım acıyla kıvrıldı. Söylediği şey zoruma gitmişti. "Yani onlar seni görmek istemedi diyorsun..."

Yanağını tutuşu daha sert bir hal alırken, "Seni görmek istemeyen insanların gözüne gözüne varlığını sokmana lafı getirmeye çalışıyorum," dedi

hırsıyla. “Onlara dünyanın onların isteklerinden ibaret olmadığını göster. O gece tanıştığım, numaramı bir şekilde bulup beni arayan o cesur kızı, karımı onlara göster diyorum.”

“Ama beni önceden de tanıyordun...” dedim kırgınlıkla. Sarp’ın bana yalan söylemiş olması bu durumda bile canımı daha çok yakandı.

“Ben seninle o gece tanıştım, Sidem,” dedi katı bir sesle, bana sitem eder gibi. “Ondan önce seni tanıımıyordum.”

Bu cümlelerin altında farklı bir anlam vardı. Bunu gözlerimin içine bakarken ona inanmak için yalvaran bakışlarından anlıyordum. Birini bilmek, onu tanımak değildi. Sarp beni bilmişti ama o gece cidden tanımıştı. Yine de bunu bilmek henüz tam olarak içimi rahatlatmıyordu.

Sessizliğimle Sarp ikna olduğuma kanaat getirmiş olacak ki alnıma dudaklarını hafif bastırıp geri çekildikten sonra yanaklarımı bırakıp bir kez daha elimden tuttu. Bugünlük onun gücüne yaslanabilirdim. Gün gelirdi o da benim gücüne yaslanırdı. Böylece ödeşmiş olurduk. Hayat zaten müşterek değil miydi?

Kendimi avuta avuta arkasından ilerledim. Hastaneye giriş yaptığımızda Sarp benden kimliğimi alarak danışmaya ziyaretçi kartları ve oda bilgisini almaya gitti. Danışmadaki kalabalık boğuluyormuşum gibi hissettirince oradan uzaklaştım.

Biraz ilerideki fanusun içinde hastanenin küçük bir maketinin olduğu dev bir masa vardı. Sırf iş olsun diye onu incelemeye gittim. Aslında bu maketlere bölümümden dolayı alışkıttım. Birkaç hata gözüme çarpınca yüzümü buruşturup köşeden hastanenin cerrah kadrosunun olduğu broşürü inceledim. Aslında aradığım bir isim vardı çünkü bugün karşıma çıkacaklar için bir ön hazırlık yapmak istiyordum. Broşür katlandığı için arka kısmında kalan isimlere baktığımda maalesef şansına sövmüştüm.

Genel Cerrahi: Cüneyt Arslan.

Tam adını okuduğum anda kalın bir erkek sesinden adımları duydum. Tanıdık, üstelik kaçtığım sesi duymamın şaşkınlığı ile o kişiye doğru baktığımda kafamda kurduğumu yaşadığımı anlamıştım. Cüneyt, yüzünde çarpık bir gülüşle bana doğru geliyordu. Aynı zamanda kaşları şaşkınlıkla havaya doğru kalkmıştı. “Seni görmeyi hiç beklemiyordum.”

Ben bir şey diyemeden sadece şaşkınlık yaşarken aniden omuzlarımdan kavrayarak bana sarıldı. Onu görmeyi ne kadar bekliyorsam bana sarılmasını bu kadar beklemiyordum ki ellerim havada, afallamış bir halde kaldım. Durumu biraz daha idrak ettiğimde rahatsızca kıpırdanıp yüzümü buruşturdum. Aptal bir adam değildi, durumu anlamış olmalı ki benden ayrılmıştı.

Şimdi karşı karşıya duruyorduk. Dört yıl önce durduğumuz gibi fakat şimdi çok şey değişmişti. Değişmiştik. Mesela Cüneyt uzun saçtan nefret ederdi. Her zaman üçe vurur ve sakallarını hiç uzatmazdı. Şimdi karşımda hafif uzun saçlı, kirli sakallı biri vardı. Daha olgun duruyordu. Aynı zamanda sanırım spora daha fazla vakit ayırmaya başlamıştı ki gövdesi daha iri duruyordu. Ben değişmiştim ama onun gözünde neler değişmişti bilmiyordum.

“Babanlar geleceğini söylememişti.” Sesi fazlasıyla heyecanlı çıkıyordu. Şaşırtıcıydı. “Onlara sordum hatta ama gelmeyeceğini söylediler sadece. Ne zamandır da senden haber almak istiyordum ama sana ulaşmak imkânsız. Bir an hayal ürünü olduğumu düşündüm.”

Elbette imkânsızdı çünkü sık sık konuştuğum arkadaşım yoktu. Ayrıca biz onunla arkadaş kalmamıştık ki. Benden haber alıp ne yapacaktı? “Ani bir kararla geldim,” dedim mesafeli bir sesle. “Seni burada görmek bana da sürpriz oldu ama hayallerine kavuşmana sevindim. Tebrikler.”

“Teşekkür ederim,” dedi samimiyetle. Bana neden bu kadar tuhaf geliyordu anlamamıştım. Fazla iyimser yaklaşması sahte duruyordu. “Ben de seni gördüğüm için şaşırdım ama aynı zamanda çok sevindim. Cidden merak ediyordum...”

“Neden?” diye sordum garipseyen bakışlarla. “Sonuçta ben İtalya’ya gittiğimde biz çoktan-”

“Çok değişmişsin.” Sözlerimi bölmesiyle kaşlarım çatıldı. Devamını olmamış gibi sayıyordu? “Gerçekten bak. Güzelleşmişsin, gözlerinin içine bir ışıltı, yüzüne renk gelmiş sanki. Yıllar önce kurtarmaya çalıştığım o kızıdan çok farklısın.”

“Sonuçta kara bulutlardan sonra gökkuşağı açar,” diyerek ona takıldım. “Hayatımda çoğu şey yolunda. Umarım öyle de devam edecek. Birisine ihtiyacım varmış ama yanlış yerde aramışım. Şimdi her şey yolunda. Senin için de öyle olmasını diliyorum.”

“Sayılır aslında, bir şeyler iyi ama aklıma takılan bir şey var,” dediğinde sesi daha durgun çıkmıştı. “Sana ulaşmaya çalıştım çünkü iki proje teklifi aldım. Biri Londra’da diğeri İtalya’daydı. Eğer tekrar bize bir şans vermeyi düşü-”

“*Cara mia.*” Evet, mükemmel bir zamanlamaydı. Sarp sanki hissetmiş gibi tam zamanında sesini ortamıza düşürmüştü. Ben şu an onun ifadesinin, aklından geçenlerin ne olduğunu adım gibi bildiğimden ona dönmedim. Cüneyt ise tek kaşı havada başını yana doğru çevirmiş ona bakıyordu.

Sarp yanıma gelip, yan durarak omzumun onun sert göğsüne temas etmesini sağladığında ise bakışları yavaşça bize dönmüş, benim omzumun

remas ettiği yerde kalmıştı. Sarp'ın bir kolu sırtımdan belime doğru gittiğinde, bu sefer Cüneyt'in bakışları oraya kaymıştı. Yüz ifadesi iyice ciddileşiyor, durumu idrak etmeye çalışıyor gibiydi.

Bakışlarımı Sarp'a doğru kaldırdığımda onun çatık kaşlarıyla daha da sert bir ifade takınmış bir halde Cüneyt'e baktığını gördüm. Cüneyt'ten uzun olduğu için burnu havada, üstten bakışı sadece mecazi kalmamıştı. Cüneyt'in kaşları onun aksine şaşkınlıkla gevşemişti.

Bana fırsat vermeden boşa kalan elini uzattı. "Sarp Luca Russo..."

"Sarp Luca Russo." Cüneyt şaşkınlıkla tekrar edince Sarp devam edemedi. "Siz... İtalya'daki bir ilaç firmasının yönetici kadrosundaydınız. Bir sempozyumda karşılaşmışuk. Yakın zamanda Acıbadem için de bir söylemler olduğunu duydum."

"Doğrudur ama şu an şirketimdeki pozisyonumdan daha yüksek bir makamla karışınızdayım," dedi ciddiyetle. O sırada belimdeki eli iyice sıkılaşmıştı. "O da Sidem'in eşi olmak."

Cüneyt az önce şaşırmışsa şimdi dehşete kapılmıştı çünkü Sarp'ın cümlesiyle ağzı hafif aralandı. Gözlerinden bir şok dalgası geçerken bakışları bana doğru kaydı. "Nasıl yani?" dedi kekeleyerek. "Sen evlendin mi?"

Artık kaçamazdım bu yüzden gayet rahat bir tavırla, "Tanıştırayım, eşim Sarp Luca Russo," diyebildim. Gerçi benden önce tanıtmıştı kendisini ama yine de bana düşen buydu. "Eğer fırsat verseydin sana evlendiğimi söylemeye çalışıyordum."

Cüneyt sadece şaşkınlıkla bize bakarken, "Siz?" dedi Sarp umursamaz bir sesle. Cevabının umurunda olmayacağını o kadar belli etmişti ki Cüneyt bir şey demedi. Açıkçası şu an bu tavrı bana saçma geliyordu çünkü yıllar önce gayet benim sıkıcı kişiliğimden yakınlıkla arkasına bile bakmadan giden kendisiydi. "Biz abinin yanına çıksak iyi olur sanırım arkadaş dilini yuttu," diyerek ona takıldı Sarp.

Cüneyt başını iki yana sallayıp silkelendiğinde, "Sadece fazla şaşırdım," dedi kesik kesik. "Ben senin evleneceğini hiç düşünmemiştim çünkü sen..."

"Düz biriydim." Yıllar önce onun bana söylediği sözleri anımsadım. "Senin yüzünden düz biri olduğumu kabullenmiştim ama yanılmışım,, içimdeki o derin düşünen kişiyi Sarp ile keşfettim. Bu da bu kararı vermemi sağladı."

"Anladım," diyebildi. "Ben sizi tutmayayım. Gerçi ziyaretçi saatleri geçti ama babanlarla konuşmak istersin. Ayrıca," dediğinde bir elini cebine

atmıştı saniyeler sonra cebinden telefonunu çıkardı. “Numaranı yazarsan sevinirim. Seninle konuşmak istediklerim var da.”

“Buyurun konuşun,” dedi Sarp memnuniyetsiz bir sesle. “Gizli saklımız yok.”

“Cüneyt konuşmasak daha iyi olur belki de,” dediğimde aklımda sadece ondan kaçmak vardı. Eşimin yanında elbette eski sevgilime numaramı vermeyecektim. “Eğer çok önemliyse bir şekilde bana ulaştırırsın ama bu şekilde olmamalı. Şimdi müsaadenle.”

Sarp onun müsaadesini isteyecek bir adam değildi, o bir şey söylemek için dudaklarını araladığı an belimdeki eliyle olduğu bölgeyi hafifçe sıkarak beni asansörlere doğru yönlendirmeye başlamıştı. Tam önüne geldiğimizde, “Kim bu hergele?” diye soludu sıkıtuğu dişlerinin arasından.

“Basit değil mi?” diye sordum rahat bir tavırla. “Eski sevgilim.”

Bildiği halde dudaklarımdan duymak onu daha sinirli bir hale getirmişti. “Eski bir insan de,” diyerek çıkıştı. “Ve eski insanlar eskide kalmalı. Seni manipüle ettiği için onun çenesini kırmalıydım.”

“Ortada bir geçmiş varsa böyle şeyler olması doğal,” dedim bakışlarımı ondan kaçırmaya kendimi zorlarken. “Geçmiş bilen geleceğe şaşırır.”

“Ona ne senin geleceğinden, Sidem?” Asansörün gelmediği her dakika onun belimdeki eli yüzünden kıvrılır vaziyete geliyordum. “Geçmiş, geçmişte kalır. Kuyruğuna basmışım gibi havlamasın.”

Saniyeler içinde asansör olduğumuz kata geldiğinde, “Abartıyorsun,” dedim onun önünden ilerlerken. “Sadece şaşırdı çünkü o dönem evlilik muhabbeti aramızda pek geçmedi.”

Asansör şansımıza boş gelmişti. Ben girdikten saniyeler sonra Sarp kolumdan tutarak asansörün aynasına sırtımı yaslamamı sağladı ve bir elini omzumun yanına koyarak da beni ayna ve kendisi arasında sıkıştırdığında yüzünde muzip bir sırıtiş vardı. “Onunla evlenmek istemedin yani?”

“Kimseyle evlilik düşünmedim, Sarp,” dedim alaycı bir tavırla ona bakarken. “Yani seninle de zaten nasıl evlendiğim ortada...”

Yüzüme doğru iyice eğildi. “Keşke seninle direkt evlenmek yerine önce kendime âşık edip sonra evlenseydim. Bu tam bir başarı olurdu.”

Tek kaşım havada ona baktığımda işaret ve başparmağıyla çenemden tuttu. “O kadar emin olma.”

“Siktir et. Her türlü karımsın.” Kendinden emin konuşması, bu durumla böbürleniyor olması hem sinir bozucuydu hem de keyifliydi. Sarp'ın numara ya da değil, her koşulda bu evliliğin önemli bir yeri olduğunu

vurgulaması, hal ve hareketlerine yansıtması sanki bana açık açık önemlisin diyormuş gibi mutlu ediyordu. Sarp iyice yüzüme yaklaşıırken asansörün kapısı açıldı. Kata geldiğimizi bile fark etmemiştik.

Keşke gelmemiş olsaydık. Ne kadar Sarp'ın gücünden güç alarak buraya kadar emin adımlar atmış olsam da şu an ayaklarım geri geri koşar adımlar atmayı istiyordu. Gittiğimde beni neyin karşılayacağını bilmemek bir yana, konunun ailem ve abim olması daha büyük bir yükü. Sarp önümde dururken göremediği yüzüme rağmen hissetmiş gibi arkasına doğru elini tutmam için uzattı. Bu sefer yavaş hareketlerle eline doğru gittim çünkü içimde şüphe vardı.

Onun beni çekiştirmesiyle ilerlediğimizde danışmada iki üç hemşirenin aralarında fısır fısır konuştuklarını gördük. Köşede de diğer hastaların ailesinden telefonla konuşan birkaç kişi vardı. Bizden kimse yoktu. Otomatik kapıdan geçip odaların olduğu koridora geçtiğimizde görüş alanımıza babam girmişti. Ardından abimin odası olmalı ki oradan ablam çıkmıştı. Bizi anında gören o oldu. "Sidem!"

Ablamın sesiyle babamın bakışları bizi buldu. Babamın da üzülen bir kalbi olduğunu yeni öğreniyordum çünkü karşımda ilk kez bu kadar hüznü, güçsüz duruyordu. Demek ki onun yumuşak yanı sadece oğluydu. Bizi gördükten saniyeler sonra o buhran dağıldı. Babam tekrar sert bakışlarını takınmıştı. Ablam bile onun bu değişimine şaşırdı.

"Ne işiniz var sizin burada?" diye sordu sert bir sesle Halis Karacahan. "Ne oldu, eserinize bakıp gurur duymaya mı geldiniz?"

Bakışları buluşan ellerimizde takılı kalınca istemsizce elimi çektim. Sarp yine de yanımdan ayrılmadı. Bir adım öne çıkışımda da direkt arkamda bitmişti. Onun varlığını hissetmek bana iyi geliyordu. "Bunun bizimle ne alakası var?" diye sordum gözlerimi kısmış bir halde ona bakarken. "Yine ben mi suçluyum baba?"

"Abin senin için oraya geldi," dedi tükürür gibi. "Sen şımarıklık yapıp abini ve babanı dinlemediğin halde onun içi elvermedi. Sana kıyamadığı için geldi. Şimdi sonuca bak içeride yatıyor."

Yüzümde tiksinti dolu bir buruşma olurken, "Abim benim için mi geldi?" diye sordum saf bir öfkeyle. "Benim için geldiyse neden ben ona günlerdir ulaşamadım? Neden Sarp günlerdir onu aradığı halde ortadan kayboldu? O davete bile ateş alır gibi gelmişti de ben yakalayınca içeri girme kararı almıştı. Sen neden oğlunun hatalarına bu kadar körsün baba?"

“Sen neden bu kadar nankörsün, Sidem?” diye sordu oturduğu yerden kalkarken. “Neden ailem diyorsa bir bildiği vardır demeden, sürekli başımızı belaya sokacak şeylerin peşinden gidiyorsun?”

“Halis Bey,” dedi Sarp ciddiyetle. “Saygı bekliyorsanız saygılı konuşacaksınız.”

“Nasıl konuşacağımı sana sormayacağım.”

Sarp arkamda olmak yerine direkt yanıma geçtiğinde yan durarak kendisini bana siper etmişti. “Karımla konuşuyorsanız, onu üzecek sözler kullanıyorsanız soracaksınız.”

Onların arasındaki gerginliği bölmek adına, “Çünkü her zaman kendi ve oğlunun çıkarlarını düşünen bir adamdın sen,” derken hayal kırıklığı içinde ona baktım. “Hiçbir zaman bana ne istediğimi sormadın, ablama da sormadın. En azından o kendini kurtaracak zekâyâ sahipti. Benim neye elverişli olduğumu da umursamadın. İki matematik sorusu çıkardın önüme, çözemiyorsan senden bir bok olmaz dedin, tıpkı eğitim sistemi gibi. Benden tüm umudunu bir dersle kestin. Sonra sana tutunmamı bekledin...”

Babam tahammülsüz bir şekilde yüzünü buruştururken, “Konu her zaman nasıl buraya gelebiliyor?” diye sordu. “Senin hayatını kurtarmaya çalışmam senin gözünde nasıl sana karşı işlenmiş bir suç gibi durabiliyor?”

“Benim hayatımı kurtarmaya çalışmak mı?”

“Paran ve statün olmadığı sürece bu hayatta kimse seni adamdan saymazdı, Sidem.”

“Adamdan saymaya gerek yok. İnsan yerine koysunlar baba. Senin yapmadığını yapsınlar. Sanki beş parmağın beşi birmiş gibi hepimizin aynı sıkıcılıkta olmasını bekleyemezsin.” Omuzlarımı düşürdüm. “Benim tek yaptığım hayallerimin peşinden gitmekti-”

“Hayallerin abinin başını beladan kurtarmayan adamla evlenmek mi?” diyerek sözümü böldü. Bakışları arkamdaki Sarp’a takılmıştı. “Dünyada başka adam kalmamış gibi abinin üniversitede başını yakan adama mı gittin?”

Anlamamış bir halde Sarp’a baktım. Onun da babamın neden bahsettiğini anlamadığını kırıştırdığı alnından anlamıştım. Tekrar babama doğru döndüğümde bu sefer sinirle bakan bendim. “Yine neden bahsediyorsun baba?”

“Samet anlattı bana her şeyi,” dedi yüzünde Sarp’a karşı öfkeli bakışlar varken. “Bu herif yüzünden başı belaya girmiş.”

Bunu yapmış olamazdı. Abim, Sarp’ın hayatının içine edip bir de sanki kendisi suçsuzmuş gibi anlatmış olamazdı. Sarp ve babası olmasa şimdi

babamın yüzüne bile bakamayacakken geçip onlara nankörlük yapmışsa bu sefer benim için cidden biterdi.

“Dalga geçiyor olmalısın,” dedim dehşete kapılmış bir halde. Sarp’ın neden sustuğunu anlamıyordum. “Ya gerçekten yetiştirdiğin çocuğa dön bir bak ya. Her şeyin altından çıkıp başkalarına suç atıyor ve sen de ona inanıyorsun. Bize hep evladımın ağzına mı bakacağım derken, abimin ağzına bakıyor, onun yalanlarına inanıyorsun. Bu musun sen baba? O koskoca heybetin oğluna kadar mı?”

Babam sinirden kızarıırken işaretparmağını bana doğru salladı. “Haddi aşma, Sidem!”

“Sidem haddi hesabı sizden öğrenmeyecek, Halis Bey.” Sarp dayanamamış gibi bu sefer önüme doğru çıktı. “Zaten sizden öğrenenin durumu da ortada.”

“Ulan benim oğlum sizin vurduğunuz duymaz kararınız yüzünden darp edildi,” dedi babam zehir zemberek bir sesle. “İtalya sonuçta biraz tehlikelidir. Her an sokaklarında darp edilen birileri çıkabilir. Bunu en iyi sen bilirsin sonuçta, değil mi damat?”

“Sakın,” dedi Sarp birkaç adım daha öne çıkarırken. Babam damarına basmış gibi sinirliydi. Bir kolundan tutmaya çalışsam da kolunu çekerek benden kurtardı. “Sakın onunla bunu karıştırmayın.”

“Baba!” diye bağırdı ablam ortalarına geçerek. “Had bildirmek sana mı kaldı üstelik kendinden yaşça küçük, örnek olman gereken kişilere karşı böyle çıkışırken?”

“Basit bir soru sordum. Halimizden anlar diye,” dedi babam rahat bir sesle. Ardından bakışları tekrar bana doğru kaydı. “Abini çok görmek istiyorsan hâlâ adresi aklındaysa evinde ol. O kadar umurunda değil ki ziyaretçi saati dışında gelmişsin.”

Abimi görmek istiyordum ama şu an babamın duruşundan onu göremeyeceğimden emindim. “Gelmemem seni mutlu ederdi, değil mi?” diye sordum kırılganlıkla gülümserken. “Ama sırf oğlunun yalanlarını yüzüne vurabilmek için orada olacağım.”

“Gidelim, Sidem,” dedi Sarp buz gibi bir sesle. Bir elini bana uzattığında tutmaktan başka çarem olmadığını anlamıştım. Ben Sarp’ın elini tutmadan babam homurdanarak koridoru terk etmişti. Ablam da onun peşinden gidince koridorda sadece ben ve o kalmıştık.

Bu sahne, hayatımın geri kalanından bir kesit gibiydi. Ben her seferinde onların geride bıraktığı biri olacaktım ve yanımda kalan sadece Sarp

olacakmış gibi hissedince nedense kendimi kötü hissetmemiştim. Daha önce yalnız kaldığımda hep kötü hisseder, onlara yaranmaya çalışırdım ama bu sefer farklıydı durum, güzeldi.

Abime bile endişelenemeden Sarp'ın elimden tutmasıyla sadece peşinden sürüklendim. Sarp hızlı adımlar atıyor sanki kaçıp gitmek istiyor gibiydi. Bu hız arabaya kadar devam etmişti. Hastaneden çıktıktan sonra bu sefer direksiyona geçen Sarp oldu çünkü benim kafam fazlasıyla karıştı. Sürebileceğimi düşünmüyordum. O da sıkıntılı bir haldeydi ve Sarp ne zaman sıkıntılı hissetse araba kullanmak isterdi. Bir ayda bunu çözebilmiştim. Gün geçtikçe daha da ona dair birçok şeyi öğreneceğimden emindim.

Sarp navigasyonu dinleyerek ilerlerken onun işine karışmıyordum. Başımı koltuğa yaslamış bir halde sadece dışarıyı izlemenin tadını çıkarıyordum. Şu an Beşiktaş'ta, Dolmabahçe Sarayı'nın oralardaydık. Uzaktan bile önündeki kuyruk belli oluyordu fakat saat altıya geliyordu. Artık içeri ziyaretçi alınmaz yarım saate diğerleri de çıkartılırdı. Bıkkınlıkla bir nefes verip Sarp'a doğru döndüm.

Fazla düşünceli, durgun duruyordu. Acaba onu bu kadar düşündüren neydi? Babamla konuştuğumuzdan beri Sarp farklı davranıyordu ve ağzını bıçak açmıyordu. Onu böyle görmek, özellikle babam yüzünden olduğunu düşünmek kötü hissetmeme neden oluyordu. Bir sırrı vardı. Aslında bir değil, birden çok sırrı vardı fakat bugünkü sırrı babamın bildiği, koz olarak kullandığı türdendi. Ondan ise laf almak zordu.

Bu halinden sıkıldığımı hissedince, "Şu Saat Kulesi'nin hikâyesini biliyor musun?" diye sordum onu konuşturabilmek için. "Bilmezsin tabii. Nereden bileceksin ki seni İtalyan makarnası."

Sarp hafif bir şaşkınlıkla bana döndü. Bir saattir sessiz olduğumuz için sanırım şimdi bu enerjim ona saçma gelmişti. "O Saat Kulesi'nin bir hikâyesi mi var?"

"Her şeyin bir hikâyesi vardır, Sarp," dedim öğüt verir gibi üstün bir edayla. "Mesela bu saat kulesinin hikâyesi de çok eskilere dayanıyormuş."

"Ne varsa eskilerde var," dedi sözlerimi bölerek.

Sinirle ona doğru dönüp sıkıştığım dişlerimin arasından, "Evet sende olduğu gibi," dedim. Sarp bana doğru döndüğünde sert bakışlarım karşısında ağzına bir fermuar çekmişti.

Sıkışan trafikten dolayı saat uzaktan da olsa hâlâ görüş alanımızda duruyordu. Başımı koltuğa yaslariken dalgınlıkla konuşmaya devam ettim. "Eskiden birbirine çok âşık bir çift varmış, bu çiftin sadece iki ortak noktası

varmış. Kalanı hep zıtmış. Kız beyazsa, erkek siyahmış. Kız kıssa, erkek yazmış. Kız solsa, erkek sağmış. Onların benzer tek noktaları birbirlerine deli gibi âşık olmaları ve isimlerinin anlamının bir zaman anlamına gelmesiymiş.”

Yine sözlerimi bölerek, “Peçeteleri hazırlamaya gerek var mı?” diye sordu alaycı bir sesle. “Malum, eskilerin aşk acısından meşhuru da yoktur.”

“Bir sus da anlatayım, ne çene var sende Sarp ya,” diye homurdandım huysuzlukla. Trafik biraz da açılınca ilerlemeye devam etti. “Tam havaya giriyorum araya giriyorsun, kaçıyor anlatma isteğim ama!”

Sarp bir elini yanağıma uzatıp sıktı. Onun eline vurduğumda bu durumdan keyif aldığını erkeksi kükürdymasından anlamıştım. “Tamam bir daha bölmeyeceğim anlat.”

“Ne diyordum en son... Heh evet, tamamen zıtlarmış...”

Sarp durur mu? Duramadı. Yine sözümü böldü. “Zıt kutuplar birbirini çeker edebiyatı mı yapacaksın?”

“Sarp!”

Anında suçunu kabul ederek, “Tamam sustum!” diye teslim oldu.

Ona rağmen, “Hevesim kaçtı,” dedim dudaklarımı bükerken. Kollarımı göğsümde birleştirip dışarıya baktım fakat Sarp bir elini çeneme atarak ona bakmam için beni zorladı. Ben çenemi elinden uzaklaştırmaya çalıştıkça daha sıkı tutuyordu. “Anlatmayacağım.”

“Meraktan uyuyamam,” dedi yalandan bir abartıyla. “Gerçekten merak ettim kızım. Hadi anlat.”

“Pek inandırıcı değilsin ama çok heveslendiğim için anlatacağım.” Tekrar ciddi bir tavır takındım. “Zıt iki karakter. Birbirlerine çok âşıklar ama bunun yetmeyeceğinin farkında değiller. Aynı zamanda zıtlıkların birbirlerinde eksik bir şeyleri doldurduğunu düşünüyorlar. Mesela kızın güneşi erkeği ısıtıp karlarını eritiyor, kızın bahçesindeki çiçekleri suluyor. Erkeğin karanlık hayatına kız bir ışık yakarken, erkek ise kız biraz uyuyabilsin diye onun aydınlık hayatına hafif gölge getiriyor.”

“Şimdi ilginç bir hal aldı bak,” dedi ilgili bir sesle.

“Ama bu zıtlıklar sadece onların gözünde güzel. Ailelerinin gözünde onların olmaması için bin kanıt gibi bir şey.” Uydurduğum hikâyeye içereleceğimi düşünmemiştim. “Çünkü aileleri aşklarının onların gözünü kör ettiğini, zıtlıklarının nasıl bir zehir olduğunu fark etmediklerini düşünürlermiş. Aşk zehirli bir sarmaşıkmiş. Onların etrafını sarmış ve biri dallarından

koparırsa kurtulacaklarmış ama kimsenin koparmaya cesareti olmamış. Bir gün kızın abisi bu işe son vermekle görevlendirilen kişi olmuş.”

“Tam da adamını seçmişler,” diye homurdandı. “Abiler böyle günler için sanırım.”

“Sanırım çünkü abisi direkt bir çözüm bulmuş. Bulduğu çözüm de kız için başkasını bulmak olmuş gerçi. Yarım akıllı sanırım. Kız bunu kabullenememiş tabii, evden kaçmış. Bu zamana kadar ailesini kaybetmemek için sabretmiş ama ailesine olan inancı da bitmiş. Sonra bir gün kızın ailesi çocuğu çağırması; gel konuşalım, anlaşalım demişler.”

“Gitti deme.”

“Gitmiş valla,” dedim hüznle. “Kız o kadar ısrar edip gitme dediği halde gitmiş. Çünkü çocuk kızın içten içe ailesini özlediğini fark ediyormuş. Düzeltilebileceğine inanmış fakat aslında bu bir tuzakmış. O meydanda saat kulesinden önce bir harabe varmış. Kızın ailesi o harabede çocuğu vurup öldürmüş. Kız ardından o harabenin üstüne bizden bir anı diyerek bir saat kulesi yapmış. Ardından o kulenin tepesinden *bizim adımızın anlamı zamandı ama bizden en çok o sakınıldı*, diyerek atlamış.”

“Bu şimdi romantik ama mutsuz sonlu bir aşk hikâyesi mi?” diye sordu düz bir sesle. Zerre etkilenmemişti. Bu adamın kızına olan sevgisini görmesem kalbinin olmadığını düşünecektim. “Bence tam bir aptallık.”

Dehşet içinde ona doğru döndüm. Uydurduğum hikâyenin onun manuşuna uymasını beklemiyordum fakat en azından onlar için üzülebilirdi. “Neden?”

“Adam dik başlılık yapmak yerine zamanın gölgesine sığınsaymış zaten çok mudu bir aşk hikâyeleri olurmuş,” dedi umursamaz bir tavırla. “Bir bildiği var demek yerine onu arkasında bir gölgede bırakmış. Aşk bu olmamalı.”

“Zamanın gölgesine sığınmak her zaman bir kurtuluş olabilir mi ki?”

Bakışları bana doğru döndü. Karanlık arabanın içinde ışık görevini görece kadar parlayan gözleri, gözlerimde takılı kalırken dudaklarında bir tebessüm oluştu. “Bilmem, ben denedim oldu.”

“Zamanın gölgesine sığınıp ona gücünden de verdin mi?” diye sordum imayla. Sarp’ın anlamı güç demektir. O da adının hakkını veriyor, gücünü daha çok zekâsıyla belli ediyordu. Yumrukları da konuşurdu elbet ama zekâ gücünün verdiği rekabet bambaşkaydı.

“Nankör biri değilim, ona kendimden her şeyi veririm,” dedi kendinden emin bir sesle. “Aptal da değilim kahramancılık oynayarak iki günlük dünyada ona üç günlük keder bırakmam. Hikâyen başarılıydı ama çok fazla

mantık hatası vardı. Yine de bu kuleye çıkardığın şu hikâyeden dolayı altında bir mesaj aramalı mıyım diye düşünmüyor değilim.”

“Her şeyin altında mesaj aranmaz, Sarp.”

“Hiçbir söz boşa kullanılmaz, Sidem,” diye karşılık verdi dik başlılıkla.

“Babam da sana karşı o sözleri boşa kullanmadı o zaman.” Sonunda konuyu istediğim yere getirmenin gururuyla yerimde toparlandım. Sarp ise gözlerini benden kaçırmıştı. “Hastanede sana yaptığı imanının bir sebebi olmalı. Gözlerini kaçırdığına göre bilmem gereken bir şeyler var.”

“Sidem, hiç sırası değil yavrum,” dedi bıkkın bir tavırla. Tavırla kaşlarım çatıldı. Böyle kaçırları genelde kendisiyle ilgili bilgi paylaştığında oluyordu. Sarp’ı bu kadar tanımış olmam şaşırtıcıydı. “Zaten İstanbul trafiği iflahımı kuruttu. Bir de sen canımı sıkacak şeylerden konuşturma beni. Kızımı da özledim zaten.”

Belli ki şimdi konuşmaya niyeti yoktu. Şimdilik salabilirdim ama eninde sonunda ağzından laf alacaktım. Benden bu kadar kolay kurtulamazdı. “Annemleri arayayım o zaman, Bella ne alemde bakalım.” Sarp başıyla onaylarken arabaya bu sefer benim telefonumu bağladık. Annemi ne zaman arasam ikincide anca açardı fakat şaşırtıcı derecede bu sefer hemen açmıştı.

“Sidem,” dedi azarlar bir tonda. “Aferin sana, Sidem. Aferin kızım. Yıllar sonra yurduna dönüyorsun ama sabahtan beri bir annemi göreyim, babaannemin elini öpeyim demiyorsun öyle mi? Bir de Bella’yı göndermişsin promosyon gibi. Sen neredesin evladım?”

“Anne konuşmama izin verirsen açıklayacağım.” Sarp bu dediğime güldü. “On dakikaya evde oluruz Sarp ile. Çok açım, yemekte ne var?”

“Beş kardeş var, Sidem!” Annemin sesi biraz daha yüksek çıksa arabanın camlarını çatlatırdı. Sarp kahkaha atmamak için zor dururken ben kızarmış bir halde ekrana baktım. “Kız arsız, sen yıllar sonra geldin. Şimdi bir de lise çıkışı öğrencisi gibi yemek mi soruyorsun? Neredesin kızım sen? Evlendin baba ocağını söndürdün ha kızım.”

“Ne alakası var anne?” diye söylendim utanç içinde. “Oğlunu görmeye gittim. Malum dayağı yemiş artık kime bulaştıysa.”

“Onun kırık kıcı yer mi görüyor, Allah bilir elin gâvurunu nasıl delirtti de dayağını yedi.” Bunu söyleyen babaannemden başkası olamazdı. Onun sesini duymamla sırtıtmama engel olamadım. “O senin ayağına gelsin. Sen niye onun ayağına gidiyorsun kızım? O ve babası iyice şımardı. Az kaldı elimin tersini yiyecekler.”

“Bella ne yapıyor?” diye sorduğumda Sarp dikkatle ekrana baktı. Kızı söz konusu olunca tamamen odağı değişiyordu. “Umarım yormamıştır sizi.”

Sorumla annemden bir kahkaha koptu. Sarp çatık kaşlarla ekrana baskarken ben de şaşkınlık içindeydim çünkü annem kolay kolay kahkaha atmazdı. “Ay, Sidem,” dedi zar zor. “Senin bu babaannen bugün kızı canından bezdirdi. Bizimkiler alışık diye dolmayı biraz acı yapmışım kız yandı valla. Bu da yedirdi de yedirdi. Üstüne bir sürahi ayran içirdi. Buz Devri’ni Kürtçe açmış, İtalyan kıza çeviri yapıyor. Âlem di valla. Yavrucak bir sürahi ayrandan sonra filmin karşısında sızmış tabii. Atlet, külotlu çorapla uyuyor yukarıda.”

“Bella bu saatte uyuyor mu?” diye sordu Sarp endişe içinde. Neden bu kadar endişelendiğini anlamıyordum. “Hasta falan değil, değil mi?”

“Yok damat, sırtına bez koydum zaten. Onun için ayranı da ılık sudan yaptım. Bir şeycik olmaz kuzuya. Tabii acıdan midesi yanmazsa,” dedi annem keyifli bir sesle. “Valla bizim çocuklar alışık acıya ondan bilemedik hiç.”

“Bella acı seven bir kız aslında ama sizin acınızın nasıl bir acı olduğunu bilemeyeceğim,” diyen Sarp’a, “*Espresso* kadar acı,” diye fısıldadım. Ağzıma yavaşça vurdu.

“Ben sizin için dolma ısıtayım. Bir de mercimek çorbası yaptım. Sidem çok sever, bak kalbi temizmiş. Tam gününe denk geldi,” dedi annem. “Hadi tutmayın beni. Gelin hemen.”

Annemin bir huyu da telefon konuşmasını istediği an bitirmesiydi. Mesela ona bir şey lazım mı diye soramamıştım ya da görüşürüz diyememişim. Anında kapatmıştı telefonu suratımıza. Gerçi dakikalar içinde ben Sarp’a bile bakamadan eve yaklaştığımızı gördüğümde bu şeyler için geç olduğunu da anlamıştım. Boğazımda yavaştan kendini belli eden yumruyla sadece önüme baktım.

İnsan bir yerden uzaklaşınca döndüğünde bir farklılık görmek istiyordu. Bir şeylerin değiştiğine ihtiyaç duyuyordu çünkü gittiği yerlerde gördüklerinden sonra eskiye dönmek, insanı sadece hayata dair hayal kırıklığına uğrattırdı. Kaçtığım bu evde hiçbir şey değişmemişti. İçindekiler bile değişmemişti. Zaten hayata dair hayal kırıklarım bir değildi, iki değildi. O yüzden sadece arabadan çıkmaya yeltendim. Sarp sanki yaşadığım buhranı biliyormuş gibi hızla önüme gelmişti.

“Demek bu evde büyüdün,” dedi şakayla karışık. Keyifsizliğimi gidermeye çalıştığını anlayabiliyordum.

“Aslında pek sayılmaz. Ben lisedeyken taşındık buraya.” Bu sefer onun elini tutan ben oldum. “Ama ben lisedeyken daha akli başında biri olduğum için sanırım yeni hayatımın ilk günü buraya taşındığımız gün diyebiliriz.”

Kapıya vardığımızda daha biz vurmada açılmıştı. İlk karşımıza çıkan annem oldu. “Annem!” diye bağırdıktan sonra boynuma atlamıştı. “Çok şükür Allah’ım, yıllar sonra bu kapıdan girdi kuzum.”

“Anne,” diye sızlandım boğulacak gibi hissederken. “Emel, sıkma kızı,” diyen ise babaannemdi. Onun sesini duyunca hemen benden ayrılıp Sarp’a sarıldı. Sarp çekingen bir tavırla karşılık verdikten sonra elini öptü. Ben de annemin elini öptükten sonra babaannem de bize doğru gelmişti. Sarp tam annem eğilip bize terlik çıkaracakken ondan önce davranıp ayakkabılığın alt rafından ev terliklerini çıkarıp önümüze bıraktı. Bu hareketiyle annem gülümserken onun omzundan sıktı.

“Geleceğini bilseydim Samet’i erkenden ben dövdürürdüm,” dedi babaannem bir elini bize uzatırken. Sarp ile birbirimize bakıp gülümsedikten sonra onun da elinden öpüp salona doğru geçtik. Salondaki mobilyalar değişmişti. Sonunda bir farklılık görmemle gülümsedim. “Ellerinizi yıkayın da masaya geçin hadi. Biz yedik valla kusura bakmayın. Bella Hanım çok iştahlı yedi.”

“Ne demezsin anne,” dedi annem ona karşı imalı bakışlarla birlikte. Onlar aralarında laf dalaşı yaşarken Sarp’a bu kattaki banyoyu işaret ettim. İlk giden o oldu fakat salona gitmemiş, beni kapıda beklemişti. Ben de elimi yüzümü yıkadıktan sonra beraber salondaki masaya doğru gittik. “Sarp, sen geç başa oğlum.”

“Yok efendim, Vahide babaanne varken olur mu öyle şey?” dedi Sarp çekingen bir ifadeyle. Annem ve babaannemin yanında daha farklı biri olması, ailemde kime nasıl davranacağını bilmesi beni mutlu ediyordu. Babaannem gururla gülümseyip masaya geçtiğinde sağ ve sol tarafına biz geçmiştik. Annem ona ve kendisine çay almak için gitmişti. Geldiğinde benim yanıma oturdu.

Babaannem gülümseyerek bize bakarken, “Afiyet olsun, size soğutmayın. Sonra da çıkın dinlenin gözlerinizden uyku akıyor,” dedi.

“Ben senin odana hiç dokunmadım annem. Eşyalarının tozunu aldım sadece. Bella misafir odasında yatıyor. Senin odana onu alırsınız isterseniz. Gerçi senin yatağın da çift kişilik sayılır ama nasıl rahat edeceksiniz.”

“Sağ ol anne.” Bakışlarımı masada gezdirdim. Karışık dolma, havuç tarator ve mercimek çorbası vardı. Haber verseydim bunun iki katının

olacağından emindim fakat bu bile benim için dünyalara bedeldi. Annemin elinin lezzetini seviyordum. “Ellerinize sağlık, her şey harika görünüyor,” dedi Sarp sanki içimi okumuş gibi.

Yol yorgunu olmamız, babaannemin abime sinirli olması bizim için iyi olmuştu çünkü sadece hal hatır sorularının olduğu bir yemek masası haline gelmişti. Sarp, alışık olmadığı için olsa gerek oldukça durgun ve sessiz kalmıştı. Hatta onun tabağına dolma koyan ben olunca onun evindeki ilk gününe gitmiştim çünkü ben de o gün çekingenken o kendisinden önce benim tabağıma doldurmakla ilgilenmişti. Yemekten sonra Sarp, annemin yorgun olmasına karşılık onu ısrarlarla salona göndererek mutfağı toplamamda bana yardımcı da olmuştu. Aile evinde ilk günümüz en azından iyi geçiyordu.

Biz bulaşıkları makineye dizerken içeriden babaannem seslendi. “Sarp oğlum işin bittiyse yukarı çıkmadan bize Kızılıcak Şerbeti’nin yirmi beşinci bölümünü açar mısın?”

Son bulaşığı da makineye koyunca o önden, ben arkasından ilerledik. Annem ve babaannem çaydanlığı ve çerezleri salona almış, kendilerine dizi izlemek için düzenek kurmuşlardı. “İnternette mi izliyorsunuz?”

“Halan bize Yalı Çapkını’nı övdü, Sidem. Onu izledik ilk günden beri ama sapıttı o dizi. Sarmıyor artık. Bu yüzden *YouTube*’dan Kızılıcak Şerbeti’ne yetişmeye çalışıyoruz. Her gün ikişer bölüm izliyoruz. Normalde girer girmez önümüze çıkardı da Bella oynayınca gitmiş.” Sarp sehpanın üstündeki kumandayı alırken annem çekirdek çitlemekle meşguldü. “O Fatih olacak soysuz en son Doğa’yı aldatmıştı. Öyle sinirliyim ki ona. Aç oğlum, aç. Samet’in sinirini ondan çıkarayım.”

“Babaanne sakın ol.”

“Sus, Sidem. Çok sinirliyim,” diyerek çıkıştı. Sarp onlar için kaldıkları bölümü açtıktan sonra nasıl geçeceklerini göstermişti. Yorgun olduğumuz için bizi daha fazla tutmamaları işimize gelmişti. Onlara iyi seyirler dileyip merdivenlere yöneldik.

“Odanı merak ediyorum ama önce kızımı görmem lazım,” dedi Sarp kısık bir sesle kulağıma doğru. Kata çıkar çıkmaz ilk kapı misafir odasına aitti. Ondan önce zaten aklımda Bella’yı görmek olduğu için söylemesine gerek bile yoktu. Yavaşça misafir odasının kapısını açtım. Bella’nın uyanma ihtimaline karşı tamamen açmak yerine aralık bıraktım.

Sarp çenesini başımın üstüne yaslamış bir halde arkamdan kızını izlediği sırada Bella, en güzel uykusundaymış gibi huzurlu bir ifadeyle,

iki elini başının altına alıp yan yatmıştı. Üstünde benim eskiden kullandığım pembe yorganlardan biri vardı. "Ateşine baksak mı?"

"Bilmem ki?" dedim gözlerimi ondan ayırmazken. Sanırım bakmamız en iyisiydi çünkü Sarp'ın içi başka türlü rahat etmeyecekti. "Dur ben bakarım." Ona dur dememin faydası yoktu çünkü odaya girdiğim an önüme geçmişti bile. Kızına doğru parmak ucunda ses çıkarmadan ilerlemiş, başına gelince de alnına hafif dudaklarını bastırmıştı. Bella kıpırdanınca hemen geri çekildi.

"Ateşi yok. Fazla yorulmuş demek ki." Saçlarını hafif geriye doğru itip gülümsedim. "O zaman şimdi sevgili karımın gençlik odasını görebilirim."

"Öncelikle ben hâlâ gencim, Sarp. Lisede sadece daha gençtim ama bu şu an sana göre genç olmamı değiştirmiyor." Odanın kapısına gelince yan döndüm. "Ayrıca sıradan bir genç kız odası. Belki daha sıkıcı hali çünkü babam pek poster gibi şeylere izin vermezdi."

"Olsun, seninle ilgili her bilgiye açım," dedi omuz silkerken. Sabırsız bir halde kapıya dönünce açmaktan başka çarem kalmamıştı. Odam, ablam ve abimin odasına göre biraz büyüktü. Onlar bu konuda direktmeyince, annem bana vermişti. Babama kalsa kime verileceği belliydi de abim o dönemlerde eve çok gelmezdi. Ondan kalmıştı.

Dikey dikdörtgen, biraz küçük bir pencerenin bitişine çok az kala beyaz bir çalışma masam vardı. Masamın üstü mum, kar küreleri ve çeşitli dekorlarla süslüydü. Hemen yan tarafında da bir pano vardı. O panoyu led ışıklarla süslemiş, üstüne ise her öfkeli olduğumda bir aile üyemi boyundan aşağı olacak şekilde onları temsil eden bir halde karaladığım kâğıtları asmıştım. Burası benim sığınağımdı bir yandan çünkü bu evde çizimlerin konuşabildiği tek yer burasıydı. Ben odaya girip ışığı açınca Sarp da ardımdan girdi.

Direkt ilerlediğim yer çalışma masam olmuştu çünkü yıllarca gecelerim orada geçmişti. Bana koca evde huzurlu hissettiren bir köşeydi. Kalçamı masaya dayayıp odayı izlediğim sırada Sarp panodaki karaladıklarına bakıyordu. Odada onun varlığını şimdi görmek çok garip hissettiriyordu. Lise yıllarıma bir ortak gelmiş gibiydi. "Ailen mi bunlar?"

"Hıhım," diyebildim sadece. Babamı çalışma masasında, abimi bir arabaya yaslanmış halde, ablamı cübbeyle, annemi elinde kurabiye tepsisi varken babaannemi ise bastonuyla boyundan aşağı öylesine kara kalemle çizmiştim. "Tahmin etmesi zor değildir. Zaten öyle beş dakika karalarken çizdim."

"Bunları beş dakikada çizebilmek yetenek," dedi mest olmuş bir sesle. "İnandırıcı gelmedi."

Ona meydan okuyan bakışlarla bakarken, “Öyle mi, Sarp?” diye sordum. Alayla gülüp omuz silktiğinde elim masamın üstünde duran eskiz defterine gitti. Eskiz defterimin sayfaları az kalmıştı. Bitiremeden gitmiş ve giderken onu almayı unutmuştum. Kontrol ettiğimde dört sayfa kaldığını gördüm. Aklıma ilk gelen Sarp oldu. Boyundan aşağı geniş omuzlu, elinde bir buket çiçek olan takım elbiseli bir gövde karalamaya başlarken buldum kendimi. Mükemmel değildim ama karışık çizgilerle belirgin bir figür ortaya çıkarabiliyordum.

Merakla beni izlerken, “Seni konuştursam yapamaz mısın peki?” diye sorarak bana meydan okudu. Başımı iki yana salladım. Her türlü yapardım çünkü ben zaten çizim yaparken kendi kendime mırıldanan biriydim. “O zaman söyle bakalım böyle bir baba nasıl seni bıraktı da İtalya’ya uzun süreli geldin?”

“Çünkü abimin projesindeki mimar ekibinde olmam istendi,” dedim iç çekerken. Çizime devam ediyordum bir yandan. “Babam madem bu bölümü okudu bir işe yarasın diyerek beni de o ekibe almak istedi. Abime zaten gitmek istediğimi söylemiştim. O da benim için babamla konuştu. Arkamda durup Sidem eğitimini tamamlamadan alamam dedi. Bu bahaneyle geldim ve bir daha dönmedim.”

“Hiç mi sormadı baban?”

İlk çizim bitmişti. Sayfayı çevirip diğerine geçtim. Bu sefer sırtı dönük, saçında fiyonk olan bir kız çocuğu çizecektim. “Sormaz olur mu? Her gün sordu. Abim bir süre sonra yetemeyince ben de daha fazla kaçmadım. Açık açık babama ben gelmiyorum dedim. Başta çok sinirlendi ama sonra ne halt yerse yesin dedi herhalde. Bir süre saldı tekrar sıkıldığında sen geldin işte.”

“Çizimlerde neden sadece ailen var?” diye sordu. Demek ki onun da gözünden kaçmamıştı.

“Çünkü benim arkadaşım yoktu. Yani okuldayken vardı ama çıktığım an yoktu. İzem’in olmadığı yerde ben dünyanın değil, evrenin en yalnız insanıyım.” Bella’nın çizimi daha basitti. Onun sonuna yaklaşmışım resmen. “Arkadaşlık ilişkilerim sadece okul sınırları içinde kaldı. Bir de Cüneyt vardı. O da zaten ayrı bir şey ama sana anlatmayacağım.”

“Neden?” diye sordu fakat cevap vermedim. Bella’nın çiziminin sonlarına doğru gelirken Sarp kar küremi döndürmekle meşguldü. Çizimler bittiğinde iki sayfayı koparıp ona uzattım. Gururla omuzlarımı yükseltip üstten onun tepkisini izlemeye koyuldum. Sarp elinde sanki dünyanın en güzel tabloları varmış gibi ışıldayan gözlerle çizimlere bakmıştı. “Şaka yapıyorsun.”

Başımı iki yana salladım. “Zaten karalama sadece. Basit bir şey, abartmaya gerek yok. Sen üstten konuşunca ben de kanıtlamak istedim.”

“Aldığım en güzel şeylerden biri,” dedi hayranlıkla. “Bir gün keşke bana bir dövme çizsen. Sanırım en güzel dövmem olurdu çünkü elinden kötü bir şey çıkacağına inanmıyorum.”

“Eğer o gün yanında olursam neden olmasın?” dedim umursamaz bir sesle. Sarp kaşlarını çatarken çizimlerini katlamaya koyuldu. O an elinden çekip aldım. “Bunlar seninle gelmiyor. Burada panomda kalacaklar.” Ailemin fotoğraflarının yanında. “Ne kadar hak etmiyor olsan da...”

“Neden trip attığını anlamıyorum.” Bu dediğine alayla güldüm. Sarp’ın beni anladığını düşünerek geziyordum ama acaba yanlış mı düşünüyordum? İki kez dile getirdiğim halde hâlâ anlamamış gibi yapıyordu. “Hastaneden çıktığımızdan beri bir imalar yapıyorsun.”

“Hastaneden çıktığımızdan beri sana defalarca aynı soruları sordum,” dedim sitemle. Bu çıkışım karşısında afalladı. “Sana babamın seni neden sinirlendirdiğini, neyi ima ettiğini soruyorum ama duymazlıktan geliyor-sun. Ne zaman sana bir şey sorsam duymaz-” Aniden bileğimden kucağına çekilmemle sözlerim havada kaldı. Sarp tekerlekli döner sandalyemin üstündeyken beni kucağına çekmişti. Ardından belimden sıkıca tuttu. “Ve ne zaman bana bir şeyler anlatacak olsan beni kucağına çekiyorsun ya da bir temasta bulunuyorsun.”

Dudakları kıvrıldı. “Belki de anlatacaklarımdan sonra kaçmana engel olmaya çalışıyorumdur.”

“Kaçmak isteyen her türlü kaçır, Sarp.” Dikkatle ona baktım. Numaradan kalkmaya çalıştığımda daha sıkı tuttu. “Zincire vurman bile fayda etmez. Üstelik birisinin kaçacağı şeyler anlatacaksan onu yanında zorla tutacak kadar bencil de olamazsın.”

“İnsanların neden, nasıl kaçacağımı bilmiyorsam?”

“Onu ancak anlatarak öğrenirsin,” dedim tavırlı bir halde. “Ve sen bana bir şey anlatmıyorsun. Neden böyle yaptığını anlamıyorum.”

“Sana özel değil bu, kimseye anlatamıyorum. Çünkü anlattığım anda o şeyin bir gün bana tutulan bir silah olacağından eminim.” Kucağında yan oturduğum için alnını koluma yasladı. “Mesela bugün babanın yaptığı gibi.”

Kaşlarım çatılırken rahatsızlıkla kucağında kıvrandım. Babamın yaptığı gibi derken ne demek istediğinin merakıyla, altından çıkan şeyin beni yıka-acağı gerçeğiyle boğazıma bir yumru oturmuştu. “Nasıl yani?”

“Babanın bahsettiği mevzu benim sana Caroline ile tanıştığım gün kafamı dağıtmama neden olan mevzuyla aynıydı.” Neredeyse nefesimi tutmuş bir halde onun konuşmasını bekliyordum. Kalp atışlarım gerginlikle hızlandı. “İlayda...” Sıkıntıyla başını geriye yaslayıp ofladı. Ardından gözlerini benim gözlerimle buluşturdu. Kederi gözbebeklerine yerleşmişti. “İlayda yıllar önce sevgilisi tarafından bir gece darp edildi. Baban da beni buradan vurdu. Diyorsun ya rahatsın diye çünkü birilerine bir şeyleri belli etmek bana zor geliyor artık.”

“Sarp... Çok üzgünüm,” diyebildim utanç içinde. Hem kız kardeşine içim yanmıştı hem de babamın iması karşısında ona karşı yüzüm kalmayacak kadar büyük bir utanç hissetmiştim.

“Ben de üzgündüm. O kadar üzgündüm ki İlayda’nın başına gelenleri içimde tutamamıştım. Keşke tutsaydım. Belki insanlar ilk fırsatta beni kardeşimden vurmazlardı.” Acıyla gözlerimi yumdum. “İlayda şu an mutlu ama benim o zamanlar gördüklerimin, hissettiklerimin önüne bu gerçek geçmiyor işte. Şimdi bir de benim aylarca ciğerimi yakan olay sanki basitmiş gibi bahsedilince...”

“Gidelim ister misin?” Hafif bir şaşkınlık yaşadı. Bu tepkiyi benden beklemiyordu sanırım. Ama umurumda değildi. Kimsenin onu böyle bir şeyden vurmasına izin vermez, vuranla da onu aynı çatı altına sokamazdım. “Burada kalmak zorunda değiliz, Sarp. İstiyorsan şimdi alalım Bella’yı evimize gidelim.”

“Evimiz.” Buruk bir tebessümle pencereden dışarı baktı. “Senin evin burası.”

Bir elimi onun yanağına koyarak bana bakmasını sağladım. “Benim evim, kendimi ait hissettiğim yer. Ve sizin olduğunuz yerlere kendimi ait hissediyorum.”

“Biz bir aileyiz,” dedi yalın bir sesle. “Ve aileler birbirleri için her şeyi yapar. Gitmek istesem bile önemli değil. Senin için katlanırım.”

“Ya ben gitmek istiyorsam?”

“Her istediğimiz de olmasın be karıcığım,” dedi bu sefer daha keyifli bir ses tonuyla. “Hangi isteğimiz gerçek oldu ki? Çok şey istedim bir olduysa iki bozdu. Bu yüzden bir şeyler istemeyi bıraktım. Artık istemek yerine elde etmeye çalışıyorum ama bir şey var... onu istemekten öteye geçemiyorum.”

Kucağında biraz geriye doğru kayarak onu daha rahat görebileceğim bir pozisyon sağladım. “Neymiş o?”

Bu tavrıma karşılık gülerken belimdeki elinin parmakları gıdıklar gibi baskı yapmaya başlamıştı. Kaydığım yerden beni tekrar kucağına doğru iyice çekip konumumu ortalarken dudaklarına çarpık bir gülüş yerleşti. Bunun anlamı neydi bilmiyordum ama gözlerindeki arzu ve istek ısıltıları, altında yatan isteğini gerçekleştirmem için beni şevk ediyordu. Sarp her zaman benim isteklerimi, eksikliklerimi dinlemişti. Çoğu için çabalamıştı. Belki de borç bilip şimdi ona borcumu ödemeliydim.

“Sidem, ben...” dedi önce fakat devam edemeden sanki içine çektiği son nefesmiş gibi sesli bir nefes aldı. Dikkatle ona bakarken onu bu duruma sokanın ne olduğunu anlamakta güçlük çektiğim için alnım kırıışmıştı. “Ben, bu evliliğe bir şans ver istiyorum. Sadece anlaşmayla kalmasın. Günü geldiğinde gitme. En azından deneyelim istiyorum.”

Şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken, kalp atışlarımın titreşimleri göğüs kafesimde çatırtılar meydana getiriyormuş gibi hissettiriyordu. “Yani...”

Omuzlarını dikleştirip, kendinden emin olduğunu duruşuna yansıtmak istedi sanki. Gözlerime bakarken gözlerini kırpmıyordu bile. Şüphesi yoktu. Ne istediğinden gerçekten emindi.

“Ben bu evlilik gerçek olsun istiyorum, Sidem.”

Devam edecek...

